

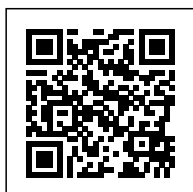
PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
POSLANECKÁ SNĚMOVNA

VIII. volební období

677/0

Vládní návrh zákona o výrobcích s ukončenou životností

Zástupce předkladatele: ministr živ. prostředí
Doručeno poslancům: 18. prosince 2019 v 18:15

Vládní návrh

ZÁKON

ze dne 2020

o výrobcích s ukončenou životností

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ

OBECNÁ USTANOVENÍ

Hlava I

Úvodní ustanovení

§ 1

Předmět úpravy

(1) Tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie¹⁾, zároveň navazuje na přímo použitelné předpisy Evropské unie²⁾ a upravuje

- a) pravidla pro předcházení vzniku odpadu z vybraných výrobků,
- b) práva a povinnosti výrobců při uvedení vybraných výrobků na trh,
- c) práva a povinnosti osob při nakládání s výrobky s ukončenou životností a

¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES ze dne 19. listopadu 2008 o odpadech a o zrušení některých směrnic, ve znění nařízení Komise 1357/2014/EU, směrnice Komise 2015/1127/EU, nařízení Rady 2017/997/EU a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2018/851/EU.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU ze dne 4. července 2012 o odpadních elektrických a elektronických zařízeních (OEEZ), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2018/849/EU.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES ze dne 6. září 2006 o bateriích a akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech a o zrušení směrnice 91/157/EHS, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/11/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/12/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/103/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/56/EU a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2018/849/EU.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/56/EU ze dne 20. listopadu 2013, kterou se mění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES o bateriích a akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech, pokud jde o uvádění na trh přenosných baterií a akumulátorů obsahujících kadmium, které jsou určeny do bezšňůrových elektrických nástrojů, a knoflíkových článků s nízkým obsahem rtuti, a kterou se zrušuje rozhodnutí Komise 2009/603/ES.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/53/ES ze dne 18. září 2000 o vozidlech s ukončenou životností, ve znění rozhodnutí Komise 2002/525, rozhodnutí Komise 2005/63/ES, rozhodnutí Komise 2005/438/ES, rozhodnutí Rady 2005/673/ES, rozhodnutí Komise 2008/689/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/33/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/112/ES, rozhodnutí Komise 2010/115, směrnice Komise 2011/37/EU, směrnice Komise 2013/28/EU, směrnice Komise 2016/774/EU a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2018/849/EU.

²⁾ Nařízení Komise (EU) č. 493/2012 ze dne 11. června 2012, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro výpočet recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií a akumulátorů podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES.

Prováděcí nařízení Komise (EU) 2019/290 ze dne 19. února 2019, kterým se stanoví formát pro registraci a podávání zpráv výrobců elektrických a elektronických zařízení do registru.

- d) působnost správních orgánů v oblasti předcházení vzniku odpadu z vybraných výrobků a v oblasti nakládání s výrobky s ukončenou životností.

CELEX 32008L0098
CELEX 32012L0019
CELEX 32006L0066
CELEX 32013L0056
CELEX 32000L0053
CELEX 32018L0851
CELEX 32018L0849

§ 2

Působnost zákona

(1) Tento zákon se vztahuje na vybrané výrobky bez ohledu na to, zda jsou na trh uváděny samostatně nebo jako součást či příslušenství jiných výrobků, od jejich výroby a uvedení na trh až po zpracování odpadu z nich vzniklého.

(2) Nestanoví-li tento zákon jinak, použije se na předcházení vzniku odpadu z vybraných výrobků a na nakládání s výrobky s ukončenou životností zákon o odpadech.

(3) Tento zákon se nevztahuje na

- a) elektrozařízení nezbytná pro ochranu bezpečnostních zájmů České republiky, včetně zbraní, střeliva a munice určených pro potřeby bezpečnostních nebo ozbrojených sborů a dalšího vojenského materiálu určeného výlučně k bezpečnostním nebo vojenským účelům,
- b) elektrozařízení navržená a nainstalovaná jako součást jiného zařízení, které nespadá do působnosti tohoto zákona, jestliže mohou plnit svou funkci pouze jako součást tohoto zařízení a nejde-li o světelné zdroje nebo solární panely,
- c) elektrozařízení určená pro vyslání do vesmíru,
- d) velká stacionární průmyslová soustrojí,
- e) velké pevné instalace, s výjimkou zařízení, které není specificky navrženo a nainstalováno jako součást těchto instalací,
- f) nesilniční pojízdné stroje určené výlučně k profesionálnímu použití,
- g) elektrozařízení specificky určená výhradně pro účely výzkumu a vývoje, která nejsou běžně dostupná pro spotřebitele,
- h) zdravotnické prostředky, pokud se očekává, že budou před ukončením životnosti zdrojem nákazy, a aktivní implantabilní zdravotnické prostředky,
- i) výbušniny,
- j) baterie nebo akumulátory používané v zařízeních

1. souvisejících s ochranou bezpečnostních zájmů České republiky, včetně zbraní, střeliva a munice určených pro potřeby bezpečnostních nebo ozbrojených sborů a v dalším

vojenském materiálu, s výjimkou výrobků, které nejsou určeny výlučně k bezpečnostním nebo vojenským účelům, nebo
2. určených pro vyslání do vesmíru a

k) vozidla ozbrojených sil.

CELEX 32012L0019

CELEX 32006L0066

§ 3

Základní pojmy

(1) Pro účely tohoto zákona se rozumí

- a) vybraným výrobkem elektrozařízení, baterie nebo akumulátor, pneumatika nebo vozidlo,
- b) výrobkem s ukončenou životností vybraný výrobek, který se stal odpadem,
- c) elektrozařízením elektrické nebo elektronické zařízení, jehož správná funkce závisí na elektrickém proudu nebo na elektromagnetickém poli, nebo zařízení k výrobě, přenosu a měření elektrického proudu nebo elektromagnetického pole, které je určeno pro použití při napětí nepřesahujícím 1000 V pro střídavý proud a 1500 V pro stejnosměrný proud,
- d) odpadním elektrozařízením elektrozařízení, které se stalo odpadem, včetně všech jeho komponentů, konstrukčních a spotřebních dílů,
- e) odpadním elektrozařízením pocházejícím z domácností odpadní elektrozařízení pocházející z domácností nebo svým charakterem a množstvím jim podobná odpadní elektrozařízení pocházející od právnických osob a podnikajících fyzických osob; o odpadní elektrozařízení pocházející z domácností jde vždy, bylo-li elektrozařízení předtím, než se stalo výrobkem s ukončenou životností, možné použít jak v domácnostech, tak i jinými konečnými uživateli,
- f) baterií nebo akumulátorem zdroj elektrické energie generované přímou přeměnou chemické energie, který se skládá z jednoho nebo více primárních článků neschopných opětovného nabití, nebo z jednoho nebo více sekundárních článků schopných opětovného nabití,
- g) odpadní baterií nebo akumulátorem baterie nebo akumulátor, které se staly odpadem,
- h) pneumatikou pružná součást sestavy kola, která je z přírodního nebo syntetického kaučuku a vyztužujících materiálů bez ráfku, s výjimkou kola k použití na zařízeních tažených či tlačných osobou, která jde pěšky, na jízdním kole nebo na osobním zdravotnickém prostředku či na rehabilitační nebo kompenzační pomůcce,
- i) odpadní pneumatikou pneumatika, která se stala odpadem,
- j) vozidlem silniční motorové vozidlo podle zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích,
- k) vozidlem s ukončenou životností vozidlo, které se stalo odpadem,
- l) výrobcem výrobce elektrozařízení, výrobce baterií nebo akumulátorů, výrobce pneumatik nebo výrobcem vozidel,

m) výrobce elektrozařízení

1. podnikatel usazený v České republice, který bez ohledu na způsob prodeje, včetně použití prostředků komunikace na dálku³⁾ pod jménem, ochrannou známkou nebo jiným označením s ním nezaměnitelně spojeným (dále jen „vlastní značka“) vyrábí a uvádí na trh elektrozařízení nebo si elektrozařízení nechává vyrobit či navrhnout a uvádí je pod vlastní značkou na trh,
  2. podnikatel usazený v České republice, který bez ohledu na způsob prodeje, včetně použití prostředků komunikace na dálku³⁾ pod vlastní značkou uvádí do oběhu elektrozařízení vyrobená jinými dodavateli, neobjevuje-li se na nich vlastní značka osoby podle bodu 1; uvedení elektrozařízení výrobcem do oběhu podle tohoto ustanovení se považuje pro účely tohoto zákona za jeho uvedení na trh,
  3. podnikatel usazený v České republice, který bez ohledu na způsob prodeje, včetně použití prostředků komunikace na dálku³⁾ uvádí elektrozařízení nabytá z jiného státu na trh, nebo
  4. podnikatel, který uvádí elektrozařízení na trh jejich dodáním prostřednictvím prostředků komunikace na dálku³⁾ přímo konečným uživatelům do České republiky z jiného státu, kde je usazen,
- n) výrobce baterií nebo akumulátorů podnikatel, který bez ohledu na způsob prodeje, včetně použití prostředků komunikace na dálku³⁾, uvádí na trh v rámci svého podnikání baterie nebo akumulátory, včetně baterií nebo akumulátorů zabudovaných do vozidel, elektrozařízení nebo do jiných výrobků nebo k nim přiložených,
- o) výrobce pneumatik podnikatel, který bez ohledu na způsob prodeje, včetně použití prostředků komunikace na dálku³⁾, uvádí na trh v rámci svého podnikání pneumatiky nebo funkční celky, jejichž součástí nebo příslušenstvím jsou pneumatiky, nejde-li o osobu, která uvádí na trh pouze pneumatiky přímo určené k dalšímu uvedení na jakýkoliv jiný trh mimo Českou republiku jako součást či příslušenství funkčního celku,
- p) výrobce vozidel osoba vyrábějící vozidla nebo akreditovaný zástupce podle zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, kteří v rámci svého podnikání uvádějí vozidla na trh,
- q) zpětným odběrem odebírání odpadních elektrozařízení, odpadních baterií nebo akumulátorů nebo odpadních pneumatik od konečných uživatelů, popřípadě od jiných osob v místě určeném výrobcem nebo jejich odebírání posledním prodejcem,
- r) místem zpětného odběru místo určené výrobcem, ve kterém jsou zpětně odebírány výrobky s ukončenou životností,
- s) veřejným místem zpětného odběru místo zpětného odběru, které je celoročně bez omezení přístupné každému konečnému uživateli v určenou provozní dobu,
- t) zpracováním jakákoliv činnost prováděná po převzetí výrobku s ukončenou životností za účelem využití, včetně přípravy k opětovnému použití, odstranění nebo úpravy před využitím nebo odstraněním výrobku s ukončenou životností, jeho součástí nebo látek a materiálů v něm obsažených, v zařízení k tomu určeném,
- u) zpracovatelem podnikatel, který je podle tohoto zákona oprávněn ke zpracování výrobků s ukončenou životností,

---

³⁾ § 1820 občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

- v) systémem zpětného odběru sítí míst zpětného odběru a zařízení ke zpracování výrobků s ukončenou životností a smluvní vztahy mezi jejich provozovateli a výrobcí nebo provozovateli kolektivního systému, jejichž cílem je zajištění zpracování a využití zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností,
- w) individuálním systémem systém zpětného odběru vytvořený a provozovaný samostatně, svým jménem a na vlastní náklady jedním výrobcem,
- x) kolektivním systémem systém zpětného odběru vytvořený výhradně výrobcí elektrozařízení, výrobcí baterií nebo akumulátorů, výrobcí pneumatik nebo provozovateli solárních elektráren, jejichž součástí jsou solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013, a provozovaný právnickou osobou odlišnou od výrobce nebo provozovatele solární elektrárny, která je oprávněna k provozování kolektivního systému,
- y) provozovatelem kolektivního systému právnická osoba, která provozuje kolektivní systém na základě oprávnění vydaného podle tohoto zákona.

(2) Pro účely tohoto zákona se dále rozumí

- a) členským státem členský stát Evropské unie nebo jiný smluvní stát Dohody o Evropském hospodářském prostoru,
- b) uvedením na trh první úplatné nebo bezúplatné dodání vybraného výrobku na území České republiky v rámci podnikání jeho výrobcem nebo osobou, která jej nabyla z jiného členského státu, k distribuci, spotřebě nebo použití nebo dovoz výrobku za účelem podnikání,
- c) uvedením do oběhu každé úplatné nebo bezúplatné dodání vybraného výrobku na území České republiky k distribuci, spotřebě nebo použití po jeho uvedení na trh,
- d) dovozem propuštěním vybraného výrobku ze země mimo Evropskou unii na území České republiky do celního režimu volného oběhu,
- e) distributorem osoba, která v dodavatelském řetězci v rámci svého podnikání uvádí vybraný výrobek do oběhu,
- f) posledním prodejcem osoba, která bez ohledu na způsob prodeje, včetně použití prostředků komunikace na dálku³⁾, dodává v rámci svého podnikání konečnému uživateli na území České republiky
  1. vybrané výrobky,
  2. vozidla, elektrozařízení, pneumatiky nebo jiné výrobky, do nichž jsou zabudovány nebo k nimž jsou přiloženy baterie nebo akumulátory, nebo
  3. vozidla nebo jiné funkční celky, jejichž součástí nebo příslušenstvím jsou pneumatiky,
- g) konečným uživatelem osoba užívající vybraný výrobek než se stal odpadem a před jeho odevzdáním osobě oprávněné k jeho převzetí podle tohoto zákona,
- h) osobou usazenou v členském státě osoba, která má na území členského státu sídlo, organizační složku, pobočku, stálou provozovnu nebo stálé zastoupení,
- i) fotovoltaickým článkem článek tvořený polovodičovými nebo organickými prvky, které mění energii slunečního záření v energii elektrickou,
- j) solárním panelem elektrozařízení tvořené fotovoltaickými články a určené k přímé výrobě elektřiny ze slunečního záření,

- k) odpadním solárním panelem solární panel, který se stal odpadem,
- l) solární elektrárnou výrobní elektrárny, která využívá k výrobě elektřiny solární panely,
- m) provozovatelem solární elektrárny držitel licence na výrobu elektřiny podle energetického zákona v solární elektrárně nebo osoba, která v souladu s energetickým zákonem vyrábí elektřinu v solární elektrárně bez takové licence,
- n) velkým stacionárním průmyslovým soustrojím soustava velkých rozměrů složená ze strojů, zařízení nebo součástí, které fungují společně k určitému účelu, jsou trvale instalovány a demontovány odbornými zaměstnanci na určitém místě a jejich použití a údržba jsou vyhrazeny odborným zaměstnancům v prostorách pro průmyslovou výrobu nebo výzkum a vývoj,
- o) velkou pevnou instalací soustava velkých rozměrů složená z několika typů přístrojů a popřípadě dalších zařízení, které jsou montovány, instalovány a demontovány odbornými zaměstnanci, jsou určeny ke stálému použití jako součást budovy nebo konstrukce na předem určeném místě vyhrazeném k tomuto účelu a mohou být nahrazeny pouze zařízeními specificky určeným k témuž účelu,
- p) nesilničím pojezdným strojem určeným výlučně k profesionálnímu použití stroj s vlastním zdrojem energie, jehož provoz vyžaduje při práci buď mobilitu, nebo souvislý či částečně souvislý pohyb mezi sledem pevných pracovních míst a který je určen výlučně k profesionálnímu použití,
- q) ekomodulací zohlednění dopadu vybraného výrobku na životní prostředí, zejména jeho opětovné použitelnosti, recyklovatelnosti, obsahu nebezpečných látek a plnění požadavků stanovených jinými právními předpisy⁴⁾, při určování výše peněžního příspěvku provozovatelem kolektivního systému pro jednotlivý vybraný výrobek nebo soubor podobných vybraných výrobků, hrazeného výrobcem za účelem zajištění plnění povinností zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností podle tohoto zákona.

CELEX 32012L0019
CELEX 32006L0066
CELEX 32000L0053
CELEX 32008L0098
CELEX 32018L0851

---

⁴⁾ Například zákon č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 90/2016 Sb., o posuzování shody stanovených výrobků při jejich uvádění na trh, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 102/2001 Sb., o obecné bezpečnosti výrobků a o změně některých zákonů (zákon o obecné bezpečnosti výrobků), ve znění pozdějších předpisů, nařízení vlády č. 481/2012 Sb., o omezení používání některých nebezpečných látek v elektrických a elektronických zařízeních, ve znění pozdějších předpisů.

Hlava II

Základní povinnosti

Díl 1

Všeobecné povinnosti

§ 4

Předání výrobku s ukončenou životností

Každý, kdo se zbavuje výrobku s ukončenou životností, je povinen jej předat pouze osobě oprávněné k jeho převzetí. Jiným osobám smí být výrobek s ukončenou životností předán, pouze jde-li o předání nezbytného množství kusů pro účely vědy a výzkumu, předání k muzejním účelům nebo pro účely umělecké, tvůrčí nebo sběratelské činnosti.

§ 5

Podmínky týkající se ohlašování podle zákona o odpadech

Výrobky s ukončenou životností se nezapočítávají do objemu produkce a nakládání s odpady, který je rozhodný pro plnění ohlašovacích povinností podle zákona o odpadech⁵⁾.

Díl 2

Předcházení vzniku odpadu při výrobě a uvedení vybraných výrobků na trh

§ 6

Povinnosti při výrobě vybraných výrobků

(1) Ten, kdo vyrábí vybrané výrobky, je povinen je navrhovat a konstruovat tak, aby

- a) byly snadno demontovatelné,
- b) nebezpečné látky v nich obsažené neunikaly do okolí,
- c) bylo možné z nich nebezpečné látky vyjmout a
- d) bylo usnadněno jejich využití po ukončení jejich životnosti.

(2) Ten, kdo vyrábí vybraný výrobek, jej musí dále při zohlednění jeho celého životního cyklu navrhovat a konstruovat tak, aby

- a) z materiálů, použitých při jeho výrobě, bylo co nejvíce materiálů recyklovatelných,
- b) při jeho výrobě a spotřebě byl minimalizován vznik odpadu, zejména nebezpečného,
- c) po jeho použití byla umožněna jeho oprava, repase nebo renovace a opětovné použití, je-li to s ohledem na povahu výrobku možné, a

---

⁵⁾ § 94 až 96 zákona č. .../2020 Sb., o odpadech.

- d) po ukončení jeho životnosti byla umožněna jeho recyklace nebo jiné využití, včetně využití jeho součástí a získaných materiálů, v souladu s tímto zákonem, zákonem o odpadech a jinými právními předpisy na ochranu životního prostředí a veřejného zdraví.

CELEX 32008L0098

CELEX 32012L0019

CELEX 32000L0053

CELEX 32018L0851

§ 7

Povinnosti při uvedení vybraných výrobků na trh

(1) Výrobce smí uvádět na trh pouze takové vybrané výrobky, které splňují požadavky tohoto zákona. Požadavky na vybrané výrobky vyplývající z jiných právních předpisů upravujících technické požadavky na výrobky a jejich bezpečnost⁴⁾, právních předpisů upravujících požadavky na ekodesign výrobků spojených se spotřebou energie⁶⁾ a právních předpisů na ochranu životního prostředí a veřejného zdraví⁷⁾ nejsou tímto zákonem dotčeny.

(2) Výrobce, který uvádí na trh vybrané výrobky, je povinen uvádět v průvodní dokumentaci výrobku, na obalu, v návodu k použití nebo jinou vhodnou formou informace o způsobu zpětného odběru nebo sběru, opětovného použití, využití nebo odstranění výrobku s ukončenou životností.

CELEX 32008L0098

ČÁST DRUHÁ

ELEKTROZAŘÍZENÍ, BATERIE NEBO AKUMULÁTORY A PNEUMATIKY

Hlava I

Společná ustanovení

§ 8

Působnost

(1) Ustanovení této části upravují práva a povinnosti výrobců a dalších osob týkající se zpětného odběru, některá další navazující práva a povinnosti a způsob plnění povinností výrobců stanovených tímto zákonem, pokud jde o odpadní elektrozařízení, odpadní baterie nebo akumulátory a odpadní pneumatiky.

---

⁶⁾ Zákon č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, ve znění pozdějších předpisů.

Vyhláška č. 337/2011 Sb., o energetickém štítkování a ekodesignu výrobků spojených se spotřebou energie.

⁷⁾ Například zákon č. 73/2012 Sb., o látkách, které poškozují ozonovou vrstvu, a o fluorovaných skleníkových plynech, ve znění pozdějších předpisů, nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1005/2009 ze dne 16. září 2010 o látkách, které poškozují ozonovou vrstvu, v platném znění, nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 517/2014/EU ze dne 16. dubna 2014 o fluorovaných skleníkových plynech a o zrušení nařízení (ES) č. 842/2006, zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 634/1992 Sb. o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů.

(2) Ustanovení této části se nepoužijí na výrobce vozidel, vozidla s ukončenou životností a elektrozařízení, které jsou dopravními prostředky pro přepravu osob nebo zboží, s výjimkou elektrických dvoukolových vozidel, pro která nebylo uděleno schválení typu podle zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích.

(3) Zákon o odpadech se nepoužije při nakládání s výrobky s ukončenou životností od okamžiku jejich zpětného odběru do okamžiku jejich předání zpracovateli nebo k přeshraniční přepravě podle přímo použitelného předpisu Evropské unie o přepravě odpadů⁸⁾.

CELEX 32012L0019

§ 9

Způsoby plnění povinností výrobcem

Výrobce plní povinnosti stanovené tímto zákonem pro zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění výrobků s ukončenou životností, informování konečného uživatele o zpětném odběru a další povinnosti s tím související

- a) v individuálním systému, nebo
- b) v kolektivním systému, a to na základě písemně uzavřené smlouvy o zajištění plnění povinností zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností (dále jen „smlouva o kolektivním plnění“) s provozovatelem kolektivního systému; odpovědnost výrobce za plnění těchto povinností nezaniká, pokud provozovatel kolektivního systému jejich plnění nezajistí.

CELEX 32012L0019

§ 10

Odpovědnost distributora

Nepochází-li vybraný výrobek od výrobce, který je zapsán v Seznamu výrobců, nebo namísto kterého je v Seznamu zapsán pověřený zástupce, má práva a povinnosti výrobce stanovené tímto zákonem distributor tohoto výrobku.

§ 11

Pověřený zástupce

(1) Není-li výrobce usazen v České republice, je oprávněn si za účelem plnění povinností stanovených tímto zákonem určit pověřeného zástupce na základě písemné smlouvy.

(2) Pověřeným zástupcem může být pouze osoba oprávněná k podnikání, která je usazená v České republice.

(3) Pověřeným zástupcem nelze určit provozovatele kolektivního systému. Plnění povinností výrobce pověřeným zástupcem v kolektivním systému tím není dotčeno.

---

⁸⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 ze dne 14. června 2006 o přepravě odpadů, v platném znění.

(4) Pověřený zástupce plní všechny povinnosti výrobce stanovené tímto zákonem.

CELEX 32012L0019
CELEX 32018L0851

Hlava II

Zpětný odběr

§ 12

Zajištění zpětného odběru výrobků s ukončenou životností

(1) Výrobce je povinen zajistit na vlastní náklady zpětný odběr výrobků s ukončenou životností a jejich následné zpracování a využití nebo odstranění za podmínek stanovených tímto zákonem. V případě, že je zpětný odběr zajišťován ve spolupráci s provozovatelem místa zpětného odběru, musí mezi touto osobou a výrobcem být uzavřena písemná smlouva o zřízení místa zpětného odběru.

(2) Vyžaduje-li tento zákon, aby výrobce nebo poslední prodejce zajistil zpětný odběr výrobků s ukončenou životností bezplatně nebo bez nároku na úplatu, nesmí být konečnému uživateli účtovány jakékoliv náklady či jiné platby, které přímo či nepřímo souvisejí se zpětným odběrem. Tím není dotčena možnost finanční motivace konečného uživatele ve formě úplaty nebo jiné pobídky, aby odevzdal výrobek s ukončenou životností do systému zpětného odběru nebo jej odevzdal jiným způsobem, který tento zákon umožňuje.

(3) Výrobce nesmí vázat zpětný odběr výrobku s ukončenou životností na koupi nového výrobku.

(4) Odevzdává-li konečný uživatel, který je spotřebitelem, ke zpětnému odběru výrobek s ukončenou životností, u kterého je zjevné, že v důsledku demontáže není kompletní, nebo odevzdává-li pouze část, která byla z výrobku s ukončenou životností demontována, nesmí mu být za takový výrobek nebo jeho část nabídnuta nebo poskytnuta úplata nebo jiná pobídka.

CELEX 32012L0019
CELEX 32006L0066

§ 13

Informování konečného uživatele a osvětová činnost

(1) Výrobce prostřednictvím distributorů zajistí, aby byl konečný uživatel vhodným a účinným způsobem informován o způsobu provedení zpětného odběru výrobků s ukončenou životností.

(2) Výrobce je povinen provádět osvětovou činnost zaměřenou na změnu spotřebitelského chování za účelem většího zapojení konečných uživatelů do systémů zpětného odběru a dosažení co nejvyšší úrovně zpětného odběru.

(3) Výrobce je v rámci osvětové činnosti povinen informovat konečné uživatele zejména prostřednictvím informačních kampaní o

a) předcházení vzniku odpadu z vybraných výrobků,

- b) možnostech přípravy vybraných výrobků s ukončenou životností k opětovnému použití,
- c) požadavku, aby výrobky s ukončenou životností byly odevzdávány na místech k tomu určených v souladu s tímto zákonem, zejména aby nebyly odstraňovány jako netříděný komunální odpad, a o negativních dopadech protiprávního zbavování se výrobků s ukončenou životností mimo místa určená k jejich odkládání na životní prostředí,
- d) způsobu zajištění zpětného odběru a
- e) dalších skutečnostech, o nichž informují konečné uživatele výrobci na základě § 63 nebo 82.

(4) Ministerstvo životního prostředí (dále jen „ministerstvo“) stanoví vyhláškou minimální rozsah a způsob vedení informačních kampaní podle odstavce 3 a jejich zaměření na konkrétní cílové skupiny konečných uživatelů.

CELEX 32012L0019
CELEX 32006L0066
CELEX 32018L0851

§ 14

Předání a převzetí výrobku s ukončenou životností

(1) Konečný uživatel smí předat výrobek s ukončenou životností pouze na místo zpětného odběru nebo za podmínek stanovených tímto zákonem poslednímu prodejci, popřípadě jiné osobě určené výrobcem, nestanoví-li tento zákon jinak.

(2) Zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností se stává vlastnictvím provozovatele kolektivního systému nebo výrobce, který místo zpětného odběru zřídil, okamžikem jeho předání na místo zpětného odběru. Pokud je provozovatelů kolektivních systémů nebo výrobců, kteří zřídili místo zpětného odběru, více, řídí se nabývání vlastnictví jimi převzatých výrobků s ukončenou životností jejich dohodou.

(3) Právnícká nebo podnikající fyzická osoba smí předat zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností za podmínek stanovených tímto zákonem pouze zpracovateli určenému výrobcem, nestanoví-li tento zákon jinak. Do předání zpracovateli nesmí být výrobek s ukončenou životností předmětem úpravy, využití nebo odstranění.

(4) K převzetí výrobku s ukončenou životností jsou oprávněni za podmínek stanovených tímto zákonem pouze provozovatel místa zpětného odběru, poslední prodejce nebo jiná osoba určená výrobcem, nestanoví-li tento zákon jinak.

CELEX 32012L0019

§ 15

Místa zpětného odběru

(1) Výrobce zřizuje za účelem splnění povinnosti zpětného odběru výrobků s ukončenou životností místa zpětného odběru.

(2) Výrobce je povinen informovat vhodným způsobem o jím zřízených místech zpětného odběru konečné uživatele. Tato povinnost se považuje za splněnou, pokud jde

o veřejná místa zpětného odběru, o kterých výrobce vložil do Registru míst zpětného odběru (dále jen „Registr“) údaje podle § 19 odst. 4.

(3) Veřejným místem zpětného odběru nemůže být místo dodávky vybraného výrobku u konečného uživatele.

(4) Ministerstvo stanoví vyhláškou požadavky na shromažďovací prostředky a plochy v místech zpětného odběru a stavebně technické provedení míst zpětného odběru podle odstavce 1, pokud jde o výrobky s ukončenou životností s nebezpečnými vlastnostmi nebo s jejichž nakládáním mohou být spojena zdravotní či bezpečnostní rizika.

CELEX 32012L0019
CELEX 32006L0066

§ 16

Spolupráce s obcemi

(1) Výrobce a obec mohou za účelem zřízení místa zpětného odběru uzavřít písemnou smlouvu o využití obecního systému odpadového hospodářství nastaveného touto obcí. Touto smlouvou nesmí být sjednáno výhradní právo na využití obecního systému odpadového hospodářství pouze pro určité výrobce či výrobky s ukončenou životností; tím není dotčena možnost, aby obec s výrobcem, ve spolupráci s nímž zřídila místo zpětného odběru, sjednala nediskriminační podmínky pro umožnění využití obecního systému odpadového hospodářství dalšími výrobci.

(2) S výrobky s ukončenou životností, které byly zpětně odebrány v místě zpětného odběru zřízeném ve spolupráci s obcí, musí být nakládáno v souladu s tímto zákonem a odděleně od ostatního komunálního odpadu.

(3) Výrobce je povinen poskytnout obci, na jejímž území místo zpětného odběru zřídil, informace o množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností, včetně informací o jejich využití, pokud o to obec požádá.

§ 17

Způsob provedení zpětného odběru a nakládání se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností

(1) Způsob provedení zpětného odběru výrobků s ukončenou životností, jejich přeprava a předání zpracovateli nesmí ztížit opětovné použití těchto výrobků nebo jejich recyklaci, včetně jejich komponentů.

(2) Provozovatel místa zpětného odběru je povinen

- a) předat zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností pouze zpracovateli určenému výrobcem, a to přímo nebo prostřednictvím dopravce,
- b) nakládat s výrobky s ukončenou životností, které obsahují provozní kapaliny, náplně nebo součásti mající negativní vliv na životní prostředí nebo zdraví osob tak, aby nedošlo k jejich mechanickému poškození a úniku těchto látek do životního prostředí,
- c) soustřeďovat a přepravovat výrobky s ukončenou životností, včetně jejich dočasného uložení, v souladu s požadavky stanovenými vyhláškou ministerstva,

- d) zabezpečit výrobky s ukončenou životností po celou dobu jejich uložení v místě zpětného odběru před nežádoucím znehodnocením,
- e) nakládat s výrobky s ukončenou životností odděleně od ostatních druhů odpadů, docházeli k soustřeďování ostatních druhů odpadů v tomtéž zařízení, ve kterém se nachází místo zpětného odběru,
- f) vydat na požádání konečnému uživateli doklad o převzetí výrobků s ukončenou životností, který obsahuje identifikační údaje provozovatele, datum a místo převzetí a údaje o druhu, skupině a množství výrobků s ukončenou životností, nejde-li o místo zpětného odběru charakteru sběrné nádoby bez stálé obsluhy,
- g) označit na náklady výrobce veřejné místo zpětného odběru nápisem upozorňujícím na možnost odevzdávání výrobků s ukončenou životností v rámci zpětného odběru, a to viditelně a čitelně na místě veřejně přístupném konečnému uživateli a s upřesněním výrobků s ukončenou životností, které jsou zpětně odebírány, a
- h) vykázat údaje týkající se výrobku s ukončenou životností pouze jednou tak, aby nedocházelo ke zdvojení údajů.

(3) Provozovatel místa zpětného odběru, není-li zároveň zpracovatelem,

- a) nesmí zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností rozebírat nebo do něj jinak zasahovat,
- b) může odmítnout převzít výrobek s ukončenou životností v případě, že z důvodu kontaminace nebo závažného poškození výrobek ohrožuje zdraví osob, které zpětný odběr provádějí, nebo pokud obsahuje přidaný odpad,
- c) může odmítnout převzít ke zpětnému odběru výrobky s ukončenou životností, jestliže vzhledem k množství a typu výrobků s ukončenou životností či jiným okolnostem lze mít důvodné pochybnosti, že jde o výrobky s ukončenou životností od konečného uživatele, a
- d) může odmítnout převzít ke zpětnému odběru výrobky s ukončenou životností v množství, které přesahuje okamžitou kapacitu místa zpětného odběru.

(4) Nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se ustanovení odstavce 1, odstavce 2 písm. a) až e) a odstavce 3 písm. a) obdobně na každou osobu, která se zpětně odebraným výrobkem s ukončenou životností nakládá do okamžiku jeho předání zpracovateli.

(5) Výrobce je povinen zajistit, aby konečný uživatel měl možnost odevzdat výrobek s ukončenou životností, jehož převzetí provozovatel místa zpětného odběru odmítl v souladu s tímto zákonem, a to v jiném místě zpětného odběru nebo jím určenému zpracovateli. O této možnosti, včetně uvedení určeného místa nebo osoby, je provozovatel místa zpětného odběru povinen konečného uživatele bez zbytečného odkladu informovat. Výrobce je povinen poskytnout provozovateli místa zpětného odběru informace o místech zpětného odběru nebo osobách, jimž lze takový výrobek s ukončenou životností odevzdat.

CELEX 32012L0019
CELEX 32018L0851

§ 18

Práva a povinnosti posledních prodejců

(1) Nestanoví-li tento zákon jinak, je poslední prodejce oprávněn zpětně odebírat pouze výrobky s ukončenou životností podobného typu a použití jako vybrané výrobky, které dodává konečnému uživateli, ať už samostatně nebo jako součást či příslušenství jiných výrobků. Zpětný odběr musí poslední prodejce vždy provádět bez nároku na úplatu od konečného uživatele.

(2) Poslední prodejce, který provádí zpětný odběr výrobků s ukončenou životností a není zároveň provozovatelem místa zpětného odběru,

- a) má práva a povinnosti provozovatele místa zpětného odběru stanovená v § 17 odst. 2 písm. b) až e) a v § 17 odst. 3,
- b) je povinen předat bez zbytečného odkladu zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností do systému zpětného odběru, není-li stanoveno jinak, a
- c) má právo požadovat, aby od něj zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností převzal ten výrobce, který ho uvedl na trh.

(3) Poslední prodejce, který jakýmkoliv způsobem, včetně použití prostředků komunikace na dálku³⁾, prodává vybrané výrobky, je povinen písemně informovat konečného uživatele o způsobu zajištění zpětného odběru těchto výrobků po ukončení jejich životnosti.

CELEX 32012L0019
CELEX 32006L0066

§ 19

Registr

(1) Registr je informačním systémem veřejné správy, který slouží k vedení údajů o místech zpětného odběru. Správcem Registru je ministerstvo.

(2) Registr je veřejně přístupný způsobem umožňujícím dálkový přístup, pokud jde o údaje vedené o veřejných místech zpětného odběru.

(3) V Registru se vedou tyto údaje:

- a) jméno a identifikační číslo osoby, bylo-li přiděleno, provozovatele místa zpětného odběru,
- b) adresa, číslo základní územní jednotky podle Číselníku obcí a Číselníku městských částí nebo obvodů a zeměpisné souřadnice místa zpětného odběru,
- c) informace o výrobcích s ukončenou životností, které jsou zpětně odebírány, alespoň druh a skupinu vybraného výrobku, podskupinu podle § 59 odst. 2, jde-li o elektrozařízení, popřípadě maximální velikost nebo množství odebíraných výrobků s ukončenou životností,
- d) indikativní údaj o provozní době místa zpětného odběru a
- e) jméno, adresa sídla a identifikační číslo osoby, bylo-li přiděleno, výrobce nebo provozovatele kolektivního systému, který místo zpětného odběru zřídil.

(4) Výrobce je povinen vkládat dálkovým přístupem do Registru údaje uvedené v odstavci 3 písm. a) až d) a stejným způsobem tyto údaje aktualizovat, a to nejpozději do 30 dnů od okamžiku, kdy nastala skutečnost zakládající změnu údaje. V případě údajů podle odstavce 3 písm. a) výrobce vkládá a aktualizuje pouze identifikační číslo osoby.

CELEX 32012L0019
CELEX 32006L0066
CELEX 32018L0851

Hlava III

Seznam výrobců

§ 20

Zřízení Seznamu výrobců

(1) Seznam výrobců je informačním systémem veřejné správy, v němž jsou obsaženy údaje o výrobcích a pověřených zástupcích.

(2) Správcem Seznamu výrobců je ministerstvo.

(3) Seznam výrobců zahrnuje

- a) Seznam výrobců elektrozařízení,
- b) Seznam výrobců baterií nebo akumulátorů a
- c) Seznam výrobců pneumatik.

(4) V rámci Seznamu výrobců elektrozařízení jsou vedeny hypertextové odkazy na obdobné informační systémy v jiných členských státech.

CELEX 32012L0019
CELEX 32013L0056
CELEX 32018L0851

§ 21

Návrh na zápis do Seznamu výrobců

(1) Návrh na zápis do Seznamu výrobců je povinen podat ministerstvu každý výrobce nejpozději v den, kdy poprvé uvedl vybrané výrobky na trh, bez ohledu na to, zda samostatně, nebo jako součást či příslušenství jiného výrobku.

(2) Pověřený zástupce podává do 30 dnů od udělení pověření svým jménem návrh na zápis do Seznamu výrobců namísto výrobce, jehož povinnosti podle tohoto zákona plní. Výrobce není povinen podat návrh na zápis do Seznamu, jestliže

- a) je v Seznamu výrobců zapsán pověřený zástupce, nebo
- b) pověřený zástupce podal návrh na zápis do Seznamu výrobců, na základě kterého dosud nebyl do Seznamu výrobců zapsán; to neplatí v případě, že bylo vydáno rozhodnutí podle § 22 odst. 3.

(3) Návrh na zápis do Seznamu výrobců se podává

- a) v listinné podobě a současně na elektronickém nosiči dat, nebo
- b) v elektronické podobě.

(4) Návrh na zápis do Seznamu výrobců obsahuje kromě obecných náležitostí stanovených správním řádem

- a) kontaktní údaje, a to telefonní spojení a adresu elektronické pošty, adresu internetových stránek, pokud existují, a daňové identifikační číslo, pokud bylo přiděleno, je-li návrhovatelem fyzická osoba,
- b) kontaktní údaje, a to telefonní spojení, adresu elektronické pošty a jméno kontaktní osoby, adresu pracoviště kontaktní osoby, adresu internetových stránek, pokud existují, a daňové identifikační číslo, pokud bylo přiděleno, je-li návrhovatelem právnická osoba,
- c) identifikační údaje zahraniční osoby, pokud žádost podává její pověřený zástupce, a písemné pověření, na jehož základě byl pověřený zástupce určen,
- d) druh vybraných výrobků, které výrobce uvádí na trh, a v případě elektrozařízení, baterií nebo akumulátorů nebo pneumatik také jejich skupiny,
- e) jde-li o elektrozařízení, údaj o tom, zda je elektrozařízení určeno k použití v domácnostech nebo mimo domácnosti,
- f) značky vybraných výrobků,
- g) použitý způsob prodeje,
- h) podrobný popis způsobu zajištění zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností a informování konečných uživatelů a doklady o něm, včetně doložení zajištění plnění povinností výrobce stanovených tímto zákonem a
- i) způsob zajištění financování činností podle písmene h) nejméně v rozsahu požadovaném tímto zákonem a doklady o něm.

(5) Povinnost podat návrh na zápis do Seznamu výrobců podle odstavců 1 a 2 se nevztahuje na výrobce nebo pověřeného zástupce, kteří plní své povinnosti pro všechny vybrané výrobky v kolektivním systému. Údaje o těchto výrobcích a pověřených zástupcích v rozsahu odstavce 4 písm. a) až g) vkládá do Seznamu výrobců dálkovým přístupem provozovatel kolektivního systému nejpozději do 30 dnů od uzavření smlouvy o kolektivním plnění.

(6) Ministerstvo stanoví vyhláškou formulář pro podání návrhu na zápis do Seznamu výrobců a způsob zajištění dálkového přístupu pro vkládání údajů do Seznamu výrobců podle odstavce 5.

CELEX 32012L0019
CELEX 32013L0056
CELEX 32019R0290

§ 22

Zápis do Seznamu výrobců

(1) Ministerstvo zapíše výrobce nebo pověřeného zástupce do Seznamu výrobců do 30 dnů ode dne doručení návrhu, který splňuje všechny náležitosti uvedené v § 21 odst. 4, a nejpozději do 15 dnů od provedení zápisu oznámí tuto skutečnost navrhovateli.

(2) Nesplňuje-li návrh na zápis do Seznamu výrobců náležitosti uvedené v § 21 odst. 4 nebo údaje nebo doklady podle § 21 odst. 4 písm. h) nebo i) nejsou dostačující pro posouzení, zda je navrhovatelem zajištěno plnění povinností stanovených tímto zákonem, vyzve ministerstvo navrhovatele, aby ve lhůtě, kterou zároveň určí a která nesmí být kratší než 15 pracovních dnů, návrh doplnil nebo upřesnil. Nedoplní-li nebo neupřesní-li navrhovatel svůj návrh ve stanovené lhůtě, provede ministerstvo zápis do Seznamu výrobců na základě dostupných údajů spolu s touto informací, a vznikne-li pochybnost, zda je navrhovatelem zajištěno plnění povinností stanovených tímto zákonem, podá ministerstvo České inspekci životního prostředí (dále jen „inspekce“) podnět ke kontrole. Ustanovení odstavce 3 tím není dotčeno.

(3) Nejsou-li splněny podmínky stanovené tímto zákonem, za nichž je možné pověřeného zástupce určit, nebo jestliže navrhovatel nedoložil písemné pověření, na jehož základě byl jako pověřený zástupce určen, ministerstvo zápis pověřeného zástupce do Seznamu výrobců neprovede a vydá o tom rozhodnutí.

§ 23

Změny zapsaných údajů

(1) Osoba zapsaná v Seznamu výrobců provádí dálkovým přístupem změny údajů uvedených v § 21 odst. 4, s výjimkou údajů, jejichž změny provádí ministerstvo podle odstavce 5. Má-li ministerstvo pochybnost o správnosti, úplnosti nebo pravdivosti změněných údajů, vyzve do 30 pracovních dnů od provedení změny zapsanou osobu, aby správnost, úplnost nebo pravdivost údajů doložila. Vznikne-li v případě změny údajů podle § 21 odst. 4 písm. h) nebo i) pochybnost, zda je zapsanou osobou zajištěno plnění povinností stanovených tímto zákonem, ministerstvo o tom zapsanou osobu vyrozumí a podá inspekci podnět ke kontrole.

(2) Ministerstvo provádí změny údajů zapsaných v Seznamu výrobců na základě

- a) oznámení zapsané osoby v případě, že tato osoba nevyužila postupu podle odstavce 1,
- b) dokladů předložených zapsanou osobou na výzvu ministerstva podle odstavce 1 věty druhé, nebo
- c) vlastního zjištění.

(3) Změnu údajů je osoba zapsaná v Seznamu výrobců povinna provést podle odstavce 1 nebo oznámit ministerstvu do 30 dnů ode dne, kdy nastala skutečnost, která tuto změnu odůvodňuje.

(4) Ministerstvo provede změnu zápisu v Seznamu výrobců podle odstavce 2 do 30 dnů ode dne doručení oznámení nebo dokladů zapsané osoby nebo zjištění skutečností, které jsou důvodem ke změně zapsaných údajů. Provede-li ministerstvo změny zápisu v Seznamu výrobců na základě vlastního zjištění nebo neprovede-li změny zápisu v Seznamu výrobců na základě oznámení nebo dokladů předložených zapsanou osobou podle odstavce 1, vydá o tom rozhodnutí.

(5) Ministerstvo provádí na základě údajů získaných ze základních registrů⁹⁾ změny údajů zapsaných v Seznamu výrobců podle § 21 odst. 4 písm. a) a b), s výjimkou kontaktních údajů.

(6) Změny údajů o výrobcích a pověřených zástupcích, kteří plní své povinnosti v kolektivním systému, nebo jejich výmaz provede provozovatel kolektivního systému dálkovým přístupem do 30 dnů ode dne, kdy mu byla skutečnost, která změnu nebo výmaz odůvodňuje, výrobcem oznámena. Výrobce je povinen změnu údajů provozovateli kolektivního systému oznámit nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy tato skutečnost nastala. Ustanovení odstavce 1, odstavce 2 písm. a) a b) a odstavce 3 se v tomto případě nepoužijí.

(7) Ministerstvo stanoví vyhláškou způsob zajištění dálkového přístupu do Seznamu výrobců pro účely provádění změn a výmazu zapsaných údajů podle odstavců 1 a 6.

CELEX 32012L0019
CELEX 32013L0056

§ 24

Vyřazení osoby ze Seznamu výrobců

(1) Osoba zapsaná v Seznamu výrobců je povinna oznámit ministerstvu, že zanikly důvody pro její zápis v Seznamu výrobců, do 30 dnů ode dne, kdy tato skutečnost nastala. To platí i v případě, že výrobce nebo pověřený zástupce, kteří dosud plnili své povinnosti stanovené tímto zákonem v individuálním systému, uzavřou smlouvu o kolektivním plnění s provozovatelem kolektivního systému pro všechny vybrané výrobky uváděné na trh.

(2) Zánik důvodů pro zápis v Seznamu výrobců neoznamují ministerstvu výrobci a pověřený zástupce, kteří plní své povinnosti pro všechny vybrané výrobky, které výrobce uvádí na trh nebo za které pověřený zástupce převzal odpovědnost, v kolektivním systému, nejde-li o případ podle odstavce 1 věty druhé.

(3) Ministerstvo na základě oznámení podle odstavce 1 nebo na základě vlastního zjištění osobu, u které zanikly důvody pro její zápis v Seznamu výrobců, ze Seznamu výrobců vyřadí. O vyřazení osoby ze Seznamu výrobců na základě vlastního zjištění vydá ministerstvo rozhodnutí; to neplatí, jde-li o osobu, která zemřela nebo zanikla. Ministerstvo vydá rozhodnutí i v případě, že nevyřadí ze Seznamu výrobců osobu, která učinila oznámení podle odstavce 1.

CELEX 32013L0056

§ 25

Řízení ve věcech Seznamu výrobců

(1) Vydání rozhodnutí podle § 22 odst. 3, § 23 odst. 4 a § 24 odst. 3 je prvním úkonem v řízení.

(2) Účastníkem řízení o vydání rozhodnutí podle § 22 odst. 3 je pouze návrhovátelem. Účastníkem řízení o vydání rozhodnutí podle § 23 odst. 4 nebo § 24 odst. 3 je pouze osoba, které se změna nebo vyřazení ze Seznamu výrobců týká.

---

⁹⁾ Zákon č. 111/2009 Sb., o základních registrech, ve znění pozdějších předpisů.

§ 26

Zveřejnění Seznamu výrobců

Ministerstvo zveřejňuje aktuální Seznam výrobců způsobem umožňujícím dálkový přístup v rozsahu

- a) jméno a v případě právnické osoby též právní formu,
- b) adresa sídla,
- c) identifikační číslo osoby, bylo-li přiděleno,
- d) druh vybraných výrobků a skupiny elektrozařízení, baterií nebo akumulátorů nebo pneumatik,
- e) údaj o tom, zda je elektrozařízení určeno k použití v domácnostech nebo mimo domácnosti,
- f) značky vybraných výrobků,
- g) použitý způsob prodeje,
- h) způsob plnění povinností výrobce podle § 9, včetně uvedení provozovatele kolektivního systému, jehož prostřednictvím jsou tyto povinnosti plněny,
- i) údaj o tom, zda se jedná o výrobce nebo o pověřeného zástupce,
- j) jméno nebo název zahraniční osoby, je-li v Seznamu výrobců zapsán její pověřený zástupce, a
- k) evidenční číslo výrobce nebo pověřeného zástupce přidělené ministerstvem.

Hlava IV

Evidenční a ohlašovací povinnosti

§ 27

Evidence

(1) Výrobce je povinen vést evidenci

- a) množství vybraných výrobků, které uvedl na trh, a to v hmotnostních jednotkách a kusech,
- b) osob, které pro výrobce zajišťují zpětný odběr, přepravu, zpracování či jiné nakládání se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností v obdobném rozsahu údajů, jaký je stanoven v § 26 písm. a) až c); u osob, které pro výrobce zajišťují zpracování, se vede také identifikační číslo a adresa zařízení ke zpracování výrobků s ukončenou životností,
a
- c) toku zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností od místa zpětného odběru až po jejich konečné využití, včetně přípravy k opětovnému použití, nebo odstranění.

(2) Plní-li výrobce své povinnosti pro všechny vybrané výrobky, které uvádí na trh, v kolektivním systému, vede pouze evidenci podle odstavce 1 písm. a).

(3) Zajišťuje-li osoba podle odstavce 1 písm. b) zpětný odběr, přepravu, zpracování či jiné nakládání se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností pro výrobce a současně pro jiného výrobce nebo provozovatele kolektivního systému, je povinna vykázt údaje týkající se výrobku s ukončenou životností pouze jednou tak, aby nedocházelo ke zdvojení údajů.

(4) Ministerstvo stanoví vyhláškou rozsah a způsob vedení evidencí podle odstavce 1.

CELEX 32012L0019
CELEX 32018L0851

§ 28

Roční zpráva

(1) Výrobce je povinen zpracovat roční zprávu o plnění povinností stanovených pro zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění výrobků s ukončenou životností za uplynulý kalendářní rok (dále jen „roční zpráva o výrobcích s ukončenou životností“) a tuto zprávu do 31. března následujícího kalendářního roku zaslat ministerstvu.

(2) Výrobce nemá povinnost podle odstavce 1, jestliže plní své povinnosti pro všechny vybrané výrobky, které uvádí na trh, v kolektivním systému.

(3) Ministerstvo stanoví vyhláškou obsahové náležitosti a rozsah roční zprávy o výrobcích s ukončenou životností.

CELEX 32012L0019
CELEX 32018L0851
CELEX 32019R0290

§ 29

Uchovávání a kontrola údajů

Výrobce je povinen

- a) uchovávat údaje z evidencí a roční zprávu o výrobcích s ukončenou životností po dobu 7 let a
- b) předložit v rámci kontroly na požádání inspekce dokumenty dokládající pravdivost a úplnost údajů uvedených v evidencích a v roční zprávě o výrobcích s ukončenou životností.

§ 30

Zveřejňování údajů

Ministerstvo zveřejňuje souhrnné údaje získané z ročních zpráv o výrobcích s ukončenou životností způsobem umožňujícím dálkový přístup. Souhrnné údaje budou zveřejněny nejpozději do 18 měsíců po skončení kalendářního roku, kterého se tyto údaje týkají.

Hlava V

Individuální systém

§ 31

Kauce

(1) Výrobce, který plní své povinnosti v individuálním systému, je povinen před uvedením vybraného výrobku na trh poskytnout dostatečnou kauci zajišťující nakládání s výrobky s ukončenou životností, nestanoví-li tento zákon jinak. Kauce je dostatečná, pokud dosahuje nejméně 20 % ročních nákladů daného výrobce na zajištění zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností. Jde-li o výrobce solárních panelů uvedených na trh ode dne 1. ledna 2013, musí kauce dosahovat minimálně výše určené způsobem stanoveným vyhláškou ministerstva.

(2) Výrobce poskytuje kauci složením peněžních prostředků na zvláštní vázaný účet, který je povinen za tím účelem zřídit v České republice u banky nebo u pobočky zahraniční banky se sídlem v členském státě Evropské unie.

CELEX 32012L0019

CELEX 32018L0851

§ 32

Použití peněžních prostředků kauce

(1) Peněžní prostředky tvořící kauci mohou být použity pouze se souhlasem ministerstva k zajištění financování zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností, které výrobce uvedl na trh. Peněžní prostředky tvořící kauci nejsou součástí majetkové podstaty výrobce podle zákona upravujícího úpadek a způsoby jeho řešení a nelze je postihnout výkonem rozhodnutí a exekucí.

(2) Ministerstvo udělí na základě žádosti výrobce souhlas k čerpání peněžních prostředků ze zvláštního vázaného účtu podle § 31 odst. 2, pokud výrobce prokáže, že kauce bude i po čerpání peněžních prostředků dostačovat k pokrytí financování zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění všech výrobků s ukončenou životností, které výrobce uvedl na trh a které nebyly dosud zpětně odebrány a využity nebo odstraněny.

(3) Žádost o souhlas k čerpání peněžních prostředků ze zvláštního vázaného účtu lze podat nejvýše dvakrát za kalendářní rok za podmínky, že výrobce splnil povinnost zpracovat a zaslat ministerstvu roční zprávu o výrobcích s ukončenou životností za uplynulý kalendářní rok. Údaje o stavu a čerpání peněžních prostředků ze zvláštního vázaného účtu za uplynulý kalendářní rok uvádí výrobce v roční zprávě o výrobcích s ukončenou životností.

(4) Žádost výrobce o souhlas k čerpání peněžních prostředků ze zvláštního vázaného účtu obsahuje

- a) jméno, v případě právnické osoby též právní formu,
- b) adresu sídla,
- c) adresu elektronické pošty a telefon žadatele,

- d) identifikační číslo osoby, bylo-li přiděleno,
- e) evidenční číslo výrobce nebo pověřeného zástupce přidělené ministerstvem,
- f) název a sídlo banky a sídlo její pobočky v České republice,
- g) číslo zřízeného zvláštního vázaného účtu,
- h) číslo účtu, na který mají být dané prostředky převedeny,
- i) celkovou výši čerpaných peněžních prostředků ze zvláštního vázaného účtu,
- j) doklady o vynaložených nákladech na financování zpětného odběru, zpracování, využití a odstranění výrobků s ukončenou životností, a
- k) výpis stavu peněžních prostředků uložených na zvláštním vázaném účtu, který není starší než 1 měsíc.

(5) Ministerstvo stanoví vyhláškou formulář pro podání žádosti o souhlas k čerpání peněžních prostředků ze zvláštního vázaného účtu.

CELEX 32012L0019

CELEX 32018L0851

§ 33

Ukončení plnění povinností výrobce v individuálním systému

(1) Výrobce je povinen v případě, že zanikly důvody pro jeho zápis v Seznamu, předložit ministerstvu spolu s oznámením podle § 24 odst. 1 smlouvu o kolektivním plnění uzavřenou s provozovatelem kolektivního systému, na základě které provozovatel kolektivního systému odpovídá za zajištění splnění povinností zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností, které výrobce uvedl na trh a které nebyly dosud zpětně odebrány a využity nebo odstraněny. To neplatí, prokáže-li výrobce, že již zajistil splnění povinností výrobce podle § 65 odst. 1 písm. c), § 85 odst. 1 písm. b) nebo § 97 odst. 1 písm. b).

(2) Ustanovení odstavce 1 se použije obdobně pro pověřeného zástupce, je-li důvodem k jeho vyřazení ze Seznamu výrobců skutečnost, že výrobce přestal splňovat podmínky, na základě kterých se na něho podle tohoto zákona hledí jako na výrobce, nebo že pověřený zástupce uzavřel smlouvu o kolektivním plnění s provozovatelem kolektivního systému.

(3) Ministerstvo současně s vyřazením výrobce nebo pověřeného zástupce ze Seznamu výrobců vyzve banku nebo pobočku, která vede zvláštní vázaný účet podle § 31 odst. 2, aby peněžní prostředky z něj převedla. Banka nebo pobočka na základě této výzvy převede peněžní prostředky ze zvláštního vázaného účtu provozovateli kolektivního systému, s nímž výrobce nebo pověřený zástupce uzavřel smlouvu o kolektivním plnění podle odstavce 1, a to ve výši celého zůstatku na účtu, není-li ve smlouvě o kolektivním plnění uvedena částka nižší.

(4) Nesplní-li výrobce nebo pověřený zástupce povinnost podle odstavce 1 ani na výzvu ministerstva ve lhůtě jím stanovené, vyzve ministerstvo banku nebo pobočku, která vede zvláštní vázaný účet podle § 31 odst. 2, aby peněžní prostředky z něj převedla. Banka nebo pobočka na základě této výzvy převede peněžní prostředky ze zvláštního vázaného účtu Státnímu fondu životního prostředí České republiky. Tyto peněžní prostředky se stávají

příjmem rozpočtu Státního fondu životního prostředí České republiky a smějí být použity pouze za účelem zlepšení systémů zpětného odběru a zpracování výrobků s ukončenou životností toho druhu, pro který výrobce plnil povinnosti podle tohoto zákona.

(5) Pokud výrobce přestal splňovat podmínky, na základě kterých se na něho podle tohoto zákona hledí jako na výrobce, požádá o převod peněžních prostředků a současně prokáže, že zajistil splnění povinností výrobce podle § 65 odst. 1 písm. c), § 85 odst. 1 písm. b) nebo § 97 odst. 1 písm. b), vyzve ministerstvo banku nebo pobočku, která vede zvláštní vázaný účet podle § 31 odst. 2, aby peněžní prostředky z něj převedla. Banka nebo pobočka na základě této výzvy převede peněžní prostředky ze zvláštního vázaného účtu osobě podle věty první, a to ve výši celého zůstatku na účtu.

(6) Zanikne-li výrobce a jeho právní nástupce není znám nebo neexistuje, banka nebo pobočka odvede nevyčerpanou část peněžních prostředků ze zvláštního vázaného účtu Státnímu fondu životního prostředí České republiky, příjmem jehož rozpočtu se tím stávají, a informuje o tom ministerstvo. Ustanovení odstavce 4 věta poslední se použije obdobně.

Hlava VI

Kolektivní systém

§ 34

Provozování kolektivního systému

(1) Provozovat kolektivní systém lze pouze na základě oprávnění vydaného ministerstvem.

(2) Provozovatel kolektivního systému může provozovat pouze jeden kolektivní systém, a to pro plnění povinností výrobců jednoho druhu vybraných výrobků.

§ 35

Podmínky vydání oprávnění k provozování kolektivního systému

(1) Ministerstvo vydá oprávnění k provozování kolektivního systému na základě žádosti osoby, která prokáže splnění podmínek stanovených tímto zákonem.

(2) Oprávnění k provozování kolektivního systému lze vydat pouze za předpokladu, že

- a) žadatel je společností s ručením omezeným nebo akciovou společností,
- b) společníky nebo akcionáři (dále jen „společník“) žadatele jsou výhradně výrobci toho druhu vybraných výrobků, pro který žadatel hodlá zajišťovat kolektivní plnění povinností podle tohoto zákona, nebo korporace soukromého práva sdružující výhradně výrobce toho druhu vybraných výrobků, pro který žadatel hodlá zajišťovat kolektivní plnění povinností podle tohoto zákona, s výjimkou elektrozařízení, v jejichž případě může být společníkem žadatele též osoba uvedená v § 61 odst. 2 větě první, a s výjimkou kolektivního systému pro solární panely podle § 57,
- c) podíl žádného společníka žadatele nebo společníků žadatele jednajících ve shodě na základním kapitálu žadatele nebo na hlasovacích právech žadatele nepřesahuje 34 %,

- d) žadatel nepodniká v oblasti nakládání s výrobky s ukončenou životností toho druhu, pro který hodlá žadatel zajišťovat kolektivní plnění povinností výrobců podle tohoto zákona, s výjimkou jejich soustředování, třídění a přepravy před jejich předáním zpracovateli,
- e) výše základního kapitálu žadatele je v případě společnosti s ručením omezeným alespoň 2 000 000 Kč, nebo v případě akciové společnosti alespoň 2 000 000 Kč nebo 80 000 EUR,
- f) zakladatelské právní jednání žadatele, který je společností s ručením omezeným, vyžaduje zřízení dozorčí rady s kontrolní působností obdobnou kontrolní působnosti dozorčí rady akciové společnosti podle zákona o obchodních korporacích,
- g) podíly společníků žadatele nesmí být představovány kmenovými listy, je-li žadatel společností s ručením omezeným,
- h) ke dni podání žádosti o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému žadatele, který hodlá zajišťovat kolektivní plnění povinností výrobců pneumatik, každý ze společníků uváděl na trh na území České republiky nebo jiného členského státu nejméně po dobu 3 předcházejících kalendářních let vybrané výrobky toho druhu, pro který žadatel hodlá zajišťovat kolektivní plnění povinností podle tohoto zákona, přičemž za předcházející 3 kalendářní roky uvedl na trh na území České republiky nebo jiného členského státu tyto vybrané výrobky v množství celkem nejméně 1000 tun,
- i) projekt zajišťování kolektivního plnění poskytuje dostatečné záruky, že kolektivní plnění bude provozováno řádně a dostatečně dlouhodobě,
- j) žadatel doloží, že má dostatečné finanční zdroje na zajištění řádného a dlouhodobého financování projektu zajišťování kolektivního plnění podle odstavce 4, a
- k) stanovy žadatele, který je akciovou společností s monistickým systémem vnitřní struktury, vyžadují, aby správní rada měla alespoň tři členy a aby mezi jednotlivé členy správní rady byla rozdělena její řídicí a kontrolní působnost.

(3) Oprávnění k provozování kolektivního systému nelze vydat, jestliže žadatel

- a) je společníkem nebo členem jiné právnické osoby nebo členem orgánu jiné právnické osoby, s výjimkou právnické osoby, jejímiž společníky nebo členy jsou výlučně nebo převážně osoby s obdobným předmětem činnosti, jako má žadatel, nebo
- b) se podílí na podnikání jiné osoby.

(4) Výše finančních zdrojů v zájmu řádného a dlouhodobého financování projektu zajišťování kolektivního plnění se považuje za dostatečnou, jestliže odráží rozsah zamýšlené činnosti provozovatele kolektivního systému s ohledem na druh a skupiny vybraných výrobků, pro které žadatel hodlá zajišťovat kolektivní plnění povinností podle tohoto zákona. Výše finančních zdrojů musí vždy umožňovat žadateli pokrýt okamžitě alespoň 25 % předpokládaných ročních nákladů na provozování kolektivního systému v plánovaném rozsahu, zejména s ohledem na předpokládané množství vybraných výrobků uvedených výrobcí na trh a předpokládané množství zpětně odebraných a zpracovaných výrobků s ukončenou životností.

CELEX 32012L0019
CELEX 32018L0851

Žádost o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému

(1) Žádost o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému podává žadatel ministerstvu v elektronické podobě.

(2) Žádost o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému musí obsahovat kromě obecných náležitostí stanovených správním řádem kontaktní údaje, a to telefonní spojení, adresu elektronické pošty a jméno kontaktní osoby, a daňové identifikační číslo osoby žadatele, pokud bylo přiděleno.

(3) Součástí žádosti o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému jsou

- a) aktuální znění zakladatelského právního jednání, není-li uloženo ve sbírce listin veřejného rejstříku,
- b) seznam společníků žadatele s uvedením jejich podílu na základním kapitálu a na hlasovacích právech žadatele s uvedením společníků jednajících ve shodě, je-li žadatel společností s ručením omezeným a tento seznam s uvedením podílů nevyplývá ze zakladatelského právního jednání,
- c) výpis z evidence emise zaknihovaných cenných papírů nebo výpis z evidence imobilizovaných cenných papírů, pokud jde o emisi akcií žadatele, ne starší než 60 dní, nebo opis seznamu všech akcionářů, kteří jsou vlastníky akcií na jméno, ne starší než 60 dní, s uvedením akcionářů jednajících ve shodě, je-li žadatel akciovou společností,
- d) poslední výroční zpráva žadatele, pokud existuje,
- e) čestné prohlášení žadatele o splnění podmínek uvedených v § 35 odst. 3 a společníků žadatele o splnění podmínek uvedených v § 35 odst. 2 písm. b) a c) a pokud jde o žadatele, který hodlá zajišťovat kolektivní plnění povinností výrobců pneumatik, splnění podmínky uvedené v § 35 odst. 2 písm. h),
- f) vzory smluv
  1. o kolektivním plnění včetně sazeb pro výpočet jakýchkoliv peněžitých plnění na základě smlouvy,
  2. o zřízení místa zpětného odběru,
  3. o využití systému nakládání s komunálním odpadem stanoveného obcí v případě, že k zajišťování kolektivního plnění povinností výrobců bude využívána spolupráce s obcemi,
  4. o spolupráci při zajištění plnění povinností výrobců elektrozařízení se zabudovanými nebo přiloženými bateriemi nebo akumulátory podle § 84 odst. 3, je-li předmětem žádosti vydání oprávnění k provozování kolektivního systému výrobců baterií nebo akumulátorů, a
  5. uzavíraných za účelem zpracování zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností,
- g) seznam osob, se kterými žadatel již uzavřel některou ze smluv uvedených v písmenu g), s uvedením, o jakou smlouvu jde,
- h) dokumenty prokazující zřízení sítě veřejných míst zpětného odběru v rozsahu požadovaném tímto zákonem,

- i) projekt zajišťování kolektivního plnění, který zahrnuje alespoň
1. označení druhu a skupin vybraných výrobků, pro které žadatel hodlá zajišťovat kolektivní plnění povinností výrobců, a v případě elektrozařízení dále údaj o tom, zda jde o elektrozařízení určená k použití v domácnostech nebo mimo domácnosti,
  2. předpokládaný počet uzavřených smluv o kolektivním plnění a předpokládaná množství vybraných výrobků, pro něž bude zajištěno kolektivní plnění povinností výrobců v prvních 5 letech platnosti oprávnění,
  3. předpokládané množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností, pro které bude zajištěno zpracování, využití, nebo odstranění v prvních 5 letech platnosti oprávnění,
  4. popis technických, organizačních a finančních opatření, kterými zajistí kolektivní plnění povinností výrobců,
  5. podrobný popis předpokládaných finančních zdrojů k zajištění kolektivního plnění povinností výrobců v jednotlivých letech platnosti oprávnění k provozování kolektivního systému a dokumenty prokazující jeho pravdivost, zejména poslední účetní závěrku a smlouvy o úvěru, pokud se jeho použití předpokládá, alespoň pro období prvního roku platnosti oprávnění,
  6. popis způsobu zajištění informování konečného uživatele, osvětové činnosti a vedení informačních kampaní,
  7. popis způsobu vedení evidencí podle § 50 odst. 1 a
  8. smlouvu s auditorem o provádění ověřování údajů podle § 53 odst. 2 a 3.
- j) aktuální znění stanov korporace soukromého práva sdružující výhradně výrobce podle § 35 odst. 2 písm. b), je-li společníkem žadatele, pokud nejsou uloženy ve sbírce listin veřejného rejstříku.

(4) Ministerstvo stanoví vyhláškou formulář pro podání žádosti o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému.

§ 37

Rozhodnutí o žádosti o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému

(1) Ministerstvo rozhodne o žádosti o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému do 60 dnů od zahájení řízení. Ministerstvo žádost o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému zamítne, pokud žadatel neprokáže splnění podmínek podle § 35 odst. 2 a 3.

(2) Ministerstvo zašle podanou žádost o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému Ministerstvu průmyslu a obchodu, které zašle své vyjádření ministerstvu do 20 dnů ode dne obdržení žádosti. Pokud Ministerstvo průmyslu a obchodu nezašle své vyjádření ve stanovené lhůtě, může ministerstvo vydat rozhodnutí bez jeho vyjádření.

(3) Rozhodnutí o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému obsahuje

- a) označení druhu a skupin vybraných výrobků, pro které bude zajišťováno kolektivní plnění povinností výrobců, a v případě elektrozařízení dále údaj o tom, zda jde o elektrozařízení určená k použití v domácnostech nebo mimo domácnosti,
- b) podmínky zajišťování kolektivního plnění stanovené podle projektu zajišťování kolektivního plnění žadatele včetně hustoty sběrné sítě, a
- c) údaj o tom, zda je oprávnění k provozování kolektivního systému výrobců elektrozařízení vydáno též pro zajišťování plnění povinností provozovatelů solárních elektráren, jejichž součástí jsou solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013, podle § 72 odst. 1.

§ 38

Změny oprávnění k provozování kolektivního systému

(1) Ministerstvo může změnit rozhodnutí o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému

- a) na žádost provozovatele kolektivního systému,
- b) z důvodu změny v právním předpise, která má vliv na kolektivní plnění povinností výrobců, nebo
- c) z důvodu změn v závazcích týkajících se plnění cílů v oblasti zpětného odběru a využití výrobků s ukončenou životností vyplývajících pro Českou republiku z předpisů Evropské unie.

(2) Ministerstvo požádá v souvislosti se změnou rozhodnutí podle odstavce 1 Ministerstvo průmyslu a obchodu o vyjádření. Ministerstvo průmyslu a obchodu zašle své vyjádření do 20 dnů ode dne doručení žádosti. Vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu je podkladem pro rozhodnutí ministerstva. Pokud Ministerstvo průmyslu a obchodu nezašle své vyjádření ve stanovené lhůtě, může ministerstvo vydat rozhodnutí bez jeho vyjádření.

§ 39

Společná ustanovení o oprávnění k provozování kolektivního systému

(1) Seznam vydaných oprávnění k provozování kolektivního systému a rozhodnutí o jejich změnách nebo zrušení, jakož i obsah těchto oprávnění a rozhodnutí, s výjimkou údajů, které jsou předmětem obchodního tajemství, nebo osobních údajů, zveřejňuje ministerstvo způsobem umožňujícím dálkový přístup.

(2) Účastníkem řízení o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému je pouze žadatel. Účastníkem řízení o změně nebo zrušení oprávnění k provozování kolektivního systému je pouze osoba, jíž bylo oprávnění vydáno.

(3) Přestane-li provozovatel kolektivního systému nebo společník provozovatele kolektivního systému splňovat některou z podmínek podle § 35 odst. 2 a 3 nutných pro vydání oprávnění k provozování kolektivního systému, s výjimkou podmínek podle § 35 odst. 2 písm. h) až j), je provozovatel kolektivního systému povinen oznámit bez zbytečného odkladu tuto skutečnost ministerstvu a současně mu sdělit, jakým způsobem bude zjednána náprava.

CELEX 32018L0851

§ 40

Předmět činnosti provozovatele kolektivního systému

(1) Předmětem činnosti provozovatele kolektivního systému smí být pouze

- a) zajišťování kolektivního plnění povinností výrobců na území České republiky v rozsahu jeho oprávnění k provozování kolektivního systému,
- b) informování konečného uživatele a osvětová činnost,

- c) poradenská, výzkumná a publikační činnost v oblasti zpětného odběru, opětovného použití a recyklace výrobků s ukončenou životností toho druhu, pro který zajišťuje kolektivní plnění povinností výrobců, a
- d) správa vlastního majetku.

(2) Předmětem činnosti provozovatele kolektivního systému smí být dále zajišťování plnění povinností provozovatelů solárních elektráren, jejichž součástí jsou solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013, podle § 72 odst. 1, bylo-li oprávnění k provozování kolektivního systému výrobců elektrozařízení vydáno též pro tuto činnost, nebo jde-li o provozovatele kolektivního systému pro solární panely podle § 57. V těchto případech se pro účely § 36 až 39 kolektivním plněním povinností výrobců či kolektivním plněním rozumí též zajišťování plnění povinností provozovatelů solárních elektráren, jejichž součástí jsou solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013, a smlouvou o kolektivním plnění se rozumí též smlouva podle § 72 odst. 1.

§ 41

Některá omezení provozovatele kolektivního systému

(1) Provozovatel kolektivního systému nesmí sám nakládat se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností, s výjimkou jejich soustředování, třídění a přepravy před jejich předáním zpracovateli.

(2) Základní kapitál provozovatele kolektivního systému lze zvýšit pouze převzetím vkladové povinnosti ke zvýšení dosavadních vkladů nebo k novému vkladu, upsáním nových akcií nebo z vlastních zdrojů provozovatele kolektivního systému. Plnit vkladovou povinnost nepeněžitým vkladem se zakazuje. Provozovatel kolektivního systému nesmí, s výjimkou případu uvolněného podílu, snížit svůj základní kapitál za jiným účelem než k úhradě ztráty nebo k plnění povinností stanovených zákonem. Právní jednání, které je s tím v rozporu, nemá právní účinky.

(3) Provozovatel kolektivního systému nesmí sdělovat třetím osobám, včetně společníků provozovatele kolektivního systému, informace o množství vybraných výrobků uvedených na trh jednotlivými výrobci, s nimiž uzavřel smlouvu o kolektivním plnění, nebo o jejich podílu na trhu, a informace o příspěvcích, které provozovateli kolektivního systému hradí jednotliví výrobci; za sdělení třetí osobě není považováno poskytnutí informací příslušnému správnímu orgánu a pro účely ověřování údajů podle § 53.

(4) Provozovatel kolektivního systému nesmí uzavřít s osobou, která k němu má zvláštní vztah podle § 43, smlouvu, která by vzhledem ke své povaze, účelu nebo riziku nebyla uzavřena při vynaložení péče řádného hospodáře, nesmí zajišťovat dluhy této osoby ani na ni bezúplatně převádět majetek. Právní jednání, které je s tím v rozporu, nemá právní účinky.

(5) Provozovatel kolektivního systému nesmí jakkoliv zajišťovat dluhy jiných osob a dále nesmí poskytovat z vybraných příspěvků dar, zápůjčku, úvěr či jimi zajistit svůj dluh. Právní jednání, které je s tím v rozporu, nemá právní účinky.

(6) Provozovatel kolektivního systému nesmí být neomezeně ručícím společníkem. Dále se nesmí podílet na založení nebo činnosti jiné právnické osoby, s výjimkou právnické osoby sdružující osoby s obdobným předmětem činnosti, jako má provozovatel kolektivního systému, nebo na podnikání jiné osoby. Právní jednání, které je s tím v rozporu, nemá právní účinky.

(7) Podíl v provozovateli kolektivního systému je omezeně převoditelný. Lze jej převést pouze na osobu, která splňuje požadavky stanovené tímto zákonem. V případě smrti nebo zániku společníka společnosti s ručením omezeným, může podíl přejít pouze na osobu, která splňuje požadavky stanovené tímto zákonem.

(8) Rozhodnutí příslušného orgánu provozovatele kolektivního systému o jeho zrušení nebo přeměně, o převodu, pachtu nebo zastavení obchodního závodu nebo o změně předmětu jeho podnikání nebo smlouva o převodu, pachtu nebo zastavení obchodního závodu provozovatele kolektivního systému nenabudou účinnosti, nebyl-li k tomu udělen souhlas ministerstva po projednání s Ministerstvem průmyslu a obchodu. Rozhodnutí příslušného orgánu se ruší, není-li souhlas udělen do 6 měsíců ode dne jeho přijetí.

§ 42

Povinnosti a omezení společníků provozovatele kolektivního systému

(1) Společník provozovatele kolektivního systému je povinen uzavřít s provozovatelem kolektivního systému, jehož je společníkem, smlouvu o kolektivním plnění, a to pro všechny vybrané výrobky, které tento společník uvádí na trh a pro které zároveň bylo tomuto provozovateli kolektivního systému vydáno oprávnění k provozování kolektivního systému.

(2) Se společníkem provozovatele kolektivního systému, s obchodní korporací jím ovládanou nebo s osobou ovládající některého ze společníků provozovatele kolektivního systému je oprávněn provozovatel kolektivního systému uzavřít jinou smlouvu než smlouvu o kolektivním plnění nebo smlouvu, jejímž předmětem je plnění povinností podle § 13, pouze za podmínek upravených v § 41 odst. 4.

§ 43

Zvláštní vztah k provozovateli kolektivního systému nebo k jeho společníkovi

Osobami, které mají k provozovateli kolektivního systému nebo ke společníkovi provozovatele kolektivního systému zvláštní vztah, jsou

- a) členové statutárního orgánu provozovatele kolektivního systému nebo společníka provozovatele kolektivního systému, členové dozorčí rady a vedoucí zaměstnanci provozovatele kolektivního systému nebo společníka provozovatele kolektivního systému v přímé řídicí působnosti statutárního orgánu nebo jeho člena,
- b) fyzické osoby zastupující právnické osoby, které jsou členy statutárního orgánu nebo dozorčí rady provozovatele kolektivního systému,
- c) osoby blízké¹⁰⁾ osobám uvedeným v písmenu a) nebo b),
- d) právnické osoby, v nichž některá z osob uvedených v písmenu a) nebo b) má podíl na základním kapitálu nebo na hlasovacích právech, a
- e) společníci provozovatele kolektivního systému nebo společníka provozovatele kolektivního systému a jimi ovládané obchodní korporace.

---

¹⁰⁾ § 22 odst. 1 občanského zákoníku.

Povinnosti provozovatele kolektivního systému

(1) Provozovatel kolektivního systému je povinen zajišťovat kolektivní plnění povinností výrobců, se kterými uzavřel smlouvu o kolektivním plnění, v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem a v rozhodnutí o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému.

(2) Podmínky smluv o kolektivním plnění včetně výše příspěvků musí provozovatel kolektivního systému stanovit pro všechny výrobce jednotně a tak, aby žádní výrobci nebo skupiny výrobců určitého typu nebo značky vybraných výrobků nebyli neodůvodněně zvýhodněni či znevýhodněni v hospodářské soutěži. Ekomodulace přitom nepředstavuje neodůvodněné zvýhodnění či znevýhodnění v hospodářské soutěži.

(3) Provozovatel kolektivního systému je povinen uzavřít smlouvu o kolektivním plnění pro všechny vybrané výrobky uváděné výrobcem na trh v rozsahu svého oprávnění k provozování kolektivního systému, pokud o uzavření této smlouvy výrobce projeví zájem a nemá vůči provozovateli kolektivního systému nesplněné splatné dluhy. Projeví-li zájem o uzavření smlouvy o kolektivním plnění výrobce, proti němuž bylo zahájeno insolvenční řízení, je provozovatel kolektivního systému oprávněn tuto skutečnost zohlednit v podmínkách smlouvy o kolektivním plnění.

(4) Vzor smlouvy o kolektivním plnění včetně sazeb pro výpočet jakýchkoliv peněžitých plnění na základě této smlouvy je provozovatel kolektivního systému povinen zveřejnit na svých internetových stránkách nejpozději v den, kdy takový vzor smlouvy poprvé použije.

(5) Provozovatel kolektivního systému je povinen do 30 dnů ode dne rozhodnutí valné hromady nebo přijetí rozhodnutí per rollam předložit ministerstvu

- a) opis aktuálního znění seznamu společníků provozovatele kolektivního systému s uvedením jejich podílu na základním kapitálu a na hlasovacích právech, ke dni tohoto rozhodnutí, je-li provozovatel kolektivního systému společností s ručením omezeným,
- b) výpis z evidence emise zaknihovaných cenných papírů nebo výpis z evidence imobilizovaných cenných papírů, pokud jde o emisi akcií provozovatele kolektivního systému, k rozhodnému dni k učinění tohoto rozhodnutí valné hromady¹¹⁾, nebo opis seznamu všech akcionářů, kteří jsou vlastníky akcií na jméno, k rozhodnému dni pro učinění tohoto rozhodnutí, je-li provozovatel kolektivního systému akciovou společností,
- c) zápis z jednání valné hromady, a to minimálně v rozsahu, v němž se jednání valné hromady týkalo skutečností zapisovaných do obchodního rejstříku a rozhodování o schválení účetní závěrky, o úhradě ztráty nebo o schválení převodu, pachtu nebo zastavení obchodního závodu, nebo text rozhodnutí přijatého per rollam.

(6) Provozovatel kolektivního systému je dále povinen

- a) provádět ekomodulaci u vybraných výrobků, u kterých je to možné, přičemž se přihlíží k jejich životnímu cyklu,
- b) zveřejňovat na svých internetových stránkách informace o vlastnické struktuře s uvedením podílů společníků na základním kapitálu nebo poměru vkladu k základním kapitálu v procentech, jména a příjmení členů orgánů provozovatele kolektivního systému, sazebníky peněžních příspěvků spojených se zajišťováním kolektivního plnění povinností

¹¹⁾ § 405 zákona o obchodních korporacích.

výrobců podle tohoto zákona, hrazených výrobcí za jednotlivý vybraný výrobek nebo hmotnostní jednotku vybraných výrobků uvedených na trh a informace o postupu výběru osob poskytujících služby v oblasti nakládání s výrobky s ukončenou životností; provozovatel kolektivního systému je povinen zveřejňované údaje aktualizovat nejpozději do 45 dnů od jejich změny a

- c) zabezpečit, aby výše peněžních příspěvků stanovovaných výrobcům za účelem zajištění kolektivního plnění nepřesahovala náklady nezbytné na poskytování služeb nakládání s výrobky s ukončenou životností nákladově účinným způsobem, přičemž rezerva podle § 48 se považuje za nezbytný náklad; takto vzniklé náklady rozdělí provozovatel kolektivního systému mezi osoby poskytující služby v oblasti nakládání s výrobky s ukončenou životností způsobem umožňujícím kontrolu ze strany ministerstva.

(7) Provozovatel kolektivního systému zašle ministerstvu zprávu o plnění povinnosti stanovené v odstavci 6 písm. c) za uplynulý kalendářní rok vyhotovenou jeho kontrolním orgánem nejpozději do 6 měsíců od skončení tohoto kalendářního roku.

CELEX 32018L0851

§ 45

Povinnosti výrobců při kolektivním plnění

(1) Výrobce, který plní povinnosti stanovené tímto zákonem v kolektivním systému, je povinen

- a) vykazovat provozovateli kolektivního systému pravdivé a úplné údaje o množství vybraných výrobků, které uvedl na trh, a to v hmotnostních jednotkách a kusech,
- b) umožnit provozovateli kolektivního systému provedení ověření údajů podle § 53 odst. 2 písm. a), zejména tím, že mu za tím účelem poskytne nezbytnou součinnost, a
- c) poskytnout provozovateli kolektivního systému součinnost v souvislosti s plněním povinností provozovatele kolektivního systému v oblasti ekomodulace.

(2) Výrobce smí uzavřít smlouvu o kolektivním plnění pro vybrané výrobky, které uvádí na trh, pouze s jedním provozovatelem kolektivního systému, pokud jde o

- a) elektrozařízení náležející do jedné skupiny podle přílohy č. 1 k tomuto zákonu; to neplatí, jde-li o solární panely,
- b) baterie nebo akumulátory náležející do jedné skupiny podle § 76, nebo
- c) pneumatiky.

(3) Výrobce, který plní povinnosti stanovené tímto zákonem v kolektivním systému pro určitý druh vybraných výrobků, může podat výpověď ze smlouvy o kolektivním plnění uzavřené s provozovatelem kolektivního systému pouze jednou ročně. Výrobce je povinen doručit výpověď smlouvy o kolektivním plnění provozovateli kolektivního systému nejpozději do 30. září kalendářního roku, ve kterém má být smluvní vztah ukončen.

§ 46

Hospodaření provozovatele kolektivního systému

(1) Provozovatel kolektivního systému zajišťuje provoz a financování kolektivního systému na základě příspěvků výrobců, se kterými uzavřel smlouvu o kolektivním plnění. Příspěvky jsou stanoveny provozovatelem kolektivního systému v závislosti na typu, hmotnosti, objemu a ekomodulaci vybraných výrobků, které výrobce uvádí na trh.

(2) Provozovatel kolektivního systému nesmí rozdělovat zisk nebo jiné vlastní zdroje. Rozhodnutí učiněné s tím v rozporu nevyvolává právní účinky.

(3) Peněžní prostředky získané z příspěvků výrobců podle odstavce 1 a výnosy z nich smí provozovatel kolektivního systému použít výhradně k financování zajišťování činností podle § 40 odst. 1 písm. a) až c) a na tvorbu rezervy podle § 48.

(4) Provozovatel kolektivního systému je povinen hospodařit s peněžními prostředky získanými z příspěvků výrobců a s výnosy z nich odděleně od jakýchkoliv jiných peněžních prostředků a tak, aby byla zajištěna kontrolovatelnost nakládání s nimi.

CELEX 32018L0851

§ 47

Vrácení příspěvku na zajištění nakládání s výrobkem s ukončenou životností

(1) Provozovatel kolektivního systému v případě, že se vybraný výrobek nestane na území České republiky odpadem, vrátí obdržený příspěvek výrobce na zajištění nakládání s tímto výrobkem po ukončení jeho životnosti osobě, která prokáže, že vybraný výrobek po uvedení na trh v České republice dodala do jiného členského státu nebo vyvezla do jiného než členského státu. Není-li touto osobou výrobce, může provozovatel kolektivního systému vyžadovat doložení souhlasu výrobce s vrácením příspěvku.

(2) Požádat o vrácení příspěvku lze nejpozději do konce února kalendářního roku následujícího po kalendářním roce, v němž byl příspěvek uhrazen, jinak právo na vrácení příspěvku zaniká.

(3) Osoba, která žádá o vrácení příspěvku, je povinna poskytnout provozovateli kolektivního systému součinnost nezbytnou k ověření podmínek pro vrácení obdrženého příspěvku a umožnit mu, aby provedl ověření splnění podmínek pro vrácení obdrženého příspěvku, a to přímo nebo prostřednictvím auditora. Účelně vynaložené náklady na toto ověření je osoba, která žádá o vrácení příspěvku, povinna uhradit provozovateli kolektivního systému pouze v případě, že ověření prokázalo nesplnění podmínek pro vrácení obdrženého příspěvku.

CELEX 32012L0019

§ 48

Rezerva

(1) Provozovatel kolektivního systému je povinen vytvořit rezervu určenou na krytí budoucích nákladů na kolektivní plnění povinností výrobců, zohledňující finanční rizika s tím spojená, jejímž cílem je zajistit kontinuitu a dostupnost poskytování služeb ze strany provozovatele kolektivního systému (dále jen „rezerva“).

(2) Provozovatel kolektivního systému vytváří rezervu ukládáním peněžních prostředků na zvláštní vázaný účet vedený v České republice u banky nebo u pobočky zahraniční banky se sídlem v jiném členském státě Evropské unie. Úroky z peněžních prostředků rezervy jsou její součástí.

(3) Provozovatel kolektivního systému rezervu vytváří a v případě jejího čerpání doplňuje tak, aby po uplynutí 5 let od udělení oprávnění k provozování kolektivního systému dosahovala její výše k poslednímu dni každého účetního období nejméně 50 % celkových nákladů provozovatele kolektivního systému podle schválené účetní závěrky za předcházející účetní období. Do nákladů provozovatele kolektivního systému se pro účely tohoto ustanovení nezapočítávají zaplacená daň z příjmů a náklady na tvorbu rezervy.

(4) Nedosažení minimální výše rezervy stanovené v odstavci 3 je přípustné za podmínky, že

- a) v předcházejícím účetním období byla minimální výše rezervy dosažena a
- b) provozovatel kolektivního systému zajistí dosažení minimální výše rezervy v následujícím účetním období.

(5) Peněžní prostředky, které tvoří rezervu, mohou být použity pouze za účelem zajištění kolektivního plnění povinností výrobců, s nimiž provozovatel kolektivního systému uzavřel smlouvu o kolektivním plnění. Peněžní prostředky rezervy nejsou součástí majetkové podstaty provozovatele kolektivního systému podle zákona upravujícího úpadek a způsoby jeho řešení a nelze je postihnout výkonem rozhodnutí a exekucí.

(6) Údaje o stavu a čerpání peněžních prostředků ze zvláštního vázaného účtu uvádí provozovatel kolektivního systému v roční zprávě o výrobcích s ukončenou životností.

CELEX 32018L0851

§ 49

Vzájemná spolupráce mezi provozovateli kolektivních systémů

(1) Provozovatel kolektivního systému může uzavřít s jedním nebo více provozovateli kolektivních systémů pro tentýž druh vybraných výrobků písemnou smlouvu o

- a) sdílení míst zpětného odběru,
- b) sdílení nákladů na zajišťování zpětného odběru a dalších způsobů nakládání s výrobky s ukončenou životností,
- c) sdílení nákladů nebo jiné spolupráci v oblasti informační a osvětové činnosti, nebo
- d) převodu určitého množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností.

(2) Smlouvu podle odstavce 1 písm. d) lze uzavřít pouze, pokud provozovatel kolektivního systému na straně nabyvatele je oprávněn k zajišťování kolektivního plnění povinností výrobců pro vybrané výrobky dané skupiny.

(3) Smluvní strany smlouvy podle odstavce 1 jsou povinny předložit stejnopis nebo úředně ověřenou kopii této smlouvy ministerstvu do 30 dnů ode dne jejího uzavření; postačí, splní-li tuto povinnost jedna ze smluvních stran

(4) Ve smlouvě podle odstavce 1 písm. d) musí být uvedeno,

a) zda převáděné množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností bude předáno provozovateli kolektivního systému na straně nabyvatele, který v takovém případě odpovídá za zajištění jejich zpracování a využití nebo odstranění, nebo zda zpracování a využití nebo odstranění převáděného množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností již dříve zajistil převodce, a

b) výše úplaty za převod určitého převáděného množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností.

(5) V případě uzavření smlouvy podle odstavce 1 písm. d) mají obě smluvní strany povinnost převedené množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností uvést v evidenci podle § 50 odst. 1 písm. e) a v roční zprávě o výrobcích s ukončenou životností.

§ 50

Evidence

(1) Provozovatel kolektivního systému je povinen vést evidenci

- a) výrobců, s nimiž má uzavřenou smlouvu o kolektivním plnění, v rozsahu údajů podle § 26 písm. a) až g),
- b) množství vybraných výrobků uvedených na trh výrobci, s nimiž má uzavřenou smlouvu o kolektivním plnění, a to v hmotnostních jednotkách a kusech,
- c) osob, které pro provozovatele kolektivního systému zajišťují zpětný odběr, přepravu, zpracování či jiné nakládání se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností v obdobném rozsahu údajů, jaký je stanoven v § 26 písm. a) až c); u osob, které pro provozovatele kolektivního systému zajišťují zpracování, se vede také identifikační číslo a adresa zařízení ke zpracování výrobků s ukončenou životností,
- d) míst zpětného odběru vykazovaných v Registru podle § 19 a příslušných smluv uzavřených mezi provozovatelem kolektivního systému a provozovateli míst zpětného odběru a
- e) toku zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností od místa zpětného odběru až po jejich konečné využití, včetně přípravy k opětovnému použití, nebo odstranění.

(2) Jde-li o kolektivní systém výrobců baterií nebo akumulátorů, zahrnuje evidence podle odstavce 1 písm. a) rovněž ty výrobce, pro které zajišťuje plnění povinností na základě smluv podle § 84 odst. 3 s provozovateli kolektivních systémů výrobců elektrozařízení.

(3) Zajišťuje-li provozovatel kolektivního systému výrobců elektrozařízení kolektivní plnění povinností zpětného odběru, zpracování, využití a odstranění odpadních elektrozařízení pocházejících z domácností, která byla uvedena na trh do dne 13. srpna 2005, vede v rámci evidence podle odstavce 1 písm. d) údaje o množství těchto elektrozařízení zjištěné na základě rozboru reprezentativního vzorku zpětně odebraných elektrozařízení.

(4) Zajišťuje-li osoba podle odstavce 1 písm. c) zpětný odběr, přepravu, zpracování či jiné nakládání se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností pro provozovatele kolektivního systému a současně pro jiného výrobce nebo provozovatele kolektivního systému, je povinna vykázat údaje týkající se výrobku s ukončenou životností pouze jednou tak, aby nedocházelo ke zdvojení údajů.

(5) Provozovatel kolektivního systému je povinen poskytnout ministerstvu na jeho vyžádání údaje z evidencí podle odstavce 1.

(6) Ministerstvo stanoví vyhláškou rozsah a způsob vedení evidencí.

CELEX 32012L0019

CELEX 32018L0851

§ 51

Roční zpráva

(1) Provozovatel kolektivního systému je povinen zpracovat roční zprávu o výrobcích s ukončenou životností za všechny výrobce, s nimiž má uzavřenou smlouvu o kolektivním plnění, a tuto zprávu do 30. června následujícího roku zaslat ministerstvu.

(2) Součástí roční zprávy o výrobcích s ukončenou životností je přehled hospodaření provozovatele kolektivního systému v uplynulém kalendářním roce.

(3) Součástí roční zprávy o výrobcích s ukončenou životností jsou informace o hmotnosti vybraných výrobků uvedených na trh v uplynulém kalendářním roce každým jednotlivým výrobcem, který má s provozovatelem kolektivního systému uzavřenou smlouvu o kolektivním plnění. U elektrozařízení jsou tyto údaje dále rozděleny podle jednotlivých skupin elektrozařízení a u pneumatik podle jednotlivých skupin pneumatik; u baterií nebo akumulátorů jsou rozděleny podle toho, zda se jedná o přenosné, průmyslové nebo automobilové baterie nebo akumulátory.

(4) Součástí roční zprávy o výrobcích s ukončenou životností je seznam provozovatelů solárních elektráren, jejichž součástí jsou solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013, pokud provozovatel kolektivního systému zajišťuje plnění povinností těchto provozovatelů solárních elektráren podle § 72 odst. 1.

(5) Pro zveřejnění souhrnných údajů získaných z ročních zpráv o výrobcích s ukončenou životností se § 30 použije obdobně.

(6) Informace zaslané podle odstavce 2 a 3 tvoří obchodní tajemství provozovatele kolektivního systému.

(7) Ministerstvo stanoví vyhláškou obsah roční zprávy o výrobcích s ukončenou životností.

CELEX 32012L0019

CELEX 32018L0851

CELEX 32019R0290

§ 52

Uchovávání a kontrola údajů

Provozovatel kolektivního systému je povinen

a) uchovávat údaje z evidencí a roční zprávu o výrobcích s ukončenou životností po dobu 7 let a

- b) předložit v rámci kontroly na požádání inspekce nebo ministerstva dokumenty dokládající pravdivost a úplnost údajů uvedených v evidencích a v roční zprávě o výrobcích s ukončenou životností.

§ 53

Ověřování údajů

(1) Provozovatel kolektivního systému je povinen mít řádnou nebo mimořádnou účetní závěrku ověřenou auditorem.

(2) Provozovatel kolektivního systému je povinen zajistit, aby auditor provedl ověření

- a) správnosti a úplnosti údajů o množství vybraných výrobků uvedených na trh, které výrobci vykáží provozovateli kolektivního systému podle § 45 odst. 1 písm. a),
- b) správnosti a úplnosti vedení evidencí podle § 50 odst. 1 písm. a) až c), a
- c) správnosti a úplnosti údajů o množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností podle § 50 odst. 1 písm. e).

(3) Provozovatel kolektivního systému je dále povinen zajistit, aby auditor ověřil správnost a úplnost údajů o množství výrobků s ukončenou životností, které byly zpětně odebrány, svezeny, zpracovány nebo s nimiž bylo jiným způsobem nakládáno, včetně údajů o způsobu nakládání s těmito výrobky s ukončenou životností, vykázaných provozovateli kolektivního systému osobami uvedenými v § 50 odst. 1 písm. c).

(4) Provozovatel kolektivního systému je povinen zajistit ověření podle odstavců 2 a 3 v každém kalendářním roce, ve kterém je oprávněn k provozování kolektivního systému. Zprávu o ověření účetní závěrky podle odstavce 1 a zprávu či zprávy o ověření podle odstavců 2 a 3 je provozovatel kolektivního systému povinen ministerstvu zaslat nejpozději do 6 měsíců od skončení ověřovaného období.

(5) Výrobci a osoby uvedené v § 50 odst. 1 písm. c) jsou povinni poskytnout provozovateli kolektivního systému nezbytnou součinnost za účelem splnění jeho povinností stanovené v odstavcích 2 a 3.

(6) Ministerstvo stanoví vyhláškou minimální rozsah ověření podle odstavce 2 písm. a) a odstavce 3.

CELEX 32018L0851

§ 54

Kontrola nad činností provozovatele kolektivního systému

(1) Kontrolu nad činností provozovatele kolektivního systému provádí ministerstvo. V rámci kontroly nad činností provozovatele kolektivního systému je ministerstvo oprávněno kontrolovat rovněž plnění povinností a dodržování podmínek stanovených tímto zákonem společníkům provozovatele kolektivního systému. Provozovatel kolektivního systému je na vyžádání povinen předložit opis seznamu všech akcionářů, kteří jsou vlastníky akcií na jméno, ne starší než 15 dní.

(2) Zjistí-li ministerstvo v činnosti provozovatele kolektivního systému nedostatky, podle závažnosti a povahy zjištěného nedostatku může uložit provozovateli kolektivního systému, aby ve stanovené lhůtě zjednal nápravu.

(3) Nedostatkem v činnosti provozovatele kolektivního systému se rozumí porušení povinnosti nebo nedodržení podmínek, které tento zákon stanoví provozovateli kolektivního systému, společníkům provozovatele kolektivního systému nebo výrobcům, kteří plní danou povinnost v kolektivním systému, nebo porušení podmínek stanovených v rozhodnutí o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému.

(4) Zjistí-li ministerstvo, že provozovatel kolektivního systému nebo společník provozovatele kolektivního systému přestal splňovat některou z podmínek podle § 35 odst. 2 a 3 nutných pro vydání oprávnění k provozování kolektivního systému, s výjimkou podmínek podle § 35 odst. 2 písm. i) a j), uloží provozovateli kolektivního systému, aby ve stanovené lhůtě zjednal nápravu.

CELEX 32018L0851

§ 55

Zánik oprávnění k provozování kolektivního systému

(1) Oprávnění k provozování kolektivního systému zaniká dnem

- a) zrušení provozovatele kolektivního systému,
- b) účinnosti přeměny provozovatele kolektivního systému, pokud provozovatel kolektivního systému mění právní formu na osobní společnost nebo družstvo,
- c) účinnosti smlouvy o převodu nebo pachtu obchodního závodu provozovatele kolektivního systému,
- d) nabytí právní moci rozhodnutí soudu o prohlášení právnické osoby, která je provozovatelem kolektivního systému, za neplatnou, nebo
- e) nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení oprávnění k provozování kolektivního systému.

(2) Ministerstvo rozhodne o zrušení oprávnění k provozování kolektivního systému, pokud

- a) bylo vydáno na základě nepravdivých údajů uvedených v žádosti nebo v dokladech připojených k žádosti,
- b) provozovatel kolektivního systému nebo společník provozovatele kolektivního systému přestal splňovat některou z podmínek podle § 35 odst. 2 a 3 nutných pro vydání oprávnění k provozování kolektivního systému, s výjimkou podmínek podle § 35 odst. 2 písm. i) a j), a provozovatel kolektivního systému nezjednal nápravu tohoto nedostatku uloženou podle § 54 odst. 4 ve stanovené lhůtě, nebo
- c) ze strany provozovatele kolektivního systému došlo k závažnému porušení povinnosti a provozovatel kolektivního systému nezjednal ve stanovené lhůtě nápravu, která mu byla uložena podle § 54 odst. 2.

(3) Ministerstvo průmyslu a obchodu zašle své vyjádření do 15 dnů ode dne obdržení podkladů ve věci podle odstavce 1 písm. b) nebo odstavce 2. Vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu je podkladem pro rozhodnutí ministerstva. Pokud Ministerstvo průmyslu a obchodu

nezašle své vyjádření ve stanovené lhůtě, může ministerstvo vydat rozhodnutí bez jeho vyjádření.

(4) V řízení o zrušení oprávnění k provozování kolektivního systému z důvodů podle odstavce 2 písm. c) ministerstvo zohlední důvody, které k porušení povinností vedly, zda se jedná o opakované porušení téže povinnosti, popřípadě další okolnosti, za nichž k porušení povinnosti došlo. Porušením povinnosti se pro účely tohoto ustanovení rozumí porušení povinnosti, kterou tento zákon stanoví provozovateli kolektivního systému, společníkům provozovatele kolektivního systému, nebo porušení podmínek stanovených v rozhodnutí o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému.

(5) Za závažné porušení povinnosti provozovatele kolektivního systému se považuje zejména

- a) vykonávání činnosti, kterou tento zákon nedovoluje provozovateli kolektivního systému vykonávat,
- b) použití peněžních prostředků získaných z příspěvků výrobců nebo provozovatelů solárních elektráren podle § 72 odst. 1 nebo zisku z činnosti v rozporu s tímto zákonem,
- c) nesplnění povinnosti vytvořit a doplňovat rezervu podle § 48 nebo její použití v rozporu s tímto zákonem,
- d) nesplnění povinnosti mít účetní závěrku ověřenou auditorem podle § 53 odst. 1 nebo nesplnění povinnosti zajistit ověření údajů podle § 53 odst. 2 a 3,
- e) opakované nesplnění povinnosti dosáhnout minimální úrovně zpětného odběru, nebo
- f) nesplnění povinnosti vytvořit síť veřejných míst zpětného odběru podle požadavků stanovených tímto zákonem.

(6) Pokud se provozovatel kolektivního systému rozhodne, že jej nadále nebude provozovat, je povinen bezodkladně podat žádost o zrušení oprávnění k provozování kolektivního systému. Ministerstvo na základě této žádosti rozhodne o zrušení oprávnění k provozování kolektivního systému nejdříve 30 dní poté, co mu provozovatel kolektivního systému prokázal, že o zamýšleném ukončení činnosti informoval nejméně 6 měsíců předem výrobce, s nimiž uzavřel smlouvu o kolektivním plnění, obce, s nimiž uzavřel smlouvu o využití systému nakládání s komunálním odpadem stanoveného obcí, a další osoby, které pro provozovatele kolektivního systému zajišťují zpětný odběr nebo zpracování výrobků s ukončenou životností.

(7) Účastníkem řízení o zrušení oprávnění k provozování kolektivního systému je pouze provozovatel kolektivního systému.

§ 56

Převod peněžních prostředků při zániku oprávnění k provozování kolektivního systému

(1) Právní osoba, jejíž oprávnění k provozování kolektivního systému zaniklo, je povinna převést všechny dosud nevyužité peněžní prostředky získané z příspěvků výrobců včetně výnosů z nich a prostředky tvořící rezervu provozovateli kolektivního systému, který plnění povinností těchto výrobců převzal. Je-li více takových provozovatelů kolektivních systémů, převede se každému z nich poměrná část těchto peněžních prostředků, která odpovídá poměru příspěvků uhrazených za výrobky uvedené na trh za období posledních 24

měsíců přede dnem zániku oprávnění provozovatele kolektivního systému každým výrobcem, který měl ke dni zániku oprávnění s provozovatelem kolektivního systému, jehož oprávnění zaniklo, uzavřenou smlouvu o kolektivním plnění. Provozovatel kolektivního systému, který převzal plnění povinností výrobců, není oprávněn po těchto výrobcích vyžadovat opětovnou úhradu příspěvků za výrobky jimi uvedené na trh do dne zániku oprávnění provozovatele kolektivního systému, s nímž měl výrobce před převzetím povinností uzavřenou smlouvu o kolektivním plnění.

(2) Povinnost stanovenou v odstavci 1 musí právnická osoba splnit do 180 dnů ode dne, kdy její oprávnění k provozování kolektivního systému zaniklo, a to způsobem, který schválí ministerstvo na návrh této právnické osoby; ministerstvo rovněž poskytne této právnické osobě informace o tom, s kterými provozovateli kolektivních systémů a pro jaké množství vybraných výrobků s ukončenou životností jednotlivé osoby uzavřely smlouvu o kolektivním plnění ve smyslu odstavce 1.

(3) Nelze-li peněžní prostředky převést v souladu s odstavcem 1 z důvodu, že výrobce neuzavřel smlouvu o kolektivním plnění s provozovatelem kolektivního systému, převede právnická osoba odpovídající část peněžních prostředků do 180 dnů ode dne, kdy její oprávnění k provozování kolektivního systému zaniklo, výrobcí, který se rozhodl plnit povinnosti dle tohoto zákona v individuálním systému, a je zapsán v Seznamu výrobců. V případě zbývajících nerozdělených peněžních prostředků se tyto peněžní prostředky převedou do 180 dnů ode dne uplynutí lhůty podle věty první poměrně jednotlivým provozovatelům kolektivních systémů zajišťujících povinnosti pro ty druhy a skupiny vybraných výrobků, které zajišťovala právnická osoba, jejíž oprávnění k provozování kolektivního systému zaniklo.

(4) Návrh na výmaz právnické osoby z veřejného rejstříku nemůže být podán dříve, než budou splněny povinnosti stanovené v odstavcích 1 a 3. Ministerstvo vydá po doložení splnění těchto povinností na žádost právnické osoby podle věty první osvědčení o jejich splnění, které je povinnou součástí návrhu na výmaz právnické osoby z veřejného rejstříku.

(5) V případě přeměny provozovatele kolektivního systému, v jejímž důsledku oprávnění k provozování kolektivního systému zaniká, se odstavec 4 použije obdobně.

(6) Zaniká-li oprávnění k provozování kolektivního systému účinností smlouvy o převodu nebo pachtu obchodního závodu provozovatele kolektivního systému a nebude-li splněna povinnost převést peněžní prostředky ve lhůtě podle odstavce 2 nebo 3, smlouva se od počátku ruší.

§ 57

Kolektivní systém pro solární panely

(1) Oprávnění k provozování kolektivního systému pro solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013 lze vydat žadateli, jehož společníci nesplňují podmínky stanovené v § 35 odst. 2 písm. b) až d) a h), jestliže žadatel hodlá zajišťovat pouze plnění povinností provozovatelů solárních elektráren, jejichž součástí jsou solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013, podle § 72 odst. 1.

(2) Předmětem činnosti provozovatele kolektivního systému, jemuž bylo vydáno oprávnění k provozování kolektivního systému pro solární panely podle odstavce 1 (dále jen „provozovatel kolektivního systému pro solární panely“), smí být pouze činnost podle § 40 odst. 2.

(3) Rozhodnutí o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému pro solární panely obsahuje údaj o tom, že oprávnění je vydáno pouze pro zajišťování plnění povinností provozovatelů solárních elektráren, jejichž součástí jsou solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013; ustanovení § 37 odst. 3 písm. a) a b) se nepoužije.

(4) V případě provozovatele kolektivního systému pro solární panely se ustanovení § 44 odst. 1 až 4, § 46 odst. 1 věta první, § 50 odst. 1, § 55 odst. 5 a § 56 použijí obdobně s tím, že se rozumí

- a) smlouvou o kolektivním plnění smlouva podle § 72 odst. 1,
- b) výrobcem provozovatel solární elektrárny, jejíž součástí jsou solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013, a
- c) vybranými výrobky uvedenými výrobcem na trh solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013, které jsou součástí solární elektrárny provozovatele podle písmene b).

(5) Provozovatel kolektivního systému pro solární panely má povinnosti, které tento zákon stanoví výrobcí elektrozařízení pro zajištění zpětného odběru, zpracování, využití a odstranění odpadních elektrozařízení ve vztahu k odpadním solárním panelům, pro které uzavřel smlouvu podle § 72 odst. 1.

(6) Údaje z evidencí podle § 50 odst. 1 je provozovatel kolektivního systému pro solární panely povinen zpracovat v podobě roční zprávy o plnění povinností provozovatelů solárních elektráren podle § 72 odst. 1 za uplynulý kalendářní rok a tuto zprávu zaslat do 30. června ministerstvu.

(7) Ministerstvo stanoví vyhláškou obsahové náležitosti a rozsah roční zprávy.

Hlava VII

Elektrozařízení

§ 58

Působnost

Tato hlava se použije na všechna elektrozařízení, s výjimkou

- a) dopravních prostředků pro přepravu osob nebo zboží, kromě elektrických dvoukolových vozidel, pro která nebylo uděleno schválení typu podle zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, a
- b) elektrozařízení uvedených v § 2 odst. 3 písm. a) až i).

CELEX 32012L0019

§ 59

Skupiny elektrozařízení

(1) Každé elektrozařízení se zařadí do jedné ze skupin uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu.

(2) Ministerstvo stanoví vyhláškou podskupiny elektrozařízení, které spadají do skupin elektrozařízení uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu.

CELEX 32012L0019

§ 60

Vymezení některých pojmů v oblasti elektrozařízení

Pro účely tohoto zákona se rozumí

- a) úrovní zpětného odběru odpadních elektrozařízení podíl vyjádřený v procentech vypočítaný tak, že se celková hmotnost odpadních elektrozařízení získaných výrobcem elektrozařízení zpětným odběrem v daném kalendářním roce, vynásobená počtem let, během nichž v rámci tříletého období ukončeného předcházejícím kalendářním rokem uváděl elektrozařízení na trh, dělí celkovou hmotností elektrozařízení, která výrobce uvedl na trh v předchozích třech kalendářních letech a která nebyla vyvezena nebo dodána do jiného členského státu; pokud výrobce v předchozích třech kalendářních letech neuvedl na trh žádná elektrozařízení, rozumí se úrovní zpětného odběru odpadních elektrozařízení procentuální podíl celkové hmotnosti odpadních elektrozařízení získaných tímto výrobcem zpětným odběrem v daném kalendářním roce a celkové hmotnosti elektrozařízení, která výrobce v daném kalendářním roce uvedl na trh a která nebyla vyvezena nebo dodána do jiného členského státu, a
- b) zpracovatelem odpadních elektrozařízení provozovatel zařízení určeného pro nakládání s odpady, ve kterém je oprávněn zpracovávat odpadní elektrozařízení (dále jen „zařízení ke zpracování odpadních elektrozařízení“).

CELEX 32012L0019

§ 61

Pověřený zástupce

(1) Výrobce elektrozařízení uvedený v § 3 odst. 1 písm. m) bodě 4 je povinen určit si za účelem plnění povinností stanovených tímto zákonem pověřeného zástupce podle § 11.

(2) Osoba usazená v jiném členském státě, která není současně usazena v České republice a prostřednictvím jiných dodavatelů uvádí na trh elektrozařízení, si může určit svého pověřeného zástupce podle § 11. Tato osoba je povinna informovat své odběratele o určení, změně a odvolání pověřeného zástupce.

(3) Osoba usazená v České republice, která dodává elektrozařízení prostřednictvím prostředků komunikace na dálku³⁾ přímo konečným uživatelům v jiném členském státě, je povinna v souladu s právními předpisy tohoto členského státu určit si na základě písemného pověření svého pověřeného zástupce za účelem plnění povinností ve vztahu k tomuto elektrozařízení vyplývajících z právních předpisů tohoto členského státu.

CELEX 32012L0019

§ 62

Označování elektrozařízení

(1) Výrobce elektrozařízení je povinen zajistit, aby při uvedení na trh bylo elektrozařízení označeno pro účely zpětného odběru stanoveným grafickým symbolem. Není-li možné elektrozařízení takto označit vzhledem k jeho velikosti nebo funkci, označí se grafickým symbolem obal, návod k použití a záruční list elektrozařízení.

(2) Výrobce elektrozařízení zajistí, aby z označení elektrozařízení bylo patrné, že elektrozařízení bylo uvedeno na trh po 13. srpnu 2005.

(3) Ministerstvo stanoví vyhláškou

- a) vzor grafického symbolu pro označení elektrozařízení pro účely zpětného odběru podle odstavce 1 a
- b) způsob označení elektrozařízení uvedených na trh po 13. srpnu 2005 podle odstavce 2.

CELEX 32012L0019

§ 63

Informace pro konečné uživatele

Výrobce elektrozařízení určených k použití v domácnostech je povinen prostřednictvím posledních prodejců na vlastní náklady písemně informovat konečné uživatele o

- a) požadavku, aby odpadní elektrozařízení nebyla odstraňována jako netříděný komunální odpad, ale byla odevzdána na místech k tomu určených v souladu s tímto zákonem,
- b) způsobu zajištění zpětného odběru,
- c) úloze konečných uživatelů v opětovném použití elektrozařízení a recyklaci nebo jiném využití odpadních elektrozařízení,
- d) možných škodlivých vlivech nebezpečných látek obsažených v elektrozařízení na životní prostředí a zdraví lidí a
- e) významu grafického symbolu pro zpětný odběr podle § 62 odst. 1.

CELEX 32012L0019

§ 64

Předání odpadních elektrozařízení konečným uživatelem

Konečný uživatel smí předat odpadní elektrozařízení pouze na místo zpětného odběru, zpracovateli odpadních elektrozařízení nebo poslednímu prodejci podle § 66.

§ 65

Zpětný odběr odpadních elektrozařízení

(1) Výrobce elektrozařízení je povinen

- a) zajistit bez vazby na koupi nových výrobků a bez nároku na úplatu zpětný odběr odpadních elektrozařízení pocházejících z domácností,
- b) zajistit zpětný odběr jiných odpadních elektrozařízení než odpadních elektrozařízení pocházejících z domácností (dále jen „odpadní elektrozařízení nepocházející z domácností“),
- c) dosáhnout v každém kalendářním roce minimální úrovně zpětného odběru odpadních elektrozařízení v rozsahu stanoveném v příloze č. 2 k tomuto zákonu; tato povinnost se nevztahuje na výrobce elektrozařízení, kteří plní povinnosti podle tohoto zákona výhradně pro solární panely.

(2) Za účelem splnění povinností podle odstavce 1 písm. a) a c) je výrobce elektrozařízení určených k použití v domácnostech povinen zřídit na vlastní náklady nejméně jedno veřejné místo zpětného odběru

- a) v každém vyšším územním samosprávném celku na 10 000 obyvatel tohoto vyššího územního samosprávného celku pro každou skupinu elektrozařízení podle přílohy č. 1 k tomuto zákonu, kterou uvádí na trh, přičemž místa zpětného odběru musí být v rámci každého vyššího územního samosprávného celku rovnoměrně rozmístěna,
- b) v každé obci, která o zřízení veřejného místa zpětného odběru projeví zájem, a to za podmínek obdobných jako pro ostatní obce, a
- c) v každém prodejním místě posledního prodejce nebo v jeho bezprostřední blízkosti, kde jsou elektrozařízení určená k použití v domácnostech, jež výrobce uvádí na trh, prodávána, pokud poslední prodejce projeví o zřízení veřejného místa zpětného odběru zájem, a to za podmínek obdobných jako u ostatních posledních prodejců.

(3) Výrobce solárních panelů zajistí zpětný odběr solárních panelů, které jsou součástí solárních elektráren s celkovým instalovaným výkonem do 30 kWp, prostřednictvím sítě míst zpětného odběru o dostatečné četnosti a dostupnosti. Tyto podmínky se považují za splněné, pokud nejpozději k 31. prosinci 2024 je zřízeno alespoň jedno veřejné místo zpětného odběru, kde jsou takové solární panely odebírány, v každé obci, městském obvodu nebo městské části s počtem více než 10 000 obyvatel, ve kterých se nachází alespoň jedna solární elektrárna s celkovým instalovaným výkonem do 30 kWp.

CELEX 32012L0019
CELEX 32018L0851

§ 66

Povinnosti posledních prodejců

(1) Poslední prodejce elektrozařízení zajistí, aby konečný uživatel měl při nákupu elektrozařízení možnost bezplatně odevzdat ke zpětnému odběru odpadní elektrozařízení v místě prodeje nebo dodávky nového elektrozařízení, a to ve stejném počtu kusů prodávaného elektrozařízení podobného typu a použití.

(2) Poslední prodejce elektrozařízení určených k použití v domácnostech dále zajistí, aby konečný uživatel měl možnost odevzdat bezplatně ke zpětnému odběru odpadní elektrozařízení pocházející z domácností, u něhož žádný z vnějších rozměrů nepřesahuje 25 cm, bez ohledu na výrobní značku a bez vázání na nákup zboží, v místě prodeje nového

elektrozařízení nebo v jeho bezprostřední blízkosti po celou provozní dobu, jestliže velikost prodejní plochy určené k prodeji elektrozařízení je alespoň 400 m².

(3) Poslední prodejce elektrozařízení je povinen písemně informovat konečného uživatele o možnostech zpětného odběru podle odstavců 1 a 2. Jsou-li odpadní elektrozařízení zpětně odebírána v místě prodeje nového elektrozařízení nebo v jeho bezprostřední blízkosti, je poslední prodejce povinen označit tato místa viditelně a čitelně informací o možnosti odevzdání odpadních elektrozařízení.

(4) Poslední prodejce elektrozařízení určených k použití v domácnostech, u kterého výrobce nezřídil veřejné místo zpětného odběru a který nemá povinnost zajistit zpětný odběr odpadních elektrozařízení podle odstavce 1 nebo 2, je povinen umístit viditelně a čitelně ve svém prodejním místě informaci o tom, kde lze odpadní elektrozařízení pocházející z domácností odevzdat ke zpětnému odběru na území obce, městské části nebo městského obvodu podle místa prodeje. Pokud se na jejich území místo zpětného odběru nenachází, informuje o místě zpětného odběru v nejbližší obci, městské části nebo městském obvodě od svého místa prodeje.

(5) Poslední prodejce je povinen předat bez zbytečného odkladu odpadní elektrozařízení do systému zpětného odběru nebo zpracovateli odpadních elektrozařízení.

CELEX 32012L0019

§ 67

Opětovné použití zpětně odebraného elektrozařízení

(1) Výrobce elektrozařízení je povinen umožnit oddělené soustředování zpětně odebraných odpadních elektrozařízení za účelem jejich přípravy k opětovnému použití v jím určeném místě zpětného odběru.

(2) Opatření v místech zpětného odběru podle odstavce 1 se týkají zejména odpadních elektrozařízení, která byla odevzdána ke zpětnému odběru jako funkční a se všemi součástmi potřebnými pro použití elektrozařízení ke stejnému účelu, k jakému bylo původně určeno. Tím není dotčeno právo výrobce stanovit konkrétní podmínky a kritéria pro určení, zda zpětně odebrané odpadní elektrozařízení bude určeno k přípravě k opětovnému použití.

(3) Držitel zpětně odebraného elektrozařízení jej smí předat k opětovnému použití, jestliže

- a) poté, co bylo podrobena procesu přípravy k opětovnému použití, splňuje podmínky stanovené zákonem o odpadech, za nichž odpad přestává být odpadem,
- b) obsahuje všechny součásti potřebné pro jeho použití ke stejnému účelu, k jakému bylo původně určeno, a
- c) jeho funkčnost a bezpečnost použití byla ověřena způsobem, který stanoví ministerstvo vyhláškou.

(4) Výrobce zajistí přednostně opětovné použití elektrozařízení jako celku, jsou-li splněny podmínky stanovené v odstavci 3 a je-li to vhodné z hlediska zásad stanovených zákonem o odpadech pro uplatnění hierarchie odpadového hospodářství.

(5) Na osobu, která provádí přípravu odpadních elektrozařízení k opětovnému použití a uvádí výrobek do oběhu, se vztahují povinnosti výrobce elektrozařízení podle tohoto zákona.

(6) Odpadní elektrozařízení, které nebylo předáno k opětovnému použití za podmínek stanovených tímto zákonem, nepřestává být odpadem. Nedošlo-li k předání odpadního elektrozařízení k opětovnému použití do 1 roku od provedení přípravy k opětovnému použití, má výrobce povinnost zajistit jeho jiné využití nebo odstranění v souladu s tímto zákonem. Při tom upřednostní přípravu k opětovnému použití komponentů, konstrukčních nebo spotřebních dílů odpadního elektrozařízení tam, kde je to vhodné z hlediska zásad stanovených zákonem o odpadech pro uplatnění hierarchie odpadového hospodářství.

CELEX 32012L0019
CELEX 32008L0098
CELEX 32018L0851

§ 68

Zpracování odpadních elektrozařízení

(1) Výrobce elektrozařízení je povinen v rámci svého systému zajistit

- a) zpracování odpadních elektrozařízení, která zpětně odebral, za použití nejlepších dostupných technik¹²⁾,
- b) využití nebo odstranění zpětně odebraných odpadních elektrozařízení nejpozději do konce kalendářního roku následujícího po roce, v němž byla odebrána,
- c) využití zpětně odebraných odpadních elektrozařízení minimálně v rozsahu stanoveném v příloze č. 3 k tomuto zákonu a
- d) znovuzískávání fluorovaných skleníkových plynů a jejich recyklaci, regeneraci nebo zneškodnění za podmínek stanovených přímo použitelným předpisem Evropské unie o fluorovaných skleníkových plynech¹³⁾, jsou-li tyto látky v elektrozařízení obsaženy.

(2) Odpadní elektrozařízení může být převezeno přes hranice ke zpracování v souladu s přímo použitelnými předpisy Evropské unie upravujícími přepravu odpadů¹⁴⁾ a se zákonem o odpadech. Odpadní elektrozařízení, která byla zpětně odebrána v České republice a vyvezena ke zpracování v souladu s ustanovením věty první do země, která není členským státem, lze zahrnout do plnění požadavků na zajištění minimální úrovně využití podle odstavce 1 písm. c), je-li prokázáno, že zpracování a využití proběhlo za podmínek rovnocenných požadavkům stanoveným tímto zákonem.

(3) Výrobce elektrozařízení poskytne zpracovatelům odpadních elektrozařízení bezplatně veškeré informace, které jsou nutné ke zpracování odpadního elektrozařízení včetně přípravy k opětovnému použití, především údaje o obsažených konstrukčních částech a materiálech, nebezpečných látkách, možnostech opětovného použití elektrozařízení a recyklace odpadního elektrozařízení, popřípadě způsobu jejich odstranění. Tyto informace výrobce elektrozařízení poskytne pro každý typ nového elektrozařízení do jednoho roku od

¹²⁾ Zákon č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění pozdějších předpisů.

¹³⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 517/2014/EU.

¹⁴⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006, v platném znění.

Nařízení Komise (ES) č. 1418/2007 ze dne 29. listopadu 2007 o vývozu některých odpadů určených k využití, uvedených v příloze III nebo IIIA nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006, do některých zemí, na které se nevztahuje rozhodnutí OECD o kontrole pohybů odpadů přes hranice, v platném znění.

data uvedení výrobku na trh. Informace poskytně v návodech na použití nebo na technickém nosiči dat nebo prostředky komunikace na dálku³⁾.

(4) Ministerstvo stanoví vyhláškou způsob výpočtu úrovně využití odpadních elektrozařízení pro účely plnění povinnosti stanovené v odstavci 1 písm. c).

CELEX 32012L0019
CELEX 32014R0517
CELEX 32018L0851

§ 69

Povinnosti zpracovatele odpadních elektrozařízení

(1) Zpracovávat odpadní elektrozařízení je oprávněn pouze zpracovatel odpadních elektrozařízení. Slouží-li zařízení ke zpracování odpadních elektrozařízení výhradně k přípravě k opětovnému použití odpadních elektrozařízení, nevztahují se na zpracovatele odpadních elektrozařízení povinnosti podle § 18 a § 95 odst. 4 zákona o odpadech.

(2) Zpracovatel odpadních elektrozařízení je kromě povinností stanovených zákonem o odpadech povinen

- a) přednostně vyjmout z odpadního elektrozařízení všechny látky a součásti stanovené vyhláškou ministerstva,
- b) postupovat při demontáži odpadního elektrozařízení v souladu s technickými požadavky,
- c) soustřeďovat, skladovat a zpracovávat odpadní elektrozařízení v souladu s technickými požadavky,
- d) vést průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi a zasílat příslušnému správnímu úřadu hlášení o druzích a množství odpadů a o způsobech nakládání s nimi, pokud jde o převzatá odpadní elektrozařízení a o jiné odpady, za podmínek stanovených zákonem o odpadech, a
- e) zajistit využití zpětně odebraných odpadních elektrozařízení minimálně v rozsahu stanoveném v příloze č. 3 k tomuto zákonu.

(3) Povolení provozu zařízení ke zpracování odpadních elektrozařízení musí obsahovat

- a) podmínky nezbytné ke splnění požadavků podle odstavce 2 písm. a) až c) a
- b) požadavek použití nejlepších dostupných technik¹²⁾ v případě využití odpadního elektrozařízení.

(4) Ustanoveními tohoto zákona nejsou dotčeny povinnosti zpracovatele odpadních elektrozařízení stanovené jinými právními předpisy pro zacházení s látkami, které poškozují ozonovou vrstvu, a s fluorovanými skleníkovými plyny¹⁵⁾.

(5) Ministerstvo stanoví vyhláškou

---

¹⁵⁾ Zákon č. 73/2012 Sb., ve znění pozdějších předpisů.
Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1005/2009, v platném znění.
Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 517/2014/EU, v platném znění.

- a) technické požadavky na demontáž a zpracování odpadních elektrozařízení podle odstavce 2 písm. b),
- b) technické požadavky na soustředování, skladování a zpracování odpadních elektrozařízení podle odstavce 2 písm. c),
- c) rozsah vedení průběžné evidence a hlášení podle odstavce 2 písm. d) a
- d) obsah provozního řádu zařízení ke zpracování odpadních elektrozařízení.

CELEX 32008L0098
CELEX 32012L0019
CELEX 32018L0851

§ 70

Financování nakládání s odpadním elektrozařízením pocházejícím z domácností

(1) Je-li elektrozařízení uvedeno na trh po dni 13. srpna 2005, je výrobce elektrozařízení povinen financovat zpětný odběr a následné zpracování, využití a odstranění odpadního elektrozařízení pocházejícího z domácností, pokud jde o elektrozařízení, jehož je výrobcem podle tohoto zákona.

(2) Bylo-li elektrozařízení uvedeno na trh do dne 13. srpna 2005, jsou k zajištění zpětného odběru a následného zpracování, využití a odstranění odpadního elektrozařízení pocházejícího z domácností výrobci elektrozařízení povinni vytvořit jeden nebo více kolektivních systémů, do kterých všichni výrobci elektrozařízení, kteří jsou podnikateli v okamžiku vzniku příslušných nákladů, přispívají poměrně podle jejich podílu na trhu v dané skupině elektrozařízení.

CELEX 32012L0019

§ 71

Financování nakládání s odpadním elektrozařízením nepocházejícím z domácností

(1) Financování zpětného odběru a následného zpracování, využití a odstranění elektrozařízení nepocházejícího z domácností zajistí,

- a) je-li elektrozařízení uvedeno na trh po dni 13. srpna 2005 a jde-li o elektrozařízení, jehož je výrobcem, výrobce elektrozařízení,
- b) bylo-li elektrozařízení uvedeno na trh do dne 13. srpna 2005 a je-li nahrazováno elektrozařízením stejného typu nebo elektrozařízením, které plní stejnou funkci, výrobce takového nového elektrozařízení při jeho dodávce, nejvýše však v počtu dodávaných elektrozařízení, nebo
- c) bylo-li elektrozařízení uvedeno na trh do dne 13. srpna 2005, avšak není nahrazováno elektrozařízením stejného typu nebo elektrozařízením, které plní stejnou funkci, konečný uživatel, který není spotřebitelem.

(2) Výrobce elektrozařízení a konečný uživatel, který není spotřebitelem, mohou nejpozději při dodání nového elektrozařízení konečnému uživateli uzavřít písemnou formou dohodu o zajištění financování zpětného odběru, zpracování, využití a odstranění odpadního

elektrozařízení nepocházejícího z domácností odchylně od způsobu stanoveného v odstavci 1 písm. a). Ostatní ustanovení tohoto zákona zůstávají takovou dohodou nedotčena. Informaci o uzavření dohody a základních dohodnutých podmínkách financování zašle výrobce elektrozařízení ministerstvu jako součást roční zprávy za kalendářní rok, v němž byla tato dohoda uzavřena.

CELEX 32012L0019

§ 72

Financování nakládání s některými odpadními solárními panely

(1) Pro solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013 zajistí předání ke zpracování, využití a odstranění odpadních solárních panelů provozovatel solární elektrárny, jejíž jsou solární panely součástí, prostřednictvím provozovatele kolektivního systému, který je k zajišťování plnění těchto povinností oprávněn. Splnění těchto povinností zajistí provozovatel solární elektrárny prostřednictvím příspěvků k těmto účelům uhrazeným, na základě smlouvy uzavřené s provozovatelem kolektivního systému.

(2) Po zajištění zpětného odběru, zpracování, využití a odstranění odpadních solárních panelů v rozsahu jedné třetiny celkové hmotnosti všech solárních panelů uvedených na trh do dne 1. ledna 2013 a instalovaných v solární elektrárně předloží provozovatel kolektivního systému provozovateli solární elektrárny průběžné finanční vypořádání, ve kterém uvede přehled nákladů spojených se splněním těchto povinností na jedné straně a poměrnou výši peněžních příspěvků přijatých od provozovatele solární elektrárny včetně výnosů z nich, pokud jich bylo dosaženo, na straně druhé. Případný rozdíl mezi sebou provozovatel kolektivního systému a provozovatel solární elektrárny vypořádají do 1 měsíce od předložení průběžného finančního vypořádání. Stejným způsobem provedou provozovatel kolektivního systému a provozovatel solární elektrárny následující průběžné finanční vypořádání po zajištění splnění povinností podle věty první v rozsahu dvou třetin celkové hmotnosti všech solárních panelů uvedených na trh do dne 1. ledna 2013 a instalovaných v solární elektrárně, stejně tak závěrečné finanční vypořádání po úplném zajištění splnění těchto povinností.

(3) Při zajišťování plnění povinností podle odstavce 1 se použijí přiměřeně ustanovení tohoto zákona o povinnostech provozovatele kolektivního systému při zajišťování kolektivního plnění povinností výrobců.

(4) S peněžními prostředky získanými z příspěvků podle odstavce 1 včetně výnosů z nich je provozovatel kolektivního systému povinen hospodařit odděleně od jiných peněžních prostředků a tak, aby byla zajištěna kontrolovatelnost nakládání s nimi. Tyto peněžní prostředky a výnosy z nich mohou být použity výhradně na zajištění financování předání ke zpracování, využití a odstranění těch odpadních solárních panelů, na které byly určeny. Křížové financování mezi činnostmi nakládání s odpadními solárními panely uvedenými na trh do dne 1. ledna 2013 a ostatními činnostmi provozovatele kolektivního systému není přípustné. Pro převedení peněžních prostředků a výnosů z nich v případě ukončení činnosti provozovatele kolektivního systému se použije obdobně § 56, pokud jde o kolektivní systém, který převezme plnění povinností provozovatele solární elektrárny podle odstavce 1.

(5) Provozovatel kolektivního systému uloží veškeré příspěvky podle odstavce 1 včetně výnosů z nich na zvláštní účet vedený v České republice u banky nebo pobočky zahraniční banky se sídlem v členském státě Evropské unie. Přehled o stavu tohoto účtu je součástí roční zprávy o výrobcích s ukončenou životností nebo roční zprávy o plnění povinností provozovatelů solárních elektráren podle § 57 odst. 6. Peněžní prostředky na zvláštním účtu mohou být před jejich použitím v souladu s odstavcem 4 dočasně investovány.

(6) Ministerstvo stanoví vyhláškou výčet investičních nástrojů, do kterých lze dočasně investovat peněžní prostředky získané z příspěvků podle odstavce 1 a výnosy z nich.

§ 73

Oddělené uvádění nákladů

(1) Výrobce elektrozařízení, distributor a poslední prodejce jsou povinni při prodeji nového elektrozařízení uvádět odděleně od ceny elektrozařízení náklady na zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění odpadního elektrozařízení, které připadají na jeden kus nového elektrozařízení nebo jeden kilogram nových elektrozařízení.

(2) Odděleně uváděné náklady podle odstavce 1 nesmějí převýšit náklady známé výrobci elektrozařízení v okamžiku uvedení nového elektrozařízení na trh nebo prokazatelný odhad předpokládaných nákladů v případě, že náklady výrobci elektrozařízení vzniknou až po tomto okamžiku. Plní-li výrobce elektrozařízení povinnosti stanovené tímto zákonem v kolektivním systému, určí se náklady známé výrobci elektrozařízení v okamžiku uvedení nového elektrozařízení na trh podle výše příspěvku hrazeného provozovateli kolektivního systému podle § 46 odst. 1.

(3) Ustanoveními odstavců 1 a 2 nejsou dotčeny povinnosti posledního prodejce podle cenových předpisů¹⁶⁾.

CELEX 32012L0019

§ 74

Přeshraniční přeprava použitých elektrozařízení

(1) Při přepravě použitých elektrozařízení do České republiky, z ní nebo přes ni je jejich držitel povinen prokázat na výzvu celního úřadu nebo inspekce, že přepravovaná použitá elektrozařízení nejsou odpadem. Za tímto účelem je držitel přepravovaných použitých elektrozařízení povinen zajistit, aby při přepravě byly celním úřadům nebo inspekci k dispozici

- a) kopie daňového dokladu podle zákona o dani z přidané hodnoty, je-li jejím plátcem, a kopie smlouvy o převodu vlastnictví k přepravovanému použitému elektrozařízení, v níž je uvedeno, že elektrozařízení jsou určena k přímému opětovnému použití a že jsou plně funkční,
- b) dokumentace podle odstavce 3 o každém jednotlivém kusu přepravovaného použitého elektrozařízení a
- c) prohlášení držitele, že přepravovaná použitá elektrozařízení nejsou odpadem.

(2) Odstavec 1 písm. a) a b) a odstavec 3 se nepoužijí, pokud držitel přepravovaného použitého elektrozařízení prokáže, že k přepravě dochází v rámci smluvního vztahu mezi podnikateli a že

- a) použitá elektrozařízení jsou zasílána jako vadná zpět osobě, která je vyrobila, nebo si je nechala vyrobit a uvádí na nich vlastní značku, nebo třetí osobě jednající jejím jménem na opravu v rámci záruky za jakost za účelem opětovného použití,

¹⁶⁾ Zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů.

- b) použitá elektrozařízení určená k profesionálnímu použití jsou zasílána na renovaci nebo opravu za účelem opětovného použití na základě smlouvy osobě, která elektrozařízení vyrobila, nebo si je nechala vyrobit a uvádí na nich vlastní značku, nebo třetí osobě jednající jejím jménem do zemí, na něž se vztahují předpisy Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj o kontrole přeshraničního pohybu odpadů určených k využití¹⁷⁾, nebo
- c) vadná použitá elektrozařízení určená k profesionálnímu použití, jako jsou zdravotnické prostředky nebo jejich součásti, jsou na základě smlouvy zasílána osobě, která je vyrobila, nebo si je nechala vyrobit a uvádí na nich vlastní značku, nebo třetí osobě jednající jejím jménem za účelem analýzy hlavní příčiny závady v případě, že analýzu může provést pouze uvedená osoba nebo třetí osoba jednající jejím jménem.

(3) Ke každému jednotlivému kusu přepravovaného použitého elektrozařízení musí být vypracována dokumentace, která prokazuje, že byla ověřena jeho funkčnost a zjištěna přítomnost nebezpečných látek. Doklad o ověření funkčnosti použitého elektrozařízení nesmí být starší než 6 měsíců. V případě důvodných pochybností o funkčnosti přepravovaných použitých elektrozařízení jsou celní úřad nebo inspekce oprávněny jejich držitele vyzvat, aby funkčnost elektrozařízení na vlastní náklady prokázal.

(4) Odstavec 1 písm. a) a b) a odstavec 3 se dále nepoužijí v případě, že povaha a množství přepravovaných použitých elektrozařízení prokazují, že mají sloužit výhradně k soukromému nebo osobnímu použití osob, které je přepravují, nebo jejich rodinných příslušníků nebo mají sloužit jako dar.

(5) Při přepravě použitých elektrozařízení do České republiky, z ní nebo přes ni musí být zajištěna ochrana elektrozařízení před poškozením v průběhu přepravy, nakládky a vykládky, zejména prostřednictvím dostatečných obalů a vhodného uspořádání nákladu.

(6) Přepravované použité elektrozařízení se považuje za odpadní elektrozařízení a jeho přeprava za nedovolenou přepravu odpadů podle přímo použitelného předpisu Evropské unie o přepravě odpadů⁸⁾

- a) neprokáže-li jeho držitel na základě dokladů uvedených v odstavcích 1 a 3, popřípadě též postupem uvedeným v odstavci 3 větě třetí, že přepravované použité elektrozařízení není odpadem, nebo
- b) není-li zajištěna ochrana elektrozařízení před poškozením v souladu s odstavcem 5.

(7) Ministerstvo stanoví vyhláškou

- a) způsob ověřování a prokazování funkčnosti použitých elektrozařízení,
- b) rozsah dokumentace podle odstavce 3 a seznam dalších dokladů přikládaných k nákladu přepravovaných použitých elektrozařízení, včetně způsobu jejich přiložení, a
- c) výčet elektrozařízení s obsahem nebezpečných látek, která nesmějí být přepravována jako použitá podle odstavce 1.

CELEX 32012L0019

---

¹⁷⁾ Rozhodnutí Rady OECD C(2001) 107 v konečném znění o revizi rozhodnutí C(92) 39 v konečném znění o kontrole přeshraničního pohybu odpadů určených k využití.

Hlava VIII

Baterie nebo akumulátory

§ 75

Působnost

Tato hlava se použije na všechny typy baterií nebo akumulátorů bez ohledu na jejich tvar, objem, hmotnost, materiálové složení a použití a bez ohledu na to, zda jsou na trh nebo do oběhu uváděny samostatně nebo jako součást či příslušenství jiných výrobků, s výjimkou baterií nebo akumulátorů uvedených v § 2 odst. 3 písm. j).

CELEX 32006L0066

§ 76

Skupiny baterií nebo akumulátorů

Baterie nebo akumulátory se dělí do těchto skupin:

- a) přenosné baterie nebo akumulátory,
- b) automobilové baterie nebo akumulátory a
- c) průmyslové baterie nebo akumulátory.

§ 77

Vymezení některých pojmů v oblasti baterií nebo akumulátorů

Pro účely tohoto zákona se rozumí

- a) přenosnou baterií nebo akumulátorem baterie, knoflíkový článek, napájecí sada nebo akumulátor, které jsou hermeticky uzavřeny a mohou být ručně přenášeny, pokud nejsou zároveň průmyslovou baterií nebo akumulátorem nebo automobilovou baterií nebo akumulátorem,
- b) automobilovou baterií nebo akumulátorem baterie nebo akumulátor používané pro automobilové startéry, osvětlení nebo zapalovací systémy motorových vozidel a baterie nebo akumulátory používané ke stejným účelům v jiných výrobcích, pokud zároveň nejsou průmyslovou baterií nebo akumulátorem,
- c) průmyslovou baterií nebo akumulátorem jakákoliv baterie nebo akumulátor určené výlučně k průmyslovému nebo profesionálnímu použití nebo používané v jakémkoliv druhu elektrických vozidel,
- d) baterií nebo akumulátorem s obsahem lithia jakákoliv baterie či akumulátor, jejichž zdroj elektrické energie je závislý na přítomnosti kovového lithia, jeho slitin nebo jiných chemických sloučenin lithia,
- e) trakční baterií průmyslová baterie schopná opětovného nabití, která slouží pro pohon elektromotorů určených pro pohyb vozidel,

- f) napájecí sadou soubor baterií nebo akumulátorů, které jsou propojeny či zabudovány do vnějšího obalu tak, aby tvořily celistvou jednotku, jejíž používání nepředpokládá, že by ji konečný uživatel rozděloval nebo otevíral,
- g) knoflíkovým článkem malá okrouhlá přenosná baterie nebo akumulátor s průměrem větším než výškou, které se používají v zařízeních pro zvláštní účely, jako jsou zejména pomůcky pro nedoslýchavé, hodinky, malá přenosná zařízení a zálohové zdroje elektrického proudu,
- h) bezšňůrovým elektrickým nástrojem ruční zařízení s bateriovým nebo akumulátorovým napájením určené pro řemeslnické, stavební nebo zahradnické činnosti,
- i) úrovní zpětného odběru odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů podíl vyjádřený v procentech vypočítaný tak, že se celková hmotnost odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů získaných výrobcem baterií nebo akumulátorů zpětným odběrem v daném kalendářním roce vynásobená počtem let, během nichž v rámci tříletého období ukončeného daným rokem uváděl přenosné baterie nebo akumulátory na trh, dělí celkovou hmotností přenosných baterií nebo akumulátorů, které výrobce uvedl na trh v daném kalendářním roce a v předchozích dvou kalendářních letech a které nebyly vyvezeny nebo dodány do jiného členského státu,
- j) zpracovatelem odpadních baterií nebo akumulátorů provozovatel zařízení určeného k nakládání s odpady, ve kterém je oprávněn zpracovávat odpadní baterie nebo akumulátory (dále jen „zařízení ke zpracování odpadních baterií nebo akumulátorů“).

CELEX 32006L0066

§ 78

Podmínky uvedení baterií nebo akumulátorů na trh nebo do oběhu

(1) Právnícká nebo podnikající fyzická osoba nesmí uvádět na trh nebo do oběhu

- a) baterie nebo akumulátory, které obsahují více než 0,0005 % hmotnostních rtuti, bez ohledu na to, zda jsou či nejsou zabudované do elektrozařízení nebo do jiných výrobků, a
- b) přenosné baterie nebo akumulátory, které obsahují více než 0,002 % hmotnostních kadmia, včetně baterií a akumulátorů zabudovaných do elektrozařízení nebo do jiných výrobků.

(2) Zákaz stanovený v odstavci 1 písm. b) se nevztahuje na přenosné baterie nebo akumulátory, které jsou určeny pro použití v

- a) nouzových nebo poplašných systémech, včetně nouzového osvětlení, nebo
- b) zdravotnických přístrojích.

(3) Právnícká nebo podnikající fyzická osoba, která uvedla po 26. září 2008 na trh baterie nebo akumulátory, na které se vztahuje zákaz podle odstavce 1, musí zajistit stažení těchto baterií nebo akumulátorů z trhu. To neplatí, pokud jde o

- a) knoflíkové články, které obsahují více než 0,0005 % a méně než 2 % hmotnostních rtuti, uvedené na trh do 1. října 2015, nebo

b) přenosné baterie nebo akumulátory určené pro použití v bezšňůrových elektrických nástrojích, které obsahují více než 0,002 % hmotnostní kadmia, uvedené na trh do 31. prosince 2016.

(4) Baterie nebo akumulátory, na které se vztahuje zákaz podle odstavce 1, avšak není vyžadováno jejich stažení z trhu podle odstavce 3, mohou být uváděny do oběhu až do vyčerpání zásob.

CELEX 32006L0066
CELEX 32013L0056

§ 79

Prokazování splnění podmínek uvedení baterií nebo akumulátorů na trh nebo do oběhu

(1) Výrobce baterií nebo akumulátorů je povinen na požádání předložit České obchodní inspekci technickou dokumentaci prokazující, že byly dodrženy podmínky stanovené v § 78 odst. 1.

(2) Distributor baterií nebo akumulátorů, včetně baterií nebo akumulátorů zabudovaných do elektrozařízení nebo jiných výrobků, je povinen na požádání předložit orgánům provádějícím kontrolu podle tohoto zákona technickou dokumentaci prokazující, že byly dodrženy podmínky stanovené v § 78 odst. 1.

(3) Výrobce, který dováží baterie nebo akumulátory, nebo deklarant, je povinen dodržení podmínek stanovených v § 78 odst. 1 prokázat celnímu úřadu. Dodržení těchto podmínek se celnímu úřadu prokazuje předložením technické dokumentace.

CELEX 32006L0066
CELEX 32013L0056

§ 80

Označování baterií nebo akumulátorů

(1) Výrobce baterií nebo akumulátorů je povinen zajistit, aby při uvádění na trh

- a) baterie nebo akumulátory a napájecí sady byly označeny stanoveným grafickým symbolem,
- b) přenosné baterie nebo akumulátory a automobilové baterie nebo akumulátory byly viditelně, čitelně a nesmazatelně opatřeny údaji o své kapacitě a
- c) baterie nebo akumulátory obsahující více než 0,0005 % hmotnostních rtuti, více než 0,002 % hmotnostní kadmia nebo více než 0,004 % hmotnostních olova, byly označeny chemickým symbolem pro tento kov.

(2) Ministerstvo vyhláškou

- a) stanoví podrobnosti způsobu označování baterií nebo akumulátorů podle odstavce 1 a
- b) může stanovit výjimky z požadavků na označování baterií nebo akumulátorů s ohledem na jejich rozměr a způsob prodeje.

§ 81

Požadavky na bezpečné vyjímání baterií nebo akumulátorů

(1) Výrobce elektrozařízení nebo jiných výrobků, které vyžadují zabudování baterií nebo akumulátorů, je povinen tyto výrobky navrhovat tak, aby z nich mohl použité nebo odpadní baterie nebo akumulátory snadno a bezpečně vyjmout konečný uživatel, popřípadě kvalifikovaný profesionál nezávislý na výrobci.

(2) K elektrozařízením nebo jiným výrobkům, v nichž jsou zabudovány baterie nebo akumulátory, je výrobce povinen připojit návod, jak může baterie nebo akumulátory bezpečně vyjmout konečný uživatel nebo kvalifikovaný profesionál nezávislý na výrobci, včetně informace o typu zabudovaných baterií nebo akumulátorů. Výrobce, distributor a poslední prodejce jsou povinni zajistit, aby byl tento návod předáván společně s výrobkem.

(3) Povinnosti uvedené v odstavcích 1 a 2 se nevztahují na výrobce elektrozařízení nebo jiných výrobků, pro které je z důvodu bezpečnosti, výkonu, léčebných důvodů nebo z důvodu uchování údajů nezbytné zabezpečit nepřetržitou dodávku elektrického proudu vyžadující stálé spojení mezi elektrozařízením nebo jiným výrobkem a baterií nebo akumulátorem.

§ 82

Informace pro konečné uživatele

Výrobce baterií nebo akumulátorů je povinen prostřednictvím posledních prodejců na vlastní náklady písemně informovat konečné uživatele o

- a) požadavku, aby odpadní baterie nebo akumulátory nebyly odstraňovány jako netříděný komunální odpad, ale byly odevzdány na místech k tomu určených nebo osobám k tomu oprávněným v souladu s tímto zákonem,
- b) způsobu zajištění zpětného odběru,
- c) úloze konečných uživatelů v recyklaci odpadních baterií nebo akumulátorů,
- d) možných škodlivých vlivech nebezpečných látek obsažených v bateriích nebo akumulátorech na životní prostředí a zdraví lidí a
- e) významu grafického symbolu pro zpětný odběr a chemických symbolů podle § 80 odst. 1 písm. a) a c).

§ 83

Předání odpadních baterií nebo akumulátorů konečným uživatelem

(1) Konečný uživatel smí předat přenosné baterie nebo akumulátory pouze na místo zpětného odběru nebo poslednímu prodejci podle § 88.

(2) Konečný uživatel smí předat odpadní automobilové nebo průmyslové baterie nebo akumulátory pouze na místo zpětného odběru nebo osobě oprávněné k jejich převzetí podle zákona o odpadech.

§ 84

Baterie nebo akumulátory zabudované nebo přiložené k elektrozařízení

(1) Výrobce elektrozařízení, jehož součástí jsou zabudované nebo přiložené baterie nebo akumulátory, má povinnosti výrobce baterií nebo akumulátorů podle této hlavy. Právnická nebo podnikající fyzická osoba, která uvedla na trh baterie nebo akumulátory samostatně před jejich zabudováním nebo přiložením k elektrozařízení, nemá povinnosti výrobce těchto baterií nebo akumulátorů stanovené pro zpětný odběr, zpracování a recyklaci odpadních baterií nebo akumulátorů, jestliže tyto povinnosti má podle věty první výrobce elektrozařízení.

(2) Výrobce přenosných baterií nebo akumulátorů zabudovaných do elektrozařízení nebo k nim přiložených plní své povinnosti stanovené pro zpětný odběr, zpracování a recyklaci ve vztahu k těmto bateriím nebo akumulátorům v kolektivním systému.

(3) Provozovatel kolektivního systému výrobců baterií nebo akumulátorů uzavře s provozovatelem kolektivních systémů výrobců elektrozařízení smlouvy, jejichž předmětem je spolupráce při zajištění plnění povinností výrobců elektrozařízení se zabudovanými nebo přiloženými bateriemi nebo akumulátory, stanovených pro zpětný odběr, zpracování a recyklaci odpadních baterií nebo akumulátorů. Tuto smlouvu uzavře s každým provozovatelem kolektivního systému výrobců elektrozařízení, který o uzavření smlouvy projeví zájem a nemá vůči němu nesplněné splatné dluhy, a to za stejných podmínek jako s ostatními provozovateli kolektivních systémů.

(4) V rámci systému zpětného odběru odpadních elektrozařízení mohou být odebírány odpadní baterie nebo akumulátory zabudované do elektrozařízení nebo k nim přiložené pouze za podmínky, že

- a) provozovatel kolektivního systému výrobců elektrozařízení má uzavřenou smlouvu podle odstavce 3, nebo
- b) výrobce elektrozařízení, který plní povinnosti stanovené tímto zákonem v individuálním systému, zajišťuje zpětný odběr pouze odpadních automobilových nebo průmyslových baterií nebo akumulátorů jako výrobce baterií nebo akumulátorů těchto skupin podle odstavce 1.

(5) Odpadní baterie nebo akumulátory zabudované do elektrozařízení nebo k nim přiložené, které byly zpětně odebrány v rámci systému zpětného odběru odpadních elektrozařízení, musejí být po jejich vyjmutí v souladu s tímto zákonem předány ke zpracování pouze zpracovateli odpadních baterií nebo akumulátorů určenému provozovatelem kolektivního systému výrobců baterií nebo akumulátorů.

CELEX 32006L0066

§ 85

Zpětný odběr odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů

(1) Výrobce přenosných baterií nebo akumulátorů je povinen

- a) zajistit na vlastní náklady zpětný odběr odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů od konečného uživatele, a to bez ohledu na výrobní značku, bez ohledu na datum jejich uvedení na trh, bez vazby na koupi nového výrobku a bez nároku na úplatu za tento odběr a
- b) dosáhnout v každém kalendářním roce minimální úrovně zpětného odběru odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů v rozsahu stanoveném v příloze č. 2 k tomuto zákonu.

(2) Za účelem splnění povinností podle odstavce 1 je výrobce přenosných baterií nebo akumulátorů povinen zřídit na vlastní náklady nejméně jedno veřejné místo zpětného odběru v

- a) každém vyšším územním samosprávném celku na 8000 obyvatel tohoto vyššího územního samosprávného celku, přičemž místa zpětného odběru musí být v rámci něho rovnoměrně rozmístěna,
- b) každé obci, která o zřízení veřejného místa zpětného odběru projeví zájem, a to za podmínek obdobných jako pro ostatní obce, se kterými má uzavřenou smlouvu,
- c) každém prodejním místě posledního prodejce přenosných baterií nebo akumulátorů, jehož ekonomická činnost je uvedena v příloze č. 4 k tomuto zákonu, a kde jsou přenosné baterie nebo akumulátory uváděné výrobcem na trh nabízeny jako stálá součást prodejního sortimentu, pokud poslední prodejce projeví o zřízení veřejného místa zpětného odběru zájem, a to za podmínek obdobných jako u ostatních posledních prodejců, a
- d) každém prodejním místě posledního prodejce přenosných baterií nebo akumulátorů, kde jsou přenosné baterie nebo akumulátory uváděné výrobcem na trh prodávány a kde bylo za předchozí kalendářní rok uvedeno do oběhu nejméně 2000 kusů nebo alespoň 50 kg přenosných baterií nebo akumulátorů, pokud poslední prodejce projeví o zřízení veřejného místa zpětného odběru zájem, a to za podmínek obdobných jako u ostatních posledních prodejců.

(3) Náklady na zpětný odběr, zpracování a recyklaci odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů nesmějí být při prodeji nových přenosných baterií nebo akumulátorů uváděny odděleně.

CELEX 32006L0066
CELEX 32018L0851

§ 86

Zpětný odběr odpadních automobilových baterií nebo akumulátorů

(1) Výrobce automobilových baterií nebo akumulátorů je povinen zajistit na vlastní náklady zpětný odběr odpadních automobilových baterií nebo akumulátorů od konečného uživatele nebo od provozovatele zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností, a to bez ohledu na výrobní značku, bez ohledu na datum jejich uvedení na trh, bez vazby na koupi nového výrobku a bez nároku na úplatu za tento odběr. V případě odpadních automobilových

baterií nebo akumulátorů z vozidel, která jsou používána v rámci podnikání, tuto povinnost zajistí výrobce automobilových baterií nebo akumulátorů na vlastní náklady nebo uzavřením dohody s konečným uživatelem o jiném způsobu financování.

(2) Za účelem splnění povinnosti podle odstavce 1 je výrobce automobilových baterií nebo akumulátorů povinen zřídit v každém vyšším územním samosprávném celku nejméně jedno veřejné místo zpětného odběru na 25 000 obyvatel tohoto vyššího územního samosprávného celku, přičemž místa zpětného odběru musí být v rámci něho rovnoměrně rozmístěna.

(3) Výrobce automobilových baterií nebo akumulátorů, který plní povinnosti stanovené tímto zákonem v individuálním systému, není povinen poskytovat kauci podle § 31; to neplatí pro baterie nebo akumulátory s obsahem lithia.

CELEX 32006L0066
CELEX 32018L0851

§ 87

Zpětný odběr odpadních průmyslových baterií nebo akumulátorů

(1) Výrobce průmyslových baterií nebo akumulátorů je povinen zajistit zpětný odběr odpadních průmyslových baterií nebo akumulátorů stejného typu a určení, jaké uvedl na trh, a to bez ohledu na jejich chemické složení, bez ohledu na datum jejich uvedení na trh a bez vazby na koupi nového výrobku. Tuto povinnost zajistí výrobce průmyslových baterií nebo akumulátorů na vlastní náklady nebo uzavřením dohody s konečným uživatelem o jiném způsobu financování.

(2) Výrobce průmyslových baterií nebo akumulátorů, který plní povinnosti stanovené tímto zákonem v individuálním systému, není povinen poskytovat kauci podle § 31. To neplatí pro průmyslové baterie nebo akumulátory s obsahem lithia, u kterých je výrobce povinen kauci poskytnout, s výjimkou výrobce vozidel, který plní povinnosti stanovené tímto zákonem ve vztahu k trakčním bateriím v individuálním systému.

CELEX 32006L0066
CELEX 32018L0851

§ 88

Povinnosti posledních prodejců

(1) Poslední prodejce přenosných baterií nebo akumulátorů je povinen zpětně odebírat odpadní přenosné baterie nebo akumulátory od konečného uživatele přímo v prodejním místě po celou provozní dobu, bez nároku na úplatu za tento odběr, bez ohledu na výrobní značku, bez ohledu na datum jejich uvedení na trh a bez vazby na koupi nového výrobku, pokud

- a) jde o prodejní místo posledního prodejce, jehož ekonomická činnost je uvedena v příloze č. 4 k tomuto zákonu, a přenosné baterie nebo akumulátory jsou nabízeny jako stálá součást prodejního sortimentu, nebo
- b) umožní konečnému uživateli odevzdání odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů a není u něho zřízeno místo zpětného odběru.

(2) Poslední prodejce, který prodává baterie nebo akumulátory a u kterého výrobce baterií nebo akumulátorů nezřídil místo zpětného odběru, je povinen umístit ve svých prodejních místech viditelně a čitelně informaci o možnosti odevzdání odpadních baterií nebo akumulátorů nebo o tom, kde lze odpadní baterie nebo akumulátory odevzdat ke zpětnému odběru na území obce, městské části nebo městského obvodu podle místa prodeje. Pokud se na jejich území místo zpětného odběru nenachází, informuje o místě zpětného odběru v nejbližší obci, městské části nebo městském obvodě od svého místa prodeje.

CELEX 32006L0066
CELEX 32012R0493

§ 89

Zpracování odpadních baterií nebo akumulátorů

(1) Výrobce baterií nebo akumulátorů je povinen v rámci svého systému na vlastní náklady zajistit

- a) zpracování a recyklaci odpadních baterií nebo akumulátorů, které zpětně odebral, za použití nejlepších dostupných technik¹²⁾ v zařízeních, která dosahují minimální recyklační účinnosti procesů recyklace stanovené v příloze č. 5 k tomuto zákonu, vypočtené podle přímo použitelného předpisu Evropské unie o prováděcích pravidlech pro výpočet recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií a akumulátorů¹⁸⁾, a
- b) využití nebo odstranění zpětně odebraných odpadních baterií nebo akumulátorů nejpozději do konce kalendářního roku následujícího po roce, v němž byly zpětně odebrány.

(2) Odpadní baterie nebo akumulátory nesmějí být spalovány nebo ukládány na skládky všech skupin. Tento zákaz se nevztahuje na spalování

- a) odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů, u kterých není možné před jejich zpracováním vizuálně určit jejich elektrochemický typ nebo jejich značku,
- b) odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů stažených z trhu na základě jiného právního předpisu¹⁹⁾,
- c) odpadních přenosných baterií s obsahem kovového lithia a
- d) odpadu, který vznikl zpracováním a recyklací odpadních baterií nebo akumulátorů v souladu s tímto zákonem a se zákonem o odpadech.

(3) Odpadní baterie nebo akumulátory mohou být převezeny přes hranice ke zpracování a recyklaci v souladu s přímo použitelnými předpisy Evropské unie upravujícími přepravu odpadů¹⁴⁾ a se zákonem o odpadech. Odpadní baterie nebo akumulátory, které byly zpětně odebrány v České republice a vyvezeny ke zpracování a recyklaci v souladu s ustanovením věty první do země, která není členským státem, lze zahrnout do plnění povinností a dosahování účinnosti podle odstavce 1 písm. a), je-li prokázáno, že proces recyklace proběhl za podmínek rovnocenných požadavkům stanoveným tímto zákonem.

¹⁸⁾ Nařízení Komise (EU) č. 493/2012 ze dne 11. června 2012, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro výpočet recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií a akumulátorů podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES.

¹⁹⁾ Například zákon č. 355/2014 Sb., o působnosti orgánů Celní správy České republiky v souvislosti s vymáháním práv duševního vlastnictví, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a ochraně obchodního tajemství, ve znění pozdějších předpisů.

CELEX 32006L0066
CELEX 32018L0851

§ 90

Povinnosti zpracovatele odpadních baterií nebo akumulátorů

(1) Zpracovávat odpadní baterie nebo akumulátory je oprávněn pouze zpracovatel odpadních baterií nebo akumulátorů.

(2) Zpracovatel odpadních baterií nebo akumulátorů je kromě povinností stanovených zákonem o odpadech povinen

- a) vyjmout z odpadních baterií nebo akumulátorů všechny kapaliny a kyseliny,
- b) při zpracování nebo jakémkoli jiném nakládání v zařízení ke zpracování odpadních baterií nebo akumulátorů soustřeďovat nebo skladovat odpadní baterie nebo akumulátory na plochách s nepropustným povrchem a vhodným nepropustným pokrytím nebo ve vhodných nádobách,
- c) při recyklaci odpadních baterií nebo akumulátorů dosáhnout minimální recyklační účinnosti procesů recyklace stanovené v příloze č. 5 k tomuto zákonu,
- d) průkazně doložit uplatnění výjimky pro spalování odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů a
- e) zaslat ministerstvu zprávu o recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií nebo akumulátorů podle přímo použitelného předpisu Evropské unie o prováděcích pravidlech pro výpočet recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií a akumulátorů¹⁸⁾.

(3) Povolení provozu zařízení ke zpracování odpadních baterií nebo akumulátorů musí obsahovat podmínky nezbytné ke splnění požadavků podle odstavce 2 písm. a) až c).

CELEX 32008L0098
CELEX 32006L0066
CELEX 32018L0851

Hlava IX

Pneumatiky

§ 91

Působnost

Tato hlava se použije na všechny typy pneumatik bez ohledu na jejich rozměry a použití a bez ohledu na to, zda jsou na trh uváděny samostatně nebo jako součást či příslušenství vozidel nebo jiných funkčních celků.

§ 92

Skupiny pneumatik

(1) Každá pneumatika se zařadí do jedné ze skupin uvedených v příloze č. 6 k tomuto zákonu.

(2) Výrobce pneumatik plní povinnosti stanovené tímto zákonem pro zpětný odběr, využití a odstranění odpadních pneumatik, informování konečného uživatele a další povinnosti s tím související vždy společně pro všechny skupiny pneumatik.

§ 93

Vymezení některých pojmů v oblasti pneumatik

Pro účely tohoto zákona se rozumí

- a) protektorovanou pneumatikou pneumatika, jejíž opotřebované části byly obnoveny studenou nebo teplou metodou protektorování,
- b) výrobcem protektorovaných pneumatik podnikatel, který v České republice provádí protektorování pneumatik a bez ohledu na způsob prodeje, včetně použití prostředků komunikace na dálku³⁾, uvádí protektorované pneumatiky na trh,
- c) úrovní zpětného odběru odpadních pneumatik podíl vyjádřený v procentech vypočítaný tak, že se celková hmotnost odpadních pneumatik získaných výrobcem pneumatik zpětným odběrem v daném kalendářním roce, vynásobená počtem let, během nichž v rámci tříletého období ukončeného daným rokem uváděl pneumatiky na trh, dělí celkovou hmotností pneumatik, které výrobce uvedl na trh v daném kalendářním roce a v předchozích dvou kalendářních letech a které nebyly vyvezeny nebo dodány do jiného členského státu,
- d) zpracovatelem odpadních pneumatik provozovatel zařízení určeného k nakládání s odpady, ve kterém je oprávněn provádět úpravu nebo využití odpadních pneumatik.

§ 94

Protektorované pneumatiky

(1) Výrobce protektorovaných pneumatik plní povinnosti výrobce pneumatik podle tohoto zákona pouze k protektorovaným pneumatikám, které před provedením protektorování pocházely ze zpětného odběru nebo byly dovezeny ze zahraničí, popřípadě k novým pneumatikám, které současně uvádí na trh.

(2) Výrobce protektorovaných pneumatik, který současně uvádí na trh nové pneumatiky, vede evidenci podle § 27 odst. 1 písm. a) zvlášť pro nové a pro protektorované pneumatiky podle odstavce 1.

(3) Právnícká nebo podnikající fyzická osoba smí předat protektorované pneumatiky k opětovnému použití, jestliže byly opotřebované části pneumatik obnoveny studenou nebo teplou metodou protektorování a splňují podmínky stanovené zákonem o odpadech, za nichž odpad přestává být odpadem.

CELEX 32008L0098

CELEX 32018L0851

§ 95

Informace pro konečné uživatele

Výrobce pneumatik je povinen prostřednictvím posledních prodejců na vlastní náklady písemně informovat konečné uživatele o

- a) požadavku, aby odpadní pneumatiky nebyly odstraňovány jako netříděný komunální odpad, ale byly odevzdány na místech k tomu určených v souladu s tímto zákonem, a
- b) způsobu zajištění zpětného odběru.

CELEX 32018L0851

§ 96

Předání odpadních pneumatik konečným uživatelem

Konečný uživatel smí předat odpadní pneumatiku pouze na místo zpětného odběru, osobě oprávněné k jejímu převzetí podle zákona o odpadech nebo za podmínek uvedených v § 97 odst. 3 na místo určené obcí.

§ 97

Zpětný odběr odpadních pneumatik

(1) Výrobce pneumatik je povinen

- a) zajistit na vlastní náklady zpětný odběr odpadních pneumatik od konečného uživatele, a to bez ohledu na výrobní značku, bez ohledu na datum jejich uvedení na trh, bez vazby na koupi nového výrobku a bez nároku na úplatu za tento odběr, a
- b) dosáhnout v každém kalendářním roce minimální úrovně zpětného odběru odpadních pneumatik v rozsahu stanoveném v příloze č. 2 k tomuto zákonu.

(2) Za účelem splnění povinností podle odstavce 1 je výrobce pneumatik povinen zřídit na vlastní náklady nejméně jedno veřejné místo zpětného odběru

- a) v každém vyšším územním samosprávném celku na 25 000 obyvatel tohoto vyššího územního samosprávného celku, přičemž místa zpětného odběru musí být v rámci něho rovnoměrně rozmístěna a
- b) v každé obci, která o zřízení veřejného místa zpětného odběru projeví zájem, a to za podmínek obdobných jako pro ostatní obce; to neplatí, pokud ve vzdálenosti do 10 km od ní již tento výrobce zřídil jiné veřejné místo zpětného odběru odpadních pneumatik.

(3) V případě, že výrobce pneumatik nemá podle odstavce 2 povinnost zřídit v obci veřejné místo zpětného odběru, nebo tuto povinnost navzdory projevenému zájmu obce nesplnil, je obec oprávněna určit v rámci obecního systému odpadového hospodářství nastaveného touto obcí na svém území místo, kde mohou být odděleně soustředovány odpadní pneumatiky. Obec je v takovém případě oprávněna převzít odpadní pneumatiky od konečných uživatelů za podmínek stanovených zákonem o odpadech pro nakládání s komunálním odpadem.

CELEX 32008L0098

CELEX 32018L0851

§ 98

Zpracování odpadních pneumatik

(1) Výrobce pneumatik je povinen zajistit

- a) na vlastní náklady v rámci svého systému využití odpadních pneumatik, které zpětně odebral, a to nejpozději do konce kalendářního roku následujícího po kalendářním roce, v němž byly odpadní pneumatiky zpětně odebrány, a
- b) v každém kalendářním roce využití zpětně odebraných odpadních pneumatik minimálně v rozsahu stanoveném v příloze č. 7 k tomuto zákonu.

(2) Odpadní pneumatiky nesmějí být odstraňovány spalováním nebo ukládáním na skládky všech skupin.

(3) Zpracovávat odpadní pneumatiky je oprávněn pouze zpracovatel odpadních pneumatik.

CELEX 32008L0098
CELEX 32018L0851

§ 99

Oddělené uvádění nákladů

(1) Výrobce pneumatik, distributor a poslední prodejce jsou povinni při prodeji pneumatik uvádět odděleně od ceny pneumatiky náklady na zpětný odběr, zpracování a využití odpadních pneumatik, které připadají na 1 prodávanou pneumatiku nebo 1 kilogram prodávaných pneumatik.

(2) Odděleně uváděné náklady podle odstavce 1 nesmějí převýšit náklady známé výrobcí pneumatik v okamžiku uvedení pneumatiky na trh nebo prokazatelný odhad předpokládaných nákladů v případě, že náklady výrobcí pneumatik vzniknou až po tomto okamžiku. Plní-li výrobce pneumatik povinnosti stanovené tímto zákonem v kolektivním systému, určí se náklady známé výrobcí pneumatik v okamžiku uvedení pneumatiky na trh podle výše příspěvku hrazeného provozovateli kolektivního systému podle § 46 odst. 1.

§ 100

Přeshraniční přeprava použitých pneumatik

(1) Při přepravě použitých pneumatik do České republiky, z ní nebo přes ni je jejich držitel povinen prokázat celnímu úřadu nebo inspekci, že přepravované pneumatiky nejsou odpadem. Za tímto účelem je povinen zajistit, aby při přepravě byly celním úřadům a inspekci k dispozici

- a) kopie daňového dokladu podle zákona o dani z přidané hodnoty, je-li jejím plátcem, a kopie smlouvy o převodu vlastnictví k přepravovaným použitým pneumatikám, v níž je uvedeno, že pneumatiky jsou určeny k opětovnému použití, nebo doklad o tom, že pneumatiky jsou určeny k protektorování, a
- b) prohlášení držitele přepravovaných použitých pneumatik, že přepravované použité pneumatiky nejsou odpadem.

(2) K přímému opětovnému použití mohou sloužit pouze přepravované použité pneumatiky, jejichž míra opotřebení umožňuje jejich použití jako výbavy vozidla při provozu na pozemních komunikacích v souladu s požadavky stanovenými právním předpisem upravujícím schvalování technické způsobilosti a technické podmínky provozu vozidel na pozemních komunikacích²⁰⁾, a stáří pneumatiky není větší než 10 let. Pneumatiky nesmí vykazovat jakékoliv poškození. Celní úřad nebo inspekce jsou oprávněny zkontrolovat míru opotřebení přepravovaných pneumatik na vybraném vzorku zásilky.

(3) Při přepravě použitých pneumatik do České republiky, z ní nebo přes ni musí být náklad zajištěn a uspořádán tak, aby nedošlo ke znehodnocení pneumatik pro opětovné použití.

(4) Přepravované použité pneumatiky se považují za odpad a jejich přeprava za nedovolenou přepravu odpadů podle přímo použitelného předpisu Evropské unie o přepravě odpadů¹⁴⁾ v případě, že

- a) jejich držitel neprokáže na základě dokladů uvedených v odstavci 1, že přepravované pneumatiky nejsou odpadem,
- b) přepravované pneumatiky ve vybraném vzorku zásilky podle odstavce 2 přesahují přípustnou míru opotřebení pro účely možnosti jejich přímého opětovného použití,
- c) přepravované pneumatiky ve vybraném vzorku zásilky podle odstavce 2 jsou starší 10 let,
- d) přepravované pneumatiky ve vybraném vzorku vykazují poškození, nebo
- e) nejsou splněny podmínky zajištění a uspořádání nákladu podle odstavce 3.

ČÁST TŘETÍ

VOZIDLA

Hlava I

Základní ustanovení

§ 101

Působnost

Tato hlava se použije na všechna vozidla a vozidla s ukončenou životností, včetně jejich částí a odpadů z nich vzniklých, a nakládání s nimi, s výjimkou vozidel uvedených v § 2 odst. 3 písm. k).

CELEX 32000L0053

---

²⁰⁾ Vyhláška č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

Vymezení některých pojmů v oblasti vozidel

Pro účely tohoto zákona se rozumí

- a) vybraným vozidlem vozidlo kategorie M1 nebo N1 nebo tříkolové motorové vozidlo, s výjimkou motorových tříkolek, podle právních předpisů upravujících schvalování technické způsobilosti a technické podmínky provozu vozidel na pozemních komunikacích²⁰⁾,
- b) vybraným vozidlem s ukončenou životností vybrané vozidlo, které se stalo odpadem,
- c) ostatním vozidlem silniční motorové vozidlo podle zákona o provozu vozidel na pozemních komunikacích, nejde-li o vybrané vozidlo,
- d) ostatním vozidlem s ukončenou životností ostatní vozidlo, které se stalo odpadem,
- e) odstaveným vozidlem vozidlo, které je pro závady v technickém stavu zjevně technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích a obnovení způsobilosti by si vyžádalo výměnu, doplnění nebo opravu podstatných částí mechanismu nebo konstrukce vozidla a které se nachází mimo pozemní komunikaci na místě, kde může poškodit nebo ohrozit životní prostředí nebo zdraví lidí, nebo na veřejně přístupném místě, kde narušuje vzhled obce,
- f) zpracováním vozidel s ukončenou životností jakákoli činnost prováděná po převzetí vozidla s ukončenou životností v zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností za účelem odstranění nebezpečných látek, demontáže, hrubého rozdělení, drcení, využití nebo přípravy na odstranění odpadu z drcení a všechny další operace prováděné za účelem využití nebo odstranění vozidla s ukončenou životností a jeho částí,
- g) zpracovatelem vozidel s ukončenou životností provozovatel zařízení určeného pro nakládání s odpady, ve kterém je oprávněn zpracovávat vozidla s ukončenou životností,
- h) opětovně použitelnými díly části, které byly z vozidla s ukončenou životností vyjmuty po kvalifikované demontáži zpracovatelem vozidel s ukončenou životností nebo po dohodě s ním konečným uživatelem za účelem opětovného použití; za opětovně použitelný díl se nepovažuje karoserie nebo její část, pokud je na ní vyznačené identifikační číslo vozidla (VIN),
- i) podstatnou částí vozidla karoserie nebo rám vozidla vybavený identifikačním číslem vozidla (VIN), dveře, blatníky a kapoty, hnací a převodový mechanismus s příslušenstvím, nápravy, kola včetně pneumatik, autobaterie, elektroinstalace včetně ovládacích a bezpečnostních prvků a dalších přístrojů, sedadla, katalyzátor a vnější osvětlení podle homologace,
- j) neúplným vozidlem vozidlo, které obsahuje alespoň karoserii nebo rám vozidla vybavený identifikačním číslem vozidla (VIN), převážnou část vybavení interiéru a motor,
- k) vlastníkem osoba, která je zapsána v registru silničních vozidel podle zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích jako vlastník vozidla,

l) nebezpečnou látkou jakákoliv látka klasifikovaná jako nebezpečná podle přímo použitelného předpisu Evropské unie o klasifikaci, označování a balení látek a směsí²¹⁾, která splňuje kritéria pro zařazení do některé z tříd a kategorií nebezpečnosti uvedených v příloze I tohoto předpisu Evropské unie v

1. části 2 oddílů 2.1 až 2.4 nebo 2.6 až 2.8, pokud jde o typ A nebo B, 2.9, 2.10, 2.12 nebo 2.13, pokud jde o kategorie 1 nebo 2, 2.14, pokud jde o kategorie 1 nebo 2, nebo 2.15, pokud jde o typy A až F,
2. části 3 oddílů 3.1 až 3.6, 3.7, pokud má nepříznivé účinky na sexuální funkci a plodnost nebo na vývoj, 3.8, pokud má jiné než narkotické účinky, 3.9 nebo 3.10,
3. části 4 oddíle 4.1, nebo
4. části 5 oddíle 5.1.

CELEX 32000L0053

Hlava II

Povinnosti výrobců vybraných vozidel a výrobců dílů používaných ve vybraných vozidlech, povinnosti při zbavování se vozidel s ukončenou životností a odstranění odstaveného vozidla

§ 103

Povinnosti výrobců vybraných vozidel a výrobců dílů používaných ve vybraných vozidlech

(1) Pokud by převzetí vybraného vozidla s ukončenou životností, s výjimkou tříkolového motorového vozidla, obsahujícího všechny podstatné části osobou oprávněnou ke sběru vozidel s ukončenou životností bylo pro konečného uživatele zpoplatněno v důsledku toho, že má nulovou nebo zápornou tržní hodnotu, je výrobce vybraných vozidel povinen

- a) hradit zpracovateli vozidel s ukončenou životností veškeré náklady nebo jejich podstatnou část spojené s převzetím vybraných vozidel s ukončenou životností vlastní značky nebo jejich částí, nebo
- b) bezplatně odebírat vybraná vozidla s ukončenou životností vlastní značky a za tím účelem zajistit přiměřeně dostupnou síť sběrných míst.

(2) Ke splnění povinností stanovených v odstavci 1 uzavře výrobce vybraných vozidel písemnou smlouvu s osobou oprávněnou ke sběru vozidel s ukončenou životností.

(3) Výrobce vybraných vozidel je povinen do 6 měsíců od uvedení každého nového typu vybraného vozidla na trh poskytnout zpracovatelům vozidel s ukončenou životností veškeré informace nezbytné pro demontáž a správné zpracování vybraného vozidla s ukončenou životností šetrné vůči životnímu prostředí, zejména s ohledem na obsažené nebezpečné látky, a to ve formě příruček, na technickém nosiči dat nebo prostřednictvím k tomuto účelu vytvořeného informačního systému. Tím není dotčena ochrana obchodního

---

²¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1272/2008 ze dne 16. prosince 2008 o klasifikaci, označování a balení látek a směsí, o změně a zrušení směrnic 67/548/EHS a 1999/45/ES a o změně nařízení (ES) č. 1907/2006, v platném znění.

tajemství a průmyslového vlastnictví výrobce vybraných vozidel podle jiných právních předpisů²²⁾.

(4) Výrobce vybraných vozidel je povinen při uvedení nového typu vybraného vozidla na trh zveřejnit a zpřístupnit formou propagačních materiálů konečným uživatelům informace
o

- a) konstrukci vybraných vozidel a jejich částí s ohledem na možnost jejich využití,
- b) zpracování vybraných vozidel s ukončenou životností způsobem šetrným k životnímu prostředí, zejména o odčerpání všech kapalin a postupech pro demontáž,
- c) vývoji a optimalizaci způsobů opětovného použití vybraných vozidel a jejich částí a využití vybraných vozidel s ukončenou životností a jejich částí a
- d) pokroku dosaženém v oblasti využití vybraných vozidel s ukončenou životností s cílem snížit množství odpadu k odstranění a zvýšit míru jeho využití.

(5) Výrobce systému vozidla, konstrukční části vozidla nebo samostatného technického celku vozidla²³⁾ určených pro vybraná vozidla je povinen poskytovat zpracovatelům vybraných vozidel s ukončenou životností na jejich vyžádání přiměřené informace pro demontáž, skladování a zkoušky dílů, které lze opětovně použít. Tím není dotčena ochrana obchodního tajemství a průmyslového vlastnictví výrobce dílů používaných ve vybraných vozidlech podle jiných právních předpisů²²⁾.

CELEX 32000L0053

§ 104

Předání vozidel s ukončenou životností

(1) Každý, kdo se zbavuje vozidla s ukončenou životností nebo jeho části, je smí předat pouze osobě oprávněné ke sběru vozidel s ukončenou životností. Právnická nebo podnikající fyzická osoba, která provádí činnosti, jejichž výsledkem je vznik částí vozidel s ukončenou životností, může takto vzniklé části vozidel s ukončenou životností také předat přímo nebo prostřednictvím dopravce odpadu do zařízení určených pro nakládání s daným druhem a kategorií odpadu. Části vozidla s ukončenou životností, které jsou elektrozařízením, baterií nebo akumulátorem nebo pneumatikou, mohou být rovněž odevzdány v rámci zpětného odběru za podmínek stanovených tímto zákonem.

(2) Před předáním podle odstavce 1 je vlastník povinen umístit vozidlo s ukončenou životností nebo jeho podstatné části na místo, kde nepoškodí nebo neohrozí životní prostředí nebo zdraví lidí a v případě veřejně přístupného místa nenaruší vzhled obce.

(3) Vlastník ostatního vozidla s ukončenou životností je povinen zpracovat ostatní vozidlo s ukončenou životností nebo jeho části v souladu se zákonem o odpadech a jinými právními předpisy na ochranu životního prostředí a veřejného zdraví⁷⁾, pokud je k takovému

²²⁾ Například zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů, ve znění pozdějších předpisů.

²³⁾ § 2 odst. 9 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

způsobu nakládání s odpady oprávněn, nebo se ostatního vozidla s ukončenou životností či jeho části zbavit v souladu s odstavcem 1.

(4) Při předání vozidla s ukončenou životností osobě oprávněné ke sběru vozidel s ukončenou životností je předávající osoba povinna předložit průkaz totožnosti, technický průkaz předávaného vozidla a plnou moc udělenou jeho vlastníkem, pokud jím není sama. To neplatí při předání odstaveného vozidla podle § 105 odst. 3 nebo vraku podle zákona o pozemních komunikacích.

(5) Nikdo nesmí bez povolení provozu zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností nebo bez smlouvy se zpracovatelem vozidel s ukončenou životností o zapůjčení vozidla s ukončenou životností držet nebo přechovávat více než 3 vybraná vozidla s ukončenou životností, která nejsou evidována v registru silničních vozidel v České republice, s výjimkou osob, které nabývají vozidla s ukončenou životností ze zákona nebo rozhodnutím správního orgánu. To neplatí, jde-li o historická vozidla²⁴⁾, vozidla testovaná na historickou původnost²⁵⁾ nebo vozidla starší 30 let, která jsou uchovávána pro sběratelské účely nebo pro účely registrace historického vozidla.

CELEX 32000L0053

§ 105

Odstranění odstaveného vozidla

(1) Obecní úřad, v jehož správním obvodu se nachází odstavené vozidlo, bezodkladně vyzve vlastníka k jeho odstranění a současně tuto výzvu zveřejní na úřední desce. Není-li možné identifikovat odstavené vozidlo nebo jeho vlastníka, obecní úřad pouze zveřejní výzvu k odstranění odstaveného vozidla na úřední desce.

(2) V případě, že odstavené vozidlo bezprostředně ohrožuje životní prostředí nebo zdraví lidí, přemístí obecní úřad takové odstavené vozidlo na vybrané parkoviště a informaci o umístění vozidla uvede ve výzvě podle odstavce 1.

(3) Po marném uplynutí 1 měsíce od zveřejnění výzvy k odstranění odstaveného vozidla zajistí obecní úřad předání odstaveného vozidla osobě oprávněné ke sběru vozidel s ukončenou životností.

(4) Osoba pověřená obecním úřadem je v souvislosti s přemístěním odstaveného vozidla podle odstavce 2 nebo zajištěním jeho předání oprávněné osobě podle odstavce 3 oprávněna vstoupit na pozemek na dobu nezbytnou k provedení úkonu; vlastníci nebo uživatelé těchto pozemků jsou povinni osobě pověřené obecním úřadem vstup umožnit.

(5) Náklady spojené s postupem podle odstavců 2 a 3 je povinen uhradit obci vlastník odstaveného vozidla; to neplatí, pokud prokáže, že mu bylo vozidlo odcizeno. Při správě placení těchto nákladů se postupuje podle daňového řádu.

---

²⁴⁾ § 2 odst. 4 zákona č. 56/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

²⁵⁾ § 79b a § 79c zákona č. 56/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

HLAVA III

Sběr a zpracování vozidel s ukončenou životností

§ 106

Zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností

(1) K převzetí vozidla s ukončenou životností je oprávněn pouze provozovatel zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností, nestanoví-li tento zákon jinak.

(2) Ke zpracování vozidel s ukončenou životností je oprávněn pouze zpracovatel vozidel s ukončenou životností. Zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností musí být vždy zároveň zařízením ke sběru vozidel s ukončenou životností.

(3) Zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností a zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností lze provozovat pouze na základě povolení provozu zařízení určeného pro nakládání s tímto druhem odpadu (dále jen „povolení provozu zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností“).

(4) Provozovatel zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností musí zajistit, aby s vozidly s ukončenou životností a jejich částmi bylo nakládáno na oddělených plochách, a musí vést oddělenou evidenci pro vozidla s ukončenou životností podle § 108 odst. 1 písm. k) a § 109 odst. 2 písm. f).

(5) Provozovatel zařízení, kterému bylo vydáno pouze povolení provozu zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností, nesmí provádět jakékoli demontážní práce, včetně narušení karoserie nebo demontáže dílů k opětovnému použití.

CELEX 32000L0053

CELEX 32018L0849

§ 107

Povolení provozu zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností

(1) Žadatel o vydání povolení provozu zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností, včetně mobilního zařízení, musí k žádosti přiložit smlouvu o přijímání vozidel s ukončenou životností se zpracovatelem vozidel s ukončenou životností. Žadatel o vydání povolení provozu zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností tuto smlouvu dokládat nemusí.

(2) Žadatel o vydání povolení provozu zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností musí současně požádat o vydání povolení provozu zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností; to neplatí, pokud žadatel disponuje platným povolením provozu zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností.

(3) V řízení o vydání povolení provozu zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností se vždy provede ohledání zařízení nebo objektu, v němž má být umístěno.

(4) Povolení provozu zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností musí obsahovat podmínky nezbytné ke splnění požadavků podle § 109 odst. 1, § 109 odst. 2 písm. a), b) a d) a § 109 odst. 3.

(5) Ministerstvo stanoví vyhláškou obsah provozního řádu zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností a zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností.

§ 108

Povinnosti provozovatele zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností

(1) Provozovatel zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností je kromě povinností stanovených zákonem o odpadech povinen

- a) převzít veškerá vozidla s ukončenou životností a jejich části,
- b) převzít vozidla s ukončenou životností bezplatně, pokud obsahují všechny podstatné části a neobsahují přidaný odpad,
- c) vystavit potvrzení o převzetí vozidla s ukončenou životností nebo neúplného vozidla, byla-li porovnáním údajů uvedených v technickém průkazu vozidla se skutečnými údaji odevzdávaného vozidla s ukončenou životností zjištěna shoda v identifikačním čísle vozidla (VIN); to neplatí v případě převzetí odstaveného vozidla nebo vaku podle zákona o pozemních komunikacích,
- d) odmítnout vystavit potvrzení o převzetí podle písmene c), jsou-li odevzdávány pouze části vozidla, které nelze označit za neúplné vozidlo,
- e) v případě, že jsou odevzdávány pouze části vozidla, které nelze označit za neúplné vozidlo, informovat předávající osobu o tom, že zápis zániku silničního vozidla v registru silničních vozidel je možné provést pouze podle § 13 odst. 1 písm. a) bodu 4 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích,
- f) v případě, že vozidlo s ukončenou životností, které převzal, bylo nalezeno v databázi odcizených vozidel vedené Policií České republiky, zdržet se jakéhokoliv nakládání s tímto vozidlem po dobu nejméně 5 pracovních dní, nestanoví-li Policie České republiky jinak,
- g) odpojit autobaterii, neprovádět žádné další demontážní práce, včetně jakéhokoliv narušení karoserie nebo demontáže dílů k opětovnému použití, není-li zároveň zpracovatelem vozidel s ukončenou životností, a zajistit, aby nedošlo k neoprávněné manipulaci nebo rozebírání vozidla s ukončenou životností nebo k úniku nebezpečných látek,
- h) znehodnotit identifikační číslo vozidla (VIN) způsobem, který umožní identifikaci vozidla s ukončenou životností při jeho předání zpracovateli vozidel s ukončenou životností a v průběhu celého procesu zpracování,
- i) soustřeďovat a skladovat vozidla s ukončenou životností v souladu s technickými požadavky,
- j) zajistit předání vozidla s ukončenou životností ke zpracování pouze zpracovateli vozidel s ukončenou životností, pokud jím není sám,
- k) vést průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi a zasílat příslušnému správnímu úřadu hlášení o druzích a množství odpadů a o způsobech nakládání s nimi, pokud jde o převzatá vozidla s ukončenou životností a vozidla s ukončenou životností předaná ke zpracování a o jiné odpady, za podmínek stanovených zákonem o odpadech a v rozsahu stanoveném vyhláškou ministerstva,

- l) pořizovat fotodokumentaci přijímaných vybraných vozidel s ukončenou životností,
- m) předložit v rámci kontroly na požádání inspekce nebo krajského úřadu dokumenty dokládající pravdivost a úplnost údajů uvedených v evidenci a hlášení podle písmene k),
- n) zapojit se do informačního systému pro vedení informací o vozidlech s ukončenou životností podle § 110 a
- o) po dobu platnosti povolení provozu zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností mít uzavřenou platnou smlouvu o přijímání vozidel s ukončenou životností se zpracovatelem vozidel s ukončenou životností.

(2) Provozovatel zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností nesmí vybírat úplatu za vystavení potvrzení o převzetí podle odstavce 1 písm. c).

(3) Ministerstvo stanoví vyhláškou

- a) náležitosti potvrzení o převzetí vozidla s ukončenou životností nebo neúplného vozidla podle odstavce 1 písm. c),
- b) technické požadavky na zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností a na soustřeďování a skladování vozidel s ukončenou životností podle odstavce 1 písm. i) a
- c) způsob vedení průběžné evidence a ohlašování vozidel s ukončenou životností a jiných odpadů podle odstavce 1 písm. k).

CELEX 32008L0098

CELEX 32000L0053

CELEX 32018L0851

§ 109

Povinnosti zpracovatele vozidel s ukončenou životností

(1) Zpracovatel vozidel s ukončenou životností je před zahájením demontážních operací povinen

- a) zbavit vozidlo s ukončenou životností provozních kapalin a zajistit jejich oddělené soustřeďování,
- b) demontovat stanovené části vozidel s ukončenou životností před jejich dalším zpracováním tak, aby se omezily negativní dopady na životní prostředí, a
- c) vyjmout z vozidel s ukončenou životností části a materiály obsahující olovo, rtuť, kadmium nebo šestimocný chrom a zajistit jejich samostatné využití nebo odstranění.

(2) Zpracovatel vozidel s ukončenou životností je dále kromě povinností stanovených zákonem o odpadech povinen

- a) provést demontáž vozidla s ukončenou životností alespoň na podstatné části vozidla, s výjimkou demontáže karoserie, nebo vozidlo s ukončenou životností předat dalšímu zpracovateli vozidel s ukončenou životností,
- b) demontovat, soustřeďovat a skladovat opětovně použitelné díly tak, aby je bylo možné v maximální míře opětovně použít nebo za tím účelem předat jiné osobě,

- c) je-li na vozidle nebo jeho části identifikační číslo vozidla (VIN), které nebylo znehodnoceno postupem podle § 108 odst. 1 písm. h), znehodnotit identifikační číslo způsobem, který umožní identifikaci vozidla s ukončenou životností, jinak nelze díl opětovně použít; znehodnocení identifikačního čísla provede zpracovatel vozidel s ukončenou životností i tehdy, předává-li vozidlo s ukončenou životností nebo jeho části dalšímu zpracovateli podle písmene a),
- d) při konečném zpracování vozidla s ukončenou životností zničit identifikační číslo vozidla (VIN) způsobem, který vylučuje jakékoliv jeho další použití,
- e) zpracovávat vozidla s ukončenou životností v souladu s technickými požadavky,
- f) vést průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi a zasílat příslušnému správnímu úřadu hlášení o druzích a množství odpadů a o způsobech nakládání s nimi, pokud jde o převzatá vozidla s ukončenou životností a o jiné odpady, za podmínek stanovených zákonem o odpadech a ve stanoveném rozsahu,
- g) vést samostatnou evidenci materiálů a částí k opětovnému použití, která není zasílána s hlášením podle písmene f), ale na vyžádání se předkládá orgánům provádějícím kontrolu podle tohoto zákona, a
- h) předložit v rámci kontroly na požádání inspekce nebo krajského úřadu dokumenty dokládající pravdivost a úplnost údajů v evidenci a hlášení podle písmene f).

(3) Zpracovatel vozidel s ukončenou životností, který provedl první zpracovatelskou operaci (dále jen „první zpracovatel“), je povinen zajistit, nejde-li o ostatní vozidla a tříkolová motorová vozidla²⁰⁾, v každém kalendářním roce

- a) opětovné použití a využití převzatých vybraných vozidel s ukončenou životností a jejich částí v rozsahu nejméně 95 % jejich průměrné hmotnosti a
- b) opětovné použití a recyklaci převzatých vybraných vozidel s ukončenou životností a jejich částí v rozsahu nejméně 85 % jejich průměrné hmotnosti.

(4) Zpracovatelé vozidel s ukončenou životností, kterým první zpracovatel předal částečně demontovaná vozidla, jsou povinni předat prvnímu zpracovateli údaje, na jejichž základě první zpracovatel může doložit, že byly splněny cíle podle odstavce 3. V případě, že další zpracovatelé vozidel s ukončenou životností tyto údaje nepředají nebo cíle nesplní, povinnost prvního zpracovatele podle odstavce 3 tím není dotčena.

(5) Zpracovatel vozidel s ukončenou životností může nabídnout jiné osobě k opětovnému použití pouze opětovně použitelný díl. Opětovně použitelný díl musí poté, co byl podroben procesu přípravy k opětovnému použití, splňovat podmínky stanovené zákonem o odpadech, za nichž odpad přestává být odpadem. Opětovně použitelné díly z vybraných vozidel s ukončenou životností předané k opětovnému použití se započítávají do plnění povinností stanovených v odstavci 3.

(6) Vozidlo s ukončenou životností, ze kterého byly způsobem stanoveným prováděcím právním předpisem demontovány všechny nebezpečné části a odčerpány všechny provozní kapaliny, lze zařadit do kategorie ostatní odpad bez provedení hodnocení nebezpečných vlastností odpadů podle zákona o odpadech.

(7) Ministerstvo stanoví vyhláškou

- a) technické požadavky na zpracování vozidel s ukončenou životností a na zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností,
- b) části vozidel s ukončenou životností, které musejí být před jejich dalším zpracováním demontovány podle odstavce 1 písm. b),
- c) způsob demontáže nebezpečných částí vozidel s ukončenou životností a způsob odčerpání provozních kapalin z vozidel s ukončenou životností,
- d) rozsah a způsob vedení průběžné evidence a ohlašování vozidel s ukončenou životností a jiných odpadů podle odstavce 2 písm. f),
- e) rozsah a způsob vedení evidence materiálů a částí k opětovnému použití podle odstavce 2 písm. g),
- f) způsob výpočtu úrovně opětovného použití a recyklace nebo jiného využití vybraných vozidel s ukončenou životností a jejich částí pro účely plnění povinností stanovených v odstavci 3,
- g) podmínky přípravy k opětovnému použití opětovně použitelných dílů a jejich skladování.

CELEX 32008L0098
 CELEX 32000L0053
 CELEX 32018L0851

§ 110

Informační systém pro vedení informací o vozidlech s ukončenou životností

(1) Informační systém pro vedení informací o vozidlech s ukončenou životností (dále jen „Informační systém“) je informačním systémem veřejné správy, který slouží k vedení údajů o vozidlech s ukončenou životností, jejich sběru, o zařízeních ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností a informací poskytovaných výrobcí vozidel podle § 103 odst. 3.

(2) Správcem Informačního systému je ministerstvo.

(3) V Informačním systému se vedou

- a) jméno, adresa sídla a identifikační číslo osoby, bylo-li přiděleno, provozovatele zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností,
- b) adresa, identifikační číslo zařízení, číslo základní územní jednotky podle Číselníku obcí a Číselníku městských částí statutárních měst a zeměpisné souřadnice zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností,
- c) informace o vydaném povolení provozu zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností, zejména údaje o typu zařízení, jeho kapacitě a způsobech nakládání s odpady,
- d) údaje o vozidlech s ukončenou životností přijatých do zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností a o osobách, od kterých byla vozidla s ukončenou životností převzata, a to v rozsahu zahrnujícím jméno, adresu trvalého pobytu nebo sídla a identifikační číslo osoby, bylo-li přiděleno,

(4) Informační systém je veřejně přístupný způsobem umožňujícím dálkový přístup, pokud jde o údaje podle odstavce 3 písm. a) a b).

(5) Do Informačního systému jsou povinni provozovatelé zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností dálkovým přístupem vkládat a aktualizovat údaje podle odstavce 3 písm. d) bez zbytečného odkladu poté, co nastala skutečnost zakládající vložení údaje či jeho změnu.

(6) Krajské úřady jsou povinny dálkovým přístupem vkládat a aktualizovat údaje podle odstavce 3 písm. a), b) a c) bez zbytečného odkladu poté, co nastala skutečnost zakládající vložení údaje či jeho změnu do Informačního systému odpadového hospodářství podle zákona o odpadech.

(7) Ministerstvo stanoví vyhláškou rozsah údajů vedených v Informačním systému podle odstavce 3 písm. c) a d).

CELEX 32000L0053

§ 111

Poskytnutí vozidla s ukončenou životností ke zvláštním účelům

(1) Vozidlo s ukončenou životností zbavené nebezpečných látek může být poskytnuto k nácvičku záchranných prací složkám integrovaného záchranného systému²⁶⁾ nebo k výuce na školách v oborech souvisejících s konstrukcí a opravami automobilů.

(2) Poskytnutí vozidla s ukončenou životností zbaveného nebezpečných látek, je možné pouze na základě písemné smlouvy mezi zpracovatelem a osobou, které je vozidlo s ukončenou životností poskytováno. Osoba, které bylo vozidlo s ukončenou životností poskytnuto, je povinna ho po naplnění či odpadnutí účelu, pro který jí bylo poskytnuto, vrátit zpět zpracovateli.

Hlava IV

Přeshraniční přeprava použitých vozidel a jejich částí

§ 112

(1) Při přepravě použitých vozidel nebo jejich částí do České republiky, z ní nebo přes ni je jejich držitel povinen prokázat na výzvu celního úřadu nebo inspekce, že přepravovaná použitá vozidla nebo jejich části nejsou odpadem. Za tímto účelem je držitel povinen předložit

- a) kopii daňového dokladu podle zákona o dani z přidané hodnoty, je-li jejím plátcem,
- b) doklad nebo své prohlášení, že přepravované použité vozidlo nebo jeho část nejsou odpadem; doklad nebo prohlášení držitele se nepředkládá, pokud vozidlo nebo jeho část převážejí osoby na základě zákona nebo správního rozhodnutí,
- c) kopii dokladu nebo smlouvy prokazující způsob nabytí přepravovaných použitých vozidel nebo jejich částí, a

---

²⁶⁾ Zákon č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

d) dokumenty prokazující způsobilost přepravovaného použitého vozidla k provozu na pozemních komunikacích⁷⁾ nebo funkčnost přepravované části vozidla.

(2) Přeshraniční přeprava použitého vozidla nezpůsobilého k provozu na pozemních komunikacích je možná,

- a) pokud jeho předpokládaná cena spolu s cenou jeho opravy nepřesáhne obvyklou hodnotu obdobného vozidla bezprostředně schopného provozu na pozemních komunikacích; v případě důvodných pochybností o technickém stavu přepravovaného vozidla nebo ceně opravy vozidla jsou celní úřad nebo inspekce oprávněny jeho držitele vyzvat, aby technický stav vozidla nebo cenu opravy na vlastní náklady prokázal, nebo
- b) pokud je starší 30 let a má být testováno na historickou původnost za účelem registrace vozidla v registru historických a sportovních vozidel podle zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích nebo uchováváno pro sběratelské účely; na požádání celního úřadu nebo inspekce je jeho držitel při přepravě povinen předložit dokumenty prokazující stáří vozidla a prohlášení držitele o tom, že přepravované použité vozidlo bude testováno na historickou původnost za účelem registrace historického vozidla v registru historických a sportovních vozidel nebo uchováváno pro sběratelské účely.

(3) Ověření způsobilosti vozidla k provozu na pozemních komunikacích podle odstavce 1 písm. d) provádí a dokumentaci, která nesmí být starší 2 let, vystavuje stanice technické kontroly nebo osoba s obdobnou činností v zemi odeslání použitého vozidla na základě technické prohlídky.

(4) Ověření funkčnosti části vozidla podle odstavce 1 písm. d) a opravitelnosti vozidla podle odstavce 2 písm. a) provádí a dokumentaci vystavuje osoba oprávněná k podnikání v oboru opravy motorových vozidel, osoba oprávněná vykonávat znaleckou činnost, samostatný likvidátor pojistných událostí²⁷⁾ nebo osoba s odpovídající kvalifikací v zemi odeslání. Dokumentace musí být vystavena v českém, slovenském nebo anglickém jazyce.

(5) Při přepravě použitých vozidel nebo jejich částí do České republiky, z ní nebo přes ni musí jejich držitel zajistit, aby byl náklad uspořádán, zajištěn, popřípadě zabalen tak, aby přepravovaná použitá vozidla nebo jejich části byly chráněny před poškozením v průběhu přepravy, nakládky a vykládky a aby byly zabezpečeny proti únikům nebezpečných látek.

(6) Přepravovaná použitá vozidla nebo jejich části se považují za odpad a jejich přeprava za nedovolenou přepravu odpadů podle přímo použitelného předpisu Evropské unie o přepravě odpadů¹⁴⁾ v případě, že

- a) jejich držitel neprokáže na základě dokladů uvedených v odstavci 1, že přepravovaná vozidla nebo jejich části nejsou odpadem,
- b) při přepravě nejsou splněny podmínky podle odstavce 1 nebo 2, nebo
- c) nejsou splněny podmínky zajištění a uspořádání nákladu podle odstavce 5.

(7) Ministerstvo stanoví vyhláškou náležitosti dokladu o opravitelnosti vozidla a o funkčnosti částí vozidla a kritéria pro posouzení opravitelnosti vozidla.

---

²⁷⁾ Zákon č. 170/2018 Sb., o distribuci pojištění a zajištění.

HLAVA V

Emisní poplatek

Díl 1

Poplatek

§ 113

Subjekt poplatku

Poplatníkem emisního poplatku je ten, kdo je zapsán do registru silničních vozidel v České republice jako

- a) vlastník vozidla,
- b) nový vlastník vozidla, jde-li o změnu vlastníka, nebo
- c) nový provozovatel vozidla, jde-li o změnu provozovatele.

§ 114

Předmět poplatku

(1) Předmětem emisního poplatku je způsobilost vozidla kategorie M1 nebo N1 vypouštět emise ve výfukových plynech.

(2) Poplatková povinnost vzniká podáním žádosti o zápis

- a) silničního vozidla kategorie M1 nebo N1 do registru silničních vozidel v České republice,
- b) změny vlastníka silničního vozidla kategorie M1 nebo N1 v registru silničních vozidel v České republice, nebo
- c) změny provozovatele silničního vozidla kategorie M1 nebo N1 v registru silničních vozidel v České republice.

(3) Poplatková povinnost nevzniká, pokud již u vozidla vznikla dříve poplatková povinnost poplatníkovi, který nebyl osvobozen.

§ 115

Osvobození od poplatku

(1) Od emisního poplatku je osvobozeno

- a) vozidlo, které splňuje minimálně mezní hodnoty emisí EURO 3,
- b) historické vozidlo, nebo
- c) vozidlo, pro které je vydán platný doklad o uznání testování silničního vozidla na historickou původnost.

(2) Od emisního poplatku je osvobozen

- a) držitel průkazu ZTP nebo ZTP-P a jeho zákonný zástupce, opatrovník nebo jiná fyzická osoba, kterým byl držitel průkazu ZTP nebo ZTP-P svěřen do péče na základě rozhodnutí příslušného orgánu,

- b) žadatel o zápis vozidla do registru silničních vozidel, u něhož k zápisu vozidla dochází v důsledku,
  - 1. nabytí dědictví nebo odkazu,
  - 2. převodu mezi osobami blízkými, nebo
  - 3. zániku společného jmění manželů, nebo
- c) stát, jestliže mu vozidlo připadlo na základě rozhodnutí
  - 1. o propadnutí nebo zabránění věci v trestním, přestupkovém nebo jiném obdobném řízení,
  - 2. v dědickém řízení, nebo
  - 3. o odúmrti.

§ 116

Výše poplatku

(1) Výše emisního poplatku činí v závislosti na splnění mezních hodnot emisí ve výfukových plynech v souladu s předpisy Evropské unie

- a) 3 000 Kč v případě splnění mezních hodnot emisí EURO 2,
- b) 5 000 Kč v případě splnění mezních hodnot emisí EURO 1, nebo
- c) 10 000 Kč v případě nesplnění mezních hodnot emisí EURO 1.

(2) Stupeň plnění příslušné emisní úrovně se pro účely určení výše poplatku prokazuje zápisem v technickém průkazu vozidla nebo v registru silničních vozidel.

§ 117

Rozpočtové určení poplatku

Výnos emisního poplatku je příjmem rozpočtu Státního fondu životního prostředí České republiky a použije se na

- a) podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vozidel s ukončenou životností a jejich částí a
- b) podporu infrastruktury a nákupu vozidel na alternativní pohon.

Díl 2

Správa poplatku

§ 118

Správce poplatku

Správce emisního poplatku je obecní úřad obce s rozšířenou působností.

§ 119

Placení poplatku

(1) Emisní poplatek je splatný při zápisu podle § 114 odst. 2.

(2) Nebyl-li poplatek zaplacen, správce poplatku zastaví řízení o zápisu podle § 114 odst. 2.

(3) U nedoplatku na emisním poplatku úrok z prodlení nevzniká.

(4) Správce poplatku vystaví po zaplacení poplatku poplatníkovi doklad o uhrazení poplatku. Na dokladu musí být uvedeno identifikační číslo vozidla (VIN) nebo číslo karoserie, popřípadě podvozku. Záznam o zaplacení poplatku a jeho výši zapíše správce poplatku do registru silničních vozidel a do technického průkazu silničního vozidla.

§ 120

Zánik poplatkové povinnosti

(1) Poplatková povinnost k emisnímu poplatku zaniká v případě vydání dokladu o uznání testování silničního vozidla na historickou původnost pro toto vozidlo.

(2) Poplatková povinnost podle odstavce 1 zaniká pouze tehdy, pokud poplatník do 1 roku od vzniku poplatkové povinnosti podá správci poplatku žádost o zánik poplatkové povinnosti a doloží v ní skutečnost podle odstavce 1.

(3) Poplatková povinnost podle odstavce 1 zaniká ke dni, kdy správci poplatku došla žádost podle odstavce 2.

(4) Vznikne-li v důsledku zániku poplatkové povinnosti vratitelný přeplatek, vrátí jej správce poplatku bez žádosti do 30 dnů od zániku poplatkové povinnosti.

ČÁST ČTVRTÁ

PŘESTUPKY

§ 121

Přestupky fyzických osob

(1) Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že

- a) se zbaví výrobku s ukončenou životností nebo jeho části v rozporu s § 4,
- b) v rozporu s § 13 odst. 4 převezme výrobek s ukončenou životností,
- c) umístí vozidlo s ukončenou životností nebo jeho podstatné části v rozporu s § 104 odst. 2,
- d) v rozporu s § 104 odst. 5 drží nebo přechovává více než 3 vybraná vozidla s ukončenou životností, která nejsou evidována v registru silničních vozidel v České republice, nebo
- e) v rozporu s § 105 odst. 4 neumožní osobě pověřené obecním úřadem vstup na pozemek.

(2) Za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu do 100 000 Kč.

CELEX 32008L0098
CELEX 32018L0851

§ 122

Přestupky výrobce

(1) Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako výrobce, pověřený zástupce nebo za podmínek stanovených v § 10 jako distributor vybraných výrobků dopustí přestupku tím, že

- a) nesplní některou z povinností při výrobě vybraných výrobků stanovených v § 6 nebo povinností při uvedení vybraných výrobků na trh stanovených v § 7,
- b) v rozporu s § 12 odst. 1 nezajistí na vlastní náklady zpětný odběr výrobků s ukončenou životností a jejich následné zpracování a využití nebo odstranění za podmínek stanovených tímto zákonem,
- c) neinformuje stanoveným způsobem konečné uživatele o skutečnostech podle § 13 odst. 1, § 15 odst. 2, § 63, 82, 95 nebo § 103 odst. 4 nebo neprovádí osvětovou činnost podle § 13 odst. 2 nebo 3 splňující stanovené minimální požadavky,
- d) jako výrobce, který zřídil místo zpětného odběru na území obce, neposkytne obci informace o množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností podle § 16 odst. 3,
- e) nezajistí konečnému uživateli možnost odevzdat výrobek s ukončenou životností podle § 17 odst. 5,
- f) v rozporu s § 19 odst. 4 nevloží požadované údaje do Registru nebo tyto údaje neaktualizuje,
- g) nepodá žádost o zápis do Seznamu výrobců podle § 21 nebo v ní uvede nepravdivé údaje,
- h) v rozporu s § 23 odst. 3 nebo § 24 odst. 1 neprovede nebo neoznámí ministerstvu změnu údajů zapsaných v Seznamu výrobců nebo neoznámí ministerstvu, že zanikly důvody pro její vedení v Seznamu výrobců,
- i) nevede stanoveným způsobem a ve stanoveném rozsahu evidenci podle § 27 odst. 1,
- j) v rozporu s § 28 odst. 1 nezpracuje nebo nezašle ministerstvu ve stanovené lhůtě roční zprávu o výrobcích s ukončenou životností obsahující všechny součásti požadované tímto zákonem,
- k) v rozporu s § 29 písm. a) neuchovává údaje a roční zprávu o výrobcích s ukončenou životností po stanovenou dobu nebo v rozporu s § 29 písm. b) nepředloží inspekci dokumenty dokládající jejich pravdivost a úplnost,
- l) neposkytne dostatečnou kauci prokazující, že nakládání s výrobky s ukončenou životností bude finančně zajištěno podle § 31 odst. 1 nebo 2, nebo použije peněžní prostředky tvořící kauci bez souhlasu ministerstva podle § 32 odst. 1,
- m) nepředloží podle § 33 odst. 1 ministerstvu spolu s oznámením uvedeným v § 24 odst. 1 smlouvu o kolektivním plnění uzavřenou s provozovatelem kolektivního systému,
- n) nesplní některou z povinností výrobce při kolektivním plnění stanovených v § 45,
- o) nesplní při uvedení vybraných výrobků na trh některou z povinností pro jejich označování stanovených v § 62 odst. 1 nebo 2 nebo v § 80 odst. 1,

- p) nesplní některou z povinností opětovného použití zpětně odebraného odpadního elektrozařízení stanovených v § 67,
- q) v rozporu s § 68 odst. 3 neposkytne zpracovatelům informace nutné ke zpracování odpadního elektrozařízení, včetně přípravy k opětovnému použití,
- r) nezajistí financování nakládání s elektrozařízením podle § 70 nebo 71,
- s) jako výrobce protektorovaných pneumatik, který současně uvádí na trh nové pneumatiky, nevede zvlášť evidenci pro nové a pro protektorované pneumatiky podle § 94 odst. 2, nebo
- t) jako výrobce vybraných vozidel nesplní některou z povinností stanovených v § 103.

(2) Za přestupky lze uložit pokutu do

- a) 500 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. e) až h),
- b) 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a), d), j) až o) nebo s), nebo
- c) 5 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. b), c), i), p) až r) nebo t).

CELEX 32008L0098
CELEX 32006L0066
CELEX 32012L0019
CELEX 32018L0851

§ 123

Přestupky posledního prodejce

(1) Poslední prodejce se dopustí přestupku tím, že

- a) zpětně neodebírání výrobky s ukončenou životností podle § 18 odst. 1,
- b) nepředá bez zbytečného odkladu zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností do systému zpětného odběru podle § 18 odst. 2 písm. b),
- c) nesplní některou z povinností týkajících se informování konečného uživatele o zpětném odběru výrobků s ukončenou životností nebo označování míst, kde je možné výrobky s ukončenou životností odevzdat, stanovených v § 18 odst. 3, § 66 odst. 3 nebo 4 nebo v § 88 odst. 2,
- d) v rozporu s § 66 odst. 1 nebo 2 nezajistí konečnému uživateli možnost bezplatně odevzdat ke zpětnému odběru odpadní elektrozařízení, nebo
- e) zpětně neodebírání odpadní přenosné baterie nebo akumulátory od konečného uživatele podle § 88 odst. 1.

(2) Za přestupky lze uložit pokutu do

- a) 500 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) nebo b), nebo

b) 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c) až e).

CELEX 32006L0066
CELEX 32012L0019

§ 124

Přestupky provozovatele kolektivního systému

(1) Provozovatel kolektivního systému se dopustí přestupku tím, že

- a) v rozporu s § 21 odst. 5 nevloží do Seznamu výrobců údaje o výrobcích a pověřených zástupcích nebo v rozporu s § 23 odst. 6 neprovede v Seznamu výrobců změny nebo výmaz údajů o výrobcích a pověřených zástupcích,
- b) nesplní povinnost oznámit ministerstvu skutečnosti nebo mu zaslat nebo předložit některý z dokumentů anebo nezveřejní dokumenty nebo informace podle § 39 odst. 3 nebo § 44 odst. 4 nebo 5,
- c) v rozporu s § 40 vykonává činnost, která nesmí být předmětem činnosti provozovatele kolektivního systému,
- d) poruší některou z povinností týkajících se omezení provozovatele kolektivního systému stanovených v § 41 odst. 1, 2, 5 nebo 6 nebo v § 42 odst. 2,
- e) v rozporu s § 41 odst. 3 sdělí třetí osobě informace o množství vybraných výrobků uvedených na trh výrobcem, s nímž uzavřel smlouvu o kolektivním plnění, nebo o jeho podílu na trhu nebo informace o příspěvku, který výrobce hradí provozovateli kolektivního systému,
- f) v rozporu s § 41 odst. 4 uzavře smlouvu s osobou, která k němu má zvláštní vztah, nebo této osobě zajišťuje dluhy nebo na ni bezúplatně převádí majetek,
- g) nesplní některou z povinností provozovatele kolektivního systému stanovených v § 44 odst. 1 až 3, 6 nebo 7,
- h) nesplní některou z povinností při hospodaření provozovatele kolektivního systému stanovených v § 46,
- i) v rozporu s § 47 odst. 1 nevrátí obdržení příspěvek od výrobce v případě, že se vybraný výrobek nestane na území České republiky odpadem,
- j) nesplní některou z povinností týkajících se rezervy stanovených v § 48,
- k) v rozporu s § 49 odst. 3 nepředloží ministerstvu stejnopis nebo úředně ověřenou kopii uzavřené smlouvy nebo v rozporu s § 49 odst. 5 neuvede v evidenci nebo v roční zprávě množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností,
- l) nevede stanoveným způsobem a ve stanoveném rozsahu evidence podle § 50 odst. 1 nebo v rozporu s § 50 odst. 5 neposkytne údaje z těchto evidencí ministerstvu,
- m) v rozporu s § 51 odst. 1 nebo § 57 odst. 6 nezpracuje roční zprávu o výrobcích s ukončenou životností nebo zprávu o plnění povinností provozovatelů solárních elektráren nebo ji nezašle do 30. června ministerstvu,

- n) neuchovává údaje nebo nedoloží jejich pravdivost nebo úplnost podle § 52,
- o) poruší některou z povinností týkajících se ověření údajů auditorem stanovených v § 53 odst. 1 až 4, nebo
- p) v rozporu s § 84 odst. 3 neuzavře s provozovatelem kolektivního systému výrobců elektrozařízení smlouvu, jejímž předmětem je spolupráce při zajištění plnění povinností výrobců elektrozařízení se zabudovanými nebo přiloženými bateriemi nebo akumulátory.

(2) Za přestupky lze uložit pokutu do

- a) 500 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) nebo b),
- b) 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. k) nebo l),
- c) 5 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. e), i) nebo m) až p),
- d) 10 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), f) až h) nebo j).

CELEX 32008L0098
 CELEX 32006L0066
 CELEX 32012L0019
 CELEX 32018L0851

§ 125

Další přestupky právnických a podnikajících fyzických osob

(1) Právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že

- a) se zbaví výrobku s ukončenou životností v rozporu s § 4,
- b) v rozporu s § 14 odst. 3 předá zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností osobě, které podle tohoto zákona nesmí být předán, nebo do předání zpracovateli výrobek s ukončenou životností upraví, využije nebo odstraní, nebo
- c) v rozporu s § 14 odst. 4 převezme výrobek s ukončenou životností.

(2) Právnická nebo podnikající fyzická osoba se dále dopustí přestupku tím, že

- a) jako provozovatel místa zpětného odběru nesplní některou z povinností stanovených v § 17 odst. 2 nebo v rozporu s § 17 odst. 3 písm. a) rozebírá zpětně odebraný výrobek nebo do něj jinak zasahuje,
- b) v rozporu s § 27 odst. 3 nebo § 50 odst. 4 vykáže údaje týkající se výrobků s ukončenou životností, které zpětně odebrala, svezla, zpracovala nebo s nimiž jinak nakládala, současně více než jednou,
- c) v rozporu s § 34 odst. 1 provozuje kolektivní systém bez oprávnění,
- d) jako společník provozovatele kolektivního systému neuzavře s provozovatelem kolektivního systému smlouvu o kolektivním plnění podle § 42 odst. 1,
- e) neposkytne provozovateli kolektivního systému nezbytnou součinnost podle § 53 odst. 5,

- f) jako právnická osoba, jejíž oprávnění k provozování kolektivního systému zaniklo, nepřevede všechny dosud nevyužité peněžní prostředky získané z příspěvků výrobců včetně výnosů z nich nebo prostředky tvořící rezervu podle § 56 odst. 1 až 3,
- g) v rozporu s § 61 odst. 1 nebo 3 si neurčí pověřeného zástupce nebo si určí pověřeného zástupce v rozporu s požadavky stanovenými tímto zákonem,
- h) jako výrobce, distributor nebo poslední prodejce
1. neuvádí při prodeji nového elektrozařízení nebo pneumatiky odděleně náklady na zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění odpadního elektrozařízení nebo zpětný odběr, zpracování a využití odpadní pneumatiky podle § 73 odst. 1 nebo § 99 odst. 1, nebo
2. uvádí odděleně náklady v rozporu s § 73 odst. 2 nebo § 99 odst. 2,
- i) uvádí na trh nebo do oběhu baterie nebo akumulátory v rozporu s § 78 odst. 1 nebo nezajistí stažení takových baterií nebo akumulátorů z trhu podle § 78 odst. 3,
- j) nesplní některou z povinností pro zajištění snadného a bezpečného vyjmutí baterií nebo akumulátorů z elektrozařízení nebo jiného výrobku, v němž jsou zabudovány, stanovených v § 81 odst. 1 nebo 2,
- k) v rozporu s § 85 odst. 3 uvádí při prodeji nových přenosných baterií nebo akumulátorů odděleně náklady na zpětný odběr, zpracování a recyklaci odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů,
- l) poruší některou z povinností při zpracování výrobků s ukončenou životností nebo v souvislosti s ním stanovených v § 69 odst. 1 nebo 2, § 89, § 90 odst. 1, § 90 odst. 2 písm. a) až d) nebo § 98,
- m) jako zpracovatel odpadních baterií nebo akumulátorů nesplní povinnost zaslat ministerstvu zprávu o recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií nebo akumulátorů podle § 90 odst. 2 písm. e),
- n) jako provozovatel solární elektrárny v rozporu s § 72 odst. 1 nezajistí předání ke zpracování, využití a odstranění odpadních solárních panelů, včetně splnění povinností s tím spojenými,
- o) nesplní některou z povinností při přeshraniční přepravě
1. použitého elektrozařízení stanovených v § 74,
2. použité pneumatiky stanovených v § 100, nebo
3. použitého vozidla nebo jeho částí stanovených v § 112,
- p) neprokáže splnění podmínek uvedení baterií nebo akumulátorů na trh nebo do oběhu podle § 79,
- q) předá protektorované pneumatiky k opětovnému použití v rozporu s § 94 odst. 3,
- r) jako výrobce systému vozidla, konstrukční části vozidla nebo samotného technického celku vozidla určených pro vybraná vozidla v rozporu s § 103 odst. 5 neposkytne zpracovatelům vybraných vozidel s ukončenou životností na jejich vyžádání přiměřené informace pro demontáž, skladování a zkoušky dílů, které lze opětovně použít,

- s) poruší některou z povinností při předání vozidel s ukončenou životností stanovených v § 104,
- t) v rozporu s § 105 odst. 4 neumožní osobě pověřené obecním úřadem vstup na pozemek, nebo
- u) nesplní některou z povinností stanovených v § 106 odst. 1 až 3, nebo
- v) jako provozovatel zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností nesplní některou z povinností stanovených v § 106 odst. 4 nebo 5, § 108 odst. 1, § 109 odst. 1 až 3 nebo 5 nebo § 110 odst. 5.

(3) Za přestupky lze uložit pokutu do

- d) 500 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 2 písm. h), k) nebo m),
- e) 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1, odstavce 2 písm. a), e), j), r) nebo s),
- f) 5 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 2 písm. d), g), i), l), n) až q), t) až v), nebo
- g) 10 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 2 písm. b) a c) nebo f).

CELEX 32008L0098
 CELEX 32006L0066
 CELEX 32012L0019
 CELEX 32012R0493
 CELEX 32018L0851

§ 126

Společná ustanovení k přestupkům

(1) Přestupky podle tohoto zákona projednává

- a) obecní úřad obce s rozšířenou působností, jde-li o přestupky podle § 121,
- b) inspekce, jde-li o přestupky podle, § 122 odst. 1 písm. a) až n) a p) až t), § 123 písm. b) a d), § 124, § 125 odst. 1 a § 125 odst. 2 písm. a) až f) a k) až r),
- c) inspekce nebo krajský úřad, jde-li o přestupky podle § 125 odst. 2 písm. s) až v),
- d) Česká obchodní inspekce, jde-li o přestupky podle § 122 odst. 1 písm. o) a § 125 odst. 2 písm. g) až j),
- e) inspekce nebo Česká obchodní inspekce, jde-li o přestupky podle § 123 odst. 1 písm. a), c) a e).

(2) Právnícká nebo podnikající fyzická osoba neodpovídá za přestupek podle § 122 odst. 1 písm. b) nebo c), jestliže k porušení povinnosti došlo do 3 měsíců ode dne, kdy provozovatel kolektivního systému, s nímž právnícká nebo podnikající fyzická osoba uzavřela smlouvu o kolektivním plnění, zaniklo oprávnění k provozování kolektivního systému. Má se za to, že povinnosti podle § 12 odst. 1, § 13, § 15 odst. 2, § 63, 82 a § 95 ve vztahu k vybraným výrobkům, které právnícká nebo podnikající fyzická osoba uvedla na trh nebo do oběhu do 3 měsíců ode dne zániku oprávnění k provozování kolektivního systému podle věty první, jsou splněné.

(3) Správní orgán, který zahájí řízení, informuje o této skutečnosti ostatní příslušné správní orgány.

(4) Pokuty uložené Českou obchodní inspekcí vybírá Česká obchodní inspekce.

(5) Příjem z pokut je příjmem rozpočtu, ze kterého je hrazena činnost správního orgánu, který pokutu uložil, s výjimkou pokut uložených inspekcí, které jsou příjmem rozpočtu Státního fondu životního prostředí České republiky. Byla-li pokuta uložena inspekcí za porušení povinnosti při činnosti vykonávané na území obce, je příjem z pokuty z 50 % příjmem rozpočtu této obce a z 50 % příjmem rozpočtu Státního fondu životního prostředí České republiky. Pokud došlo k porušení povinnosti na území více obcí, podíl na pokutě se mezi jednotlivé obce rozdělí stejným dílem.

(6) Od uložení správního trestu lze upustit, jestliže pachatel přestupku zajistil odstranění následků porušení povinnosti, přijal faktická opatření zamezující dalšímu trvání nebo obnově protiprávního stavu a uložení pokuty by vzhledem k nákladům na učiněná opatření vedlo k nepřiměřené tvrdosti. Z důvodu provádění opatření zamezujících vzniku dalších nepříznivých následků lze řízení o přestupku přerušit.

ČÁST PÁTÁ

VÝKON STÁTNÍ SPRÁVY

§ 127

Správní orgány vykonávající státní správu v oblasti výrobků s ukončenou životností

(1) Státní správu na úseku předcházení vzniku odpadu z vybraných výrobků a nakládání s výrobky s ukončenou životností vykonávají

- a) ministerstvo,
- b) Ministerstvo průmyslu a obchodu,
- c) inspekce,
- d) Česká obchodní inspekce,
- e) orgány Celní správy České republiky,
- f) krajské úřady a
- g) obecní úřady obcí s rozšířenou působností.

(2) Správní orgány uvedené v odstavci 1 vzájemně spolupracují a poskytují si odbornou pomoc při výkonu státní správy na úseku předcházení vzniku odpadu z vybraných výrobků a nakládání s výrobky s ukončenou životností.

§ 128

Ministerstvo

(1) Ministerstvo řídí výkon státní správy na úseku předcházení vzniku odpadu z vybraných výrobků a nakládání s výrobky s ukončenou životností a rozhoduje o odvolání proti rozhodnutí inspekce a krajského úřadu.

(2) Ministerstvo vykonává kontrolu na úseku státní správy vykonávané podle tohoto zákona, s výjimkou ochrany veřejného zdraví při nakládání s odpady z vybraných výrobků po ukončení jejich životnosti; kontroluje, jak správní orgány vykonávající státní správu na úseku předcházení vzniku odpadu z vybraných výrobků a nakládání s výrobky s ukončenou životností dodržují ustanovení tohoto zákona a právních předpisů vydaných k jeho provedení.

(3) Ministerstvo

a) spravuje

1. Seznam výrobců,
2. Registr a
3. Informační systém,

b) rozhoduje

1. ve věcech zápisu do Seznamu výrobců podle § 22 odst. 3, § 23 odst. 4 a § 24 odst. 3 a
2. o souhlasu k čerpání peněžních prostředků ze zvláštního vázaného účtu podle § 32 odst. 2,

c) rozhoduje o

1. žádosti o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému,
2. změně rozhodnutí o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému,
3. souhlasu k přeměně provozovatele kolektivního systému,
4. souhlasu k převodu, pachtu nebo zástavě obchodního závodu provozovatele kolektivního systému a
5. zrušení oprávnění k provozování kolektivního systému,

d) vede seznam rozhodnutí o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému a rozhodnutí o jejich změnách nebo zrušení,

e) shromažďuje a zpracovává údaje

1. obsažené v žádostech o zápis do Seznamu výrobců, v oznámeních změn a v dalších dokladech předložených osobou zapsanou v Seznamu výrobců,
2. obsažené v žádostech o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému a v žádostech o změnu oprávnění k provozování kolektivního systému,
3. zaslané v ročních zprávách o výrobcích s ukončenou životností,
4. vložené do Registru,
5. poskytnuté provozovatelem kolektivního systému podle § 44 odst. 5, § 48 odst. 6 a § 50 odst. 5,
6. obsažené ve zprávách o ověření podle § 53,
7. o recyklačních účinnostech procesů recyklace odpadních baterií nebo akumulátorů a
8. vložené do Informačního systému,

- f) zveřejňuje v rozsahu a způsobem stanoveným tímto zákonem
1. Seznam výrobců,
  2. Registr,
  3. Informační systém,
  4. seznam vydaných oprávnění k provozování kolektivního systému a rozhodnutí o jejich změnách nebo zrušení a
  5. souhrnné údaje získané z ročních zpráv o výrobcích s ukončenou životností,
- g) kontroluje činnost provozovatele kolektivního systému,
- h) ukládá opatření a lhůty pro zjednání nápravy provozovateli kolektivního systému nebo výrobcí plnění povinnosti v individuálním systému,
- i) poskytuje orgánům Evropské unie v požadovaném rozsahu a formátu a v požadovaných intervalech údaje o zpětném odběru a nakládání s výrobky s ukončenou životností a s odpady ze zpracování výrobků s ukončenou životností v České republice,
- j) vykonává funkci příslušného orgánu pro zasílání zpráv o recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií nebo akumulátorů podle přímo použitelného předpisu Evropské unie o prováděcích pravidlech pro výpočet recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií a akumulátorů¹⁸⁾ a
- k) zajišťuje pravidelný dialog v každé příslušné oblasti zpětného odběru podle druhu vybraného výrobku mezi provozovateli kolektivních systémů, výrobcí, zpracovateli, územními samosprávnými celky a spolky, jejichž činnost se týká tohoto zákona.

(4) Ministerstvo poskytuje údaje ze Seznamu výrobců, Registru a Informačního systému, které nejsou veřejně přístupné způsobem umožňujícím dálkový přístup,

- a) správním orgánům vykonávajícím státní správu na úseku předcházení vzniku odpadu z vybraných výrobků a nakládání s výrobky s ukončenou životností a
- b) Policii České republiky při plnění jejich úkolů vyplývajících z jiných právních předpisů²⁸⁾.

(5) Ministerstvo dále poskytuje údaje z Informačního systému, které nejsou veřejně přístupné způsobem umožňujícím dálkový přístup,

- a) obecním úřadům obcí s rozšířenou působností pro účely zápisu skutečností do registru silničních vozidel a
- b) Státnímu fondu životního prostředí České republiky.

CELEX 32000L0053
CELEX 32006L0066
CELEX 32012L0019
CELEX 32012R0493
CELEX 32018L0849
CELEX 32018L0851

---

²⁸⁾ Například zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů.

§ 129

Ministerstvo průmyslu a obchodu

Ministerstvo průmyslu a obchodu podává vyjádření z hlediska své působnosti v řízení

- a) žádosti o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému,
- b) změně rozhodnutí o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému,
- c) zrušení rozhodnutí o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému,
- d) udělení souhlasu k přeměně provozovatele kolektivního systému a
- e) udělení souhlasu k převodu, pachtu nebo zástavě obchodního závodu provozovatele kolektivního systému.

§ 130

Inspekce

(1) Inspekce

- a) kontroluje, jak jsou právníckými osobami, podnikajícími fyzickými osobami a obcemi dodržována ustanovení právních předpisů a rozhodnutí správních orgánů ve všech oblastech působnosti tohoto zákona, s výjimkou oblastí, v nichž je podle § 131 odst. 1 písm. a) až d) ke kontrole příslušná Česká obchodní inspekce,
- b) může uložit opatření a lhůty pro zjednání nápravy.

(2) Inspekce spolupracuje s orgány ochrany veřejného zdraví, Policií České republiky a orgány Celní správy České republiky, popřípadě dalšími správními orgány, kraji a obcemi a poskytuje jim odbornou pomoc.

CELEX 32008L0098

CELEX 32012L0019

§ 131

Česká obchodní inspekce

(1) Česká obchodní inspekce kontroluje, jak jsou právníckými a podnikajícími fyzickými osobami dodržována ustanovení tohoto zákona a právních předpisů vydaných k jeho provedení, která upravují

- a) označování elektrozařízení a baterií nebo akumulátorů při jejich uvedení na trh,
- b) podmínky uvádění baterií nebo akumulátorů na trh nebo do oběhu, pokud jde o povolený obsah těžkých kovů,
- c) požadavky na snadné a bezpečné vyjímání baterií nebo akumulátorů zabudovaných do elektrozařízení nebo jiných výrobků,

- d) oddělené uvádění nákladů na zpětný odběr a nakládání s odpadními elektrozařízeními nebo odpadními pneumatikami, s výjimkou způsobu stanovení jejich výše, nebo zákaz odděleného uvádění těchto nákladů u přenosných baterií nebo akumulátorů,
- e) povinnosti posledních prodejců informovat konečného uživatele o způsobu zajištění zpětného odběru odpadních elektrozařízení, odpadních baterií nebo akumulátorů a odpadních pneumatik,
- f) povinnosti posledních prodejců zajistit zpětný odběr odpadních elektrozařízení nebo odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů a
- g) povinnosti posledních prodejců označit místa, kde je možné odpadní elektrozařízení nebo odpadní baterie nebo akumulátory odevzdat.

(2) Česká obchodní inspekce dále

- a) může uložit opatření a lhůty pro zjednání nápravy,
- b) může zakázat až do zjednání nápravy uvádět na trh nebo do oběhu baterie nebo akumulátory, které nesplňují požadavky stanovené tímto zákonem, nebo uvedení takových baterií nebo akumulátorů na trh nebo do oběhu pozastavit; uvedení baterií nebo akumulátorů na trh nebo do oběhu zakáže vždy, jestliže nejsou splněny požadavky stanovené v § 78 odst. 1,
- c) může současně s opatřením podle písmene b) uložit výrobci, aby zajistil stažení baterií nebo akumulátorů z trhu, jestliže hrozí poškození zdraví lidí nebo životního prostředí nebo k němu již došlo, a
- d) ukládá povinnost zajistit stažení baterií nebo akumulátorů z trhu podle § 78 odst. 3.

(3) Odvolání proti rozhodnutí o uložení opatření podle odstavce 2 písm. b), c) nebo d) nemá odkladný účinek.

CELEX 32012L0019

§ 132

Orgány Celní správy České republiky

(1) Celní úřad při dovozu vybraných výrobků kontroluje, zda

- a) pro dovážené vybrané výrobky, s výjimkou vozidel, je v Seznamu výrobců zapsána osoba, která odpovídá za plnění povinností výrobce stanovených tímto zákonem,
- b) dovážené vybrané výrobky jsou označeny údaji v souladu s požadavky tohoto zákona a
- c) dovozem baterií nebo akumulátorů není porušován zákaz stanovený v § 78 odst. 1.

(2) Celní úřad nepropustí dovážené zboží do celního režimu volného oběhu, jestliže

- a) dovážené vybrané výrobky nejsou označeny údaji v souladu s požadavky tohoto zákona,
- b) je dovozem baterií nebo akumulátorů porušen zákaz stanovený v § 78 odst. 1, nebo

- c) není pro dovážené vybrané výrobky, s výjimkou vozidel, v Seznamu výrobců zapsána osoba, která odpovídá za plnění povinností výrobce stanovených tímto zákonem; o této skutečnosti neprodleně informuje ministerstvo.

(3) Celní úřad dále kontroluje, zda při přeshraniční přepravě použitých elektrozařízení, vozidel a jejich částí nebo pneumatik jsou splněny podmínky stanovené tímto zákonem a právními předpisy vydanými k jeho provedení.

(4) Celní úřad si při kontrole podle odstavců 1 a 3 může vyžádat odbornou pomoc inspekce.

(5) Generální ředitelství cel poskytuje ministerstvu, inspekci a České obchodní inspekci údaje ze svých evidencí a informačních systémů o

- a) výrobcích s ukončenou životností, které byly vyvezeny z České republiky do zemí, které nejsou členskými státy Evropské unie, nebo které byly z těchto zemí dovezeny do České republiky, a
- b) vybraných výrobcích, na které se vztahuje povinnost zpětného odběru a které byly dovezeny do České republiky ze zemí, které nejsou členskými státy Evropské unie.

(6) Údaje podle odstavce 5 se poskytují v rozsahu:

- a) identifikační údaje deklaranta, vývozce nebo dovozce, a to jméno, adresa sídla a identifikační číslo, bylo-li přiděleno,
- b) číslo celního prohlášení,
- c) datum dovozu nebo vývozu,
- d) popis zboží,
- e) sazební zařazení,
- f) stát, z něhož bylo zboží dovezeno, nebo do něhož bylo vyvezeno,
- g) množství vyjádřené v objemu, hmotnosti nebo počtu jednotek,
- h) registrační značky vozidel nebo identifikační značky kontejnerů a
- i) v případě potřeby i dostupné kopie dokladů vztahujících se k přepravě elektrozařízení, baterií nebo akumulátorů a pneumatik.

(7) Poskytnutí informací podle odstavců 5 a 6 není porušením povinnosti mlčenlivosti podle daňového řádu.

CELEX 32012L0019

§ 133

Krajský úřad

(1) Krajský úřad kontroluje, jak jsou právníckými a podnikajícími fyzickými osobami dodržována ustanovení tohoto zákona a předpisů vydaných k jeho provedení, která se týkají sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností.

(2) K provedení kontroly podle odstavce 1 je místně příslušný krajský úřad, v jehož obvodu je provozováno zařízení nebo činnost, které se kontrola týká.

§ 134

Obecní úřad obce s rozšířenou působností

Obecní úřad obce s rozšířenou působností

- a) kontroluje, jak jsou fyzickými osobami dodržována ustanovení právních předpisů a rozhodnutí správních orgánů ve všech oblastech působnosti tohoto zákona,
- b) může uložit opatření k nápravě a lhůty pro zjednání nápravy a
- c) je správcem emisního poplatku a provádí záznam o jeho zaplacení a jeho výši do registru silničních vozidel a technického průkazu.

§ 135

Kontrola v oblasti předcházení vzniku odpadu z vybraných výrobků a nakládání s výrobky s ukončenou životností

Inspektoři a pověřeni zaměstnanci správních orgánů vykonávající kontrolu v oblasti předcházení vzniku odpadu z vybraných výrobků a nakládání s výrobky s ukončenou životností podle tohoto zákona se při výkonu své činnosti prokazují průkazem vydaným příslušným kontrolním orgánem, který je současně jejich pověřením ke kontrole, osvědčuje, že jeho držitel je zaměstnancem příslušného kontrolního orgánu a držitel průkazu a příslušný kontrolní orgán jsou v něm dostatečně identifikováni.

ČÁST ŠESTÁ

USTANOVENÍ SPOLEČNÁ, PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ

Společná ustanovení

§ 136

(1) Ohlašovací nebo oznamovací povinnost vůči ministerstvu podle § 28 odst. 1, § 50 odst. 5, § 51 odst. 1 a § 57 odst. 6 se plní prostřednictvím integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí nebo datové schránky ministerstva určené k plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí podle zákona o integrovaném registru znečišťování životního prostředí a integrovaném systému plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí.

(2) Žádosti a návrhy podle tohoto zákona, pro které prováděcí právní předpis upravuje formulář, lze podat pouze na tomto formuláři.

§ 137

Pro účely ustanovení tohoto zákona o povinnostech výrobce zřizovat veřejná místa zpětného odběru se počet obyvatel posuzuje na základě bilance počtu obyvatel České republiky zpracované Českým statistickým úřadem každoročně k 1. lednu.

§ 138

Působnost stanovená krajskému úřadu, obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností a obecnímu úřadu podle tohoto zákona je výkonem přenesené působnosti.

§ 139

Výkon působnosti orgánů Celní správy České republiky podle tohoto zákona se považuje za výkon správy daní, s výjimkou řízení o přestupcích.

Přechodná ustanovení

§ 140

(1) Povinnosti výrobce ve vztahu k vybraným výrobkům, které uvedl na trh přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, stanovené zákonem č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se považují za povinnosti podle tohoto zákona v rozsahu, v jakém jsou tímto zákonem stanoveny.

(2) Záruka poskytnutá výrobcem elektrozařízení nebo výrobcem přenosných baterií nebo akumulátorů podle § 31g odst. 1 písm. c), § 37n odst. 2 nebo § 37p odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se považuje za kauci podle tohoto zákona. Kauce takového výrobce musí splňovat požadavky stanovené § 31 odst. 1 a 2 nejpozději do 90 dnů ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(3) Pro výrobce a provozovatele kolektivních systémů, kterým bylo vydáno oprávnění k provozování kolektivního systému podle tohoto zákona, platí pro zpracování roční zprávy za rok 2020 a její zaslání ministerstvu povinnosti stanovené v § 31f odst. 1, § 31o odst. 2 písm. c), § 37h odst. 2, § 38 odst. 10 a § 38f odst. 2 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Ustanovení § 28, § 51 a § 57 odst. 6 tohoto zákona se poprvé použijí pro zpracování roční zprávy o výrobcích s ukončenou životností těmito osobami za rok 2021.

(4) Pro osoby oprávněné provozovat kolektivní systém podle § 142 odst. 1 platí pro zpracování roční zprávy za rok 2020 a 2021 a její zaslání ministerstvu povinnosti stanovené v § 31o odst. 2 písm. c), § 37h odst. 2 a § 38f odst. 2 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Tyto osoby zpracují roční zprávu o výrobcích s ukončenou životností podle § 51 tohoto zákona poprvé za rok 2022.

(5) Peněžní prostředky získané z rovnoměrných dílčích plateb příspěvků provozovatelů solárních elektrárn podle § 37p odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, určené k zajištění financování předání odpadních solárních panelů uvedených na trh do dne 1. ledna 2013 ke zpracování, využití a odstranění,

včetně plnění těchto povinností, se považují za příspěvky provozovatelů solárních elektráren k těmto účelům uhrazeným podle § 72 odst. 1 tohoto zákona.

(6) Pokud provozovatel solární elektrárny nezajistil podle § 37p odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, financování předání odpadních solárních panelů uvedených na trh do dne 1. ledna 2013 ke zpracování, využití a odstranění, včetně plnění těchto povinností, do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, je povinen jej zajistit podle § 72 odst. 1 tohoto zákona. Způsob výpočtu příspěvků na financování nakládání s odpadními solárními panely uvedenými na trh do dne 1. ledna 2013 a jejich minimální výše se řídí vyhláškou č. 352/2005 Sb., o podrobnostech nakládání s elektrozařizeními a elektroodpady a o bližších podmínkách financování nakládání s nimi (vyhláška o nakládání s elektrozařizeními a elektroodpady), ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

(7) Zpětný odběr solárních panelů uvedených na trh do dne 1. ledna 2013, které jsou součástí solárních elektráren s celkovým instalovaným výkonem do 30 kWp, zajistí provozovatel solární elektrárny po dni nabytí účinnosti tohoto zákona prostřednictvím sítě míst zpětného odběru vytvořené podle § 37k odst. 7 zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, a to minimálně ve stejném rozsahu jako ke dni 31. prosince 2020.

§ 141

(1) Registr míst zpětného odběru podle zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dnem nabytí účinnosti tohoto zákona považuje za Registr.

(2) Dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se považuje

- a) Seznam výrobců elektrozařízení podle zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, v rozsahu, v němž nezahrnuje údaje o právnických osobách podle § 37h odst. 1 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, za Seznam výrobců elektrozařízení podle § 20 odst. 3 písm. a),
- b) Seznam výrobců baterií a akumulátorů podle zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, za Seznam výrobců baterií nebo akumulátorů podle § 20 odst. 3 písm. b) a
- c) Seznam povinných osob v oblasti zpětného odběru pneumatik podle zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, za Seznam výrobců pneumatik podle § 20 odst. 3 písm. c).

(3) Výrobce nebo pověřený zástupce, který byl ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona zapsán v Seznamu výrobců elektrozařízení nebo v Seznamu výrobců baterií a akumulátorů podle zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, a povinná osoba, která byla ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona zapsána v Seznamu povinných osob v oblasti zpětného odběru pneumatik podle zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jsou povinni postupem stanoveným tímto zákonem pro změny údajů zapsaných v Seznamu přizpůsobit zapsaný stav stavu požadovanému tímto zákonem, a to ve lhůtě 120 dnů ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(4) Návrh na zápis do Seznamu výrobců elektrozařízení, Seznamu výrobců baterií a akumulátorů nebo Seznamu povinných osob v oblasti zpětného odběru pneumatik podle

zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, který podal výrobce elektrozařízení nebo pověřený zástupce, výrobce baterií nebo akumulátorů nebo povinná osoba uvádějící na trh pneumatiky a o němž nebylo pravomocně rozhodnuto do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se považuje za žádost o zápis do Seznamu výrobců podle § 21 odst. 1. Řízení o této žádosti se dokončí podle tohoto zákona. Žadatel je povinen doplnit žádost do 15 dnů ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona tak, aby vyhovovala požadavkům stanoveným v § 21 odst. 3 a 4.

(5) Řízení o návrhu na zápis do Seznamu výrobců elektrozařízení podaném právnickou osobou podle § 37h odst. 1 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, které nebylo pravomocně skončeno do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zastavuje.

(6) Informační systém sledování toků vybraných autovraků podle zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dnem nabytí účinnosti tohoto zákona považuje za Informační systém.

§ 142

(1) Kolektivní systém může být provozován na základě oprávnění vydaného podle zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, nebo na základě zápisu právnické osoby podle § 37h odst. 1 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, do Seznamu výrobců elektrozařízení podle zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jestliže toto oprávnění nebo zápis byly platné v den předcházející dni nabytí účinnosti tohoto zákona, a to do dne 31. prosince 2022 nebo do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému podle tohoto zákona, jejímž předmětem je provozování téhož kolektivního systému, pokud byla žádost podána do dne 31. prosince 2022. To neplatí v případě právnické osoby podle § 37h odst. 1 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zajišťující výhradně plnění povinností provozovatelů solárních elektráren, jejichž součástí jsou solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013, která může provozovat kolektivní systém bez časového omezení.

CELEX 32018L0851

(2) Ministerstvo vede údaje o oprávněních provozovat kolektivní systém podle odstavce 1 v seznamu podle § 39 odst. 1 v rozsahu údajů uvedených v § 37 odst. 3, a to po dobu, po kterou oprávnění platí.

(3) Pro osobu oprávněnou provozovat kolektivní systém podle odstavce 1 a její společníky platí po dobu platnosti tohoto oprávnění povinnosti a omezení stanovené zákonem č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. To neplatí pro nakládání s výrobky s ukončenou životností, které je nutné zajišťovat v souladu s tímto zákonem. Ve vztahu k osobě zajišťující výhradně plnění povinností provozovatelů solárních elektráren, jejichž součástí jsou solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013, se použije pro zpracování roční zprávy o výrobcích s ukončenou životností § 51 tohoto zákona a pro financování nakládání s odpadními solárními panely uvedenými na trh do 1. ledna 2013 se použijí § 72 tohoto zákona a vyhláška č. 352/2005 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

(4) Oprávnění provozovat kolektivní systém na základě zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, může ministerstvo zrušit z důvodu, že osoba oprávněná provozovat kolektivní systém podle odstavce 1 dodatečně přestala

splňovat podmínky pro vydání oprávnění k provozování kolektivního systému stanovené zákonem č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, nebo pro zápis do Seznamu výrobců elektrozařízení podle zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

(5) Pokud smlouva o kolektivním plnění nebo jiná smlouva o zajištění plnění povinností zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností, kterou uzavřeli osoba oprávněná provozovat kolektivní systém podle odstavce 1 a výrobce přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, neodpovídá požadavkům tohoto zákona, zejména § 44 odst. 2 věty první, jsou osoba oprávněná provozovat kolektivní systém podle odstavce 1 a výrobce povinni uvést tuto smlouvu nejpozději do 31. prosince 2022 do souladu s tímto zákonem.

§ 143

(1) Zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností může být provozováno na základě souhlasu k provozování zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů, vydaného podle zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jestliže tento souhlas byl platný v den předcházející dni nabytí účinnosti tohoto zákona, a to po dobu 1 roku ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, ledaže byl souhlas vydán na dobu kratší. Byla-li před uplynutím doby, po kterou lze podle věty první provozovat zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností, podána žádost o vydání povolení provozu zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností podle § 107 odst. 1, jejímž předmětem je provozování téhož zařízení, platí toto oprávnění do dne nabytí právní moci rozhodnutí o takové žádosti.

(2) Pro poplatkové povinnosti u poplatku na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i pro práva a povinnosti s nimi související, se použije zákon č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

(3) Poplatková povinnost u emisního poplatku nevzniká, pokud již u vozidla dříve vznikla poplatková povinnost u poplatku na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků poplatníkovi, který nebyl osvobozen.

§ 144

Oznámení technického předpisu

Tento zákon byl oznámen v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti.

ČÁST SEDMÁ

ÚČINNOST

§ 145

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2021.

Skupiny elektrozařízení

1. Zařízení pro tepelnou výměnu
2. Obrazovky, monitory a zařízení obsahující obrazovky o ploše větší než 100 cm²
3. Světelné zdroje
4. Velká zařízení, jejichž kterýkoli vnější rozměr přesahuje 50 cm, kromě zařízení náležejících do skupin 1, 2 a 3, zahrnující kromě jiného:

domácí spotřebiče, zařízení informačních technologií a telekomunikační zařízení, spotřební elektroniku, svítidla, zařízení reprodukcující zvuk či obraz, hudební zařízení, elektrické a elektronické nástroje, hračky, vybavení pro volný čas a sporty, zdravotnické prostředky, přístroje pro monitorování a kontrolu, výdejní automaty, zařízení pro výrobu elektrického proudu
5. Malá zařízení, jejichž žádný vnější rozměr nepřesahuje 50 cm, kromě zařízení náležejících do skupin 1, 2, 3 a 6, zahrnující kromě jiného:

domácí spotřebiče, spotřební elektroniku, svítidla, zařízení reprodukcující zvuk či obraz, hudební zařízení, elektrické a elektronické nástroje, hračky, vybavení pro volný čas a sporty, zdravotnické prostředky, přístroje pro monitorování a kontrolu, výdejní automaty, zařízení pro výrobu elektrického proudu
6. Malá zařízení informačních technologií a telekomunikační zařízení, jejichž žádný vnější rozměr nepřesahuje 50 cm

CELEX 32012L0019

Minimální úroveň zpětného odběru výrobků s ukončenou životností v jednotlivých letech

		2021	2022 a násl.
		%	%
Odpadní elektrozařízení (všechny skupiny)		<u>65</u>	<u>65</u>
	Odpadní elektrozařízení skupiny 1	<u>65</u>	<u>65</u>
	Odpadní elektrozařízení skupiny 2	<u>65</u>	<u>65</u>
	Odpadní elektrozařízení skupiny 3	<u>65</u>	<u>65</u>
Odpadní přenosné baterie nebo akumulátory		<u>45</u>	<u>45</u>
Odpadní pneumatiky (všechny skupiny)		<u>70</u>	<u>80</u>

CELEX 32012L0019

CELEX 32006L0066

CELEX 32018L0851

Minimální úroveň využití odpadních elektrozařízení

Skupina elektrozařízení	A	B
	%	%
1.	<u>85</u>	<u>80</u>
2.	<u>80</u>	<u>70</u>
3.	-	<u>80*</u>
4.	<u>85</u>	<u>80</u>
5.	<u>75</u>	<u>55</u>
6.	<u>75</u>	<u>55</u>

Způsoby zpracování odpadních elektrozařízení v jednotlivých sloupcích pod písmeny A a B zahrnují:

A – využití odpadních elektrozařízení včetně komponentů, materiálů a látek, které zahrnuje všechny způsoby využití včetně recyklace a přípravy k opětovnému použití

B – recyklaci a přípravu k opětovnému použití odpadních elektrozařízení

Vysvětlivka:

* pouze recyklace

CELEX 32012L0019
CELEX 32018L0851

Ekonomické činnosti posledních prodejců

- 47.11 Maloobchod s převahou potravin, nápojů a tabákových výrobků v nesespecializovaných prodejnách, pokud velikost prodejní plochy přesahuje 200 m²
- 47.19 Ostatní maloobchod v nesespecializovaných prodejnách, pokud velikost prodejní plochy přesahuje 200 m²
- 47.29 Ostatní maloobchod s potravinami ve specializovaných prodejnách, pokud velikost prodejní plochy přesahuje 200 m²
- 47.41 Maloobchod s počítači, počítačovým periferním zařízením a softwarem
- 47.42 Maloobchod s telekomunikačním zařízením
- 47.43 Maloobchod s audio- a videozařízením
- 47.52 Maloobchod s železářským zbožím, barvami, sklem a potřebami pro kutily
- 47.54 Maloobchod s elektrospotřebiči a elektronikou
- 47.59 Maloobchod s nábytkem, svítidly a ostatními výrobky převážně pro domácnost ve specializovaných prodejnách, pokud velikost prodejní plochy přesahuje 200 m²
- 47.64 Maloobchod se sportovním vybavením, pokud velikost prodejní plochy přesahuje 200 m²
- 47.65 Maloobchod s hrami a hračkami, pokud velikost prodejní plochy přesahuje 200 m²
- 47.77 Maloobchod s hodinami, hodinkami a klenoty
- 47.78 Ostatní maloobchod s novým zbožím ve specializovaných prodejnách, pokud velikost prodejní plochy přesahuje 200 m²
- 47.78.1 Maloobchod s fotografickým a optickým zařízením a potřebami

Ekonomická činnost posledních prodejců pod uvedeným kódem je specifikována podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1893/2006 ze dne 20. prosince 2006, kterým se zavádí statistická klasifikace ekonomických činností NACE Revize 2 a kterým se mění nařízení rady (EHS) č. 3037/90 a některá nařízení ES o specifických statistických oblastech, ve znění pozdějších předpisů, a sdělení Českého statistického úřadu ze dne 18. září 2007 o zavedení Klasifikace ekonomických činností (CZ-NACE).

Minimální recyklační účinnost procesů recyklace odpadních baterií a akumulátorů

1. Olověné baterie a akumulátory:

recyklace 65 % průměrné hmotnosti odpadních baterií a akumulátorů, včetně recyklace obsahu olova na nejvyšší úrovni, která je technicky proveditelná bez nadměrných nákladů

2. Niklkadmiové baterie a akumulátory:

recyklace 75 % průměrné hmotnosti odpadních baterií a akumulátorů, včetně recyklace obsahu kadmia na nejvyšší úrovni, která je technicky proveditelná bez nadměrných nákladů

3. Ostatní baterie a akumulátory:

recyklace 50 % průměrné hmotnosti odpadních baterií a akumulátorů

CELEX 32006L0066

CELEX 32018L0851

Skupiny pneumatik

1. Pneumatiky pro motocykly, tříkolky a čtyřkolky
2. Osobní pneumatiky, pneumatiky pro terénní vozidla a lehká užitková vozidla;
Nákladní pneumatiky s vnitřním průměrem pneumatiky menším než 17,5 palců;
Pneumatiky pro autobusy, přípojná vozidla a speciální vozidla s vnitřním průměrem pneumatiky menším než 17,5 palců
3. Nákladní pneumatiky s vnitřním průměrem pneumatiky 17,5 palců a větším;
Pneumatiky pro autobusy, přípojná vozidla a speciální vozidla s vnitřním průměrem pneumatiky 17,5 palců a větším
4. Pneumatiky pro zemědělské a lesnické traktory nebo stroje
5. Průmyslové pneumatiky pro nakládací stroje, manipulační techniku a zemní stroje;
Pneumatiky pro jiné pracovní stroje a vojenskou techniku;
Pneumatiky pro jiné dopravní prostředky nebo jiná zařízení než vozidla

Minimální úroveň využití odpadních pneumatik

Způsoby využití	2021	2022	2023	2024 a násl.
A	<u>100 %</u>	<u>100 %</u>	<u>100 %</u>	<u>100 %</u>
B	<u>10 %</u>	<u>15 %</u>	<u>25 %</u>	<u>30 %</u>

Způsoby využití odpadních pneumatik pod písmeny A a B zahrnují:

A – využití odpadních pneumatik, které zahrnuje všechny způsoby využití včetně recyklace a přípravy k opětovnému použití

B – recyklaci a přípravu k opětovnému použití odpadních pneumatik

CELEX 32018L0851

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

OBECNÁ ČÁST

A) ZHODNOCENÍ PLATNÉHO PRÁVNÍHO STAVU

Věcná problematika, která je obsahem navrhovaného zákona o výrobcích s ukončenou životností, je v současné době z podstatné části již zahrnuta v platném zákoně č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a v prováděcích právních předpisech k tomuto zákonu.

Zákon o odpadech, který byl schválen již v roce 2001, byl koncipován jako systematická a komplexní právní úprava odpadového hospodářství, která zajišťuje též povinnou implementaci platných předpisů EU v této oblasti. Zákon o odpadech byl od doby svého schválení mnohokrát novelizován. Postupně tak byla nově zavedena, upravena nebo doplněna zejména problematika integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností, poplatků za komunální odpad, autovraků, přeshraniční přepravy odpadů, PCB, elektrozařízení a elektroodpadu, baterií a akumulátorů, kolektivního plnění v oblasti zpětného odběru pneumatik a hierarchie způsobů nakládání s odpady. V důsledku těchto mnohých zásahů do původní koncepce, resp. rozsahu zákona, se jeví současné znění zákona jako velmi komplikované, nepřehledné a obtížně aplikovatelné. Zároveň se stále v souladu s rozvojem vědeckých poznatků operativně vyvíjí a mění i již dříve transponované evropské právní předpisy. Během roku 2018 byly ze strany EU schváleny změny několika stávajících směrnic regulujících odpadové hospodářství (tzv. „balíček oběhového hospodářství“), přičemž pro oblast výrobků s ukončenou životností je nejdůležitější změna směrnice Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2008/98/ES o odpadech a o zrušení některých směrnic (tzv. rámcová směrnice o odpadech), která mění některé současné základní definice, některé nově zavádí, a zároveň vymezuje tzv. obecné minimální požadavky pro systémy rozšířené odpovědnosti výrobce. S ohledem na nezbytnost provedení transpozice nových evropských předpisů, a dále výše uvedenou nepřehlednost stávajícího předpisu, je dána potřeba zcela nové koncepce i detailní úpravy problematiky odpadového hospodářství. S novou právní úpravou v této oblasti počítají také Rozšířené teze rozvoje odpadového hospodářství v ČR schválené usnesením vlády ČR ze dne 25. srpna 2010 č. 604. Vyčlenění pravidel pro nakládání s výrobky s ukončenou životností do samostatného zákona vychází také z materiálu „Návrhy na řešení opatření k posílení konkurenceschopnosti a rozvoje podnikání v České republice z pohledu ochrany životního prostředí“ (tzv. „ekoaudit“), který byl dne 31. května 2010 schválen vládou ČR (usnesení č. 419), a jehož cílem je mj. zjednodušení environmentální legislativy, resp. snížení administrativní náročnosti procesů spojených s ochranou životního prostředí.

Podrobnosti ke zhodnocení platného právního stavu jsou uvedeny v Závěrečné zprávě z hodnocení dopadů regulace.

• **Zhodnocení současného stavu ve vztahu k zákazu diskriminace a ve vztahu k rovnosti mužů a žen**

Platná právní úprava neupravuje vztahy, které by se dotýkaly zákazu diskriminace ve smyslu antidiskriminačního zákona (tj. nerovného zacházení či znevýhodnění některé osoby z důvodu rasy, etnického původu, národnosti, pohlaví, sexuální orientace, věku, zdravotního postižení, náboženského vyznání, víry či světového názoru). Lze proto konstatovat, že stávající právní úprava, jež je obsažena v zákoně o odpadech, nemá žádné dopady ve vztahu k zákazu diskriminace. Z hlediska rovnosti mužů a žen je návrh nového zákona o výrobcích s ukončenou životností neutrální, neboť navrhovaná právní úprava je pro obě pohlaví stejná.

B) ODŮVODNĚNÍ HLAVNÍCH PRINCIPŮ NAVRHOVANÉ PRÁVNÍ ÚPRAVY

Základem pro přípravu navrhovaného zákona byl věcný záměr zákona o výrobcích s ukončenou životností, který byl schválen usnesením vlády ze dne 13. května 2015 č. 347.

Vybranými výrobky, kterých se navrhovaná právní úprava týká, jsou **elektrická a elektronická zařízení (elektrozařízení), baterie a akumulátory, pneumatiky a vozidla**. Účelem nové právní úpravy je komplexně upravit problematiku vybraných výrobků v celém jejich životním cyklu, tedy od jejich výroby a uvedení na trh až po jejich zpracování poté, kdy se staly odpadem (výrobky s ukončenou životností).

Předmětem úpravy navrhovaného zákona je tedy **regulace obsahu nebezpečných látek ve vybraných výrobcích, prevence vzniku odpadů z vybraných výrobků, regulovaný zpětný odběr či sběr výrobků s ukončenou životností s cílem zajistit co největší podíl jejich opětovného použití a recyklace a zvláštní pravidla pro nakládání s výrobky s ukončenou životností včetně jejich využití a odstranění**. Navrhovaný zákon rovněž do značné míry **sjednocuje a komplexně upravuje pravidla pro vznik a fungování kolektivních systémů**, která jsou v současnosti zejména v oblasti elektrozařízení zcela nedostatečná.

Cílem předkládaného návrhu zákona je především zajištění vysoké úrovně ochrany životního prostředí a zdraví lidí před negativními dopady odpadů z vybraných výrobků, a to v souladu s příslušnými předpisy Evropské unie. Zákon o výrobcích s ukončenou životností má ve vztahu k (novému) zákonu o odpadech postavení zvláštní právní normy, která se použije přednostně. Zákon o odpadech jako obecná právní norma bude aplikován subsidiárně, tj. nestanoví-li zákon o výrobcích s ukončenou životností jinak.

- **Zhodnocení navrhované právní úpravy ve vztahu k zákazu diskriminace a ve vztahu k rovnosti mužů a žen**

Navrhovaná právní úprava nemá žádné dopady ve vztahu k zákazu diskriminace. Z hlediska rovnosti mužů a žen je návrh neutrální, neboť navrhovaná právní úprava je pro obě pohlaví stejná.

C) VYSVĚTLENÍ NEZBYTNOSTI NAVRHOVANÉ PRÁVNÍ ÚPRAVY

Problematika výrobků s ukončenou životností je v současnosti upravena zákonem o odpadech (č. 185/2001 Sb.). Zákon o odpadech je základním právním předpisem, kterým se řídí odpadové hospodářství v České republice již 17 let, přičemž tento zákon byl za dobu své existence již mnohokrát novelizován, a to zejména z důvodu potřeby transpozice příslušných směrnic Evropské unie. Základním unijním předpisem, ze kterého právní úprava nakládání s odpady včetně výrobků s ukončenou životností vychází, je směrnice Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2008/98/ES o odpadech a o zrušení některých směrnic (tzv. rámcová směrnice o odpadech). Pro oblast zajišťování povinností v rámci systémů rozšířené odpovědnosti výrobce je v rámci této směrnice významný zejména článek 8a, který stanovuje obecné minimální požadavky pro systémy rozšířené odpovědnosti výrobců, přičemž tyto požadavky je nezbytné do právního rámce České republiky implementovat. Z dalších evropských předpisů jsou pak pro oblast výrobků s ukončenou životností relevantní zejména směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU o odpadních elektrických a elektronických zařízeních (OEEZ), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES o bateriích a akumulátorech a o odpadních bateriích a akumulátorech a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/53/ES o vozidlech s ukončenou životností.

Zákon o odpadech se tak postupem času stal značně komplikovaným a nepřehledným, a současně je potřeba provést transpozici změn evropských směrnic týkajících se odpadového hospodářství. Mimo jiné i z těchto důvodů je vhodné vytvořit novou právní úpravu, která tu platnou v celém rozsahu nahradí. Takové řešení přináší i možnost provést změny koncepčního charakteru, které v rámci jednotlivých dílčích novel nebylo vhodné a v některých případech ani možné provést. Oblast odpadového hospodářství by přitom již neměla být komplexně upravena jednou právní normou, ale bude rozdělena, a to na zákon o odpadech a zákon o výrobcích s ukončenou životností. Samostatně je pak vyčleněn změnový zákon. Důvodem pro vytvoření dvou samostatných předpisů není jen snaha o zpřehlednění právní úpravy, ale také důvody praktické. V prvé řadě jsou to specifika problematiky výrobků s ukončenou životností, která se v mnoha ohledech vymyká systematické základního odpadového režimu (zejm. rozšířená odpovědnost výrobce, zpětný odběr atd.). Dalším praktickým důvodem je skutečnost, že směrnice EU týkající se výrobků s ukončenou životností jsou velmi často novelizovány a pro provedení jejich transpozice dosud musel být vždy novelizován celý zákon o odpadech, i když se změny týkaly pouze části zákona upravující výrobky s ukončenou životností.

D) ZHODNOCENÍ SOULADU NAVRHOVANÉ PRÁVNÍ ÚPRAVY S ÚSTAVNÍM POŘÁDKEM ČESKÉ REPUBLIKY

Navrhovaná právní úprava je v souladu s ústavním pořádkem České republiky a vychází ze zásad uvedených v Ústavě České republiky a v Listině základních práv a svobod. Jedná se zejména o zásady uplatňování státní moci pouze v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a ukládání povinností jen na základě zákona a v jeho mezích a při zachování základních práv a svobod (čl. 4 Listiny základních práv a svobod).

Navrhovaná právní úprava se dále dotýká práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost zakotveného v čl. 26 Listiny základních práv a svobod a práva na příznivé životní prostředí podle čl. 35 Listiny základních práv a svobod. Návrh zákona stanoví v souladu s čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod podmínky a omezení pro výkon určitých činností, a to právě s ohledem na ústavně garantovanou ochranu životního prostředí a zdraví lidí. Čl. 35 odst. 3 Listiny základních práv a svobod stanoví, že při výkonu svých práv nikdo nesmí ohrožovat ani poškozovat životní prostředí, přírodní zdroje, druhové bohatství přírody a kulturní památky nad míru stanovenou zákonem. Navrhovaným zákonem je především omezována činnost výrobců při uvádění vybraných výrobků na trh a jsou jim ukládány povinnosti zajistit za stanovených podmínek zejména zpětný odběr a zpracování výrobků s ukončenou životností. Dále jsou navrhovaným zákonem upraveny podmínky pro kolektivní plnění povinností výrobců a vznik a fungování kolektivních systémů tak, aby nedocházelo k neplnění či obcházení těchto povinností nebo ke zneužívání kolektivních systémů ve prospěch některých výrobců na úkor ostatních. Podmínky a omezení jsou dále kladeny na osoby nakládající s výrobky s ukončenou životností (zejm. provozovatele míst zpětného odběru, zpracovatele a provozovatele zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností) nebo provozovatele solárních elektráren. Některé povinnosti navrhovaný zákon ukládá rovněž posledním prodejcům vybraných výrobků s cílem zvýšit úroveň zpětného odběru a tím přispět k vyšší ochraně životního prostředí.

Navrhovaná právní úprava podmínek a omezení pro výkon uvedených činností splňuje ústavní požadavek úpravy na úrovni zákona a vyhovuje též zásadám pro stanovení mezí základních práv a svobod podle čl. 4 Listiny základních práv a svobod.

E) ZHODNOCENÍ SLUČITELNOSTI NAVRHOVANÉ PRÁVNÍ ÚPRAVY S PŘEDPISY EVROPSKÉ UNIE, JUDIKATUROU SOUDNÍCH ORGÁNŮ EVROPSKÉ UNIE NEBO OBECNÝMI PRÁVNÍMI ZÁSADAMI PRÁVA EVROPSKÉ UNIE, POPŘÍPADĚ I S LEGISLATIVNÍMI ZÁMĚRY A S NÁVRHY PŘEDPISŮ EVROPSKÉ UNIE

Navrhovaný zákon obsahuje právní úpravu, kterou budou do vnitrostátního právního řádu České republiky (znovu) transponovány některé směrnice EU a zajištěna adaptace na některá unijní nařízení. Jde o tyto předpisy EU:

- směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES ze dne 19. listopadu 2008 o odpadech a o zrušení některých směrnic (dále jen „rámcová směrnice o odpadech“),
- směrnice Evropského parlamentu a Rady 2018/851/EU ze dne 30. května 2018 kterou se mění směrnice 2008/98/ES o odpadech,
- směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU ze dne 4. července 2012 o odpadních elektrických a elektronických zařízeních (OEEZ),
- směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES ze dne 6. září 2006 o bateriích a akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech a o zrušení směrnice 91/175/EHS, ve znění směrnice 2013/56/EU,
- směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/56/EU ze dne 20. listopadu 2013 kterou se mění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES o bateriích a akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech, pokud jde o uvádění na trh přenosných baterií a akumulátorů obsahujících kadmium, které jsou určeny do bezšňůrových elektrických nástrojů, a knoflíkových článků s nízkým obsahem rtuti, a kterou se zrušuje rozhodnutí Komise 2009/603/ES,
- směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/53/ES ze dne 18. září 2000 o vozidlech s ukončenou životností,
- směrnice Evropského parlamentu a Rady 2018/849/EU ze dne 30. května 2018, kterou se mění směrnice 2000/53/ES o vozidlech s ukončenou životností, 2006/66/ES o bateriích a akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech a 2012/19/EU o odpadních elektrických a elektronických zařízeních,
- nařízení Komise (EU) č. 493/2012 ze dne 11. června 2012, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro výpočet recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií a akumulátorů podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES,
- nařízení Komise (EU) č. 2019/290 ze dne 19. února 2019, kterým se stanoví formát pro registraci a podávání zpráv výrobců elektrických a elektronických zařízení do registru,
- nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 517/2014/EU ze dne 16. dubna 2014 o fluorovaných skleníkových plynech a o zrušení nařízení (ES) č. 842/2006.

Uvedené předpisy EU byly dosud implementovány dosavadním zákonem o odpadech, s výjimkou nařízení o fluorovaných skleníkových plynech. Toto nařízení je navrhovaným zákonem implementováno pouze zčásti, a to v rozsahu, v jakém se dotýká působnosti tohoto zákona. Zajištěna je konkrétně implementace článku 9 nařízení, podle kterého mají členské

státy podporovat vytvoření režimů odpovědnosti výrobce, pokud jde o znovuzískávání fluorovaných skleníkových plynů a jejich recyklaci, regeneraci nebo zneškodnění [(§ 70 odst. 1 písm. d) návrhu zákona].

V případě rámcové směrnice o odpadech je hlavním transpozičním předpisem zákon o odpadech, nicméně tato směrnice se dotýká oblasti regulované navrhovanou právní úpravou, která z ní v některých ustanoveních vychází. Týká se to zejména použití některých definic pojmů (čl. 3; např. zpracování, využití, odstranění, opětovné použití aj.), podpory opětovného použití a recyklace (čl. 11), podmínek pro vydávání povolení a registraci (čl. 23 a 26) nebo vedení záznamů (čl. 35). Oporu v rámcové směrnici o odpadech má rovněž navrhovaná právní úprava zpětného odběru odpadních pneumatik. Tato oblast, na rozdíl od ostatních odpadních toků z vybraných výrobků (odpadní elektrozařízení, odpadní baterie nebo akumulátory a vozidla s ukončenou životností), není na úrovni EU přímo upravena žádným speciálním předpisem. Právní úprava zpětného odběru odpadních pneumatik proto vychází zejména z čl. 8 rámcové směrnice o odpadech, který členským státům umožňuje přijímat opatření, na základě kterých budou výrobci odpovídat za sběr a další nakládání s odpady z výrobků, které uvedli na trh (zásada rozšířené odpovědnosti výrobce), a dále z čl. 8a, který stanovuje minimální požadavky pro systémy rozšířené odpovědnosti výrobce.

Ostatní výše uvedené předpisy EU v oblastech odpadních elektrozařízení, odpadních baterií nebo akumulátorů a vozidel s ukončenou životností jsou navrhovaným zákonem implementovány plně, s výjimkou ustanovení, která budou do právního řádu ČR promítnuta prováděcími předpisy vydanými k jeho provedení.

Navrhovaná právní úprava ponechává v platnosti odpovědnost provozovatele solární elektrárny za financování nakládání s odpadními solárními panely uvedenými na trh do dne 1. ledna 2013, která vychází ze zásady „znečišťovatel platí“ zakotvené v čl. 14 odst. 1 rámcové směrnice o odpadech. Jelikož solární panely před přijetím směrnice 2012/19/EU nespádaly do rozsahu působnosti unijní legislativy pro nakládání s odpadními elektrozařízeními, nevztahují se na solární panely uvedené na trh před datem stanoveným pro transpozici této směrnice (tj. i na solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013), s ohledem na zásadu zákazu retroaktivity, pravidla stanovená touto směrnicí pro financování nakládání s „nehistorickými“ odpadními elektrozařízeními (tj. uvedenými na trh po 13. srpnu 2005).

Na přeshraniční přepravu výrobků s ukončenou životností se vztahuje nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1013/2006 ze dne 14. června 2006 o přepravě odpadů, které je přímo použitelným předpisem, a navazující ustanovení zákona o odpadech. Toto nařízení se použije i v případě přeshraniční přepravy použitých elektrozařízení, vozidel nebo pneumatik, nebudou-li splněny podmínky stanovené v navrhovaném zákoně. V takovém případě se bude jednat o nedovolenou přepravu odpadů podle citovaného nařízení.

Navrhovaná právní úprava se dále dotýká práva usazování podle čl. 49 Smlouvy o fungování Evropské unie, pokud jde o podmínky, za nichž lze získat oprávnění k provozování kolektivního systému. Žadatel o vydání tohoto oprávnění musí být společností s ručením omezeným nebo akciovou společností, může však být také právnickou osobou obdobné právní formy založenou podle práva jiného členského státu EU, případně smluvního státu Dohody o Evropském hospodářském prostoru. Rovněž podmínka sídla se vztahuje k členskému státu EU nebo smluvnímu státu EHP. Další podmínky pro získání oprávnění k provozování kolektivního systému nemají vazbu na stát usazení či státní příslušnost a platí bez rozdílu pro každého žadatele o vydání oprávnění a jeho společníky. Nezbytnost a přiměřenost těchto podmínek je vysvětlena ve zvláštní části důvodové zprávy. Na základě uvedeného lze konstatovat, že navrhovaná právní úprava je s uvedenými předpisy i s právem Evropské unie jako celkem plně v souladu.

F) ZHODNOCENÍ SOULADU NAVRHOVANÉ PRÁVNÍ ÚPRAVY S MEZINÁRODNÍMI SMLOUVAMI, JIMIŽ JE ČESKÁ REPUBLIKA VÁZÁNA

Oblasti regulované navrhovanou právní úpravou se dotýká Basilejská úmluva o kontrole pohybu nebezpečných odpadů přes hranice států a jejich zneškodňování (vyhlášená sdělením Ministerstva zahraničních věcí č. 100/1994 Sb.), která je provedena právě výše citovaným nařízením o přepravě odpadů. Navrhovaná právní úprava je s touto mezinárodní smlouvou v souladu.

G) PŘEDPOKLÁDANÝ HOSPODÁŘSKÝ A FINANČNÍ DOPAD NAVRHOVANÉ PRÁVNÍ ÚPRAVY NA STÁTNÍ ROZPOČET, OSTATNÍ VEŘEJNÉ ROZPOČTY, NA PODNIKATELSKÉ PROSTŘEDÍ ČESKÉ REPUBLIKY, DÁLE SOCIÁLNÍ DOPADY, VČETNĚ DOPADŮ NA SPECIFICKÉ SKUPINY OBYVATEL, ZEJMÉNA OSOBY SOCIÁLNĚ SLABÉ, OSOBY SE ZDRAVOTNÍM POSTIŽENÍM A NÁRODNOSTNÍ MENŠINY, A DOPADY NA ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

Hospodářský a finanční dopad navrhované úpravy na státní rozpočet, ostatní veřejné rozpočty, na podnikatelské prostředí ČR

Navrhovaný zákon bude mít dopad na kapitolu Ministerstva životního prostředí v podobě nezbytného rozšíření Registru míst zpětného odběru nejen pro oblast odpadních elektrozařízení, kde je již Registr v současné době funkční a náklady spojené s administrativní a kontrolní činností (zlepšení kontrolní činnosti míst zpětného odběru, náklady spojené s novými žádostmi o oprávnění k provozování KS, náklady spojené se zápisem a evidencí míst zpětného odběru, náklady na vytvoření nového informačního systému, náklady spojené s agendou kontroly činností kolektivních systémů atd.).

Veškeré dopady do platové oblasti a úpravy systemizovaných míst v kapitolách Ministerstva životního prostředí a Ministerstva průmyslu a obchodu budou nicméně zajištěny v rámci dosavadních limitů objemu prostředků na platy a personálních kapacit dotčených kapitol, tzn. s neutrálním rozpočtovým dopadem v platové oblasti.

V případě dopadů na územní samosprávné celky (obce a kraje) se předpokládá snížení nákladů na likvidaci černých skládek, a to zlepšením informovanosti spotřebitele, zpřísněním podmínek pro založení kolektivních systémů a novou kontrolní činností České obchodní inspekce (ČOI). Dále by mělo na základě návrhu zákona vzniknout více míst zpětného odběru odpadních elektrozařízení, což opět přispěje ke snížení nákladů za odstraňování nelegálně uloženého odpadu mimo místa k tomu určená.

U krajů se předpokládá navýšení administrativní zátěže z důvodu vydávání nových povolení zpracovatelům autovraků.

Co se týče dopadu na podnikatelské prostředí, očekává se mírné navýšení administrativní zátěže v případě míst zpětného odběru a rovněž v souvislosti se zapojením do Registru míst zpětného odběru. Na druhé straně dojde celkově ke zjednodušení povinného informování spotřebitelů.

V oblasti kolektivních systémů se očekává v důsledku jednoznačného stanovení povinností pro kolektivní systémy eliminace parazitování některých z nich na těch, které své povinnosti řádně plní. Dále je očekáváno zlepšení transparentního prostředí při obchodování s komoditami, přičemž je zde i možnost, že v důsledku toho dojde ke zvýšení příjmů z obchodování pro kolektivní systémy. Mělo by dojít ke zvýšení efektivity činnosti kolektivních systémů, a to vzhledem k nutnosti koordinovat některé aktivity s ostatními existujícími kolektivními systémy za účasti ministerstva. Na druhé straně se očekávají náklady spojené s novými žádostmi o oprávnění k provozování kolektivních systémů, náklady spojené s povinnými audity a ověřováním dat nebo povinností vytvářet finanční rezervu.

V případě výrobců či akreditovaných zástupců v oblasti autovraků dojde ke snížení administrativní zátěže v podobě zrušení povinnosti zasílat ministerstvu roční zprávy.

Sociální dopady, včetně dopadů na specifické skupiny obyvatel

Navrhovaná právní úprava nebude mít žádné negativní sociální dopady, včetně dopadů na specifické skupiny obyvatel, zejména osoby sociálně slabé, osoby se zdravotním postižením a národnostní menšiny.

Návrh přinese zlepšení dostupnosti míst zpětného odběru zpřísněním podmínek pro založení kolektivních systémů, koordinací některých jimi vykonávaných aktivit a zjednodušení přístupu k informacím o místech zpětného odběru. Předpokládá se rovněž navýšení míst zpětného odběru odpadních pneumatik pro spotřebitele. Cílem návrhu je dále lepší informovanost spotřebitelů o systémech zpětného odběru.

Dopady na životní prostředí

Návrh povede ke snížení potenciálních negativních dopadů na životní prostředí, neboť podstatnělepší dohled nad subjekty nakládajícími s vybranými výrobky, a tedy ke snížení rizika nesprávného nakládání s odpady vznikajícími z výrobků s ukončenou životností a odkládání tohoto odpadu mimo místa k tomu určená.

Zvýší se rovněž objem sebraného odpadu z vybraných výrobků a dojde i ke zvýšení míry jejich skutečné recyklace. Cílem je dále snížení rizika negativních dopadů na životní prostředí nedostatečnou kontrolou či použitím nevhodných technologií při zpracování autovraků. Návrh celkově směřuje k podpoře oběhového hospodářství.

Podrobné zhodnocení všech výše uvedených dopadů je uvedeno v Závěrečné zprávě z hodnocení dopadů regulace.

H) ZHODNOCENÍ DOPADŮ NAVRHOVANÉHO ŘEŠENÍ VE VZTAHU K OCHRANĚ SOUKROMÍ A OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Návrh zákona předpokládá shromažďování osobních údajů ministerstvem při vkládání údajů do Registru míst zpětného odběru a do informačního systému pro vedení informací o vozidlech s ukončenou životností, přijímání a zpracování žádostí o zápis do Seznamu výrobců, žádostí o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému, ročních zpráv o výrobcích s ukončenou životností, zpráv o plnění povinností provozovatelů solárních elektráren, zpráv o ověření a závěrečných shrnutích o provedených ověřeních, zpráv o sběru a zpracování vozidel s ukončenou životností a jejich částí, o produkci a nakládání s odpady. Shromažďovány a zpracovávány jsou zejména tyto osobní údaje: jméno (ve smyslu § 77 odst. 1 občanského zákoníku), obchodní firma, adresa místa trvalého pobytu, adresa sídla, identifikační číslo osoby, daňové identifikační číslo a kontaktní údaje (telefon a elektronická adresa).

Účel zpracování uvedených osobních údajů je především identifikační, evidenční a kontrolní. Na základě žádosti o zápis do Seznamu je výrobce zapsán a veden v tomto seznamu po celou dobu, po kterou uvádí na trh v České republice vybrané výrobky. Údaje obsažené v žádosti o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému slouží k vedení řízení o této žádosti a k vydání rozhodnutí; ministerstvo dále vede pro účely dohledu seznam vydaných oprávnění k provozování kolektivního systému a rozhodnutí o jejich změnách nebo zrušení. Údaje obsažené v ročních zprávách o výrobcích s ukončenou životností, ve zprávách o plnění povinností provozovatelů solárních elektráren a ve zprávách o sběru a zpracování vozidel

s ukončenou životností a jejich částí, o produkci a nakládání s odpady jsou nezbytné pro účely evidence a kontroly plnění zákonem stanovených povinností.

Ministerstvo zveřejňuje způsobem umožňujícím dálkový přístup a ve stanoveném rozsahu aktuální Seznam výrobců, Registr míst zpětného odběru a informační systém pro vedení informací o vozidlech s ukončenou životností. Rozsah zveřejňovaných údajů je stanoven tak, aby nebyly zveřejňovány např. údaje o adrese místa trvalého pobytu nebo kontaktní údaje nepodnikajících fyzických osob. Podobně je zveřejňován seznam vydaných oprávnění k provozování kolektivního systému a rozhodnutí o jejich změnách nebo zrušení, avšak vyjma údajů, které jsou předmětem obchodního tajemství nebo na které se vztahuje zákon o ochraně osobních údajů. Jinak jsou osobní údaje zpracovávány neveřejně (zejm. veškeré údaje obsažené v ročních zprávách o výrobcích s ukončenou životností, ve zprávách o plnění povinností provozovatelů solárních elektráren a ve zprávách o sběru a zpracování vozidel s ukončenou životností, jejich částí, o produkci a nakládání s odpady). Osobní údaje nejsou zveřejňovány při zveřejňování souhrnných údajů získaných z ročních zpráv o výrobcích s ukončenou životností.

Údaje ze Seznamu výrobců, Registru míst zpětného odběru a informačního systému pro vedení informací o vozidlech s ukončenou životností, které nejsou veřejně přístupné, poskytuje ministerstvo pouze zákonem stanoveným subjektům. Kromě správních úřadů vykonávajících státní správu na úseku upravovaném tímto zákonem jde o některé další správní orgány, které příslušné údaje potřebují k plnění svých zákonem svěřených úkolů (Policie České republiky, obecní úřady obcí s rozšířenou působností při zápisech skutečností do registru silničních vozidel a Státní fond životního prostředí České republiky). Ministerstvo vnitra a Policie České republiky pak poskytují správním úřadům vykonávajícím státní správu na úseku upravovaném tímto zákonem pro potřeby plnění jejich úkolů referenční údaje ze základního registru obyvatel, údaje z agendového informačního systému evidence obyvatel a údaje z agendového informačního systému cizinců.

Doba uchování osobních údajů se bude řídit platnými ustanoveními zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, ve znění pozdějších předpisů, a Spisovým a skartačním řádem ministerstva.

Každý subjekt, který by zjistil nebo se domníval, že zpracování jeho osobních údajů je prováděno v rozporu s ochranou soukromého nebo osobního života nebo v rozporu se zákonem, zejména pokud by zjistil, že jeho údaje jsou s ohledem na jejich zpracování nepřesné, bude moci požádat ministerstvo o vysvětlení nebo se domáhat nápravy tohoto stavu. Přístup subjektu údajů k informacím o zpracování svých osobních údajů bude jinak obecně řešen v souladu s § 28 zákona o zpracování osobních údajů.

I) ZHODNOCENÍ KORUPČNÍCH RIZIK

Oproti dosavadní právní úpravě se navrhovaným zákonem mění kompetence správních úřadů v některých oblastech včetně úpravy rozhodovacích postupů, v jiných oblastech jsou upravovány kompetence správních úřadů zcela nově.

Návrh zákona sjednocuje pravidla pro vedení Seznamu výrobců a zápisy do něj pro všechny druhy vybraných výrobků, které podléhají zpětnému odběru (elektrozařízení, baterie nebo akumulátory a pneumatiky). Nová právní úprava Seznamu výrobců je postavena na principu, že ve správním řízení je ministerstvem rozhodováno o žádosti o zápis, o změnách zápisu nebo o vyřazení ze Seznamu jen tehdy, jestliže se nevyhovuje žádosti nebo se nepostupuje podle oznámení skutečností zapsanou osobou. Tím je rozhodovací proces zjednodušen, aniž by zároveň mohlo docházet k zásahům do zákonem chráněných práv dotčených osob. Je-li tedy například na základě žádosti proveden zápis výrobce do Seznamu

(žádosti je vyhověno), rozhodnutí o tom se nevydává. Blíže k rozhodovacím procesům v případě Seznamu výrobců viz zvláštní část důvodové zprávy.

Ministerstvo dále po vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu rozhoduje o žádosti o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému nebo změnách a zrušení tohoto oprávnění. Rozhodování o oprávnění k provozování kolektivního systému příslušelo ministerstvu již podle dosavadní právní úpravy, v případě elektrozařízení však mělo podobu rozhodnutí o zápisu provozovatele kolektivního systému do Seznamu výrobců. Oprávnění k provozování kolektivního systému bude vydáváno na základě žádosti, jejíž povinné náležitosti stanoví zákon. Žadatel musí doložit splnění podmínek stanovených zákonem pro vydání oprávnění a musí kromě jiného předložit ministerstvu s žádostí projekt zajišťování kolektivního plnění, který obsahuje zejména popis způsobu, jakým žadatel hodlá zajišťovat společné plnění povinností výrobců (zpětný odběr a zpracování výrobků s ukončenou životností atd.). Při splnění zákonem stanovených podmínek má žadatel na vydání oprávnění nárok. Oprávnění k provozování kolektivního systému ministerstvo zruší po projednání s Ministerstvem průmyslu a obchodu, nastane-li některý ze zákonem stanovených důvodů (bez možnosti správního uvážení). V případě zrušení oprávnění z důvodu porušení povinností provozovatele kolektivního systému jsou zkoumány a vyhodnocovány okolnosti a závažnost daného porušení s tím, že zákon stanoví pro tento postup konkrétní vodítka včetně demonstrativního výčtu závažných porušení povinností. Před samotným zrušením oprávnění, které je třeba považovat až za prostředek ultima ratio, musí ministerstvo poskytnout provozovateli kolektivního systému lhůtu ke zjednání nápravy.

Ministerstvo dále rozhoduje na základě žádosti výrobce plnicího své povinnosti v individuálním systému o souhlasu k čerpání peněžních prostředků ze zvláštního vázaného účtu, který je výrobce povinen zřídit. V případě prokázání splnění stanovených podmínek má výrobce na udělení souhlasu nárok. Pokud jde o povolení provozu zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností, budou krajské úřady vydávat tato povolení podle zákona o odpadech s tím, že zákon o výrobcích s ukončenou životností stanoví pouze některé speciální odchylky od obecného povolovacího režimu.

Kontrolní pravomoci svěřuje navrhovaný zákon ministerstvu, pokud jde o kontrolu činností provozovatelů kolektivních systémů, a dále speciálním dozorovým orgánům, kterými jsou Česká inspekce životního prostředí (ČIŽP) a Česká obchodní inspekce (ČOI). Ty vykonávají kontrolní činnost v oblastech vymezených navrhovaným zákonem na základě již zavedených mechanismů. Při porušení povinností stanovených tímto zákonem budou ukládat osobám nápravná opatření a pokuty za přestupky, s výjimkou přestupků spáchaných nepodnikajícími fyzickými osobami, které projednávají v prvním stupni obecní úřady obcí s rozšířenou působností. Pravomoc zakázat uvádět na trh nebo do oběhu baterie nebo akumulátory, které nespĺňují zákonem stanovené požadavky, a uložit výrobcí povinnost zajistit stažení nevyhovujících baterií nebo akumulátorů z trhu, je zakotvena již v dosavadním zákoně o odpadech, navrhovaným zákonem je pouze přenesena z ČIŽP na ČOI. Splnění stanovených podmínek při dovozu vybraných výrobků do České republiky budou kontrolovat celní úřady. Lze konstatovat, že veřejná správa bude schopna plošně kontrolovat a vynucovat dodržování předmětné regulace.

Úpravu kompetencí příslušných správních úřadů a zejména rozhodovacích postupů lze považovat za přiměřenou množině vztahů, které navrhovaný zákon upravuje. Tyto kompetence nepřekračují rámec toho, co je nezbytné k zajištění efektivní kontroly a vymáhání zákonem stanovených povinností jednotlivých osob. Navrhovanou právní úpravou nedochází ani k nadměrnému soustředění pravomocí u některého správního úřadu, zejména u ministerstva, jemuž návrh zákona svěřuje nejvíce kompetenci jakožto ústřednímu správnímu úřadu na daném úseku. Příslušné pravomoci jsou vždy svěřeny tomu správnímu úřadu, který je schopen je efektivně vykonávat s ohledem na dosavadní kompetence a rozsah věcné a místní působnosti. Tak například rozhodování o vydání oprávnění k provozování

kolektivního systému, jeho změnách a zrušení přísluší ministerstvu, neboť kolektivní systémy působí zpravidla na území celé ČR a jsou klíčovými subjekty pro plnění povinností výrobců a závazků státu vyplývajících z příslušných předpisů EU (zejm. závazné cíle pro sběr odpadních elektrozařízení a odpadních baterií a akumulátorů). Na rozhodování ve věcech kolektivních systémů se bude nově podílet též Ministerstvo průmyslu a obchodu v souvislosti s jeho působností v oblastech surovinové politiky a výrobků obecně.

Z organizačního řádu ministerstva lze přesně určit útvar, který je příslušný k rozhodování ve věci, přičemž lze určit i osobu, která je odpovědná za konkrétní rozhodnutí. O právech a povinnostech účastníků se rozhoduje ve správním řízení, proti rozhodnutí věcně příslušného útvaru ministerstva v prvním stupni může účastník řízení podat rozklad, o němž rozhoduje ministr životního prostředí na návrh rozkladové komise ministerstva. O odvolání proti rozhodnutí ČIŽP rozhoduje ministerstvo, o odvolání proti rozhodnutí ČOI rozhoduje její ústřední ředitel. Účastník se může také bránit již v průběhu řízení proti nesprávnému postupu orgánu veřejné správy, a to na základě § 175 správního řádu, dle něhož může uplatnit stížnost proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správního orgánu. Správní řízení jsou zahajována na žádost účastníka, náležitosti žádostí jsou jednoznačně stanoveny zákonem. Navrhovatel se rovněž může domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu postupem podle § 80 správního řádu. Dále je mu poskytována ochrana na základě zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, kdy se může za stanovených podmínek domáhat náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím, anebo nesprávným úředním postupem, jímž se rozumí též porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Právní předpis dostatečně jasným způsobem nastavuje systém odpovědnosti jednotlivých subjektů, kdy již existuje funkční systém vnitřní kontroly a přezkoumávání rozhodnutí.

Navrhovaná právní úprava má pozitivní vliv na dostupnost informací. Ministerstvo bude zveřejňovat způsobem umožňujícím dálkový přístup informace ze Seznamu výrobců, Registru míst zpětného odběru, informačního systému pro vedení informací o vozidlech s ukončenou životností, seznam vydaných oprávnění k provozování kolektivního systému a rozhodnutí o jejich změnách nebo zrušení a souhrnné údaje získané z ročních zpráv o výrobcích s ukončenou životností. Návrh předpokládá omezení zpřístupnění některých informací z důvodu ochrany obchodního tajemství, avšak toto omezení je zcela v souladu s právní úpravou v zákoně o svobodném přístupu k informacím. Správní orgán posuzuje v každém jednotlivém případě, zda jsou dány podmínky, za nichž je obchodní tajemství chráněno (§ 504 občanského zákoníku).

J) ZHODNOCENÍ DOPADŮ NA BEZPEČNOST NEBO OBRANU STÁTU

Navrhovaná právní úprava nemá dopad na bezpečnost nebo obranu státu.

ZVLÁŠTNÍ ČÁST

K § 1

Úvodní ustanovení zákona odkazuje na předpisy Evropské unie, které jsou zákonem implementovány, nebo jejichž principy zákon přímo přebírá. Současně úvodní ustanovení definuje okruhy práv a povinností, které zákon zakládá.

K § 2

Ustanovení o působnosti zákona vymezuje vztah zákona k současně předkládanému novému zákonu o odpadech a dále jsou stanoveny výjimky pro konkrétní skupiny výrobků, na které se zákon nevztahuje.

Zákon má ve vztahu k zákonu o odpadech postavení zvláštní právní normy a použije se přednostně. Zákon o odpadech se jako obecná právní norma použije při nakládání s výrobky s ukončenou životností subsidiárně, tj. nestanoví-li zákon o výrobcích s ukončenou životností jinak.

Pro jednotlivé skupiny výrobků jsou vyjmenovány případy, kdy se zákon neuplatní, resp. jsou zde definovány výjimky z definic vymezených v § 3 zákona. Rozsah těchto výjimek odráží především požadavky dané jednotlivými výrobovými směrnice (směrnice 2012/19/EU, směrnice 66/2006/ES, směrnice 200/53/ES). Zákon se neuplatní ve vztahu k elektrozařízením nebo bateriím a akumulátorům instalovaných v rámci výrobků nezbytných pro ochranu bezpečnostních zájmů České republiky. To se týká také zbraní, střeliva a munice. V souladu se směrnicí 2012/19/EU se zákon nevztahuje na zařízení navržená a nainstalovaná jako část jiného zařízení, které nespadá do oblasti působnosti tohoto zákona, jestliže mohou plnit svou funkci pouze jako součást tohoto zařízení. Této výjimky však bylo v praxi zneužíváno s cílem vyhnout se plnění povinností výrobce elektrozařízení zejména v případech solárních panelů a světelných zdrojů s odůvodněním, že tyto výrobky uváděné na trh budou sloužit výhradně jako nedílná součást jiných zařízení (např. solární panely umístěné na stavbách apod.). Předmětná výjimka, i s ohledem na výkladovou praxi Evropské komise [srov. interpretační příručka Frequently Asked Questions on Directive 2012/19/EU on Waste Electrical and Electronic Equipment (WEEE)] a Soudního dvora EU (srov. rozsudek ve věci C-369/14 *Sommer Antriebs- und Funktechnik*), by však neměla být vykládána extenzivně, neboť jak solární panely, tak světelné zdroje mohou plnit svou funkci i bez zabudování například do konstrukce stavby nebo mohou být kdykoli odmontovány a opět namontovány. Za účelem vyloučení pochybností proto navrhaný zákon omezuje použití výjimky podle § 2 odst. 3 písm. b) tak, že z ní výslovně vyjímá tato uvedená elektrozařízení.

Ve směrnici 2012/19/EU je explicitně uvedeno, že se nevztahuje na přímo žhavené žárovky. Návrh zákona jde nicméně v tomto ohledu nad rámec příslušné směrnice. Výrobci přímo žhavených žárovek jsou tedy povinni plnit povinnosti jako ostatní výrobci elektrozařízení. Uvádění většiny přímo žhavených žárovek na trh je sice zakázáno nařízením Komise (ES) č. 244/2009, které je založené na směrnici o ekodesignu výrobků, ale daný zákaz prodeje se v ČR mnohdy porušuje, a přímo žhavené žárovky jsou nadále ze strany spotřebitelů používány v relativně významném množství. Současně jsou dostupné na trhu zcela legálně přímo žhavené žárovky založené na halogenových technologiích, a i ty se dosud běžně používají, mj. i v oblasti automotive.

V současnosti, pokud jde o světelné zdroje, jsou místa zpětného odběru určena jen pro zářivky, kompaktní (rtuťové) žárovky nebo LED osvětlení. Komunikace směrem ke spotřebiteli, že (pouze) přímo žhavené žárovky patří do směšného komunálního odpadu, je prakticky nemožná a její realizace ze strany výrobců by mohla být spíše kontraproduktivní – spotřebitelé by byli zmateni a mohli by pak jednat nesprávně i pokud jde o jiné světelné zdroje. Dané

světelné zdroje se navíc dlouhodobě objevují na místech zpětného odběru a způsobují více náklady výrobcům jiných osvětlovacích technologií (výrobci přímo žhavených žárovek dnes systém zpětného odběru nijak nefinancují). Za účelem participace výrobců přímo žhavených žárovek na systémech zpětného odběru světelných zdrojů je tedy navrhováno rozšíření rozsahu působnosti směrnice 2012/19/EU i na všechny přímo žhavené žárovky.

Zákon se současně neuplatní ve vztahu k vozidlům používaným pro armádní potřeby, tedy zde nevznikají žádné povinnosti ani pro jejich výrobce. To je dané zejména specifitostí těchto výrobků, kdy obecné požadavky např. na snadnou demontovatelnost výrobku či používání snadno recyklovatelných materiálů zde nemohou být prioritním zájmem.

K § 3

Vybraný výrobek

Vybranými výrobky jsou elektrická a elektronická zařízení (elektrozařízení), baterie nebo akumulátory, pneumatiky a vozidla. Zákon se na ně vztahuje bez ohledu na jejich tvar, objem, hmotnost, materiálové složení, použití a značku a bez ohledu na to, zda jsou na trh uváděny samostatně nebo jako součást či příslušenství jiných výrobků, a to v celém jejich životním cyklu od jejich výroby a uvedení na trh až po zpracování odpadu z nich vzniklého. Kdy se vybraný výrobek stává odpadem, se posuzuje dle obecné definice pojmu odpad upravené v zákoně o odpadech. Od tohoto okamžiku zákon hovoří o výrobku s ukončenou životností.

Elektrozařízení, baterie nebo akumulátor, pneumatika, vozidlo

Ustanovení vymezující základní pojmy používané v zákoně definuje na prvním místě pojmy jednotlivých vybraných výrobků v souladu s příslušnými předpisy Evropské unie (směrnice 2012/19/EU, pokud jde o elektrozařízení, a směrnice 2006/66/ES, pokud jde o baterie a akumulátory). Oblast zpětného odběru pneumatik dosud není legislativou EU regulována, základní definice zde proto kopíruje znění současně platného zákona o odpadech. Pneumatikou je tedy myšlena pružná součást sestavy kola, která je z přírodního nebo syntetického kaučuku a vyztužujících materiálů bez ráfků. Za součást pneumatiky se nepovažuje duše. Definici vozidla podle směrnice 2000/53/ES o vozidlech s ukončenou životností odpovídá vymezení pojmu vybrané vozidlo uvedené v části třetí hlavy I zákona, přičemž pojem vozidlo je definován širěji v tom smyslu, že zákon se vztahuje na všechna silniční motorová vozidla podle zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích.

Odpadní elektrozařízení, odpadní baterie nebo akumulátor, odpadní pneumatika, vozidlo s ukončenou životností

Dále jsou vymezeny pojmy odpadní elektrozařízení, odpadní baterie nebo akumulátor, odpadní pneumatika a vozidlo s ukončenou životností, a to tak, že jde o uvedené vybrané výrobky, které se staly odpadem (ve smyslu zákona o odpadech – viz výše). V případě odpadních elektrozařízení je v návaznosti na směrnici 2012/19/EU výslovně stanoveno, že odpadním elektrozařizáním jsou i všechny komponenty, konstrukční a spotřební díly elektrozařízení. Vzhledem k tomu, že v praxi činila obtíže aplikace ustanovení dosavadního zákona o odpadech umožňujícího provozovateli místa zpětného odběru odmítnout převzít nekompletní elektrozařízení, nový zákon již s touto možností nepočítá a zároveň neklade podmínku, aby za odpadní elektrozařízení byly považovány pouze komponenty a díly, které byly součástí elektrozařízení v okamžiku jeho vyřazení, což prakticky není možné prokázat.

Výrobce

Zákon dále definuje pojmy výrobců jednotlivých vybraných výrobků a pojem výrobce, jímž se rozumí výrobce kteréhokoliv vybraného výrobku.

Výrobce elektrozařízení

Pojem výrobce elektrozařízení je definován v souladu se směrnicí 2012/19/EU. S ohledem na tuto směrnici pojem výrobce elektrozařízení zahrnuje rovněž „zahraniční internetové prodejce“, tj. osoby, které prodávají elektrozařízení prostřednictvím prostředků komunikace na dálku přímo konečným uživatelům do České republiky z jiného státu, kde jsou usazeny. Kromě tohoto případu je výrobcem elektrozařízení vždy osoba usazená v České republice, přičemž způsob prodeje elektrozařízení (prostřednictvím prostředků komunikace na dálku nebo jinými způsoby) není rozhodující. Podnikatelem je třeba rozumět osobu uvedenou v § 420 občanského zákoníku. K definičnímu znaku usazení viz dále odůvodnění k pojmu osoba usazená v členském státě.

Při určení, kdo je výrobcem elektrozařízení, je nutné postupovat od bodu 1 k bodu 3 definice. Není-li výrobcem elektrozařízení osoba podle bodu 1, je třeba posoudit, zda jím není osoba podle bodu 2. Jestliže žádná osoba nespĺňuje definiční znaky podle bodů 1 nebo 2, je výrobcem vždy osoba podle bodu 3, nejde-li o specifický, výše uvedený případ zahraničního internetového prodejce.

Pokud by výjimečně nastala situace, že elektrozařízení přepravuje do České republiky z jiné členské země EU osoba, kterou nelze považovat za usazenou v České republice, je výrobcem elektrozařízení v návaznosti na definici pojmu uvedení na trh ten, kdo elektrozařízení od takové osoby ze zahraničí nabyt za účelem další distribuce (český prodejce). Soustavné dodávání elektrozařízení do České republiky přímo konečným uživatelům osobou, která není v České republice usazena, nelze předpokládat jinými způsoby, než za použití prostředků komunikace na dálku.

Vzhledem k tomu, že v případě výrobce elektrozařízení podle bodu 2 jde již o následné uvedení elektrozařízení do oběhu poté, co již bylo v České republice uvedeno na trh osobou, která je vyrobila (viz definice obou těchto pojmů), je stanoveno, že uvedení elektrozařízení výrobcem do oběhu podle tohoto ustanovení se považuje pro účely tohoto zákona za jeho uvedení na trh. To má význam pro řadu povinností, které zákon výrobcům stanoví v souvislosti s uvedením vybraného výrobku na trh.

Výrobce baterií nebo akumulátorů

Pojem výrobce baterií nebo akumulátorů je definován v souladu se směrnicí 2006/66/ES. Výrobcem baterií nebo akumulátorů může být rovněž výrobce vozidel, elektrozařízení nebo jiných výrobků, pokud jsou v nich baterie nebo akumulátory zabudovány nebo k nim přiloženy. K pojmu podnikatel viz odůvodnění definice pojmu výrobce elektrozařízení.

Výrobce pneumatik

Obdobně jako v případě baterií a akumulátorů může být výrobcem pneumatik rovněž podnikatel, který uvádí v rámci své podnikatelské činnosti jiné výrobky (funkční celky, zpravidla půjde o automobily či jiná vozidla), jejichž součástí nebo příslušenstvím jsou pneumatiky. V reakci na běžnou praxi, které není důvod bránit, kdy výrobci automobilů vyvázejí či dodávají do zahraničí spolu s jimi vyrobenými vozy pneumatiky uvedené na trh v České republice, obsahuje definice výjimku v tom smyslu, že výrobcem pneumatik není osoba, která uvádí na trh pouze pneumatiky přímo určené k dalšímu uvedení na jakýkoliv jiný trh mimo Českou republiku jako součást či příslušenství funkčního celku. Z takových pneumatik se prokazatelně nestane na území České republiky odpad, a proto není zapotřebí, aby vůči nim byly plněny

povinnosti výrobce. K pojmu podnikatel viz odůvodnění definice pojmu výrobce elektrozařízení.

Výrobce vozidel

Vzhledem k tomu, že směrnice 2000/53/ES vymezuje výrobce pouze velmi obecně, definuje zákon pojem výrobce vozidel odkazem na zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého lze vozidla uvádět na trh pouze za podmínky, že byla stanoveným postupem schválena jejich technická způsobilost. Podle tohoto zákona se výrobcem vozidla, systému vozidla, konstrukční části vozidla nebo samostatného technického celku vozidla rozumí osoba, která odpovídá za dodržení technických požadavků stanovených tímto zákonem a podmínek stanovených v rozhodnutí o schválení typu vozidla, systému vozidla, konstrukční části vozidla nebo samostatného technického celku vozidla a za zajištění shody vyráběných vozidel s typem vozidla, systému vozidla, konstrukční části vozidla, samostatného technického celku vozidla, jehož typ byl schválen. Definice výrobce vozidel podle navrhovaného zákona dále zahrnuje akreditovaného zástupce, kterého může podle zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích pověřit zahraniční výrobce uváděním jím vyrobených vozidel na trh na území České republiky a který vykonává svoji činnost na základě povolení Ministerstva dopravy.

Uvedení na trh, uvedení do oběhu

Oproti dosavadnímu zákonu o odpadech se upouští od definičního znaku předání výrobku jiné osobě v České republice, s čímž byly spojeny určité výkladové obtíže. Jedná se v první řadě o výše popsanou situaci, kdy výrobek (elektrozařízení) přepraví do České republiky osoba, která zde není usazena, a výrobek zde předá jiné osobě. Použití výrazu „dodání výrobku na území České republiky k distribuci, spotřebě nebo použití“ tuto situaci řeší, neboť za toho, kdo výrobek dodal, bude považován ten, kdo ho od takové osoby ze zahraničí nabyl za účelem další distribuce a je zde usazen. Dále bylo sporné, zda například solární panely, které si za účelem instalace ve vlastní solární elektrárně dovezl sám ze zahraničí její provozovatel, byly vůbec uvedeny na trh v České republice, což je podstatné pro plnění zákonem stanovených povinností, jestliže byly solární panely uvedeny na trh do dne 1. ledna 2013. Definice pojmů uvedení na trh a uvedení do oběhu v neposlední řadě lépe korespondují s příslušnými ustanoveními směrnic 2012/19/EU a 2006/66/ES.

Místo zpětného odběru a veřejné místo zpětného odběru

Současná právní úprava definuje sběrné místo velmi obecně, což vede k řadě problémů spojených především s výkladem, jak má být posuzován požadavek na zřízení minimální hustoty míst zpětného odběru ze strany výrobce, resp. kolektivního systému. Je proto vedle obecného pojmu – místo zpětného odběru, který de facto odráží stávající právní úpravu zákona o odpadech, nově definováno veřejné místo zpětného odběru. Místem zpětného odběru tedy mohou být i tzv. neveřejná místa zpětného odběru, tedy např. místa pro odkládání výrobků s ukončenou životností v konkrétní obchodní společnosti, ke kterým ale má obvykle přístup pouze omezený okruh uživatelů (v uvedeném případě např. pouze zaměstnanci dané společnosti). Neveřejná místa zpětného odběru jsou bezesporu legitimními způsoby, jak realizovat zpětný odběr, ale současně mohou být pouze doplňkovou službou vedle vytvořené páteřní sítě veřejných míst zpětného odběru výrobce (jejich existence nemůže sloužit pro potřeby splnění povinností uvedených v § 65 odst. 2, § 85 odst. 2, § 86 odst. 2 a § 97 odst. 2). Veřejným místem zpětného odběru je tedy takové místo, které je celoročně bez omezení přístupné každému občanovi v definovanou provozní dobu (např. sběrné dvory, pouliční kontejnery, nádoby v místech veřejně přístupných institucí apod.). Místa zpětného odběru mohou být samozřejmě i tzv. mobilní místa zpětného odběru, ať již realizovaná výrobcem ve spolupráci s obcí nebo bez této spolupráce, prostřednictvím kterých může být v rámci obce

periodicky nebo neperiodicky prováděn zpětný odběr výrobků vždy v určitém časovém okamžiku. S ohledem na definici veřejného místa zpětného odběru, a požadavek na jeho celoroční přístupnost, však mobilní místo zpětného odběru také nemůže sloužit pro naplnění požadavku na vytvoření minimální hustoty míst zpětného odběru.

Poslední prodejce

Poslední prodejce představuje u vybraného výrobku poslední článek distribučního řetězce. Dodáním vybraného výrobku konečnému uživateli nemusí být jen prodej, ale například i pronájem formou leasingu apod. Není ani podstatné, zda jde o dodání v „kamenné prodejně“ nebo prostřednictvím prostředků komunikace na dálku (internetová a podobná prodejce). Posledním prodejcem baterií nebo akumulátorů je rovněž např. prodejce automobilů nebo elektrozařízení se zabudovanými nebo přiloženými bateriemi a posledním prodejcem pneumatik např. prodejce automobilů.

Konečný uživatel

Ve vztahu ke konečnému uživateli stanoví zákon některé povinnosti výrobců a posledních prodejců, a to zejména informační povinnosti a povinnosti zajistit zpětný odběr výrobků s ukončenou životností od konečného uživatele. Konečný uživatel je definován jako osoba užívající vybraný výrobek před ukončením jeho životnosti a odevzdáním osobě oprávněné k jeho převzetí podle tohoto zákona. Neznamená to však, že například v případě plnění povinnosti zajistit zpětný odběr by měl výrobce zkoumat, zda osoba, která výrobek s ukončenou životností odevzdává, ho skutečně před ukončením jeho životnosti užívala. Konečným uživatelem je třeba rozumět každého, kdo měl vybraný výrobek před ukončením jeho životnosti u sebe a mohl ho užívat, a to bez ohledu na to, zda je jeho vlastníkem a zda ho skutečně používal či nikoliv. Konečným uživatelem však není ten, v jehož držení se stane odpadem vybraný výrobek, který je předmětem jeho podnikatelské činnosti spočívající v dodávání takových výrobků nebo služeb spojených s takovými výrobky.

Osoba usazená v členském státě

Za osobu usazenou v členském státě je třeba ve světle práva EU (zejm. svobody usazování podle čl. 49 Smlouvy o fungování EU a navazující sekundární legislativy a judikatury Soudního dvora EU) považovat nejen právnickou nebo fyzickou osobu se sídlem na území členského státu (primární usazení, právnická osoba založená podle českého práva), ale i každou osobu, která má na území daného státu zřízenou organizační složku, pobočku, stálou provozovnu nebo stálé zastoupení (sekundární usazení). V kontextu definice členského státu uvedené v § 3 odst. 2 písm. a) se za takovou osobu považuje i ta, která má sídlo v některém smluvním státě Dohody o Evropském hospodářském prostoru.

Ekomodulace

Ekomodulace je zcela nový ekonomicko-environmentální nástroj definovaný ve směrnici 2008/98/ES o odpadech [čl. 8a odst. 4 písm. b)]. Jedná se o zohlednění při tvorbě sazebníku „recyklačních“ příspěvků na straně systému rozšířené odpovědnosti výrobce (kolektivní systém) definované environmentální atributy, kterými jsou zejména opětovná použitelnost či recyklovatelnost výrobku a obsah nebezpečných látek v něm. Uplatněny mohou přitom být i kvalitativní požadavky stanovené jinými právními předpisy. Výrobky, které tedy vykazují v rámci svého životního cyklu nižší dopady na životní prostředí, by tak měly být zatíženy nižším „recyklačním“ příspěvkem, a naopak výrobky s negativnějším environmentální dopadem by měly být zatíženy příspěvkem vyšším. Cílem tohoto nástroje je tedy ekonomické znevýhodnění výrobků s vyššími environmentálními externalitami za účelem jejich eliminace na trhu na úkor výrobků s vlastnostmi pro životní prostředí příznivějšími.

K § 4

Zákon dále stanoví obecné povinnosti každého při zbavování se výrobku s ukončenou životností. Základní povinností každého, kdo se zbavuje výrobku s ukončenou životností, je povinen předat takový výrobek pouze osobě oprávněné k jeho převzetí podle tohoto zákona. V případě elektrozařízení, baterií a akumulátorů a pneumatik, pro které jsou výrobci po ukončení jejich životnosti povinni vytvářet systémy zpětného odběru, určuje zákon osoby oprávněné k jejich převzetí v části druhé (§ 14). V případě vozidel s ukončenou životností, které nejsou předmětem zpětného odběru, určuje zákon osoby oprávněné k jejich převzetí v části třetí, hlavy III (§ 106).

Zákon stanoví výjimku, kdy výrobek s ukončenou životností může být předán i jiné osobě, a to v případě, jde-li o předání nezbytného množství kusů pro účely vědy a výzkumu, k muzejním účelům, pro tvůrčí, umělecké anebo sběratelské činnosti. Pokud jde o předání výrobků s ukončenou životností, které již byly zpětně odebrány, předpokládá se, že možnost takového předání výrobku s ukončenou životností bude promítnuta do smluvního vztahu výrobce či kolektivního systému a konkrétní osoby (např. sběrný dvůr nebo zpracovatel), a předání by mělo být zaznamenáno v evidenci. Může jít např. o situace, kdy sběrný dvůr předá historicky či sběratelsky hodnotná elektrozařízení určité instituci nebo osobě. V každém případě se však musí jednat o přiměřené množství odpovídající povaze (důvodu) předání, a nemůže jít o soustavnou činnost. I v případě realizace tohoto specifického způsobu předání výrobku s ukončenou životností však musí být vedena řádná evidence, přičemž takovéto předání má povahu přímého opětovného použití. Dané ustanovení však nelze vykládat extenzivně, tedy v žádném případě neumožňuje např. na určitém místě shromažďovat výrobky s ukončenou životností, a legalizovat tak vytváření černé skládky pod záminkou umělecké, tvůrčí nebo sběratelské činnosti. Ustanovení § 4 se týká výhradně možnosti předání výrobku s ukončenou životností, nelegální nakládání (skladování, manipulace, demontáž) s výrobky s ukončenou životností nemůže být daným ustanovením ospravedlňováno.

K § 5

Předání výrobku s ukončenou životností se nezapočítává do objemu produkce a nakládání s odpady, pro potřeby ohlašování podle zákona o odpadech. Tento prvek je významným administrativním zjednodušením nakládání s výrobky s ukončenou životností, a je důležitým atributem tzv. zjednodušeného odpadového režimu (viz § 8 odst. 3 zákona). Ustanovení má význam i tehdy, jestliže určitá osoba předává zpětně odebrané výrobky vznikající z její činnosti, a je kromě toho původcem i jiných odpadů nebo nakládá i s jinými odpady.

K § 6

Prevence proti negativním dopadům odpadů z vybraných výrobků směřuje v rámci životního cyklu výrobku i do fáze výroby. Povinnosti osob, které navrhují a vyrábějí vybrané výrobky, jsou zde koncipovány převážně jako obecné zásady směřující k předcházení vzniku odpadů z vybraných výrobků, snižování jejich množství a nebezpečných vlastností a umožnění jejich efektivního využití, které neohrožuje lidské zdraví, a je šetrné k životnímu prostředí. Zákon například stanoví, že vybrané výrobky musí být navrženy a konstruovány tak, aby výrobky byly snadno demontovatelné a daly se z nich vyjmout nebezpečné látky, aby při jejich výrobě bylo použito co největší množství recyklovatelných materiálů či aby po ukončení jeho životnosti byla umožněna jejich recyklace nebo jiné využití, umožňuje-li to povaha konkrétního výrobku. Zákon dále pro určité skupiny výrobků stanovuje specifické podmínky týkající se omezení nebezpečných látek a značení obsahu nebezpečných látek (např. § 78).

K § 7

Zákon stanoví v části první obecně povinnost výrobce uvádět na trh pouze takové vybrané výrobky, které splňují požadavky tohoto zákona. Při tom nejsou dotčeny požadavky zvláštních právních předpisů na ochranu životního prostředí a veřejného zdraví, technické požadavky na výrobky a jejich bezpečnost podle zvláštních právních předpisů (například zákon o technických požadavcích na výrobky, zákon o obecné bezpečnosti výrobků, nařízení vlády o omezení používání některých nebezpečných látek v elektrických a elektronických zařízeních aj.) a požadavky na ekodesign výrobků spojených se spotřebou energie. Dále je stanovena obecná informační povinnost vůči konečným uživatelům, pokud jde o informace o způsobu sběru, opětovného použití, využití nebo odstranění výrobku s ukončenou životností, které mohou být obsaženy například v průvodní dokumentaci výrobku, na obalu či v návodu k použití. Další informační povinnosti výrobců stanoví zákon v části třetí.

K § 8

Věcná působnost celé druhé části návrhu zákona je omezena pouze na odpadní elektrozařízení, odpadní baterie nebo akumulátory a odpadní pneumatiky, resp. jsou z ní vyňata vozidla s ukončenou životností, neboť v jejich případě se neuplatňuje koncept zpětného odběru založený na principu rozšířené odpovědnosti výrobce. Předmětem úpravy druhé části jsou tedy práva a povinnosti výrobců a dalších osob při zpětném odběru odpadních elektrozařízení, odpadních baterií a akumulátorů a odpadních pneumatik, některá další navazující práva a povinnosti a způsob plnění povinností výrobců stanovených tímto zákonem (individuální nebo kolektivní). Používá-li zákon v této části pojem výrobce, je tím míněn výrobce elektrozařízení, výrobce baterií nebo akumulátorů nebo výrobce pneumatik (nikoliv tedy výrobce vozidel).

Ustanovení odstavce 3 zakládá tzv. zjednodušený odpadový režim. Tento institut spočívá v omezení povinností při nakládání s odpady, pokud jde o nakládání s výrobky s ukončenou životností ve fázi od jejich zpětného odběru do okamžiku jejich předání zpracovateli nebo k přeshraniční přepravě podle přímo použitelného předpisu Evropské unie o přepravě odpadů. V této fázi nakládání s výrobky s ukončenou životností se odchylně od § 2 odst. 2 nepoužije zákon o odpadech, ale pouze zákon o výrobcích s ukončenou životností. Koncept zjednodušeného odpadového režimu nahradí pravidlo upravené v dosavadním zákoně o odpadech, podle něhož se zpětně odebraný výrobek stal odpadem až ve chvíli předání osobě oprávněné k jeho využití nebo odstranění, což ovšem může být považováno za problematické ve vztahu k právu Evropské unie (zejména směrnice 2008/98/ES o odpadech a o zrušení některých směrnic).

Smyslem zjednodušeného odpadového režimu je umožnit výrobcům zpětný odběr výrobků s ukončenou životností prostřednictvím co nejširší sítě míst zpětného odběru bez nadměrné administrativní zátěže v podobě některých povinností při nakládání s odpady. K tomu je třeba, aby místa zpětného odběru mohla být ze strany výrobců zřizována například též na úřadech, v prodejnách, ve školách či v podobě sběrných boxů apod., tedy nikoliv vždy jako standardní zařízení určená pro nakládání s odpady splňující všechny požadavky stanovené zákonem o odpadech. Ve zjednodušeném odpadovém režimu tedy především nebudou místa zpětného odběru podléhat povolení provozu zařízení určeného pro nakládání s odpady podle zákona o odpadech, nebude třeba zařazovat zpětně odebrané výrobky s ukončenou životností podle Katalogu odpadů a do kategorií nebezpečný a ostatní odpad, nebude vyžadováno vedení průběžné evidence odpadů a zasílání hlášení o odpadech a zařízeních určených pro nakládání s odpady a neuplatní se povinnosti stanovené zákonem o odpadech při (vnitrostátní) přepravě odpadů.

To však neznamená, že nakládání se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností ve zjednodušeném odpadovém režimu zůstane bez jakékoliv zákonné regulace. Zákon stanoví v rámci zjednodušeného odpadového režimu povinnosti osob při zpětném odběru a následném nakládání s výrobky s ukončenou životností včetně (vnitrostátní) přepravy v § 15.

Zdůraznit je třeba zejména povinnost nakládat se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností odděleně od ostatních druhů odpadů a tak, aby v nich případně obsažené nebezpečné látky neunikly do životního prostředí, a zákaz tyto výrobky rozebírat nebo do nich jinak zasahovat.

Povinnosti stanovené zákonem o odpadech pro nakládání s odpady se tedy při nakládání se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností uplatní až v okamžiku jejich předání zpracovateli nebo k přeshraniční přepravě podle nařízení (ES) č. 1013/2006 o přepravě odpadů. Zároveň je třeba uvést, že dokud výrobek s ukončenou životností není předán ke zpětnému odběru nebo nebyl-li vůbec ke zpětnému odběru předán (zákon umožňuje v některých případech odevzdání výrobků s ukončenou životností mimo systémy zpětného odběru), aplikace zákona o odpadech vyloučena není. Ten se v takových případech použije vždy, neobsahuje-li zákon o výrobcích s ukončenou životností odchylnou úpravu.

Pro institut zjednodušeného odpadového režimu je dále významné ustanovení § 5 zákona, které stanovuje princip, že výrobky s ukončenou životností se nezapočítávají do objemu produkce a nakládání s odpady, který je rozhodný pro plnění ohlašovacích povinností podle zákona o odpadech.

K § 9

Zákon umožňuje výrobcům dva způsoby, jakými mohou plnit povinnosti stanovené pro zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění výrobků s ukončenou životností, informování konečného uživatele o zpětném odběru a další povinnosti s tím související. Jde o samostatné plnění povinností a kolektivní plnění povinností.

V rámci samostatného plnění povinností výrobce vytváří individuální systém, a provozuje ho samostatně a na vlastní náklady. Systémem se v souladu s definicí obsaženou v § 3 rozumí síť míst zpětného odběru a zařízení ke zpracování výrobků s ukončenou životností a smluvní vztahy mezi jejich provozovateli a výrobcí, resp. provozovateli kolektivního systému, jejichž cílem je zajištění zpracování a využití zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností.

Druhou z uvedených možností je kolektivní plnění povinností společně s jinými výrobci v kolektivním systému. K tomu je zapotřebí, aby výrobce uzavřel s provozovatelem kolektivního systému písemnou smlouvu o kolektivním plnění. Obsah smlouvy není zákonem přímo stanoven, nicméně z jeho ustanovení vyplývá, že předmětem smlouvy je na jedné straně závazek provozovatele kolektivního systému zajistit pro výrobce plnění jeho povinností zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností, včetně povinnosti informovat konečného uživatele o zpětném odběru a některých dalších povinností (např. zpracovat a zaslat ministerstvu roční zprávu o výrobcích s ukončenou životností) a na druhé straně závazek výrobce zaplatit provozovateli kolektivního systému za tuto službu úhradu v podobě příspěvku podle § 46 odst. 1. Provozovatel kolektivního systému tedy na základě smluv o kolektivním plnění uzavřených s jednotlivými výrobci zajišťuje pro tyto výrobce společné plnění uvedených povinností. Za plnění těchto povinností v rozsahu uzavřených smluv o kolektivním plnění je provozovatel kolektivního systému přímo odpovědný. Odpovědnost výrobce za plnění těchto povinností nicméně nezaniká, pokud provozovatel kolektivního systému jejich plnění nezajistí.

K § 10

Pro případ, že na trh nebo do oběhu bude uveden vybraný výrobek, který nepochází od výrobce, jenž je zapsán v Seznamu, nebo je místo něj v Seznamu zapsán pověřený zástupce, stanoví zákon, že práva a povinnosti výrobce má distributor takového výrobku. Povinnost zajistit zpětný odběr a následné nakládání s takovým výrobkem po ukončení jeho životnosti by pak mohla být vynucována na distributorovi. Neznamená to však, že by se výrobce

odpovědnosti za plnění povinností stanovených tímto zákonem zbavil. Výrobce bude mít stále povinnosti zapsat se do Seznamu a zajistit zpětný odběr a další nakládání s výrobky s ukončenou životností, které uvádí na trh. Předmětné ustanovení má význam především v případech, pokud by distributor namítal, že není výrobcem ve smyslu tohoto zákona, avšak vzhledem k okolnostem by nebylo možné zjistit, která jiná osoba je výrobcem pro daný vybraný výrobek.

K § 11

V souladu s požadavky směrnice o odpadech zákon přebírá institut pověřeného zástupce, který již byl upraven v dosavadním zákoně o odpadech pouze pro zpětný odběr elektrozařízení. Pověřeného zástupce si může určit za účelem plnění povinností stanovených tímto zákonem výrobce, který není usazen v České republice. Pověřeného zástupce si budou moci nově určit i zahraniční výrobci baterií nebo akumulátorů a zahraniční výrobci pneumatik. Povinnost určit si pověřeného zástupce pak zákon stanoví v § 61 v pouze zahraničním internetovým prodejčům elektrozařízení (ostatně jiní výrobci elektrozařízení jsou vždy osoby usazené v České republice), a to v návaznosti na směrnici 2012/19/EU. V případě zahraničních výrobců baterií nebo akumulátorů a zahraničních výrobců pneumatik by bez harmonizační úpravy na úrovni EU mohlo být stanovení povinnosti určit si pověřeného zástupce vnímáno jako odporující pravidlům volného pohybu zboží, proto zákon těmto výrobcům dává pouze možnost určit si pověřeného zástupce, což je plně v souladu s ustanovením čl. 8a odst. 5 třetím pododstavcem směrnice o odpadech. To pro ně může mít přínos v podobě snadnějšího plnění povinností podle tohoto zákona, které by jinak museli plnit sami (např. komunikace se státní správou, komunikace s kontrolními orgány).

Pověřeným zástupcem lze určit pouze právnickou osobu nebo podnikající fyzickou osobu, která je usazená v České republice, a to na základě smluvního vztahu. Pověřeným zástupcem nemůže být samotná fyzická osoba, neboť se v tomto případě předpokládá, že pověřený zástupce bude od zahraničního výrobce inkasovat finanční prostředky na zajištění plnění povinností zpětného odběru jeho výrobků, tudíž se bude jednat o podnikatelskou činnost. K provozování činnosti pověřeného zástupce je dostačující oprávnění k podnikání v režimu živnostenského zákona, přičemž postačuje oprávnění k provozování živnosti volné.

Zákon neumožňuje určit si jako pověřeného zástupce provozovatele kolektivního systému, neboť jeho posláním je zajišťovat kolektivní plnění povinností výrobců stanovených pro zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění výrobků s ukončenou životností a informování konečného uživatele o zpětném odběru, nikoliv vystupovat jako zástupce výrobce pro plnění veškerých jeho povinností podle tohoto zákona, včetně například povinností při uvádění vybraných výrobků na trh. Zákon nicméně nevyklučuje, aby pověřený zástupce plnil povinnosti zahraničního výrobce prostřednictvím provozovatele kolektivního systému.

Pověřený zástupce se zapisuje do Seznamu výrobců a odpovídá za plnění povinností výrobce od okamžiku jeho zápisu do tohoto seznamu po celou dobu, po kterou je v něm zapsán. Pověřený zástupce plní všechny povinnosti výrobce stanovené tímto zákonem. Pověřený zástupce tedy uzavře smlouvu se zahraničním výrobcem ve věci plnění povinností vyplývajících ze zákona. Tento pověřený zástupce na základě této smlouvy pak uzavírá smlouvu s příslušným kolektivním systémem. Pokud pověřený zástupce však nebude řádně dané povinnosti plnit, odpovědnost výrobce nezaniká.

V případě, že osoba usazená v jiném členském státě, která současně není usazena v České republice a dodává do České republiky své výrobky prostřednictvím distributorů, se rozhodne plnit povinnosti v České republice namísto těchto distributorů v rámci pověřeného zástupce, uzavře s tímto pověřeným zástupcem v této věci smlouvu. Tento pověřený zástupce pak dále ve věci kolektivního plnění uzavírá smlouvu s kolektivním systémem (smlouvu o kolektivním plnění). V případě, že je výše uvedená osoba neusazená v České republice společníkem

kolektivního systému, kdy povinnosti této osoby plní pověřený zástupce, pak tento má povinnost podle § 42 odst. 1 zákona uzavřít smlouvu pouze s tím kolektivním systémem, jehož společníkem je osoba, jejíž povinnosti plní. Obecně tedy platí, že pověřený zástupce si tedy může pro plnění povinností zvolit libovolný kolektivní systém (popř. může povinnosti plnit individuálně). Toto ale neplatí pro pověřeného zástupce (§ 61 odst. 2 věta první), který plní povinnosti společníka kolektivního systému.

K § 12

Základní povinností každého výrobce je zajistit na vlastní náklady zpětný odběr výrobků s ukončenou životností, které uvádí na trh, a jejich následné zpracování a využití nebo odstranění. Výrobky, které výrobce uvádí na trh, se zde rozumí druh vybraných výrobků (elektrozařízení, baterie a akumulátory nebo pneumatiky) a jejich skupina (viz dále). Zpětný odběr výrobku s ukončenou životností nesmí být vázán na koupi nového výrobku. Konkrétní rozsah povinnosti výrobce zajistit zpětný odběr výrobků s ukončenou životností, jakož i další podmínky, za nichž je výrobce povinen zpětný odběr zajistit, stanoví zákon v části druhé, hlavě VII - IX. V případě, že výrobce pro výrobce zajišťuje zpětný odběr jiná osoba, nebo je tento zpětný odběr realizován ve spolupráci s touto jinou osobou, musí mít výrobce a daná osoba mezi sebou uzavřenou písemnou smlouvu o zřízení místa zpětného odběru. Dané opatření má vztah ke kontrolovatelnosti vytváření sběrných sítí v definovaném rozsahu ze strany výrobců.

V některých případech zákon v části třetí vyžaduje, aby výrobce nebo poslední prodejce zajistil zpětný odběr výrobků s ukončenou životností bezplatně, resp. bez nároku na úplatu. Pro vyloučení jakýchkoliv pochybností je stanoveno, že v těchto případech není dotčena možnost finanční motivace konečného uživatele k odevzdání výrobku s ukončenou životností formou výkupu nebo jiným obdobným způsobem (např. vratné zálohy účtované při prodeji nového vybraného výrobku motivující k jeho odevzdání ke zpětnému odběru po ukončení jeho životnosti). Zároveň zákon výslovně stanoví, že v těchto případech nesmí být konečnému uživateli účtovány jakékoliv náklady či jiné platby, které přímo či nepřímo souvisejí se zpětným odběrem (typicky například účtování nákladů na dopravu, čímž je *de facto* obcházen zákaz požadování úplaty za zpětný odběr).

Ustanovení zakazující nabízení nebo poskytování úplaty za odevzdání demontovaných částí výrobků s ukončenou životností nebo takových, u kterých je zjevné, že v důsledku demontáže nejsou kompletní, ke zpětnému odběru má za cíl omezit nežádoucí praktiky spočívající v nedovolené demontáži výrobků s ukončenou životností a odebírání pouze jejich hodnotných částí. Např. může jít o demontáž kompresorů z ledniček, které mají díky svému materiálovému složení a vyšší hmotnosti pozitivní ekonomickou hodnotu, a mnohdy jsou dnes vykupovány ze strany tzv. výkupu druhotných surovin. Při jejich neodborném odstranění z výrobku ale mohou unikat problematické látky do životního prostředí. V případě, že spotřebitel nekompletní část elektrozařízení vlastní, může jej bezplatně odevzdat na příslušném místě zpětného odběru.

K § 13

Základní informační povinností výrobce, pokud jde o zpětný odběr, je informovat prostřednictvím distributorů konečného uživatele o způsobu provedení zpětného odběru výrobků s ukončenou životností. Na tuto povinnost navazují informační povinnosti výrobců realizovat osvětové a propagační činnosti, což je transpozice čl. 8a odst. 2 směrnice o odpadech.

Realizace osvětové a propagační činnosti je přitom nezbytným předpokladem k tomu, aby koneční uživatelé aktivně participovali na systémech zpětného odběru výrobků s ukončenou životností. Osvětovou činnost musejí výrobci či provozovatelé kolektivních systémů vykonávat také proto, aby byly schopni dosáhnout minimálních úrovní zpětného odběru požadovaných

zákonem, resp. aby došlo k zapojení občanů do systémů třídění. Např. dosavadní právní úprava v oblasti elektrozařízení kolektivní systémy nebo výrobce k provádění osvětové činnosti prakticky nenuť. Od roku 2005 zde proto dochází k dlouhodobě neudržitelné situaci, kdy některé kolektivní systémy osvětové aktivity realizují, ale jiné vůbec, nebo provádějí jen formální činnosti (např. vydávání elektronických informačních letáků). Navrhovaná právní úprava proto zakotvuje povinnost všech provozovatelů kolektivních systémů osvětovou činnost realizovat. Tato osvětová činnost musí cílit na změnu spotřebitelského chování za účelem většího zapojení konečných uživatelů do systémů zpětného odběru výrobků s ukončenou životností a dosažení co nejvyšší úrovně zpětného odběru. Osvětová činnost má zpravidla podobu informačních kampaní zaměřených na konečné uživatele, případně jiných aktivit, které naplňují uvedené cíle.

Obecně platí, že různorodost využívání informačních kanálů je pro účinnou osvětu v oblasti nakládání s odpady žádoucí či dokonce nezbytné. Je ale nutné provádět zde určitou koordinaci a jednotlivé aktivity plánovat, a to nejen z důvodu zajištění optimálního oslovení požadovaného podílu občanů, ale i z hlediska efektivity vynaložených nákladů. Bez společné koordinace by tedy mohlo dojít k tomu, že každý kolektivní systém by sice realizoval určité osvětové aktivity spojené s vynaložením určitých nákladů, ale výsledný efekt by byl významně nižší, než kdyby při zachování stejných nákladů došlo ke koordinaci jednotlivých samostatných aktivit. Jako jednoduchý příklad může být uvedena situace, kdy tři kolektivní systémy inzerují v celoplošných televizních médiích, ale všechny předmětné spoty (reklamy) jsou vysílány v určitém omezeném období jednoho roku, ale ostatní období v daném roce zůstanou nepokryty. Při společné koordinaci by vysílání spotů mohlo být rozloženo do celého roku, mohla by být i optimalizována jejich náplň v průběhu různých částí roku, a tím by došlo k zajištění významně vyššího informačního efektu.

Je proto žádoucí, aby kolektivní systémy mohly provádět osvětové aktivity v rámci společné platformy, a aby finanční náklady mohly sdílet na základě vzájemně dohodnutého spravedlivého modelu, např. na základě podílů výrobců na trhu. Toto jsou důvody, proč je v § 49 odst. 1 písm. c) navrhována možnost vzájemné spolupráce mezi kolektivními systémy.

Ministerstvo přitom stanoví vyhláškou minimální požadavky na rozsah realizovaných informačních kampaní, zejména se zřetelem na počet oslovených občanů či jednotlivé společenské kohorty, a dále stanoví i základní způsoby vedení těchto informačních kampaní. V tomto ohledu budou např. stanoveny určité způsoby komunikace, které by měly v určité minimální četnosti realizovat všechny kolektivní systémy. Lze např. požadovat, aby kolektivní systém oslovil v určitém období určitý podíl populace v určité věkové kohortě, ale samotné provedení pak může být realizováno velmi různorodě, a to např. formou celoplošných televizních sdělení, lokálních mediálních sdělení, výstav, workshopů nebo prostřednictvím internetových reklam či sociálních sítí. Obecná pravidla pro provádění osvěty pak budou vyhláškou stanovena pro individuálně plnící výrobce.

K § 14

Zákon stanoví, že konečný uživatel smí předat výrobek s ukončenou životností jen na místo zpětného odběru nebo poslednímu prodejci, případně jiné osobě určené výrobcem, není-li zákonem stanoveno jinak. Jinou osobu, které může být odevzdán výrobek s ukončenou životností, určuje výrobce například v případech podle § 17 odst. 5. Výjimky, kdy se konečný uživatel smí zbavit výrobku s ukončenou životností jiným způsobem, stanoví zákon například pro automobilové a průmyslové baterie a akumulátory pneumatiky nebo elektrozařízení. Zákonem stanovené omezení pro zbavování se výrobku s ukončenou životností je třeba logicky vztahovat i na jakoukoliv jinou osobu, které konečný uživatel výrobek svěřil nebo kterou zmocnil k tomu, aby se za něj výrobku s ukončenou životností zbavila. V opačném případě by bylo toto omezení v praxi neúčinné, neboť by ho bylo možné snadno obejít.

Zákon dále ukládá, že zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností musí být předán za podmínek stanovených tímto zákonem pouze zpracovateli určenému výrobcem, není-li stanoveno jinak. Do předání zpracovateli nesmí být výrobek s ukončenou životností předmětem úpravy, využití nebo odstranění. Předání zpětně odebraného výrobku s ukončenou životností jiné osobě než zpracovateli, předpokládá zákon u posledních prodejců, kteří mohou předat tyto výrobky s ukončenou životností do systému zpětného odběru výrobce. Současně je poslední prodejce oprávněn zpětně odebrané výrobky s ukončenou životností předat přímo zpracovateli.

S vymezením osob, kterým smí být výrobek s ukončenou životností předán, koresponduje zákaz kohokoliv jiného výrobek s ukončenou životností převzít. Současně je stanoveno, že vlastnické právo k výrobku s ukončenou životností přechází na zřizovatele místa zpětného odběru, tedy výrobce nebo kolektivní systém, a to okamžikem odevzdání výroku na místo zpětného odběru. Pokud je zřizovatelů místa zpětného odběru více, stanoví se vlastnictví mezi těmito zřizovateli smluvně.

Okruh osob, které smějí převzít výrobek s ukončenou životností, je u elektrozařízení či přenosných baterií a akumulátorů do značné míry zákonem omezen, neboť v souladu s předpisy Evropské unie nese odpovědnost za sběr a nakládání včetně financování těchto činností výrobce (princip rozšířené odpovědnosti výrobce). Výrobce rovněž odpovídá za dosažení minimální úrovně zpětného odběru, která v případě odpadních elektrozařízení a odpadních baterií a akumulátorů vychází z příslušných evropských směrnic. Z těchto důvodů je nutné vytvořit výrobcům takové podmínky, aby své odpovědnosti na základě zákona mohli dostát.

K § 15

Zpětný odběr výrobků s ukončenou životností zajišťuje výrobce v tzv. místech zpětného odběru, což je jakékoliv místo, které výrobce za tím účelem zřídí. Místo zpětného odběru může být zřízeno jak v zařízení určeném pro nakládání s odpady, tak jinde, například v „kamenné prodejně“ u posledního prodejce, na úřadě či v jiné veřejné budově, na ulici apod. Zpětný odběr nicméně musí v místě zpětného odběru probíhat za podmínek stanovených v § 17. Má-li například místo zpětného odběru charakter sběrné nádoby bez stálé obsluhy, musí v něm být výrobky s ukončenou životností zabezpečeny před nežádoucím znehodnocením. Místa zpětného odběru může zřizovat pouze výrobce. Provozovatelem místa zpětného odběru je buď sám výrobce (pokud jde o jeho vlastní zařízení, nádobu apod.), nebo osoba, s níž o zřízení místa zpětného odběru uzavře výrobce smlouvu.

Místa zpětného odběru mohou být veřejná, tj. celoročně volně přístupná každému konečnému uživateli, který zde může v průběhu určené provozní doby odevzdat výrobek s ukončenou životností, nebo neveřejná, která výrobce zřídí pouze pro určité konečné uživatele (např. své zákazníky v případě elektrozařízení pro profesionální použití). Požadavky na minimální hustotu veřejných míst zpětného odběru se liší pro jednotlivé druhy či skupiny vybraných výrobků a jsou stanoveny v třetí části návrhu zákona.

Výrobce je povinen informovat vhodným způsobem o jím zřízených místech zpětného odběru konečné uživatele. Pokud jde o veřejná místa zpětného odběru, splní výrobce tuto povinnost tím, že údaje o těchto místech vloží do registru míst zpětného odběru (§ 19). Jako další vhodný způsob informování spotřebitele o existenci zřízených míst zpětného odběru ze strany výrobce může být realizace různých informačních kampaní nebo prezentace vlastních webových stránek.

Místa zpětného odběru mohou výrobcům téhož druhu vybraného výrobku (elektrozařízení, baterie nebo akumulátory nebo pneumatiky) společně sdílet, pokud se tak dohodnou. Tato

dohoda musí být vždy podložena písemnou smlouvou. Tím je výrobcům usnadněno plnění požadavků na minimální hustotu veřejných míst zpětného odběru [§ 49 odst. 1 písm. a)].

Za účelem zamezení obcházení povinnosti zajistit zpětný odběr ze strany výrobců, kteří nabízejí vybrané výrobky zejména formou internetového prodeje, zákon stanoví, že za veřejné místo zpětného odběru nemůže být považováno místo dodávky vybraného výrobku u konečného uživatele.

Zejména pokud jde o výrobky, které obsahují problematické látky ve vztahu k životnímu prostředí, nebo které mohou představovat potenciální bezpečnostní riziko (např. zvýšené riziko vzniku požáru), musí být zpětný odběr prováděn tak, aby byla eliminována veškerá potenciální rizika týkající se bezpečnosti, životního prostředí či zdraví lidí. Z toto důvodu je stanoveno v zákoně zmocnění k vydání vyhlášky, která definuje speciální požadavky na místa zpětného odběru, právě ve vztahu k výrobkům ukončenou životností s nebezpečnými vlastnostmi nebo s jejichž nakládáním mohou být spojena zdravotní či bezpečnostní rizika. Zde jde hlavně o elektrozařízení náležející do skupin 1, 2 a 3 dle přílohy č. 1 k zákonu (zařízení pro tepelnou výměnu, obrazovky a monitory a osvětlovací zařízení – zejména na bázi rtuti), ale také baterie a akumulátory na bázi lithia (riziko samovznícení a extrémní hořlavost).

K § 16

Místo zpětného odběru může výrobce zřídit také ve spolupráci s obcí uzavřením písemné smlouvy o využití obecního systému odpadového hospodářství nastaveného touto obcí (např. sběr v obecním sběrném dvoře). Touto smlouvou nesmí být sjednáno, že obec již nemůže uzavřít smlouvu s jinými výrobci. Obec tedy může ve spolupráci s výrobcem, který místo zpětného odběru v obci zřídil, stanovit nediskriminační podmínky pro využívání místa zpětného odběru také pro jiné výrobce.

Ve výše uvedeném případě dochází fakticky ke zpětnému odběru výrobků s ukončenou životností v rámci obecního systému odpadového hospodářství, nicméně stále se jedná o odpad, za který nese odpovědnost výrobce, a se kterým má být nakládáno v souladu s tímto zákonem (požadavky na zpracování atd.). Je však stanoveno, že přestože se jedná o komunální odpad, neuplatní se zde povinnosti původce odpadů definované v § 59 odst. 2 zákona o odpadech (obec v tomto případě není původcem ani vlastníkem tohoto odpadu). Obec nicméně může takto zřízená místa zpětného odběru, i další místa zpětného odběru zřízená výrobcem v jejím katastrálním území, zahrnout do své obecně závazné vyhlášky, kterou stanoví systém nakládání s komunálním odpadem, aby tak především informovala občany o možnostech odevzdávání výrobků s ukončenou životností v této obci.

Zároveň je stanoveno, že výrobce, který zřídil místo zpětného odběru na území obce, je povinen poskytnout dané obci na vyžádání informace o množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností, včetně informací o jejich využití. Na základě takto formulované povinnosti výrobce budou mít obce přístup k informacím nezbytným pro potřeby plnění cílů sběru komunálního odpadu. Tyto informace nebude výrobce, resp. kolektivní systém, obci poskytovat samostatně za každé místo zpětného odběru, ale půjde o celková data o sebraném množství výrobků. U elektrozařízení by pak měla být tato data členěna dle jednotlivých skupin elektrozařízení ve smyslu přílohy č. 1 zákona.

K § 17

Zákon upravuje povinnosti při zpětném odběru a dalším nakládání s výrobky s ukončenou životností v tzv. zjednodušeném odpadovém režimu, tj. ve fázi od zpětného odběru do předání výrobku s ukončenou životností zpracovateli nebo k přeshraniční přepravě. Primárním nositelem většiny povinností je provozovatel místa zpětného odběru, který provádí zpětný odběr výrobků s ukončenou životností a zpravidla i další činnosti jako např. dočasné

uskladnění, případně přepravu atd. Až na několik výjimek se však tyto povinnosti vztahují na každou osobu, která se zpětně odebraným výrobkem s ukončenou životností nakládá do okamžiku jeho předání zpracovateli.

Nakládání se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností, tzn. jejich soustředování, přeprava a předání zpracovateli musejí být prováděny tak, aby nebylo ztíženo opětovné použití těchto výrobků nebo jejich recyklace, včetně jejich komponentů. Minimální standardy pro tyto činnosti proto stanoví ministerstvo vyhláškou. Nejde-li o zpracovatele, nesmějí osoby nakládající s výrobky s ukončenou životností tyto výrobky rozebírat nebo do nich jinak zasahovat.

V případě, že místo zpětného odběru je zřízeno v rámci systémů více výrobců, je provozovatel takového místa povinen učinit veškeré nezbytné kroky k tomu, aby informace o zpětně odebraných výrobcích, které poskytuje jednotlivým výrobcům či kolektivním systémům, nebyly zdvojnásobeny. Duplicita dat o množství zpětně odebraných výrobků totiž má významně negativní dopad na kvalitu dat o množství zpětně odebraných výrobků pro potřebu plnění závazných cílů sběru, a v neposlední řadě i negativní dopad na financování zpětného odběru a zpracování ze strany výrobců.

Provozovatel místa zpětného odběru nemusí převzít výrobek s ukončenou životností, který z důvodu kontaminace nebo závažného poškození ohrožuje zdraví osob, které zpětný odběr provádějí, nebo pokud obsahuje přidaný odpad. Dále může odmítnout převzetí výrobků s ukončenou životností tehdy, jestliže vzhledem k jejich množství a typu či jiným okolnostem lze mít důvodné pochybnosti, že jde o výrobky s ukončenou životností od konečného uživatele. Ustanovení odst. 3 písm. c) má za cíl zamezit zneužívání systémů zpětného odběru osobami, které nejsou konečnými uživateli, ale nositeli povinností podle tohoto zákona (například výrobce, který by z důvodu úspory nákladů na zpracování výrobků s ukončenou životností předával tyto výrobky dále ke zpětnému odběru do systému provozovaného jiným výrobcem; jde v podstatě o formu free-ridingu). Pojem „jiné okolnosti“ zde zahrnuje např. opakované přinášení většího množství výrobků s ukončenou životností na místo zpětného odběru ze strany stejné osoby, může jít také o donášku většího množství specificky demontovaných výrobků, u kterých je zjevné, že mohou vzniknout pouze činností servisu či (nelegální) demontáže. Odmítnutí převzetí výrobků s ukončenou životností ze strany místa zpětného odběru je možné i v případě, že množství materiálu nabízeného ke zpětnému odběru přesahuje okamžitou kapacitu daného místa. Bez této výjimky by se místo zpětného odběru mohlo dostat do rozporu s jinými povinnostmi, a to např. povinnostmi vyplývajícími z provozního řádu daného zařízení, bezpečnostními předpisy, nebo by nebylo schopno zajistit manipulaci s odpadními výrobky při dodržení odpovídajících standardů. V případě, že však místo zpětného odběru odmítne spotřebiteli převzít výrobek s ukončenou životností, musí provozovatel daného místa informovat spotřebitele o možnosti odevzdání výrobku v jiném nejbližším místě. K zajištění této povinnosti je nezbytná součinnost výrobce a provozovatele místa zpětného odběru v oblasti sdílení potřebných informací.

K § 18

Poslední prodejce vybraných výrobků může být provozovatelem místa zpětného odběru, pokud u něj výrobce na základě smlouvy s ním místo zpětného odběru zřídil, případně může mít za určitých podmínek stanovených v části třetí, hlavách VII a VIII povinnost přijímat některé výrobky s ukončenou životností ke zpětnému odběru bez ohledu na to, zda u něj výrobce zřídil místo zpětného odběru či nikoliv. Nejde-li o žádnou z těchto situací, je poslední prodejce oprávněn zpětně odebírat výrobky s ukončenou životností podobného typu a použití jako vybrané výrobky, které dodává konečnému uživateli, ať už samostatně nebo jako součást či příslušenství jiných výrobků. To má význam např. v případě autoservisů při výměnách autobaterií nebo pneuservisů při výměnách pneumatik na vozidlech. Zpětný odběr výrobků

s ukončenou životností zajišťovaný posledním prodejcem, a to jak povinný, tak zmíněný odběr z vlastní vůle, musí být vždy prováděn bez nároku na úplatu od konečného uživatele.

V prvním z uvedených případů je poslední prodejce součástí systému výrobce, který na základě smluvního vztahu s ním určuje, jak má být prováděn zpětný odběr a komu mají být zpětně odebrané výrobky s ukončenou životností předávány.

Ve druhém a třetím z uvedených případů poslední prodejce provádí zpětný odběr některých výrobků s ukončenou životností na základě povinnosti nebo oprávnění stanovených tímto zákonem. Poslední prodejce je v tomto případě nezávislý na konkrétním systému výrobce. Zákon nicméně z důvodu zachování principu rozšířené odpovědnosti výrobce stanoví poslednímu prodejci povinnost předat bez zbytečného odkladu zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností pouze do systému zpětného odběru výrobce (v případě přenosných baterií a akumulátorů) nebo také zpracovateli mimo systém výrobce (v případě elektrozařízení). Ani v jednom z uvedených případů se však nejedná o konkrétní systém výrobce, takže je na posledním prodejci, do kterého systému výrobek s ukončenou životností předá. Aby nenastala situace, že žádný z výrobců (resp. provozovatelů kolektivních systémů) nebude mít zájem výrobek s ukončenou životností od posledního prodejce převzít, dává zákon poslednímu prodejci právo požadovat, aby od něj zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností převzal ten výrobce, který ho uvedl na trh (resp. kolektivní systém, do něhož je takový výrobce zapojen).

Zákon ukládá každému poslednímu prodejci vybraných výrobků (tedy nejen těm, kteří mají povinnost provádět zpětný odběr) písemně informovat konečného uživatele o způsobu zajištění zpětného odběru těchto výrobků po ukončení jejich životnosti. Další povinnosti posledních prodejců týkající se informování konečných uživatelů stanoví zákon v části třetí.

K § 19

Ustanovení rozšiřuje povinnost výrobců, která platí od 1. června 2015 pouze pro oblast elektrozařízení, také na oblasti baterií a akumulátorů a pneumatik, a to na základě článku 8a odst. 2 směrnice o odpadech, dle kterého členské státy mj. přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby držitelé odpadů, na které se zaměřují systémy rozšířené odpovědnosti výrobce, byli informováni o systémech zpětného odběru a sběru odpadu. Je proto navrhováno rozšíření stávajícího veřejně přístupného registru míst zpětného odběru v oblasti elektrozařízení na jednotný Registr míst zpětného odběru, do kterého budou nejen výrobci elektrozařízení určených k použití v domácnostech, ale i výrobci baterií nebo akumulátorů a výrobci pneumatik vkládat dálkovým přístupem údaje o jimi zřízených místech zpětného odběru ve stanoveném rozsahu a formátu. Registr by měl přispět zejména ke zvýšení informovanosti konečných uživatelů a umožnit jim snadno dohledat nejbližší místa zpětného odběru pro výrobky s ukončenou životností. Konečný uživatel tak bude mít přehled o jemu nejnázne dostupném místě zpětného odběru, a nikoliv pouze o sběrných sítích jednotlivých provozovatelů kolektivních systémů či jednotlivých výrobců.

K § 20

Zákon sjednocuje pravidla vedení Seznamu výrobců pro jednotlivé druhy vybraných výrobků (podle dosavadního zákona o odpadech se odlišuje zejména Seznam výrobců elektrozařízení od Seznamu výrobců baterií a akumulátorů a Seznamu povinných osob v oblasti zpětného odběru pneumatik). Půjde o jeden informační systém veřejné správy sloužící k vedení údajů o výrobcích a pověřených zástupcích, jehož správcem bude ministerstvo, nicméně skládat se bude ze tří oddělených databází: Seznamu výrobců elektrozařízení, Seznamu výrobců baterií a akumulátorů a Seznamu výrobců pneumatik.

K § 21 a 22

Výrobce je povinen podat ministerstvu návrh na zápis do Seznamu nejpozději v den, kdy poprvé uvedl vybrané výrobky na trh. Jestliže si zahraniční výrobce nebo osoba podle § 61 odst. 2 určila pověřeného zástupce, podává návrh na zápis do Seznamu namísto výrobce, jehož povinnosti podle tohoto zákona plní. Zákon upravuje podmínky, za nichž v takovém případě výrobce není povinen podat návrh na zápis do Seznamu. Platí zásada, že za plnění povinností výrobce odpovídá pouze ten pověřený zástupce, který je zapsán v Seznamu. Není-li tato podmínka splněna, odpovídá za plnění těchto povinností výrobce.

Zákon stanoví povinné náležitosti, které musí obsahovat návrh na zápis do Seznamu. Jde jak o údaje o osobě výrobce nebo pověřeného zástupce, tak také údaje o vybraných výrobcích uváděných na trh a údaje o způsobu zajištění zpětného odběru. U pneumatik bude návrh na zápis oproti stávající právní úpravě obsahovat také skupiny pneumatik (ve smyslu přílohy č. 6 k zákonu), které výrobce uvádí na trh. Navrhovaná úprava v tomto ohledu kopíruje úpravu elektrozařízení a baterií a akumulátorů. Dále bude návrh na zápis obsahovat údaje o zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností a informování konečných uživatelů a o způsobu financování těchto činností. V případě pověřeného zástupce se předkládají rovněž písemné pověření a identifikační údaje zahraniční osoby, která si pověřeného zástupce určila.

Pokud výrobce nebo pověřený zástupce plní své povinnosti prostřednictvím provozovatele kolektivního systému, návrh na zápis do Seznamu nepodává. Veškeré požadované údaje o takovém výrobcu nebo pověřeném zástupci a způsobu plnění jejich povinností za ně vkládá do Seznamu provozovatel kolektivního systému dálkovým přístupem. Výjimkou jsou údaje o způsobu zajištění plnění povinností a financování, neboť ty jsou v případě kolektivního plnění společné v rámci celého kolektivního systému a jsou součástí projektu zajišťování kolektivního plnění, který předkládá provozovatel kolektivního systému se žádostí o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému.

Zápis do Seznamu bude probíhat v režimu vymezeném částí čtvrtou správního řádu. Podáním návrhu na zápis tedy není zahájeno správní řízení (právě s ohledem na tuto skutečnost je namísto termínu „žádost“ použit termín „návrh“). Pokud je návrh neúplný nebo nedostatečný pro posouzení, zda je navrhovatelem zajištěno plnění povinností stanovených tímto zákonem, na rozdíl od dosavadní právní úpravy to není překážkou provedení zápisu do Seznamu. Ministerstvo v takovém případě nejprve navrhovatele vyzve, aby ve stanovené lhůtě návrh doplnil nebo upřesnil. Po vzoru úpravy v zákoně č. 477/2001 Sb., o obalech a o změně některých zákonů, pak ministerstvo v případě, že navrhovatel ve stanovené lhůtě svůj návrh nedoplní nebo neupřesní, provede zápis do Seznamu na základě dostupných údajů spolu s touto informací a může případně podat podnět ČIŽP ke kontrole, zda je žadatelem zajištěno plnění povinností stanovených tímto zákonem. Uvedené změny vycházejí z premisy, že zápis do Seznamu má mít povahu registrační a nikoliv konstitutivní (výrobce je výrobcem již ze zákona). Vydávání kladného rozhodnutí o zápisu do Seznamu se jeví jako nadbytečné a představuje časově náročnější a zbytečně formalistický postup. Kromě toho je třeba, aby výrobce, který uvádí na trh vybrané výrobky, byl co nejdříve zapsán v Seznamu pro účely kontroly a vymáhání plnění povinností stanovených tímto zákonem a nemohl se těmto povinnostem snadno vyhýbat. Z toho důvodu zákon ani nepočítá s tím, že by na základě podaného návrhu na zápis do Seznamu výrobce nebyl zapsán. Jiná situace ovšem je, je-li navrhovatelem pověřený zástupce. Nejsou-li splněny podmínky stanovené tímto zákonem, za nichž je možné pověřeného zástupce určit, nebo jestliže žadatel nedoložil písemné pověření, na jehož základě byl jako pověřený zástupce určen, ministerstvo zápis pověřeného zástupce neprovede a vydá o tom rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Není-li totiž pověřený zástupce zapsán do Seznamu, odpovídá za plnění povinností podle tohoto zákona stále výrobce. Vady bránící zápisu může takový výrobce vždy napravit novým určením pověřeného zástupce, který následně podá novou žádost o zápis. Ministerstvo stanoví vyhláškou vzor

návrhu na zápis do Seznamu a způsob zajištění dálkového přístupu pro vkládání údajů do Seznamu.

Oproti dosavadní právní úpravě v zákoně o odpadech v oblasti elektrozařízení se již provozovatelé kolektivních systémů nebudou zapisovat do Seznamu. Namísto toho nový zákon obsahuje podrobnou úpravu vydávání povolení k provozování kolektivního systému (část druhá, hlava VI).

K § 23 a 24

Zákon navazuje na dosavadní právní úpravu v zákoně o odpadech v oblasti elektrozařízení a v souladu s požadavkem čl. 16 odst. 2 směrnice 2012/19/EU umožňuje osobám zapsaným v Seznamu provádět změny zapsaných údajů samostatně dálkovým přístupem (prostřednictvím uživatelského účtu, který jim bude za tím účelem zřízen). Nevyužije-li zapsaná osoba této možnosti, změny údajů oznamuje ministerstvu, které na základě oznámení změny v zápisu v Seznamu provede. V obou případech má zapsaná osoba povinnost změnu údajů provést nebo oznámit ministerstvu do 30 dnů ode dne, kdy nastala skutečnost, která tuto změnu odůvodňuje. Výjimkou jsou změny údajů o zapsaných osobách, které ministerstvo provádí na základě údajů získaných ze základních registrů (zákon č. 111/2009 Sb., o základních registrech, ve znění pozdějších předpisů).

V případě samostatného provádění změn údajů zapsanými osobami je upraven mechanismus, který má zamezit vkládání nesprávných, neúplných nebo nepravdivých údajů, který je koncipován obdobně jako postup v případě neúplného nebo nedostatečného návrhu na zápis do Seznamu. Ministerstvo v případě pochybností vyzve zapsanou osobu, aby správnost, úplnost nebo pravdivost údajů doložila. Neučiní-li tak ve lhůtě 30 pracovních dnů od provedení změny, je změna automaticky potvrzena. Jinak změnu údajů provede ministerstvo na základě dokladů předložených na jeho výzvu zapsanou osobou. V případě pochybností, zda je v důsledku změny žadatelem zajištěno plnění povinností stanovených tímto zákonem, ministerstvo vyrozumí o této skutečnosti zapsanou osobu a podá ČIŽP podnět ke kontrole.

Ministerstvo může provést změnu údajů zapsaných v Seznamu také na základě vlastního zjištění. V tom o případě, jakož i v případě neprovedení změny údajů iniciované zapsanou osobou, vydá ministerstvo rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Tím je zajištěna ochrana práv osob, jichž se zapsané údaje týkají. Naopak je-li změna údajů iniciovaná zapsanou osobou potvrzena, rozhodnutí by bylo jen zbytečným formalismem, proto se v takovém případě správní řízení nevede.

Popsané postupy změn údajů zapsaných v Seznamu se týkají pouze výrobců a pověřených zástupců, kteří jsou v Seznamu zapsáni jako osoby plnící své povinnosti v individuálním systému. Změny údajů o výrobcích a pověřených zástupcích, kteří plní své povinnosti prostřednictvím provozovatele kolektivního systému, nebo jejich výmaz provádí příslušný provozovatel kolektivního systému dálkovým přístupem. I v tomto případě ale platí provádění změn údajů o zapsaných osobách ministerstvem na základě údajů získaných ze základních registrů a možnost ministerstva provést rozhodnutím změnu údajů na základě vlastního zjištění.

Výrobce nebo pověřený zástupce, který plní své povinnosti v individuálním systému, je dále povinen oznámit ministerstvu, že zanikly důvody pro jeho zápis v Seznamu, a to do 30 dnů ode dne, kdy tato skutečnost nastala. Tuto povinnost mají dané osoby i v případě, že se uzavřením smlouvy o kolektivním plnění [viz § 9 písm. b)] zapojí do kolektivního systému. Takového výrobce nebo pověřeného zástupce totiž již nelze vést v Seznamu samostatně, ale údaje o něm bude vkládat do Seznamu a aktualizovat příslušný provozovatel kolektivního systému.

O vyřazení zapsané osoby ze Seznamu na základě jejího oznámení ministerstvo nevede správní řízení. Pokud ale na základě oznámení zapsané osoby ministerstvo tuto osobu ze Seznamu nevyřadí (zejm. zjistí-li ministerstvo, že důvody pro vedení osoby v Seznamu stále trvají), jakož i v případě vyřazení osoby na základě vlastního zjištění ministerstva, je nutné z důvodu ochrany jejích práv vydat rozhodnutí. Toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení. Výjimkou je případ vyřazení z důvodu smrti fyzické osoby nebo zániku právnické osoby, neboť touto skutečností výrobce, resp. pověřený zástupce ve smyslu zákona přestává existovat, k žádnému zásahu do práv zde nemůže docházet a rozhodnutí by ani nebylo komu doručit.

K § 25

Vzhledem k tomu, že ve věcech týkajících se zápisu do Seznamu se vede správní řízení a vydává rozhodnutí pouze v některých zákonem stanovených případech (viz výše) stanoví zákon, že rozhodnutí v těchto věcech je prvním úkonem v řízení. Účastník bude moci uplatnit v plném rozsahu svá procesní práva, podá-li proti rozhodnutí ministerstva rozklad. Navržené řešení je nezbytné z důvodu požadavku na pružnost a rychlost provádění zápisů v Seznamu a jejich změn tak, aby zapsané údaje odpovídaly skutečnostem a nebyla znesnadněna kontrola a vynucování povinností výrobců stanovených tímto zákonem. S ohledem na povahu zápisu do Seznamu jako aktu nikoliv konstitutivního a s tím spojený relativně jednoduchý postup v řízení vyžadující zpravidla pouze minimální dokazování na základě předložených listin, lze takové řešení považovat za přiměřené.

Jelikož zápis v Seznamu se vždy týká jedné konkrétní osoby, stanoví zákon za účelem zamezení případným neodůvodněným nárokům jiných osob na účastenství v řízení, o nichž by muselo být rozhodováno, že účastníkem řízení o neprovedení zápisu pověřeného zástupce do Seznamu je pouze návrhovátelem a účastníkem řízení týkajícího se změny zápisu v Seznamu nebo vyřazení osoby ze Seznamu je pouze osoba, které se změna nebo vyřazení ze Seznamu týká.

K § 26

Seznam je veřejně přístupnou databází, v níž může každý zjistit, zda se konkrétní výrobce „přihlásil“ k plnění povinností zpětného odběru, zpracování, využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností, pro jaké výrobky s ukončenou životností a jakým způsobem tyto povinnosti plní, zda tyto povinnosti plní namísto výrobce pověřený zástupce, jakož i některé další údaje o výrobcí, resp. pověřeném zástupci v souvislosti s plněním povinností podle tohoto zákona. Seznam bude veřejně přístupný na internetových stránkách ministerstva (obdobně jako dnes Seznam výrobců elektrozařízení, Seznam výrobců baterií a akumulátorů a Seznam povinných osob v oblasti zpětného odběru pneumatik), a to v rozsahu zákonem stanovených údajů. Zveřejňovány tedy nebudou všechny údaje, které se předkládají v žádosti o zápis do Seznamu.

K § 27 až 30

Ačkoliv dosavadní zákon o odpadech nestanoví samostatně plnicím výrobcům, s výjimkou oblasti elektrozařízení, evidenční povinnosti, je již dnes vedení evidencí množství vybraných výrobků uvedených na trh, toku zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností a osob, které pro výrobce zajišťují nakládání s výrobky s ukončenou životností, fakticky nezbytné pro vypracování roční zprávy o plnění povinností zpětného odběru a zpracování odpadních elektrozařízení, baterií a akumulátorů nebo pneumatik. Aby údaje zpracováváné jednou ročně v podobě roční zprávy byly i průběžně kontrolovatelné, a aby byla zajištěna jejich spolehlivost tím, že budou evidovány ve stanovených intervalech v požadovaném rozsahu a stanoveným způsobem, stanoví nový zákon výrobcům povinnost tyto evidence vést. Jedná se o evidenci množství vybraných výrobků, které výrobce uvedl na trh, evidenci osob, které pro výrobce zajišťují zpětný odběr, svoz, zpracování či jiné nakládání se zpětně odebranými výrobky

s ukončenou životností, a evidenci toku zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností od místa zpětného odběru až po jejich konečné využití, včetně přípravy k opětovnému použití, nebo odstranění.

Rozsah vedení evidence toku zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností bude stanovovat vyhláška. Výrobce bude evidovat mj. množství sebraných výrobků z jednotlivých míst zpětného odběru, množství výrobků zpracovaných a využitých jednotlivými subjekty, množství opětovně použitých výrobků tak, aby bylo možné údaje vykazované výrobcem v roční zprávě efektivně a jednoduše zkontrolovat. Tato zjednodušená odpadová evidence nahrazuje v plném rozsahu průběžnou odpadovou evidenci, kterou vedou původci odpadů a subjekty nakládající s odpady podle zákona o odpadech.

V návaznosti na výše uvedené je výrobci stanovena povinnost zpracovat roční zprávu o plnění povinností stanovených pro zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění výrobků s ukončenou životností za uplynulý kalendářní rok („roční zpráva o výrobcích s ukončenou životností“) a tuto zprávu do 31. března následujícího kalendářního roku zaslat ministerstvu. Tuto povinnost mají výrobci elektrozařízení, výrobci baterií nebo akumulátorů a povinné osoby v oblasti zpětného odběru pneumatik již dnes podle stávající právní úpravy.

Povinnost vedení evidence a zpracování a zaslání ministerstvu roční zprávu o výrobcích s ukončenou životností se nevztahuje na výrobce, kteří plní své povinnosti pro všechny vybrané výrobky, jež uvádějí na trh, prostřednictvím provozovatele kolektivního systému. Tito výrobci pouze vykazují provozovateli kolektivního systému množství vybraných výrobků uvedených na trh; povinnost vést výše uvedené evidence a zpracovat a zaslat ministerstvu roční zprávu o výrobcích s ukončenou životností pak má pouze provozovatel kolektivního systému (viz § 50 a § 51). Rozsah a způsob vedení evidencí a obsahové náležitosti a rozsah roční zprávy o výrobcích s ukončenou životností stanoví ministerstvo vyhláškou.

Povinnost výrobce uchovávat údaje z evidencí a roční zprávu o výrobcích s ukončenou životností nejméně po dobu 7 let je stanovena s ohledem na potřebu kontroly splnění povinnosti dosáhnout minimální úroveň zpětného odběru, která se v případě elektrozařízení počítá z údajů za 4 kalendářní roky [daný rok a 3 předcházející roky – viz § 60 písm. a)], a s přihlédnutím k tříleté promlčecí době podle zákona o přestupcích.

Údaje získané z ročních zpráv o výrobcích s ukončenou životností budou ministerstvem zveřejňovány prostřednictvím internetu, avšak pouze v podobě sumarizovaných dat, které nebudou spojeny s konkrétním výrobcem.

K § 31 a 32

V části druhé hlavě V zákona jsou upraveny pouze ty povinnosti, které se vztahují specificky na individuálně plnící výrobce. Ostatní povinnosti výrobců stanovené v části druhé a třetí, se vztahují jak na samostatně plnící výrobce, tak na výrobce zapojené do kolektivního systému, za něž plnění těchto povinností zajišťuje provozovatel kolektivního systému.

Jednou z povinností vztahujících se specificky na samostatně plnící výrobce, je povinnost poskytnout před uvedením vybraného výrobku na trh finanční kauci, resp. určitou záruku zaručující, že budoucí nakládání s výrobky s ukončenou životností je finančně zajištěno. Tuto kauci poskytne výrobce tak, že zřídí zvláštní vázaný účet v bance se sídlem na území České republiky nebo pobočce zahraniční banky se sídlem v některém z členských států EU, na který bude ukládat peněžní prostředky. Zákon nestanoví konkrétní výši kauce, ale pouze konstatuje, že je kauce dostatečná, pokud tvoří 20 % ročních nákladů výrobce na zajištění zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností všech výrobků, které výrobce uvedl na trh. Způsob ukládání peněžních prostředků na zvláštní vázaný účet včetně obecného způsobu určení jejich výše a intervalů jejich ukládání stanoví ministerstvo

vyhláškou. Odlišně je řešena problematika u solárních panelů, kde naopak výše kauce bude vyhláškou pevně stanovena. Uvedená výjimka se týká výhradně solárních panelů uvedených na trh po 1. lednu 2013, přičemž tato úprava také odpovídá současnému stavu vymezenému zákonem o odpadech. Stanovení výše kauce pro výrobce plnící povinnosti individuálním způsobem je zde navrhována z toho důvodu, že výrobce ve vztahu k solárním panelům není povinen plnit minimální cíle sběru [viz § 65 odst. 1 písm. c)], a zároveň životnost solárních panelů je významně delší než ostatních výrobků s ukončenou životností. Při ponechání určení výše kauce na výrobci by hrozilo významné riziko obcházení plnění povinností prostřednictvím individuálního plnění. Výrobce solárních panelů by např. 20 let uváděl solární panely na trh, přičemž by si na běžný účet ukládal finanční prostředky v minimální výši. Tím, že by nemusel solární panely během daných 20 let sbírat, vztahovaly by se na něj pouze marginální povinnosti. Po ukončení činnosti výrobce, např. po uplynutí zmíněných 20 let či později, by bylo nezbytné zajistit zpětný odběr a zpracování solárních panelů, které výrobce uvedl na trh, ale na účelově vázaném účtu by na tuto činnost byly vyčleněny finanční prostředky v neodpovídající výši. Nakládání se solárními panely by pak šlo k tíži jiných výrobců, zejména těch plnících povinnosti prostřednictvím kolektivních systémů. Účelem kauce je obecně vytvoření dostatečné finanční rezervy k pokrytí nákladů na zpětný odběr a další nakládání s výrobky s ukončenou životností, které výrobce uvedl na trh, vzhledem k rizikům momentálního nedostatku prostředků k financování těchto činností na straně výrobce a především k riziku ukončení činnosti výrobce nebo jeho zániku bez právního nástupce, aniž by před tím výrobce zajistil splnění svých povinností podle tohoto zákona ke všem výrobkům, které uvedl na trh.

Použití peněžních prostředků kauce je možné pouze za účelem financování zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností, které výrobce uvedl na trh, a je podmíněno souhlasem ministerstva. Podmínkou udělení souhlasu je dostatečný zůstatek na zvláštním vázaném účtu, který musí po navrženém čerpání prostředků dostatečně alespoň k pokrytí financování uvedených činností ve vztahu ke všem výrobkům s ukončenou životností, které výrobce uvedl na trh a které nebyly dosud zpětně odebrány a využity nebo odstraněny.

Od povinnosti poskytnutí kauce při uvedení výrobku na trh jsou osvobozeni výrobci, kteří plní povinnosti stanovené zákonem v rámci kolektivního systému. Kauci neposkytují ani individuálně plnící výrobci automobilových baterií nebo akumulátorů, a výrobci průmyslových baterií nebo akumulátorů, s výjimkou baterií či akumulátorů s obsahem lithia (neplatí pro trakční baterie). Důvody k zavedení této výjimky jsou uvedeny v textu k § 86 a § 87.

K § 33

Výrobce může ukončit plnění povinností stanovených zákonem v individuálním systému, jestliže se rozhodl tyto povinnosti dále plnit prostřednictvím provozovatele kolektivního systému, nebo pokud přestane být výrobcem ve smyslu tohoto zákona (tím, že přestane uvádět vybrané výrobky na trh). Zpravidla ale jsou v tomto okamžiku stále v oběhu vybrané výrobky, které výrobce uvedl na trh a pro které dosud nezajistil zpětný odběr, zpracování a využití nebo odstranění. Zákon proto stanoví, že v takovém případě výrobce, neprokáže-li, že splnil požadovanou minimální míru sběru [stanovenou § 65 odst. 1 písm. c), § 85 odst. 1 písm. b) resp. § 97 odst. 1 písm. b)] ve vztahu ke všem výrobkům jím dříve uvedeným na trh, musí za tím účelem uzavřít smlouvu o kolektivním plnění s provozovatelem kolektivního systému.

Výrobce, který zajišťuje plnění povinností zpětného odběru pro oblast solárních panelů, na něhož se nevztahuje povinnost dosažení minimální míry sběru, musí při žádosti o vyřazení ze Seznamu též prokázat, že splnil požadovanou míru sběru ve vztahu ke všem výrobkům jím dříve uvedeným na trh.

Smlouvu o kolektivním plnění, ať už uzavřenou na základě vlastního rozhodnutí pokračovat v plnění povinností v kolektivním systému, nebo na základě uvedené zákonné povinnosti při ukončení činnosti výrobce, je výrobce povinen předložit ministerstvu spolu s oznámením, na základě kterého bude výrobce vyřazen ze Seznamu. Totéž obdobně platí pro pověřeného zástupce za podmínek uvedených v odstavci 2.

Současně s vyřazením výrobce nebo pověřeného zástupce ze Seznamu dochází k převedení peněžních prostředků ze zvláštního vázaného účtu tvořících kauci tak, aby tyto prostředky bylo možné použít k jejich původnímu účelu, tedy k financování zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností, které výrobce uvedl na trh a pro které tyto povinnosti nebyly dosud zajištěny. Peněžní prostředky ze zvláštního vázaného účtu jsou tedy převáděny provozovateli kolektivního systému, který převzal plnění povinností výrobce k uvedeným výrobkům s ukončenou životností, a to ve výši celého zůstatku na účtu, není-li ve smlouvě o kolektivním plnění uvedena částka nižší. Je-li na zvláštním vázaném účtu více prostředků, než je třeba k financování těchto povinností, mělo by být ponecháno na dohodě mezi výrobcem a provozovatelem kolektivního systému, zda převezme prostředky všechny, nebo pouze část. Pokud by provozovatel kolektivního systému nepřevzal peněžní prostředky z kauce výrobce v dostatečné výši, půjde to k jeho tíži, neboť na základě uzavřené smlouvy o kolektivním plnění odpovídá za zajištění splnění uvedených povinností výrobce. Zbývající část peněžních prostředků je uvolněna ve prospěch výrobce nebo jeho právního nástupce.

Peněžní prostředky ze zvláštního vázaného účtu tvořící kauci výrobce mohou být převedeny také do Státního fondu životního prostředí České republiky, a to v případě, že výrobce nebo pověřený zástupce nesplní svou povinnost předložit ministerstvu výše uvedenou smlouvu o kolektivním plnění ani na výzvu ministerstva ve lhůtě jím stanovené, anebo v případě, že výrobce zanikl a jeho právní nástupce není znám nebo neexistuje. Zde jde v podstatě o krajní variantu řešení. Důležité je účelové vázání finančních prostředků na straně SFŽP. Dané finanční prostředky tedy budou smět být použity jen pro financování projektů, které se týkají nakládání s výrobky s ukončenou životností (v dané kategorii výrobku, pro které byly určeny prostředky kauce). Konkrétně budou smět být dané finanční prostředky použity pouze za účelem zlepšení systémů zpětného odběru a zpracování výrobků s ukončenou životností toho druhu, pro který výrobce plnil povinnosti podle tohoto zákona. Je zde samozřejmě možná i realizace určité provozní podpory kolektivního systému, případě zpracovatele, obdobně jako dnes funguje na straně SFŽP dotační program pro zpracovatele autovraků.

K § 34

Zákon stanovuje, že provozování kolektivního systému je možné pouze na základě platného oprávnění vydaného ministerstvem. Rozhodování o udělení tohoto oprávnění probíhá podle správního řádu.

Ustanovení odstavce 2 dále brání tomu, aby jedna a táž osoba mohla provozováním více než jednoho kolektivního systému zajišťovat kolektivní plnění pro více druhů vybraných výrobků (např. současně pro elektrozařízení a pneumatiky). Hlavním důvodem pro toto omezení je snaha zabránit křížovému financování mezi systémy kolektivního plnění povinností pro různé vybrané výrobky a snaha zamezit spekulativnímu provozování více kolektivních systémů jedním provozovatelem. Ustanovení má tedy zabránit situacím, kdy by např. provozovatel kolektivního systému, který by byl oprávněn zajišťovat kolektivní plnění současně pro elektrozařízení, baterie a akumulátory a pneumatiky, částečně financoval systémy zpětného odběru odpadních baterií a akumulátorů a odpadních pneumatik z finančního zisku vzniklého v rámci provozování systému zpětného odběru odpadních elektrozařízení. Takováto situace by měla významný dopad na fungování ostatních kolektivních systémů a vznikaly by tak nerovné podmínky na trhu. Provozovatel kolektivního systému tedy může provozovat pouze jeden kolektivní systém pro plnění povinností výrobců téhož druhu vybraných výrobků.

K § 35

Vydání rozhodnutí ministerstva k provozování kolektivního systému je podmíněno žádostí osoby (žadatele), která prokáže splnění podmínek stanovených tímto zákonem. Zákon pak vymezuje konkrétní podmínky, které musí žadatel splnit, včetně požadavků na osobu žadatele, resp. potenciálního provozovatele kolektivního systému. Většinu ze stanovených podmínek musí provozovatel kolektivního systému splňovat i po vydání oprávnění k provozování kolektivního systému. Pokud by některou z těchto podmínek následně splňovat přestal, stanoví zákon postup směřující k nápravě takového stavu a jestliže k nápravě nedojde, může být oprávnění k provozování kolektivního systému ministerstvem zrušeno (viz dále).

Provozování kolektivního systému je specifickou činností, jejímž cílem není podnikání za účelem dosažení zisku, ale plnění zákonných povinností výrobců pro zpětný odběr a nakládání s výrobky s ukončenou životností. Z toho důvodu jsou stanoveny zvláštní požadavky na právnickou osobu, která je žadatelem o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému. V první řadě se musí jednat o společenství výrobců – korporaci, která má povahu kapitálové společnosti (vytváří základní kapitál tvořený podíly společníků, resp. akcionářů), což je nezbytné z hlediska záruky dostatečné finanční stability kolektivního systému, který musí být vždy schopen zajistit splnění povinností zapojených výrobců.

Třebaže ne všichni výrobci zapojení do kolektivního systému musí být společníky či akcionáři (zákon hovoří souhrnně o „společnících“) právnické osoby, která je jeho provozovatelem (ostatní jsou pouze klienty), je nutné, aby společenství výrobců vytvářející tuto právnickou osobu fungovalo na dostatečně pluralitní bázi, kde všichni společníci mají stejná práva a povinnosti. Z toho důvodu není například vhodná forma komanditní společnosti. Míra účasti na rozhodování o záležitostech provozovatele kolektivního systému, tj. hlasovací síla, by přitom měla odpovídat výši podílu každého společníka. Provozovatelem kolektivního systému proto může být pouze společnost s ručením omezeným nebo akciová společnost.

Kolektivní systém musí být založen minimálně třemi výrobci, kteří mohou být usazeni i v jiných členských státech EU, kde uvádějí výrobky s ukončenou životností na trh, a tyto výrobky jsou následně uváděny na trh v ČR prostřednictvím jiných dodavatelů. Kolektivní systém může být také založen korporací veřejného práva sdružující výhradně výrobce výrobků toho druhu, pro který kolektivní systém zajišťuje či hodlá zajišťovat plnění povinností.

Zákon stanoví, že podíl žádného společníka žadatele nebo společníků žadatele jednajících ve shodě na základním kapitálu žadatele (resp. na hlasovacích právech) nesmí přesáhnout 34 %. Je tím tedy zmírňován požadavek oproti současnému stavu, kdy je třeba k založení kolektivního systému osoba sdružující nejméně 4 výrobce.

Podmínku vztahenou na společníky žadatele pro jednání ve shodě lze chápat jako minimální požadavek z hlediska zabezpečení pluralitní vlastnické struktury této výrobcí vytvořené právnické osoby, který má současně minimalizovat riziko ovládnutí a možného zneužití kolektivního systému jediným společníkem či společníky jednajícími ve shodě v neprospěch jiných výrobců, kteří jsou společníky nebo klienty provozovatele kolektivního systému. Jedná se tedy o významný autokontrolní mechanismus činnosti kolektivního systému.

Ze shora uvedených důvodů stanoví zákon podmínku minimální výše základního kapitálu bez ohledu na právní formu žadatele, která činí 2 000 000 Kč nebo 80 000 EUR, což odpovídá minimální výši základního kapitálu vyžadované zákonem o obchodních korporacích u akciové společnosti.

Dále je třeba zajistit, zejména z důvodu ochrany finančních prostředků pocházejících od výrobců, dostatečné kontrolní mechanismy pro fungování a hospodaření kolektivního systému, a to jak ze strany státu, tak mechanismy vnitřní kontroly, což se odráží kromě jiného

v požadavku povinného zřízení dozorčí rady u společnosti s ručením omezeným. U akciové společnosti vyplývá povinnost zřízení kontrolního orgánu z obchodního zákoníku a je též upravena § 35 odst. 2 písm. k). Působnost dozorčí rady společnosti s ručením omezeným pak musí odpovídat minimálně rozsahu, který je stanoven pro akciovou společnost v zákoně o obchodních korporacích. Tato regulace odráží riziko, aby nebyla zřízena dozorčí rada jen formálně, tedy s naprosto omezenými kontrolními kompetencemi. V neposlední řadě je nutné trvat na transparentní vlastnické struktuře provozovatele kolektivního systému, což je významné opět především z hlediska kontroly, zda provozovatel kolektivního systému dodržuje požadavky a omezení kladené na něj tímto zákonem, ale i pro samotné výrobce, kteří se do kolektivního systému zapojují.

V případě, že žadatel je akciovou společností s monistickým vnitřním uspořádáním, je vyžadováno, aby stanovy definovaly minimální počet členů správní rady a současně rozdělení kontrolních kompetencí mezi tyto členy. Důvodem této regulace je opět zvýšení kontrolovatelnosti kolektivního systému a tím i zvýšení jeho transparentnosti.

V případě žádosti o zajišťování kolektivního plnění v oblasti pneumatik je navrhováno ponechání obdobné regulace, jako již dnes platí na základě současného zákona o odpadech. Ustanovení § 35 odst. 2 písm. h) tedy stanovuje, že ke dni podání žádosti o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému musí výrobci, kteří jsou společníky žadatele, uvádět pneumatiky na trh v rámci ČR anebo i jiných států v rámci EU, a to minimálně po dobu tří let a v celkovém množství 1000 tun. Smyslem daného omezení je zabránit zakládání kolektivních systémů ze strany účelových (minoritních) výrobců, tzn. výrobců, jejichž činnost (uvádění pneumatik na trh) není soustavná, případně je zcela okrajová. Na základě reálných zkušeností, u kolektivních systémů, které jsou ovládány takovými výrobci, existuje riziko, že mohou být zakládány ze spekulativních či zjištěných důvodů, tedy proto, aby v rozporu s principy rozšířené odpovědnosti výrobce, resp. s tímto zákonem, přinášelo provozování kolektivního systému výhody některému z účelových výrobců nebo jiným skupinám spřízněných osob. Kolektivní systém by měl být v principu založen a řízen pouze výrobci, kteří soustavně (tedy ne *ad hoc*) a nikoliv v zanedbatelném množství uvádějí vybrané výrobky na trh, a kteří tudíž mají skutečný zájem na efektivním zajištění plnění svých zákonných povinností pro zpětný odběr a nakládání s výrobky s ukončenou životností. Parametry tohoto omezení jsou nastaveny tak, aby nepředstavovaly pro výrobce pneumatik nepřiměřenou bariéru pro založení kolektivního systému (zachování současného stavu). Co se týče možnosti vstupu na trh kolektivních systémů ze strany nových výrobců, budou tito moci z počátku své povinnosti standardně plnit prostřednictvím již fungujících kolektivních systémů, a následně po uplynutí stanovené doby působení na trhu budou moci např. majetkově vstoupit do některého provozovatele kolektivního systému nebo společně s dalšími výrobci založit vlastní kolektivní systém a požádat ministerstvo o udělení oprávnění k jeho provozování. K danému ustanovení má vztah ustanovení § 41 odst. 7, věty druhé, které konstatuje, že převoditelnost podílu společníka kolektivního systému je možná jen pokud jsou splněny požadavky dané zákonem. V případě převodu podílu kolektivního systému na jiného společníka musí být také splněna podmínka ustanovení § 35 odst. 2 písm. h).

Vedle toho, že zákon omezuje předmět činnosti provozovatele kolektivního systému (viz dále § 41), klade také pro udělení oprávnění k provozování kolektivního systému v odstavci 3 podmínku v tom smyslu, že žadatel nesmí být společníkem nebo členem jiné právnické osoby nebo členem orgánu jiné právnické osoby. Tato podmínka odráží premisu, že provozovatel kolektivního systému by se neměl podílet na činnostech, které nesouvisí s plněním zákonných povinností výrobců, jež *de facto* zastupuje. Omezení neplatí pro případy, kdy provozovatel kolektivního systému je členem právnické osoby sdružující osoby s obdobným předmětem činnosti. Provozovatelé kolektivních systémů se tedy mohou účastnit např. sdružení nebo asociací kolektivních systémů např. s mezinárodním přesahem.

Další podmínky pro vydání oprávnění k provozování kolektivního systému se týkají omezení podnikání žadatele samotného. Kolektivní systém se nesmí podílet na podnikání jiné osoby, což je omezení vedoucí zejména ke zdůraznění účelovosti funkce kolektivního systému pouze pro účely zajišťování povinností rozšířené odpovědnosti výrobců. Podílením se na podnikání jiné osoby je přitom myšleno podílení se na řízení, zisku či ztrátě jiné osoby nebo být jejím tichým společníkem. Při absenci dané regulace by zde existovalo riziko, že v případě podnikatelského neúspěchu osoby, na jejímž podnikání by se žadatel, resp. kolektivní systém podílel, by mohl tento ručit za závazky této osoby, což vzhledem k povaze finančních prostředků, kterými kolektivní systém výhradně disponuje (finanční prostředky výrobců určené výhradně na zajištění plnění jejich veřejnoprávních povinností) přináší určitá rizika.

Za klíčové podmínky udělení oprávnění k provozování kolektivního systému lze považovat funkčnost projektu zajišťování kolektivního plnění a zajištění dostatečného financování tohoto projektu. Předložený projekt zajišťování kolektivního plnění musí poskytovat dostatečné záruky, že kolektivní plnění bude provozováno řádně a dostatečně dlouhodobě, a žadatel musí současně doložit, že má zajištěné dostatečné finanční prostředky na umožňující řádné a dlouhodobé financování projektu zajišťování kolektivního plnění. V rámci posouzení projektu zajišťování kolektivního plnění ministerstvo například zkoumá, zda žadatel má zajištěnou dostatečně hustou síť míst zpětného odběru dle zákonem stanovených požadavků, zda bude schopen zajistit realizaci zpětného odběru alespoň v zákonem stanoveném minimálním rozsahu (resp. zda dosáhne splnění stanovených sběrných kvót), zda bude schopen zajistit zpracování všech zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností v souladu se zákonem stanovenými požadavky atd. Dostatečnost finančního zajištění řádného a dlouhodobého financování projektu zajišťování kolektivního plnění se posuzuje s ohledem na rozsah zamýšlené činnosti provozovatele kolektivního systému a druh a skupiny vybraných výrobků, pro které žadatel hodlá zajišťovat kolektivní plnění povinností výrobců. Minimálně však musí finanční zajištění žadatele zahrnovat schopnost pokrýt okamžitě alespoň 25 % předpokládaných ročních nákladů na provozování kolektivního systému v plánovaném rozsahu (např. peněžní prostředky uložené na účtu nebo otevřený úvěr v dostatečné výši apod.).

K § 36 až 39

Zákon upravuje způsob podání a náležitosti žádosti o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému včetně jejích povinných příloh. Na základě těchto údajů a dokumentů má být především prokázáno, že žadatel splňuje požadavky pro vydání oprávnění k provozování kolektivního systému a že kolektivní plnění bude provozováno řádně a dostatečně dlouhodobě a bude pro ně zajištěno dostatečné financování. O žádosti rozhoduje Ministerstvo životního prostředí po projednání s Ministerstvem průmyslu a obchodu, které v řízení podává vyjádření. Toto vyjádření má povahu podkladu pro správní rozhodnutí ministerstva.

K vydání oprávnění k provozování kolektivního systému musí být splněny všechny podmínky uvedené § 35 odst. 2 až 4, jinak ministerstvo žádost zamítne. V principu jde o to, že projekt zajišťování kolektivního plnění ze strany žadatele by měl být připraven do té míry, aby mohl být bezodkladně spuštěn (bezodkladné zajišťování plnění povinností výrobce ze strany kolektivního systému) po udělení oprávnění. Z tohoto důvodu musí být součástí projektu také smlouva s auditorem (např. smlouva o smlouvě budoucí), aby bylo zřejmé, že kolektivní systém má již zajištěnou osobu, která bude schopna pro kolektivní systém zajišťovat auditní činnost ve smyslu § 55. Oprávnění se vždy vydává pro zajišťování kolektivního plnění konkrétního druhu a skupin vybraných výrobků, které musejí být v rozhodnutí uvedeny, stejně jako v případě elektrozařízení též údaj o tom, zda jde o elektrozařízení určená k použití v domácnostech nebo mimo domácnosti. Dále musí být v rozhodnutí uvedeno, zda je oprávnění k provozování kolektivního systému výrobců elektrozařízení vydáno též pro zajišťování plnění povinností provozovatelů solárních elektráren, jejichž součástí jsou solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013. Oprávnění k provozování kolektivního systému

se vydává na dobu neurčitou a nepřechází na jinou osobu (např. v případě zániku provozovatele kolektivního systému s právním nástupcem).

Změny oprávnění k provozování kolektivního systému je možné učinit rozhodnutím Ministerstva životního prostředí po projednání s Ministerstvem průmyslu a obchodu na žádost provozovatele kolektivního systému, z důvodu změny v právním předpise mající vliv na kolektivní plnění povinností výrobců, nebo z důvodů změn v závazcích, které pro Českou republiku vyplývají z předpisů Evropské unie. O změnu rozhodnutí o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému by měl jeho provozovatel požádat zejména v případě, že hodlá podstatným způsobem upravit projekt zajišťování kolektivního plnění, neboť ten je vydáním oprávnění *de facto* schvalován. Vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu má i v tomto případě povahu podkladu pro správní rozhodnutí.

V řízeních ve věcech vydání, změn nebo zrušení oprávnění k provozování kolektivního systému by měl být účastníkem vždy jen žadatel, resp. provozovatel kolektivního systému. V případě kolektivních systémů si nicméně lze představit, že řada osob může tvrdit, že rozhodnutím budou dotčeny na svých právech, proto z důvodu zamezení případným nárokům jiných osob na účastenství v řízení, o nichž by muselo být rozhodováno, zákon stanoví, že účastníkem řízení v těchto věcech je pouze žadatel, resp. pouze osoba, již bylo oprávnění vydáno.

Provozovatelé kolektivního systému se nezapisují do Seznamu výrobců. Aby byla k dispozici veřejně přístupná databáze kolektivních systémů včetně informací o obsahu jejich oprávnění, vede ministerstvo seznam vydaných oprávnění k provozování kolektivního systému a rozhodnutí o jejich změnách nebo zrušení, který zveřejňuje způsobem umožňujícím dálkový přístup. Zveřejňován je i obsah těchto oprávnění a rozhodnutí s výjimkou údajů, které jsou předmětem obchodního tajemství nebo na které se vztahuje zákon o ochraně osobních údajů.

Provozovatel kolektivního systému má oznamovací povinnost vůči ministerstvu, jestliže on nebo některý z jeho společníků přestane splňovat některou z definovaných podmínek nutných pro vydání oprávnění k provozování kolektivního systému. Současně je povinen sdělit, jakým způsobem bude zjednána náprava. Na tuto povinnost navazují ustanovení o kontrole činnosti provozovatele kolektivního systému ze strany ministerstva.

K § 40

Ustanovení jednoznačně vymezuje rozsah činností, které smějí provozovatelé kolektivních systémů vykonávat. Stávající úprava v zákoně o odpadech bohužel reguluje tuto problematiku nedostatečně (v oblasti elektrozařízení dokonce vůbec), a není tedy zřejmé, zda provozovatel kolektivního systému může vykonávat i jiné činnosti, které s kolektivním plněním povinností výrobců třeba vůbec nesouvisejí. Vykonávání takových činností je přitom velmi problematické, neboť hrozí rizika střetu zájmů a vyvádění finančních prostředků výrobců mimo kolektivní systémy. Provozovatelé kolektivních systémů podle navrhované úpravy budou oprávněni pouze zajišťovat kolektivní plnění povinností výrobců v rozsahu oprávnění k provozování kolektivního systému, dále budou smět realizovat osvětovou a propagační činnost (tyto aktivity jsou podrobněji upraveny v § 13) a v neposlední řadě je provozovateli kolektivního systému umožněn výkon poradenské, výzkumné a publikační činnosti v oblasti zpětného odběru, opětovného použití a recyklace výrobků s ukončenou životností toho druhu, pro který zajišťuje kolektivní plnění povinností výrobců. S ohledem na eliminaci právní nejistoty byla explicitně definována jako jedna z možných činností kolektivního systému správa vlastního majetku.

Specifickým předmětem činnosti provozovatele kolektivního systému může být také zajišťování plnění povinností provozovatelů solárních elektráren, jejichž součástí jsou solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013. Pro odpadní solární panely, které byly uvedeny na trh do dne 1. ledna 2013 (tzv. historické solární panely), stanoví zákon v § 72 zvláštní režim,

pokud jde o financování jejich zpětného odběru a zpracování včetně plnění těchto povinností. Povinnou osobou v tomto případě totiž není výrobce, ale provozovatel solární elektrárny, jíž jsou tyto solární panely součástí, tedy *de facto* konečný uživatel. Provozovatel solární elektrárny přitom může splnit uvedené povinnosti k těmto solárním panelům pouze prostřednictvím provozovatele kolektivního systému, který je k zajišťování plnění těchto povinností oprávněn. Tento model vychází z již platné právní úpravy, která byla do stávajícího zákona o odpadech včleněna zákonem č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů. Dle navrhovaného zákona však nově může jít o dva typy kolektivních systémů. Prvním z nich je klasický kolektivní systém výrobců elektrozařízení, jehož provozovateli bylo vydáno oprávnění k provozování kolektivního systému vedle jiného elektrozařízení také pro historické solární panely. Druhým specifickým typem je kolektivní systém, který smí vykonávat pouze činnost spočívající v zajišťování plnění povinností provozovatelů solárních elektráren, pokud jde o historické solární panely (činnost podle § 40 odst. 2). Ustanovení zákona týkající se oprávnění k provozování kolektivního systému, včetně podmínek pro jeho vydání a náležitostí žádosti o jeho vydání, se aplikují i ve vztahu k tomuto předmětu činnosti v případě obou uvedených typů kolektivních systémů, přestože tato ustanovení hovoří o kolektivním plnění povinností výrobců a o smlouvách o kolektivním plnění (například vedle projektu zajišťování kolektivního plnění, resp. namísto něj v případě kolektivního systému podle § 57, předkládá žadatel o vydání oprávnění projekt zajišťování plnění povinností provozovatelů solárních elektráren, jejichž součástí jsou historické solární panely).

K § 41 až 43

Dosavadní právní úprava nezakazovala samotnému provozovateli kolektivního systému, aby odpady sám zpracovával. Vzhledem k tomu, že směrnice o odpadech stanovuje členským státním povinnost jednoznačně vymezit úlohy a povinnosti všech příslušných zúčastněných subjektů, včetně výrobců a kolektivních systémů [čl. 8a odst. 1 písm. a)], je nezbytné úlohy a rozsah činností jednotlivých aktérů nakládajících s výrobky s ukončenou životností jednoznačně legislativně definovat. V současnosti žádný z existujících kolektivních systémů sám výrobky s ukončenou životností přímo nezpracovává, proto daná regulace nezasahuje do stávající praxe. Daným zákazem není dotčena možnost zpracování výrobků s ukončenou životností v zařízení, které má stejné (nebo jen některé společné) společníky (výrobce) jako provozovatel kolektivního systému.

Vzhledem k podmínce minimální výše základního kapitálu, který má plnit i určitou garanční funkci, omezuje zákon možnosti zvyšování a snižování základního kapitálu provozovatele kolektivního systému. Zvýšení základního kapitálu bude možné převzetím vkladové povinnosti ke zvýšení dosavadních vkladů nebo k novému vkladu nebo upsáním nových akcií, případně z vlastních zdrojů kolektivního systému. Plnit vkladovou povinnost ve vztahu k základnímu kapitálu nepeněžitým vkladem zákon neumožňuje. Snižování základního kapitálu nesmí být prostředkem k vyvádění finančních prostředků z kolektivního systému. Zákon proto umožňuje snížení základního kapitálu pouze za účelem úhrady ztráty nebo v souvislosti s plněním povinností provozovatele kolektivního systému stanovených zákonem. Právní jednání, které je v rozporu s definovanými povinnostmi nemá právní účinky. Tím je postaveno na jisto, že na dané rozhodnutí nebo jednání je pohlíženo, jako kdyby nebylo učiněno, aniž by o tom musel soud učinit prohlášení.

Vzhledem ke skutečnosti, že provozovatel kolektivního systému spravuje řadu informací, které mají významně citlivou povahu, je nezbytné, aby zákon stanovoval omezení, pokud jde o nakládání s nimi. Provozovatel kolektivního systému proto nesmí sdělovat třetím osobám informace o množství vybraných výrobků uvedených na trh jednotlivými výrobci, s nimiž uzavřel smlouvu o kolektivním plnění, informace o jejich podílech na trhu, ani informace o příspěvcích, které provozovateli kolektivního systému jednotliví výrobci hradí. Toto omezení se vztahuje i na sdělování informací společníků provozovatele kolektivního systému, neboť

ti jsou současně výrobci a informace o jiných výrobcích by jim mohly poskytnout neoprávněnou konkurenční výhodu na trhu. Naopak ustanovení se nevztahuje na poskytování informací příslušným správním úřadům, které tyto informace využívají v rámci jejich kontrolní a dozorové činnosti.

Ustanovení § 41 odst. 4 má za cíl minimalizovat riziko vyvádění finančních prostředků z kolektivního systému směrem k samotným výrobcům – společníkům nebo jiným osobám majícím „zvláštní vztah“ k provozovateli kolektivního systému, které vymezuje § 43. Jde o členy statutárních orgánů provozovatele kolektivního systému a jeho společníků, členy dozorčí rady provozovatele kolektivního systému, vedoucí pracovníky v přímé řídicí působnosti statutárního orgánu, osoby blízké ve smyslu občanského zákoníku některým uvedeným osobám, dále osoby určitým způsobem majetkově propojené s těmito osobami a v neposlední řadě o společníky a jimi ovládané obchodní korporace. U těchto osob lze vzhledem k jejich vazbě na provozovatele kolektivního systému nebo jeho společníky předpokládat zvýšené riziko, že by jejich prostřednictvím mohlo docházet k nezákonnému vyvádění finančních prostředků z kolektivního systému. Provozovatel kolektivního systému tedy nesmí uzavřít s takovou osobou smlouvu, která by vzhledem ke své povaze, účelu nebo riziku nebyla uzavřena při vynaložení péče řádného hospodáře, nesmí zajišťovat dluhy této osoby ani na ni bezúplatně převádět majetek. Cílem tohoto omezení je zabránit tzv. *insider tradingu* a obecně tomu, aby příspěvky výrobců byly zneužívány k jinému účelu, než ke kterému byly vybrány. Provozovatel kolektivního systému není oprávněn ani poskytovat z vybraných příspěvků půjčku nebo úvěr třetím osobám, a to opět z toho důvodu, aby nemohlo dojít k obohacení určitých osob, ale též z důvodu minimalizace rizika, že finanční prostředky výrobců budou postoupeny do rizikových investic. Právní jednání, které je v rozporu s definovanými povinnostmi nemá právní účinky. Tím je postaveno na jisto, že na dané rozhodnutí nebo jednání je pohlíženo, jako kdyby nebylo učiněno, aniž by o tom musel soud učinit prohlášení.

Provozovatel kolektivního systému se také nesmí podílet na založení jiné právnické osoby, kromě osob s obdobným předmětem činnosti jako má provozovatel kolektivního systému, a nesmí být neomezeně ručícím společníkem.

Vzhledem k tomu, že zákon omezuje toho, kdo může být společníkem (akcionářem) provozovatele kolektivního systému, převoditelnost vlastnického podílu provozovatele kolektivního systému odstavec 7 omezuje, a tato je možná pouze v případě, že nový nabyvatel splňuje požadavky definované zákonem. Jde zejména o podmínku, že musí jít o výrobce – tedy daná osoba musí uvádět na trh výrobky. V případě provozovatele kolektivního systému pro oblast pneumatik pak musí být splněna i podmínka § 35 odst. 2 písm. h).

Ustanovení odstavce 8 znemožňuje provedení podstatných změn ve struktuře provozovatele kolektivního systému bez souhlasu ministerstva a Ministerstva průmyslu a obchodu. Ustanovení eliminuje potenciální rizika spojená s nakládáním s obchodním závodem a jeho částí, jeho převodem, pachtem a zastavením. Převod je zde zmíněn pro případ fúze.

Kolektivní systém by měl být výrobcem založen a provozován za tím účelem, aby pro ně zajišťoval společné plnění povinností stanovených tímto zákonem. Pro společníka by provozování kolektivního systému mělo být výlučně prostředkem k plnění těchto povinností, nikoliv nástrojem k naplňování jiných cílů, například dosahování zisku za poskytování služeb. To i přesto, že kolektivní systém musí být otevřen i výrobcům, kteří nemají majetkovou účast na jeho provozovateli. Proto zákon stanoví, že společník provozovatele kolektivního systému musí své povinnosti stanovené tímto zákonem plnit prostřednictvím tohoto provozovatele, resp. musí s ním za tím účelem uzavřít smlouvu o kolektivním plnění. Uvedená povinnost zcela logicky neplatí pro společníka kolektivního systému, který není v České republice podle zákona výrobcem (je usazen mimo území České republiky a odpovědnost za výrobky nesou distributoři). Pokud je tedy společníkem provozovatele kolektivního systému tato osoba

uvedená v § 61 odst. 2 větě první, a tato osoba si určila svého pověřeného zástupce namísto distributorů pro plnění zákonných povinností ve vztahu k výrobkům zahraniční osoby, které jsou distribuovány na území ČR, je tento pověřený zástupce povinen uzavřít s provozovatelem kolektivního systému, jehož je tato osoba společníkem, smlouvu o kolektivním plnění. V případě že je společníkem kolektivního systému spolek (asociace) výrobců ve smyslu § 35 odst. 2 písm. b), budou smlouvy o sdruženém plnění uzavřeny mezi kolektivním systémem a všemi jednotlivými výrobci – uzavření smlouvy o sdruženém plnění mezi kolektivním systémem a spolkem na základě povahy daného smluvního vztahu je nepravděpodobné, byť jej nelze vyloučit.

Obdobně jako u provozovatele kolektivního systému stanoví zákon i v případě jeho společníků omezení mající za cíl minimalizovat riziko vyvážení finančních prostředků výrobců mimo kolektivní systém. Konkrétně je zúžena možnost ze strany kolektivního systému uzavření jiné smlouvy než smlouvy o kolektivním plnění nebo smlouvy na základě § 13 se společníkem provozovatele kolektivního systému, s právnickou osobou jím ovládanou nebo s osobou ovládajícího některého z jeho společníků. Příslušné ustanovení § 42 odst. 2 zde odkazuje na § 41 odst. 3, z čehož vyplývá, že pokud bude taková smlouva uzavřena, musí být jejím předmětem zajišťování plnění povinností výrobců, a podmínky smlouvy musí být stanoveny maximálně hospodárně, resp. s péčí řádného hospodáře.

K § 44

Provozovatel kolektivního systému nepřebírá pouze smluvní odpovědnost za plnění povinností výrobců, s nimiž uzavřel smlouvu o kolektivním plnění. Zákon v § 44 odst. 1 výslovně stanoví provozovateli kolektivního systému povinnost zajišťovat kolektivní plnění povinností výrobců, jestliže s nimi uzavřel smlouvu o kolektivním plnění, a to v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem a v rozhodnutí o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému. Na základě tohoto ustanovení tedy provozovatel kolektivního systému odpovídá v rovině veřejnoprávní za řádné plnění povinností výrobců. O jaké povinnosti jde, vyplývá zejména z § 9 – povinnosti stanovené pro zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění výrobků s ukončenou životností. Jde ale také o informování konečného uživatele o zpětném odběru a další povinnosti s tím související. Přestože jde o povinnosti stanovené primárně výrobcí, jejich neplnění provozovatelem kolektivního systému může být skrze § 44 odst. 1 postihováno jako přestupek.

Zákon rovněž zakazuje provozovateli kolektivního systému diskriminovat výrobce tím, že jim určuje povinnost stanovit výrobcům jednotné smluvní podmínky. Jednotná výše recyklačního příspěvku tedy musí být stanovena ve vztahu k určité jednotce – hmotnosti výrobku nebo jednotlivého kusu, který je uveden na trh. To obecně platí i pro případy zvýhodnění či znevýhodnění výrobce v závislosti na typu nebo značce vybraných výrobků, které uvádí na trh. Jedinou výjimkou z tohoto pravidla musí být změna příspěvkové struktury stanovená na základě ekomodulační povinnosti [§ 44 odst. 6 písm. a)].

Provozovateli kolektivního systému ukládá zákon povinnost uzavřít smlouvu o kolektivním plnění s každým výrobcem, který o uzavření smlouvy projeví zájem a nemá vůči provozovateli kolektivnímu systému nesplněné splatné dluhy, a to pro všechny vybrané výrobky uváděné výrobcem na trh. Předpokladem samozřejmě je, že provozovatel kolektivního systému je oprávněn kolektivní plnění povinností k takovým výrobkům zajišťovat. Provozovatel kolektivního systému může uzavírat s výrobcí, kteří jsou v insolvenčním řízení zvláštní smlouvu o kolektivním plnění, tzn. smlouvu odlišnou od standardních smluvních vztahů s výrobcí. Tato smlouva nicméně opět musí mít jednotný charakter, tzn., že kolektivní systém není oprávněn uzavírat s jednotlivými výrobci v úpadku nebo v insolvenčním řízení smluvní vztahy, ze kterých by vyplývaly vždy zcela jiné podmínky.

Jestliže provozovatel kolektivního systému hodlá podstatným způsobem změnit systém zajišťování kolektivního plnění povinností výrobců, měl by postupovat podle § 38 odst. 1 písm. a) a požádat ministerstvo o změnu oprávnění k provozování kolektivního systému na základě pozměněného projektu zajišťování kolektivního plnění. K takovému postupu však není důvod, jestliže provozovatel kolektivního systému pouze mění podmínky smluv uzavíraných s výrobcí a jinými partnery (smlouvy o kolektivním plnění, smlouvy o zřízení místa zpětného odběru, smlouvy s obcemi a zpracovateli atd.). V zájmu transparentnosti fungování kolektivních systémů a zároveň poskytnutí maximálně možných informací jednotlivým výrobcům je v případě smlouvy o kolektivním plnění stanovena provozovateli kolektivního systému povinnost vzor smlouvy zveřejnit na jeho internetových stránkách.

Ministerstvo by mělo průběžně dohlížet na to, zda provozovatel kolektivního systému a jeho společníci stále splňují podmínky pro vydání oprávnění k provozování kolektivního systému, zejména zda společníky jsou pouze výrobci daného druhu vybraných výrobků a zda podíl žádného ze společníků nebo společníků jednajících ve shodě na základním kapitálu nebo na hlasovacích právech provozovatele kolektivního systému nepřesahuje 34 %. Za tím účelem stanoví zákon provozovateli kolektivního systému povinnost předložit ministerstvu dokumenty, kterými splnění těchto podmínek doloží. Konkrétně je požadováno po konání každé valné hromady jakožto nejvyššího orgánu společnosti, v němž společníci vykonávají své právo podílet se na jejím řízení, předložit ministerstvu opis aktuálního seznamu společníků s uvedením jejich podílu na základním kapitálu a na hlasovacích právech v případě společnosti s ručením omezeným a výpis z evidence emise zaknihovaných cenných papírů, výpis z evidence imobilizovaných cenných papírů nebo opis seznamu všech akcionářů, kteří jsou vlastníky akcií na jméno v případě akciové společnosti. Obdobná povinnost předložit dokumenty platí i v případě rozhodnutí per rolam. Důležitým nástrojem kontroly je rovněž zápis z jednání valné hromady, který je provozovatel kolektivního systému povinen zaslat ministerstvu rovněž do 30 dnů ode dne jejího ukončení, a to v případě, že se na zápis vztahuje povinnost uložení do sbírky listin obchodního rejstříku podle zákona o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob, v rozsahu, v jakém se ukládá do sbírky listin obchodního rejstříku.

Zcela novým ekonomicko-environmentálním nástrojem je institut tzv. ekomodulace. Povinnost kolektivního systému provádět ekomodulaci je přitom požadavek vyplývající z rámcové směrnice o odpadech [čl. 8a odst. 4 písm. b)]. Samotný pojem je definován v § 3 odst. 2 písm. q) zákona. Jakákoliv změna sazebníku příspěvků, které mají platit výrobcí kolektivního systému za zajišťování relevantních povinností, která bude ze strany kolektivního systému prováděna pod záminkou ekomodulace, musí však být analyticky podložena. Podkladem pro realizaci každé ekomodulační změny tedy musí být studie či analýza, přičemž vzhledem k tomu, že LCA analýzy (life cycle assessment) nepokrývají vždy problematiku environmentálního dopadu v celé šíři, je umožněno provádět ekomodulaci i na základě jiných relevantních studií či kritérií, resp. LCA přístup může být jen jedním z více relevantních hledisek. Ministerstvo ani jiná státní instituce nebude do způsobu provádění ekomodulace na straně kolektivního systému zasahovat, neboť se dle směrnice o odpadech jedná výhradně o povinnost organizace vykonávající systém rozšířené odpovědnosti výrobce – kolektivního systému. Očekává se, že ze strany Evropské komise bude vydán metodický návodný dokument, jak by mělo být k problematice ekomodulace přistupováno. I bez existence tohoto dokumentu je však nezbytné danou povinností, která vyplývá přímo z evropské směrnice, naplňovat, a to nejen formálně (transpozicí), ale i prakticky. Očekává se, že zmiňovaný metodický dokument Evropské komise bude však spíše obecné povahy, a pouze definuje a popisuje více možných přístupů, jak může být ekomodulace realizována, a jaké okolnosti by měly být při stanovení struktury „recyklačních“ příspěvků zohledňovány.

Obdobně [čl. 8a odst. 3 písm. e)] rámcové směrnice o odpadech stanovuje rozsah informací, které musí kolektivní systémy zveřejňovat na svých webových stránkách, aby byla zajištěna maximální transparentnost aktivit kolektivních systémů. Jde především o informace

o vlastnické struktuře provozovatele kolektivního systému a sazebníky finančních příspěvků spojených se zajišťováním kolektivního plnění výrobců.

Vhledem k nutnosti transpozice příslušného ustanovení směrnice o odpadech [čl. 8a odst. 4 písm. c)] je také stanovena povinnost, aby kolektivní systém rozdělval finanční prostředky, které vybral od výrobců za účelem zajištění plnění jejich povinností, způsobem, který je kontrolovatelný ze strany ministerstva. Směrnice o odpadech zde přitom hovoří o rozdělení „transparentním způsobem“. Zde evropská legislativa míří na situace, aby různí smluvní partneři kolektivního systému, kteří s výrobky nakládají (např. zpracovatelé, místa zpětného odběru dopravci), nezískávali od kolektivního systému za zajišťování identických služeb diametrálně odlišné finanční plnění. Nesmí tedy nastat situace, kdy by kolektivní systém platil za identickou službu určité osobě či osobám vyšší finanční příspěvky (např. na základě kapitálové, personální či „ideové“ propojenosti osob ovládajících kolektivní systém a osoby poskytující službu). Ideálně by měl proto kolektivní systém osoby, které pro něj budou zajišťovat určité služby v oblasti nakládání s odpady pravidelně soutěžit prostřednictvím poptávkových řízení. Současně ustanovení odst. 6 stanovuje, že výše recyklačních příspěvků, které kolektivní systém vybírá od jednotlivých výrobců, nesmí přesáhnout náklady, které kolektivní systém na zajištění plnění povinností generuje. Také je pro zajištění vyšší právní jistoty explicitně uvedeno, že do relevantních nákladů na straně kolektivního systému se zahrnuje i rezerva. Termín „nákladově účinný způsob“ zde tedy de facto stanovuje kolektivnímu systému povinnost racionálního ekonomického hospodaření. Toto racionální ekonomické hospodaření by pak mělo být předmětem kontroly kontrolního orgánu provozovatele kolektivního systému. Dodržování plnění předmětných povinností je možné na základě kontroly smluvních vztahů, které kolektivní systém uzavírá se svými partnery.

K § 45

Zákon stanoví některé zvláštní povinnosti výrobcům, kteří plní své povinnosti uvedené v § 9 prostřednictvím kolektivního systému. Povinnost vykazovat provozovateli kolektivního systému pravdivé a úplné údaje o množství vybraných výrobků, které uvedl na trh, by zpravidla měl provozovatel kolektivního systému zahrnout do smlouvy o kolektivním plnění. Tuto povinnost je ovšem třeba upravit zvlášť v zákoně s ohledem na povinnost provozovatele kolektivního systému kontrolovat výrobce, pokud jde o vykázané množství vybraných výrobků uvedených na trh [§ 53 odst. 2 písm. a)]. Ze stejného důvodu je zákonem stanovena povinnost výrobce provedení těchto kontrol strpět. Zákon naopak nestanoví výslovně povinnost výrobce platit provozovateli kolektivního systému příspěvky na zajištění zpětného odběru a nakládání s výrobky s ukončenou životností, přestože placení těchto příspěvků se v zákoně předpokládá, a to zejména s ohledem na ekomodulaci [§ 3 odst. 2 písm. q)]. Vzhledem k tomu, že tyto příspěvky by neměly být chápány jako poplatek či platba podobná dani, je stanovení povinnosti k jejich placení ponecháno smluvní úpravě vztahů mezi provozovatelem kolektivního systému a výrobcem s tím, že zákon upravuje pouze základní kritéria, podle kterých provozovatel kolektivního systému příspěvek stanoví (§ 46 odst. 1). Výrobce současně musí kolektivnímu systému poskytnout nezbytnou součinnost při definování výše recyklačního příspěvku v rámci ekomodulace. Přestože povinnost „ekomodulovat“ je na straně kolektivního systému, nemůže mít daný kolektivní systém detailní přehled o jednotlivých výrobcích, které uvádějí výrobci na trh. Je proto nezbytné vytvořit legislativní regulaci, na základě, které mohou kolektivní systémy nezbytné informace od výrobců získat.

Za účelem zamezení spekulativního uzavírání smluv o kolektivním plnění je výrobcům zakázáno plnit povinnosti prostřednictvím více provozovatelů kolektivních systémů, pokud jde o elektrozařízení náležející do jedné skupiny (příloha č. 1), baterie nebo akumulátory náležející do jedné skupiny (§ 76) a pneumatiky (zde není rozdělení po skupinách umožněno). Výrobce tak může plnit své povinnosti ve vztahu k elektrozařízení náležejícím např. do skupiny „zařízení pro tepelnou výměnu“ nebo ve vztahu ke všem přenosným bateriím či akumulátorům či všem pneumatikám uváděným na trh vždy pouze v jednom kolektivním systému. Výjimka je

stanovena pouze v případě solárních panelů, a to vzhledem k jejich specifické povaze. Důvodem uvedeného omezení je skutečnost, že do většiny z definovaných skupin výrobků náleží velmi variabilní výrobky, a nákladnost na provedení jejich zpětného odběru nebo zpracování může být pak v jednotlivých případech velmi rozdílná [např. potřeba manuální (před)demontáže, náklady na recyklaci, využití či odstranění demontovaných částí]. Jednotlivé typy výrobků se např. mohou lišit z hlediska velikosti (objemu), konstrukce nebo materiálového složení. Bez zavedení navrhovaného omezení by mohlo docházet k nežádoucím situacím, kdy by někteří výrobci plnili své zákonné povinnosti k určitým typům výrobků, jejichž náklady na zpětný odběr a zpracování by byly vyšší než u jiných výrobků, prostřednictvím určitého kolektivního systému, zatímco povinnosti výrobků s nižšími náklady by pak prováděly také prostřednictvím jiného kolektivního systému. Mohlo by pak docházet k situacím, kdy by určitý kolektivní systém měl pro daný vybraný výrobek stanoven nízký „recyklační“ příspěvek, ale reálně by zpětný odběr takových výrobků s ukončenou životností nezajišťoval, nebo by jej zajišťoval jen v minimální míře, zatímco faktický zpětný odběr by pak prováděli konkurenční provozovatelé kolektivních systémů na náklady jiných výrobců. Příkladem mohou být pneumatiky, kdy provedení zpětného odběru a zpracování pneumatik náležejících do skupin 4 a 5 ve smyslu přílohy č. 6 zákona je extrémně finančně náročné (nutná speciální zpracovatelská linka). Současně je na trhu těchto pneumatik ale relativně málo. Pokud by určitý výrobce uváděl na trh jak pneumatiky pro osobní vozidla (skupina 2), tak tyto speciální pneumatiky (skupina 4 a 5), mohl by potenciálně své povinnosti ve vztahu k osobním pneumatikám plnit prostřednictvím jednoho kolektivního systému, a povinnosti ve vztahu k speciálním pneumatikám prostřednictvím druhého kolektivního systému s nízkým recyklačním příspěvkem. Tento druhý kolektivní systém by ale mohl potenciálně zajišťovat sběr především pneumatik pro osobní automobily (jeho sběrná síť by byla orientována zejména na tuto skupinu pneumatik). Kolektivní systém, který by pak chtěl dané speciální pneumatiky sbírat, by musel tuto činnost financovat z příspěvků vybíraných za pneumatiky osobní – tím by musel finanční příspěvky zvýšit a daní výrobci by tak získali konkurenční nevýhodu na trhu – odváděly by vyšší recyklační příspěvky než konkurence u jiných kolektivních systémů. Obdobně lze uvažovat i v oblasti elektrozařízení, kdy by například některý kolektivní systém nedostatečně sbíral světelné zdroje na bázi rtuti, jejichž zpracování je značně nákladné, a namísto toho by odebíral jiná (drobná) odpadní elektrozařízení. Kolektivní systém, který by pak světelné zdroje na bázi rtuti sbíral a předával ke zpracování, by nezářoval od příslušných výrobců na tuto činnost žádné finanční prostředky, a opět by tato činnost šla k tíži jiných výrobců.

Dalším důvodem je skutečnost, že kdyby dané omezení neplatilo, výrobce by mohl být zapsán pro vybrané výrobky v rámci jedné skupiny u více kolektivních systémů, přičemž v jednotlivých kalendářních čtvrtletích by vždy mohl vykázat své výrobky uvedené na trh tomu kolektivnímu systému, který by měl aktuálně stanoven v dané kategorii nejnižší „recyklační“ příspěvek. Tato situace by pak značně komplikovala kontrolní činnost samotných kolektivních systémů, (např. nemožnost použití automatických aplikací upozorňujících na významné odchylky v množství vykazovaných vybraných výrobků ze strany výrobce mezi jednotlivými čtvrtletími), ale také ČIŽP, nehledě ke skutečnosti, že by významně negativně ovlivňovala samotné investiční a provozní aktivity kolektivních systémů, neboť jejich příjmová stránka by byla v čase značně variabilní a nejistá (tato situace odráží reálné chování některých výrobců).

Zároveň je regulována možnost přechodu výrobce od jednoho kolektivního systému k jinému, a to za účelem minimalizace administrativních nákladů na straně kolektivních systémů - riziko časného stídání kolektivních systémů ze strany výrobců.

K § 46

Zákon upravuje jednotná pravidla pro financování činnosti provozovatelů kolektivních systémů. V současnosti není tato problematika zákonem nijak upravena, což vede k tomu, že každý ze

stávajících provozovatelů kolektivních systémů má nastaveno financování diametrálně odlišně. Jde zejména o přístup k tvorbě finančních rezerv.

Zdrojem financování činnosti kolektivního systému jsou příspěvky výrobců, pro které provozovatel kolektivního systému zajišťuje kolektivní plnění povinností. Konkrétní výše těchto příspěvků nemůže být určena zákonem, neboť je závislá na mnoha vnějších faktorech (např. ceny služeb, ceny druhotných surovin, ekomodulace). Zákon však vymezuje základní kritéria, podle nichž musí provozovatel kolektivního systému příspěvek stanovit. Jde o typ, hmotnost, a objem (velikost) vybraných výrobků, které výrobce uvádí na trh. Logicky musí mezi tato kritéria patřit i ekomodulace. Daná regulace souvisí se zákazem diskriminace zakotveným v § 44 odst. 2. Pro stejný typ vybraného výrobku tedy musí být provozovatelem kolektivního systému stanovena stejná sazba příspěvku, a výše příspěvku pak musí být přímo úměrná množství vybraných výrobků uváděných výrobcem na trh (případně již uvedených na trh podle toho, zda provozovatel kolektivního systému stanoví splatnost příspěvku zpětně nebo předem). Konkrétní výše příspěvku splňující tato kritéria musí být pak součástí smlouvy o kolektivním plnění mezi provozovatelem kolektivního systému a výrobcem.

Účelem provozování kolektivního systému není dosahování zisku. Proto zákon zakazuje provozovateli kolektivního systému případný zisk či jiné vlastní zdroje rozdělovat nejen mezi své akcionáře či společníky, ale i jakékoliv jiné osoby. Dosahuje-li provozovatel kolektivního systému při své činnosti zisku, měl by být tento zisk použit buď k úhradě případné předchozí ztráty anebo na provoz, rozvoj a zefektivnění kolektivního systému, což může znamenat například rozšíření sítě míst zpětného odběru, zvýšení kapacit pro zajištění zpětného odběru, zpracování a využití výrobků s ukončenou životností, ale i zintenzivnění osvětové a propagační činnosti, případně činnosti poradenské, výzkumné a publikační. Hospodaří-li tedy provozovatel kolektivního systému se ziskem, měli by z toho mít užitek všichni výrobci zapojení do kolektivního systému, a to např. tím, že v dalším období dojde ke snížení příspěvku za uvedení výrobků na trh v rámci kolektivního plnění. V žádném případě nemůže být zisk kolektivního systému použit ke zvláštnímu prospěchu výrobců, kteří mají v provozovateli kolektivního systému majetkovou účast (akcionáři, společníci).

Peněžní prostředky získané z příspěvků výrobců včetně výnosů z nich je zakázáno používat k jiným účelům než k financování zajišťování činností, které zákon provozovateli kolektivního systému dovoluje (resp. v případě některých činností ukládá) vykonávat. Jednání v rozporu s tímto principem by vedlo k tomu, že by pro tyto výrobky po ukončení jejich životnosti nebylo zajištěno financování nakládání s nimi, což by mohlo znamenat negativní dopady na životní prostředí, respektive náklady z toho plynoucí by nesly jiní výrobci a potažmo i celá společnost.

K § 47

Ustanovení upravuje režim tzv. „refundací“, kdy ze strany výrobců je po kolektivních systémech nárokováno vrácení zaplacených příspěvků v případech, kdy vybrané výrobky uvedené na trh v ČR byly následně vyvezeny (do zemí mimo EU) nebo v rámci EU dodány do jiného státu. Z hlediska evropské regulace je refundace uvedena pouze v případě elektrozařízení, tzn. ve směrnici 2012/19/EU, a to konkrétně v čl. 12 odst. 5. Zákon nicméně obsahuje jednotnou úpravu i pro baterie a akumulátory a pneumatiky, neboť obdobné situace, kdy výrobky dříve uvedené na trh skončí mimo území ČR, mohou nastat i v těchto oblastech. Jelikož příspěvek zaplatil výrobce, a provozovatel kolektivního systému má smluvní vztah pouze s ním, je stanoveno, že pokud osoba požadující refundaci příspěvku není výrobcem, může provozovatel kolektivního systému vyžadovat doložení souhlasu výrobce (který dané výrobky uvedl na trh v ČR). Zároveň se stanoví časové omezení pro uplatnění nároku na refundaci příspěvku, a to do 28. února kalendářního roku následujícího po kalendářním roce, v němž byl příspěvek uhrazen. Uplatnění tohoto nároku po již uzavřeném období, za které byla podána roční zpráva, by totiž mohlo zpětně ovlivnit údaje o množství vybraných výrobků uvedených na tuzemský trh. Za účelem eliminace rizika, že o vrácení příspěvků by mohlo být

žádáno neoprávněně, zákon stanoví, že žadatel musí umožnit provozovateli kolektivního systému kontrolu oprávněnosti nároku a poskytnout mu nezbytnou součinnost, přičemž podmínky této součinnosti by měly být ze strany kolektivního systému předem nastaveny, a musí být jednotné ve vztahu ke všem žadatelům o refundaci. Toto ověření je oprávněn provádět auditor. V případě, že ověření prokáže nesplnění podmínek pro vrácení příspěvku, je žadatel povinen provozovateli kolektivního systému uhradit účelně vynaložené náklady na provedení kontroly. Zákon přitom nestanovuje lhůtu, do kdy musí kolektivní systém vývozci uhrazené příspěvky vrátit, neboť proces ověřování oprávněnosti refundací může být v řadě případů velmi zdlouhavý.

K § 48

Současná právní úprava prakticky nedefinuje způsob financování činnosti provozovatele kolektivního systému. Je tak umožněna paralelní existence různých systémů financování, které se obvykle rozdělují na dva základní modely označované jako „zálohové“ a „průběžné“. V rámci „průběžného“ systému financování kolektivní systémy nevytváří prakticky žádnou finanční rezervu, a existuje zde riziko, že v případě výskytu fluktuací na trhu, které se odrazí ve zvýšení nákladů na zajišťování kolektivního plnění (pokles cen druhotných surovin, zvýšení cen za zpracování, zvýšení cen pohonných hmot, snížení množství vybraných výrobků uváděných na trh apod.), kolektivní systém pak nemá vytvořeny dostatečné finanční prostředky, aby mohl nastalou situaci překlenout, a ve výsledku je nucen začít omezovat svoji činnost, což může být spojeno s poklesem míry zpětného odběru. Dané riziko reguluje směrnice o odpadech, která v článku 8a odst. 3 písm. c) stanovuje, že členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby každý výrobce nebo organizace vykonávající povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců měli potřebné finanční prostředky nebo finanční a organizační prostředky pro splnění svých povinností týkajících se rozšířené odpovědnosti výrobce.

Výše popsaná situace může být relevantní v okamžiku začínající ekonomické recese, kdy mj. dochází k poklesu cen druhotných surovin, což má za následek zvýšení nákladů ze strany kolektivního systému nebo výrobce (vyšší náklady na zpracování, nižší objem vybraných finančních příspěvků). Pokud kolektivní systém nemá vytvořenou finanční rezervu nebo ji má jen minimální, je nucen (za předpokladu, že má v úmyslu dále řádně fungovat) skokově zvýšit příspěvky stávajícím výrobcům, kteří do tohoto systému finančně přispívají. V době počátku ekonomické recese však obvykle zároveň klesají množství výrobků uváděných na trh, což obvykle zároveň vyvolá potřebu zvýšit příspěvky významněji než např. v případě pouhého krátkodobého poklesu cen druhotných surovin bez návaznosti na pokles množství prodávaných výrobků. V době počínající ekonomické recese je však jakékoliv zvyšování příspěvků vůči výrobcům ze strany kolektivních systémů krajně citlivé téma, a to platí o to více, pokud na trhu existuje více kolektivních systémů, které zajišťují kolektivní plnění v identické oblasti. Výsledkem takovéto situace je pak stav, že kolektivní systémy namísto zvyšování příspěvků výrobcům zavádějí různá „úsporná opatření“ (např. v oblasti osvěty, komunikace, vnitřní kontrolní činnosti, hustoty sběrné sítě), která však ve výsledku jdou proti samotnému cíli zákona, jímž je zvyšování množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností.

Zákon se proto v souladu se směrnicí o odpadech snaží potenciální riziko vzniku popsané situace předcházet, a z toho důvodu je navrhován model, který nese prvky zálohového financování, avšak současně předpokládá zavedení povinnosti provozovatelů kolektivních systémů vytvářet finanční rezervu alespoň v minimální definované výši. Tato minimální výše rezervy je pak stanovena jako 50 % ročních nákladů provozovatele kolektivního systému v návaznosti na schválenou účetní závěrku za předcházející účetní období. Provozovatel kolektivního systému finanční rezervu vytváří postupně tak, aby nejpozději po uplynutí 5 let od udělení oprávnění k provozování kolektivního systému byla rezerva vytvořena v požadované výši. Zákon umožňuje snížení finanční rezervy pod stanovenou minimální hranici v jednom účetním období, jestliže v následujícím již bude tato hranice dosažena.

Peněžní prostředky tvořící finanční rezervu mohou být použity pouze za účelem zajištění kolektivního plnění povinností výrobců, s nimiž provozovatel kolektivního systému uzavřel smlouvu o kolektivním plnění. Vytvořená finanční rezerva není součástí majetkové podstaty provozovatele kolektivního systému, ani nemůže být předmětem nařízení a provedení výkonu rozhodnutí nebo exekuce. Údaje o stavu a čerpání rezervy jsou pak součástí roční zprávy, kterou provozovatel kolektivního systému každoročně zasílá ministerstvu, čímž je ministerstvu umožněna jednoduchá kontrola předmětných povinností.

K § 49

Jedním z hlavních cílů navrhovaného zákona je zvyšování míry třídění odpadů z vybraných výrobků. Nezbytným předpokladem fungování všech systémů zpětného odběru jsou však samotní koneční uživatelé (spotřebitelé), pro které musí být vytvořena dostupná sběrná síť pro odevzdávání výrobků s ukončenou životností, a v neposlední řadě je nutné jejich participaci na využívání sběrné infrastruktury podpořit vhodnými informačními a osvětovými aktivitami. V současné době v České republice působí v oblasti elektrozařízení čtyři hlavní kolektivní systémy, které se mj. zabývají zpětným odběrem elektrozařízení z domácností (vyjma dalších kolektivních systémů, jejichž činnost se týká výhradně solárních panelů). V oblasti baterií a akumulátorů pak aktuálně působí dva kolektivní systémy a v oblasti pneumatik jeden. Pokud každý z těchto systémů vytváří a obhospodařuje sběrnou síť pro výrobky s ukončenou životností samostatně, může někdy docházet k neefektivnímu vynakládání prostředků, nehledě ke skutečnosti, že v řadě případů může být existence více sběrných sítí matoucích pro konečné uživatele (např. odlišné barevné provedení kontejnerů, obdobná sběrná místa nemusí přijímat identické skupiny výrobků s ukončenou životností apod.)

Z tohoto důvodu je žádoucí, aby kolektivní systémy mohly v určitých oblastech svých činností vzájemně spolupracovat. Na základě konceptu vzájemné spolupráce kolektivních systémů zde existuje potenciál pro snížení nákladů v rámci všech systémů zajištění zpětného odběru vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce. Snížení nákladů se pak musí pozitivně promítnout jak v potenciálním navýšení úrovně zpětného odběru a odděleného sběru, tak i ve formě nižších příspěvků výrobců. Současně může efektivní spolupráce kolektivních systémů vést k zajištění vyšší participace spotřebitelů na zpětném odběru.

Vzhledem ke skutečnosti, že spolupráce mezi kolektivními systémy se může významně dotýkat celé struktury zajišťování kolektivního plnění povinností výrobců a může se týkat i relevance dat, která Česká republika potřebuje získávat v návaznosti na ohlašovací povinnosti vyplývající z předpisů Evropské unie, je nezbytné, aby ministerstvo o dohodách, které mezi sebou kolektivní systémy uzavřou, mělo maximum informací. Z tohoto důvodu je navrhována povinnost oznámit ministerstvu existenci vzájemné spolupráce a současně je stanovena povinnost stejnopis písemné smlouvy, kterou mezi sebou provozovatelé kolektivních systémů uzavřely, či její notářsky ověřenou kopii, zaslat ministerstvu.

Spolupráce provozovatelů kolektivních systémů může spočívat ve společném sdílení míst zpětného odběru, čímž je v této souvislosti myšleno, že kolektivní systémy uzavírají společné smlouvy o zřízení a společném provozování míst zpětného odběru s jednotlivými provozovateli míst zpětného odběru (např. obcemi, zařízeními ke sběru odpadů, posledními prodejci).

Jedním z nezbytných atributů této spolupráce musí být logicky i existence vnitřních podmínek vedení evidence, na jejímž základě si spolupracující kolektivní systémy budou např. rozdělovat množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností, a též musí být definovány kontrolní mechanismy, a to zejména pro předcházení rizika vzniku evidenčních duplicit. Pokud kolektivní systémy provozují sběrné sítě samostatně, může nastat situace, kdy kolektivní systém, který zpětně odebral větší množství výrobků s ukončenou životností nad rámec svých potřeb pro splnění zákonného cíle, poskytne (převede, resp. prodá) určité množství těchto výrobků (bez jejich fyzického předání) jinému kolektivnímu systému, který pak toto množství

vykáže v rámci roční zprávy. Tato spolupráce však může fungovat i způsobem, kdy určitý kolektivní systém fyzicky předá část zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností jinému kolektivnímu systému, který má následně zajistit jejich zpracování, přičemž zároveň mezi kolektivními systémy dojde k určitému finančnímu vyrovnání, a to na základě toho, že kolektivní systém, který výrobky s ukončenou životností zpětně odebral, musel na tuto činnost vynaložit určité náklady, které by pak měl uhradit provozovatel systému, kterému jsou tyto výrobky předány. Možnost zúčtování vzájemných nákladů mezi kolektivními systémy je umožněna také u dalších činností relevantních pro provozovatele kolektivních systémů.

Dále je navrhována možnost spolupráce kolektivních systémů v oblasti realizace osvětových aktivit. Tato spolupráce není omezena jen na sdílení nákladů, ale také na jiné způsoby spolupráce, což mohou být jakékoliv vzájemně koordinované postupy při realizaci osvětových kampaní. Společný postup při provádění informačních kampaní ze strany více kolektivních systémů je přitom žádoucí z toho důvodu, že povede k odstranění nerovností v množství investovaných nákladů ze strany nekooperujících kolektivních systémů (současný stav) a v konečném důsledku povede k vyšší efektivitě vynaložených nákladů a vyššímu efektu ve vztahu k cílům osvětových aktivit (zapojení maximálního počtu obyvatel do systémů třídění odpadů). Další důvody popisující pozitivní přínosy možnosti vzájemné spolupráce kolektivních systémů v této oblasti jsou uvedeny v textu k § 13.

K § 50 až 52

Ustanovení o povinnostech provozovatele kolektivního systému vést evidence jsou koncipována obdobně jako v případě výrobců (§ 27), neboť provozovatel kolektivního systému v podstatě plní evidenční povinnosti za výrobce, kteří s ním uzavřeli smlouvu o kolektivním plnění. Evidence množství vybraných výrobků uvedených na trh výrobci a evidence toku zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností od místa zpětného odběru až po jejich konečné využití, včetně přípravy k opětovnému použití nebo odstranění jsou tedy vedeny souhrnně v rámci kolektivního plnění za všechny výrobce. Provozovatel kolektivního systému dále vede nejen evidenci osob, které pro něj zajišťují zpětný odběr, soz, zpracování či jiné nakládání se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností, ale také evidenci výrobců, s nimiž má uzavřenou smlouvu o kolektivním plnění.

Z důvodu zvýšené potřeby dohledu nad fungováním kolektivních systémů jsou stanoveny povinnosti provozovatele kolektivního systému poskytnout údaje z evidencí ministerstvu na jeho vyžádání.

V návaznosti na evidenční povinnosti, obdobně jako v případě samostatně plnících výrobců, je provozovateli kolektivního systému stanovena povinnost zpracovat roční zprávu o plnění povinností stanovených pro zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění výrobků s ukončenou životností za kalendářní rok (roční zpráva o výrobcích s ukončenou životností) a zaslat tuto zprávu do 30. června následujícího kalendářního roku ministerstvu. Rozdíl v termínu pro zaslání evidence mezi individuálně plnícím výrobcem (§ 28 odst. 1) a kolektivním systémem (§ 51 odst. 1) je daný tím, že pro kolektivní systém je stanoven podstatně širší rozsah vykazovaných údajů, jejichž kompletace může být časově velmi náročná.

Rozsah a způsob vedení evidencí a obsahové náležitosti a rozsah roční zprávy o výrobcích s ukončenou životností stanoví ministerstvo vyhláškou. Součástí roční zprávy o výrobcích s ukončenou životností je vždy také přehled hospodaření provozovatele kolektivního systému v uplynulém kalendářním roce ve struktuře stanovené taktéž vyhláškou. Jestliže provozovatel kolektivního systému zajišťuje plnění povinností provozovatelů solárních elektráren, jejichž součástí jsou solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013, je součástí roční zprávy také seznam těchto provozovatelů. Další součástí roční zprávy stanoví zákon na jiných místech (např. dle § 71 odst. 2 informace o uzavřených dohodách o odchýlném způsobu financování nakládání s elektrozařizováním nepocházejícím z domácností).

Součástí roční zprávy budou také oproti stávající právní úpravě zákona o odpadech také individuální data výrobců. Dané ustanovení zaslat tyto informace ministerstvu má předejít možnému riziku cíleně chybného vykazování množství uvedeného na trh. Zejména zde je cíleno na riziko podhodnocování hmotnosti výrobků uváděných na trh. Vykazování dat kolektivními systémy za každého výrobce individuálně je běžnou praxí v řadě jiných členských států (např. Německo, Belgie, Rakousko, Velká Británie, Itálie). Opatření má zjednodušit kontrolu vykazovaných dat a vytvořit transparentní prostředí mezi jednotlivými kolektivními systémy, přičemž je plně v souladu s evropskou legislativou, neboť tento možnost tohoto způsobu reportingu dat je výslovně uvedena i v rámci nařízení Evropské komise č. 2019/290. S údaji bude MŽP zacházet jako s důvěrnými tak, aby nebyla dotčena ochrana obchodního tajemství provozovatele kolektivního systému a v neposlední řadě i jednotlivých výrobců (§ 51 odst. 6).

Oproti stávající právní úpravě budou v rámci roční zprávy provozovatelé kolektivních systému ohlašovat údaje o množství pneumatik uvedených na trh jednotlivými výrobci rozlišené dle skupin pneumatik. Tím by se, tak jak jako v případě elektrozařízení a baterií a akumulátorů, měl zmenšit prostor pro případné zkreslování evidencí a zároveň by změna měla vést k možnosti křížové kontroly dat ze strany ministerstva. Předpokládá se, že evidenci pneumatik uvedených na trh a evidenci zpětně odebraných pneumatik budou výrobci (plníci individuálně i kolektivně) vést dle jednotlivých skupin s tím, že zákon detailní specifikaci ponechává vyhlášce (dle § 27 odst. 4, resp. § 50 odst. 6).

Povinnost provozovatele kolektivního systému uchovávat údaje z evidencí a roční zprávu o výrobcích s ukončenou životností nejméně po dobu 7 let je stanovena s ohledem na potřebu kontroly splnění povinnosti dosáhnout minimální úroveň zpětného odběru, která se v případě elektrozařízení počítá z údajů za 4 kalendářní roky [daný rok a 3 předcházející roky – viz § 60 písm. a)], a s přihlédnutím k tříleté promlčecí době podle zákona o přestupcích.

Údaje získané z ročních zpráv o výrobcích s ukončenou životností budou ministerstvem zveřejňovány prostřednictvím internetu, avšak pouze v podobě sumarizovaných dat odrážejících výsledky za jednotlivé kolektivní systémy a za celou ČR. Nebudou tedy zveřejňovaná individuální data konkrétních výrobců, což odpovídá i současné praxi.

K § 53

Jedná se o transpozici článku 8a odst. 3 písm. d) bodu ii) směrnice o odpadech, podle kterého členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby každý výrobce nebo organizace vykonávající povinnosti týkající se rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců zavedli odpovídající mechanismus vnitřní kontroly, podporovaný v příslušných případech pravidelnými nezávislými audity, za účelem hodnocení kvality shromažďovaných a vykazovaných dat. Je tedy navrhována povinnost, aby provozovatel kolektivního systému prováděl každoročně audity za účelem ověření účetní závěrky a současně za účelem kontroly shromažďovaných a vykazovaných dat o množství vybraných výrobků uvedených na trh a zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností. Vedle uvedeného účetního auditu lze ostatní audity rozdělit do dvou okruhů. V první řadě jde o audit, jehož cílem je ověření správnosti vedení vnitřní evidence dat o množství výrobků uvedených na trh a množství zpětně odebraných výrobků. Druhý typ auditu je audit vnějších dat, tedy audit vedených evidencí a vykazovaných dat na straně smluvních partnerů kolektivního systému, tedy výrobců a současně osob, které kolektivnímu systému zasílají údaje o množství zpětně odebraných výrobků.

Ustanovení § 53 odst. 2 písm. b) a c) definuje povinnost provádět audity vnitřních, evidencí, resp. správnosti vykazovaných dat či postupů, které vede kolektivní systém interně. Jedná se tedy o ověření jak funkčnosti vnitřních databází a algoritmů, zda data, která kolektivnímu systému vykazali jeho smluvní partneři, odpovídají údajům, které kolektivní systém eviduje a

následně vykazuje ministerstvu, tak o ověření, zda data byla vykázána na základě relevantních či existujících údajů.

Ustanovení § 55 odst. 2 písm. a) definuje povinnost provádět audity vnějších dat, resp. audity u osob, které mají s kolektivním systémem uzavřenou smlouvu o kolektivním plnění. Jde tedy o ověření správnosti dat, která vykázáli kolektivnímu systému jednotliví výrobci, kteří s ním mají uzavřenou smlouvu o sdruženém plnění.

Ustanovení odst. 3 rozšiřuje okruh osob, které mají být předmětem auditu. Povinnost provádět audity ze strany kolektivního systému se tedy týká i jeho dalších smluvních partnerů [nejen výrobců dle ustanovení § 55 odst. 2 písm. a)]. Konkrétně jde o osoby, které pro provozovatele kolektivního systému zajišťují zpětný odběr, svoz, zpracování či další nakládání se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností.

Jelikož výrobců zapojených do kolektivního systému, ale i dalších smluvních partnerů provozovatele kolektivního systému, může být poměrně mnoho, nelze požadovat každoroční provádění kontroly u každého z nich. Současně je ale nezbytné stanovit určitý minimální rozsah ověření, a to z toho důvodu, aby určitý kolektivní systém se nesnažil snižovat náklady na svůj provoz na úkor ověřování kvality dat. Stanovení četnosti provádění kontrol přímo v zákoně by bylo přitom značně nepružné, a nebylo by možné rychle reagovat na případné potřeby změn v realizaci frekvence ověřování údajů. Minimální rozsah a četnost ověření jak u výrobců, tak dalších smluvních partnerů kolektivních systémů bude proto stanoven vyhláškou. Rozsahem a četností lze především v tomto kontextu chápat stanovení např. určitého procentuálně vyjádřeného množství „toku“ výrobků uvedených na trh nebo výrobků zpětně odebraných v rámci kolektivního systému, které má být v určitém časovém období ověřeno. Současně je zde předpoklad s ohledem na tzv. paretův princip, aby ověření dat probíhalo častěji u významnějších subjektů než u těch, které uvedou na trh, resp. zpětně odeberou, jen malá množství výrobků. Současně musí platit princip, aby kolektivní systémy, byly úměrně zatíženy povinností provádět audity či ověření v závislosti na množství výrobků, které souhrnně uvedli na trh jejich klienti (výrobci) nebo zpětně odebrali jejich smluvní partneři.

Zprávy o provedených auditech je provozovatel kolektivního systému povinen zasílat ministerstvu nejpozději do 6 měsíců od skončení ověřovaného období. Jejich zaslání zde má opět kontrolní význam.

K § 54

Zákon svěřuje kontrolu nad činností provozovatele kolektivního systému ministerstvu. V rámci této kontroly je ministerstvo oprávněno kontrolovat v omezeném rozsahu i společníky provozovatele kolektivního systému, neboť některé povinnosti a podmínky pro vydání oprávnění k provozování kolektivního systému stanoví zákon ve vztahu k nim.

V současné době je problematika dohledu nad kolektivními systémy regulována značně nejednotně. V oblasti elektrozařízení možnost kontroly ze strany ministerstva zcela chybí a je zde svěřena ČIŽP. Naopak v oblastech baterií a akumulátorů a pneumatik obsahuje stávající zákon o odpadech funkční úpravu kontroly kolektivních systémů vykonávanou ministerstvem, která se stala základem i pro nově navrhovanou jednotnou úpravu. Ta je dále precizována, a především sjednocena pro kolektivní systémy všech tří druhů vybraných výrobků podléhajících zpětnému odběru. Efektivní kontrola kolektivních systémů ze strany státu je přitom zcela nezbytná a eliminuje riziko, že některý z kolektivních systémů bude vykonávat činnosti v rozporu se zákonem.

V případě zjištění nedostatku může ministerstvo uložit provozovateli kolektivního systému, aby ve stanovené lhůtě zjednal nápravu. V rámci svých kompetencí může také ministerstvo podat podnět ČIŽP k zahájení řízení o uložení pokuty, a to na základě provedené kontroly, případně

může učinit obojí. Na rozdíl od dosavadní právní úpravy však zákon vymezuje, co se rozumí nedostatkem v činnosti provozovatele kolektivního systému, což brání ministerstvu ukládat provozovatelům kolektivních systémů nápravná opatření na základě správního uvážení při zjištění jakéhokoliv nedostatku v činnosti. Musí se tedy jednat o porušení nebo nesplnění povinností nebo nedodržení podmínek stanovených provozovateli kolektivního systému (včetně kolektivně zajišťovaných povinností výrobců) nebo společníkům provozovatele kolektivního systému, případně o porušení podmínek stanovených v rozhodnutí o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému.

Nezjednání nápravy ve lhůtě stanovené ministerstvem může mít za následek zrušení oprávnění k provozování kolektivního systému, a to jak v případě nedostatku v činnosti provozovatele kolektivního systému (je-li kvalifikován jako závažné porušení povinnosti), tak v případě následného neplnění podmínek pro vydání oprávnění.

K § 55

Současná právní úprava v zákoně o odpadech v oblastech baterií a akumulátorů a pneumatik řeší pouze dílčím způsobem ukončení činnosti kolektivního systému a zánik oprávnění k jeho provozování. Cílem navrhovaného zákona je upravit tuto problematiku komplexně.

Jelikož zákon klade konkrétní požadavky na osobu provozovatele kolektivního systému, je oprávnění k provozování kolektivního systému vydáváno jako nepřenosné na jinou osobu. Se zánikem provozovatele kolektivního systému by tedy mělo zaniknout i oprávnění k provozování kolektivního systému, neboť jeho přechod na právního nástupce zákon nepřipouští. Návrh zákona nicméně předpokládá, že oprávnění k provozování kolektivního systému zanikne již dnem zrušení provozovatele kolektivního systému (§ 168 a násl. občanského zákoníku), případně prohlášením příslušné právnické osoby za neplatnou (§ 129 občanského zákoníku), neboť v době mezi zrušením právnické osoby, resp. jejím prohlášením za neplatnou a jejím konečným zánikem by již nemělo být zajišťováno kolektivní plnění povinností výrobců, ale měly by být ze strany zanikajícího provozovatele kolektivního systému učiněny pouze kroky spojené s ukončením provozu kolektivního systému (zejména převedení peněžních prostředků na kolektivní plnění povinností podle § 56).

Oprávnění k provozování kolektivního systému dále zanikne rozhodnutím Ministerstva životního prostředí po projednání s Ministerstvem průmyslu a obchodu. Na rozdíl od stávající právní úpravy v zákoně o odpadech však navrhovaný zákon v případě tohoto krajního opatření s dopady na plnění povinností mnoha výrobců nepřipouští správní uvážení, pokud jde o zrušení oprávnění k provozování kolektivního systému, nebo jeho ponechání v platnosti. Nově bude muset ministerstvo oprávnění k provozování kolektivního systému vždy zrušit, nastane-li některý ze zákonem stanovených důvodů. Na druhou stranu důvodem k jeho zrušení již nebude porušení jakékoliv povinnosti stanovené tímto zákonem, ale pouze takové porušení, které je možno považovat za závažné. Zákon pro tento účel stanoví způsob, jak má být posuzováno, zda jde o závažné porušení povinnosti, přičemž dále formou demonstrativního výčtu uvádí některá porušení povinností, která by měla být považována za závažná v uvedeném smyslu. Podmínkou zrušení oprávnění je přitom skutečnost, že provozovatel kolektivního systému nezjednal ve stanovené lhůtě nápravu, která mu byla před tím uložena. Dalšími důvody ke zrušení oprávnění k provozování kolektivního systému jsou uvedení nepravdivých údajů v žádosti o jeho vydání nebo v dokladech připojených k žádosti a také následného neplnění podmínek pro jeho vydání.

V kontextu ustanovení odst. 1 písm. c) je zjevné, že při každém porušení zákonné povinnosti ze strany kolektivního systému musí ministerstvo stanovit přiměřenou lhůtu ke zjednání nápravy. To se pak samozřejmě týká i porušení podmínek stanovené pro společníky kolektivního systému ve smyslu odst. 1 písm. b). Pokud tedy některý ze společníků přestane splňovat podmínky k tomu, aby mohl být společníkem kolektivního systému, musí i zde být

kolektivnímu systému stanovena přiměřená lhůta ke zjednáání nápravy. Zrušení oprávnění k provozování kolektivního systému je tedy třeba považovat skutečně až za poslední prostředek k vynucení plnění povinností a podmínek stanovených zákonem pro provozování kolektivního systému s tím, že provozovatel kolektivního systému musí mít vždy možnost závadný stav napravit.

Odstavec 6 se týká ukončení činnosti kolektivního systému z rozhodnutí jeho provozovatele. K tomu je zapotřebí zrušení oprávnění k provozování kolektivního systému na základě oznámení provozovatele, který musí ministerstvu doložit, že o zamýšleném ukončení činnosti informoval nejméně 6 měsíců předem výrobce, s nimiž uzavřel smlouvu o kolektivním plnění, a další smluvní partnery – především obce a zpracovatele. Po zrušení oprávnění k provozování kolektivního systému musí ještě provozovatel kolektivního systému učinit kroky podle § 56.

Ze stejných důvodů jako v případě řízení ve věcech vydání, změn nebo zrušení oprávnění k provozování kolektivního systému zákon stanoví, že účastníkem řízení o zrušení oprávnění je pouze provozovatel kolektivního systému.

K § 56

Dosavadní právní úprava neřeší, jak má být naloženo s peněžními prostředky získanými z příspěvků výrobců v případě ukončení činnosti kolektivního systému. V těchto případech zpravidla jsou na trhu vybrané výrobky, pro které provozovatel kolektivního systému dosud nezajistil za výrobce splnění povinností zpětného odběru a zpracování. Jsou-li proto v kolektivním systému v okamžiku ukončení jeho činnosti peněžní prostředky získané z příspěvků výrobců, neměly by zůstat bývalému provozovateli kolektivního systému nebo se v případě jeho zániku stát majetkem jeho právního nástupce nebo součástí likvidačního zůstatku, který se rozděluje mezi společníky. Zákon ostatně v § 48 odst. 5 vylučuje peněžní prostředky rezervy z majetkové podstaty provozovatele kolektivního systému.

Navrhovaná právní úprava v § 56 vychází z teze, že při zániku oprávnění k provozování kolektivního systému (ať už k němu dochází z jakéhokoliv důvodu podle § 57 odst. 1) musí být s dosud nevyužitými peněžními prostředky získanými z příspěvků výrobců včetně výnosů z nich naloženo tak, aby i nadále sloužily účelu, pro který byly vybrány, tj. k zajištění splnění povinností výrobců ve vztahu k vybraným výrobkům, které uvedli na trh. Za tím účelem je navrhováno řešení, že tyto peněžní prostředky je povinna právnická osoba, jejíž oprávnění k provozování kolektivního systému zaniklo, převést ve lhůtě do 90 dnů provozovateli kolektivního systému, který plnění povinností výrobců převzal. Jestliže výrobci ze zanikajícího kolektivního systému přejdou k několika různým kolektivním systémům, převede se poměrná část peněžních prostředků mezi tyto jednotlivé provozovatele. Pro minimalizaci právní nejistoty je stanoveno, že poměrná část finančních prostředků, která má být převedena konkrétním provozovatelům kolektivních systémů, se stanoví jako poměr sumy veškerých peněžních prostředků uhrazených za výrobky uvedené na trh výrobcí, kteří přešli k jinému provozovateli kolektivního systému, a které tito výrobci uhradili zanikajícímu kolektivnímu systému za posledních 24 měsíců, a sumy veškerých peněžních prostředků uhrazených za výrobky uvedené na trh a vykázané všemi povinnými osobami zanikající AOS za posledních 24 měsíců. Pro vyloučení pochybností jsou zde výslovně uvedeny i prostředky tvořící finanční rezervu, přestože i ta je vytvářena z peněžních prostředků vybraných na příspěvcích výrobců.

Uvedeným způsobem nemohou být převedeny peněžní prostředky připadající na výrobce, kteří s žádným provozovatelem kolektivního systému neuzavřeli novou smlouvu o kolektivním plnění z důvodu jejich dalšího plnění povinností v individuálním systému. V těchto případech by měly být dané finanční prostředky vyplaceny těmto individuálně plnícím výrobcům zapsaným v Seznamu na zajišťování povinností ve vztahu k výrobkům, které dříve uvedli na trh, a o které je nezbytné se náležitě postarat. V případech zániku výrobců stanovuje odstavec

3 pravidlo, že se dané peněžní prostředky převedou existujícím kolektivním systémům, a to podle aktuálního podílu v jednotlivých skupinách výrobků (příloha č. 1, § 76, příloha č. 6).

Podle § 185 občanského zákoníku zaniká právnická osoba zapsaná do veřejného rejstříku dnem výmazu z tohoto rejstříku, a pokud nepodléhá zápisu do veřejného rejstříku, zaniká podle § 186 téhož zákona skončením likvidace. Jestliže oprávnění k provozování kolektivního systému zaniklo z důvodu skutečnosti uvedené v § 55 odst. 1 písm. a) nebo d) navrhovaného zákona, která zároveň bude mít za následek zánik právnické osoby, je nezbytné převést peněžní prostředky postupem podle § 56 před samotným zánikem bývalého provozovatele kolektivního systému. Zákon proto stanoví, že zánik právnické osoby nemůže nastat dříve, než budou splněny povinnosti stanovené v § 56 odst. 1 a 3. Do splnění těchto povinností tedy příslušný orgán nesmí právnickou osobu vymazat z veřejného rejstříku, resp. nesmí být skončena likvidace, jde-li o právnickou osobu nezapsanou ve veřejném rejstříku.

K § 57

Navrhovaný zákon nově umožňuje vytvořit kolektivní systém i jiným osobám, než jsou výrobci, a to pokud jde o kolektivní systém, který plní povinnosti výhradně ve vztahu k solárním panelům uvedeným na trh do dne 1. ledna 2013 (historické solární panely). Navrhovaná úprava zachovává současný stav, kdy společníci kolektivních systémů pro uvedené solární panely jsou kromě výrobců i jiné osoby, např. provozovatelé solárních elektráren či různé asociace. Je proto umožněno, aby v tomto případě nebyly splněny požadavky § 35 odst. 2 písm. b) až d) a h).

Provozovatel kolektivního systému pro solární panely však smí zajišťovat pouze plnění povinností provozovatelů solárních elektráren, jejichž součástí jsou historické solární panely. Nemusí přitom jít pouze o ty provozovatele solárních elektráren, kteří jsou jeho společníky. Smlouvu podle § 72 odst. 1 může provozovatel kolektivního systému uzavřít i s kterýmkoliv jiným provozovatelem solární elektrárny s historickými solárními panely.

Kolektivní systémy založené výrobcí nicméně budou oprávněny zajišťovat plnění povinností také pro jednotlivé provozovatele solárních elektráren provozujících solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013, viz § 37 odst. 3 písm. c).

Odstavec 4 vyjmenovává ustanovení zákona, která se v případě provozovatele kolektivního systému pro solární panely použijí obdobně s tím, že obsah pojmů týkajících se kolektivního plnění povinností výrobců je třeba nahradit odpovídajícími pojmy vztahujícími se k plnění povinností provozovatelů solárních elektráren, pokud jde o historické solární panely. Ostatní, zde neuvedená ustanovení zákona o kolektivních systémech se aplikují v celém rozsahu.

Na základě odstavce 5 je provozovatel kolektivního systému pro solární panely povinen zajistit ve vztahu k odpadním solárním panelům, pro které uzavřel smlouvu podle § 72 odst. 1, zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění, a to za podmínek, které zákon stanoví výrobcí elektrozařízení, resp. provozovateli kolektivního systému výrobců elektrozařízení.

Provozovatel kolektivního systému pro solární panely z logiky věci nezpracovává roční zprávu o výrobcích s ukončenou životností. Namísto toho je povinen zpracovat a ve stejném termínu (do 31. března následujícího roku) zaslat ministerstvu pravdivou úplnou roční zprávu o plnění povinností provozovatelů solárních elektráren podle § 72 odst. 1 za uplynulý kalendářní rok, v níž jsou obsaženy údaje z evidencí § 50 odst. 1. Obsah roční zprávy pak bude detailně definován vyhláškou.

K § 58 a 59

Rozsah působnosti části druhé, hlavy VII zákona je omezen výčtem § 2 odst. 3 písm. a) až i) a dále právě § 58. Zákon se v souladu se směrnicí 2012/19/EU vztahuje na všechna elektrozařízení, která se vždy zařadí do některé z šesti definovaných skupin elektrozařízení uvedených v příloze č. 1, nebude-li se jednat o dopravní prostředky pro přepravu osob nebo zboží, kromě elektrických dvoukolových vozidel, pro která nebylo uděleno schválení typu podle zákona upravujícího podmínky provozu vozidel na pozemních komunikacích nebo elektrozařízení uvedená v § 2 odst. 3 písm. a) až i). Důvodem omezení působnosti předmětné části zákona v § 58 je skutečnost, že elektrické dopravní prostředky pro přepravu osob (např. elektromobily) jsou sice vyňaty z působnosti směrnice 2012/19/EU – jsou tedy vyňaty z regulace jako elektrozařízení, ale zároveň se na základě směrnice 200/53/ES jedná o vybraná vozidla a vztahuje se na ně proto regulace této směrnice. Výrobky uvedené v § 58 písm. a) a písm. b) tedy nemohly být vyňaty z působnosti celého zákona prostřednictvím § 2 odst. 3, neboť se na ně vztahuje regulace daná částí třetí zákona.

Skupiny elektrozařízení vymezené v příloze č. 1 zákona jsou dále konkretizovány prostřednictvím podskupin. Tyto podskupiny stanoví ministerstvo vyhláškou, a budou reflektovat výčet daný směrnicí 2012/19/EU, tzn. budou kopírovat současný Seznam elektrozařízení stanovený v příloze č. 1 k vyhlášce č. 325/2005 Sb. o nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady.

K § 60

Ustanovení vymezující další pojmy používané v části druhé hlavy VII definují pojmy relevantní pouze pro tuto část zákona. Definice úrovně zpětného odběru odpadních elektrozařízení se zavádí v souvislosti s povinností výrobce dosáhnout minimální úrovně zpětného odběru odpadních elektrozařízení, tedy v souladu se směrnicí 2012/19/EU určuje, jak má být tato úroveň počítána; na rozdíl od směrnice, která stanovuje sběrné cíle na členské státy, je však třeba řešit i případ nových výrobců, kteří začali uvádět elektrozařízení na trh až v daném kalendářním roce (tzn., že v předchozích třech letech neuvedli na trh žádná elektrozařízení).

Níže jsou uvedeny příklady výpočtu úrovně zpětného odběru elektrozařízení, kde „U“ vyjadřuje množství elektrozařízení uvedených na trh a „ZO“ množství zpětně odebraných elektrozařízení. Úroveň zpětného odběru (UZO) je zde příkladově počítána vždy pro rok 2021. Způsoby provedení výpočtů v konkrétních situacích jsou potom následující:

a) výrobce uváděl na trh elektrozařízení pouze v roce 2021:

$$UZO_{2021} = \frac{ZO_{2021}}{U_{2021}} * 100$$

b) výrobce uváděl na trh elektrozařízení jak v roce 2020, tak v roce 2021:

$$UZO_{2021} = \frac{ZO_{2021} * 1}{U_{2020}} * 100$$

c) výrobce uváděl na trh elektrozařízení v roce 2019, 2020, 2021:

$$UZO_{2021} = \frac{ZO_{2021} * 2}{U_{2019} + U_{2020}} * 100$$

d) výrobce uváděl na trh elektrozařízení v roce 2017, 2018, 2019, 2020, 2021:

$$UZO_{2021} = \frac{ZO_{2021} * 3}{U_{2018} + U_{2019} + U_{2020}} * 100$$

Pojmem zpracovatel odpadních elektrozařízení je jasně definován subjekt zpracovávající odpadní elektrozařízení. Tato činnost musí být samozřejmě v souladu se zákonem o odpadech prováděna výhradně v zařízení určeném pro nakládání s tímto druhem odpadu. V současném zákoně o odpadech tento pojem definován není, což způsobuje v praxi problémy.

K § 61

V souladu se směrnicí 2012/19/EU spadají pod pojem výrobce elektrozařízení také zahraniční internetoví prodejci [§ 3 odst. 1 písm. m) bod 4], tj. osoby, které prodávají elektrozařízení prostřednictvím prostředků komunikace na dálku přímo konečným uživatelům do České republiky z jiného státu, kde jsou usazeny. U jiných osob, které se považují za výrobce elektrozařízení, je výslovně stanoveno, že tyto osoby musí být usazeny v České republice. V návaznosti na článek 17 směrnice 2012/19/EU zákon stanoví, že výrobce elektrozařízení, který je zahraničním internetovým prodejcem, musí mít za účelem plnění povinností stanovených tímto zákonem určeného svého pověřeného zástupce. Odstavcem 3 je pak provedena povinnost České republiky podle citovaného ustanovení směrnice recipročně zajistit, aby internetoví prodejci usazení v České republice ustanovili pověřené zástupce (resp. zplnomocněné zástupce dle dikce směrnice) v členských státech, kam dodávají elektrozařízení. Směrnice 2012/19/EU tímto způsobem řeší na unijní úrovni problematiku tzv. on line free-ridingu. Jde o fenomén, kdy zahraniční internetoví prodejci dodávají do jiných států přímo spotřebitelům elektrozařízení, ale ve vztahu k těmto výrobkům neplní žádné povinnosti, pokud jde o zpětný odběr, zpracování, využití či odstranění odpadních elektrozařízení. Znamená to tedy, že neplatí příslušné recyklační příspěvky, a tím *de facto* poškozují ty výrobce, kteří požadavky jednotlivých národních legislativ řádně plní (mohou konkurovat nižšími cenami svých výrobků).

Požadavky na pověřeného zástupce, způsob jeho určení a podmínky jeho odpovědnosti jsou stanoveny v § 11.

Navrhovaný zákon rovněž v souladu s článkem 17 směrnice 2012/19/EU upravuje možnost určit si pověřeného zástupce osobě usazené v jiném členském státě, která není současně usazena v České republice, a prostřednictvím jiných dodavatelů uvádí na tuzemský trh elektrozařízení. Taková osoba není výrobcem elektrozařízení, neboť není usazena v ČR a ani zde přímo neuvádí elektrozařízení na trh. Výrobcem je v tomto případě „dovozce“, který elektrozařízení pocházející od této osoby do ČR dodal (uvedl na trh). Využije-li však uvedená osoba možnosti určit si za podmínek podle § 11 pověřeného zástupce, odpovídá takto určený pověřený zástupce za plnění povinností výrobce namísto všech „dovozců“ daných výrobků. Z toho důvodu navrhovaný zákon stanoví, že osoba, která si takto pověřeného zástupce určí, je povinna o tomto kroku, jakož i o změně a odvolání pověřeného zástupce, informovat své odběratele. Možnost určit si „fakultativního“ pověřeného zástupce může být využívána např. zahraničními výrobci elektrozařízení (ve smyslu faktickém), kteří chtějí zajistit jednotné plnění povinností zpětného odběru a zpracování v jiných členských státech EU, pokud jde o jejich výrobky.

K § 62

Pro účely informování konečných uživatelů o tom, že odpadní elektrozařízení nemají být odkládána jako směsný komunální odpad, navrhovaný zákon stanoví výrobcům povinnost označovat elektrozařízení grafickým symbolem, jehož vzor stanoví vyhláška ministerstva v souladu s evropskou regulací (směrnice 2012/19/EU). Jedná se o tzv. přeškrtnutou

popelnici, která se v současné době již používá k označování všech elektrozařízení. Z důvodu odlišného režimu financování zpětného odběru a nakládání s odpadními elektrozařízeními, která byla uvedena na trh do dne 13. srpna 2005 (historická elektrozařízení), požaduje zákon také, aby z označení elektrozařízení bylo patrné, že elektrozařízení bylo uvedeno na trh po 13. srpnu 2005.

K § 63

Aby bylo dosaženo vysoké úrovně zpětného odběru a naplněny požadavky evropské regulace, pokud jde o zajištění ochrany životního prostředí, musí výrobce plnit povinnosti informování konečných uživatelů o zpětném odběru výrobků s ukončenou životností, které uvádí na trh. Výrobce tyto povinnosti plní prostřednictvím posledních prodejců, tedy při koupi výrobku, a to písemně a na vlastní náklady. Informační povinnosti výrobců jsou upraveny zvláště pro jednotlivé druhy vybraných výrobků, jelikož konkrétní požadavky nejsou zcela totožné (v případě elektrozařízení a baterií a akumulátorů vycházejí z příslušných evropských směrnic).

Konečný uživatel musí být informován o tom, že odpadní elektrozařízení musí být odkládána mimo netříděný (směsný) komunální odpad, a že je možné je odevzdat na místa k tomu určená. Dále by měl spotřebitel obdržet informace o škodlivých vlivech a nebezpečných látkách obsažených v elektrozařízení na životní prostředí a lidské zdraví. Elektrozařízení mohou totiž obsahovat řadu nebezpečných látek, jako je rtuť a další těžké kovy, které se sice při běžném používání zpravidla do okolí neuvolňují, avšak při nevhodném zacházení – při rozbití či demontáži elektrozařízení může dojít k jejich uvolnění. Konečnému uživateli by měla být též poskytnuta informace o významu grafického symbolu pro zpětný odběr (jde o symbol přeškrtnuté popelnice).

K § 64

Ustanovení § 64 definuje okruh osob, které smějí přebírat odpadní elektrozařízení od konečných uživatelů. Jde o provozovatele míst zpětného odběru, zpracovatele nebo poslední prodejce. Pokud jde o předání odpadních elektrozařízení přímo zpracovatelům, platí zde, že zpracovatel, který je oprávněn elektrozařízení přijmout, musí být zpracovatelem právě pro skupinu daného elektrozařízení, které přebírá. Pokud tedy má zpracovatel elektrozařízení převzít výrobky náležející např. do skupiny 1 ve smyslu přílohy č. 1 zákona (zařízení pro tepelnou výměnu), musí mít vydané oprávnění ke zpracování právě elektrozařízení skupiny 1. Zařízení pro tepelnou výměnu tedy nemůže převzít např. zařízení, které má vydaný souhlas ke zpracování pouze elektrozařízení náležejících např. do skupiny 5 a 6 (malá zařízení a malá zařízení informačních technologií). Toto převzetí je nicméně možné v režimu výrobce, tzn., že v popsaném případě mohou být daná elektrozařízení náležející do skupiny 1 daným neoprávněným zpracovatelem převzata jen v režimu zpětného odběru, přičemž výrobce (kolektivní systém) musí následně určit, jakému zpracovateli budou předávána, a musí tak být zajištěno ze strany výrobce jejich náležité zpracování.

Okruh osob, které jsou oprávněny převzít odpadní elektrozařízení, zůstává zákonem nezměněn oproti současné právní regulaci dané zákonem o odpadech (185/2001 Sb.). Tím, že elektrozařízení mohou být předávána také zpracovatelům mimo režim výrobců (kolektivních systémů), je tato sběrná síť někdy označována jako „polootevřená“.

K § 65

V odstavci 1 jsou konkretizovány povinnosti výrobce elektrozařízení týkající se zpětného odběru odpadních elektrozařízení, které vycházejí především ze směrnice 2012/19/EU. Výrobcům elektrozařízení zákon nově ukládá povinnost dosáhnout v každém kalendářním roce minimální úrovně zpětného odběru v souladu s čl. 7 odst. 1 směrnice 2012/19/EU, který

stanoví, že na základě uplatnění zásady odpovědnosti výrobce má být každoročně dosažena alespoň minimální úroveň sběru odpadních elektrozařízení [úroveň sběru je definována v § 60 písm. a)].

V roce 2018 bylo v České republice dosaženo úrovně zpětného odběru odpadních elektrozařízení v míře cca 51 %. Směrnice 2012/19/EU zavazuje Českou republiku zvýšit do roku 2021 hodnotu nejméně na 65 %. Česká republika může v souladu se směrnicí vypočítat závazný cíl sběru i z množství vyprodukovaného elektroodpadu. Daný cíl zde tvoří 85 % z hmotnosti produkce odpadních elektrozařízení v daném členském státě. S ohledem na relativně problematický statistický výpočet množství vyprodukovaného elektroodpadu, kdy pro tento výpočet může existovat několik různých matematických modelů, se navrhuje pro rok 2021 a roky následující stanovovat minimální úroveň sběru ve vazbě na elektrozařízení uvedená výrobci na trh v přecházejících třech kalendářních letech.

Za účelem naplnění transpozice směrnice 2012/19/EU navrhovaný zákon přenáší cíle sběru přímo na jednotlivé výrobce, resp. kolektivní systémy, tak, aby měli povinnost zajistit směrnici požadovanou minimální úroveň zpětného odběru odpadních elektrozařízení a Česká republika nebyla vystavena riziku nesplnění svého závazného cíle.

Výjimka pro dosahování minimální úrovně sběru je stanovena pro ty výrobce nebo kolektivní systémy, které plní povinnosti výhradně pro solární panely. Tento návrh odráží významně delší životnost solárních panelů (cca 20 – 30 let) oproti výrobkům z ostatních skupin elektrozařízení. Kolektivní systém či individuální výrobce tak reálně nemůže zajistit v horizontu příštích až 30 let míru sběru solárních panelů v míře, která je požadována pro ostatní skupiny elektrozařízení (v řádech desítek procent ročně). Pokud by tato výjimka neexistovala, znamenalo by to nemožnost existence kolektivních systémů, které se zabývají výhradně touto skupinou elektrozařízení, resp. byla by možná existence pouze kolektivních systémů, které zajišťují sběr všech skupin elektrozařízení, a které by nízkou úroveň sběru solárních panelů kompenzovaly sběrem elektroodpadů z jiných skupin.

Za účelem řádného fungování systému zpětného odběru a splnění požadovaných cílů sběru se navrhuje stanovit výrobcům povinnost zřizovat veřejná místa zpětného odběru, resp. zřizovat dostupnou síť míst zpětného odběru alespoň v určité minimální hustotě. Požadavek na vytvoření dostupné sběrné sítě s jednoznačně definovanou hustotou vyplývá z článku 8a směrnice 2008/98/ES. Povinnost na vytvoření sítě míst zpětného s minimální nezbytnou hustotou vytvoří výrobce, resp. kolektivní systém, pokud vytvoří v každém kraji, vč. Hlavního města Prahy, na každých 10 000 obyvatel alespoň jedno veřejně přístupné sběrné místo. Navrhovaná právní úprava se liší od současného stavu, kdy je výrobcům elektrozařízení určených k použití v domácnostech stanovena povinnost vytvořit nejméně jedno veřejné místo zpětného odběru v každé obci, městském obvodu nebo městské části s počtem více než 2000 obyvatel. Nově navrhované řešení je však pro výrobce a kolektivní systémy mnohem flexibilnější, ale současně oproti stávající právní úpravě zvyšuje minimální počet míst zpětného odběru pro elektrozařízení v ČR. Pokud jde o rovnoměrné rozmístění míst zpětného odběru v rámci jednotlivých krajů, je zjevné, že tento požadavek může být obtížně specifikovatelný. Navrhovaná právní úprava má nicméně eliminovat případy, kdy by např. některý kolektivní systém rozmístil svá místa zpětného odběru v rámci kraje pouze do několika velkých měst, kde by pro něj sběr nejméně finančně nákladný. Toto řešení tedy není v souladu s legislativou možné. Je samozřejmě logické, že místa zpětného odběru budou zřízena s větší hustotou v místech s vyšší koncentrací občanů, ale současně musí být dodrženo kritérium rovnoměrného rozmístění – tedy přiměřeného rozmístění míst zpětného odběru v rámci celého území jednotlivých krajů. Kromě toho musí výrobce elektrozařízení určených k použití v domácnostech zřídit veřejné místo zpětného odběru v každé obci, která o jeho zřízení projeví zájem, a to za podmínek obdobných jako pro ostatní obce. Nově se tedy navrhuje nevázat povinnost zřizovat místa zpětného odběru v obcích, kde dochází k jejich prodeji. Důvodem je

skutečnost, že odpadní elektrozařízení vznikají v rámci všech (obydlených) území České republiky, a nikoliv jen tam, kde jsou skutečně prodávána nebo dodávána.

Současně bude výrobce povinen zřídit veřejné místo zpětného odběru v každé obci, která o zřízení místa projeví zájem, a to za podmínek obdobných pro všechny obce. Pokud jde bližší specifikaci pojmu „obdobné podmínky“, [odst. 2 písm. c)], tak tento pojem je třeba vykládat tak, že smlouvy daného kolektivního systému uzavírané se všemi obcemi by měly být identické, pokud jde o způsoby sběru (např. sběrné dvory, pouliční kontejnery, mobilní svoz). To ale neomezuje možnost stanovení různě vysokých finančních odměn, které budou obcím vypláceny ze strany výrobce, ale musí být definovány jednotnými kritérii. Tato kritéria by měly odrážet reálnou nákladovost obcí při zajišťování služeb týkajících se zpětného odběru, a současně mohou mít motivační charakter. Daná kritéria pro stanovení finančních odměn obcí by měla být tedy stanovována např. v návaznosti na velikostní třídy obcí, které obvykle odrážejí i nákladovost systému zpětného odběru, nebo intenzitu sběru ze strany občanů (např. vyšší motivace pro obce s vyšší výtěžností sběru cílená na podporu sběru apod.), přítomnost sběrného dvora atd.

Výrobce elektrozařízení určených k použití v domácnostech je dále povinen zřídit veřejné místo zpětného odběru u každého posledního prodejce, který elektrozařízení jím uváděná na trh prodává, pokud o to poslední prodejce projeví zájem, a to za podmínek obdobných jako u ostatních posledních prodejců. Dané ustanovení má zajistit těm posledním prodejcům, kteří chtějí spolupracovat s výrobcem či kolektivními systémy, pokud jde o zpětný odběr elektrozařízení, uzavření příslušného smluvního vztahu. Podmínky smluv o zřízení místa zpětného odběru opět nebudou smět být stanovovány individuálně v případě každého jednotlivého posledního prodejce, ale opět musí odrážet nediskriminační kritéria spolupráce. Tato kritéria by měla být přítomná ze strany kolektivního systému zveřejňována.

K § 66

Role posledních prodejců je při provádění zpětného odběru považována za velmi důležitou. Zákon v návaznosti na čl. 5 směrnice 2012/19/EU stanovuje posledním prodejcům povinnost zajistit, aby konečný uživatel měl při nákupu elektrozařízení možnost bezplatně odevzdat ke zpětnému odběru odpadní elektrozařízení v místě prodeje nebo dodávky nového elektrozařízení, a to ve stejném počtu kusů prodáváného elektrozařízení podobného typu a použití (tzv. kus za kus). Uvedené platí i pro internetové prodejce elektrozařízení, kteří jsou povinni při dodávce elektrozařízení odebrat elektrozařízení podobného typu a použití, a to zcela bezplatně včetně odvozu odpadního elektrozařízení. Zákon tuto povinnost stanovuje jak posledním prodejcům elektrozařízení určených k použití v domácnostech, tak posledním prodejcům elektrozařízení určených k použití mimo domácnosti, kteří tuto povinnost doposud neměli, protože sběr těchto elektrozařízení probíhal ve standardním odpadovém režimu (odděleném sběru), a poslední prodejce by tak prakticky neměl možnost tuto povinnost splnit.

Poslednímu prodejci elektrozařízení určených k použití v domácnosti zákon dále stanovuje povinnost zajistit, aby konečný uživatel měl možnost odevzdat bezplatně ke zpětnému odběru odpadní elektrozařízení pocházející z domácností, u něhož žádný z vnějších rozměrů nepřesahuje 25 cm, bez ohledu na výrobní značku a bez vázání na nákup zboží. Daná odpadní elektrozařízení pak mohou být přebírána přímo v místě prodeje nového elektrozařízení nebo v jeho bezprostřední blízkosti, a to po celou provozní dobu. Tato povinnost se na posledního prodejce vztahuje jen tehdy, jestliže velikost prodejní plochy určená k prodeji elektrozařízení dosahuje alespoň 400 m². Poslední prodejci mají zároveň na základě § 65 odst. 2 písm. c) možnost oslovit výrobce, aby u nich zřídil místo zpětného odběru, a odpadní elektrozařízení následně odebíral (tím se poslední prodejce stává provozovatelem místa zpětného odběru v systému výrobce).

Zákon dále stanovuje povinnost posledního prodejce písemně informovat konečné uživatele o shora uvedených možnostech zpětného odběru. Posledním prodejcem elektrozařízení určeným k použití v domácnosti, u nichž výrobce nezřídil místo zpětného odběru, a nemají ani povinnost odebírat odpadní elektrozařízení od konečných uživatelů na základě § 66 odst. 1 nebo 2, zákon ukládá povinnost umístit viditelně a čitelně ve svém prodejním místě informaci o tom, kde lze odpadní elektrozařízení bezplatně odevzdat (§ 18 odst. 3).

K § 67

V § 67 zákon stanoví výrobci povinnost umožnit v rámci jím nastaveného systému zpětného odběru oddělené soustředování zpětně odebraných odpadních elektrozařízení za účelem jejich přípravy k opětovnému použití. Konečnému uživateli tak bude umožněno ve vybraných místech zpětného odběru odkládat funkční elektrozařízení odděleně od ostatních odpadních elektrozařízení, a to za účelem zajištění jejich opětovného použití. Spotřebitel tedy bude mít možnost odnášet na tato místa zpětného odběru elektrozařízení, o kterých ví, že jsou funkční, a mohou být tedy nadále používána. Výrobci zároveň navržené ustanovení dává samozřejmě možnost stanovit konkrétní podmínky a kritéria pro určení, zda takto odebrané odpadní elektrozařízení bude určeno k přípravě k opětovnému použití, či nikoliv (není reálné, aby všechna takto sebraná elektrozařízení byla plně funkční nebo smysluplně opravitelná). Dané ustanovení nelze v žádném případě vykládat tak, že tato povinnost (umožnit oddělené soustředování funkčních zpětně odebraných odpadních elektrozařízení za účelem jejich přípravy k opětovnému použití) se má týkat všech míst zpětného odběru, ale půjde jen o vybraná místa, která si výrobce (provozovatel kolektivního systému) sám určí.

Zákon dále stanoví podmínky, za nichž může být takto zpětně odebrané odpadní elektrozařízení předáno k opětovnému použití. Vychází přitom z předpokladu, že elektrozařízení, kterého se konečný uživatel zbavuje předáním ke zpětnému odběru v rámci systému výrobce, je odpadním elektrozařízením (odpadem), přestože je v tomto případě soustředováno odděleně od ostatních odpadních elektrozařízení. Z toho důvodu je nutné podrobit nejprve odpadní elektrozařízení procesu přípravy k opětovnému použití, který zahrnuje dle potřeby například čištění a opravu, vždy však musí být jeho součástí ověření funkčnosti a bezpečnosti elektrozařízení. Následně může být odpadní elektrozařízení předáno jiné osobě k opětovnému použití, jestliže jsou splněny podmínky stanovené zákonem o odpadech, za nichž odpad přestává být odpadem. Elektrozařízení, které bylo zpětně odebráno jako odpad, je tedy po splnění uvedených podmínek předáváno k opětovnému použití opět jako výrobek. Vyhláška přitom stanoví konkrétní postup provedení zkoušky funkčnosti a bezpečnosti elektrozařízení.

Proběhne-li příprava k opětovnému použití a jsou-li splněny zákonem stanovené podmínky pro předání zpětně odebraného odpadního elektrozařízení k opětovnému použití, měl by výrobce opětovné použití elektrozařízení přednostně zajistit, tzn. předat takové elektrozařízení k opětovnému použití. Pokud by to však z hlediska hierarchie odpadového hospodářství, stanovené zákonem o odpadech, nebylo vhodné, může výrobce s odpadním elektrozařízením, které je v takovém případě stále odpadem, naložit jiným způsobem, resp. může zajistit jiné nakládání v souladu s tímto zákonem. Dokonce je povinen tak učinit, nedošlo-li k předání odpadního elektrozařízení k opětovnému použití do 1 roku od provedení přípravy k opětovnému použití. Při tom by měl upřednostnit přípravu k opětovnému použití komponentů, konstrukčních dílů nebo spotřebních dílů v případě, kdy je to vhodné z hlediska zásad stanovených zákonem o odpadech pro uplatnění hierarchie odpadového hospodářství.

Navrhovanou právní úpravou není dotčena možnost přímého opětovného použití elektrozařízení, kdy se použité elektrozařízení vůbec nestává odpadem (například při vykupování a následném prodeji v bazarech apod.). Rozdíl je v tom, že při předání funkčního elektrozařízení obchodníkovi s použitými výrobky nebo jiné osobě za účelem jeho dalšího používání (přímé opětovné použití) nejde o zbavení se věci ve smyslu zákona o odpadech,

neboť původní účelové určení věci nezaniklo, a konečný uživatel ji postupuje novému majiteli proto, aby tomuto účelu dále sloužila, a to zpravidla za úplatu (věc má pro konečného uživatele zpravidla stále pozitivní hodnotu, a to nikoliv jen hodnotu materiálu). Naproti tomu odevzdání použitého elektrozařízení v místě zpětného odběru by mělo být považováno vždy za zbavení se věci ve smyslu zákona o odpadech, i když jde o stále funkční elektrozařízení, které může dále sloužit svému původnímu účelu. Místa zpětného odběru slouží k odkládání výrobků s ukončenou životností (odpadů) a není zřejmé, zda odevzdané funkční elektrozařízení bude skutečně opětovně použito, nebo bude zpracováno jako odpad. S možností přebírat v místě zpětného odběru výrobky v neodpadovém režimu by rovněž bylo spojeno riziko směšování odpadového a neodpadového toku, které by bylo možné jen obtížně kontrolovat.

Vyšší nároky na zajištění opětovného použití elektrozařízení stanoveným postupem přes odpadový režim na druhou stranu umožní výrobcům zahrnout proces přípravy k opětovnému použití do množství využitých odpadních elektrozařízení za účelem plnění povinnosti podle § 65 odst. 1 písm. c). V souladu se směrnicí 2012/19/EU totiž nemůže být do plnění této povinnosti započítáváno přímé opětovné použití elektrozařízení. Proces přípravy k opětovnému použití, jehož součástí je i ověření bezpečnosti použití elektrozařízení, rovněž dává výrobcovi větší záruku, že může převzít odpovědnost za bezpečnost předávaných výrobků k opětovnému použití.

Na základě odstavce 5 se při opětovném uvádění elektrozařízení do oběhu (těch, které prošly přípravou k opětovnému použití) uplatní obdobné povinnosti jako při uvádění nových výrobků na trh, tzn., že osoba, která dané výrobky do oběhu uvádí, má stejné povinnosti jako „standardní“ výrobce. Pokud tato osoba plní své povinnosti prostřednictvím kolektivního systému, předpokládá se, že kolektivní systém by měl mít pro tyto specifické případy stanovenou specifickou smlouvu o kolektivním plnění. Zejména by měla být odlišně stanovena struktura recyklačních příspěvků, ve srovnání s příspěvkem stanovenými pro „standardní“ výrobce (kteří uvádějí na trh nová elektrozařízení). Tyto zvláštní podmínky pro tuto specifickou skupinu výrobců, nemohou být vykládány jako porušení jednotných podmínek pro nastavení recyklačních příspěvků ve smyslu § 44 odst. 2. Je to z toho důvodu, že recyklační příspěvek vedle nezbytných administrativních nákladů na provoz kolektivního systému zahrnuje především náklady na realizaci zpětného odběru a využití (zpracování). Pokud je výrobek zpětně odebrán, a následně postoupen procesu přípravy k opětovnému použití, je zřejmé, že dosud nedošlo k jeho zpracování, tzn., že příspěvek pro elektrozařízení uváděná do oběhu poté, co byly postoupeny přípravě k opětovnému použití, by měl být přinejmenším nižší o náklady na zpracování, ve srovnání s příspěvkem pro danou kategorii výrobků definovanou pro „standardní“ výrobce. V tomto případě je samozřejmě i zcela legitimní uplatnění při stanovení výše příspěvku ze strany kolektivního systému principu ekomodulace, neboť uvádění opakovaně použitých výrobků do oběhu je činnost náležející mezi vyšší příčky hierarchie odpadového hospodářství, a tedy dochází k nižší zátěži životního prostředí, než když jsou na trh uváděny výrobky nové.

K § 68

Ustanovení upravuje povinnosti výrobců elektrozařízení, pokud jde o zajištění zpracování, využití nebo odstranění zpětně odebraných odpadních elektrozařízení. Výrobce musí zajistit, aby zpracování odpadních elektrozařízení probíhalo v zařízeních používajících tzv. nejlepší dostupné techniky tak, jak jsou definovány zákonem o integrované prevenci. Cílem je, aby odpadní elektrozařízení byla zpracovávána na vysoké technologické úrovni zaručující maximální účinnost v případě procesů recyklace a minimální negativní dopady na životní prostředí. Konečné využití nebo odstranění odpadních elektrozařízení je výrobce povinen zajistit nejpozději do konce kalendářního roku následujícího po roce, v němž byla odebrána. Tím má být zamezeno nadměrnému kumulování odpadních elektrozařízení, s nímž mohou být spojena rizika pro životní prostředí. Navrhovaný zákon dále stanoví výrobcovi povinnost zajistit využití odpadních elektrozařízení minimálně v rozsahu stanoveném přílohou č. 3 zákona.

Ta stanovuje závazné cíle pro využití, recyklaci a přípravu k opětovnému použití pro jednotlivé skupiny elektrozařízení v souladu s evropskou regulací (příloha V směrnice 2012/19/EU).

Výrobci elektrozařízení je dále nově stanovena povinnost zajistit znovuzískávání fluorovaných skleníkových plynů a jejich recyklaci, regeneraci nebo zneškodnění za podmínek stanovených nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 517/2014/EU o fluorovaných skleníkových plynech, jsou-li tyto látky v elektrozařízení obsaženy. Stanovením této povinnosti je v rozsahu věcné působnosti zákona implementován článek 9 citovaného nařízení.

K § 69

Povinnosti zpracovatelů odpadních elektrozařízení vycházejí ze směrnice 2012/19/EU. Tyto povinnosti se vztahují na všechny zpracovatele odpadních elektrozařízení. Uplatní se tedy i tehdy, pokud by výjimečně zpracovával odpadní elektrozařízení zpracovatel, který není součástí systému výrobce (není smluvně napojen na výrobce či kolektivní systém). Zpracovávat odpadní elektrozařízení je možné pouze v zařízení určeném pro nakládání s tímto druhem odpadu na základě povolení příslušného krajského úřadu podle zákona o odpadech. V případě zpracovatelských zařízení, která budou provádět výhradně přípravu k opětovnému použití odpadních elektrozařízení, není vzhledem k charakteru těchto operací vyžadováno k jejich provozu uvedené povolení (viz bod 10 přílohy č. 4 zákona o odpadech).

Navrhovaný zákon stanoví specifické povinnosti pro zpracovatele odpadních elektrozařízení nad rámec obecných povinností provozovatele zařízení určeného pro nakládání s odpady a povinností při úpravě, využití nebo odstranění odpadu stanovených zákonem o odpadech. Povinnost vést průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi a zasílat příslušnému správnímu úřadu hlášení o druzích a množství odpadů a o způsobech nakládání s nimi je zvláště zakotvena v navrhovaném zákoně, přestože je stanovena i zákonem o odpadech, a to z toho důvodu, že rozsah a způsob vedení průběžné evidence a ohlašování odpadů bude upraven pro zařízení zpracovávající odpadní elektrozařízení samostatně vyhláškou vydanou k provedení navrhovaného zákona (obdobně je tato problematika dnes součástí vyhlášky č. 352/2005 Sb., o nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady).

Vyhláška podle odst. 5 má obsahovat základní technické požadavky na demontáž, zpracování, soustředování a skladování odpadních elektrozařízení, a také rozsah vedení evidence a obsah provozního řádu. Ministerstvo jejím prostřednictvím zavede technické požadavky a minimální standardy relevantní pro nakládání a zpracování ve formě obecnějších souhrnných právních požadavků.

K § 70

Povinnost výrobce zajistit financování zpětného odběru a následného zpracování, využití a odstranění elektrozařízení pocházejících z domácností vychází přímo z čl. 12 směrnice 2012/19/EU, a to jak pro elektrozařízení uvedená na trh po dni 13. srpna 2005, tak pro tzv. historická elektrozařízení uvedená na trh do dne 13. srpna 2005. Pokud jde o historická elektrozařízení, připouští zákon, stejně jako dosavadní zákon o odpadech, plnění povinností výrobců pouze v rámci kolektivních systémů, do kterých tito výrobci budou přispívat dle poměru jejich podílu na trhu v dané skupině elektrozařízení. Zatímco tedy v případě elektrozařízení uvedených na trh po dni 13. srpna 2005 financuje výrobce nakládání s elektrozařízením pocházejícím z domácností, jehož je výrobcem, v případě historických elektrozařízení uvedených na trh před účinností právní úpravy, která odpovědnost výrobce za zpětný odběr elektrozařízení pocházejících z domácností zavedla (směrnice 2002/96/ES o odpadních elektrických a elektronických zařízeních a zákon č. 7/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů) je uplatněn princip sdílení nákladů podnikatelsky činných výrobců v okamžiku vzniku těchto nákladů, a to v poměru jejich podílu na trhu. Stejně jako dosud, výrobce, který plní své

povinnosti k elektrozařizním určeným k použití v domácnostech uvedeným na trh po dni 13. srpna 2005, je povinen poskytnout záruku prokazující, že nakládání s odpadními elektrozařizními bude finančně zajištěno (kauce, viz § 31).

K § 71

Zákon stanovuje výrobci elektrozařiznutí povinnost zajistit financování zpětného odběru a následného zpracování, využití a odstranění elektrozařiznutí nepocházejícího z domácností v souladu se směrnicí 2012/19/EU, a to stejným způsobem jako dosud platný zákon o odpadech. Pokud elektrozařiznutí bylo uvedeno na trh po dni 13. srpna 2005 a jde-li o elektrozařiznutí, jehož je výrobcem, zajistí financování sám na vlastní náklady. V případě, že elektrozařiznutí bylo uvedeno na trh do dne 13. srpna 2005 a je nahrazováno elektrozařizním stejného typu nebo elektrozařizním, které plní stejnou funkci, zajistí financování výrobce takového nového elektrozařiznutí při jeho dodávce, nejvýše však v počtu kusů dodávaných elektrozařiznutí. V případě elektrozařiznutí uvedených na trh do dne 13. srpna 2005, která nejsou nahrazována elektrozařizním stejného typu nebo elektrozařizním, které plní stejnou funkci, zajistí financování konečný uživatel, který není spotřebitelem. Spotřebitel je definován zákonem č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, jako fyzická osoba, která nejedná v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání.

V návaznosti na dosavadní právní úpravu umožňuje navrhovaný zákon dohodu o zajištění financování zpětného odběru, zpracování, využití a odstranění elektrozařiznutí nepocházejícího z domácností, na základě které se výrobce a konečný uživatel, který není spotřebitelem, mohou mezi sebou dohodnout na odchýlném způsobu zajištění financování, než jaký stanoví § 71 odst. 1 písm. a). Tato možnost vychází přímo z čl. 13 odst. 2 směrnice 2012/19/EU. Zákon požaduje písemnou formu takové dohody, na druhou stranu však není vyloučeno, aby taková dohoda byla součástí jiné smlouvy, typicky např. kupní. Dohodu je možné uzavřít nejpozději při dodání nového elektrozařiznutí konečnému uživateli. O uzavření takové dohody a základních dohodnutých podmínkách financování musí výrobce informovat ministerstvo v roční zprávě. V tomto směru postačí i informace obsahující souhrnné údaje, pokud výrobce například uzavírá větší počet identických dohod s jednotlivými odběrateli.

Navrhovaný zákon již neupravuje zvlášť financování nakládání s odpadními solárními panely, s výjimkou solárních panelů uvedených na trh do dne 1. ledna 2013 (viz dále). To znamená, že se zde uplatní standardní režim financování nakládání jako s jinými odpadními elektrozařizními.

K § 72

Pokud jde o financování nakládání s odpadem ze solárních panelů uvedených na trh do dne 1. ledna 2013 („historické solární panely“), zachovává zákon kontinuitu s dosavadní právní úpravou v zákoně o odpadech, podle které není povinnou osobou výrobce, ale provozovatel solární elektrárny, jejíž jsou takové solární panely součástí, tedy v podstatě konečný uživatel. Ten je povinen zajistit financování předání ke zpracování, využití a odstranění odpadních solárních panelů uvedených na trh do dne 1. ledna 2013, včetně plnění těchto povinností, a to prostřednictvím provozovatele kolektivního systému, který musí být k zajišťování plnění těchto povinností oprávněn.

Ke splnění uvedených povinností musí provozovatel solární elektrárny uzavřít s provozovatelem kolektivního systému smlouvu, jejímž předmětem je na jedné straně závazek provozovatele kolektivního systému splnění těchto povinností zajistit a na straně druhé povinnost provozovatele solární elektrárny financovat tuto činnost v podobě rovnoměrných dílčích plateb příspěvků, poskytovaných minimálně s roční periodicitou tak, aby financování bylo plně zajištěno nejpozději do 1. ledna 2019. Způsob stanovení výše příspěvků

odráží úpravu ve vyhlášce č. 352/2005 Sb., ve znění vyhlášky č. 178/2013 Sb., podle které je hmotnost solárních panelů pro účely stanovení výše příspěvku odvozována od jejich výkonu. Uvedený mechanismus především významně usnadňuje kontrolu ze strany státu, i jednotlivých kolektivních systémů, kdy instalovaný výkon solární elektrárny je vždy jednoznačný a snadno kontrolovatelný údaj ve vztahu k výši odvedených příspěvků ze strany provozovatelů solárních elektráren.

Jelikož stávající zákon o odpadech uložil provozovatelům solárních elektráren povinnost uzavřít smlouvy s provozovateli kolektivních systémů do 30. června 2013 a povinnost poskytovat každoročně uvedené platby příspěvků počínaje 1. ledna 2014, nestanoví navrhovaný zákon žádnou lhůtu pro uzavření těchto smluv, ani počátek vzniku povinnosti platit příspěvky.

Dosavadní právní úprava byla v minulosti často kritizována zejména z toho důvodu, že zákon o odpadech neupravoval dostatečně problematiku hospodaření s vybranými finančními prostředky v rámci kolektivních systémů zajišťujících povinnosti provozovatelů solárních elektráren. Navrhovaný zákon tento nedostatek řeší jednak prostřednictvím zvláštního ustanovení odstavce 5 a rovněž společnou úpravou fungování kolektivních systémů v části druhé, hlavě VI. Vzhledem k tomu, že řada ustanovení tohoto dílu zákona hovoří o zajišťování kolektivního plnění povinností výrobců, avšak v případě historických solárních panelů nejde o plnění povinností výrobců, navrhuje se v odstavci 3 stanovit, že tato ustanovení se použijí přiměřeně.

V případě solárních panelů uvedených na trh do dne 1. ledna 2013 přebírá tedy provozovatel kolektivního systému na základě smlouvy s provozovatelem solární elektrárny podle odstavce 1 plnou odpovědnost za zajištění veškerých povinností vyplývajících z tohoto zákona ve vztahu k solárním panelům v elektrárně tohoto provozovatele v okamžiku, kdy se z těchto solárních panelů stane odpad. Počet licencovaných provozovatelů solárních elektráren, na které se výše uvedená povinnost vztahuje, čítá cca 22 000 osob, celkové instalované hmotnostní množství panelů se pohybuje kolem 160 tisíc tun. S ohledem na zásadní časový nesoulad okamžiku výběru příspěvku a jeho použití je nutné, aby byly vybrány peněžní prostředky v dostatečné výši, tj. i s ohledem na možné budoucí výkyvy na trhu s druhotnými surovinami, aby s těmito peněžními prostředky bylo hospodařeno odděleně a byla zajištěna dostatečná kontrola nakládání s nimi. Zákon váže použití těchto peněžních prostředků včetně výnosů z nich výhradně na zajištění financování předání ke zpracování, využití a odstranění těch odpadních solárních panelů, na které byly určeny.

Zároveň by měl zákon chránit tyto peněžní prostředky z hlediska jejich bezpečného uložení. Tyto prostředky včetně výnosů z nich proto musejí být uloženy na zvláštní účet vedený v bance se sídlem na území České republiky nebo pobočce zahraniční banky na území některého z členských států EU, a s ohledem na předpokládaný výhled jejich přímého použití v řádu 10 a více let bude umožněno jejich dočasné investování pouze do konzervativních investičních nástrojů, taxativně stanovených prováděcí vyhláškou, tak aby nedošlo ke ztrátě jejich hodnoty.

Konkrétní způsob výpočtu příspěvků na financování nakládání s odpadními solárními panely uvedenými na trh do dne 1. ledna 2013 včetně stanovení jejich minimální výše budou předmětem úpravy ve vyhlášce ministerstva.

Nová právní úprava zachovává také institut zúčtování mezi provozovateli solárních elektráren a provozovateli kolektivních systémů po částečném i úplném zajištění splnění povinností zpětného odběru, zpracování, využití a odstranění elektroodpadu ze solárních panelů tak, aby se eliminovaly zásadní výkyvy ve financování oběma směry, včetně případných neadekvátních přebytků na straně provozovatelů kolektivních systémů. Vzhledem k časovému horizontu 10 – 30 let se předpokládají možné odchylky jednotlivých relevantních faktorů i v řádu desítek

procent. Jelikož úpravu této problematiky prováděcím právním předpisem, jako je tomu nyní, nelze považovat za optimální, je včleněna přímo do zákona.

K § 73

Zákon stanovuje pro výrobce, distributory a poslední prodejce povinnost uvádět při prodeji nového elektrozařízení náklady na zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění odpadního elektrozařízení odděleně. V současné době má výrobce na výběr, zda tyto náklady bude uvádět odděleně či nikoliv. V praxi tak reálně dochází k tomu, že u části identických výrobků prodávaných jedním distributorem je tzv. „recyklační“ příspěvek viditelný a u další části (prodávané přes jiné distributory) nikoliv. Dále jde o případy prodeje přes různé výrobce, kdy jeden se rozhodl příspěvek zobrazovat, druhý nikoliv. U spotřebitelů může také tento stav v mnohých případech evokovat dojem, že u některých výrobků se na zpětný odběr recyklační příspěvek nevybírání. Tím může být devalvována základní funkce viditelného příspěvku, a tou je informování spotřebitele o systému financování zvláštního nakládání s odpadem z daného výrobku. Další funkcí oddělného uvádění příspěvků je také možnost kontroly při plnění povinností výrobců elektrozařízení (kontrola platby příspěvku v rámci distribučního řetězce výrobku).

V souladu s požadavkem směrnice 2012/19/EU zákon rovněž stanoví, že uvedené náklady nesmějí převýšit náklady známé výrobci elektrozařízení v okamžiku uvedení nového elektrozařízení na trh, nebo prokazatelný odhad předpokládaných nákladů v případě, že náklady výrobci elektrozařízení vzniknou až po tomto okamžiku. Při plnění povinností výrobce elektrozařízení v rámci kolektivního systému se určí náklady známé výrobci elektrozařízení v okamžiku uvedení nového elektrozařízení na trh podle výše aktuálního příspěvku hrazeného provozovateli kolektivního systému.

Navrhovaným ustanovením nejsou dotčeny povinnosti posledního prodejce podle zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, který ukládá prodávajícímu informovat spotřebitele o konečné nabídkové ceně, jež zahrnuje všechny daně, cla a poplatky (byť v případě „recyklačního“ příspěvku jde *de facto* o náklad výrobce a nejde o poplatek či daň).

K § 74

Na základě čl. 23 odst. 2 a přílohy VI směrnice 2012/19/EU, a v návaznosti na dosavadní právní úpravu v zákoně o odpadech, upravuje navrhovaný zákon přeshraniční přepravu použitých elektrozařízení, resp. přepravu těchto elektrozařízení do České republiky, z ní nebo přes ni. Smyslem této právní úpravy je zamezit přeshraniční přepravě použitých elektrozařízení, která nejsou přepravována jako odpad, ale ve skutečnosti jím jsou. Návrh zákona v první řadě stanoví základní povinnost držitele přepravovaných použitých elektrozařízení prokázat na požádání celního úřadu nebo ČIŽP, že tato elektrozařízení nejsou odpadem. K prokázání této skutečnosti slouží dokumenty uvedené v navrhovaném ustanovení, které musí být při přepravě k dispozici celním úřadům a ČIŽP. Jedná se o kopii daňového dokladu podle zákona o dani z přidané hodnoty (pouze pokud je držitel plátcem DPH) a kopii příslušné smlouvy (typicky kupní), v níž musí být uvedeno, že elektrozařízení jsou určena k přímému opětovnému použití a že jsou plně funkční, dále dokumentaci o každém jednotlivém kusu přepravovaného elektrozařízení, která prokazuje, že byla ověřena jeho funkčnost a zjištěna přítomnost nebezpečných látek, a prohlášení držitele, že přepravovaná elektrozařízení nejsou odpadem. Požadavek na zjištění přítomnosti nebezpečných látek může být splněn např. i přiložením průvodní technické dokumentace k výrobku poskytnuté výrobcem, pokud obsahuje požadované údaje. Způsob ověřování a prokazování funkčnosti použitých elektrozařízení a rozsah uvedené dokumentace budou stanoveny vyhláškou ministerstva, stejně jako seznam dalších dokladů přikládaných k nákladu přepravovaných

použitých elektrozařízení a výčet elektrozařízení s obsahem nebezpečných látek, která nesmějí být přepravována jako použítá.

Navrhované ustanovení rovněž v souladu s bodem 2 přílohy VI směrnice 2012/19/EU upravuje výjimky z povinnosti mít při přepravě k dispozici uvedené dokumenty v souvislosti se zasíláním použitých elektrozařízení za stanovených podmínek k opravě nebo renovaci mezi podnikajícími subjekty. Z povinnosti prokazovat na základě uvedených dokumentů, že přepravovaná elektrozařízení nejsou odpadem, se jeví potřebné vyjmout též přepravu elektrozařízení výhradně k soukromému nebo osobnímu použití. Díkce odstavce 3 vychází z definice tzv. zboží neobchodní povahy uvedené v čl. 1 odst. 6 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství.

Dalším požadavkem, který navrhovaná právní úprava klade na přeshraniční přepravu použitých elektrozařízení, je zajištění ochrany elektrozařízení před poškozením v průběhu přepravy, nakládky a vykládky, zejména prostřednictvím dostatečných obalů a vhodného uspořádání nákladu. Jestliže tento požadavek není splněn, stejně jako v případě, že držitel přepravovaných použitých elektrozařízení stanoveným způsobem neprokáže, že přepravovaná elektrozařízení nejsou odpadem, uplatní se nevyvratitelná právní domněnka, že tato elektrozařízení jsou odpadními elektrozařízeními a jejich přeprava je nedovolenou přepravou odpadů podle přímo použitelného právního předpisu EU o přepravě odpadů [nařízení (ES) č. 1013/2006 o přepravě odpadů].

K § 75 až 77

Vymezení rozsahu věcné působnosti a definice dalších pojmů, které se bezprostředně vztahují k části druhé hlavy VIII, a vycházejí ze směrnice 2006/66/ES o bateriích a akumulátorech.

Kategorie, do nichž se rozdělují baterie a akumulátory – přenosné, automobilové a průmyslové, jsou označeny jako skupiny. Jde tedy o stejnou úroveň členění jako v případě elektrozařízení (např. pro účely informací o výrobcí při zápisu do Seznamu výrobců, rozsahu projektu zajišťování kolektivního plnění atd.). Nad rámec definic vyplývajících z regulace Evropské unie je zaváděn nový pojem „baterie či akumulátor s obsahem lithia“, který slouží k definování specifických povinností ve vztahu k automobilovým a průmyslovým bateriím a akumulátorům s obsahem lithia. Specifické povinnosti jsou zde zaváděny na základě složitého procesu nakládání s upotřebenými bateriemi a akumulátory. Je zde např. potřeba dodržovat přísné standardy pro skladování a přepravu, neboť baterie s obsahem lithia a jeho sloučenin jsou extrémně hořlavé, a je zde i riziko samovznícení. Samotná recyklace je pak finančně extrémně náročná, což je dané i tím, že počet zpracovatelských zařízení je v rámci Evropy jen několik (náklady na dopravu při dodržení přísných bezpečnostních standardů).

K § 78 a 79

Podmínky pro uvádění baterií a akumulátorů na trh nebo do oběhu jsou upraveny v souladu se směrnicí 2006/66/ES, ve znění směrnice 2013/56/EU. Zákon stanoví zákaz uvádět na trh nebo do oběhu baterie a akumulátory, které obsahují definované množství rtuti nebo kadmia, a dále konkrétní výjimky z tohoto zákazu. V případě baterií a akumulátorů s vyšším než povoleným obsahem kadmia se zákaz nevztahuje na přenosné baterie a akumulátory používané v nouzových nebo poplašných systémech či zdravotnických přístrojích.

Článek 6 odst. 2 směrnice 2006/66/ES, ve znění směrnice 2013/56/EU, stanoví, že baterie a akumulátory, které nesplňují požadavky této směrnice, avšak které byly uvedeny na trh v souladu s právními předpisy přede dnem účinnosti příslušných zákazů podle článku 4, mohou být prodávány až do vyčerpání zásob. Navrhovaný zákon proto nařizuje stažení z trhu pouze takových nevyhovujících baterií a akumulátorů, které byly uvedeny na trh po 26. září

2008, což je datum stanovené pro implementaci směrnice 2006/66/ES. Z této povinnosti jsou stanoveny výjimky, které odpovídají časově omezeným výjimkám ze zákazu uvádět na trh nebo do oběhu některé baterie a akumulátory podle směrnice 2013/56/EU. Jinými slovy, povinnost zajistit stažení z trhu se bude vztahovat až na nevyhovující baterie a akumulátory uvedené na trh po stanovených termínech.

Prokazování splnění podmínek uvádění baterií a akumulátorů na trh nebo do oběhu je upraveno stejným způsobem jako ve stávajícím zákoně o odpadech. Výrobce, distributor nebo dovozce jsou povinni předkládat na požádání kontrolních orgánů technickou dokumentaci, která prokazuje, že baterie a akumulátory splňují podmínky tohoto zákona, pokud jde o obsah těžkých kovů.

K § 80

Úprava označování baterií a akumulátorů vychází z článku 21 směrnice 2006/66/ES, ve znění směrnice 2013/56/EU. Součástí značení jsou vedle grafického symbolu pro zpětný odběr také údaje o kapacitě baterií nebo akumulátorů a obsahu těžkých kovů. Povinnosti označovat baterie a akumulátory budou konkretizovány vyhláškou ministerstva (např. vzor grafického symbolu, chemické symboly obsažených těžkých kovů a způsoby jejich uvedení na výrobku atd.). Zmocnění ke stanovení výjimek z požadavků na označování baterií a akumulátorů je formulováno pouze jako možnost prováděcí právní předpis vydat, neboť toto zmocnění je vázáno na přijetí delegovaného aktu Komise podle čl. 21 odst. 7 směrnice 2006/66/ES, ve znění směrnice 2013/56/EU.

K § 81

Ustanovením se provádí požadavek článku 11 směrnice 2006/66/ES, ve znění směrnice 2013/56/EU, pokud jde o snadnou a bezpečnou vyjímatelnost baterií a akumulátorů zabudovaných v elektrozařízeních nebo v jiných výrobcích. Takové výrobky musejí být již navrženy s ohledem na snadnou a bezpečnou vyjímatelnost baterií nebo akumulátorů konečným uživatelem či kvalifikovaným profesionálem nezávislým na výrobcu, a je nutné přiložit k nim návod na bezpečné vyjmutí zabudovaných baterií nebo akumulátorů. Z těchto požadavků zákon stanoví některé výjimky.

K § 82

Výrobci ukládá navrhovaný zákon povinnosti informovat konečné uživatele o zpětném odběru odpadních baterií nebo akumulátorů, aby bylo dosaženo vysoké úrovně zpětného odběru a byly naplněny cíle právní úpravy, pokud jde o zajištění ochrany životního prostředí. Tyto povinnosti plní výrobce prostřednictvím posledních prodejců, tedy při koupi výrobku, a to písemně a na vlastní náklady.

Výrobce zajistí informování konečných uživatelů o požadavku, aby odpadní baterie a akumulátory nebyly odstraňovány jako netříděný komunální odpad, ale byly předávány na místa zpětného odběru, dále o způsobu zajištění zpětného odběru, úloze konečných uživatelů v recyklaci odpadních baterií a akumulátorů, možných negativních účincích látek obsažených v bateriích a akumulátorech na lidské zdraví a životní prostředí a o významu grafického symbolu pro zpětný odběr a chemických symbolů pro těžké kovy obsažené v baterii nebo akumulátoru.

K § 83

Přenosné baterie nebo akumulátory smí konečný uživatel odevzdat pouze na místo zpětného odběru nebo poslednímu prodejci podle § 88. Sběrnou síť pro přenosné baterie a akumulátory lze tedy označit za uzavřenou, neboť předání odpadních baterií a akumulátorů je možné pouze

do systému sběru provozovaným výrobcem, resp. kolektivním systémem, nejde-li o předání posledním prodejcem, kteří ale také mají povinnost předat sebrané odpadní baterie a akumulátory pouze do míst zpětného odběru, resp. na místa určená výrobcem [§ 18 odst. 2 písm. b)].

Odpadní automobilové nebo průmyslové baterie pak mohou být odevzdávány jak na místech zpětného odběru, tak i osobám oprávněným k jejich převzetí podle zákona o odpadech (otevřená sběrná síť).

K § 84

V případě, že jsou baterie a akumulátory uváděny na trh spolu s elektrozařízením (zabudované či přiložené), přejímá výrobce tohoto elektrozařízení povinnosti výrobce baterií a akumulátorů (resp. je současně výrobcem elektrozařízení a výrobcem baterií nebo akumulátorů). Aby nedocházelo ke dvojímu plnění povinností výrobců ke stejným bateriím nebo akumulátorům, stanoví zákon, že povinnosti výrobce nemá ten, kdo baterie nebo akumulátory uvedl na trh samostatně, jestliže po jejich následném zabudování nebo přiložení k elektrozařízení uvedenému na trh má tyto povinnosti výrobce elektrozařízení.

Praktickým důsledkem toho, že některé baterie a akumulátory jsou zabudovány do elektrozařízení nebo k nim přiloženy, je skutečnost, že tyto baterie a akumulátory pak bývají konečnými uživateli odevzdávány v rámci systémů zpětného odběru odpadních elektrozařízení spolu s vysloužilým elektrozařízením. Proto je nutné, aby zákon upravil pravidla vzájemné kooperace systémů zpětného odběru výrobců baterií a akumulátorů a výrobců elektrozařízení. Tato spolupráce přitom může reálně fungovat pouze mezi kolektivními systémy, neboť výrobci plní své povinnosti v individuálních systémech by museli navzájem uzavírat velké množství smluv a kontrola řádného plnění jejich povinností ve vztahu ke zpětnému odběru by byla značně ztížena. V případě přenosných baterií a akumulátorů zabudovaných do elektrozařízení nebo k nim přiložených proto zákon stanoví, že jejich výrobce musí své povinnosti ve vztahu k nim plnit pouze prostřednictvím provozovatele kolektivního systému (pro baterie a akumulátory). Provozovatelé kolektivních systémů pro baterie a akumulátory mají povinnost uzavřít smlouvy o spolupráci při zajišťování zpětného odběru, zpracování a recyklace zabudovaných či přiložených (nejen přenosných) baterií a akumulátorů s provozovatelem kolektivních systémů výrobců elektrozařízení.

Uvedená smlouva o spolupráci je předpokladem k tomu, aby v rámci zpětného odběru elektrozařízení mohly kolektivní systémy výrobců elektrozařízení zpětně odebrat odpadní baterie a akumulátory zabudované do elektrozařízení nebo k nim přiložené. Pouze v případě zabudovaných nebo přiložených automobilových a průmyslových baterií a akumulátorů, pro které lze povinnosti stanovené tímto zákonem plnit i v individuálním systému, je umožněn jejich zpětný odběr v rámci individuálního systému výrobce elektrozařízení, který je zároveň na základě odstavce 1 výrobcem těchto baterií nebo akumulátorů.

Odpadní baterie zabudované do elektrozařízení nebo k nim přiložené, které byly zpětně odebrány v rámci zpětného odběru odpadních elektrozařízení, musejí být předány ke zpracování pouze zpracovateli určenému provozovatelem kolektivního systému výrobců baterií nebo akumulátorů.

K § 85

V souladu se směrnicí 2006/66/ES ukládá navrhovaný zákon výrobcům přenosných baterií nebo akumulátorů povinnost zajistit na vlastní náklady zpětný odběr odpadních přenosných baterií a akumulátorů od konečných uživatelů, a to bez ohledu na výrobní značku, bez ohledu na datum uvedení na trh, bez vazby na koupi nového výrobku a bez nároku na úplatu.

Povinnost dosáhnout minimální úrovně zpětného odběru odpadních přenosných baterií a akumulátorů má za cíl motivovat výrobce k zavedení funkčních systémů zpětného odběru a zajistit splnění závazného cíle sběru odpadních přenosných baterií a akumulátorů, který pro Českou republiku vyplývá z článku 10 odst. 2 směrnice 2006/66/ES. Minimální úroveň zpětného odběru je v návaznosti na ustanovení odst. 1 písm. b) pak v příloze č. 2 k zákonu stanovena pro odpadní přenosné baterie a akumulátory ve výši odpovídající tomuto cíli (45 %).

Minimální požadavky a kritéria na vytvoření dostatečně husté sítě veřejných míst zpětného odběru výrobcem jsou stanoveny tak, aby byly splněny požadavky na systémy sběru podle článku 8 odst. 1 směrnice 2006/66/ES. Tyto parametry návrhu se neodlišují od dosavadní právní úpravy v zákoně o odpadech. Nově se pouze navrhuje nevázat povinnost zřizovat místa zpětného odběru na prodej nových přenosných baterií nebo akumulátorů, která výrobce uvádí na trh, v dané obci. Důvodem je, že odpadní baterie a akumulátory vznikají na celém území České republiky, nikoliv jen tam, kde jsou skutečně prodávány nebo dodávány.

Za účelem řádného fungování systému zpětného odběru a splnění požadovaných cílů sběru stanovuje odst. 2 písmene a) výrobcům povinnost zřizovat veřejná místa zpětného odběru, resp. zřizovat dostupnou síť míst zpětného odběru alespoň v určité minimální hustotě. Požadavek na vytvoření dostupné sběrné sítě s jednoznačně definovanou hustotou vyplývá z článku 8a směrnice 2008/98/ES. Povinnost vytvoření sítě míst zpětného s minimální nezbytnou hustotou splní výrobce, resp. kolektivní systém, pokud vytvoří v každém kraji, vč. Hlavního města Prahy na každých 8 000 obyvatel alespoň jedno veřejně přístupné sběrné místo. Navrhovaná právní úprava se liší od současného stavu, kdy je výrobcům přenosných baterií či akumulátorů stanovena povinnost vytvořit nejméně jedno místo zpětného odběru v každé obci, městském obvodu nebo městské části s počtem více než 1500 obyvatel. Nově navrhované řešení je však pro výrobce a kolektivní systémy mnohem flexibilnější, ale současně oproti stávající právní úpravě zvyšuje teoretický minimální počet míst zpětného odběru pro přenosné baterie v ČR. Pokud jde o rovnoměrné rozmístění míst zpětného odběru v rámci jednotlivých krajů, je zjevné, že tento požadavek může být obtížně specifikovatelný. Navrhovaná právní úprava má nicméně eliminovat případy, kdy by např. některý kolektivní systém rozmístil svá místa zpětného odběru v rámci kraje pouze do několika velkých měst, kde by pro něj byl sběr nejméně finančně nákladný. Toto řešení tedy není přípustné. Je samozřejmě logické, že místa zpětného odběru budou zřízena s větší hustotou v místech s vyšší koncentrací občanů, ale současně musí být dodrženo kritérium rovnoměrného rozmístění – tedy přiměřeného rozmístění míst zpětného odběru v rámci celých území jednotlivých krajů.

Ustanovení odst. 2 písmene b) pak představuje faktickou podporu obcí nesplňujících kritéria podle písmene a) v podobě možnosti žádat výrobce o zřízení veřejného místa zpětného odběru na jejím území. V kombinaci s možností zajištění zpětného odběru prostřednictvím obecního systému odpadového hospodářství (§ 16) lze docílit úspory nákladů z obecního rozpočtu na zpětný odběr a nakládání s odpadními přenosnými bateriemi a akumulátory.

Ustanovením písmene c) je transponován požadavek zpětně odebírat přenosné baterie a akumulátory jejich posledními prodejci, stanovený článkem 8 odst. 1 písm. b) směrnice 2006/66/ES a optimalizovaný tak, aby byla vyloučena zejména místa posledního prodeje, kde nemusí být vždy účelné, efektivní nebo environmentálně příznivé místo zpětného odběru vytvářet (např. stánkové prodeje, restaurace, hotely). Seznam prodejních míst, kde povinnost zřídit místo zpětného odběru posledním prodejcem vzniká, je stanoven dle klasifikace odvětvových činností CZ-NACE, a je uveden v příloze č. 4 k zákonu, přičemž u vybraných kódů je navíc specifikace v podobě velikosti prodejní plochy, čímž se výsledný počet míst zpětného odběru výrazně omezí.

Povinně zřizovaná síť míst zpětného odběru v prodejních místech může být dle navrhované úpravy v případě iniciativy posledních prodejců rozšířena o ta prodejní místa, která sice neodpovídají příloze č. 4, ale dle odst. 2 písmene d) jsou v nich uváděna do oběhu významná množství baterií a akumulátorů.

V souladu s požadavkem stanoveným v článku 16 odst. 4 směrnice 2006/66/ES zakazuje zákon uvádět při prodeji nových přenosných baterií nebo akumulátorů odděleně náklady na zpětný odběr, zpracování a recyklaci odpadních přenosných baterií a akumulátorů. Na rozdíl od elektrozařízení a pneumatik tedy navrhovaný zákon stanoví v případě přenosných baterií a akumulátorů naopak zákaz uvádění tzv. viditelného recyklačního příspěvku, neboť právo EU členskými státy zavedení tohoto opatření nedovoluje. Důvodem jsou – vzhledem k nízké hmotnosti přenosných baterií či akumulátorů - významně nízké příspěvky, kterými výrobci zajišťují své povinnosti vztahující se ke zpětnému odběru a náležitému zpracování. Takto nízké náklady uvedené na účtenkách by pak pravděpodobně vyvolávaly u spotřebitelů spíše rozpaky, než aby měly informační či osvětový charakter.

K § 86 a 87

V souladu se směrnicí 2006/66/ES ukládá navrhovaný zákon výrobcům povinnost zajistit na vlastní náklady zpětný odběr odpadních automobilových baterií nebo akumulátorů bez nároku na úplatu, bez ohledu na výrobní značku, bez ohledu na datum uvedení na trh a bez vazby na koupi nového výrobku. Jde-li však o baterie nebo akumulátory z vozidel, která jsou používána k podnikatelským účelům, nemusí výrobce nést náklady na zpětný odběr, dohodne-li se s konečným uživatelem na jiném způsobu financování. Stejný princip platí, pokud jde o zpětný odběr odpadních průmyslových baterií nebo akumulátorů (zde se použití k podnikatelským účelům předpokládá automaticky). Zpětný odběr je výrobce povinen zajistit pro odpadní průmyslové baterie a akumulátory stejného typu a určení, jaké uvedl na trh, a to bez ohledu na jejich chemické složení, bez ohledu na datum jejich uvedení na trh a bez vazby na koupi nového výrobku.

V případě odpadních automobilových baterií nebo akumulátorů předpokládá navrhovaný zákon možnost zpětného odběru také od provozovatele zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností, neboť automobilové baterie nebo akumulátory mohou být sbírány také v rámci sběru vozidel s ukončenou životností a je žádoucí, aby tyto baterie a akumulátory mohly být následně zpracovány v rámci systémů výrobců. Jde o výjimku z principu, že zpětný odběr výrobků s ukončenou životností zajišťuje výrobce pro konečné uživatele. Uvedená možnost ovšem nevylučuje odevzdání odpadní automobilové baterie nebo akumulátoru místo do systému zpětného odběru přímo osobě oprávněné k jejich převzetí podle zákona o odpadech, což výslovně umožňuje § 83 odst. 2.

Na rozdíl od přenosných baterií a akumulátorů nejsou pro automobilové a průmyslové baterie a akumulátory stanoveny závazné cíle sběru, a z tohoto důvodu jsou zde stanoveny menší nároky na hustotu sítě míst zpětného odběru a tyto odpadní baterie a akumulátory je možné odevzdat kromě místa zpětného odběru i osobě oprávněné k jejich převzetí podle zákona o odpadech. Stanovením povinnosti výrobce, resp. kolektivního systému, vytvořit v každém kraji, vč. Hlavního města Prahy na každých 25 000 obyvatel alespoň jedno veřejně přístupné sběrné místo, dochází ke zmírnění požadavků oproti dosavadní právní úpravě v zákoně o odpadech, kdy výrobce musel zřídit místo zpětného odběru pro odpadní automobilové baterie nebo akumulátory v každé obci, městském obvodu nebo městské části, kde byly automobilové baterie a akumulátory, které uváděl na trh, prodávány. To s ohledem na internetové prodeje znamenalo povinné zřízení místa zpětného odběru v podstatě v každé obci v ČR, což se nejevilo pro účely zpětného odběru automobilových baterií a akumulátorů jako potřebné a přiměřené. V případě průmyslových baterií a akumulátorů nestanoví zákon dokonce žádné požadavky na hustotu sběrné sítě.

Zákonem není vyžadováno, aby výrobce plnil své povinnosti v individuálním systému poskytoval při uvedení automobilové nebo průmyslové baterie nebo akumulátoru na trh kauci podle § 31 jako v případě přenosných baterií a akumulátorů. Pro zavedení této výjimky je významná i skutečnost, že automobilové a průmyslové baterie a akumulátory mají jako odpad obvykle ekonomicky pozitivní hodnotu, a ze strany zpracovatelů odpadů je o ně zájem. To však neplatí pro baterie či akumulátory s obsahem lithia. Tyto baterie a akumulátory mají jako odpad významně negativní hodnotu, a je proto nezbytné v okamžiku jejich uvedení na trh zajistit dostatečné množství finančních prostředků, které by byly použity na sběr a recyklaci. Recyklace je navíc dosud vcelku neúčinný proces, neboť lithium se v bateriích vyskytuje v různých chemických sloučeninách (nejednotný chemismus) a dosud neexistují technologie, které by dokázaly lithium z baterií či akumulátorů získat pro další výrobní proces. V těchto případech je proto vyžadováno poskytnutí kauce podle § 31 při uvedení takových baterií a akumulátorů na trh. Výjimka z výjimky je zde nicméně stanovena pro trakční baterie s obsahem lithia, a to z toho důvodu, že trakční baterie jsou nedílnou součástí automobilu, a financování jejich sběru a zpracování tak spadá jak pod rámeček směrnice 2006/66/ES tak i pod rámeček směrnice 2000/53/ES o vozidlech s ukončenou životností. Výrobce automobilů je tedy povinen na vlastní náklady zajistit sběr a náležité zpracování trakčních baterií. Z důvodů snížení administrativní a finanční zátěže na straně výrobců vozidel byla stanovena výjimka z poskytování kauce ve vztahu k trakční baterii ze strany výrobce vozidel. Tato výjimka se tedy neuplatní vůči osobám, které nesplňují podmínku být současně výrobcem trakčních baterií a současně výrobcem vozidel.

K § 88

S cílem zaručit pro konečné uživatele dostatečně hustou sběrnou síť pro přenosné baterie a akumulátory a v souladu s článkem 8 odst. 1 písm. b) směrnice 2006/66/ES je povinnost výrobců zřizovat místa zpětného odběru u posledních prodejců doplněna povinností posledních prodejců zpětně odebírat odpadní přenosné baterie a akumulátory od konečného uživatele v určitých případech i tehdy, pokud u nich výrobce místo zpětného odběru nezřídil. Poslední prodejce je povinen zpětně odebírat odpadní přenosné baterie a akumulátory bez nároku na úplatu, bez ohledu na výrobní značku, bez ohledu na datum uvedení na trh a bez vazby na koupi nového výrobku, a to v případě, že se jedná o posledního prodejce, jehož ekonomická činnost je uvedena v příloze č. 4, nebo pokud umožní odevzdání odpadních přenosných baterií a akumulátorů. Poslední prodejci podle přílohy č. 4 musejí tedy vždy zpětně odebírat odpadní přenosné baterie a akumulátory s tím, že případně mohou po výrobcu požadovat, aby u nich zřídil místo zpětného odběru [§ 85 odst. 2 písm. c)].

Navrhovaný zákon dále stanoví povinnosti při informování konečných uživatelů o možnostech odevzdání odpadních baterií a akumulátorů, a to posledním prodejcům jakýchkoliv baterií nebo akumulátorů, nejen přenosných (§ 18 odst. 3).

K § 89

Ustanovení upravuje povinnosti výrobců baterií a akumulátorů, pokud jde o zajištění zpracování, využití nebo odstranění zpětně odebraných odpadních baterií a akumulátorů. Výrobce musí zajistit, aby zpracování odpadních baterií a akumulátorů probíhalo v zařízeních používajících tzv. nejlepší dostupné techniky tak, jak jsou definovány zákonem o integrované prevenci. Cílem je, aby odpadní baterie a akumulátory byly zpracovávány na vysoké technologické úrovni zaručující maximální účinnost v případě procesů recyklace a minimální negativní dopady na životní prostředí. V souladu se směrnicí 2006/66/ES navrhovaný zákon přímo stanoví, jaké minimální recyklační účinnosti procesů recyklace musí zařízení zpracovávající odpadní baterie a akumulátory dosahovat (tyto požadavky stanovuje příloha č. 5). Pravidla pro výpočet recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií a akumulátorů stanoví přímo použitelný předpis EU – nařízení Komise (EU) č. 493/2012,

kterým se stanoví prováděcí pravidla pro výpočet recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií a akumulátorů podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES.

Konečné využití či odstranění odpadních baterií a akumulátorů je výrobce povinen zajistit nejpozději do konce kalendářního roku následujícího po roce, v němž byly zpětně odebrány. Tím má být zamezeno nadměrnému kumulování odpadních baterií a akumulátorů, s nímž mohou být spojena rizika pro životní prostředí.

V souladu s článkem 14 směrnice 2006/66/ES stanovuje zákon zákaz skládkování a spalování všech odpadních baterií a akumulátorů s některými výjimkami pro odpadní přenosné baterie a akumulátory a pro odpad, který vznikl zpracováním a recyklací odpadních baterií nebo akumulátorů.

K § 90

Povinnosti zpracovatelů odpadních baterií a akumulátorů vycházejí ze směrnice 2006/66/ES. Tyto povinnosti se vztahují na všechny zpracovatele odpadních baterií a akumulátorů, tedy nejen na ty, kteří jsou součástí systémů výrobců. Zpracovávat odpadní baterie a akumulátory je možné pouze v zařízení určených pro nakládání s tímto druhem odpadu na základě povolení krajského úřadu podle zákona o odpadech. Nad rámec obecných povinností podle zákona o odpadech musí zpracovatel odpadních baterií a akumulátorů dodržovat další podmínky – dosáhnout minimální recyklační úrovně procesů recyklace, plnit požadavky na soustředování a skladování odpadních baterií a akumulátorů a vyjmout z odpadních baterií a akumulátorů všechny kapaliny a kyseliny. V případě využití výjimky pro spalování odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů musí zpracovatel průkazně doložit důvody pro takový postup. Za průkazné doložení nezbytnosti důvodů pro použití výjimky se považuje písemný doklad od původce odpadních baterií a akumulátorů (např. kolektivního systému či výrobce, který provedl zpětný odběr případně zařízení na třídění odpadních baterií a akumulátorů) o tom, že před jejich zpracováním nebylo možné vizuálně určit jejich elektrochemický typ, jejich značku nebo že obsahují kovové lithium. Dále je možné předložit doklad od orgánu Celní správy ČR o stažení z trhu na základě jiného právního předpisu.

K § 91 až 93

Navrhovaný zákon přináší v části druhé hlavy IX ve srovnání s dosavadními ustanoveními zákona o odpadech (§ 38a a násl.) ucelenou právní úpravu zpětného odběru odpadních pneumatik. Na tom nic nemění skutečnost, že oproti hlavám VII a VIII věnovaným elektrozařízením a bateriím a akumulátorům jde o méně obsáhlou úpravu, neboť oblast zpětného odběru pneumatik není harmonizována na úrovni EU a okruh vztahů vyžadujících zákonnou regulaci je v tomto případě proto užší.

V § 92 odst. 1 se zavádí obecná povinnost zařazování pneumatik do jednotlivých skupin stanovených dle přílohy č. 6 zákona. V odst. 2 je specifikováno, že na rozdíl od např. elektrozařízení, je výrobce povinen plnit své povinnosti vždy ve vztahu k pneumatikám jako celému druhu vybraných výrobků, a nelze plnit povinnosti jen ve vztahu k jednotlivým skupinám pneumatik. Jelikož nejsou zřejmé individuální toky pneumatik v jednotlivých skupinách, není žádoucí bez podrobnějších dat plnit povinnosti dle tohoto zákona samostatně dle skupin. To by mohlo vést k zásadnímu navýšení nákladů zpětného odběru. Není totiž zřejmé, jaká množství odpadních pneumatik jsou v jednotlivých skupinách v České republice produkována, resp. jaký je jejich poměr v rámci množství uvedenému na trh. Je proto potřebné umožnit výrobcům plnit své povinnosti vůči pneumatikám jako jednomu druhu výrobků. V praxi by mohlo docházet k situacím, kdy by v jedné skupině pneumatik nebyl dostatek odpadních pneumatik, a tudíž by nebylo možné, aby výrobci splnili své zákonné povinnosti. To je způsobeno nejen nedostatkem dat o struktuře trhu pneumatik (resp. odpadních pneumatik), ale také zásadně odlišnou životností jednotlivých druhů pneumatik, či různými obchodními

modely poskytování pneumatik v jednotlivých segmentech průmyslu. Je proto žádoucí v současné době zavést kategorizaci pneumatik v zásadě za evidenčními a ohlašovacími účely, díky čemuž by mělo dojít k vyjasnění struktury množství pneumatik uváděných na trh a zpětně odebraných pneumatik, a tím pádem k zpřehlednění nákladové struktury nakládání s pneumatikami. To by v konečném důsledku mělo vést k větší spravedlnosti dělby nákladů na zpětný odběr a zpracování mezi jednotlivými výrobci.

Navrhovaná právní úprava se vztahuje na všechny pneumatiky tak, jak jsou vymezeny v § 3 odst. 1 písm. h), a to bez ohledu na jejich rozměry a použití (osobní či nákladní automobily, pracovní stroje atd.) a bez ohledu na to, zda jsou na trh uváděny samostatně nebo jako součást či příslušenství vozidel nebo jiných funkčních celků. Zákon se vztahuje rovněž na protektorované pneumatiky, což jsou použité pneumatiky, které jsou pomocí metody protektorování (studené či teplé) renovovány tak, že na obroušenou pneumatiku (kostru) je nanesen nový kaučukový materiál. Na protektorovanou pneumatiku, přestože jde o použitý výrobek, je v navrhovaném zákoně nahlíženo jako na nový vybraný výrobek, jehož výrobce má povinnosti stanovené tímto zákonem. V souvislosti s tím je pro účely této hlavy, resp. zvláštní povinnosti podle § 93 písm. b), definován pojem výrobce protektorovaných pneumatik, jímž se rozumí podnikatel, který v České republice provádí protektorování pneumatik a bez ohledu na způsob prodeje, včetně použití prostředků komunikace na dálku, uvádí protektorované pneumatiky na trh. Jsou-li na trh v České republice uváděny protektorované pneumatiky vyrobené v zahraničí, je jejich výrobcem osoba podle § 3 odst. 1 písm. o), tedy podnikatel, který je na tuzemský trh v rámci své podnikatelské činnosti uvedl.

Úroveň zpětného odběru je podle dosavadní právní úpravy v zákoně o odpadech počítána ve vztahu k množství pneumatik uvedených povinnou osobou (výrobcem) na trh v témže kalendářním roce, za který je bráno množství zpětně odebraných pneumatik. Tento způsob výpočtu však povinným osobám komplikuje plánování výdajů na plnění povinností zpětného odběru a zpracování odpadních pneumatik na následující období. Z toho důvodu je navrhováno, aby se úroveň zpětného odběru počítala stejným způsobem jako v případě baterií a akumulátorů, tedy ve vztahu k průměrné roční hmotnosti pneumatik uvedených na trh v posledních třech kalendářních letech.

K § 94

Protektorování pneumatik je z hlediska hierarchie odpadového hospodářství žádoucím postupem, neboť díky němu mohou být pneumatiky opětovně použity. Jsou-li tímto způsobem obnovovány pneumatiky, které byly před tím zpětně odebrány nebo sebrány jako odpad, jde vlastně o přípravu k opětovnému použití jako jeden z možných ekologických způsobů využití odpadu. Protektorovaná pneumatika je poté opětovně použita a po ukončení její (prodloužené, resp. obnovené) životnosti je třeba zajistit její zpětný odběr a využití v souladu s tímto zákonem. Vzhledem k tomu, že k protektorování jsou zpravidla využívány pneumatiky, které byly zpětně odebrány a pro které tedy již jejich původní výrobce splnil své povinnosti stanovené zákonem, měl by jejich další zpětný odběr a využití zajistit ten, kdo je vyrobil a uvedl na trh za účelem jejich dalšího, opětovného použití.

Podle navrhované právní úpravy tedy bude mít výrobce protektorovaných pneumatik stejné povinnosti jako výrobce nových pneumatik, tedy zejména povinnost zajistit pro tyto pneumatiky po ukončení jejich životnosti zpětný odběr a následné využití. Na rozdíl od doposud zastávaného výkladu zákona o odpadech má povinnosti výrobce, dle navrhovaného ustanovení, výrobce protektorovaných pneumatik ve vztahu ke všem protektorům vyrobeným a uvedeným na tuzemský trh a nikoliv pouze ve vztahu k protektorovaným pneumatikám na kostrách dovezených nebo dodaných k protektorování ze zahraničí. Toto rozlišování se jeví jako neopodstatněné. Navíc při uvedeném výkladu vznikaly nesrovnalosti v evidenci v případě protektorovaných pneumatik vyrobených z koster nabytých v tuzemsku, za něž odpovídala původní povinná osoba. Tyto pneumatiky totiž byly již jednou započítány do úrovně zpětného

odběru jako zpětně odebrané a následně, po protektorování, aniž by byly zaneseny v evidenci na straně druhé – uvedeno na trh, jsou opět zpětně odbírány, což fakticky zkrusluje plnění cílů zpětného odběru.

Nad rámec obecných povinností výrobce pneumatik stanoví navrhovaný zákon výrobcům protektorovaných pneumatik povinnost vést evidenci podle § 27 odst. 1 písm. a) pro protektorované pneumatiky zvlášť, jestliže zároveň uvádějí na trh i nové pneumatiky.

Nicméně v případě protektorů na kostrách sebraných v ČR v rámci zpětného odběru, kde byl poplatek na sběr a zpracování již uhrazen primárním výrobcem pneumatiky, byly náklady na sběr využity. Tuto část poplatku je proto nutné uhradit při dalším uvedení protektorované pneumatiky na trh opětovně. Není nutné hradit v rámci příspěvku též náklady na zpracování, neboť tyto dosud spotřebovány nebyly. Z tohoto důvodu je možné pro tuto skupinu výrobců v případě, že plní své povinnosti v rámci kolektivního systému, stanovit specifické podmínky oproti běžným výrobcům. Tyto podmínky však musí být pro celou skupinu daných osob jednotné. Je například možné nastavit nižší poplatek za uvedení protektorované pneumatiky vyrobené na kostře sebrané v ČR na trh, umožnit odběr použitelných pneumatik ze systému sběru kolektivního systému, a to jak přímo, tak výkupem.

Navrhovaná právní úprava nedopadá na pneumatiky, které byly předány zákazníkem přímo výrobcí protektorů a tomuto zákazníkovi jsou opět po provedení protektorování vráceny. V tomto případě se na protektorování nahlíží jako na službu prováděnou na cizí věci, kdy nedochází k uvedení protektorované pneumatiky na trh. Tyto pneumatiky jsou před protektorováním mimo evidenci zpětného odběru.

K § 95

Výrobcům ukládá navrhovaný zákon povinnosti informovat konečné uživatele o zpětném odběru odpadních pneumatik, aby bylo dosaženo vysoké úrovně zpětného odběru a naplněny cíle právní úpravy, pokud jde o zajištění ochrany životního prostředí. Tyto povinnosti plní výrobce prostřednictvím posledních prodejců, tedy při koupi výrobku, a to písemně a na vlastní náklady.

Na výrobce pneumatik jsou kladeny menší nároky, pokud jde o informování konečného uživatele o zpětném odběru, než na výrobce elektrozařízení a výrobce baterií nebo akumulátorů. Výrobce pneumatik zajistí informování konečných uživatelů o požadavku, aby odpadní pneumatiky nebyly odstraňovány jako netříděný komunální odpad, ale byly předávány na místech k tomu určených, a dále o způsobu zajištění zpětného odběru.

K § 96

Konečný uživatel má možnost předat použité pneumatiky do některého z míst zpětného odběru pneumatik určeného výrobcem, osobě oprávněné k převzetí odpadních pneumatik dle zákona o odpadech či na místo zpětného odběru určené obcí dle ustanovení § 97 odst. 3.

K § 97

Zákon ukládá výrobcům pneumatik povinnost zajistit na vlastní náklady zpětný odběr odpadních pneumatik od konečných uživatelů, a to bez ohledu na výrobní značku, bez ohledu na datum uvedení na trh, bez vazby na koupi nového výrobku a bez nároku na úplatu. Výrobce má dále povinnost dosáhnout minimální úrovně zpětného odběru stanovené v příloze č. 2. Jedině tak lze motivovat výrobce k zavedení funkčních systémů zpětného odběru. Bylo zvoleno postupné zvýšení minimální úrovně zpětného odběru ze současných 35 % až k cílovým 80 %. Cílový stav by měl zabezpečit téměř úplný zpětný odběr odpadních pneumatik, jelikož opotřebenění pneumatik v průběhu životnosti je cca 10 – 15 % hmotnosti.

Cílový stav lze považovat za dosažitelný, protože v současné době, kdy je zavedena povinná minimální úroveň zpětného odběru pouze ve výši 35 %, se v rámci celé ČR celková úroveň zpětného odběru pohybuje okolo 64 %. Určitý potenciál sběru odpadních pneumatik lze spatřovat dále např. v obecních systémech a u zpracovatelů autovraků.

Navrhovaný zákon stanoví nově pro zpětný odběr odpadních pneumatik minimální požadavky a kritéria pro vytvoření dostatečně husté sítě míst zpětného odběru zřizované výrobcem.

Za účelem řádného fungování systému zpětného odběru a splnění požadovaných cílů sběru stanovuje odst. 2 písmene a) výrobcům povinnost zřizovat veřejná místa zpětného odběru, resp. zřizovat dostupnou síť míst zpětného odběru alespoň v určité minimální hustotě. Požadavek na vytvoření dostupné sběrné sítě s jednoznačně definovanou hustotou vyplývá z článku 8a směrnice 2008/98/ES. Povinnost na vytvoření sítě míst zpětného s minimální nezbytnou hustotou vytvoří výrobce, resp. kolektivní systém, pokud vytvoří v každém kraji, vč. Hlavního města Prahy na každých 25 000 obyvatel alespoň jedno veřejně přístupné sběrné místo. Navrhovaná právní úprava se liší od současného stavu, kdy je výrobcům pneumatik stanovena blíže nespecifikovaná povinnost ohledně dostupnosti sběrné sítě. Nově navrhované řešení je však pro výrobce a kolektivní systémy dostatečně flexibilní, a současně oproti stávající právní úpravě jednoznačně definuje minimální počet míst zpětného odběru pro pneumatiky v ČR. Pokud jde o rovnoměrné rozmístění míst zpětného odběru v rámci jednotlivých krajů, je zjevné, že tento požadavek může být obtížně specifikovatelný. Navrhovaná právní úprava má nicméně eliminovat případy, kdy by např. některý kolektivní systém rozmístil svá místa zpětného odběru v rámci kraje pouze do několika velkých měst, kde by pro něj sběr nejméně finančně nákladný. Toto řešení tedy není přípustné. Je samozřejmě logické, že místa zpětného odběru budou zřízena s větší hustotou v místech s vyšší koncentrací občanů, ale současně musí být dodrženo kritérium rovnoměrného rozmístění – tedy přiměřeného rozmístění míst zpětného odběru v rámci celých území jednotlivých krajů.

Ustanovení odstavce 2 písm. b) představuje faktickou podporu obcí nesplňujících kritéria podle písmene a) v podobě možnosti žádat výrobce o zřízení veřejného místa zpětného odběru na jejich území. V kombinaci s možností zajištění zpětného odběru prostřednictvím obecního systému odpadového hospodářství (§ 16) lze docílit úspory nákladů z obecního rozpočtu na zpětný odběr a nakládání s odpadními pneumatikami. Vzhledem k vysokým nákladům na zpětný odběr odpadních pneumatik však navrhovaný zákon umožňuje výrobcovi požadavek obce na zřízení místa zpětného odběru odmítnout v případě, že ve vzdálenosti do 10 km daný výrobce zřídil jiné veřejné místo zpětného odběru. Bez této výjimky by stanovený požadavek představoval pro výrobce nadměrnou ekonomickou zátěž při stejné výtěžnosti zpětného odběru.

V případě, že v obci nebude zřízeno místo zpětného odběru, umožní navrhovaný zákon obci sbírat odpadní pneumatiky v rámci svého systému odpadového hospodářství, a dále s nimi nakládat jako s odpadem (v tomto případě se nejedná o zpětný odběr). Obec však musí nejprve marně výrobce žádat, aby na jejím území místo zpětného odběru zřídil, pokud výrobce takovou povinnost podle odstavce 2 má. Jde o určité nouzové řešení pro obce, aby mohly předcházet nelegálnímu odkládání odpadních pneumatik v případech, kdy výrobce zpětný odběr odpadních pneumatik na jejich území nezajistí.

Odpadní pneumatiky smí konečný uživatel předat pouze na místo zpětného odběru, osobě oprávněné k převzetí tohoto odpadu dle zákona o odpadech nebo na místo určené obcí, pokud v souladu s tímto zákonem takové místo určila.

K § 98

Ustanovení § 98 stanovuje povinnosti výrobců a zpracovatelů ve vztahu ke zpracování a využití odpadních pneumatik. Základní povinností výrobce je zajistit na vlastní náklady využití všech odpadních pneumatik, které zpětně odebral. Nově je rozsah využití zpětně odebraných odpadních pneumatik je stanoven v příloze č. 7. Důvodem této nově zavedené povinnosti je podpořit materiálové využití pneumatik, ze kterých mohou vznikat např. desky či dlažba z pryžových drží používané na dětských hřištích, antivibrační a odhlučňovací systémy, granulát, který bude následně přidáván do asfaltů, či jiné výrobky. Vzhledem k dostupnosti technologií materiálového využití odpadních pneumatik navrhovaný zákon v souladu s hierarchií odpadového hospodářství nedovoluje odstraňování odpadních pneumatik spalováním, ani ukládáním na skládky všech skupin. Konečné využití odpadních pneumatik je výrobce povinen zajistit nejpozději do konce kalendářního roku následujícího po roce, v němž byly zpětně odebrány. Tím má být zamezeno nadměrnému kumulování odpadních pneumatik, s nímž mohou být spojena rizika pro životní prostředí.

Zpracovávat odpadní pneumatiky je možné pouze v zařízení určeném pro nakládání s tímto druhem odpadu na základě povolení krajského úřadu podle zákona o odpadech.

K § 99

Navrhovaný zákon, obdobně jako současný zákon o odpadech, stanoví, že výrobce, distributor a poslední prodejce jsou povinni uvádět při prodeji pneumatik odděleně náklady na zpětný odběr, zpracování a využití odpadních pneumatik (tzv. viditelný recyklační příspěvek na účetním dokladu). Oproti dosavadní právní úpravě se však doplňuje omezení pro výši odděleně uváděných nákladů, které nesmějí převyšovat náklady známé výrobcí při uvedení pneumatiky na trh. V případě, že výrobce plní své povinnosti v kolektivním systému, určují se tyto náklady dle příspěvku odváděného provozovateli kolektivního systému. Dále je výslovně stanoveno, že tyto náklady musí být uváděny v konkrétní výši připadající na 1 kus prodávané pneumatiky.

Smyslem uvedeného opatření je informování konečného uživatele o tom, že má nárok na bezplatný zpětný odběr na konci životnosti výrobku. Konečný uživatel bude mít také povědomí o tom, že tuto službu uhradil, a bude ji od výrobců a posledních prodejců vyžadovat. Toto opatření by mělo mimo jiné přispět ke snížení množství odpadních pneumatik odkládaných mimo místa zpětného odběru.

K § 100

Navrhovaný zákon nově řeší problematiku přeshraniční přepravy použitých pneumatik, a to obdobně jako v případě elektrozařízení s tím rozdílem, že u pneumatik odpadá nutnost úpravy ověřování funkčnosti a bezpečnosti použití. Smyslem této právní úpravy je zamezit přeshraniční přepravě použitých pneumatik, které nejsou přepravovány jako odpad, ale ve skutečnosti jím jsou. Odpadní pneumatiky jsou takto nejčastěji nelegálně vyváženy z Evropy do rozvojových zemí, kde je s nimi nakládáno způsoby nevyhovujícími evropským standardům ochrany životního prostředí.

Držitel je při přeshraniční přepravě použitých pneumatik povinen prokázat na požádání kontrolním orgánům, že přepravované pneumatiky nejsou odpadem. K tomu slouží především předepsané dokumenty, které musí být při přepravě k dispozici celním úřadům a ČIŽP. Jedná se o kopii daňového dokladu podle zákona o dani z přidané hodnoty a kopii příslušné smlouvy (typicky kupní), v níž musí být uvedeno, že pneumatiky jsou určeny k přímému opětovnému použití nebo doklad o tom, že pneumatiky jsou určeny k protektorování, a prohlášení držitele, že přepravované pneumatiky nejsou odpadem. Dalším požadavkem, který navrhovaná právní úprava klade na přeshraniční přepravu použitých pneumatik, je zajištění a uspořádání nákladu tak, aby nedošlo ke znehodnocení pneumatik pro přímé opětovné použití. Ze způsobu uložení pneumatik lze dovozovat, zda mohou být určeny k opětovnému použití, či zda je jejich

opětovné použití v důsledku jejich znehodnocení vyloučeno (např. pneumatiky vpassované do sebe).

Navrhovaný zákon dále stanoví kritérium míry opotřebenění pneumatik, podle kterého se posoudí, zda v případě přeshraniční přepravy mohou pneumatiky sloužit k přímému opětovnému použití. Opotřebenění pneumatik může dosahovat pouze takové míry, aby pneumatiky splňovaly požadavky stanovené na výbavu vozidla při provozu na pozemních komunikacích v České republice vyhláškou č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Toto kritérium ovšem platí pouze pro účely tohoto zákona a nejsou jím dotčeny podmínky provozu na pozemních komunikacích stanovené zvláštními právními předpisy.

Jestliže nejsou stanovené požadavky splněny, uplatní se nevyvratitelná právní domněnka, že přepravované pneumatiky jsou odpadními pneumatikami a jejich přeprava je nedovolenou přepravou odpadů podle přímo použitelného právního předpisu EU o přepravě odpadů [nařízení (ES) č. 1013/2006 o přepravě odpadů].

Podmínka nezbytnosti předložení výše uvedených dokladů pro realizaci přeshraniční přepravy použitých pneumatik je z hlediska principu volného pohybu zboží v tomto případě přiměřená a nezbytná.

K § 101 a 102

Vymezení rozsahu věcné působnosti a definice dalších pojmů, které se bezprostředně vztahují k části třetí hlavě I vycházejí jednak ze směrnice 2000/53/ES o vozidlech s ukončenou životností a dále z potřeby komplexní úpravy nakládání s vozidly s ukončenou životností. Nad rámec směrnice upravuje navrhovaný zákon především nakládání s tzv. ostatními vozidly s ukončenou životností. Rozsahu působnosti směrnice odpovídá vymezení pojmu vybrané vozidlo, zatímco ostatním vozidlem se rozumí jakékoliv jiné silniční motorové vozidlo podle právních předpisů upravujících podmínky provozu vozidel na pozemních komunikacích, které není vybraným vozidlem. Do kategorie vybraných vozidel spadají zejména běžné osobní automobily a nákladní automobily s maximální hmotností nepřevyšující 3,5 tuny.

Odstavené vozidlo je vymezeno obdobně jako vrak podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění zákona č. 268/2015 Sb., s tím rozdílem, že navrhovaným zákonem bude řešeno odstraňování takových vozidel nacházejících se mimo pozemní komunikace, pokud mohou poškodit nebo ohrozit životní prostředí nebo zdraví lidí a vozidel nacházejících se na veřejně přístupných pozemcích, kde narušují vzhled obce. Vyňata jsou vozidla nacházející se na pozemních komunikacích, neboť při jejich odstranění se postupuje podle zákona o pozemních komunikacích.

Převážná část vybavení interiéru vozidla nejde z důvodu rozmanitosti vybavení jednotlivých vozidel blíže specifikovat, avšak pro potřeby tohoto zákona se převážnou částí rozumí větší část než polovina vybavení kabiny vozidla.

K § 103

V případě vozidel se rozšířená odpovědnost výrobce uplatní pouze v omezeném rozsahu. Výrobce má podle navrhovaného zákona pouze povinnosti, které pro něj vyplývají ze směrnice 2000/53/ES. Mezi tyto povinnosti patří zejména hrazení nákladů nebo jejich podstatné části nebo zajištění bezplatného odběru, pokud by převzetí vybraného vozidla s ukončenou životností bylo pro konečného uživatele zpoplatněno v důsledku toho, že má nulovou nebo zápornou tržní hodnotu. Pro tento případ je výrobce povinen zřídit přiměřeně dostupnou síť sběrných míst. Ke splnění této povinnosti má výrobce povinnost uzavřít písemnou smlouvu s osobou oprávněnou ke sběru vozidel s ukončenou životností. V případě, že má výrobce sám

oprávnění ke sběru vozidel s ukončenou životností, pak výše uvedenou smlouvu uzavírat nemusí. Za přiměřeně dostupnou síť sběrných míst se pro účel tohoto zákona lze považovat takovou vzdálenost pro konečného uživatele, která by nepřesáhla přibližně 50 km od jeho bydliště. Toto by mělo zajistit rovnoměrné rozmístění sběrných míst v rámci celé ČR.

Výrobce je dále povinen informovat zpracovatele o správném postupu demontáže a zpracování vybraných vozidel s ukončenou životností, které uvádí na trh. Tyto informace budou zveřejňovány ve formě příruček, na technickém nosiči dat nebo prostřednictvím informačního systému, který je zřízen k těmto účelům. Informační systém by měl poskytovat údaje o nových vozidlech v českém jazyce a zároveň by měl být přístupný všem zařízením ke zpracování vozidel s ukončenou životností včetně orgánů státní správy k případné kontrole. Některé informace o vybraných vozidlech v souvislosti s ukončením jejich životnosti musí výrobce zpřístupnit také konečným uživatelům, a to ve formě propagačních materiálů.

K § 104

Navrhovaný zákon stanovuje povinnosti při zbavování se vozidel s ukončenou životností a některé další povinnosti při držení a přechovávání vozidel s ukončenou životností a při nakládání s vozidly s ukončenou životností. Základní povinností každého, kdo se zbavuje vozidla s ukončenou životností nebo jeho části, je předat tyto pouze osobě oprávněné ke sběru vozidel s ukončenou životností. Tím není dotčena možnost odevzdat samostatně ty části vozidla s ukončenou životností, které jsou elektrozařizováním, baterií nebo akumulátorem nebo pneumatikou, ke zpětnému odběru v rámci příslušných systémů výrobců těchto vybraných výrobků. Naplňuje-li vozidlo ještě před předáním oprávněné osobě definiční kritéria odpadu podle zákona o odpadech, je vlastník takového vozidla s ukončenou životností povinen umístit je na místo, kde nepoškodí nebo neohrozí životní prostředí nebo zdraví lidí a v případě veřejně přístupného místa nenaruší vzhled obce. Totéž platí i pro podstatné části vozidla s ukončenou životností. Na porušení této povinnosti navazuje právní úprava odstranění odstaveného vozidla v § 105. Okamžikem předání vozidla s ukončenou životností do zařízení ke sběru, resp. zpracování, vozidel s ukončenou životností je toto vozidlo nebezpečným odpadem (katalogové číslo 16 01 04*), a není tedy možné jeho opětovné použití.

Navrhovaný zákon dále stanoví, že nikdo nesmí bez povolení provozu zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností držet nebo přechovávat více než tři vybraná vozidla s ukončenou životností, která nejsou evidována v registru silničních vozidel. Důvodem tohoto omezení je snaha zabránit obcházení či porušování tohoto zákona v případech, kdy dochází fakticky ke sběru či zpracování vozidel s ukončenou životností bez patřičného povolení. Výjimkou nejsou případy přechovávání zjevně nepojízdných vozidel na soukromých pozemcích a jejich nekvalifikované demontáže, s čímž jsou spojena značná rizika pro lidské zdraví a životní prostředí (např. v důsledku kontaminace půdy a podzemních vod unikajícími provozními kapalinami). Výjimku z tohoto zákazu tvoří osoby, které nabývají vozidla s ukončenou životností ze zákona nebo správním rozhodnutím. Takové osoby jsou například obce vykonávající odtahy odstavených vozidel či vraků, hasiči, kteří shromažďují automobily pro nácvik, Policie ČR shromažďující na svých parkovištích vozidla z trestné činnosti nebo po dopravních nehodách, exekutoři shromažďující zabavená vozidla, orgány Celní správy České republiky shromažďující neproclená vozidla, soudy shromažďující vozidla v soudní úschově.

Výše uvedené však neplatí pro historická vozidla, vozidla testovaná na historickou původnost a vozidla starší 30 let, jejichž uchovávání je odůvodněno sběratelskými účely nebo mají díly z nich pocházející sloužit pro účely renovace vozidla, které bude registrováno jako historické. Smyslem této výjimky je umožnit sběratelům historických vozidel výkon jejich zájmové činnosti, aniž by docházelo k porušování právních předpisů.

Navrhovaný zákon umožňuje vlastníkům ostatních vozidel s ukončenou životností, aby tato vozidla sami zpracovali v souladu se zákonem o odpadech a zvláštními právními předpisy na

ochranu životního prostředí a veřejného zdraví. Vlastník ostatního vozidla s ukončenou životností však v takovém případě musí mít povolení provozu zařízení pro nakládání s odpady vydané příslušným krajským úřadem podle zákona o odpadech, neboť touto činností dochází ke zpracování odpadů. Této možnosti mohou využít například velcí provozovatelé autodopravy, zemědělské podniky atp. Nevyužije-li vlastník této možnosti, je povinen zbavit se ostatního vozidla s ukončenou životností jeho předáním osobě oprávněné ke sběru vozidel s ukončenou životností.

K § 105

Navrhovaným zákonem je upraven postup směřující k odstranění odstaveného vozidla – vozidla zjevně technicky nezpůsobilého k provozu na pozemních komunikacích, které se nachází mimo pozemní komunikaci na místě, kde může poškodit nebo ohrozit životní prostředí nebo zdraví lidí nebo na veřejně přístupném pozemku, kde narušuje vzhled obce. Tento postup spočívá v zásadě v umožnění vlastníkov, aby opuštěné vozidlo sám odstranil, a v případě jeho nečinnosti provede odstranění odstaveného vozidla příslušný obecní úřad na náklady vlastníka jeho předáním ke zpracování jako vozidla s ukončenou životností. Vzhledem k tomu, že v některých případech není možná identifikace odstaveného vozidla nebo jeho vlastníka, postačí v takových případech zveřejnit výzvu k odstranění odstaveného vozidla na úřední desce obecního úřadu. Zákon umožní rovněž bezodkladné přemístění odstaveného vozidla na vybrané parkoviště, pokud takové vozidlo bezprostředně ohrožuje životní prostředí nebo zdraví lidí (např. v důsledku unikajících provozních kapalin).

K § 106 a 107

Ustanovením § 106 je stanoveno, kdo je oprávněn převzít vozidlo s ukončenou životností a kdo je oprávněn vozidlo s ukončenou životností zpracovat. Uvedené činnosti lze vykonávat pouze v zařízeních k tomu určených, která jsou provozována na základě povolení vydaného krajským úřadem podle zákona o odpadech.

Zákon rozlišuje mezi provozovateli zařízení, kteří mohou provádět pouze sběr vozidel s ukončenou životností, a zpracovateli, kteří jsou kromě zpracování vždy současně oprávněni ke sběru vozidel s ukončenou životností (resp. zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností je vždy zároveň zařízením ke sběru vozidel s ukončenou životností). Toto rozlišování souvisí s vymezením povinností při sběru a při zpracování vozidel s ukončenou životností (§ 108 a 109).

Přestože navrhovaný zákon stanoví provozovatelům zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností řadu specifických povinností, neupravuje samostatně vydávání povolení provozu těchto zařízení, neboť pro tyto účely lze využít obecnou právní úpravu v zákoně o odpadech pouze s některými odchylkami v § 107. Povolovací režim by měl být v případě vozidel s ukončenou životností a jiných odpadů, pokud možno, co nejvíce jednotný.

Jestliže žadatel žádá o vydání povolení provozu zařízení pouze ke sběru vozidel s ukončenou životností a není již současně zpracovatelem (provozovatelem jiného zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností), musí k žádosti o vydání povolení přiložit smlouvu o přijímání vozidel s ukončenou životností se zpracovatelem. V případě zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností návrh zákona v § 106 odst. 2 stanovuje, že zařízení ke sběru vozidel nesmí provádět žádné demontážní práce na vozidle, a to z důvodu jednoznačného vymezení nelegálního rozebírání vozidel s ukončenou životností před předáním zpracovateli. Smyslem těchto požadavků je zabezpečit, že všechna sebraná vozidla s ukončenou životností budou následně zpracována v souladu s tímto zákonem. V případě, že by zpracovatelské zařízení, se kterým má zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností uzavřeno smlouvu o přijímání vozidel s ukončenou životností, zaniklo nebo vypršela platnost smlouvy se zpracovatelem, doloží zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností smlouvu s jiným zpracovatelským

zařizováním. Povinnosti provozovatele zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností se vztahují i na mobilní zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností.

Specificky pro zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností a zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností bude stanoven obsah provozního řádu, a to vyhláškou vydanou na základě tohoto zákona.

V případě, že zařízení slouží zároveň ke sběru nebo zpracování jiných odpadů než vozidel s ukončenou životností, musí být s těmito odpady nakládáno na oddělených plochách a musí být vedena oddělená evidence odpadů.

K § 108 a 109

V § 108 jsou stanoveny povinnosti provozovatele zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností nad rámec obecných povinností podle zákona o odpadech. Provozovatel zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností musí převzít veškerá vozidla s ukončenou životností a jejich části. Pokud vozidla s ukončenou životností obsahují všechny podstatné části a neobsahují jiný odpad, musí být převzetí pro konečného uživatele zdarma.

Náležitosti potvrzení o převzetí vozidla s ukončenou životností nebo neúplného vozidla, technické požadavky na sběr, soustředování a skladování vozidel s ukončenou životností a rozsah a způsob vedení průběžné evidence budou stanoveny detailněji vyhláškou.

Provozovatel zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností musí dále po ověření shody v identifikačním čísle VIN vystavit bezplatně potvrzení o převzetí vozidla s ukončenou životností nebo neúplného vozidla s ukončenou životností. Toto potvrzení nelze vystavit v případě, že jsou předávány pouze takové části vozidla, které nelze označit alespoň za neúplné vozidlo tak, jak je vymezeno v § 102 písm. j). V případě, že vozidlo nelze označit za neúplné vozidlo, provozovatel zařízení ke sběru vozidel by měl předávající osobu informovat o tom, že zápis zániku silničního vozidla v registru silničních vozidel je možné provést pouze dle § 13 odst. 1 písm. a) bodu 4 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Tato informační povinnost je zaváděna z toho důvodu, aby spotřebitel získal již v okamžiku, kdy se dozví, že zařízení ke sběru autovraků mu nevydá potřebné potvrzení o převzetí vozidla s ukončenou životností, maximum relevantních informací, jak má postupovat dále, aby byl schopen vyřadit vozidlo z registru silničních vozidel (zařízení ke sběru autovraků sice vozidlo převezme, ale nemůže vydat potvrzení o ekologické likvidaci).

Provozovatel zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností musí plnit i další povinnosti, jako například znehodnotit identifikační číslo VIN. Vzhledem ke skutečnosti, že u nových vozidel již dochází k umístování identifikačního čísla VIN na různých místech vozidla, přičemž znehodnocení VIN na některých místech by vyžadovalo částečnou demontáž vozidla s ukončenou životností, ke které zařízení ke sběru není oprávněné, by mělo být primárně znehodnoceno VIN vyražené na karoserii vozidla. V případě, kdy je VIN umístěno např. pomocí štítku uvnitř vozidla v dolním rohu pod čelním sklem, nelze znehodnocení VIN po zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností požadovat, a tato povinnost tedy automaticky přechází na zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností, do kterého bylo vozidlo dále předáno. Pokud je takové vozidlo poprvé přijato do zařízení, které má oprávnění ke zpracování vozidel s ukončenou životností, mělo by ke znehodnocení VIN kódu dojít. Dále má zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností povinnost soustřeďovat a skladovat vozidla s ukončenou životností v souladu s požadavky stanovenými prováděcím právním předpisem, pořizovat fotodokumentaci přijímaných vozidel s ukončenou životností atd. Provozovatel zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností musí po provedení příslušných operací a splnění stanovených povinností předat vozidlo s ukončenou životností pouze zpracovateli, pokud jím sám není. Provozovatel zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností nesmí

provádět žádné demontážní práce vyjma odpojení baterie a znehodnocení VIN kódu. S tím tedy také souvisí povinnost zapojit se do systému SEPNO, neboť bude docházet k přepravě nebezpečných odpadů, a to konkrétně odpadů pod katalogovým číslem 16 01 04*. Odstranění nebezpečných částí a odčerpání provozních kapalin může provést pouze zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností.

Provozovatel zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností má povinnost zapojit se do informačního systému pro vedení informací o vozidlech s ukončenou životností, který je blíže specifikován v § 110. Tato povinnost platí již v současné době, provozovatelé zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností mají již dnes povinnost zapojit se do informačního systému MA ISOH (Informační systém odpadového hospodářství - modul autovraky) jehož prostřednictvím získává Ministerstvo životního prostředí některé potřebné informace.

Ustanovení § 109 stanoví povinnosti zpracovatele vozidel s ukončenou životností nad rámec obecných povinností podle zákona o odpadech při demontáži a zpracování vozidel s ukončenou životností. Tyto povinnosti vycházejí ze směrnice 2000/53/ES, přičemž konkrétní technické požadavky na demontáž a zpracování vozidel s ukončenou životností budou stanoveny vyhláškou. Zpracovatel je rovněž v souladu s uvedenou směrnicí povinen zajistit v každém kalendářním roce splnění cílů pro opětovné použití, využití a recyklaci z průměrné hmotnosti všech převzatých vybraných vozidel s ukončenou životností.

Zpracovatel vozidla s ukončenou životností bude mít povinnost provést demontáž vozidla alespoň na podstatné části, s výjimkou demontáže karoserie, nebo vozidlo s ukončenou životností předat dalšímu zpracovateli. Nutnost rozebrat vozidlo na jeho podstatné části je nezbytné opatření vedoucí k materiálové čistotě odpadů vzniklých při zpracování vozidel, což má pozitivní vliv na jejich následnou recyklaci. V případě, že zpracovatel předává vozidlo s ukončenou životností dále na drtící zařízení, není nutné demontovat kovové podstatné části, s výjimkou katalyzátoru, které budou odděleny během drcení. Vyhláška stanoví další podrobnosti týkající se demontáže vozidel během jejich zpracování. Zpracovatelé, kterým první zpracovatel předal částečně demontovaná vozidla, jsou povinni předat prvnímu zpracovateli data, na jejichž základě první zpracovatel může prokazatelně doložit, že byly splněny cíle dle odst. 3. Tento postup byl stanoven především z důvodu minimalizace počtu zpracovatelských zařízení na jeden autovrak, protože v současné době mnohdy jeden autovrak projde velkým počtem zařízení, kdy každé zařízení provede pouze dílčí zpracovatelskou operaci. Zákon stanovuje, že v případě, kdy další zpracovatelé data nepředají nebo cíle nesplní, povinnost prvního zpracovatele dle odst. 3 není dotčena, předpokládá se tedy, že první zpracovatel nebude demontovat pouze některé díly a autovraky předávat dál, protože je zde značné riziko, že potřebná data neobdrží. Zákon tedy nezabraňuje současné praxi, kdy jsou autovraky předávány v rámci řetězu mezi jednotlivými zpracovateli, ale pouze oproti současnému stavu nově stanovuje odpovědnost za splnění cílů využití na první článek, tedy osobu, která provede první zpracovatelskou operaci. Tato osoba pak musí ve svém zájmu (schopnosti prokázat, že jsou splněny zákonné požadavky) předat nezpracovaný autovrak takovému zařízení, které je schopné či ochotné jí předat data o dalších provedených zpracovatelských operacích.

V návaznosti na plnění stanovených cílů pro opětovné použití je zpracovatelům vozidel s ukončenou životností daná mimo jiné povinnost demontovat, soustřeďovat a skladovat opětovně použitelné díly tak, aby je bylo možné v maximální míře opětovně použít nebo za tímto účelem předat jiné osobě. Ustanovení vede k povinnosti provádět demontáž použitelných dílů, po kterých je na trhu poptávka, a jsou reálně opětovně použitelné tak, aby nedocházelo k jejich znehodnocení/poškození jak při demontáži, tak během procesu skladování. Zároveň by karoserie a její části obsahující VIN neměly být řazeny pod opětovně použitelné díly, a to z důvodu ochrany osob (bezpečnost vozidla, jehož karoserie je složeno z více vozidel) a dále v případě policejní kontroly vozidla, kdy může být při prověřování identity vozidla zjištěno, že

je vozidlo „poskládáno“ z částí více vozidel, přičemž se může jednat o vozidla, která byla odcizená či již zadaná do informačního systému pro vedení informací o vozidlech s ukončenou životností (tedy vozidla v minulosti přijatá do zařízení ke sběru/zpracování vozidel s ukončenou životností) apod.

Povinnost vést průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi a zasílat příslušnému správnímu úřadu hlášení o druzích a množství odpadů a o způsobech nakládání s nimi je zvláště zakotvena v navrhovaném zákoně, přestože je stanovena i zákonem o odpadech, a to z toho důvodu, že rozsah a způsob vedení průběžné evidence a ohlašování odpadů bude upraven pro zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností samostatně vyhláškou vydanou k provedení navrhovaného zákona (obdobně je tato problematika dnes součástí vyhlášky č. 352/2008 Sb., o podrobnostech nakládání s autovraky).

K § 110

Ve stávající právní úpravě zákona o odpadech jsou údaje o vybraných autovracích zasílány provozovateli jednotlivých zařízení ke sběru či zpracování autovraků do informačního systému sledování toků vybraných autovraků. Informační systém je nově pojmenován jako „Informační systém pro vedení informací o vozidlech s ukončenou životností“, neboť tento název více vystihuje údaje v něm obsažené. Předpokládá se však, že aktivně v praxi používaný název „MA ISOH“ nadále zůstane. Do tohoto systému budou provozovatelé zařízení ke sběru/zpracování vozidel s ukončenou životností stejným způsobem zasílat informace o převzatých vozidlech s ukončenou životností (včetně fotografií) a o osobách, od kterých byla vozidla s ukončenou životností převzata. V informačním systému budou dále obsaženy informace o vydaných povoleních k provozu zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností, která však nebudou do tohoto systému přímo zadávána, ale budou se přepisovat z informačního systému blíže definovaného v zákoně o odpadech (v současné době jsou tato data vkládána do Registru zařízení a spisů).

Informační systém bude částečně veřejně přístupný způsobem umožňujícím dálkový přístup, pokud jde o základní informace o zařízeních ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností a jejich provozovatelích, ostatní údaje budou přístupné pouze správním úřadům vykonávajícím státní správu na úseku předcházení vzniku odpadů z vybraných výrobků a nakládání s výrobky s ukončenou životností a obecním úřadům obcí s rozšířenou působností pro účely zápisu skutečností do registru silničních vozidel.

K § 111

Vzhledem k tomu, že návrh zákona neumožňuje, aby vozidlo s ukončenou životností mohlo být předáno jiné osobě než zpracovateli, je nutné stanovit z tohoto pravidla výjimku, aby bylo možné legálně poskytovat vozidla s ukončenou životností subjektům, pro které jsou tato vozidla *de facto* jedinou možnou pomůckou pro nácvik či výuku jimi vykonávaných činností.

Vozidlo s ukončenou životností převzaté do zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností a zbavené nebezpečných látek je možné na základě písemné smlouvy poskytnout k výcviku či výuce složkám integrovaného záchranného systému či školám v oborech souvisejících s konstrukcí a opravárenstvím automobilů. Vozidla s ukončenou životností musí být po ukončení smluvených činností vrácena zpět zpracovateli. Je nezbytné, aby byla tato výpůjčka provedena v rámci jednoho roku, aby nedocházelo k problémům při zasílání hlášení o sběru a zpracování vozidel s ukončenou životností, jejich částí, o produkci a nakládání s odpady za rok. Dále je nezbytné, aby měla vozidla s ukončenou životností po vrácení obdobnou hmotnost, aby provozovateli zařízení, ze kterého bude vozidlo zapůjčeno, nebyla tímto způsobena evidenční překážka. Hmotnostní rozdíly jsou akceptovatelné (např. z důvodu nácviku hasičského záchranného sboru). V případech odlišné hmotnostní bilance by měla

záchranná jednotka poskytnout provozovateli zařízení potvrzení, kde budou specifikovány důvody vzniku odlišné hmotnostní bilance. Toto potvrzení by mělo sloužit k případné kontrole ze strany ČIŽP.

K § 112

Navrhovaný zákon nově řeší problematiku přeshraniční přepravy použitých vozidel a jejich částí, a to obdobně jako v případě elektrozařízení s tím rozdílem, že u vozidel odpadá nutnost ověřování bezpečnosti použití, avšak je zde stále nutnost ověřování způsobilosti (technická prohlídka) použitého vozidla nebo funkčnosti přepravované části vozidla a případná povinnost prokazovat opravitelnost vozidla. Smyslem této právní úpravy je zamezit přeshraniční přepravě použitých vozidel a jejich částí, které nejsou přepravovány jako odpad, ale ve skutečnosti jím jsou. Použitá vozidla a jejich části jsou takto nejčastěji nelegálně vyváženy z Evropy do rozvojových zemí, kde je s nimi nakládáno způsoby nevyhovujícími evropským standardům ochrany životního prostředí, a také je ohrožována bezpečnost silničního provozu. Nefunkční vozidla jsou také často dovážena do ČR z jiných států, přičemž zde se stávají předmětem nakládání a demontáží mimo zařízení oprávněná nakládat s odpady.

Držitel je při přeshraniční přepravě použitých vozidel a jejich částí povinen prokázat na požádání kontrolním orgánům, že přepravované vozidlo či část vozidla nejsou odpadem. K tomu slouží především předepsané dokumenty, které musí být při přepravě k dispozici orgánům Celní správy České republiky a ČIŽP. Jedná se o technický průkaz s vyznačenou platnou technickou prohlídkou, kopii daňového dokladu podle zákona o dani z přidané hodnoty, doklad nebo prohlášení oprávněného držitele, že vozidlo nebo jeho část nejsou odpadem (nepoužije se, pokud vozidlo nebo jeho část převážejí osoby na základě zákona nebo správního rozhodnutí), kopii dokladu nebo smlouvy (typicky kupní) prokazující způsob nabytí použitých vozidel nebo jejich částí a dokumenty prokazující způsobilost přepravovaného použitého vozidla k provozu na pozemních komunikacích nebo funkčnost přepravované části vozidla.

Dalším požadavkem, který navrhovaná právní úprava klade na přeshraniční přepravu použitých vozidel a jejich částí, je zajištění a uspořádání nákladu tak, aby nedošlo ke znehodnocení přepravovaného zboží nebo aby nedošlo k únikům nebezpečných látek.

Jestliže nejsou stanovené požadavky splněny, či je vozidlo přepravováno jako „soubor náhradních dílů“, uplatní se nevyvratitelná právní domněnka, že přepravované použité vozidlo je vozidlem s ukončenou životností a jeho přeprava je nedovolenou přepravou odpadů podle přímo použitelného právního předpisu EU o přepravě odpadů [nařízení (ES) č. 1013/2006 o přepravě odpadů].

Podmínka nezbytnosti předložení výše uvedených dokladů pro realizaci přeshraniční přepravy použitých vozidel je z hlediska principu volného pohybu zboží v tomto případě přiměřená a nezbytná.

Prováděcí právní předpis stanoví náležitosti dokladu o opravitelnosti vozidla a o funkčnosti částí vozidla a kritéria pro posouzení opravitelnosti vozidla.

K § 113 až 120

Navržená úprava ponechává poplatek ve stejné výši jako je nastavena v současně platném zákoně o odpadech. Jsou tedy zpoplatněna vozidla neplnící ani emisní normu EURO 1, a to částkou 10 000 Kč, vozidla plnící alespoň normu EURO 1 částkou 5 000 Kč a vozidla plnící alespoň normu EURO 2 částkou 3 000 Kč. Dle usnesení vlády ze dne 9. listopadu 2011 č. 819 se výše poplatku měla zvyšovat a uplatnit také na vozidla plnící emisní normu EURO 3. z ekonomicko-sociálních důvodů však není usnesení vlády naplněno. Poplatek byl zaveden

v roce 2009 a představuje nástroj ekonomické stimulace, kdy environmentálně šetrnější chování občana je od poplatku osvobozeno nebo je zatíženo poplatkem s nižší nominální hodnotou. Cílem tohoto poplatku je mimo jiné snížit dovoz ojetých vozidel do ČR a pře prodej starých vozidel, s jejichž provozem je spojena vyšší zátěž pro životní prostředí, a zároveň má existence poplatku napomoci omlazování vozového parku v ČR.

Je měněn současný název poplatku, tento se již nebude nadále nazývat poplatkem „na podporu sběru a zpracování autovraků“, neboť tento název často mátl uživatele vozidel, kteří se domnívali, že mají nárok získat přinejmenším část poplatku zpět od zpracovatelů při předání vozidla, ačkoliv zpracovatelům nikdy žádný příjem z těchto poplatků nenáležel. Byla proto zvolena změna názvu, kdy nový název poplatku vhodněji vystihuje jeho podstatu.

Zvláštní důvod osvobození od placení poplatku oproti dosavadní právní úpravě je stanoven pro případ, kdy stát nabývá vozidla propadlá nebo zabraná v trestním, přestupkovém nebo jiném obdobném řízení. Jde především o případy, kdy je soudem uložen trest propadnutí věci podle § 70 trestního zákoníku, nebo kdy se vozidlo stane předmětem propadnutí nebo zabrání zboží podle § 295 nebo § 296 celního zákona. Za těchto okolností připadá vozidlo do vlastnictví státu automaticky, bez možnosti přijetí vozidla odmítnout, a proto se zaplacení poplatku jeví jako neopodstatněné, resp. poplatek zde nemůže plnit svůj účel uvedený výše.

Výnos z poplatku bude i nadále příjmem Státního fondu životního prostředí ČR, a návrh nově definuje jeho účelové určení. Výnosy z poplatku budou smět být použity na programy podporující sběr, zpracování a využití vozidel s ukončenou životností nebo na podporu infrastruktury a nákupu vozidel na alternativní pohon. V tomto druhém případě však záměrem zákonodárce není umožnit vyplácení finančních prostředků fyzickým osobám prostřednictvím různých dotačních programů, ale výnosy z poplatku mají být použity výhradně na nákup vozidel či budování potřebné infrastruktury v rámci institucí veřejné správy.

Ustanovení § 119 stanovuje splatnost emisního poplatku při zápisu vozidla do registru silničních vozidel. V případě, že poplatek zaplacen nebyl, obecní úřad obce s rozšířenou působností zastaví řízení o registraci vozidla. Po zaplacení poplatku má obecní úřad obce s rozšířenou působností vystavit poplatníkovi potvrzení, že byl poplatek zaplacen. Na potvrzení musí být řádně identifikováno vozidlo, tedy uvedeno identifikační číslo VIN nebo číslo karoserie, případně podvozku, aby bylo zjevné, k jakému vozidlu se poplatek vztahuje. Záznam o zaplacení bude také zapsán obecním úřadem obce s rozšířenou působností do registru silničních vozidel a do technického průkazu silničního vozidla.

Ustanovení § 120 nově stanovuje, kdy dochází k zániku poplatkové povinnosti, a to v případě, že majitel vozidla doloží do 1 roku od zaplacení emisního poplatku doklad o uznání testování silničního vozidla na historickou původnost. Tento institut byl zaveden z důvodu častých podnětů ze strany majitelů historických vozidel dovážených ze zahraničí, kteří nemají možnost zaregistrovat své vozidlo v České republice bez placení poplatku, protože doklad prokazující historickou původnost vozidla je možné získat až po registraci v registru silničních vozidel. Tento postup je pro majitele historických vozidel dovážených ze zahraničí diskriminační, neboť nabyvatelům historických vozidel v rámci ČR je v těchto případech výjimka z platby poplatku již dnes legislativně nastavena. Návrh ustanovení odstraní uvedenou diskriminaci, ale zejména přispěje k zachování a rozvoji technického kulturního dědictví (historická vozidla) v rámci ČR. Obdobně jako v případě správních poplatků se ani v tomto případě nebude vydávat platební výměr.

K § 121 až 125

Ustanovení § 121 vymezuje skutkové podstaty přestupků (nepodnikajících) fyzických osob na úseku nakládání s výrobky s ukončenou životností. Nejčastějším protiprávním jednáním, kterého se může dopustit fyzická osoba je, že se zbaví výrobku s ukončenou životností nebo

jeho části v rozporu s tímto zákonem. Dále jsou upraveny zvláštní skutkové podstaty přestupků fyzických osob týkajících se neoprávněného nakládání s vozidly s ukončenou životností.

Odstavec 2 definuje maximální výši pokuty pro fyzické osoby, přičemž stanovuje maximální hranici 100 000 Kč. Tato hranice je adekvátní vůči potenciálním rizikům pro životní prostředí vzešlých z nelegálního nakládání s výrobky s ukončenou životností (např. únik nebezpečných látek do životního prostředí, ohrožení zdraví lidí).

Ustanovení § 122 až 125 vymezují skutkové podstaty přestupků právnických a podnikajících fyzických osob, přičemž jsou samostatně v jednotlivých paragrafech definovány pro konkrétní osoby nebo skupiny osob. Značný počet skutkových podstat uvedených v těchto ustanoveních je dán velkým množstvím povinností stanovených tímto zákonem, které vzhledem ke svému významu musejí být vynutitelné, a současně požadavky na určité, přesné a jasné vyjádření skutkových podstat přestupků vyplývajících z obecné zásady *nullum crimen, nulla poena sine lege*. Oproti obdobným přestupkům fyzických osob jsou stanoveny vyšší sankce s ohledem na vyšší potenciální závažnost těchto protiprávních jednání v případě právnických a podnikajících fyzických osob.

Ustanovení § 122 vymezuje skutkové podstaty přestupků, kterých se může jako zvláštní subjekt dopustit výrobce, pověřený zástupce nebo za podmínek stanovených v § 25 distributor porušením či nesplněním některé z povinností, které náležejí do široké skupiny povinností stanovených tímto zákonem výrobcí (např. označování vybraných výrobků, informování konečných uživatelů, zajištění zpětného odběru a zpracování výrobků s ukončenou životností atd.). V odstavci 2 jsou pak stanoveny výše pokut za jednotlivé přestupky.

Ustanovení § 123 vymezuje skutkové podstaty přestupků, kterých se mohou dopustit poslední prodejci. Rozmezí pokut je pak stanoveno s ohledem na závažnost přestupků.

Ustanovení § 124 vymezuje skutkové podstaty přestupků, kterých se mohou dopustit kolektivní systémy. Podle odstavce 1 písm. g) tak bude postihováno nesplnění některé z povinností provozovatele kolektivního systému podle § 44. Může jít tedy i porušení povinnosti zajišťovat kolektivní plnění povinností výrobců, se kterými uzavřel smlouvu o kolektivním plnění podle § 9 písm. b) v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem a v rozhodnutí o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému. Předmětem sankcí pro kolektivní systém může být též neplnění povinností stanovených směrnicí o odpadech v rámci obecných požadavků pro systémy rozšířené odpovědnosti výrobce, tzn. např. povinnost zveřejňovat na svých webových stránkách informace o vlastnické struktuře či finančních příspěvcích za zajišťování plnění povinností. Maximální výše pokuty (až 10 mil. Kč) je pak úměrná potenciálním negativním dopadům spojeným s porušováním povinností uloženým kolektivním systémům. Zejména v tomto ohledu je důležité, že kolektivní plnění povinností se může týkat významného počtu výrobců.

Ustanovení § 125 vymezuje skutkové podstaty přestupků dalších právnických či podnikajících fyzických osob. Skutkové podstaty podle odstavce 1 písm. a) a c) se zde shodují se skutkovými podstatami přestupků fyzických osob obsažených v § 123 odst. 1 písm. a) a b).

Jednotlivá ustanovení § 121 až 125 stanovují za jednotlivé přestupky odpovídající sankce, které jsou diferencované se zřetelem na závažnost těchto protiprávních jednání. V principu platí, že v případě nakládání s výrobky s ukončenou životností se od právnických osob a podnikajících fyzických osob očekává vyšší míra povědomí o povinnostech, které pro ně vyplývají jak ze zákona o odpadech, tak navrhovaného zákona o výrobcích s ukončenou životností. To je dáno především tím, že tyto povinnosti obvykle nepřimo, respektive ve většině případů bezprostředně, souvisí s předmětem jejich podnikání (resp. s hlavní činností těchto osob nebo s činností, která s touto hlavní činností souvisí). Profesionální povaha jednání právnických osob a podnikajících fyzických osob, které nakládají s výrobky s ukončenou

životností, odůvodňuje zakotvení přísnějšího rozpětí pokuty. Stanovení přísnějšího rozpětí pokuty pro právnické osoby a podnikající fyzické osoby je tedy odůvodněno skutečností, že porušení povinnosti těmito osobami je typově závažnější ve srovnání s porušením shodné povinnosti nepodnikajícími fyzickými osobami.

Vzhledem k povaze přestupků, které jsou stanoveny fyzickým osobám, zde půjde obvykle o nedbalostní jednání spojené s neznalostí právního předpisu a jednáním v dobré víře. Na straně druhé však protiprávní v případě fyzické podnikající osoby nebo právnické osoby (kdy se bude jednat o protiprávní jednání profesionální firmy, jejímž předmětem činnosti je nakládání s výrobky s ukončenou životností).

Současně jsou výše pokut pro jednotlivé skutkové podstaty přestupků stanoveny adekvátně vůči závažnosti, a to zejména ve vztahu k životnímu prostředí. Za nejméně závažnější protiprávní jednání spojená s provozováním kolektivního systému může být uložena pokuta až do výše 10 000 000 Kč. Zde jde např. o zajišťování nebo nabízení služeb kolektivního plnění povinností výrobců bez oprávnění k provozování kolektivního systému, vykonávání činností, která nesmí být předmětem činnosti provozovatele kolektivního systému či porušení omezení činnosti provozovatele. Patří sem též přestupek provozovatele kolektivního systému podle § 124 odst. 1 písmene e) spočívající ve sdělení informací třetí osobě o množství vybraných výrobků uvedených výrobcem na trh nebo o příspěvku hrazeném výrobcem, což lze považovat za společensky velmi nebezpečné jednání, které může značně poškodit konkrétního výrobce ve prospěch jeho konkurentů. Naopak v nejnižší sazbě pokut jsou zahrnuty např. přestupky týkající se opomenutí uvádět na účetních dokladech odděleně náklady na zajištění povinností zpětného odběru, nebo opomenutí zaslání zprávy o recyklační účinnosti procesů recyklace baterií ze strany jejich zpracovatele ministerstvu. Významnější negativní dopad na celou oblast fungování zpětného odběru výrobků s ukončenou životností mohou mít některá zákonná porušení ze strany provozovatele kolektivních systémů, zde jsou proto horní hranice pokut za některé přestupky také vyšší.

Typová závažnost jednotlivých protiprávních jednání je tedy zásadně odlišná, a je to dáno nejen odlišností povahy subjektu, ale i samotného deliktu. Navrhovaná úprava je plně v souladu se Zásadami tvorby právní úpravy přestupků zpracovanými Ministerstvem vnitra.

K § 126

Příslušnými správními úřady k projednání přestupků právnických a podnikajících fyzických osob v prvním stupni jsou Česká inspekce životního prostředí a Česká obchodní inspekce s tím, že rozdělení příslušnosti mezi tyto dva správní úřady odpovídá vymezení jejich kontrolních kompetencí (viz dále). Jinými slovy, k projednání přestupku je v prvním stupni příslušný ten správní úřad, který je oprávněn kontrolovat plnění povinnosti, o jejíž porušení jde. V případě několika povinností, jejichž plnění je oprávněna kontrolovat jak Česká inspekce životního prostředí, tak Česká obchodní inspekce, jsou příslušnými k projednání odpovídajících přestupků obě inspekce (§ 126 odst. 1). Přestupek v tomto případě projedná ten z příslušných správních úřadů, který jako první zahájil řízení, a informuje o této skutečnosti druhý správní úřad. Příslušnost k projednávání přestupků fyzických osob v prvním stupni se bude řídit obecným právním předpisem, kterým bude zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (podle návrhu tohoto zákona bude příslušným správním úřadem obecní úřad obce s rozšířenou působností).

Zákon dále upravuje rozpočtové určení příjmů z uložených pokut. Ty jsou standardně příjmem rozpočtu, ze kterého je hrazena činnost správního úřadu, který pokutu uložil. To však neplatí v případě pokut uložených Českou inspekcí životního prostředí, které jsou příjmem Státního fondu životního prostředí České republiky, a byla-li pokuta uložena za porušení povinnosti při činnosti vykonávané v katastrálním území obce, náleží 50 % z příjmu z takové pokuty rozpočtu této obce (§ 126 odst. 5). Činností vykonávanou v katastrálním území obce ve smyslu

navrhovaného ustanovení je třeba rozumět takovou činností, která reálně probíhá na území jedné konkrétní obce, např. provozování místa zpětného odběru. Naproti tomu například porušení povinnosti provozovatele kolektivního systému vytvářet finanční rezervu nelze tímto způsobem „lokalizovat“, a proto příjmy z pokut uložených za porušení takové povinnosti budou příjmem pouze Státního fondu životního prostředí.

K § 127 až 135

Správními orgány, které vykonávají státní správu na úseku předcházení vzniku odpadů z vybraných výrobků a nakládání s výrobky s ukončenou životností, jsou Ministerstvo životního prostředí, Ministerstvo průmyslu a obchodu, Česká inspekce životního prostředí, Česká obchodní inspekce, celní úřady, krajské úřady a obecní úřady obcí s rozšířenou působností.

Ministerstvo životního prostředí je na úseku upraveném navrhovaným zákonem ústředním správním úřadem a přísluší mu vykonávat vrchní dozor, v rámci něhož je oprávněno kontrolovat, jak ostatní správní úřady vykonávající státní správu na tomto úseku dodržují ustanovení tohoto zákona a předpisů vydaných k jeho provedení.

Na rozhodování Ministerstva životního prostředí ve věcech oprávnění k provozování kolektivního systému, se podílí Ministerstvo průmyslu a obchodu tak, že v řízeních v těchto věcech podává vyjádření.

Kontrolním orgánem, kterému je obecně svěřena působnost kontrolovat dodržování ustanovení právních předpisů a rozhodnutí správních úřadů ve všech oblastech působnosti tohoto zákona, je Česká inspekce životního prostředí. Působnost ke kontrole ve vybraných oblastech upravených tímto zákonem je svěřena České obchodní inspekci. V souladu s vymezením kontrolních funkcí tohoto inspekčního orgánu zákonem č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů, jde zejména o kontrolu plnění požadavků na označování elektrozařízení a baterií a akumulátorů při jejich uvádění na trh, zvláštních požadavků stanovených pro uvádění baterií a akumulátorů na trh a do oběhu, odděleného uvádění nákladů na zpětný odběr a nakládání s výrobky s ukončenou životností a kontrolu povinností posledních prodejců stanovených pro zpětný odběr výrobků s ukončenou životností a informování konečných uživatelů. Pokud jde o oddělené uvádění nákladů na zpětný odběr a nakládání s odpadními elektrozařízeními nebo odpadními pneumatikami, ČOI kontroluje pouze to, zda jsou tyto náklady v souladu se zákonem při prodeji výrobku odděleně uváděny či nikoliv. Posouzení souladu výše těchto nákladů s požadavky zákona by překračovalo působnost ČOI, a je proto svěřeno ČIŽP. Aby nedocházelo k překrývání působnosti a dublování kontrol s ČOI, stanoví zákon, že ČIŽP není příslušná ke kontrole v oblastech kontrolovaných ČOI s výjimkou případů, kdy jsou ke kontrole příslušné obě inspekce. To se týká kontrol plnění povinností posledních prodejců stanovených pro zpětný odběr výrobků s ukončenou životností a informování konečných uživatelů. Tyto povinnosti souvisejí jak s prodejem vybraných výrobků konečnému uživateli, tak s jejich zbavováním se po ukončení jejich životnosti zákonem stanoveným způsobem (předáním ke zpětnému odběru) včetně dopadů nakládání s nimi na životní prostředí. V těchto případech se tedy jeví jako vhodné řešení sdílená kontrolní působnost obou inspekci, což může přispět k vyšší míře informování široké veřejnosti o zpětném odběru výrobků s ukončenou životností a zlepšení plnění cílů zpětného odběru.

Specifickou oblastí je činnost provozovatele kolektivního systému a s tím související povinnosti a podmínky stanovené zákonem společníkům provozovatele kolektivního systému, kde je na základě § 54 k výkonu dohledu příslušné Ministerstvo životního prostředí. Tato oblast není vyloučena z působnosti provádění kontrol ČIŽP z důvodu, aby ministerstvo v případech, kdy je zapotřebí specializované inspekce, mohlo z pozice ústředního správního úřadu na tomto úseku pověřit provedením kontroly plnění určitých povinností v rámci dohledu nad činností

provozovatele kolektivního systému ČÍŽP (např. v případě kontroly správnosti a úplnosti vedení evidencí).

Celním úřadům je svěřena působnost kontrolovat plnění některých požadavků a podmínek stanovených tímto zákonem při dovozu vybraných výrobků do České republiky a při přeshraniční přepravě použitých elektrozařízení nebo pneumatik. Pokud jde o kontrolu, zda dovážené vybrané výrobky jsou označeny údaji v souladu s požadavky tohoto zákona a zda dovážené baterie a akumulátory splňují stanovené podmínky pro obsah těžkých kovů, mají celní úřady v rukou efektivní nástroj v podobě nepropuštění zboží do navrženého celního režimu, jestliže dovážené výrobky uvedené požadavky nesplňují. Tento postup mohou celní úřady využít i v případě zjištění, že pro dovážené vybrané výrobky (s výjimkou vozidel) není v Seznamu zapsána osoba, která odpovídá za plnění povinností výrobce stanovených tímto zákonem. Zde ale alternativně může celní úřad zboží propustit do navrženého celního režimu a současně podat ČÍŽP podnět ke kontrole plnění povinností výrobce. Obligatorní nepropuštění zboží do navrženého celního režimu by mohlo být nepřiměřeně tvrdým opatřením vůči dovozcům, z jejichž strany se nejedná o opakované a cílené vyhýbání se povinnostem stanoveným tímto zákonem, a kromě toho by takový postup neúměrně zatížil činnost celních úřadů. Celní úřady při kontrolách podle tohoto zákona spolupracují s ČÍŽP, která jim pro tyto účely poskytuje odbornou pomoc. Kontrolu při přeshraniční přepravě použitých elektrozařízení nebo pneumatik vykonávají inspektoři ČÍŽP v doprovodu celních úřadů, neboť sami nejsou oprávněni zastavovat vozidla za účelem provedení takové kontroly.

V oblasti sběru a zpracování vozidel s ukončenou životností je kontrola plnění povinností stanovených tímto zákonem svěřena krajským úřadům, neboť uvedené činnosti jsou předmětem provozování zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností, která podléhají povolení vydávaným krajskými úřady podle zákona o odpadech.

Obecním úřadům obcí s rozšířenou působností přísluší vybírat poplatek za registraci vozidla dle plnění emisních norem a provádět záznam o zaplacení poplatku za registraci vozidla dle plnění emisních norem a jeho výši do registru silničních vozidel.

Při výkonu kontrolní činnosti podle tohoto zákona se inspektoři a pověřeni zaměstnanci dalších správních úřadů prokazují průkazem vydaným příslušným kontrolním orgánem, který slouží jako doklad o jejich pověření ke kontrole ve smyslu § 4 odst. 3 písm. b) kontrolního řádu. To znamená, že k provedení kontroly nebude v těchto případech zapotřebí písemné pověření k jednotlivé kontrole.

Kontrolním orgánům dává zákon možnost ukládat osobám v případě zjištění porušení povinností opatření a lhůty pro zjednání nápravy.

K § 136 až § 139

Společná ustanovení upravují v prvé řadě zasílání ročních zpráv o výrobcích s ukončenou životností některých dalších hlášení podle tohoto zákona prostřednictvím integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí (ISPOP) nebo datové schránky ministerstva určené k plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí (zákon č. 25/2008 Sb., o integrovaném registru znečišťování životního prostředí a integrovaném systému plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů).

Jelikož v některých případech je parametrem požadavků na hustotu sítě míst zpětného odběru počet obyvatel v krajích, stanoví zákon, že pro účely plnění těchto povinností se počet obyvatel posuzuje na základě bilance počtu obyvatel České republiky zpracované Českým statistickým úřadem k 1. lednu kalendářního roku.

K § 140

Přechodným ustanovením v odstavci 1 jsou řešeny situace, kdy výrobce uváděl na trh vybrané výrobky přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, k nimž mu podle dosavadních právních předpisů vznikly určité povinnosti (zejména zajistit zpětný odběr, zpracování a využití nebo odstranění těchto výrobků po ukončení jejich životnosti), které k uvedenému dni dosud nesplnil. Tyto povinnosti výrobce tedy na základě navrhovaného přechodného ustanovení trvají, resp. považují se za povinnosti podle tohoto zákona, a to v rozsahu, v jakém jsou tímto zákonem stanoveny.

Přechodné ustanovení v odstavci 2 řeší transformaci finančních záruk samostatně plnících výrobců, vytvořených na základě dosavadních ustanovení zákona o odpadech [§ 31g odst. 1 písm. c), § 37n odst. 2 a § 37p odst. 1], v kauci podle navrhovaného zákona (§ 31). Stávající zákon o odpadech sice umožňuje, aby záruka podle § 31g odst. 1 písm. c) nebo § 37n odst. 2 měla formu pojištění, což nový zákon již neumožní, avšak v praxi žádná ze záruk výrobců formu pojištění nemá, mimo jiné i z toho důvodu, že takový pojistný produkt není pojišťovny nabízen. Požadavky stanovené tímto zákonem musí finanční záruka splňovat nejpozději do 90 dnů ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

Přechodná ustanovení v odstavcích 3 a 4 se týkají povinnosti zpracování roční zprávy a jejího zaslání ministerstvu. Co se týče zpracování roční zprávy za rok 2020 a jejího zaslání ministerstvu, platí pro všechny dotčené subjekty dosavadní právní úprava. Individuálně plnící výrobci a provozovatelé kolektivních systémů, kterým bylo vydáno oprávnění k provozování kolektivního systému podle tohoto zákona, zpracovávají roční zprávu podle nové právní úpravy poprvé za rok 2021. Osoby uvedené v § 142 odst. 1, tj. osoby oprávněné provozovat kolektivní systém na základě oprávnění vydaného podle dosavadní právní úpravy, zpracovávají roční zprávu podle nové právní úpravy poprvé za rok 2022.

Přechodnými ustanoveními v odstavcích 5 a 6 je zajištěna kontinuita s dosavadní právní úpravou, co se týče financování nakládání s odpadními solárními panely uvedenými na trh do dne 1. ledna 2013.

Podle přechodného ustanovení v odstavci 7 nadále platí požadavky stanovené dosavadní právní úpravou, co se týče zajištění sběrné sítě pro zpětný odběr solárních panelů uvedených na trh do dne 1. ledna 2013, které jsou součástí solárních elektráren s celkovým instalovaným výkonem do 30 kWp, Nadále tedy bude platit, že zpětný odběr musí být zajištěn prostřednictvím sítě míst zpětného odběru o dostatečné četnosti a dostupnosti. Současně je provozovatel solární elektrárny povinen po nabytí účinnosti tohoto zákona zajišťovat sběrnou síť minimálně ve stejném rozsahu jako ke dni 31. prosince 2020.

K § 141

Navržená přechodná ustanovení řeší přeměnu a přizpůsobení informačních systémů veřejné správy zřízených v oblasti výrobků s ukončenou životností na základě ustanovení dosavadního zákona o odpadech tak, aby mohly být využity, včetně údajů v nich obsažených, jako informační systémy veřejné správy, jejichž zřízení a fungování předpokládá navrhovaný zákon. Týká se to konkrétně registru míst zpětného odběru, Seznamu výrobců elektrozařízení, Seznamu výrobců baterií a akumulátorů, Seznamu povinných osob v oblasti zpětného odběru pneumatik a informačního systému sledování toků vybraných autovraků.

Registr míst zpětného odběru byl zřízen na základě § 37s stávajícího zákona o odpadech pro vedení údajů o místech zpětného odběru elektrozařízení pocházejících z domácností. Navrhovaným zákonem bude tento registr rozšířen tak, že v něm budou vedeny údaje o místech zpětného odběru všech odpadních elektrozařízení, odpadních baterií a akumulátorů a odpadních pneumatik. Rovněž informační systém sledování toků vybraných autovraků bude

novým zákonem rozšířen, pokud jde o rozsah údajů v něm vedených, a bude se nově nazývat informační systém pro vedení informací o vozidlech s ukončenou životností. Přechodné ustanovení v případě obou těchto informačních systémů veřejné správy stanoví, že se dnem nabytí účinnosti tohoto zákona považují za příslušné informační systémy veřejné správy podle tohoto zákona.

Pokud jde o uvedené seznamy výrobců, resp. povinných osob, navrhovaný zákon počítá se sjednocením pravidel jejich vedení s tím, že se bude jednat o jeden informační systém veřejné správy – Seznam výrobců, který bude zahrnovat tři oddělené databáze – Seznam výrobců elektrozařízení, Seznam výrobců baterií nebo akumulátorů a Seznam výrobců pneumatik. Přechodné ustanovení je tedy formulováno obdobně, tedy že dosavadní seznamy výrobců, resp. povinných osob, se dnem nabytí účinnosti tohoto zákona považují za příslušné seznamy výrobců podle tohoto zákona. Jelikož podle dosavadní právní úpravy se do Seznamu výrobců elektrozařízení zapisují rovněž provozovatelé kolektivních systémů, což již podle navrhovaného zákona nebude platit, je přeměna tohoto seznamu na základě přechodného ustanovení limitována v tom směru, že jde o Seznam výrobců elektrozařízení pouze v rozsahu, v němž nezahrnuje údaje o provozovatelích kolektivních systémů.

Vzhledem k tomu, že rozsah údajů není zcela shodný, je přechodným ustanovením dále stanoveno, že výrobci, povinné osoby a pověřené zástupci zapsaní v dosavadních seznamech výrobců, resp. povinných osob ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona jsou povinni postupem stanoveným navrhovaným zákonem pro změny údajů zapsaných v Seznamu ve lhůtě 120 dnů přizpůsobit zapsaný stav stavu požadovanému tímto zákonem. Změny či doplnění údajů tedy zapsané osoby provedou podle § 23 samy dálkovým přístupem nebo oznámením ministerstvu.

Přechodné ustanovení rovněž řeší postup v případě návrhů na zápis do dosavadních seznamů výrobců, resp. povinných osob, které byly podány přede dnem nabytí účinnosti navrhovaného zákona a o nichž nebylo do uvedeného dne pravomocně rozhodnuto. Tyto návrhy se považují za žádosti o zápis do Seznamu podle tohoto zákona s tím, že žadatel je povinen ve lhůtě 15 dnů svoji žádost doplnit dle požadavků tohoto zákona, podle něhož se řízení dokončí. Výjimkou jsou pravomocně neskončená řízení o návrhu na zápis do Seznamu výrobců elektrozařízení podaném provozovatelem kolektivního systému, která se dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zastavují, neboť jak bylo uvedeno výše, provozovatelé kolektivních systémů již nebudou zapisováni do Seznamu výrobců.

K § 142

Vzhledem k tomu, že navrhovaný zákon klade ve srovnání s dosavadní právní úpravou v zákoně o odpadech na provozovatele kolektivních systémů jiné nároky, pokud jde o podmínky pro udělení oprávnění k provozování kolektivního systému, měly by tyto podmínky splňovat všichni provozovatelé kolektivních systémů, aby nedošlo ke zvýhodnění těch stávajících. Zákon tedy v přechodném ustanovení podle odstavce 1 vyžaduje, aby stávající provozovatelé kolektivních systémů, chtějí-li kolektivní systém i nadále provozovat, požádali o vydání nového oprávnění k provozování kolektivního systému podle tohoto zákona. Na druhou stranu, přizpůsobení se novým podmínkám může být pro stávající provozovatele kolektivních systémů znamenat náročný proces, proto je přechodným ustanovením těmto osobám poskytnuto přechodné období, během něhož jsou oprávněny provozovat kolektivní systém na základě jejich dosavadního oprávnění a které mohou využít k přizpůsobení se novým požadavkům a zpracování a předložení žádosti o vydání nového oprávnění. Přitom postačí, je-li žádost podána v uvedené lhůtě (do 31. 12. 2022) – dočasné oprávnění provozovat kolektivní systém pak skončí až nabytím právní moci rozhodnutí o této žádosti.

V odstavci 1 je též stanovena výjimka z časového omezení dosavadního oprávnění pro právnické osoby podle § 37h odst. 1 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb. zajišťující výhradně

plnění povinností provozovatelů solárních elektráren, jejichž součástí jsou solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013. Tyto osoby mohou provozovat kolektivní systém na základě dosavadního oprávnění bez časového omezení, neboť v jejich případě se požadavek na získání nového oprávnění nejeví jako nezbytný.

Oprávnění provozovat kolektivní systém podle odstavce 1 by měla být ministerstvem evidována, proto je přechodným ustanovením v odstavci 2 stanoveno, že tato oprávnění ministerstvo vede v seznamu podle § 39 odst. 1 obdobně jako nová oprávnění k provozování kolektivního systému.

Podle přechodného ustanovení v odstavci 3 platí po dobu platnosti oprávnění podle dosavadní úpravy pro osobu oprávněnou provozovat kolektivní systém a její společníky povinnosti a omezení stanovené dosavadním zákonem o odpadech. Ohledně nakládání s výrobky s ukončenou životností však již v tomto období platí nová právní úprava, protože přechodné období zde není třeba.

V přechodném ustanovení v odstavci 4 je stanovena kompetence ministerstva ke zrušení dosavadního oprávnění, pokud osoba oprávněná provozovat kolektivní systém dodatečně přestane splňovat podmínky pro jeho vydání. V odstavci 5 je stanoveno přechodné období do 31. prosince 2022 pro uvedení smluv o kolektivním plnění nebo jiných smluv o zajištění plnění povinností zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností, uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, do souladu s požadavky nové právní úpravy.

K § 143

Přechodné ustanovení řeší problematiku zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností, která mají povolení již podle zákona o odpadech z roku 2001. Tato zařízení, chtějí-li dále pokračovat v předmětné činnosti, si musí o povolení podle tohoto zákona požádat do doby, než pozbyde souhlas k provozování zařízení podle dosavadního zákona o odpadech platnosti, nejdéle však do jednoho roku po nabytí účinnosti tohoto zákona.

Přechodné ustanovení dále také stanoví, že byl-li poplatek za registraci vozidla dle plnění emisních norem zaplacen již podle stávajícího zákona o odpadech, pak nevzniká povinnost opětovně platit tento poplatek dle zákona o výrobcích s ukončenou životností.

K § 144

Ustanovení se týká oznámení návrhu zákona v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti. Nutnost provést technickou notifikaci návrhu zákona vyplývá z toho, že jsou zaváděna některá omezení pro kolektivní systémy jakožto organizace vykonávající systémy rozšířené povinnosti výrobce. Současně jsou definovány některé konkrétní požadavky limitujícího rázu, které provádějí obecné cíle transponovaných směrnic. Uvedená omezení a nové požadavky mohou být vnímány jako relativně přísné, a tudíž by návrh zákona měl podstoupit proceduru technické notifikace.

K § 145

Nabytí účinnosti zákona je s ohledem na předpokládaný průběh legislativního procesu a dostatečnou legisvakantní dobu navrhováno dnem 1. ledna 2021.

K příloze č. 1

Příloha č. 1 v návaznosti na směrnici 2012/19/EU definuje skupiny elektrozařízení v kontextu § 59 odst. 1. Skupiny elektrozařízení odpovídají dosud platné části II přílohy č. 7 ke stávajícímu zákonu o odpadech, jejíž použití je účinné od 15. srpna 2018.

K příloze č. 2

Minimální úroveň zpětného odběru odpadních elektrozařízení je nastavena tak, aby byl v roce 2021 dosažen cíl sběru ve výši 65 %, což je cílová hodnota, která je pro Českou republiku závazná na základě směrnice 2012/19/EU. Současně jsou stanovovány samostatné cíle sběru pro elektrozařízení skupin 1, 2 a 3, tedy těch elektrozařízení, jejichž zpracování je obvykle nákladné z důvodu přítomnosti látek problematických ve vztahu k životnímu prostředí, což vede k nutnosti používat náročné (nákladné) zpracovatelské technologie.

Cíle sběru pro přenosné baterie a akumulátory jsou stanoveny v souladu s cíli stanovenými směrnicí 2006/66/ES. Směrnice stanovila dílčí cíl sběru pro rok 2012, který ČR již splnila, přičemž konečná úroveň sběru byla stanovena na 45 % od roku 2016. Tento cíl je ze strany ČR také plněn. Vyšší cíle sběru ve směrnici stanoveny nejsou. Návrh tedy nejde nad rámec požadavku plynoucího z evropské legislativy.

Cíle sběru pro odpadní pneumatiky nejsou v rámci evropské legislativy stanoveny, neboť problematika zpětného odběru odpadních pneumatik není dosud upravena samostatnou směrnicí, jako je tomu u elektrozařízení a baterií a akumulátorů či vozidel s ukončenou životností. Rámcová směrnice o odpadech nicméně členským státům stanoví cíle pro vybrané odpadové toky umožňuje. V současném zákoně o odpadech je od 1. ledna roku 2020 stanovena minimální úroveň zpětného odběru použitých pneumatik ve výši 65 %. Tento cíl návrh zákona zvyšuje na 70 % od roku 2021 a dále na cílových 80 % od roku 2022 tak, aby byly cíle zákona o výrobcích s ukončenou životností v souladu s Plánem odpadového hospodářství ČR. Je zde specifikováno, že v případě pneumatik bude úroveň zpětného odběru vypočtena ze všech skupin pneumatik souhrnně. Předpokládá se nicméně, že z evidence pneumatik, resp. z ročních zpráv výrobců, bude patrná úroveň zpětného odběru v jednotlivých skupinách pneumatik. To nic nemění na tom, že výrobcům se zákonná povinnost minimální úrovně zpětného odběru stanoví ze všech pneumatik uvedených na trh a všech zpětně odebraných pneumatik souhrnně.

K příloze č. 3

V příloze č. 3 se stanovují procentuální cíle pro minimální úroveň využití odpadních elektrozařízení, které vycházejí z přílohy V směrnice 2012/19/EU. Sledovat se budou vedle cílů pro jakékoliv využití odpadních elektrozařízení také zvlášť cíle pro recyklaci společně s přípravou k opětovnému použití.

K příloze č. 4

Příloha č. 4 omezuje prostřednictvím klasifikace odvětvových činností CZ – NACE množství posledních prodejců baterií a akumulátorů, kteří jsou povinni zpětně odebírat odpadní přenosné baterie a akumulátory. Děje se tak v souladu s požadavkem bodu 17 preambule směrnice 2006/66/ES na optimalizaci systémů sběru baterií a akumulátorů. Mělo by tak dojít k vyloučení míst posledního prodeje, kde není účelné, efektivní a mnohdy ani environmentálně příznivé místo zpětného odběru povinně vytvářet (např. stánkové prodeje, restaurace, hotely apod.).

K příloze č. 5

Přílohou č. 5 je implementován požadavek na dosažení minimální účinnosti procesů recyklace odpadních baterií a akumulátorů kladený na veškeré procesy recyklace využití uvedené v příloze III části B směrnice 2006/66/ES. Požadavky na dosažení minimální recyklační účinnosti procesů recyklace musí splnit každý zpracovatel bez ohledu na to, zda jde o odpadní baterie a akumulátory zpětně odebrané, nebo sebrané jiným způsobem v souladu se zákonem.

K příloze č. 6

V příloze č. 6 jsou stanoveny jednotlivé skupiny pneumatik. Kategorizace vychází z účelového určení pneumatik v kombinaci s velikostí pneumatik. Tímto způsobem se v jednotlivých kategoriích seskupují pneumatiky, které by měly být velikostně, resp. hmotnostně na obdobné úrovni, a to zejména ve skupinách 1, 2 a 3. Skupiny 4 a 5 sdružují pneumatiky zejména dle jejich účelového zařazení. Důvodem pro tento přístup je skutečnost, že se jedná o široké spektrum pneumatik, jejichž rozdělení do různých skupin dle hmotnosti (společně s pneumatikami ze skupin 1, 2 a 3) by nevedlo k žádoucímu rozdělení materiálového toku těchto typů pneumatik.

Skupina 1 obsahuje typicky malé a lehké pneumatiky pro použití na motocyklech, tříkolkách a čtyřkolkách.

Skupina 2 obsahuje nejčastěji se vyskytující druhy pneumatik, tedy pneumatiky pro osobní vozidla. V této kategorii jsou tak sdruženy pneumatiky pro osobní vozidla, zahrnující také pneumatiky pro terénní automobily, SUV apod. Tyto pneumatiky mohou mít vnitřní průměr pneumatiky větší než 17,5 palců. Tyto pneumatiky by i přes velikost jejich vnitřního průměru měly být zařazovány do skupiny 1, jelikož s ohledem na jejich hmotnost, šíři, konstrukci a technologie (ale také v zájmu jednoduchosti kategorizace) není jejich zařazení do jiných skupin žádoucí. Obdobně jsou zde zařazeny i pneumatiky pro lehká užitková vozidla.

Následně jsou do skupiny 2 zařazeny pneumatiky pro lehká nákladní vozidla. U těchto pneumatik je stanoven limit vnitřního průměru pneumatiky menší než 17,5 palců. Palcové označení vnitřního průměru pneumatiky je standardním označením pneumatik a je standardně uvedeno na pneumatice. Tyto pneumatiky by tedy měly být hmotnostně, velikostně a typologicky zařazeny do skupiny společně s pneumatikami na osobní automobily. Pro úplnost jsou zde zařazeny také pneumatiky pro autobusy a další vozidla, která mohou využívat širokou škálu velikostí pneumatik.

Skupina 3 obsahuje pneumatiky větších rozměrů, tedy zejména nákladní pneumatiky s vnitřním průměrem pneumatik 17,5 palců a větším. Pro úplnost jsou zde zařazeny také větší pneumatiky používané na autobusech, přípojných vozidlech a speciálních vozidlech.

Skupina 4 pak zahrnuje všechny pneumatiky určené na použití na zemědělské a lesnické technice, tedy zejména pneumatiky pro traktory, kombajny apod.

Skupina 5 je pak určena pro největší pneumatiky používané zejména v průmyslu, tedy pneumatiky pro nakládací stroje, manipulační techniku a technologie určené pro zemní práce (bagry, rypadla, buldozery apod.). Do této skupiny se řadí také další pneumatiky pro pracovní stroje jinde neuvedené, případně pneumatiky pro vojenskou techniku. Jelikož zákon nelimituje rozšířenou odpovědnost výrobců pouze na pneumatiky pro vozidla, spadají do této kategorie také pneumatiky pro jiné dopravní prostředky než vozidla a jiná zařízení než vozidla. Tyto pneumatiky by se však v praxi neměly vyskytovat v zásadních množstvích, postačuje proto jejich zařazení do jedné z existujících skupin.

K příloze č. 7

Příloha č. 7 stanovuje minimální úroveň recyklace a využití odpadních pneumatik. V současnosti není nastaven žádný cíl pro recyklaci pneumatik, nicméně jejich skládkování je zakázáno, tzn., že zpětně odebrané pneumatiky mohou být teoreticky předmětem pouze energetického využití, přičemž obvykle jsou páleny v cementárnách, a určitá část z nich je využívána materiálově. Cílem návrhu je především stabilizovat míru materiálového využívání pneumatik, a současně dát jednoznačný impuls investorům v oblasti recyklačních technologií, že pneumatiky sebrané v rámci ČR budou muset být vždy z určité části předmětem recyklace (materiálového využití). Návrh by tedy měl podpořit výstavbu dalších recyklačních zařízení na pneumatiky, kterých je v ČR nedostatek. Jedním ze směrů, který by mohl být stabilním legislativním prostředím v oblasti recyklace pneumatik iniciován, je modifikování asfaltu pomocí pryžového granulátu z nadrcených pneumatik na tzv. gumoasfalt, a jeho následně využívání při výstavbách a rekonstrukcích komunikací. V rámci hierarchie odpadového hospodářství má být materiálové využívání odpadů preferovaným postupem před jiným využitím odpadů, a legislativní požadavek na minimální míru recyklace je proto v souladu s touto hierarchií.

Je nastavován relativně nízký cíl, přičemž jedním z důvodů je nezpochybnitelná vhodnost použití pneumatik jako náhrady paliv v cementárnách. Není tedy žádoucí v dominantní míře odklánět pneumatiky z energetického využití do jiných technologií. Současné spalovací kapacity instalované v ČR však nejsou kapacitně schopny energeticky využít veškeré produkované pneumatiky. Druhým důvodem pro stanovení relativně nízkého cíle je fakt, že dochází k trendu pozvolného zvyšování množství pneumatik uváděných na trh, které nejsou vhodné pro materiálové využití - mají např. odlišné materiálové složení nebo obsah dalších látek či prvků znesnadňujících recyklaci (např. zabudovaná elektronická čidla nebo baterie či akumulátory). Podle předpokladu bude tento trend nadále vzestupný, a vysoká míra povinné recyklace pneumatik by tak mohla v budoucnu neefektivně zvyšovat náklady výrobců, resp. daného průmyslového odvětví.

Recyklační cíl je stanoven poprvé pro rok 2021, a to v hodnotě 10 %, přičemž dle aktuálních dat je tato hodnota již dnes vysoce převyšována. Dále dochází v dalších letech k postupnému nárůstu cíle až na 30 %, a to z důvodu, aby zde byl na straně povinných osob, ale i průmyslu dostatek času připravit se na novou povinnost.

V Praze dne 9. prosince 2019

Předseda vlády:

Ing. Andrej Babiš v.r.

Ministr životního prostředí:

Mgr. Richard Brabec v.r.

Místopředseda vlády a ministr průmyslu a obchodu:

doc. Ing. Karel Havlíček, Ph.D., MBA. v.r.

ZÁVĚREČNÁ ZPRÁVA Z HODNOCENÍ DOPADŮ REGULACE

k návrhu zákona o výrobcích s ukončenou životností

Ministerstvo životního prostředí

2019

SHRNUTÍ ZÁVĚREČNÉ ZPRÁVY RIA

1. Základní identifikační údaje

Název předpisu: Návrh zákona o výrobcích s ukončenou životností	
Zpracovatel / zástupce předkladatele: Ministerstvo životního prostředí, Ministerstvo průmyslu a obchodu	Předpokládaný termín nabytí účinnosti, v případě dělené účinnosti rozveďte 1. 1. 2021
Implementace práva EU: <i>Ano</i> ; (pokud zvolíte <i>Ano</i>): - uveďte termín stanovený pro implementaci: 5. 7. 2020. Implementace je již částečně zajištěna stávajícími právními předpisy, které budou navrhovanou právní úpravou nahrazeny. - uveďte, zda jde návrh nad rámec požadavků stanovených předpisem EU?: <i>Ano</i>	
2. Cíl návrhu zákona	
<p>Platný zákon o odpadech byl již schválen v roce 2001. Tento zákon byl koncipován jako systematická a komplexní právní úprava odpadového hospodářství, která zajišťuje též povinnou implementaci pro tuto oblast platných předpisů EU. Zákon o odpadech byl nicméně od doby svého schválení mnohokrát novelizován. Postupně tak byla nově zavedena, upravena nebo doplněna zejména problematika integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností, poplatků za komunální odpad, autovraků, přeshraniční přepravy odpadů, PCB (polychlorované bifenylly), elektrozařízení a elektroodpadu, baterií a akumulátorů a hierarchie způsobů nakládání s odpady.</p> <p>V důsledku tohoto značného zásahu do původní koncepce, resp. rozsahu zákona se jeví současné znění zákona jako velmi komplikované, nepřehledné a obtížně aplikovatelné. V rámci aplikace stávajícího zákona se některé zavedené instituty neosvědčily nebo potřebují upravit, jiné instituty naopak zcela chybí. Zároveň se stále v souladu s rozvojem vědeckých poznatků operativně vyvíjí a mění i již transponované evropské právní předpisy.</p> <p>Během roku 2018 byly ze strany EU schváleny změny několika stávajících směrnic regulujících odpadové hospodářství (tzv. „balíček oběhového hospodářství“), přičemž pro oblast výrobců s ukončenou životností je nejdůležitější změna směrnice Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2008/98/ES o odpadech a o zrušení některých směrnic (tzv. rámcová směrnice o odpadech), která mění některé současné základní definice, některé nově stanovuje, a zároveň zavádí tzv. obecné minimální požadavky pro systémy rozšířené odpovědnosti výrobce.</p> <p>S ohledem na nezbytnost provedení transpozice nových evropských předpisů, potřebu zcela nové koncepce i detailní úpravy problematiky odpadového hospodářství, a dále z důvodu nepřehlednosti stávajícího předpisu přistoupilo ministerstvo k vytvoření návrhu zákona o vybraných výrobcích s ukončenou životností.</p> <p>S novou právní úpravou v této oblasti počítají také Rozšířené teze rozvoje odpadového hospodářství v ČR schválené usnesením vlády ČR ze dne 25. srpna 2010 č. 604. Vyčlenění pravidel pro nakládání s výrobky s ukončenou životností do samostatného zákona vychází také z materiálu „Návrhy na řešení opatření k posílení konkurenceschopnosti a rozvoje</p>	

podnikání v České republice z pohledu ochrany životního prostředí“ (tzv. „ekoaudit“), který byl dne 31. května 2010 schválen vládou ČR (usnesení č. 419) a který je cílený na zjednodušení environmentální legislativy, resp. na snížení administrativní náročnosti procesů spojených s ochranou životního prostředí.

3. Agregované dopady návrhu zákona

3.1 Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty: Ano

Snížení rizika infringementu za neplnění cílů při sběru a zpracování vybraných výrobků (bod 13 a 16) a dále u ekomodulace (bod 9)

Zlepšení státního dohledu (kontrolní činnosti) u míst zpětného odběru (ZO) (bod 2), u KS (bod 3, 11, 12, 13) a u výrobců vybraných výrobků s ukončenou životností ohledně splnění podmínek nastavené hustoty sběrné sítě (bod 18, 19, 20 a 23), čímž se zvyšuje vymahatelnost

Ministerstvo životního prostředí

- rozšíření aktuálního registru míst ZO elektrozařízení (EEZ) cca 1,4 mil. Kč (bod 4),
- jednorázová administrativní zátěž spojená s udělením nových oprávnění k provozování KS – cca 730 tis. Kč (bod 5),
- mírné navýšení administrativní zátěže (AZ) spojené s komunikací s MPO - cca 550 Kč/žádost (bod 8),
- náklady na případné správní řízení o odebrání oprávnění k provozování KS – 55 tis. Kč/správní řízení (bod 13),

CENIA

- snížení AZ zrušením povinnosti zpracování roční zprávy výrobcí vozidel či akreditovanými zástupci – 40 tis. Kč (bod 25),

Ministerstvo průmyslu a obchodu

- mírné navýšení nákladů na zpracování zaslaných nákladů a vytvoření stanoviska spojené s komunikací s MŽP ohledně oprávnění – 11 700 Kč/žádost (bod 8),
- navýšení nákladů na provoz ČOI z důvodu rozšíření kompetencí v oblasti kontroly vybraných výrobků a zajištění jejich ZO – 1,14 mil. Kč (bod 26).

Veškeré dopady do platové oblasti a úpravy systemizovaných míst v kapitolách MŽP a MPO budou zajištěny v rámci dosavadních limitů objemu prostředků na platy a personálních kapacit dotčených kapitol, tzn. s neutrálním rozpočtovým dopadem v platové oblasti.

Všechny náklady, které s sebou aplikace nového zákona přinese, budou kryty v rámci stávajících schválených prostředků a nebudou vznášeny dodatečné požadavky nad rámec schváleného státního rozpočtu a střednědobého rozpočtového výhledu.

3.2 Dopady na mezinárodní konkurenceschopnost ČR: Ne

3.3 Dopady na podnikatelské prostředí: Ano

Místa ZO

- mírné navýšení AZ na vedení průběžné evidence a roční hlášení (bod 2).

Kolektivní systémy

- náklady na propojení systémů – 30 tis. Kč/KS (bod 4),
- náklady spojené s novými žádostmi o oprávnění k provozování KS – 0,3 – 2 mil. Kč (bod 5),
- náklady v případě potřeby přesmluvnění – desítky mil. Kč (bod 5),
- riziko ukončení činnosti některých současných KS (bod 5),
- vyšší právní jistota, transparentnost, možnost volby vhodnější právní formy (bod 6),
- náklady na přizpůsobení se požadavkům specifikovaným MŽP (bod 6),
- náklady na prokazování dostatečných finančních záruk (bod 7),
- jednorázové zvýšení AZ z důvodu kalkulace příspěvků (ekomodulace) - 137 tis. Kč (bod 9),
- odborná studie jako podklad pro ekomodulaci – 200 tis. Kč/skupinu výrobků (bod 9),
- náklady na vytvoření finanční rezervy při přechodu z „průběžného“ na „zálohový“ systém (bod 10),
- možnost sdílet náklady s ostatními KS, snížení podnikatelských rizik (bod 11),
- navýšení AZ (bod 11),
- náklady na audit – 100 – 400 tis. Kč/rok (bod 12),
- náklady spojené s přípravou podkladů pro správní řízení o odebrání oprávnění k provozování KS při neplnění podmínek - 36 tis. Kč (bod 13),
- zamezení freeridingu a špatného finančního plánování KS pro EEZ (bod 17),
- výrobci EEZ, KS - zvýšení přehlednosti a usnadnění kontroly splnění podmínek stanovené hustoty sítě míst ZO pro EEZ (bod 18),
- výrobci EEZ, KS - náklady spojené s vytvářením míst ZO pro EEZ (bod 18),
- výrobci EEZ, KS - snadnější zřízení nových míst ZO pro EEZ v menších obcích (bod 18),
- zamezení freeridingu u individuálně plnících výrobců a přenášení nákladů za ZO pneumatik na KS (bod 23),
- KS na pneumatiky – snížení nákladů na ZO odpadních pneumatik (bod 23).

Výrobci vybraných výrobků

- zjednodušení povinného informování spotřebitelů, snížení AZ (bod 4),
- mírné navýšení AZ výrobců na zapojení do registru míst ZO (bod 4),
- udržení či vznik kvalitních partnerů v oblasti ZO (bod 5),
- změna výše příspěvků na zajištění sdruženého plnění (rozdílná výše příspěvků pro výrobky v závislosti na jejich „ekologické šetrnosti“) (bod 9),
- ochrana výrobců, kteří řádně odvádí do KS příspěvky na ZO, aby byly tyto prostředky účelově využity i v případě zániku KS (bod 14).

Výrobci elektrozařízení

- zdražení příspěvků za kolektivní plnění povinností výrobců při přechodu KS z „průběžného“ na „zálohový“ systém financování, z důvodu tvorby rezervy KS (bod 10),

Výrobci lithiových baterií a akumulátorů

- náklady na finanční rezervu (kauci) - 16,2 mil. Kč/rok (bod 21),
- sjednocení podmínek způsobu plnění povinností výrobců Li-baterií a akumulátorů (KS vs. individuální plnění), omezení rizika freeridingu (bod 21).

Výrobci pneumatik

- narovnání podmínek mezi výrobci plnicími povinnosti individuálně a kolektivně z důvodu definování hustoty sběrné sítě odpadních pneumatik (bod 23),
- rozšíření odpovědnosti výrobce – finanční zajištění recyklace pneumatik (bod 24).

Zpracovatelé pneumatik

- stabilní investiční prostředí a další rozvoj recyklačního sektoru pneumatik (finanční podpora vzniku nových kapacit na materiálové využití pneumatik) (bod 24).

Výrobci vozidel

- náklady na zavedení a vybrání poplatku na ZO pneumatik (bod 22),
- výrobci vozidel či akreditovaní zástupci - snížení AZ zrušením povinnosti odesílat roční zprávu – 304 tis. Kč/rok (bod 25).

3.4 Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje): *Ano*

Jednorázová administrativní zátěž krajských úřadů na vydávání souhlasů/povolení k provozu zařízení (oprávnění sbírat OEEZ) se odhaduje na 2 500–14 100 Kč/rozhodnutí. Předpokládáme však minimální množství žádostí, protože subjekty, které chtějí přebírat a zpracovávat OEEZ už souhlas/povolení k provozu zařízení obvykle mají (bod 16).

Snížení nákladů na likvidaci vybraných výrobků s ukončenou životností odhozených na černých skládkách, v příkopech apod. (zejména OEEZ a pneumatiky), hašení hořících skládek pneumatik atd. (zlepšením informovanosti spotřebitelů, zpřísněním podmínek pro založení KS, kontrolou ze strany ČOI).

3.5 Sociální dopady: *Ano*

Zjednodušení přístupu občanů k informacím o místech ZO a lepší dostupnost míst ZO vybraných výrobků s ukončenou životností.

3.6 Dopady na spotřebitele: *Ano*

Možnost mírného zvýšení recyklačního poplatku v důsledku nutnosti vyšších investic KS do propagace a osvěty.

Zdražení výrobků, které budou v rámci ekomodulace vyhodnoceny jako environmentálně málo šetrné. Oproti tomu ceny environmentálně šetrných výrobků by měly zůstat nedotčeny, příp. by mohlo dojít ke snížení cen.

Zvýšení ochrany spotřebitele rozšířením kompetencí ČOI v oblasti kontroly vybraných výrobků a zajištění jejich ZO.

3.7 Dopady na životní prostředí: *Ano*

Navrhovaná právní úprava bude mít pozitivní dopady na životní prostředí v podobě snížení rizika úniku (kontaminace) nebezpečných látek obsažených ve vybraných výrobcích s ukončenou životností do ŽP a zamezení vzniku případné ekologické zátěže. Vhodnou recyklací vybraných výrobků s ukončenou životností dále dojde k úspoře materiálů i energií.

Pozitivní dopady na životní prostředí lze spatřovat také v zavedení ekomodulace jako zcela nového environmentálně-ekonomického nástroje. Stanovení rozdílné (vyšší) úrovně příspěvků za sdružené plnění u výrobků, které budou v rámci ekomodulace vyhodnoceny jako environmentálně málo šetrné povede k motivaci výrobců používat environmentálně šetrnější řešení. Očekáváme, že tím dojde ke zvýšení recyklace a sníží se skládkování a energetické využití odpadů vznikajících při zpracování zpětně odebraných výrobků. Pokud budou povinné osoby i nadále uvádět na trh výrobky, které budou ekomodulací znevýhodněny, projeví se toto znevýhodnění do ceny výrobků. Spotřebitel pak bude ekonomicky motivován k volbě environmentálně šetrnějších výrobků, neboť výrobky zatížené ekomodulací budou dražší.

3.8 Dopady ve vztahu k zákazu diskriminace a ve vztahu k rovnosti žen a mužů: *Ne*

3.9 Dopady na výkon státní statistické služby: *Ne*

3.10 Korupční rizika: *Ne*

Určité riziko lze spatřovat v důsledku zavedení ekomodulace jako zcela nového environmentálně-ekonomického nástroje. Zde lze předpokládat existenci určitého rizika ovlivňování KS při určování skupin výrobků, které mají být v rámci ekomodulace zvýhodňovány či naopak nezvýhodňovány, a to v rámci sazebníků příspěvků za služby kolektivního plnění. Evropská komise by měla k této problematice teprve v budoucnu vydat informační materiály, jakým způsobem by měla být ekomodulace v praxi realizována. Vzhledem k tomu, že směrnice o odpadech stanovuje ekomodulaci jako povinnost pro výrobce, resp. systémy rozšířené odpovědnosti výrobců, nejsou tato potenciální korupční rizika na straně státní správy, ale na straně KS. Ministerstvo by v této souvislosti mělo být v pozici dozorového orgánu, a to s ohledem na kompetenci kontrolovat činnost KS.

3.11 Dopady na bezpečnost nebo obranu státu: *Ne*

OBSAH ZÁVĚREČNÉ ZPRÁVY Z HODNOCENÍ DOPADŮ REGULACE

SHRNUTÍ ZÁVĚREČNÉ ZPRÁVY RIA.....	- 1 -
1 DŮVOD PŘEDLOŽENÍ A CÍLE	- 8 -
I. ODPOVĚDNOST VÝROBCE ZA VÝROBKY S UKONČENOU ŽIVOTNOSTÍ	- 19 -
2 ZJEDNODUŠENÝ ODPADOVÝ REŽIM (§ 8).....	- 19 -
3 INFORMOVÁNÍ KONEČNÉHO UŽIVATELE A OSVĚTOVÁ ČINNOST (§ 13)	- 26 -
4 REGISTR MÍST ZPĚTNÉHO ODBĚRU (§ 15 A § 19).....	- 32 -
5 OPRÁVNĚNÍ K PROVOZOVÁNÍ KOLEKTIVNÍHO SYSTÉMU (§ 35)	- 36 -
6 PRÁVNÍ FORMA KOLEKTIVNÍHO SYSTÉMU (§ 35 ODS. 2)	- 46 -
7 PROKÁZÁNÍ DOSTATEČNÝCH ZÁRUK O SCHOPNOSTI DLOUHODOBÉHO FINANCOVÁNÍ PROJEKTU PŘI ŽÁDOSTI O UDĚLENÍ OPRÁVNĚNÍ K PROVOZOVÁNÍ KS (§ 35 ODS. 2 PÍSM. J)	- 49 -
8 ZAPOJENÍ MINISTERSTVA PRŮMYSLU A OBCHODU DO ŘÍZENÍ VE VĚCECH OPRÁVNĚNÍ K PROVOZOVÁNÍ KS (§ 37, § 38 A § 129)	- 51 -
9 POVINNOST KOLEKTIVNÍCH SYSTÉMŮ PROVÁDĚT TZV. EKOMODULACI (§ 44 ODS. 6 PÍSM. A) ...	- 53 -
10 REZERVA (§ 48)	- 58 -
11 SPOLUPRÁCE MEZI PROVOZOVATELI KS (§ 49)	- 63 -
12 OVĚŘOVÁNÍ ÚDAJŮ - POVINNOST PROVÁDĚT AUDIT (§ 53)	- 65 -
13 ODEBRÁNÍ OPRÁVNĚNÍ K PROVOZOVÁNÍ KS (§ 55)	- 69 -
14 PŘEVOD PENĚŽNÍCH PROSTŘEDKŮ PŘI ZÁNIKU OPRÁVNĚNÍ K PROVOZOVÁNÍ KS (§ 56).....	- 73 -
15 ZPĚTNÝ ODBĚR ODPADNÍCH EEZ V ČR A VYBRANÝCH EVROPSKÝCH STÁTECH	- 78 -
16 OPRÁVNĚNÍ SBÍRAT EEZ (§ 65 ODS. 1)	- 115 -
17 OMEZENÍ PLNĚNÍ POVINNOSTÍ VÝROBCŮ V RÁMCI VÍCE KOLEKTIVNÍCH SYSTÉMŮ PRO STEJNOU SKUPINU ELEKTROZAŘÍZENÍ (§ 45 ODS. 2 PÍSM. A)	- 119 -
18 HUSTOTA SBĚRNÉ SÍTĚ PRO OEEZ POCHÁZEJÍCÍ Z DOMÁCNOSTÍ (§ 65 ODS. 2)	- 122 -
19 HUSTOTA SBĚRNÉ SÍTĚ PRO PŘENOSNÉ BATERIE NEBO AKUMULÁTORY (§ 85 ODS. 2)	- 130 -
20 HUSTOTA SBĚRNÉ SÍTĚ AUTOMOBILOVÝCH BATERÍ NEBO AKUMULÁTORŮ (§ 86 ODS. 2)	- 136 -
21 LITHIOVÉ BATERIE NEBO AKUMULÁTORY – (§ 86 A § 87).....	- 140 -
• NAŘÍZENÍ KOMISE (EU) Č. 1103/2010 ZE DNE 29. LISTOPADU 2010, KTERÝM SE STANOVÍ PRAVIDLA PODLE SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY 2006/66/ES TÝKAJÍCÍ SE OZNAČOVÁNÍ KAPACITY PŘENOSNÝCH SEKUNDÁRNÍCH (SCHOPNÝCH OPĚTOVNĚHO NABITÍ) A AUTOMOBILOVÝCH BATERÍ A AKUMULÁTORŮ, ...	- 144 -
22 POVINNOSTI VÝROBCŮ PNEUMATIK, KTERÉ JSOU UVÁDĚNY NA TRH JAKO SOUČÁST ČI PŘÍSLUŠENSTVÍ FUNKČNÍHO CELKU (§ 3 ODS. 1, PÍSM. N)	- 150 -
23 HUSTOTA SBĚRNÉ SÍTĚ ODPADNÍCH PNEUMATIK (§ 97 ODS. 2).....	- 156 -
24 MATERIÁLOVÉ VYUŽITÍ ODPADNÍCH PNEUMATIK (§ 98)	- 161 -
25 POVINNOSTI VÝROBCŮ VOZIDEL A AKREDITOVANÝCH ZÁSTUPCŮ – ROČNÍ ZPRÁVY	- 168 -

26	ROZŠÍŘENÍ PŮSOBNOSTI ČOI (§ 131).....	- 172 -
27	CELKOVÉ SHRnutí NÁKLADŮ A PŘÍNOSŮ NÁVRHU ZÁKONA.....	- 176 -
28	IMPLEMENTACE DOPORUČENÉ VARIANTY A VYNUCOVÁNÍ	- 186 -
29	PŘEZKUM ÚČINNOSTI REGULACE	- 189 -
30	KONZULTACE A ZDROJE DAT.....	- 189 -
31	SEZNAM POUŽITÝCH ZKRATEK.....	- 190 -
32	VYSVĚTLENÍ K ZÁVĚREČNÉ ZPRÁVĚ Z HODNOCENÍ DOPADŮ REGULACE A JEHO KAPITOLÁM	- 191 -
33	KONTAKT NA ZPRACOVATELE RIA.....	- 192 -
	PŘÍLOHA: ÚROVEŇ SOUTĚŽE MEZI KS A JEJÍ DOPADY NA HOSPODÁŘSKOU SOUTĚŽ.....	- 193 -

1 Důvod předložení a cíle

1.1 Definice problému

Důvody vedoucí k potřebě zásadní změny stávající legislativy v oblasti regulace tzv. zpětných odběrů, nakládání a zpracování vybraných výrobků s ukončenou životností lze spatřovat jak v rovině právní, tak v rovině věcné, kdy řada dříve nastavených povinností je dlouhodobě nefunkčních nebo přestaly být funkční v důsledku společensko-technologického vývoje.

Jako jeden z příkladů je možné uvést definování minimální hustoty míst zpětného odběru, kterou musí vytvářet někteří výrobci, v návaznosti na hustotu míst (fyzického) prodeje výrobků. V době vzniku zákona o odpadech (rok 2001) nebyl předpokládán dynamický rozvoj prodeje prostřednictvím internetu a zásilkových služeb, a tedy možnost, že předmětné výrobky mohou být dopraveny spotřebiteli prakticky na jakoukoliv adresu v ČR. Zákon tedy dnes např. výrobcům pneumatik de facto stanovuje, že všude, kam jsou v rámci internetových objednávek uživateli dodány pneumatiky, musí mít výrobce zřízeno místo zpětného odběru. Takovýto požadavek není pochopitelně racionální, natož reálně splnitelný. Ministerstvo zde proto nejednoznačnost legislativy nahrazuje výkladem, nicméně řada výrobců, právě s odkazem na nejednoznačnost legislativy své zákonné povinnosti zcela záměrně ignoruje. To zatěžuje kontrolní orgány a vede k nerovnosti jednotlivých výrobců na trh v rámci hospodářské soutěže (konkurenční nevýhoda těch výrobců, kteří zákonné povinnosti dodržují).

Jako další problémy lze zmínit odlišnost v přístupu vydávání oprávnění k provozování kolektivních systémů. Pro oblast baterií a akumulátorů je vydáváno rozhodnutí o oprávnění k činnosti, v případě elektrozařízení jde formálně jen o zápis provozovatele kolektivního systému do seznamu. Jako problém se jeví i skutečnost, že pro oblast plnění povinností výrobců průmyslových a automobilových baterií či akumulátorů neexistuje možnost plnění prostřednictvím kolektivních systémů, ale stávající legislativa připouští jen individuální systémy.

V rámci aplikace stávajícího zákona o odpadech se tedy některé zavedené instituty zcela neosvědčily nebo již potřebují upravit, naopak jiné zcela chybí. Hodnocení dopadů regulace se snaží tyto problémy reflektovat posouzením jejich oprávněnosti a relevance a návrhem případných opatření – viz podkapitoly jednotlivých věcných okruhů, kde je detailněji rozebrán konkrétní problém. Hlavním cílem jednotlivých navrhovaných opatření je zajištění vysoké úrovně ochrany životního prostředí a lidského zdraví a eliminace negativních dopadů ze vzniku odpadů z vybraných výrobků v souladu s příslušnými předpisy EU.

Pokud jde o legislativní důvody vedoucí k potřebě vzniku nové komplexní právní normy, tak stávající zákon o odpadech se postupem času stal z důvodu častých novelizací značně komplikovaným a nepřehledným. Proto je vhodné vytvořit novou právní úpravu, která tu platnou v celém rozsahu nahradí. Takové řešení přináší i možnost provést nezbytné transpoziční změny, které vyplývají z jednotlivých směrnic EU, a také možnost provést změny koncepčního charakteru, které v rámci jednotlivých dílčích novel zákona o odpadech nebylo vhodné, a v některých případech ani možné, provést.

Vzhledem k tomu, že zákon zahrnuje několik oblastí výrobků s ukončenou životností – baterie nebo akumulátory, elektrozařízení, pneumatiky a vozidla s ukončenou životností, které jsou svým způsobem specifické, je návrh zákona rozdělen do jednotlivých zvláštních částí,

z nichž každá reguluje samostatnou skupinu výrobků s ukončenou životností. Společná témata či definice jsou pak předmětem obecné části zákona.

Elektrozařízení

Systém zpětného odběru elektrozařízení (EEZ) existuje v ČR od roku 2005, přičemž jediná zásadnější legislativní úprava dané oblasti nabyla účinnosti v roce 2014. Řada aspektů stávající právní úpravy je nicméně dlouhodobě kritizována, a v praxi vede k celé řadě problémů. Např. jde o chybějící vymezení aktivit, které smí či nesmí provozovatel kolektivní systému vykonávat, nejednoznačné vymezení povinností či neziskovosti kolektivního systému, nedostatečná kontrola ze strany státu atd.

Jedním z problémů současné legislativy upravující podmínky provozování kolektivních systémů, který však působí problémy zejména v oblasti elektrozařízení, je **existence 2 modelů financování činnosti provozovatele kolektivního systému**, obecně označované jako „zálohové“ a „průběžné“. Problémem v rámci „průběžného“ systému financování je, že kolektivní systémy nevytváří prakticky žádnou finanční rezervu, a existuje zde riziko, že v případě výskytu fluktuací na trhu, které se odrazí ve zvýšení nákladů na zajišťování kolektivního plnění (pokles cen druhotných surovin, zvýšení cen za zpracování, zvýšení cen pohonných hmot, snížení množství vybraných výrobků uváděných na trh apod.), kolektivní systém nebude mít vytvořeny dostatečné finanční prostředky, aby mohl nastatou situaci překlenout, a ve výsledku začne omezovat svoji činnost, což může být spojeno s poklesem míry zpětného odběru. To může mít dopad i na smluvní partnery KS, zejména zpracovatele nebo obce. Příkladem může být např. situace začínající ekonomické recese, kdy mj. dochází k poklesu cen druhotných surovin, což má za následek zvýšení nákladů ze strany kolektivního systému nebo výrobce (vyšší náklady na zpracování). Pokud KS nemá vytvořenou finanční rezervu nebo ji má jen minimální, je nucen (za předpokladu, že má v úmyslu dále řádně fungovat) skokově zvýšit příspěvky stávajícím výrobcům, kteří do tohoto systému finančně přispívají. V době počátku ekonomické recese však obvykle zároveň klesá množství výrobků uváděných na trh, což obvykle zároveň vyvolá potřebu zvýšit příspěvky významněji než např. v případě pouhého poklesu cen druhotných surovin bez návaznosti na pokles množství prodávaných výrobků. V době počínající ekonomické recese je však jakékoliv zvyšování příspěvků vůči výrobcům ze strany KS extrémně citlivé téma, a to platí o to více, pokud na trhu existuje více KS, které zajišťují kolektivní plnění v identické oblasti. Výsledkem takovéto situace je pak stav, že KS namísto zvyšování příspěvků výrobcům zavádějí různá „úsporná opatření“ (např. v oblasti osvěty, komunikace, vnitřní kontrolní činnosti, hustoty sběrné sítě, spolupráce s obcemi), která však ve výsledku jdou proti samotnému cíli zákona, jímž je zvyšování množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností.

Průběžný systém financování je nicméně z důvodu nevytváření rezerv obecně levnější, což motivuje výrobce, aby využívali kolektivní systémy s tímto typem financování, který ale není z důvodu ekonomické stability a plnění cílů zpětného odběru elektrozařízení žádoucí, resp. může nést výše uvedená rizika.

V praxi dále činí problémy současná definice **hustoty sběrné sítě zpětného odběru elektrozařízení**. Nastavení hustoty sběrné sítě je základním předpokladem fungování systémů rozšířené odpovědnosti výrobce, a tedy i procesu nakládání s odpadními EEZ. Bez jejího jednoznačného vymezení není možné zajistit správné fungování zpětného odběru,

zapojit maximální počet občanů do sběru odpadních EEZ a minimalizovat odkládání EEZ mimo místa k tomu určená.

Zákon o odpadech do nabytí účinnosti zákona č. 184/2014 Sb., kterým se mění zákon o odpadech, nestanovoval požadavky na hustotu sběrné sítě. Tento požadavek obsahovala pouze vyhláška č. 237/2002 Sb., o podrobnostech způsobu provedení zpětného odběru některých výrobků, kde § 3 v odst. 4 stanovoval, že místa zpětného odběru výrobků se považují za stejně dostupná jako místa prodeje, pokud je stanoveno minimálně jedno místo zpětného odběru v každé obci nebo v každém městském obvodu nebo městské, kde se nachází prodejny těchto výrobků. V požadavcích uvedených v příloze č. 2 vyhlášky č. 352/2005 Sb., o nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady pro zápis KS do Seznamu výrobců EEZ bylo zároveň stanoveno, že subjekty doloží předpokládaný seznam míst ZO.

Výše uvedený stav do nabytí účinnosti zákona č. 184/2014 Sb., dal vzniknout několika kolektivním systémům bez fungující sběrné sítě. Sběrná síť těchto subjektů buď vůbec neexistovala, nebo byla tvořena jen neveřejnými místy zpětného odběru nebo místy v lokalitách s dobrou dostupností a možností sběru velkého množství odpadních EEZ. Takováto sběrná síť zároveň vykazovala potřebu nižších nákladů na jejich provoz, čímž jednotlivé kolektivní systémy mohly získávat konkurenční výhodu oproti jiným.

Současný stav, platný od roku 2014 nicméně kolektivní systémy nutí vytvářet místa zpětného odběru vždy v každé obci, jejíž počet obyvatel dosahuje alespoň 2000. V praxi tedy musí mít každý kolektivní systém v daných obcích minimálně jedno sběrné místo, což je mnohdy problematické – pokud obec spolupracuje s určitým kolektivním systémem, a nechce spolupráci s dalším, musí tento kolektivní systém hledat spolupráci za účelem zřízení místa zpětného odběru např. s komerčním subjektem. Je proto navrhována změna regulace tak, že je navyšován minimální požadavek, pokud jde o počet míst zpětného odběru, a současně je umožněna určitá volnost, kde kolektivní systém místa zpětného odběru zřídí. Nicméně je nezbytné, aby místa zpětného odběru byla rovnoměrně rozmístěna v rámci jednotlivých krajů.

Baterie nebo akumulátory

Právní úprava v oblasti baterií a akumulátorů v současnosti negeneruje takové problémy, jako vznikají v oblastech nakládání s elektrozařízeními nebo pneumatikami. Stávající právní úprava je nicméně již zastaralá, a potřebuje výraznou změnu, a to z toho důvodu, že stávající systémy sběru a zpětného odběru automobilových a průmyslových baterií či akumulátorů jsou nastaveny pouze na výrobky mající jako odpady ekonomicky kladnou hodnotu (Pb a Ni – Cd akumulátory). Sběr uvedených akumulátorů by tedy probíhal i bez zákonné regulace (která je však nutná s ohledem na evropskou směrnici), ale povinnosti ve vztahu k výrobcům jsou v této oblasti nastaveny jen velmi obecně. Na trhu se však v čím dál významnějším množství objevují průmyslové akumulátory či baterie na bázi lithia a lithiových sloučenin, ale tyto akumulátory jako odpady mají významně negativní ekonomickou hodnotu, a navíc jsou vysoce reaktivní a vyžadují speciální způsoby nakládání (což je opět finančně náročné). Současná právní úprava nenutí výrobce v rámci individuálních systémů, aby alokovaly finanční prostředky na zajištění nakládání s budoucím odpadem z akumulátorů na bázi lithia, a je proto nezbytné tuto situaci změnit. Současně musí být umožněno fungování kolektivního plnění také ve vztahu ke všem průmyslovým bateriím a akumulátorům, aby prostřednictvím kolektivních systémů mohly být systémy sběru a nakládání s bateriemi a akumulátory s negativní ekonomickou hodnotou financovány.

Pneumatiky

Současná právní úprava v oblasti zpětného odběru a zpracování pneumatik v praxi generuje mnoho problémů. Především je nastavena velmi nízko **minimální míra sběru pneumatik**. Současná hodnota 35 % je z hlediska dosažení cíle Plánu odpadového hospodářství (80 %) tedy nedostatečná. V důsledku toho mnozí výrobci plní povinnosti rozšířené odpovědnosti výrobce individuálně zpětně odebírají jen taková množství pneumatik, aby splnili minimální zákonnou povinnost, přičemž další pneumatiky záměrně od konečných uživatelů neodebírají – sběr pneumatik a jejich předání oprávněné osobě generuje finanční náklady. Mnohdy výrobci řádně neodebírají pneumatiky z míst zpětného odběru, často místům zpětného odběru nesubvencují náklady, které mají se sběrem spojené atd. Pneumatiky jsou pak často odevzdávány do sběrných dvorů, za jejichž odevzdání koneční uživatelé ale obvykle obcím musí platit, nadto i samotné obce sběr pneumatik mnohdy ještě dotují ze svých rozpočtů. Náklady na zpětný odběr použitých pneumatik a zpracování a využití odpadních pneumatik přitom již měly být uhrazeny při koupi nových pneumatik. Často proto pneumatiky končí nelegálně v popelnicích na směsný nebo tříděný odpad, případně v jejich okolí, a mnohdy jsou odhazovány do přírody.

Vedle individuálně plnících povinných osob v oblasti zpětného odběru pneumatik působí v ČR jeden kolektivní systém ELT Management Company Czech Republic s.r.o. (ELTMA), do kterého je zapojeno přibližně 60 povinných osob, a který vytváří sběrnou síť, jejíž provozovatelé sběr pneumatik nijak nelimitují (v souladu s platnou legislativou), a koneční uživatelé proto častěji odevzdávají pneumatiky právě do této funkční sběrné sítě kolektivního systému ELTMA. V návaznosti na tuto zažitou praxi se nezdá, že zpětně odebrané pneumatiky se v nepřiměřených množstvích hromadí ve sběrných nádobách, či mimo ně, v místech zpětného odběru, a provozovatelé míst zpětného odběru jsou v důsledku přeplnění skladovacích kapacit nuceni odmítat příjem dalších použitých pneumatik. S přibývajícím množstvím zpětně odebraných pneumatik ze strany ELTMA rostou náklady, které financují výrobci pneumatik do tohoto systému zapojení, zatímco většina individuálně plnících povinných osob plní jen minimální zákonnou povinnost sběru. Průměrná míra zpětného odběru mezi individuálně plnícími povinnými osobami dosahuje v průměru okolo 40 %, zatímco kolektivní systém ELTMA dosahuje míry zpětného odběru již téměř 90 %. Při zohlednění cca 20 % otěru hmotnosti pneumatiky během jejího používání to znamená, že KS ELTMA dnes sbírá více než 100 % hmotnosti pneumatik, které byly uvedeny na trh ze strany výrobců zapojených do tohoto systému. Vzniká tu pak významná nerovnost, která znamená nižší náklady na zpětný odběr povinných osob plnících své povinnosti individuálně, a zároveň i nižší náklady spojené s následným předáním pneumatik k využití či odstranění. Tento stav není dlouhodobě udržitelný. Navýšení minimální míry zpětného odběru pneumatik by v konečném důsledku mělo vést k narovnání nákladů na zpětný odběr a zpracování mezi individuálními výrobci a výrobci plnícími své povinnosti prostřednictvím kolektivního systému ELTMA.

Od roku 2020 je již stanovena 65 % minimální úroveň zpětného odběru pneumatik dle novelizovaného ustanovení § 38a odst. 1 stávajícího zákona o odpadech, což by mělo vést k tomu, že budou mít individuálně plnící povinné osoby větší zájem použité pneumatiky zpětně odebírat, tudíž lze očekávat odklon pneumatik ze sběrných dvorů do míst zpětného odběru pneumatik, či zařazení sběrných dvorů jakožto míst zpětného odběru výrobců/dovozců pneumatik, a tedy k minimalizaci nákladů, které jsou se sběrem odpadních pneumatik v obecních sběrných dvorech spojené.

V současné době není také legislativně stanoven **žádný cíl pro materiálové využití odpadních pneumatik**. Platná legislativa tedy povinným osobám v oblasti ZO pneumatik neukládá žádnou povinnost předávat odpadní pneumatiky k materiálovému zpracování. Plán odpadového hospodářství ČR pro období 2015 – 2024 stanovuje požadavek pro využití, recyklaci a opětovné použití při zpracování odpadních pneumatik cíl pro rok 2018 a roky následující 100 %. Pod tímto cílem je zahrnuto jak materiálové, tak i energetické využití. V hierarchii nakládání s odpady by měla být dle zákona o odpadech upřednostněna příprava k opětovnému použití a recyklace odpadů před jiným využitím včetně energetického využití a před odstraňováním odpadů. Tento cíl je tedy vzhledem k dostupnosti technologií materiálového využití odpadních pneumatik v souladu s hierarchií nakládání s odpady, kdy zákon nedovoluje odstraňování odpadních pneumatik spalováním, ani ukládáním na skládky všech skupin, a zároveň je klíčem pro dosažení vyššího podílu náhrady primárních surovin ve výrobním procesu v rámci oběhového hospodářství. Materiál z odpadních pneumatik se tak může stát zdrojem pro výrobu široké škály výrobků (např. desky či dlažba z pryžových drtí používané zejména na hřištích, antivibrační a odhlučňovací systémy, granulát, který bude následně přidáván do asfaltů, či jiné výrobky).

Problémem však je, že zpětně odebrané pneumatiky často nekončí u koncových zpracovatelů, ale z důvodu vysoké ceny za zpracování (a absence zákonných limitů na materiálové zpracování pneumatik), která se pohybuje v rozmezí 1 000 – 1 250 Kč/t bez nákladů na logistiku, dochází k dlouhodobému skladování odpadních pneumatik, které jsou volně ložené na různých prostranstvích a plochách, kde představují zátěž pro životní prostředí, a též bezpečnostní rizika, neboť v případě vznícení pneumatik, uniká do ovzduší velké množství škodlivých látek. Energetické využití pneumatik v cementárnách je v současnosti finančně nákladné, neboť odpady z pneumatik jsou vytěšňovány na úkor odpadních plastů, kterými je trh v poslední době přesycen v důsledku nedávného razantního omezení jejich vývozu do Číny. Zavedením povinné míry materiálového využití pneumatik tak dojde k podpoře a dalšímu ekonomickému rozvoji recyklačního sektoru, což je třeba i z důvodu ekonomické stability dnešních zpracovatelů pneumatik, a zároveň z důvodu podpory a minimalizace rizik při investování do nových recyklačních technologií či projektů, pro které tak bude zajištěno stabilnější podnikatelské prostředí.

Vozidla

Současná právní úprava týkající se autovraků je v některých případech poměrně nejednoznačná a nový zákon proto regulaci v těchto problematických oblastech upřesňuje. Nejednoznačné jsou některé povinnosti zařízení ke sběru a zpracování autovraků, podmínky vydávání potvrzení o převzetí autovraku při odevzdávání nekompletních autovraků či přeshraniční přeprava ojetých vozidel a jejich částí. Mezi problematické oblasti patří např. časté předávání autovraků mezi několika zpracovatelskými zařízeními, kdy každé provede pouze dílčí zpracovatelskou operaci, než dojde k finálnímu zpracování autovraku. Ve všech těchto oblastech nový zákon stanovuje jednoznačné povinnosti konkrétním osobám, a také nově ukládá odpovědnost za splnění cílů opětovného použití a využití osobě, která provede první zpracovatelskou operaci. Pro jednotlivé zpracovatele autovraků bude návrh nové legislativy znamenat nezbytnost získání nového souhlasu pro nakládání s odpady, a to právě z důvodu nejednoznačnosti stávajících legislativních podmínek. Současně je navrhovaná právní úprava zpřehledněna a je vytvořena tak, aby do značné míry odpovídala právě stávajícímu stavu.

Legislativní úprava týkající se vozidel s ukončenou životností obsahuje ze všech oblastí patrně nejméně změn oproti současnému stavu. Ruší se nicméně povinnost výrobců vozidel zasílat ministerstvu roční zprávu, neboť data výrobců, která roční zprávy na Ministerstvo zasílají, jsou velmi omezená, a jejich využitelnost je prakticky nulová. V současnosti je tedy povinnost zasílat roční zprávy ze strany výrobců vozidel zbytečnou administrativní zátěží bez jakéhokoliv přínosu na straně státní správy.

1.2 Popis existujícího právního stavu

V současnosti je problematika zpětného odběru a následného nakládání s odpadním **elektrozařízením** upravena především následujícími právními předpisy:

- zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů – část čtvrtá, díl 8 Elektrická a elektronická zařízení
- vyhláška č. 237/2002 Sb., o podrobnostech způsobu provedení zpětného odběru některých výrobků, ve znění pozdějších předpisů,
- vyhláška č. 352/2005 Sb., o nakládání s elektrozařízeními

S ohledem na členství ČR v EU je nezbytný soulad národních právních předpisů s evropskými předpisy, zejména pak se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU o odpadních elektrických a elektronických zařízeních. Dále je třeba implementovat změny přijaté v EU v rámci balíčku oběhového hospodářství.

Baterie nebo akumulátory

V současnosti je problematika zpětného odběru, odděleného sběru a nakládání s bateriemi a akumulátory upravena především následujícími právními předpisy:

- zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů – část čtvrtá, díl 3 Baterie nebo akumulátory
- vyhláška č. 170/2010 Sb., o bateriích a akumulátorech a o změně vyhlášky o nakládání s odpady

S ohledem na členství ČR v EU je nezbytný soulad národních právních předpisů s evropskými předpisy, zejména pak se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES o bateriích a akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech. Dále je třeba implementovat změny přijaté v EU v rámci balíčku oběhového hospodářství.

Pneumatiky

V současnosti je problematika zpětného odběru pneumatik upravena především následujícími právními předpisy:

- zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů – část pátá, hlava I a hlava II
- vyhláška č. 248/2015 Sb., o podrobnostech provádění zpětného odběru pneumatik

- vyhláška č. 237/2002 Sb., o podrobnostech způsobu provedení zpětného odběru některých výrobků, ve znění pozdějších předpisů

Oblast zpětného odběru pneumatik není harmonizována na úrovni EU a okruh vztahů vyžadujících zákonnou regulaci je v tomto případě užší. I zde je nicméně třeba implementovat změny přijaté v EU v rámci balíčku oběhového hospodářství, neboť minimální požadavky pro systémy rozšířené odpovědnosti výrobce dané čl. 8a směrnice o odpadech musí být implementovány i ve vztahu k systémům rozšířené odpovědnosti výrobce, které jednotlivé členské státy vytváří nad rámec povinné regulace EU.

Vozidla

V současnosti je problematika nakládání s vozidly s ukončenou životností upravena především následujícími právními předpisy:

- zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů – část čtvrtá, díl 7 Autovraky
- vyhláška č. 352/2008 Sb., o podrobnostech nakládání s autovraky
- vyhláška č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady

S ohledem na členství ČR v EU je nezbytný soulad národních právních předpisů s evropskými předpisy, zejména pak se směrnicí Evropského parlamentu a Rady Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/53/ES o vozidlech s ukončenou životností.

1.3 Identifikace dotčených subjektů

Zákon o výrobcích s ukončenou životností, který reflektuje požadavky směrnice Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2008/98/ES o odpadech a o zrušení některých směrnic (tzv. rámcové směrnice o odpadech) se dotkne širokého spektra subjektů, a to jak orgánů státní a veřejné správy i místních samospráv, tak zejména podnikatelských subjektů podílejících se na jednotlivých článcích systému zpětného odběru a zpracování výrobků s ukončenou životností. V neposlední řadě bude mít zákon dopady i na spotřebitele.

Subjekty dotčené působností tohoto zákona:

1. Orgány státní a veřejné správy:

- a) Ministerstvo životního prostředí
- b) Ministerstvo průmyslu a obchodu
- c) Česká inspekce životního prostředí
- d) Česká obchodní inspekce

2. Územní samosprávné celky:

- e) Obce

- f) Krajské úřady

3. Podnikatelské a soukromé subjekty:

- g) Výrobci vybraných výrobků – EEZ, přenosných BA, Li-baterií, automobilových BA, pneumatik, vozidel (a akreditovaní zástupci)
- h) Zpracovatelé vybraných výrobků - EEZ, Li-baterií, automobilových BA
- i) Kolektivní systémy
- j) Provozovatelé míst zpětného odběru (podnikatelské subjekty, obce)

4. Soukromé subjekty:

- k) Spotřebitelé

1. Orgány státní a veřejné správy:

Právní úprava se dotýká změn kompetencí MŽP, MPO a činnosti kontrolních orgánů (ČIŽP a ČOI), zároveň by mělo dojít ke zvýšení vymahatelnosti zákonných povinností.

2. Územní samosprávní celky:

Právní úprava bude mít dopad na obce, jako původce komunálního odpadu, do kterého jsou občany často odkládány i VUŽ, přičemž nakládání s těmito výrobky si obec může zahrnout do své závazné vyhlášky týkající se komunálních odpadů. Při správném nastavení systému zpětného odběru VUŽ a sběrné sítě a zvýšením informovanosti občanů by mělo dojít ke snížení odkládání VUŽ do komunálního odpadu nebo na černé skládky (především elektrozařízení a odpadní pneumatiky), a tím i ke snížení nákladů obcí a znečištění v obcích i v jejich blízkém okolí VUŽ.

3. Podnikatelské a soukromé subjekty:

Výrobci vybraných výrobků s ukončenou životností

Za výrobce vybraných výrobků s ukončenou životností (VUŽ) jsou považováni nejen výrobci, ale i dovozci VUŽ do ČR a osoby, které zde uvádí na trh VUŽ nabytá v jiných členských zemích EU. V souvislosti s rozšířenou odpovědností výrobce za VUŽ jsou výrobci povinni zajistit (a to i finančně) zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění svých VUŽ. Výrobci mohou pro zajištění systému zpětného odběru VUŽ využít jeden ze tří systémů plnění: individuální (samostatně a na vlastní náklady), solidární či kolektivní (provozovaný právnickou osobou odlišnou od výrobce).

U **elektrozařízení** plní individuálně pouze 49 výrobců (1,1 %), zatímco převážná většina výrobců elektrozařízení - 4 438 subjektů (téměř 99 %) plní své povinnosti prostřednictvím jednoho z 15 kolektivních systémů, z důvodu nižší nákladovosti.

U přenosných **baterií a akumulátorů** plní všichni výrobci (celkem 1 588 subjektů) povinnosti rozšířené odpovědnosti výrobce prostřednictvím kolektivních systémů. Naopak

u automobilových a průmyslových baterií a akumulátorů nepůsobí v ČR žádný KS. Pro automobilové baterie nebo akumulátory je v ČR registrováno 112 individuálně plnících výrobců, pro průmyslové baterie nebo akumulátory je to 121 individuálně plnících subjektů (celkem je registrováno 198 individuálních výrobců baterií a akumulátorů).

V současné době působí na trhu pro odpadní **pneumatiky** 1 KS ELTMA s.r.o., který sdružuje 51 subjektů, a dále pak 140 výrobců plní zákonné povinnosti v oblasti ZO individuálně.

U **vozidel** je v ČR registrováno celkem 24 výrobců a akreditovaných zástupců. Pro vozidla s ukončenou životností není vytvořen žádný KS.

Kolektivní systémy

Kolektivní systém (KS), který zajišťuje zpětný odběr, svoz a nakládání s VUŽ, je neziskovou organizací, jejíž fungování financují výrobci, kteří se rozhodli přes KS svou povinnost plnit. KS tedy funguje na základě jejich příspěvků, které jsou determinovány počtem a typem produktů, které daný výrobce uvádí na trh.

Provozování KS je specifickou činností, jejímž cílem není podnikání za účelem dosažení zisku, ale plnění zákonných povinností výrobců pro zpětný odběr a nakládání s VUŽ. Z toho důvodu jsou pro tuto činnost stanoveny zvláštní požadavky na provozovatele KS a zároveň zde platí některá omezení, zejména omezení předmětu činnosti provozovatele KS (KS se nesmí podílet na činnostech, které nesouvisí s plněním zákonných povinností výrobců, jež *de facto* zastupuje). KS se také nesmí podílet na podnikání jiné osoby, což je omezení vedoucí zejména ke zdůraznění účelovosti funkce KS pouze pro účely zajišťování povinností rozšířené odpovědnosti výrobců. Současně by zde existovalo riziko, že v případě podnikatelského neúspěchu osoby, na jejímž podnikání by se podílel, by mohl KS ručit za závazky této osoby, což není žádoucí vzhledem k povaze finančních prostředků, kterými KS výhradně disponuje (finanční prostředky výrobců určené výhradně na zajištění plnění jejich veřejnoprávních povinností).

V současné době působí v ČR kolektivní systémy pro oblast elektrozařízení (15 KS), pro přenosné baterie nebo akumulátory (2 KS) a pro pneumatiky (1 KS).

Zpracovatelé výrobků s ukončenou životností

Zpracovatelé jsou při zpracování odpadů z VUŽ vázáni mírou minimální účinnosti využití, která vyplývá z jednotlivých evropských směrnic (baterie nebo akumulátory, elektrozařízení, vozidla s ukončenou životností). Současně jsou *de facto* partnery kolektivních systémů, pro které realizují nezbytné zpracování VUŽ.

4. Soukromé subjekty:

Financování zpětného odběru a jiných povinností mohou firmy promítnout formou recyklačního příspěvku do ceny výrobků a potenciálně tak navýšit náklady spotřebitele. Distribuce dopadu mezi spotřebitele a výrobce pak závisí na stupni konkurence na trhu s výrobky s ukončenou životností, příp. elasticitě poptávky po vybraných výrobcích. Čím je vyšší konkurence mezi

výrobci/distributory/prodejci, tím se dopad přesouvá směrem k těmto subjektům ve formě snižování marží, totéž platí s rostoucí elasticitou poptávky po EEZ.

Konečný uživatel je v současnosti klíčovým prvkem v procesu zpětného odběru a je třeba ho dostatečně motivovat k tomu, aby výrobek po ukončení jeho životnosti odevzdával do systému zpětného odběru. Jednou z možností, která vyplývá z evropské směrnice 2012/19/EU, je motivace finanční. Konečný uživatel může dostat buď přímo zaplacen za odevzdání výrobku (zvláště v případě, kdy má vybraný výrobek s ukončenou životností kladnou finanční hodnotu), anebo může být osvobozen od některých plateb či jinak nepřímo finančně kompenzován.

1.4 Popis cílového stavu

Mezi hlavní cíle právní úpravy řadíme **dosažení minimální požadované úrovně sběru výrobků s ukončenou životností (VUŽ) bez zbytečného zvyšování nákladů pro výrobce přenášené ve spotřebitelském řetězci na konečné uživatele**. Správným nastavením systému zpětného odběru VUŽ by mělo dojít k omezení odkládání VUŽ do komunálního odpadu, popř. na černé skládky, čímž by mělo dojít k úspoře nákladů obcí na jejich likvidaci. U odpadních pneumatik by mělo dojít k omezení jejich ukládání na různé dočasné deponie, kde hrozí riziko vzniku následného požáru, což představuje další potenciální zátěž pro životní prostředí.

Dalším cílem je **dosažení optimální míry materiálového využití**, aby byly VUŽ nebo jejich části maximálně využity (recyklovány) nebo opětovně použity bez negativního vlivu na životní prostředí. Recyklací dochází k úspoře materiálů využívaných ve VUŽ (díky opětovnému využití), snížení CO₂ (při recyklaci některých materiálů namísto znovuzískání nové suroviny) a úspoře energie. Cílem je tedy i účinnější ochrana životního prostředí, neboť správným nakládáním s VUŽ (zpracováním VUŽ, recyklací nebo opětovným využitím) se snižuje riziko úniku nebezpečných látek obsažených ve VUŽ a kontaminace životního prostředí těmito látkami. Zvýšení materiálového zpracování VUŽ a zajištění legislativní opory má také za cíl zajistit investiční stabilitu v oblasti materiálového vyžívání VUŽ, a tím i rozvoj nových technologií či inovačních řešení v oblasti zpracování především odpadních pneumatik.

Mezi důležité cíle patří také motivace výrobců VUŽ k uvádění environmentálně příznivějších výrobních řešení na trh, u nichž bude zohledněn i jejich životní cyklus, a motivace spotřebitelů k preferenci těchto výrobků.

V oblasti kolektivního plnění je cílem sjednocení pravidel pro provozování KS, které působí v ČR, zajištění dostatečných finančních prostředků pro krytí nákladů na kolektivní plnění povinností týkajících se rozšířené odpovědnosti výrobce v případech dynamických změn na trhu, zajištění transparentního prostředí a eliminace negativních aspektů plynoucích z vzájemné konkurence KS, v jejímž důsledku dochází k redukci činností, které jsou nezbytným předpokladem pro řádné fungování KS založených na principu rozšířené odpovědnosti výrobce (např. realizace osvětové činnosti, nastavení funkční sběrné sítě aj.).

V neposlední řadě je cílem předpisu dosažení plného souladu s evropskou legislativou.

1.5 Zhodnocení rizika

Ponechání současný stavu beze změn regulace by představovalo několik rizik, a to stagnaci množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností, a tím i neplnění cílů pro sběr výrobků s ukončenou životností dle jednotlivých evropských směrnic. Dále hrozí riziko navýšení nákladů spojených se zajištěním sběru vybraných výrobků s ukončenou životností (zejména odpadních elektrozařízení) na straně měst a obcí. V neposlední řadě současná právní úprava poskytuje prostor pro freeriding a zajištění konkurenční výhody pro některé výrobce a KS pro oblast elektrozařízení a výrobce pneumatik na úkor KS v oblasti vytváření sítě míst zpětného odběru. Zjednání nápravy ve zmíněných oblastech je dle současného znění zákona nevyhnutelné. Nezanedbatelné je také riziko dopadů v oblasti životního prostředí s přesahy do ochrany zdraví.

Z hlediska rizik souvisejících s nezajištěním implementace evropských předpisů obecně platí, že pokud není včas přijat předpis, který by adaptoval právní řád na nařízení, může Evropská Komise (Komise) zahájit řízení o porušení povinnosti (tzv. infringementové řízení), které ve svém důsledku může vést až k uložení citelných finančních sankcí, příp. omezení financování z unijních finančních zdrojů. Řízení o porušení povinnosti má dvě fáze. První fází je řízení před Komisí, tzv. prejudiciální, které má dvě stádia – zaslání tzv. formálního upozornění Komise a vydání odůvodněného stanoviska Komise.

Druhou fází je pak samotné řízení před Soudním dvorem EU, které má také dvě stadia – prvním rozsudkem Soudní dvůr určí, že členský stát porušil povinnosti, které mu vyplývají z členství v Evropské unii. Následně má členský stát vymezen čas ke sjednání nápravy. Shledá-li Soudní dvůr EU, že dotyčný členský stát nesplnil včas povinnosti plynoucí pro něj z evropského práva, může ve svém druhém rozsudku tomuto státu uložit zaplacení paušální pokuty i penále. Výše těchto sankcí reflektuje zejména závažnost porušení povinností a dobu, po kterou členský stát své povinnosti neplnil. Minimální výše paušální pokuty je v případě ČR 1 736 000 €. Minimální výše penále pro ČR je 2 500 € denně do té doby, než ČR zjedná nápravu stavu věci. S ohledem na soudní praxi lze reálně očekávat, že se výše paušální pokuty i penále na svých dolních hranicích pohybovat nebudou, tj. v případě ČR by se mohlo jednat o cca 10 000 € denně, až do doby, kdy ČR sjedná nápravu) a 2 miliony € jednorázově.

I. Odpovědnost výrobce za výrobky s ukončenou životností

2 Zjednodušený odpadový režim (§ 8)

2.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému

Dle současného zákona se některé zpětně odebrané výrobky stávají odpadem (např. baterie nebo akumulátory, pneumatiky) až ve chvíli, kdy dojde k jejímu předání osobě oprávněné ke zpracování. Z tohoto důvodu některá zařízení (místa zpětného odběru) nespádají pod zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“), a není zde možný řádný dohled některých kontrolních orgánů, čímž se zvyšuje riziko možného ohrožení životního prostředí a při nesprávném nakládání s těmito zpětně odebranými výrobky i ekologická zátěž.

Popis existujícího právního stavu v dané oblasti

Zákon o odpadech v § 38 uvádí, že zpětně odebraný výrobek se stává odpadem ve chvíli předání osobě oprávněné k jeho využití nebo odstranění. Do této doby nejsou zpětně odebrané výrobky odpadem, a tak se na místa zpětného odběru nevztahují povinnosti dle tohoto zákona. V případě průmyslových baterií a akumulátorů se tak naopak děje již v místě odděleného sběru, což v některých případech komplikuje jejich sběr.

Identifikace dotčených subjektů

- a) výrobci (kolektivní systémy),
- b) provozovatelé sběrných míst (obce, prodejci),
- c) krajské úřady,
- d) obce,
- e) Ministerstvo životního prostředí (MŽP, ministerstvo),
- f) Česká inspekce životního prostředí (ČIŽP).

Popis cílového stavu

Hlavním cílem je, aby provozovatelé míst zpětného odběru měli určité povinnosti ze zákona, ale nebyli zatíženi složitou administrativou jako u zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů.

Zhodnocení rizika

V případě ponechání současného stavu nejsou k dispozici dostatečné nástroje v případě kontrol míst zpětného odběru. V případě zařazení těchto míst do odpadového režimu může dojít k výraznému navýšení nákladů nejen u míst zpětného odběru, ale i na straně státní správy.

2.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Ponechání současného stavu, kdy místa zpětného odběru výrobků (prodejci, servisy) nemusí žádat o souhlas dle § 14 zákona o odpadech, protože dle současného znění zákona se zpětně odebraný výrobek stává odpadem ve chvíli, kdy je předán osobě oprávněné k využití nebo odstranění (§ 38 zákona o odpadech).

Varianta 1

Zahrnutí míst zpětného odběru jako zařízení ke sběru odpadů, včetně povinnosti mít souhlas dle § 14 zákona o odpadech, vést průběžnou evidenci včetně zasílání ročních hlášení.

Varianta 2

Zahrnutí míst zpětného odběru jako zařízení ke sběru odpadů, bez povinnosti mít souhlas dle § 14 zákona o odpadech a vést průběžnou odpadovou evidenci. Výrobce, jakožto zřizovatel místa zpětného odběru, však může požadovat po místě zpětného odběru vedení evidence o množství zpětně odebraných výrobků. Jedná se o tzv. „zjednodušený odpadový režim“. Evidence bude ve Variantě 2 zjednodušena.

2.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

Z pohledu přínosů se uvedené varianty 1 a 2 významně neliší, ale v porovnání s variantou 0 mají varianty 1 a 2 lepší možnosti dohledu nad danými komoditami. Základní odlišnosti v uvedených variantách ale sledujeme zejména v nákladech, které jsou spojené s:

- žádostí o udělení souhlasu k provozování zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů,
- s průběžnou evidencí a ohlašováním,
- s evidencí při přepravě odpadů.

a) Varianta 0

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Současný stav nepředstavuje dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty.

Dopady na podnikatelské subjekty

1. Žádost o udělení souhlasu k provozování zařízení ke sběru odpadů

U této varianty nejsou žádné náklady, protože sběrná místa nežadají o souhlas ke sběru odpadů dle zákona o odpadech.

2. Průběžná evidence, roční hlášení

Sběrná místa nemusí vést průběžnou evidenci. Většinou ji ale vedou, aby měla přehled o naplněnosti sběrných nádob, kontejnerů či skladů, a mohla pak včas objednat svoz. Doklad

o převzetí předávají u některých komodit pouze právnickým osobám, případně fyzickým osobám a na vyžádání.

3. Evidence při přepravě odpadů

Systém svozu probíhá na základě dohod či smluv s kolektivním systémem či jiným subjektem. Svoz je pak realizován na základě telefonické žádosti nebo nahlášení objemu prostřednictvím elektronického systému. Při samotném odvozu pak probíhá jednoduchá administrativa a následně svozová firma dodatečně dodá doklady o skutečném množství výrobků s ukončenou životností, které převzala, protože se jedná o údaj hmotnostní, který lze snadno zjistit pouze zvážením vozidla. Vozidla převážející výrobky s ukončenou životností nemusí být označena jako vozidla převážející odpady.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Současný stav představuje pouze dopady na obce a kraje, které jsou provozovatelem zařízení, které provozuje místo zpětného odběru (například sběrný dvůr ve vlastnictví obce). Náklady jsou srovnatelné s náklady podnikatelských subjektů uvedenými výše.

Sociální dopady

Současný stav nepředstavuje dopady na sociální oblast.

Dopady na životní prostředí

V případě, že se na místa zpětného odběru výrobků nevztahují povinnosti dle zákona o odpadech, tak není možné případná problémová místa kontrolovat, a zamezit tím riziku ohrožení životního prostředí a následnými velmi vysokými náklady spojenými s případnými ekologickými zátěžemi, které bez dostatečné kontroly mohou vzniknout.

b) Varianta 1

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Zavedením určitých povinností místům zpětného odběru a možností kontroly ze strany kontrolních orgánů (ministerstvo, ČIŽP) lze očekávat navýšení kontrolní činnosti. Předpokládáme však, že veškerá činnost bude řešena v rámci současné pracovní činnosti daných subjektů a nebude vyžadovat navýšení finančních prostředků na výkon státní správy.

Dopady na podnikatelské subjekty

1. Žádost o udělení souhlasu k provozování zařízení ke sběru odpadů

V případě, že by o souhlas dle § 14 zákona o odpadech žádaly všechny subjekty, které budou zapojeny do zpětného odběru, bude se jednat o velký počet subjektů. V současnosti evidujeme tisíce míst zpětného odběru:

- odpadní pneumatiky - cca 4 050 subjektů,
- baterie nebo akumulátory - cca 23 300 subjektů,

- elektrozařízení - cca 27 300 subjektů.

Celkově odhadujeme, že by se povinnost žádat o souhlas dle § 14 zákona o odpadech mohla dotknout cca 32 tis. subjektů, protože většina míst zpětného oběru, kde je možné ponechat elektrozařízení, slouží i jako místo zpětného odběru pro baterie nebo akumulátory (kontejnery, sběrné dvory, prodejci elektroniky apod.). Náklady na přípravu podkladů nejsme schopni přesně určit, ale časová náročnost na vytvoření dokumentace a předání krajskému úřadu je odhadována až na 40 hodin (pracovní týden) a dále pak cca 2 hodiny spojené s místním šetřením krajského úřadu na provozovně. Jedná se o hrubý odhad, který se může lišit dle velikosti subjektu, komunikace a dalších parametrů, které ovlivňují časovou náročnost. Celkové náklady jsou pak odhadovány na cca 426 mil. Kč v prvním roce účinnosti zákona. Tyto náklady se budou po několika letech opakovat, protože souhlas může být udělen pouze na dobu určitou (max. 5 let).

Tabulka 1: Odhadované náklady provozovatelů sběrných míst

Náklady provozovatelů sběrných míst	
počet subjektů (ks)	32 000
mzdové a režijní náklady (Kč/hod)*	317
časová náročnost na přípravu 1 žádosti (hod/žádost)**	40
časová náročnost spojená s místním šetřením (hod/žádost)**	2
mzdové a režijní náklady na zpracování (Kč/žádost)	13 314
Odhadované náklady při celkovém počtu subjektů (Kč)	426 048 000

* vychází z průměrné hodinové sazby pro podnikatelský sektor, která vychází z průměrné mzdy roku 2018 (ČSÚ) pro sektor E – mj. činnosti související s odpady, s připočítáním 35 % odvodů na zdravotní a sociální pojištění a 43 % režijních nákladů.

** zdroj Hodnocení dopadů regulace k věcnému záměru zákona o výrobcích s ukončenou životností

2. Průběžná evidence, roční hlášení

U stanovení nákladů na průběžnou evidenci vycházíme z konzultací, které v minulosti proběhly, v nichž bylo zjištěno, že časová náročnost na odeslání a samotné vyplnění formuláře je odhadována na cca 30 minut. Časová náročnost může být závislá také na využívaném softwaru, jehož pořizovací cena se pohybuje v rozmezí cca 4,5 – 35 tis. Kč a systém je pak možné rozšířit o různé moduly, jejichž cena se pohybuje od 920 Kč do 4 950 Kč (zdroj: Inisoft). Výrobci uvedli, že evidence zpětného odběru se může pohybovat v rozmezí 1–208 hodin ročně. Celkové náklady jsou pak při počtu cca 32 tis. subjektů odhadovány až na částku cca 15,2 mil. – 2,12 mld. Kč v případě, že se za daných podmínek zapojí všechny subjekty.

Tabulka 2: Odhadované náklady na sběrná místa (evidence, zaslání roční zprávy)

Náklady na evidenci a zaslání roční zprávy sběrných míst		
počet subjektů (ks)	32 000	
mzdové a režijní náklady (Kč/hod)*	317	
	od	do
časová náročnost na vedení evidence (hod/ročně)**	1	208
časová náročnost na vyplnění roční zprávy (hod/ročně)**	0,5	0,5
Odhadované náklady na 1 subjekt (Kč/ročně)	476	66 095
Odhadované náklady při počtu 5 500 subjektů (Kč/ročně)	15 232 000	2 115 024 000

* vychází z průměrné hodinové sazby pro podnikatelský sektor, která vychází z průměrné mzdy roku 2018 (ČSÚ) pro sektor E – mj. činnosti související s odpady, s připočítáním 35 % odvodů na zdravotní a sociální pojištění a 43 % režijních nákladů.

** zdroj Hodnocení dopadů regulace k věcnému záměru zákona o výrobcích s ukončenou životností

3. Evidence při přepravě odpadů

Evidence při přepravě výrobků s ukončenou životností v tzv. tvrdém režimu je srovnatelná s evidencí, která v současné době již probíhá mezi některými místy zpětného odběru a svozovými společnostmi. Navýšení oproti současnému stavu je odhadováno cca ve výši 250–500 Kč/vozidlo z důvodu potřeby zakoupení ADR tabulky A, která označuje vozidla převážející odpad.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Dopady na obce a kraje jsou v případě, že daný subjekt je vlastníkem či provozovatelem zařízení (úřad, škola, sběrný dvůr apd.), které provozuje jako místo zpětného odběru, jsou popsány výše v kapitole týkající se dopadů na podnikatelské subjekty.

Další dopady pak vznikají v souvislosti s udělením souhlasu k provozování zařízení ke sběru odpadů. Na základě komunikace s krajskými úřady vyplynulo, že časová náročnost je závislá na typu subjektu a dalších parametrech a pohybuje se v rozmezí cca 7 – 40 hodin čistého času (přijetí žádosti, zaevidování, vytvoření spisu a soupisu pro spis, prostudování podání, případné přerušení správního řízení - výzva k doplnění, prostudování doplnění, oznámení o zahájení řízení obci, na jejímž katastrálním území provoz je, místní šetření a vydání rozhodnutí). V případě, že by o tento souhlas měly žádat všechny subjekty, které budou zapojeny do zpětného odběru, bude se jednat o velký počet subjektů.

Celkově odhadujeme, že by se povinnost žádat o souhlas dle § 14 zákona o odpadech mohla dotknout cca 32 tis. subjektů, protože většina míst zpětného odběru, kde je možné ponechat elektrozařízení, slouží i jako místo zpětného odběru pro baterie nebo akumulátory (kontejnery, sběrné dvory, prodejci elektroniky apod.). V daném případě se náklady na výkon státní správy budou pohybovat v rozmezí cca 83 – 474 mil. Kč v prvním roce účinnosti.

Tabulka 3: Odhadované náklady KÚ při počtu 32 tis. žádostí

Náklady krajských úřadů		
počet žádostí (počet subjektů)	32 000	
platová třída zaměstnance KÚ	11	
mzdové a režijní náklady (Kč/hod)*	370	
	od	do
časová náročnost na zpracování 1 žádosti (hod/žádost)**	7	40
mzdové a režijní náklady na zpracování (Kč/žádost)	2 590	14 800
Odhadované náklady KÚ celkem (Kč)	82 880 000	473 600 000

* Výpočet administrativní zátěže je proveden dle Standardního nákladového modelu s využitím Metodiky stanovení plánovaných nákladů na výkon státní správy, Ministerstvo vnitra, 2007

** zdroj Hodnocení dopadů regulace k věčnému záměru zákona o výrobcích s ukončenou životností

Sociální dopady

Návrh může představovat dopady na občany pokud výrobci dané náklady vybraných výrobků promítnou do cen svých výrobků.

Dopady na životní prostředí

Zřizování míst zpětného odběru na základě standardního odpadového režimu by mohlo sice představovat přínos v podobě možnosti efektivnějších kontrol míst zpětného odběru nebo i dat, která jsou jejich prostřednictvím generována, ale tento přístup by byl spojen s enormně vysokou administrativní zátěží jednotlivých provozovatelů těchto míst. Mohlo by tak v důsledku uvedeného nárůstu administrativní zátěže dojít k situaci, že by mnoho subjektů neprojevalo zájem o spolupodílení se na vytváření sítě míst zpětného odběru. Jde zde zejména o školy, různé úřady, obchody, správce veřejných prostranství, servisy, ale i třeba obecní úřady nebo různé neziskové či charitativní organizace. Při tomto přístupu tedy existuje riziko, že by pravděpodobně došlo k razantnímu snížení počtu sběrných míst, a tím i k navýšení objemu výrobků s ukončenou životností, které by končily ve směsném odpadu. Tím by bylo ohroženo i plnění cílů sběru stanovených jak národní, tak i evropskou legislativou (elektrozařízení, baterie nebo akumulátory, příp. i pneumatiky).

c) Varianta 2

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Zavedením určitých povinností místům zpětného odběru a možností kontroly ze strany kontrolních orgánů (ministerstvo, ČIŽP) lze očekávat navýšení kontrolní činnosti. Předpokládáme však, že veškerá činnost bude řešena v rámci současné pracovní činnosti daných subjektů a nebude vyžadovat navýšení finančních prostředků na výkon státní správy.

Dopady na podnikatelské subjekty

U varianty „zjednodušeného odpadového režimu“ neočekáváme výrazné navýšení nákladů oproti současnosti, protože povinnosti, které budou stanoveny, již většina subjektů plní.

1. Žádost o udělení souhlasu k provozování zařízení ke sběru odpadů

V případě zavedení zjednodušeného odpadového režimu předpokládáme, že místa zpětného odběru nebudou muset žádat o souhlas dle § 14 zákona o odpadech.

2. Průběžná evidence, roční hlášení

Evidence bude zjednodušena. Detaily evidence budou ještě upřesněny, ale očekává se, že místa zpětného odběru nebudou povinni zasílat roční zprávu a podrobnou evidenci jako ostatní zařízení. Pro většinu subjektů se nic v tomto bodě nezmění, protože již dochází k vedení jednoduché průběžné evidenci.

3. Evidence při přepravě odpadů

Při předání dopravci bude docházet k potvrzování odhadovaného množství. Opět není očekávaná větší navýšení administrativní zátěže, protože předpokládáme, že většina subjektů již takto evidenci při přepravě výrobků s ukončenou životností provádí.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Dopady na obce a kraje očekáváme pouze v případě, že kraj či obec je provozovatelem místa zpětného odběru. Stejně jako u podnikatelských subjektů nepředpokládáme zvýšení nákladů proti současnému stavu.

Sociální dopady

Návrh nepředstavuje sociální dopady.

Dopady na životní prostředí

Lepší dohled nad subjekty nakládajícími s výrobky s ukončenou životností představuje pozitivní dopady na životní prostředí.

Vyhodnocení nákladů a přínosů

Tabulka 4: Porovnání nákladů a přínosů

Činnosti	Varianta 0	Varianta 1	Varianta 2
možnost kontroly dle zákona o odpadech	ne	ano	ano
náklady sběrných míst na žádost o udělení souhlasu dle § 14 - odhad 32 tis. subjektů (Kč)	0	až 426 mil.	0
náklady KÚ na zpracování žádostí - odhad 32 tis. subjektů (Kč)	0	až 474 mil.	0
náklady sběrných míst na vedení průběžné evidence a roční hlášení (Kč)	*	až 2,12 mld.	**
evidence při přepravě odpadů	*	**	**

2.4 Návrh řešení

Stanovení pořadí variant a výběr nejvhodnějšího řešení

- 1. Varianta 2**
- Varianta 0
- Varianta 1

Cílem je dostatečná kontrola nad sběrnými místy bez zbytečné administrativní zátěže všech dotčených subjektů, proto doporučujeme přijmout Variantu 2 tzv. zjednodušený odpadový režim, která zároveň umožňuje dohled (možnost kontroly) nad místy zpětného odběru.

3 Informování konečného uživatele a osvětová činnost (§ 13)

3.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému a popis současného stavu

Jedná se o transpozici rámcové směrnice 98/2008 ES o odpadech. Současná právní úprava se nezabývá problémem financování propagační a osvětové činnosti. Propagační a osvětovou činnost jsou ze zákona o odpadech KS povinny provozovat, ovšem způsob a výše prostředků na ně vynaložených je zcela ponechán v jejich kompetenci. Problémem je tedy rozdílná úroveň propagační a osvětové činnosti. Tato povinnost se nevztahuje na výrobce plnicí zákonné povinnosti individuálním způsobem.

Identifikace dotčených subjektů

- Výrobci vybraných výrobků
- Kolektivní systémy

Popis cílového stavu

Hlavním cílem zůstává dosažení minimální požadované úrovně sběru výrobků s ukončenou životností (VUŽ) bez zbytečného zvyšování nákladů pro spotřebitele a výrobce.

3.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Zachování současného stavu.

Varianta 1

Propagační a osvětová činnost je povinností výrobců vybraných výrobků. Pro výrobce plnicí zákonné povinnosti za výrobky s ukončenou životností prostřednictvím KS, zajišťuje tuto povinnost KS.

Varianta 1a – Prostřednictvím vyhlášky jsou stanoveny minimální požadavky na formu osvětové a propagační činnosti.

Varianta 1b - Zákonem je zavedena minimální výše prostředků určených na osvětu a propagaci.

Varianta 1c – Zákonem je zavedena minimální a zároveň i maximální výše prostředků určených na osvětu a propagaci.

Varianta 2

Osvěta a propagace je řízena centrálně a všechny KS přispívají podle předem určeného klíče.

3.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

Varianta 0 nepředstavuje pro dotčené subjekty žádné dodatečné náklady.

b) Varianta 1

Varianta 1a - Prostřednictvím prováděcího právního předpisu (vyhlášky) jsou stanoveny minimální požadavky na formu osvětové a propagační činnosti.

Nejjednodušší možnou úpravou stávajícího stavu je prostřednictvím prováděcí právní vyhlášky stanovit minimální požadavky na propagaci a osvětu. Tato varianta je optimální způsob, jak stanovit jednotné požadavky na osvětové a propagační činnosti pro všechny KS. Její zavedení nepředstavuje v případě správného stanovení minimálních požadavků na osvětu a propagaci zásadní náklady. Jedinou otázkou je definice těchto požadavků. Je zde předpoklad, že tyto požadavky se budou v čase měnit, a je tedy vhodné, aby MŽP mělo možnost revidovat příslušný podzákoný předpis.

Státní správa
Přínosy – Při správném nastavení minimálních požadavků na propagaci a osvětu možnost dosažení vyšší úrovně sběru VUŽ Náklady – Potřeba kontroly KS ohledně dodržování minimálních požadavků na osvětu a propagaci
Kolektivní systémy/výrobci
Náklady – V případě současných investic do osvěty a propagace nesplňující minimální požadavky dodatečné náklady ve výši zajištění plnění minimálních požadavků
Veřejnost
Přínosy – Lepší znalost a orientace v problematice, vyšší informovanost (tj. nižší náklady na získávání informací o tom, co s daným VUŽ udělat) Náklady – Možnost zvýšení recyklačního poplatku v důsledku nutnosti vyšších investic do propagace a osvěty ke splnění minimální výše investice

Varianta 1b – Stanovení minimální výše prostředků směřujících na osvětu a propagaci

Jedním z možných přístupů k výpočtu stanovení minimální výše prostředků je % z tržeb daného KS. Roční tržby KS představují více jak 500 mil. Kč, pak pokud by byly náklady na propagační a osvětovou činnost definovány např. jako 1 % z tržeb, investice do propagace a osvětové činnosti všech KS by dosahovala 5 mil. Kč.

Propagační a osvětová činnost může mít mnoho forem a podob. Například měsíční nájem billboardu v Praze se dle lokality může pohybovat v rozmezí 3 – 14 tis. Kč. Cena za jeden 30 sekundový rozhlasový spot se pohybuje přibližně mezi 3 – 5 tis. Kč. V případě TV spotu se cena odvíjí od procenta cílové skupiny, které sleduje danou reklamu. Za půlminutový TV spot, na který se dívá jedno procento z cílové skupiny, se cena pohybuje v nižších rádech desítek tisíc korun v závislosti na vysílacím čase. Mimo výše uvedené náklady na reklamu je zapotřebí počítat i s náklady na výrobu daného typu reklamy¹.

Pro konkrétní KS by pak mohly nastat dvě situace: v případě stanovení minimálního limitu investice do osvěty a propagace pod jeho současnou úroveň je takové stanovení zbytečné a jeho efekt je nulový či dokonce negativní (snížení prostředků na propagaci); pokud by naopak došlo ke stanovení příliš ambiciózního cíle, může dojít k negativnímu vlivu ve formě zbytečného utrácení za propagační a osvětovou činnost bez prokazatelného efektu na úroveň sběru, ale s důsledkem růstu výše recyklačního poplatku.

S ohledem na obtížné rozhodnutí o adekvátnosti minimální výše vynaložených prostředků považujeme její stanovení za zbytečné, neboť v případě, že s KS bude moci být zahájeno správní řízení o odejmutí oprávnění z důvodu neplnění cíle sběru, budou KS motivovány investovat odpovídající výši do propagace a osvěty.

Státní správa
Přínosy – Při správném nastavení minimální výše prostředků na propagaci a osvětu možnost dosažení vyšší úrovně sběru VUŽ Náklady – Potřeba kontroly KS ohledně výše minimálních investic do propagace a osvěty
Kolektivní systémy/výrobci
Přínosy – Zajištění minimálních požadavků na osvětu a propagaci sníží riziko freeridingu v oblasti obecné osvěty a může mít pozitivní dopad na úroveň sběru VUŽ. Náklady – V případě současných investic do osvěty a propagace pod požadovanou minimální úroveň dodatečné náklady ve výši tohoto rozdílu.
Veřejnost
Přínosy – Lepší znalost a orientace v problematice, vyšší informovanost (tj. nižší náklady na získávání informací o tom, co s daným VUŽ udělat) Náklady – Možnost zvýšení recyklačního poplatku v důsledku nutnosti vyšších investic do propagace a osvěty ke splnění minimální výše investice

Varianta 1c – Stanovení minimální a zároveň maximální výše prostředků směřujících na osvětu a propagaci

Dalším možným přístupem je rozšířit variantu 1b, a to o stanovení zároveň maximálního limitu prostředků určených k propagaci a osvětové činnosti. Stanovení maximální výše může být motivováno snahou zamezit případnému vyvážení prostředků z KS za pomoci neopodstatněných nákladů na osvětu a propagaci, a tím prodražovat celý systém. Přínosy

¹http://ekonomika.idnes.cz/na-sporu-inzerentu-s-novou-vydelaly-male-televize-fwi-ekoakcie.aspx?c=A130419_223051_ekoakcie_brm;
http://www.mojebillboardy.cz/hledat/index/search_county/10-praha/search_billboardtype/1;
http://www.rozhlas.cz/reklama/cenik/_zprava/1303159

a náklady takového systému vychází z varianty 1b a představují obdobné problémy, neboť by MŽP muselo odhadnout adekvátní prostředky na osvětu a nad tímto limitem stanovit maximální možnou míru prostředků využitelných na osvětu.

Státní správa
Přínosy – Při správném nastavení minimální výše prostředků na propagaci a osvětu možnost dosažení vyšší úrovně sběru VUŽ. Omezení případného plýtvání prostřednictvím předraženého PR. Náklady – Potřeba kontroly KS ohledně výše minimálních a maximální investic do propagace a osvěty
Kolektivní systémy/výrobci
Přínosy - V případě současných investic do osvěty a propagace nad požadovanou maximální úrovní dodatečné úspory ve výši tohoto rozdílu Náklady – V případě současných investic do osvěty a propagace pod požadovanou minimální úrovní dodatečné náklady ve výši rozdílu. Nemožnost využívat vlastní přístup k osvětě a propagaci a nutnost v případě neplnění cílů sběru využít významněji jiné možnosti stimulace sběru (platby za odevzdání elektrozařízení), což může prodražovat celý systém zpětného odběru.
Veřejnost
Přínosy – Lepší znalost a orientace v problematice, vyšší informovanost (tj. nižší náklady na získávání informací o tom, co s daným VUŽ udělat) Náklady – Možnost zvýšení recyklačního poplatku v důsledku nutnosti vyšších investic do propagace a osvěty ke splnění minimální výše investice. Zároveň možnost zvýšení recyklačního poplatku v důsledku nemožnosti stimulovat sběr přímo přes propagaci a osvětu a nutnosti využít jiné stimuly (platba za odevzdané elektrozařízení)

c) Varianta 2

Osvěta a propagace je řízena centrálně a všechny KS přispívají podle předem určeného klíče.

V případě úvah o centrálním řízení je zapotřebí uvažovat o nákladech spojených s centrálním zajištěním propagace a osvěty. Protože není zřejmé, jak by centrální zajištění osvěty a propagace fungovalo a kdo by ji případně zajišťoval (např. MŽP, resp. stát), je Varianta 2 rozebrána jenom z pohledu možných přínosů a nákladů pro dotčené subjekty na bázi kvalitativních přínosů a nákladů, nikoliv kvantitativních.

Státní správa
<p>Přínosy – Centrální zajištění propagace a osvěty</p> <p>Náklady – Potřeba kontroly KS ohledně výše minimálních investic do propagace a osvěty. Další náklady (zejména personální) by představovalo centrální zajištění, v případě že by se osvětová a propagační činnost centralizovala pod státní správu (MŽP)</p>
Kolektivní systémy/výrobci
<p>Náklady – V případě současných investic do osvěty a propagace pod požadovanou minimální úrovní dodatečné náklady ve výši rozdílu. Nemožnost využívat originální přístup k osvětě a propagaci a nutnost v případě neplnění cílů sběru využít významněji jiné možnosti stimulace sběru (platby za odevzdání elektrozařízení), což může prodražovat celý systém zpětného odběru. Další náklady (zejména personální) by představovalo centrální zajištění, v případě že by se osvětová a propagační činnost centralizovala pod KS</p>
Veřejnost
<p>Přínosy – Lepší znalost a orientace v problematice, vyšší informovanost (tj. nižší náklady na získávání informací o tom, co s daným VUŽ udělat)</p> <p>Náklady – Možnost zvýšení recyklačního poplatku v důsledku nemožnosti stimulovat sběr přímo přes propagaci a osvětu a nutnosti využít jiné stimuly (platba za odevzdané elektrozařízení)</p>

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 5: Souhrn nákladů a přínosů

	Náklady	Přínosy
Propagační a osvětová činnost		
Varianta 0	nulová varianta	nulová varianta
<u>Varianta 1a</u>	<p>V případě současných investic do osvěty a propagace nespĺňujících minimální požadavky dodatečné náklady ve výši zajištění plnění minimálních požadavků.</p> <p>Potřeba kontroly KS ohledně dodržování minimálních požadavků na osvětu a propagaci.</p>	<p>Zajištění minimálních požadavků na osvětu a propagaci sníží riziko existence černého pasažera v oblasti obecné osvěty a může mít pozitivní dopad na výši úrovně sběru.</p>
Varianta 1b	<p>V případě současných investic do osvěty a propagace nespĺňujících minimální požadavky dodatečné náklady ve výši zajištění plnění minimálních požadavků. Potřeba kontroly KS ohledně dodržování minimálních požadavků na osvětu a propagaci.</p>	<p>Zajištění minimálních požadavků na osvětu a propagaci sníží riziko černého pasažera v oblasti obecné osvěty a může mít pozitivní dopad na výši úrovně sběru.</p>
Varianta 1c	<p>V případě současných investic do osvěty a propagace nespĺňujících minimální požadavky dodatečné náklady ve výši zajištění plnění minimálních požadavků.</p>	<p>Zajištění minimálních požadavků na osvětu a propagaci sníží riziko černého pasažera v oblasti obecné osvěty a může mít pozitivní dopad na výši úrovně sběru.</p>

	Potřeba kontroly KS ohledně dodržování minimálních požadavků na osvětu a propagaci. Nemožnost KS využívat osvětu a propagaci jako jednoho z významných nástrojů na zvýšení úrovně sběru dle vlastního uvážení (pouze do stanoveného limitu).	
Varianta 2	V případě současných investic do osvěty a propagace nižších než je požadovaná minimální úroveň dodatečné náklady ve výši rozdílu. Nemožnost KS využívat osvětu a propagaci jako jednoho z významných nástrojů na zvýšení úrovně sběru dle vlastního uvážení. Další náklady pro dotčené subjekty (zejména personální) by představovalo centrální zajištění, v případě že by se osvětová a propagační činnost centralizovala pod státní správu (MŽP) nebo KS.	Centrální zajištění propagace a osvěty.

3.4 Návrh řešení

Na základě analýzy možnosti fungování Varianty 2 v rámci současného a evropskou směrnicí vyžadovaného systému byla tato varianta shledána jako nevhodná. Tato varianta by znamenala odejmutí jednoho z hlavních nástrojů, které KS mohou využít k splnění cílů sběru stanovených rámcovou směrnicí 98/2008 ES o odpadech. Zároveň by však KS byly nadále odpovědné za plnění kvót zpětného odběru. Varianta 2 by jim tak zabránila reagovat na současnou situaci a podnikat strategické kroky k dosažení cíle sběru (bude-li například KS potřebovat vyšší úroveň zpětného odběru).

Navíc v případě, že KS chtějí v rámci propagace a osvěty spolupracovat, děje se tak již nyní a to na dobrovolné bázi - např. projekt Recyklohraní.

Obdobně lze hodnotit variantu 1c, jejíž součástí by bylo stanovení maximálního limitu. Při nevhodném nastavení parametrů může tato varianta vést k podobné situaci jako Varianta 2, kdy by KS byly i nadále odpovědné za plnění kvót zpětného odběru a odděleného sběru, ale byla by jim omezena možnost reagovat na současnou situaci a podnikat strategické kroky k dosažení cíle sběru. V případě benevolentního nastavení maximálního limitu ztrácí jeho stanovení původní smysl.

Stanovení minimální výše prostředků směřujících na propagaci a osvětovou činnosti považujeme za zbytečné, neboť při správném stanovení minimálního cíle úrovně zpětného odběru pro KS (viz výše) je KS motivován využívat propagaci a osvětu v dostatečné výši jakožto jedné ze základních metod dosažení stanoveného cíle. Z tohoto pohledu se nám jeví stanovení minimální výše prostředků směřující na osvětu a propagaci jako zbytečné.

K implementaci tedy **doporučujeme Variantu 1a**, kdy budou stanoveny minimální požadavky na formu a rozsah osvětové a propagační činnosti prostřednictvím prováděcího právního předpisu (vyhlášky). Pro státní správu ani KS to neznamená žádné významné dodatečné

náklady na administrativu spojenou s centralizací osvětové a propagační činnosti. KS si zachovají možnost ovlivňovat pomocí propagace a osvěty výši sběru, za kterou jsou zodpovědné, avšak samozřejmě za cenu nižší transparentnosti toku peněz. Na druhou stranu pro některé KS může být přínosem snížení rizika černého pasažéra z řad ostatních KS v důsledku zavedení minimálních požadavků na osvětu a propagaci.

4 Registr míst zpětného odběru (§ 15 a § 19)

4.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému

Česká i evropská legislativa v oblasti zpětného odběru různým způsobem udává povinnost informovat spotřebitele o způsobu provedení zpětného odběru. V souvislosti s přípravou centrálního registru pro oblast EEZ s účinností od 1. 6. 2015 se nabízí možnost zapojení i baterií a akumulátorů a odpadních pneumatik a propojení s informačním systémem pro vedení informací o vozidlech s ukončenou životností.

Popis existujícího právního stavu v dané oblasti

Baterie nebo akumulátory

Zákon o odpadech v § 31d uvádí, že výrobce je povinen na vlastní náklady písemně informovat konečného uživatele o způsobu zajištění zpětného odběru (ZO) nebo odděleného sběru. Za tímto účelem výrobce způsobem dostupným konečnému uživateli zveřejňuje aktuální seznam míst zpětného odběru a odděleného sběru obsahující alespoň název místa a jeho adresu.

Odpadní pneumatiky

Současná legislativa říká, že povinná osoba musí prostřednictvím právnické osoby nebo fyzické osoby oprávněné k podnikání, která prodává pneumatiky spotřebiteli, zajistit, aby byl spotřebitel informován o způsobu provedení ZO těchto použitých výrobků.

Identifikace dotčených subjektů

- a) výrobce (případně kolektivní systém),
- b) spotřebitel,
- c) Ministerstvo životního prostředí (ministerstvo),
- d) obce,
- e) Česká inspekce životního prostředí – oblastní inspektoráty (ČIŽP).

Popis cílového stavu

Cílem jednotného registru sběrných míst je, aby občané ČR měli možnost si jednoduše najít nejvhodnější a nejdostupnější místo ZO, bez zjišťování informací u jednotlivých výrobců nebo kolektivních systémů.

Zhodnocení rizika

Ponechání současného stavu přímo neohrožuje životní prostředí ani zatím neporušuje evropskou legislativu, ale na druhou stranu ani nepřispívá ke zkvalitnění informovanosti občanů o možnostech ZO, a tedy ani k hlavnímu cíli zvyšovat množství zpětně odebraných výrobků.

4.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Ponechání současného stavu, kdy každý výrobce volí vlastní způsoby informování zákazníků (internetové stránky, letáčky apod.).

Varianta 1

Rozšíření registru míst ZO i na odpadní baterie nebo akumulátory a odpadní pneumatiky a jeho propojení s informačním systémem pro vedení informací o vozidlech s ukončenou životností.

4.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

V současnosti je spotřebitel o způsobu ZO nebo odděleného sběru informován především v době nákupu. Výrobci, místa ZO a jejich dostupnost se mění, a tak informace předané při koupi nemusí být v době ukončené životnosti výrobku aktuální.

Konečnému uživateli se nabízí mnoho míst k odevzdání výrobku s ukončenou životností, ale získání informací o nejbližším vhodném místě je složité, a to i v případě, že má uživatel možnost hledat informace na internetu. Většinu výrobků s ukončenou životností je možné odevzdat při koupi nového výrobku, ve sběrném dvoře, do kontejneru či sběrného boxu některého z kolektivních systémů. Takto se nabízí mnoho míst ZO s odlišnou dostupností. Celkově odhadujeme, že počet míst, kde je možné odevzdat odpadní elektrozařízení, baterie nebo akumulátory a pneumatiky je v současnosti v ČR cca 32 tis.

b) Varianta 1

Dopad na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Registr míst ZO v oblasti EEZ provozovaný ministerstvem je již funkční. Odhadované náklady na jeho rozšíření o další komodity, tzn. na realizaci úprav v systémech ISOH a MA ISOH se dle konzultace pohybují kolem 1,4 mil. Kč (včetně DPH), a to i za předpokladu upgradu stávajících řešení. Další náklady ministerstva jsou spojeny s distribucí přístupových údajů povinným osobám. Předpokládáme, že se bude jednat přibližně o jeden pracovní den jednoho zaměstnance (cca 3,5 tis. Kč, dle Metodiky MV) a uvedená činnost bude v rámci pracovní náplně pracovníka odboru odpadů. Uvedené náklady na rozšíření aplikace budou hrazeny z kapitoly 315 Ministerstva životního prostředí, z programu 115 030.

Dopad na podnikatelské subjekty – kolektivní plnění povinností

Výrobci spadající pod kolektivní systém budou informace o místech ZO hlásit přes tento subjekt, tzn. minimální administrativní zátěž, protože očekáváme propojení softwarových systémů. Náklady na propojení systémů se odhadují na 30 tis. Kč.

Dopad na podnikatelské subjekty – individuální plnění povinností

Co se týče individuálně plnících výrobců, předpokládáme minimální náklady spojené s touto povinností. Odhaduje se, že vyplnění údajů o jednom místě ZO zabere i s přihlášením maximálně 5 minut a tato činnost se bude týkat jen výrobců s malým počtem míst ZO, protože ti větší již v dnešní době mají požadovaná data v elektronické podobě a budou si moci stejně jako kolektivní systémy nechat své systémy propojit.

Dopad na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Každá činnost vedoucí k lepší informovanosti obyvatel v oblasti nakládání s odpady je nezpochybnitelným přínosem pro obce, protože se snižuje pravděpodobnost, že občané budou výrobky odkládat v rámci směsného komunálního odpadu, a zároveň je snižováno i riziko vzniku černých skládek. Řádné nakládání s odpady ze strany obyvatel tedy snižuje celkové náklady obcí na provozování systémů nakládání s odpady.

Sociální dopady a dopad na životní prostředí

Přínosem této varianty je jednoduchý a rychlý přístup k informacím pro občany, kteří chtějí odevzdat VUŽ v rámci ZO, což vede k efektivnějšímu nakládání s odpady a k menšímu množství odloženého odpadu mimo místa určená (černé skládky zatěžující životní prostředí nebo vyšší produkce směsných komunálních odpadů).

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 6: Porovnání nákladů a přínosů

Varianta	Přínosy	Hodnocení	Náklady	Hodnocení
Varianta 0	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
			špatná kontrolovatelnost povinných osob	**
	Podnikatelské subjekty			
			předávání informací konečnému uživateli	* až ***
	Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
			likvidace odpadu uloženého mimo místa ZO	* až ***
	Sociální dopady, životní prostředí			

			časově náročné hledání míst ZO	****	
			odpady odložené mimo místa určená	* až ***	
Varianta 1	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty				
			MŽP - rozšíření aktuálního systému pro EEZ (Kč)	cca 1,4 mil. Kč	
			MŽP – přístup oprávněných osob	cca 3,5 tis. Kč	
	Podnikatelské subjekty				
	zjednodušení povinného informování konečných uživatelů	* až ***	individuálně plnicí - naplnění databáze		*
			KS - propojení systémů		od 30 tis. Kč/ subjekt
	Územní samosprávné celky (obce, kraje)				
	v případě úbytku černých skládek, snížení nákladů na jejich likvidaci	* až ***			
	Sociální dopady, životní prostředí				
	jednoduchý přístup k informacím pro občany v oblasti nakládání s odpady	****			
méně odpadu uloženého mimo místa určená	* až ***				

- bez dopadů, * velmi nízké, ** nízké, *** střední, **** vysoké, ***** velmi vysoké

4.4 Návrh řešení

Stanovení pořadí variant a výběr nejvhodnějšího řešení

1. Varianta 1
2. Varianta 0

Z důvodu zlepšení informovanosti občanů v oblasti nakládání s odpady doporučujeme přijmout Variantu 1.

II. Kolektivní plnění

5 Oprávnění k provozování kolektivního systému (§ 35)

5.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému

V návaznosti na požadavky evropské legislativy byly postupně do zákona o odpadech zavedeny povinnosti výrobců elektrozařízení a baterií a akumulátorů vč. způsobu plnění těchto povinností v rámci tzv. kolektivních systémů (KS). Jako poslední v této oblasti byla zákonem o odpadech zavedena regulace KS v oblasti pneumatik. S ohledem na postupné novelizace zákona o odpadech a problémy plynoucí ze způsobu udělování oprávnění pro provoz KS zajišťujících zpětný odběr elektrozařízení a oddělený sběr elektroodpadů, se právní úpravy v jednotlivých výrobních oblastech zásadně liší.

Popis existujícího právního stavu v dané oblasti

- **Elektrická a elektronická zařízení (EEZ, elektrozařízení)** - Zákon o odpadech v § 37h uvádí, že výrobce může splnit povinnosti stanovené pro oddělený sběr, zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění EEZ a elektroodpadu přenesením těchto povinností na jinou právnickou osobu zajišťující společné plnění povinností výrobců a tzv. kolektivní plnění. Zápis KS je upraven § 37i zákona o odpadech.
- **Baterie nebo akumulátory** - Vydávání oprávnění k provozování KS je upraveno v § 31m zákona o odpadech.
- **Pneumatiky** - Vydávání oprávnění k provozování KS je upraveno v § 38d zákona o odpadech.

Identifikace dotčených subjektů

- a) Ministerstvo životního prostředí (MŽP, ministerstvo),
- b) výrobci, povinné osoby,
- c) kolektivní systémy.

Popis cílového stavu

Hlavním cílem je sjednocení pravidel pro udělování oprávnění k činnosti všech KS, které působí v ČR, zajištění transparentního prostředí a eliminace negativních aspektů plynoucích z jejich vzájemné konkurence, v jejímž důsledku dochází k redukci činností, které jsou nezbytným předpokladem pro řádné fungování KS založených na principu rozšířené odpovědnosti výrobce (např. realizace osvětové činnosti, realizace vnitřní kontrolní činnosti - auditu).

Zhodnocení rizika

Hlavním rizikem je nejednotnost při zajišťování kolektivního plnění v oblasti zpětného odběru VUŽ přestože princip zpětného odběru je u všech VUŽ stejný, nerovné podmínky mezi nově vznikajícími KS a stávajícími KS a ztížený vstup nových KS na trh.

5.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Současný stav, kdy podmínky pro založení KS nejsou jednotné pro všechny výrobní skupiny, a povinnosti je možné plnit individuálně, solidárně či kolektivně. Zároveň zejména v oblasti EEZ je plnění některých důležitých zákonných povinností právně obtížně vymahatelné.

Varianta 1

Nastavení jednotných podmínek pro vydání oprávnění k provozování KS, a dále pak některých podmínek, které mají sloužit k tomu, aby KS provozovaly pouze společnosti, které budou řádně plnit přenesené povinnosti výrobců a budou kvalitním partnerem výrobců i ministerstva v daných oblastech.

Jednou z podmínek je stanovení minimální výše základního kapitálu žadatele, a to alespoň 2 000 000 Kč nebo 80 000 EUR. Další podmínkou je předložení projektu zajišťování kolektivního plnění spolu s žádostí o udělení oprávnění k provozování KS, který předloží všechny KS. Stávající KS tak vypracují nový projekt zajišťování kolektivního plnění a znovu požádají o udělení oprávnění k provozování KS. Oprávnění k provozování KS bude vydané na dobu neurčitou a nepřechází na jinou osobu.

Uvedené podmínky se vztahují i na současně působící KS, které budou muset podat žádost o vydání oprávnění do 18 měsíců od nabytí účinnosti tohoto zákona.

5.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

V současnosti je každý fungující KS zapsán v Seznamu výrobců nebo mu bylo uděleno oprávnění na základě předloženého projektu.

Elektrozařízení

V současné době v oblasti EEZ působí celkem 15 KS, které zajišťují plnění zákonných povinností pro 4 438 výrobců elektrozařízení či solárních panelů. Některé z těchto KS zajišťují též plnění povinností pro provozovatele solárních elektráren.

Tabulka 7: Přehled kolektivních systémů

Název kolektivního systému	Počet subjektů (ks)
ASEKOL a.s.	721
ASEKOL Solar s.r.o.	38
Bren, s.r.o.	7
ČEZ Recyklace, s.r.o.	6
ECOPARTNER s.r.o.	4
EKOLAMP s.r.o.	423
ELEKTROWIN a.s.	508
FitCraft Recyklace s.r.o.	4
MINTES Solutions s.r.o.	4
PV Recovery, s.r.o.	5
Recycling Systems, s.r.o.	4
REMA PV Systém, a.s.	34
REMA Systém, a.s.	1494
REsolar s.r.o.	22
RETELA, s.r.o.	1162
Celkem	4438

Zdroj: MŽP

Baterie nebo akumulátory - přenosné

V současné době působí na trhu pro přenosné baterie nebo akumulátory 2 KS (ECOBAT s.r.o. a REMA Battery s.r.o.), které sdružují celkem 1 588 subjektů (zdroj: MŽP).

Tabulka 8: Množství přenosných baterií a akumulátorů uvedených na trh, zpětně odebraných a úroveň zpětného odběru KS a individuálního systému v roce 2017

Název systému	Uvedené na trh (t)	Zpětný odběr (t)	Úroveň zpětného odběru (%)
ECOBAT s.r.o.	3 667,7	1 681,4	46,3
REMA Battery, s.r.o.	395,7	208,7	53,5
GOLDTIME a.s.*	0,27	0,16	51,5
Celkem	4 063,7	1 890,2	47,0

* KS Goldtime a.s. v roce 2019 zanikl a přešel pod ECOBAT

Zdroj: CENIA, ISOH-BAT

Baterie nebo akumulátory - automobilové nebo průmyslové

V této oblasti nepůsobí žádný KS a celkem je registrováno 198 individuálních výrobců baterií a akumulátorů (zdroj: MŽP).

Pneumatiky

V současné době působí na trhu pro pneumatiky 1 KS ELTMA s.r.o., který sdružuje 51 subjektů, a dále pak 140 výrobců plní zákonné povinnosti v oblasti ZO individuálně.

Tabulka 9: Úroveň zpětného odběru odpadních pneumatik v letech 2015 až 2017 dle velikosti produkce

Výrobci s roční produkcí:	2015			2016			2017		
	počet subjektů (ks)	produkce (t)	úroveň ZO (%)	počet subjektů (ks)	produkce (t)	úroveň ZO (%)	počet subjektů (ks)	produkce (t)	úroveň ZO (%)
do 99 t	84,0	2 186,6	38,6	94	2 133,8	46,1	77	1 805,6	44,7
100 - 999 t	41,0	12 590,7	41,6	53	18 035,1	40,1	55	18 992,8	39,7
nad 1 000 t	15,0	67 372,4	64,1	8	15 986,8	45,1	8	17 014,5	42,4
Celkem	140,0	82 149,6	60,0	155	36 155,8	42,7	140	37 812,9	41,2

Zdroj: ISPOP

Tabulka 10: Počty povinných osob zapojených do KS Eltma a úroveň ZO pneumatik v letech 2016 a 2017

Kolektivní systém ELT Management Company Czech Republic s.r.o.			
Rok	Počet povinných osob	Produkce (t)	Úroveň ZO (%)
2016	29	51 210,2	71,2
2017	51	51 765,7	79,9

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Současný stav nepředstavuje žádné finanční dopady na státní rozpočet ani ostatní veřejné rozpočty. Mezi negativa však řadíme nejednotnost v udělování oprávnění k provozování KS mezi bateriemi a akumulátory, EEZ a odpadními pneumatikami.

Dopady na podnikatelské subjekty (prostředí)

ZO daných komodit je ve své podstatě stejný, ale podmínky pro získání oprávnění k provozování KS se liší, což je určitým negativem pro podnikatelské subjekty, které tím nemají stejné podmínky na trhu. Při žádosti o udělení oprávnění k provozování KS předloží projekt zajišťování kolektivního plnění pouze nově vznikající KS. Současný stav nepředstavuje pro dotčené subjekty dodatečné náklady.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Současný stav sice zdánlivě nepředstavuje přímý dopad na územní samosprávné celky, ale v případě, kdy na trhu existují subjekty, které fakticky neplní přenesené povinnosti výrobců, má negativní dopady. Je to způsobeno tím, že KS, který neplní své povinnosti, nabízí výrobcům (formální) plnění zákonných povinností za výrazně nižší ceny, přičemž konkurenční KS jsou pak nuceny se této cenové úrovni přibližovat. V důsledku toho dochází k omezování

rozsahu činnosti, tedy např. i k omezování rozsahu vytváření sběrných míst ze strany jiných KS, a tudíž i k omezení spolupráce s obcemi či kraji. Daná situace pak zvyšuje riziko, že občané nebudou mít kam řádně odložit VUŽ, a tak se jich v lepším případě zbaví v rámci smíšeného komunálního odpadu, v tom horším pak dochází k nelegálním demontážím nebo vytváření černých skládek, kterou na své náklady musí odstaňovat obce či příslušné kraje.

Sociální dopady, dopady na spotřebitele

Současný stav nepředstavuje přímý dopad na občany, ale v případech, kdy na trhu fungují subjekty, které řádně neplní své povinnosti, může to mít negativní dopad na občany, neboť nemusí mít možnost ve svém okolí řádně odložit VUŽ.

Dopady na životní prostředí

Současný stav představuje riziko v odkládání VUŽ na místa, která nejsou pro to určená, a tím může dojít ohrožení životního prostředí. Zároveň existuje vyšší riziko, že bude docházet k nelegálním (neodborným) demontážím VUŽ. Míra dopadu na životní prostředí však závisí na množství a povaze takto nelegálně odloženého či demontovaného odpadu.

b) Varianta 1

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Návrh zákona předpokládá vydávání oprávnění k provozování KS, které již působí v ČR v současné době, a dále pak případné vydávání oprávnění novým subjektům.

Na základě počtu KS, které již dnes provozují systémy kolektivního plnění a na základě dostupných informací o výrobových skupinách, kde se vznik KS teprve předpokládá, odhadujeme, že o oprávnění může reálně žádat až cca 20 subjektů.

- baterie nebo akumulátory (přenosné) - 2 subjekty,
- baterie nebo akumulátory (automobilové a průmyslové) - 1–2 subjekty,
- elektrozařízení (včetně solárních panelů) - 15 subjektů,
- pneumatiky - 1–2 subjekty.

Z konzultací s pracovníky odboru odpadů ministerstva vyplynulo, že časová náročnost na udělení 1 oprávnění k provozování KS je odhadována na cca 80 hodin. Náklady ministerstva jsou pak odhadovány kolem 36 tis. Kč na jedno oprávnění. V případě cca 20 řízení je celková administrativní zátěž odhadována na částku 730 tis. Kč. Jedná se o jednorázové náklady. Předpokládáme, že tato činnost bude zajištěna pracovníky ministerstva bez nároku na navyšování pracovních úvazků.

Tabulka 11: Náklady na vydání oprávnění KS

Náklady MŽP na vydání jednoho rozhodnutí o oprávnění k činnosti KS	
Počet subjektů (ks)	20
Mzdové a režijní náklady na vydání rozhodnutí (Kč/hod)*	456
Časová náročnost spojená s vydáním rozhodnutí (hod/žádost)	80
Mzdové a režijní náklady na vydání rozhodnutí (Kč/žádost)	36 480
Odhadované náklady při počtu 20 žádostí (Kč)	729 600

* Pro výpočet hodinových nákladů státní správy (MŽP) je dle metodiky MV použita 13. třída, 7. stupeň (s připočítáním 35 % odvodů na zdravotní a sociální pojištění, 20 % zohlednění osobních příplatků a odměn a 43 % režijní náklady).

Zdroj: MŽP, EEIP

Dopady na podnikatelské subjekty (prostředí)

Představuje dodatečné náklady zejména pro stávající KS, které budou muset vypracovat nový projekt zajišťování kolektivního plnění, který bude součástí žádosti o udělení oprávnění k provozování KS. Výše těchto nákladů se bude odvíjet od požadavků na projekt zajištění kolektivního plnění.

a) Nový subjekt

Odhadované náklady na založení kolektivního systému se dají rozdělit na:

1. Náklady související přímo se založením KS: 600 tis. Kč
2. Personální náklady: 500 tis. Kč
3. Organizačně technické náklady (nájem, licence apod.): 100 tis. Kč
4. Náklady související s procesem získání autorizace: 450 tis. Kč
5. Náklady na nastavení organizačních procesů – smlouvy s povinnými osobami, sběrnými místy, dopravci, zpracovateli: není možné odhadnout

Z výše uvedeného odhadujeme náklady na založení KS ve výši minimálně 2 mil. Kč.

b) Současný subjekt provozující kolektivní systém

Mezi náklady řadíme zejména tyto povinnosti:

1. Vytvoření žádosti o vydání oprávnění
2. Případné změny ve smlouvách s výrobcí
3. Další administrativní úkony

Očekává se, že dopady na stávající KS budou výrazně nižší, neboť nebude nutné vynakládat oproti současnému stavu další personální náklady, nebude nutné nastavovat organizační procesy (doprava, sběrná místa, výrobci, zpracovatelé apod.) a další činnosti.

Odhad výše jednotlivých nákladů Varianty 1 je pro některé dotčené subjekty obtížný, neboť nejsou známy přesně vyčíslené dopady od předmětných osob pro požadavky na nový projekt zajišťování kolektivního plnění. Z konzultací s KS vyplývá, že náklady na nový projekt se

pohybují v rozmezí 300 tis.–1 mil. Kč v závislosti na velikosti KS, pokud nebude zapotřebí uzavřít nové smlouvy s jednotlivými stranami. Pokud by se jednalo i o uzavření nových smluv budou náklady výrazně vyšší. S ohledem na nemožnost odhadnout časovou náročnost celého procesu nelze výši těchto nákladů určit, neboť v případě jednoho KS se může u těch největších jednat o potřebu uzavřít novou smlouvu s více jak 500 výrobci, více jak 3500 místy ZO (prodejci cca 2000, školy cca 700, obce cca 700, apod.), se zpracovateli a svozovými společnostmi. Z počtu dotčených subjektů je vidět, že případné náklady půjdou řádově do milionů korun v případě všech KS.

Určité náklady mohou vzniknout také svozovým společnostem, zpracovatelům či provozovatelům míst ZO či dokonce výrobcům v důsledku potřeby uzavřít dodatky/nové smlouvy na základě doplnění. Náklady pro zpracovatele, pro místa ZO, pro výrobce apod. se budou pohybovat v řádech jednotek až desítek tisíc Kč v závislosti zejména na charakteru a velikosti subjektu. Například u obcí lze očekávat nutnost schválení nové smlouvy zastupitelstvem apod.

V případě potřeby uzavření nových smluv s výrobcí, zpracovateli, místy ZO, svozovými firmami se bude jednat o nezanedbatelný náklad pro KS, který se může promítnout do ceny recyklačního poplatku. Zároveň je zapotřebí stanovit dostatečné přechodné období pro splnění požadavků tak, aby nedošlo k situaci, kdy stávající oprávnění přestane platit a nové ještě nebude vydáno. Taková situace by mohla mít negativní dopad na plnění kvóty ZO.

Všechny výše uvedené náklady jsou náklady jednorázovými a je nutno je rovnoměrně a s příslušným diskontem rozpustit do jednotlivých ročních období po dobu platnosti právní úpravy.

Státní správa
Přínosy – Lepší kontrola díky rovným podmínkám stanoveným pro jednotlivé KS Náklady – Náklady spojené s posouzením doplnění/projektu zajišťování kolektivního plnění
Stávající kolektivní systémy
Přínosy – Srovnatelné podmínky se stávajícími aktéry na trhu Náklady – Náklady spojené s doplněním/přípravou projektu zajišťování kolektivního plnění dle nových požadavků na projekt
Nové kolektivní systémy
Přínosy – Srovnatelné podmínky se stávajícími aktéry na trhu Náklady – Náklady spojené s přípravou projektu zajišťování kolektivního plnění dle nových požadavků na projekt. V případě nutnosti přesmluvnění všech smluv se jedná o nezanedbatelný náklad pro KS (smlouvy s výrobcí, se zpracovateli, se svozovými společnostmi, s místy zpětného odběru)
Svozové společnosti
Náklady – Náklady spojené s uzavřením dodatku/nové smlouvy s kolektivními systémy/výrobcí v případě, že to bude vyžadovat/ vyplývat z nových podmínek projektu zajišťování kolektivního plnění
Zpracovatelé
Náklady – Náklady spojené s uzavřením dodatku/nové smlouvy s KS/výrobcí v případě, že to bude vyžadovat/ vyplývat z nových podmínek projektu zajišťování kolektivního plnění

Místa zpětného odběru
Náklady – Náklady spojené s uzavřením dodatku/nové smlouvy s KS/výrobci v případě, že to bude vyžadovat/ vyplývat z nových podmínek projektu zajišťování kolektivního plnění
Veřejnost
Náklady – V důsledku dodatečných nákladů pro kolektivní systém může dojít k zvýšení recyklačních příspěvků

Celkový dopad na podnikatelské subjekty může být negativní i pozitivní. Mezi negativní dopady řadíme možnost ukončení činnosti některých současných KS, které nesplní nové podmínky. Mezi pozitiva naopak řadíme založení KS, které budou řádně plnit přenesené povinnosti výrobců a budou kvalitním partnerem pro výrobce a další subjekty (zejména ministerstvo, obecní samosprávy, poslední prodejci). Dojde tak efektivnímu nakládání s VUŽ.

Návrh zákona dále zavádí pro výrobce, kteří chtějí založit KS, podmínku minimálního množství výrobků, které musí uvést na trh během předchozích tří let. Tento požadavek je stanoven proto, aby došlo k eliminaci situací, kdy vlastníky KS jsou účeloví výrobci, resp. ad hoc založení výrobci, kteří by uváděli na trh jen minimální množství vybraných výrobků. Bez nastavení určitých limitů mohou vznikat KS vlastněné zmíněnými účelovými výrobci, přičemž cíl takovýchto KS může být buď spekulativní, nebo má umožnit některým výrobcům obcházení zákonných povinností. V současnosti takové KS existují. Přestože navrhovaný zákon dává státu, potažmo ministerstvu, významně vyšší kompetence, co se týče kontroly a případného odebrání oprávnění k zajišťování kolektivního plnění, je nutné uvažovat, že prokázání porušení zákona a následné zrušení oprávnění může trvat relativně dlouhou dobu, po kterou mohou být na trh uváděna vysoká množství vybraných výrobků, ke kterým pak nebude zajištěno financování budoucího nakládání. Tento problém může být příznačný právě pro případy, kdy dojde k odebrání oprávnění KS např. v přechodné době po nabytí účinnosti zákona, kdy ještě nebude muset mít KS vytvořenu (minimální) finanční rezervu v požadované výši.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje), sociální oblast, životní prostředí

Návrh zákona předpokládá, že kolektivní systémy založí pouze subjekty, které budou sběr VUŽ plnit řádně, čímž bude nastaven kvalitnější systém ZO, díky němuž bude méně odpadů uloženo mimo místa ZO a VUŽ budou efektivně recyklovány. Tím dojde ke snížení rizika zvýšených nákladů obcí a krajů na likvidaci černých skládek, lepší dostupnost sběrných míst pro občany a také ke snížení rizika negativních dopadů na životní prostředí.

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 12: Porovnání nákladů a přínosů

Varianta	Přínosy	Hodnocení	Náklady	Hodnocení
Varianta 0	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
			nejednotnost v udělování oprávnění k provozování KS	***
	Podnikatelské subjekty			
			účelově zakládané KS, které nejsou schopné plnit efektivně povinnosti ZO	****
			nejednotnotné podmínky na trhu	***
	Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
			riziko nákladů za likvidaci černých skládek	* až ****
	Sociální dopady			
			špatná dostupnost či nefunkční místa ZO	* až ***
	Životní prostředí			
		riziko nesprávného nakládání s odpady	* až ****	
Varianta 1	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	sjednocení podmínek pro udělení oprávnění k provozování KS	***	MŽP – jednorázové náklady spojené s novými žádostmi o oprávnění (20 žádostí)	730 tis. Kč
	Lepší kontrola KS z důvodu sjednocení podmínek pro autorizační projekt	***		
	Podnikatelské subjekty			
Transparentnější prostředí	***	Noví žadatelé o vydání oprávnění k provozování KS – autorizační projekt	2 mil. Kč	

výrobci - udržení či vznik kvalitních partnerů v oblasti ZO (KS)	****	Stávající KS – doplnění autorizačního projektu	0,3 – 1 mil. Kč
		Stávající KS – přesmluvnění	Desítky mil. Kč
		ukončení činnosti některých KS	**
Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
snížení rizika nákladů na likvidaci černých skládek	* až ****		
Sociální dopady			
zlepšení dostupnosti míst ZO	* až ***		
Životní prostředí			
snížení rizika nesprávného nakládání s odpady	* až ****		

- bez dopadů, * velmi nízké, ** nízké, *** střední, **** vysoké, ***** velmi vysoké

5.4 Návrh řešení

Stanovení pořadí variant a výběr nejvhodnějšího řešení

1. Varianta 1
2. Varianta 0

Na základě provedené analýzy přínosů a nákladů lze doporučit Variantu 1, která v porovnání s variantou 0 přispívá k transparentnějšímu prostředí a rovným podmínkám pro všechny KS. Tyto přínosy více než vyváží dodatečné náklady pro stávající KS ve formě nového oprávnění k provozování KS. Je pouze zapotřebí poskytnout stávajícím KS dostatečné přechodné období, v rámci něhož budou moci připravit nový projekt. Délka přechodného období by měla reflektovat požadavky a formu autorizačního projektu.

Doporučujeme přijmout Variantu 1, která sice představuje jednorázové navýšení administrativní zátěže na straně ministerstva a podnikatelských subjektů, ale sjednocuje podmínky pro ZO a nakládání s VUŽ a přispívá k vytvoření transparentnějšího prostředí, což představuje jeden z dílčích cílů věcného záměru. Tato varianta nemá zásadní vliv na plnění cíle ve formě dosažení úrovně ZO a odděleného sběru VUŽ dle požadavků evropské směrnice, a zároveň minimalizuje rizika plynoucích pro výrobce, provozovatele solárních elektráren, obyvatele, obce, kraje a životní prostředí.

6 Právní forma kolektivního systému (§ 35 odst. 2)

6.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému a popis současného stavu

Právní osoba zajišťující společné plnění povinností výrobců v oblasti odpadních EEZ musí být založena nejméně čtyřmi výrobci EEZ, anebo jinou právníkou osobou, sdružující nejméně čtyři výrobce EEZ. Právní formu KS v oblasti EEZ současná legislativní úprava tedy specifikuje pouze do té míry, že musí jít o obchodní společnost nebo družstvo (všechny KS působící v oblasti mají formu a.s. nebo s.r.o.). Formu akciové společnosti nebo společnosti s ručením omezeným musí mít podle zákona o odpadech KS v oblasti baterií a akumulátorů a pneumatik.

Identifikace dotčených subjektů

- Kolektivní systémy

Popis cílového stavu

Cílem úpravy je při maximální možné efektivnosti sběru a kontroly KS minimalizovat jejich administrativní zátěž pomocí konzistentní právní úpravy.

6.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Zachování současného stavu.

Varianta 1

Kolektivní systémy budou moci mít právní formu pouze a.s.

- **Varianta 1a** - Právní forma a.s. nebude omezena dodatečnými požadavky
- **Varianta 1b** - Právní forma a.s. bude omezena dodatečnými požadavky (požadavek min. 4 akcionářů, pouze kmenové zaknihované akcie znějící na jméno, nemožnost vydávání akcií s rozdílnou vahou hlasů, akcie lze upisovat pouze peněžitými vklady).

Varianta 2

Možnost volby právní formy založení KS jako a.s. nebo jako s.r.o. s blíže definovanými znaky: minimální výše základního kapitálu, omezení podílů společníků žadatele, zřízení dozorčí rady atd.

V případě zavedení dodatečných požadavků by tyto měly sledovat za cíl podporu ZO a zajištění efektivní kontroly, ale neměly by představovat neopodstatněné bariéry vstupu nových subjektů.

6.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

Varianta 0 nepředstavuje pro dotčené subjekty žádné dodatečné náklady. Pouze představuje riziko nerovných podmínek pro účastníky trhu - rozdílná výše minimálního základního kapitálu, administrativní náklady apod.

b) Varianta 1

Kolektivní systémy/výrobci
Přínosy – Vyšší právní jistota, transparentnost, jednotnost podmínek pro všechny KS Náklady Varianta 1a - Náklady na převod na právní formu a.s. v případě, že KS má jinou právní formu než a.s. Varianta 1b - Náklady na povinné uschování akcií v CDCP (náklady první rok 30–40 tis. Kč, další roky 10–20 tis. Kč) a na další přizpůsobování v případě, že KS má jinou právní formu než a.s.
Státní správa
Přínosy – Vyšší právní jistota, transparentnost, jednotnost řešení

c) Varianta 2

Kolektivní systémy/výrobci
Přínosy – Vyšší právní jistota, transparentnost, možnost volby vhodnější právní formy Náklady – Náklady na přizpůsobení se požadavkům specifikovaným MŽP
Státní správa
Přínosy – Vyšší právní jistota, jednotnost podmínek pro všechny KS

Níže uvedený příklad z praxe ilustruje možné riziko plynoucí z definování právní formy KS pouze prostřednictvím právní formy obchodní korporace a nikoliv za pomoci blíže definovaných dodatečných požadavků (tj. například minimální výše základního kapitálu, existence dozorčí rady a jiné). Taková to definice je náchylná na změnu právního předpisu upravujícího příslušnou právní formu obchodní korporace a mohla by tak minimálně krátkodobě představovat riziko v případě rozvolnění příslušného právního předpisu. Po úpravě požadavku na právní formu KS tak může dojít k situaci, kdy formálně bude i nadále právní forma KS v souladu se zákonem, věcně ale nedojde k naplnění původních požadavků na právní formu KS v důsledku změny právního předpisu upravujícího příslušnou právní formu obchodní korporace.

Příklad - Změna minimální výše základního kapitálu společnosti s ručením omezeným

S účinností od 1. ledna 2014 vešel v platnost nový zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, který nově upravuje zejména společnost s ručením omezeným, jakožto jednu z nejčastějších právních forem obchodní korporace. Zákon o obchodních korporacích nově mimo jiné stanovuje minimální výši základního kapitálu na 1 Kč, nestanoví-li společenská smlouva výši základního kapitálu společnosti vyšší. Došlo tak oproti předcházející právní úpravě k snížení požadavku na minimální výši základního kapitálu u společnosti s ručením omezeným z částky 200 tis. Kč na 1 Kč.

Zdroj: EEIP, Zákon č.90/2012 Sb.

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 13: Souhrn nákladů a přínosů

	Náklady	Přínosy
Právní forma založení KS		
Varianta 0	nulová varianta	nulová varianta
Varianta 1a	Náklady pro KS spojené s transformací na akciovou společnost	Vyšší právní jistota, transparentnost
Varianta 1b	Náklady pro KS spojené s transformací na a.s. a s přizpůsobením se požadavkům specifikovaným v zákoně (např. uchování akcií v CDCP 30 - 40 tis. Kč ročně)	Vyšší právní jistota, transparentnost
<u>Varianta 2</u>	Náklady pro KS spojené s přizpůsobením se požadavkům specifikovaným v zákoně	Vyšší právní jistota, transparentnost

6.1 Návrh řešení

Žádná z variant by neměla výrazně ovlivnit primární cíl daný směrnicí EU – úroveň sběru, zvolená právní forma KS bude mít vliv především na náklady KS. Protože KS musí být schopen plnit své finanční závazky a splňovat kritéria vyplývající z povinnosti pro získání oprávnění k provozování KS, pak z důvodu vyšší transparentnosti a zaručení rovných podmínek pro povinné subjekty není vhodné zachovávání současného stavu (Varianty 0).

Na základě výše uvedeného příkladu zde existuje reálné riziko, že může dojít ke změně definice pojmu akciová společnost (i pojmu společnost s ručením omezeným), která pak může být v rozporu s původním záměrem návrhu zákona, proto je z hlediska právní jistoty hodnocena Varianta 2 jako vhodnější než Varianta 1b, případně Varianta 1a. Povinná forma a.s. by navíc představovala neopodstatněné dodatečné náklady pro některé KS ve formě převodu obchodní korporace na právní formu akciové společnosti. Na základě výše uvedeného **doporučujeme přijmout Variantu 2** - možnost volby právní formy založení KS jako a.s. nebo jako s.r.o. s blíže definovanými znaky.

7 Prokázání dostatečných záruk o schopnosti dlouhodobého financování projektu při žádosti o udělení oprávnění k provozování KS (§ 35 odst. 2 písm. j)

7.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému a popis současného stavu

Současná právní úprava v oblasti EEZ neupravuje podávání projektu při žádosti o udělení oprávnění k provozování KS. Z toho důvodu není prokazování dostatečných záruk při tomto procesu rovněž upravováno.

Identifikace dotčených subjektů

- Kolektivní systémy
- MŽP

Popis cílového stavu

Cílem je, aby KS v rámci žádosti o udělení oprávnění k provozování KS prokázaly MŽP dostatečné finanční záruky na zajištění řádného a dlouhodobého financování projektu zajišťování kolektivního plnění povinností.

7.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Zachování současného stavu.

Varianta 1

Zavedení povinnosti prokazování záruk o schopnosti dlouhodobého financování bez striktní definice těchto záruk. Rozhodnutí o schopnosti financování bude v kompetenci MŽP.

Varianta 2

Zavedení povinnosti prokazování záruk o schopnosti dlouhodobého financování se striktní definicí požadavků v rámci udělení oprávnění k provozování KS.

7.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

Varianta 0 nepředstavuje pro dotčené subjekty žádné dodatečné náklady, avšak ponechání současného stavu je při zavedení povinnosti autorizace pro KS neudržitelné, neboť je obtížné nést zodpovědnost za insolvenční KS.

b) Varianta 1

V případě Varianty 1 a 2, které zavádí požadavek prokázání dostatečných finančních záruk v rámci žádosti o udělení oprávnění k provozování KS, je zapotřebí stanovit záruky ve formě nevytváření neodůvodnitelné bariéry vstupu na trh KS (např. požadavek neúměrně vysoké záruky). V opačném případě může být ohrožen hlavní cíl, tj. navyšování míry sběru u ZO i odděleného sběru. Finanční záruka nemusí být tvořena pouze vlastním kapitálem, ale musí být zajištěna její dlouhodobost (po dobu trvání oprávnění k provozu KS).

Státní správa
Přínosy – Lepší kontrola, vyšší pravomoci, možnost optimalizace sběru Náklady – Dodatečné administrativní náklady
Stávající kolektivní systémy/výrobci
Přínosy – Vyšší jistota, snížení podnikatelských rizik Náklady – Dodatečné administrativní náklady a náklady na zajištění financování
Nové kolektivní systémy/výrobci
Přínosy – Odstranění diskriminačních bariér vstupu na trh, vyšší jistota, snížení podnikatelských rizik Náklady – Dodatečné administrativní náklady a náklady na zajištění financování, nemožnost vstoupit na trh
Veřejnost
Přínosy – Možná optimalizace sběru, vyšší právní jistota Náklady – Nejednoznačnost záruky může představovat možné korupční riziko

c) Varianta 2

Státní správa
Přínosy – Lepší kontrola, možnost optimalizace sběru Náklady – Dodatečné administrativní náklady
Stávající kolektivní systémy/výrobci
Přínosy – Vyšší právní jistota, snížení podnikatelských rizik Náklady – Dodatečné administrativní náklady a náklady na zajištění financování
Nové kolektivní systémy/výrobci
Přínosy – Odstranění diskriminačních bariér vstupu na trh, vyšší právní jistota, snížení podnikatelských rizik Náklady – Dodatečné administrativní náklady a náklady na zajištění financování, nemožnost vstoupit na trh
Veřejnost
Přínosy – Vyšší právní jistota, transparentnost, možná optimalizace sběru

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 14: Souhrn nákladů a přínosů

	Náklady	Přínosy
Prokázání dostatečných záruk o schopnosti dlouhodobého financování projektu při žádosti		
Varianta 0	nulová varianta	nulová varianta
Varianta 1	Náklady KS spojené s plněním prokázání dostatečných záruk Dodatečné administrativní náklady pro státní správu Nejednoznačnost definice může představovat korupční riziko	Vyšší právní jistota, snížení podnikatelských rizik, transparentnější prostředí.
<u>Varianta 2</u>	Náklady KS spojené s prokázáním dostatečných záruk Dodatečné administrativní náklady pro státní správu*	Vyšší právní jistota, snížení podnikatelských rizik, transparentnější prostředí.

* Dodatečné administrativní náklady pro MŽP na prokázání dostatečných finančních záruk jsou zahrnuty v rámci vyčíslené administrativní zátěže MŽP na vydání oprávnění k provozování kolektivních systémů (viz bod 4)

7.4 Návrh řešení

Ponechání současného stavu je při zavedení povinnosti oprávnění k činnosti pro KS neudržitelné, je totiž velmi obtížné nést zodpovědnost za insolvenční KS.

Obě navržené varianty (Varianta 1 a 2) zavádějí požadavek doložení existence finanční záruky, čímž se snižuje riziko nezajištění řádného a dlouhodobého financování projektu zajišťování kolektivního plnění povinností. Díky regulaci trhu pak obě varianty vedou ke snižování rizika insolvence KS.

Z hlediska státní správy se mohou benefity z vyšší volnosti při rozhodování o tom, který KS skutečně splňuje podmínku záruky dlouhodobé udržitelnosti KS na trhu, jevit výrazně vyšší než při jasně daných kritériích, ovšem náklady budou u obou variant úměrně vysoké. S přihlédnutím k vyššímu korupčnímu riziku v případě Varianty 1, doporučujeme **Variantu 2**, neboť navíc přináší vyšší právní jistoty a jednoznačnost výkladu.

8 Zapojení Ministerstva průmyslu a obchodu do řízení ve věcech oprávnění k provozování KS (§ 37, § 38 a § 129)

8.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému

Problematika vybraných výrobků a jejich životního cyklu v návaznosti na surovinovou politiku je zčásti v gesci Ministerstva průmyslu a obchodu (MPO). To je také důvodem k zapojení MPO do vydávání oprávnění k provozování KS.

Popis existujícího právního stavu v dané oblasti

MPO není zapojeno do vydávání rozhodnutí k provozování KS.

Identifikace dotčených subjektů

- a) Ministerstvo životního prostředí (MŽP),
- b) Ministerstvo průmyslu a obchodu (MPO).

Popis cílového stavu

Cílem je, aby do vydávání rozhodnutí, týkajících se oprávnění k provozování KS, bylo zapojeno MPO.

Zhodnocení rizika

Rizikem může být případné opomenutí zásadních nedostatků v podání, které může být sníženo kontrolou orgánem, v jehož gesci je dohled nad právními (podnikatelskými) subjekty.

8.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Ponechání současného stavu, kdy MŽP nežádá MPO o vyjádření k žádostem o vydání oprávnění k provozování KS.

Varianta 1

Zavedení projednávání žádostí o vydání rozhodnutí o oprávnění k provozování KS, žádostí o prodloužení platnosti rozhodnutí o autorizaci, žádostí o přeměně provozovatele KS, změn rozhodnutí o autorizaci, zrušení rozhodnutí o autorizaci a žádostí o souhlas k převodu nebo pachtu obchodního závodu provozovatele kolektivního systému s MPO.

8.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

Aktuální stav nepředstavuje žádné náklady, protože komunikace mezi MŽP a MPO v oblasti autorizace v současné době neprobíhá.

b) Varianta 1

V případě spolupráce MPO při projednávání žádostí o vydání rozhodnutí oprávnění k provozování KS, žádostí o prodloužení platnosti oprávnění, žádostí o přeměně provozovatele KS, změn nebo zrušení oprávnění a žádostí o souhlas k převodu nebo pachtu obchodního závodu provozovatele kolektivního systému lze očekávat, že MŽP získá ze strany MPO více podkladů pro správné rozhodnutí a zároveň se sníží riziko přehlédnutí závažných

nedostatků podání. Negativním aspektem je určitě zvýšení časové náročnosti správního řízení.

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 15: Porovnání nákladů a přínosů

Varianta	Přínosy	Hodnocení	Náklady	Hodnocení
Varianta 0 současný stav	žádná administrativa spojená s komunikací s MPO	***		
Varianta 1 zapojení MPO do vydávání rozhodnutí - autorizace	životní prostředí	-	MŽP - náklady na komunikaci s MPO	550 Kč/žádost
			MPO - náklady na zpracování zaslaných materiálů a vytvoření stanoviska	cca 11 700 Kč/žádost
	snížení rizika přehlédnutí závažných nedostatků v podání	***	prodloužení času na vydání rozhodnutí	**** až o měsíc

8.4 Návrh řešení

1. Varianta 1

2. Varianta 0

Cílem obou rezortů je sice snižování administrativní zátěže, avšak je doporučováno nezachovávat současný stav, kdy MPO není obligátně osloveno ze strany MŽP při udělování oprávnění KS (resp. zápisu výrobců do Seznamu), ale je preferována Varianta 1, a to z důvodu vyšší právní jistoty při řízení o udělení oprávnění KS ze strany MŽP.

9 Povinnost kolektivních systémů provádět tzv. ekomodulaci (§ 44 odst. 6 písm. a)

9.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému

Jedná se o transpozici článku 8a odst. 4 písm. b) rámcové směrnice o odpadech, dle kterého členské státy zajistí, aby byly peněžní příspěvky hrazené povinnými osobami v případě kolektivního plnění v rámci rozšířené odpovědnosti výrobce upravovány, pokud je to možné, pro jednotlivé výrobky nebo skupiny obdobných výrobků, a to zejména se zohledněním jejich trvanlivosti, opravitelnosti, opětovné použitelnosti, recyklovatelnosti a přítomnosti

nebezpečných látek, přičemž se přihlíží k jejich životnímu cyklu a zohledňují se požadavky stanovené příslušným právem EU, a pokud možno na základě harmonizovaných kritérií, aby bylo zajištěno řádné fungování vnitřního trhu. EU předpokládá v této věci vydat během roku 2019 prováděcí dokumenty.

Popis existujícího právního stavu v dané oblasti

Existující právní stav detailněji nereguluje smluvní vztah mezi KS a povinnými osobami, resp. výrobci. Většina KS deklaruje, že uzavírají se všemi výrobci smluvní vztahy jednotně a tak, aby žádné výrobky ani žádní výrobci nebyli neodůvodněně znevýhodněni v hospodářské soutěži. Tento postup je však v přímém rozporu s požadavkem na provádění ekomodulace.

Identifikace dotčených subjektů

- a) Výrobci vybraných výrobků
- b) Kolektivní systémy

Popis cílového stavu

KS při sestavování sazebníků budou u jednotlivých typů výrobků zohledňovat kromě reálných nákladů také jejich životní cyklus, čímž budou povinné osoby finančně motivovány k uvádění environmentálně příznivějších výrobních řešení na trh.

Zhodnocení rizika

Stávající stav, kdy zákon problematiku specificky nereguluje, nicméně většina KS uzavírá se všemi výrobci smluvní vztahy jednotně a tak, aby žádné výrobky ani žádní výrobci nebyli neodůvodněně znevýhodněni v hospodářské soutěži, sice v principu umožňuje provádět ekomodulaci, ale jen na dobrovolné bázi. Pro řádné provedení transpozice daných povinností do českého právního řádu je nezbytné, aby byla ekomodulace stanovena jako zákonná povinnost. ČR jinak hrozí zahájení infringementového řízení ze strany Evropské komise.

9.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

KS za stávajícího právního stavu sice mohou de facto provádět ekomodulaci, ale pouze na dobrovolné bázi, což je v rozporu s evropskou směrnicí 98/2008 ES o odpadech, která ekomodulaci stanovuje jako povinnost.

Varianta 1

KS budou povinny provádět ekomodulaci, tj. budou do struktury příspěvků za sdružené plnění promítat životní cyklus jednotlivých výrobních řešení.

9.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

Ponechání současného stavu, kdy KS ekomodulace je pouze dobrovolným nástrojem.

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Při ponechání současné legislativní úpravy, která explicitně nestanovuje povinnost KS provádět ekomodulaci, lze očekávat, že bude ze strany Evropské komise zahájeno infringementové řízení. S ohledem na soudní praxi lze reálně očekávat, že v případě ČR by výše paušální pokuty i penále mohla být cca 10 000 € denně (tj. cca 270 000 Kč denně, tj. cca 8 370 000 Kč měsíčně) a 2 000 000 € jednorázově (tj. cca 54 mil. Kč). Tyto náklady by byly hrazeny z rozpočtové kapitoly resortu, který je gestorem, tedy v tomto případě z rozpočtu MŽP.

Dopady na podnikatelské prostředí

KS neprovádějí ekomodulaci a při sestavování sazebníků promítají do výše příspěvků u jednotlivých výrobků pouze reálné náklady na sdružené plnění. Podnikatelé nejsou ekonomicky motivováni k volbě environmentálně příznivějších řešení. Tato varianta nemá vliv na změnu příjmů KS ani podnikajících subjektů.

Dopady na životní prostředí

Podnikatelské subjekty dnes nejsou motivovány k využívání ekologicky vhodnějších řešení, protože příspěvky u jednotlivých výrobků zohledňují pouze reálné náklady na kolektivní plnění.

b) Varianta 1

KS budou povinny provádět ekomodulaci, tj. budou do struktury příspěvků za sdružené plnění promítat životní cyklus jednotlivých výrobních řešení.

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

V případě včasného přijetí nové legislativy se omezí riziko infringementového řízení pro ČR a následných pokut za neplnění požadavků směrnice 98/2008 ES o odpadech.

Dopady na podnikatelské prostředí

KS, který provádí tzv. ekomodulaci, promítne do výše příspěvků pro jednotlivé výrobky nebo skupiny obdobných výrobků nejen reálné náklady na sdružené plnění, ale zohlední také životní cyklus jednotlivých výrobků nebo skupiny obdobných výrobků a bude moci více akcentovat recyklovatelnost výrobků. Výrobci tak budou finančně motivováni k uvádění environmentálně příznivějších výrobků na trh.

Tabulka 16: Administrativní zátěž spojená s ekomodulací²

Počet subjektů (ks)	18
Hodinové náklady (Kč/hod)*	317
Časová náročnost 1 KS spojená s ekomodulací (hod)**	24
Mzdové a režijní náklady 1 KS (Kč)	7 608
Odhadované náklady při počtu 18 KS (Kč)	136 944

* Hodinové sazby pro podnikatelský sektor vycházejí z průměrné mzdy roku 2018 (ČSÚ) pro sektor E - Zásobování vodou; činnosti související s odpadními vodami, odpady a sanacemi, s připočítáním 35 % odvodů na zdravotní a sociální pojištění a 43 % režijních nákladů, tzn. 317 Kč/hod.

** Administrativní zátěž byla vyčíslena na základě odborného odhadu pracovníků MŽP

Zdroj: MŽP

Z důvodu zavedení ekomodulace (výše poplatků již nemusí odrážet pouze reálné náklady na sdružené plnění, při sestavování sazebníků u jednotlivých výrobků s ukončenou životností, ale zohledňuje kromě reálných nákladů také jejich životní cyklus) dojde k jednorázovému zvýšení administrativní zátěže KS. Celková administrativní zátěž se odhaduje na 137 tis. Kč.

KS si také budou muset za účelem provedení tzv. ekomodulace nechat vypracovat odborné studie, které budou sloužit jako podklad pro její realizaci. Předpokládané jednorázové náklady na vypracování této studie činí cca 200 tis. Kč pro každou výrobovou skupinu (elektrozařízení, baterie nebo akumulátory, pneumatiky).

Dojde ke změně příjmů KS z vybraných příspěvků za sdružené plnění. Vzhledem k tomu, že není známo, jak KS tyto příspěvky nastaví a jak budou s ohledem na výši těchto příspěvků povinné osoby motivovány ke změně, nelze tuto změnu příjmů KS v současnosti kvantifikovat.

V případě, že KS budou provádět ekomodulaci, dojde pro jednotlivé podnikatelské subjekty ke změně příspěvků na zajištění sdruženého plnění a to v závislosti na tom, jak environmentálně šetrná řešení používají. Vzhledem k tomu, že není známo nastavení příspěvků KS, nelze konkrétní dopad na podnikatelské subjekty v současné době kvantifikovat. Lze očekávat, že tuto změnu příspěvků promítne podnikatelský subjekt do konečné ceny výrobků. Vedle toho lze nicméně předpokládat pozitivní dopad na recyklační průmysl, kdy eliminace některých materiálových kombinací může pozitivně přispět k snadnější recyklovatelnosti některých výrobků.

Dopady na spotřebitele

Lze očekávat, že dojde ke zdražení výrobků, které budou v rámci ekomodulace vyhodnoceny jako environmentálně málo šetrné. Oproti tomu ceny environmentálně šetrných výrobků by měly zůstat nedotčeny. Je možné, že se však tato změna promítne do cen výrobků pro spotřebitele pozitivně a spotřebitel tedy zakoupením výrobku zatíží v porovnání

---

² Výpočet administrativní zátěže je proveden dle Standardního nákladového modelu s využitím Metodiky určování velikosti a původu administrativní zátěže podnikatelů, Ministerstvo vnitra, 2007, Metodiky měření a přeměrování administrativní zátěže podnikatelů, Ministerstvo průmyslu a obchodu, 2017.

se současným stavem méně životní prostředí, a současně zaplatí méně (efekt eliminace environmentálně nevhodných řešení z trhu).

Pokud budou povinné osoby i nadále uvádět na trh výrobky, které budou ekomodulací znevýhodněny, projeví se toto znevýhodnění do ceny výrobků. Spotřebitel pak bude ekonomicky motivován k volbě environmentálně šetrnějších výrobků, neboť výrobky zatížené ekomodulací budou dražší.

Dopady na životní prostředí

Stanovení rozdílné úrovně příspěvků za sdružené plnění povede k motivaci výrobců používat environmentálně šetrnější řešení. Dojde ke zvýšení recyklace a sníží se skládkování a energetické využití odpadů vznikajících při zpracování zpětně odebraných výrobků.

Korupční rizika

Určité riziko lze možná spatřovat v důsledku zavedení ekomodulace jako zcela nového environmentálně-ekonomického nástroje. Zde lze předpokládat existenci určitého rizika ovlivňování KS při určování skupin výrobků, které mají být v rámci ekomodulace zvýhodňovány či naopak nezvýhodňovány, a to v rámci sazebníků příspěvků za služby kolektivního plnění. Evropská komise by měla k této problematice teprve v budoucnu vydat informační materiály, jakým způsobem by měla být ekomodulace v praxi realizována. Vzhledem k tomu, že směrnice o odpadech stanovuje ekomodulaci jako povinnost pro výrobce, resp. systémy rozšířené odpovědnosti výrobců, nejsou tato potenciální korupční rizika na straně státní správy, ale na straně KS. Ministerstvo by v této souvislosti mělo být v pozici dozorového orgánu, a to s ohledem na kompetenci kontrolovat činnost KS.

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 17: Porovnání nákladů a přínosů

Varianta	Přínosy	Hodnocení	Náklady	Hodnocení
Varianta 0	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
			Riziko infringementu	*****
	Podnikatelské prostředí			
	Rovné podmínky pro výrobce zapojené do KS	***	Chybí ekonomická motivace výrobců k výrobě ekologicky příznivějších výrobků	***
	Životní prostředí			
			Chybějící motivace k využívání ekologicky příznivějších technologií	*****
Varianta 1	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	Zamezení infringementu	*****		
	Podnikatelské prostředí			

		Výrobci - rozdílná výše příspěvků pro jednotlivé výrobky nebo skupiny	*
		Výrobci - změna výše příspěvků na zajištění sdruženého plnění	**
		KS - Zvýšení AZ z důvodu kalkulace příspěvků	137 tis. Kč
		KS – odborná studie jako podklad pro ekomodulaci	200 tis. Kč/skupinu výrobků
Dopady na spotřebitele			
Možné zlevnění ekologicky šetrných výrobků	-/*	Zdražení ekologicky málo šetrných výrobků	**
Životní prostředí			
Využívání ekologicky příznivějších výrobků a technologií	*****		

- bez dopadů, * velmi nízké, ** nízké, *** střední, **** vysoké, ***** velmi vysoké

9.4 Stanovení pořadí variant a výběr nejvhodnějšího řešení

1. Varianta 1

2. Varianta 0

Na základě uvedených faktů doporučujeme přijmout variantu 1, neboť se jedná o transpozici článku 8a odst. 4 písm. b) rámcové směrnice o odpadech a prostřednictvím motivace výrobců přispívá k plnění cílů v oblasti nakládání s VUŽ.

V případě nepřijetí Varianty 1 hrozí ČR zahájení infringementového řízení ze strany Evropské komise.

10 Rezerva (§ 48)

10.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému a popis současného stavu

Současná právní úprava nedefinuje způsob financování činnosti provozovatele KS, čímž nastává situace, kdy paralelně vedle sebe existují dva systémy financování obecně označované jako „zálohový“ a „průběžný“. Problematický se v určitých případech může stát „průběžný“ systém financování, kdy KS nevytváří prakticky žádnou finanční rezervu a v případě zvýšení nákladů na zajišťování kolektivního plnění (např. pokles cen druhotných surovin atd.) hrozí riziko omezení činnosti KS s následným možným poklesem míry ZO. To může mít dopad i na smluvní partnery KS, zejména zpracovatele nebo obce.

Identifikace dotčených subjektů

- Kolektivní systémy
- Zpracovatelé elektroodpadu
- Obce

Popis cílového stavu

Hlavním cílem je zajištění potřebných finančních prostředků pro krytí nákladů na kolektivní plnění povinností týkajících se rozšířené odpovědnosti výrobce v případech dynamických změn na trhu, a tím i dosažení souladu se směrnicí o odpadech článku 8a odst. 3 písm. c).

Zhodnocení rizika

Pokud nedojde k právní úpravě a bude ponechána možnost financování KS „průběžným“ systémem bez povinnosti založení rezervního fondu, existuje zde riziko, že v případě výskytu fluktuací na trhu, které se odrazí v potřebě razantního zvýšení nákladů na zajišťování kolektivního plnění (pokles cen druhotných surovin, zvýšení cen za zpracování, zvýšení cen pohonných hmot, snížení množství vybraných výrobků uváděných na trh apod.), KS nebude mít vytvořeny dostatečné finanční prostředky, aby mohl nastalou situaci rychle překlenout, a začne omezovat svoji činnost, což může být spojeno s poklesem míry zpětného odběru.

10.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Současná právní úprava nedefinuje způsob financování činnosti provozovatelů KS.

Varianta 1

Financování činnosti provozovatele KS „zálohovým“ systémem, tzn. provozovatelé KS jsou povinni vytvořit finanční rezervu (ukládáním peněžních prostředků na zvláštní vázaný účet vedený v bance) určenou na krytí budoucích nákladů na kolektivní plnění povinností výrobců.

10.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Současný stav nemá dopady na státní ani veřejné rozpočty.

Dopady na podnikatelské subjekty

Současná právní úprava prakticky nedefinuje způsob financování činnosti provozovatele kolektivního systému. Je tak umožněna paralelní existence různých systémů financování, které se obvykle rozdělují na dva základní modely obecně označované jako „zálohové“ a „průběžné“. V rámci „průběžného“ systému financování kolektivní systémy nevytváří prakticky žádnou finanční rezervu, a existuje zde riziko, že v případě výskytu fluktuací na trhu,

kteří se odrazí ve zvýšení nákladů na zajišťování kolektivního plnění (pokles cen druhotných surovin, zvýšení cen za zpracování, zvýšení cen pohonných hmot, snížení množství vybraných výrobků uváděných na trh apod.), kolektivní systém nebude mít vytvořeny dostatečné finanční prostředky, aby mohl nastatou situaci překlenout, a ve výsledku začne omezovat svoji činnost, což může být spojeno s poklesem míry zpětného odběru.

Příkladem může být např. situace začínající ekonomické recese, kdy mj. dochází k poklesu cen druhotných surovin, což má za následek zvýšení nákladů ze strany kolektivního systému nebo výrobce (vyšší náklady na zpracování). Pokud KS nemá vytvořenou finanční rezervu nebo ji má jen minimální, je nucen (za předpokladu, že má v úmyslu dále řádně fungovat) skokově zvýšit příspěvky stávajícím výrobcům, kteří do tohoto systému finančně přispívají. V době počátku ekonomické recese však obvykle zároveň klesají množství výrobků uváděných na trh, což obvykle zároveň vyvolá potřebu zvýšit příspěvky významněji než např. v případě pouhého poklesu cen druhotných surovin bez návaznosti na pokles množství prodávaných výrobků. V době počínající ekonomické recese je však jakékoliv zvyšování příspěvků vůči výrobcům ze strany KS krajně citlivé téma, a to platí o to více, pokud na trhu existuje více KS, které zajišťují kolektivní plnění v identické oblasti. Výsledkem takovéto situace je pak stav, že KS namísto zvyšování příspěvků výrobcům zavádějí různá „úsporná opatření“ (např. v oblasti osvěty, komunikace, vnitřní kontrolní činnosti, hustoty sběrné sítě), která však ve výsledku jdou proti samotnému cíli zákona, jímž je zvyšování množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Současný stav nemá dopady na obce ani kraje. Potenciálně může mít negativní vliv na rozpočty obcí.

Sociální dopady

Současný stav nemá dopady v sociální oblasti.

Dopady na životní prostředí

Současný stav může mít negativní dopady na životní prostředí. Pokud by KS, který využívá „průběžný“ systém financování (a nevytváří prakticky žádnou finanční rezervu), ukončil svoji činnost, hrozí riziko, že část odpadních EEZ nebude zrecyklována a bude představovat v konečném důsledku zátěž pro životní prostředí.

b) Varianta 1

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Nepředpokládáme dopady na státní ani veřejné rozpočty.

Dopady na podnikatelské subjekty

Provozovatelé KS jsou povinni vytvořit finanční rezervu (ukládáním peněžních prostředků na zvláštní vázaný účet vedený v bance) určenou na krytí budoucích nákladů na kolektivní plnění povinností výrobců. KS, které jsou financovány „průběžným“ systémem jsou obvykle levnější, a z toho důvodu vyžadují od výrobců EEZ nižší příspěvky. Z toho vyplývá, že zapojení do těchto KS bývá pro výrobce výhodnější. Lze tedy očekávat, že pro výrobce EEZ, kteří plnili

své zákonné povinnosti ohledně ZO prostřednictvím KS financovaného „průběžným“ systémem dojde ke zdražení příspěvků z důvodu tvorby finanční rezervy KS.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Navrhovaná právní úprava bude mít pozitivní dopad na obce. Pokud budou KS financovány „zálohovým“ systémem, budou mít i v případě výskytu fluktuací na trhu dostatek financí na zajištění ZO OEEZ a budou přispívat obcím na sběr OEEZ. Lze tedy očekávat, že občané budou OEEZ odkládat na místa ZO a méně OEEZ bude končit ve smíšeném komunálním odpadu, který financují obce.

Sociální dopady

Nepředpokládáme sociální dopady.

Dopady na životní prostředí

Tato regulace bude mít pozitivní dopad na životní prostředí, neboť zajišťuje potřebné finanční prostředky pro krytí budoucích nákladů na kolektivní plnění povinností týkajících se rozšířené odpovědnosti výrobce, čímž bude zajištěna řádná recyklace odpadních EEZ. Díky tomu se snižuje riziko úniku nebezpečných látek obsažených v EEZ a kontaminace ŽP těmito látkami při nesprávném nakládání s nimi. Zároveň řádnou recyklací dochází také k úspoře materiálů využívaných v EEZ díky opětovnému využití a zajištění materiálu pro budoucí využití a úspoře energie.

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 18: Porovnání přínosů a nákladů

Varianta	Přínosy	Hodnocení	Náklady	Hodnocení
Varianta 0	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	-	-	-	-
	Podnikatelské subjekty			
	KS – nemají povinnost vytvářet finanční rezervu	**	-	-
	Výrobci EEZ – možnost volby KS financovaného levnějším „průběžným“ systémem	***	-	-
	Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
-	-	V případě nedostatečného financování ZO OEEZ od KS, hrozí odkládání OEEZ do komunálního odpadu financovaného obcemi	**	

	Sociální dopady			
	-	-	-	-
	Životní prostředí			
	-	-	Při nesprávném nakládání s OEEZ bez finanční rezervy na sběr a recyklaci OEEZ hrozí riziko kontaminace ŽP nebezpečnými látkami obsaženými v OEEZ	***
Varianta 1	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	-	-	-	-
	Podnikatelské subjekty			
			KS – povinnost vytvářet finanční rezervu	**
			Výrobci EEZ, kteří využívali KS financovaný „průběžným“ systémem – zdražení příspěvků z důvodu tvorby rezervy KS	***
	Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
	V případě zajištění dostatečného financování ZO OEEZ od KS, snížení rizika odkládání OEEZ do komunálního odpadu financovaného obcemi	**	-	-
	Sociální dopady			
	-	-	-	-
	Životní prostředí			
Vytvořením rezervy na zajištění řádné recyklace OEEZ se sníží riziko úniku nebezpečných látek obsažených v OEEZ a kontaminace ŽP a dochází k úspoře materiálů i energií	***	-	-	

- bez dopadů, * velmi nízké, ** nízké, *** střední, **** vysoké, ***** velmi vysoké

10.4 Návrh řešení

Stanovení pořadí variant a výběr nejvhodnějšího řešení

1. Varianta 1
2. Varianta 0

Doporučujeme přijmout Variantu 1, která zajistí potřebné finanční prostředky pro krytí budoucích nákladů na kolektivní plnění povinností týkajících se rozšířené odpovědnosti výrobce, a tím zajistí soulad se směrnicí o odpadech článku 8a odst. 3 písm. c).

11 Spolupráce mezi provozovateli KS (§ 49)

11.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému a popis současného stavu

Současná právní úprava neupravuje spolupráci mezi KS.

Identifikace dotčených subjektů

- Kolektivní systémy
- MŽP

Popis cílového stavu

Hlavním cílem je dosažení minimální požadované úrovně sběru VUŽ, především OEEZ. Vedlejším cílem je zajištění transparentního prostředí na trhu KS.

11.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Zachování současného stavu.

Varianta 1

KS mohou vzájemně spolupracovat.

Varianta 1a – Pouze v oblasti zajištění společné sběrné sítě nebo realizace osvětových aktivit či výzkumné činnosti.

Varianta 1b – V oblasti zajištění společné sběrné sítě nebo realizace osvětových aktivit či výzkumné činnosti. Spolupráce může probíhat též v oblasti sdílení nákladů na sběrnou síť a ZO vybraných výrobků (tzv. clearing).

11.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

Varianta 0 nepředstavuje pro dotčené subjekty žádné dodatečné náklady.

b) Varianta 1

V případě variant 1a a 1b patří mezi hlavní obecné přínosy vyšší právní jistota v důsledku specifikace spolupráce KS. Dalším přínosem v závislosti na volbě subvarianty je v důsledku vzájemné spolupráce KS možnost snížit náklady na celý systém zajištění rozšířené odpovědnosti výrobce. Snížení nákladů by se mohlo pozitivně promítnout jak v potenciálním navýšení úrovně ZO a odděleného sběru, tak i ve formě nižších recyklačních příspěvků. V případě varianty 1b (umožnění clearingových plateb mezi systémy) může být potenciální efekt na navýšení úrovně sběru dokonce ještě vyšší. Existence možnosti clearingových plateb zvýší motivaci KS sbírat nad požadovaný limit, neboť „nadbytečné náklady“ spojené se sběrem nad limit mohou být v rámci clearingových plateb zaplacený KS, které nedosahují požadovaného limitu. Bez existence clearingových plateb nikdo nemá motivaci sbírat nad limit, protože se tím znevýhodňuje oproti ostatním KS (vyšší náklady). To platí zejména u komodit se zápornou hodnotou, kde KS ještě musí významně platit i za zpracování (například úsporné žárovky a zářivky). Obecně tak platí, že vzájemná spolupráce KS má významně pozitivní přínos na hlavní cíl, tj. splnění požadavků Směrnice OEEZ na úroveň ZO. Díky uzavření dohody mezi KS dojde i k vytvoření transparentnějšího prostředí. Po uzavření této dohody bude ministerstvu poslána informace o této dohodě pro možnou kontrolu.

Státní správa
Přínosy – Možnost optimalizace sběru, navíc varianta 1b může některé KS motivovat k plnění svých povinností nad stanovený limit. Náklady – Nutnost zlepšené kontroly a evidence zejména v případě Varianty 1b povolení clearingů
Kolektivní systémy/výrobci
Přínosy – Vyšší právní jistota, možnost sdílet náklady s ostatními KS, snížení podnikatelských rizik Náklady – Dodatečné administrativní náklady na vzájemnou spolupráci
Veřejnost
Přínosy – Vyšší právní jistota, transparentnost, možnost snížení nákladů na systém zajišťující rozšířenou odpovědnost výrobce (nižší recyklační poplatky)

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 19: Souhrn nákladů a přínosů

	Náklady	Přínosy
Spolupráce více KS		
Varianta 0	nulová varianta	nulová varianta
<u>Varianta 1a</u>	Náklady pro KS v souvislosti s navýšením administrativních nákladů.	Vyšší právní jistota, možnost sdílet náklady s ostatními KS, snížení podnikatelských rizik
<u>Varianta 1b</u>	Náklady pro KS v souvislosti s navýšením administrativních nákladů.	Vyšší právní jistota, možnost sdílet náklady s ostatními KS, snížení podnikatelských rizik. Motivace KS plnit nad stanovený limit.

11.4 Návrh řešení

S ohledem na splnění cíle, jímž je dosažení minimální požadované úrovně sběru VUŽ, především OEEZ za současného zajištění transparentního prostředí na trhu KS **doporučujeme realizovat Variantu 1a nebo 1b v závislosti na politickém rozhodnutí**, neboť existence clearingů představuje určité přínosy ve formě zvýšené motivace, ovšem nese sebou také náklady. V současnosti není zřejmé, v jaké podobě by clearing mezi KS fungoval, zda na individuální bázi či prostřednictvím operátora trhu, jako je tomu v zahraničí.

12 Ověřování údajů - Povinnost provádět audit (§ 53)

12.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému

Jedná se o transpozici rámcové směrnice 98/2008 ES o odpadech. Povinnost KS provádět audit účetnictví a evidencí o vybraných výrobcích a výrobcích s ukončenou životností nezávislým auditorem.

Popis existujícího právního stavu v dané oblasti

V současné době mají KS (v oblasti baterií a akumulátorů a pneumatik) povinnost provádět audit účetní uzávěrky a vedení evidencí. Toto v současné době neplatí v oblasti EEZ.

Identifikace dotčených subjektů

- a) Kolektivní systémy (KS),
- b) Ministerstvo životního prostředí (MŽP, ministerstvo).

Popis cílového stavu

Cílem je, aby ministerstvo mělo průběžný přehled o hospodaření a vedení evidencí KS při provádění dohledu nad jejich činností.

Zhodnocení rizika

Hlavním rizikem je, že MŽP na špatné hospodaření či vedení evidencí nepřijde do té doby, než po KS zůstane ekologická zátěž v podobě mnoha tun VUŽ, na jejichž zpracování nebudou finance.

12.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Provozovatel KS není povinen mít ověřenou řádnou nebo mimořádnou účetní závěrku auditorem.

Varianta 1

Provozovatel KS je povinen mít ověřenou řádnou nebo mimořádnou účetní závěrku auditorem. Provozovatel KS musí zajistit ověření správnosti a úplnosti údajů o množství výrobků uvedených na trh, vedení evidencí, množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností a nakládání s nimi.

12.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Současný stav nemá dopady na státní ani veřejné rozpočty.

Dopady na podnikatelské subjekty

U této varianty hrozí riziko špatného hospodaření KS s peněžními prostředky získanými z příspěvků výrobců k zajištění splnění povinností výrobců ve vztahu k vybraným výrobkům, které uvedli na trh. Špatné hospodaření, včetně vedení evidencí apod. nemusí být bez kontroly včas odhaleno.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Současný stav nemá dopady na obce ani kraje.

Sociální dopady

Současný stav nemá dopady v sociální oblasti.

Dopady na životní prostředí

Současný stav může mít negativní dopady na životní prostředí. Pokud by provozovatel KS špatně hospodařil s vybranými peněžními prostředky a tyto prostředky by nebyly použity na financování ZO, hrozí riziko, že část vybraných výrobků s ukončenou životností nebude zrecyklována a bude představovat v konečném důsledku zátěž pro životní prostředí.

b) Varianta 1

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Nepředpokládáme dopady na státní ani veřejné rozpočty.

Dopady na podnikatelské subjekty

Provozovatel KS bude povinen mít ověřenou řádnou nebo mimořádnou účetní závěrku auditorem k ověření správnosti a úplnosti údajů o množství výrobků uvedených na trh, vedení evidencí, množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností a nakládání s nimi. Každoroční náklady KS na činnost spojenou s auditem jsou odhadovány na 100 – 400 tis. Kč v závislosti na společnosti, která audit provádí a velikosti subjektu, který je auditován. Přínosem je zajištění kontroly řádného nakládání KS s příspěvků výrobců vybranými k zajištění splnění povinností výrobců ve vztahu k vybraným výrobkům, aby tyto peněžními prostředky byly použity na financování ZO vybraných výrobků s ukončenou životností.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Nepředpokládáme dopady na obce ani kraje.

Sociální dopady

Nepředpokládáme sociální dopady.

Dopady na životní prostředí

Zajištění kontroly řádného nakládání s vybranými peněžními prostředky bude mít pozitivní dopad na ŽP, neboť se tím snižuje riziko kontaminace životního prostředí nebezpečnými látkami obsaženými ve vybraných výrobcích s ukončenou životností při nesprávném nakládání s nimi.

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 20: Porovnání přínosů a nákladů

Varianta	Přínosy	Hodnocení	Náklady	Hodnocení
Varianta 0	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	-	-	-	-
	Podnikatelské subjekty			
	KS – nemají povinnost auditu účetní uzávěrky	***	Riziko špatného hospodaření s peněžními prostředky	****
	Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
	-	-	-	-
	Sociální dopady			
	-	-	-	-

	Životní prostředí			
	-	-	Při nesprávném hospodaření KS hrozí riziko kontaminace ŽP nebezpečnými látkami obsaženými ve VUŽ	***
Varianta 1	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	-	-	-	-
	Podnikatelské subjekty			
	Kontrola pro výrobce VUŽ zapojené do KS, že s příspěvky na zajištění ZO je nakládáno řádně a slouží k danému účelu	****	KS – povinnost provádět audit účetní uzávěrky	100-400 tis. Kč/rok
	Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
	-	-	-	-
	Sociální dopady			
	-	-	-	-
	Životní prostředí			
	Při správném hospodaření KS se snižuje riziko vzniku případné ekologické zátěže	***	-	-

- bez dopadů, * velmi nízké, ** nízké, *** střední, **** vysoké, ***** velmi vysoké

12.4 Návrh řešení

Stanovení pořadí variant a výběr nejvhodnějšího řešení

1. Varianta 1
2. Varianta 0

Doporučujeme přijmout Variantu 1, protože výrazně omezuje riziko špatného hospodaření, čímž se zároveň výrazně snižuje riziko vzniku ekologické zátěže a následných nákladů na její odstranění.

13 Odebrání oprávnění k provozování KS (§ 55)

13.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému a popis současného stavu

Současný zákon neumožňuje přímo odebrání oprávnění k provozování KS ze strany MŽP. Tento úkon tedy nemá jasně stanovené podmínky a vzhledem ke značné právní nejistotě dotčených subjektů je potřeba tuto oblast legislativně upravit.

Identifikace dotčených subjektů

- a) MŽP,
- b) Kolektivní systémy.

Popis cílového stavu

Cílem je vytvořit transparentní systém, který bude přispívat k navyšování úrovní sběru a zároveň nebude podněcovat kolektivní systém k obcházení zákona – například ve formě vytvoření fiktivních sběrných míst, které by kolektivní systém zakládal z důvodu vyhnutí se odebrání oprávnění k provozování KS.

13.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Zachování současného stavu.

Varianta 1

Stanovení jednoznačných podmínek, za kterých bude možno zahájit s KS správní řízení o odebrání oprávnění k provozování KS.

13.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

Současný stav nepředstavuje pro dotčené subjekty dodatečné náklady.

b) Varianta 1

V případě úvah o zavedení přesně definovaných podmínek vedoucích v případě jejich nesplnění ke správnímu řízení o odebrání oprávnění k provozování KS je zapotřebí důkladně zvážit stanovené podmínky tak, aby nedocházelo k negativním dopadům na úroveň sběru VUŽ, zejména OEEZ. Právní předpis by měl obsahovat jednoznačně definované podmínky tak, aby nedocházelo k obcházení zákona a ke vzniku korupčních rizik. Naopak podmínky by měly mít i charakter motivační. Existence jasně definovaného systému pravidel bude mít pozitivní efekt na transparentnost prostředí, v němž se jednotliví aktéři pohybují.

Kromě podmínek vycházejících z požadavků pro udělení oprávnění k provozování KS (např. hustota sběrné sítě) by s ohledem na motivační charakter měly být podmínky navázané na cíle sběru definované Směrnicí OEEZ. Zároveň by dané podmínky měly kromě motivace odrážet i reálnou situaci na trhu a umožnit tak povinným subjektům jejich splnění v případě řádného výkonu povinností vyplývajících z rozšířené odpovědnosti výrobců (střednědobý horizont).

Níže uvádíme příklady několika podmínek vycházejících z cíle úrovně ZO společně s možnými přínosy a riziky vyplývajícími z dané podmínky.

Tabulka 21: Příklady stanovení cílů sběru

Podmínka	Přínosy	Rizika
Cíl absolutní (např. úroveň zpětného odběru OEEZ dle směrnice)	Jednoznačně definovaný Motivační Zohledňuje cíl stanovený evropskou legislativou V případě sankce ze strany EU nejednoznačná možnost přenesení na povinné subjekty.	V případě nepříznivých podmínek na trhu povinnost zahájit správní řízení o odebrání oprávnění se všemi subjekty Přílišný tlak na ZO vedoucí k možné „manipulaci“ s údaji ve snaze splnit cíle Nezohledňuje možnou cyklicitu ekonomiky a změnu podmínek na trhu
Cíl relativní (např. % z cíle stanoveného evropskou směrnicí, % z průměru dosahované v dané skupině)	Jednoznačně definovaný Motivační Při správném nastavení umožní vždy existenci alespoň jednoho subjektu, s nímž nebude zahájeno správní řízení	Nedostatečné motivace v případě příliš měkkého limitu. Tlak na ZO vedoucí k možné „manipulaci“ s údaji Nezohledňuje možnou cyklicitu ekonomiky a změnu podmínek na trhu V případě sankce ze strany EU nejednoznačná možnost přenesení na povinné subjekty.
Střednědobý časový aspekt (posuzování na základě delšího časového horizontu např. průměr z posledních tří let)	Alespoň částečně zohledňuje možnou cyklicitu ekonomiky a změnu podmínek na trhu Alespoň minimální motivace krátkodobě přepřehovat cíle z důvodu nejistoty spojené s plněním kvót v budoucnosti Umožňuje lepší adaptaci ze strany povinných subjektů	Střednědobost může vést ke krátkodobému snížení motivace V rámci střednědobosti kritéria mohou KS neplnit svoji roli působit na trhu déle (max. dobu horizontu) V případě sankce ze strany EU obtížnější přenesení sankce na povinné subjekty

Zdroj: EEIP

Z výše uvedené tabulky a na základě analýzy rizik a přínosů doporučujeme v případě volby Varianty 1 kombinaci absolutního cíle s cílem relativním, obecně sledovanými ve střednědobém horizontu. Zároveň doporučujeme včas komunikovat volbu typu výpočtu cíle

úrovně zpětného odběru a odděleného sběru OEEZ ze strany MŽP k povinným subjektům tak, aby povinné subjekty měly dostatečně dlouhou dobu na adaptaci. Včasná komunikace zvolené metody výpočtu cíle přispěje k vyšší právní jistotě a zároveň významně sníží riziko případného nenaplnění cíle v důsledku existence nejasnosti ohledně volby výpočtu cíle.

Zároveň v případě volby varianty 1 a stanovení podmínky na základě cíle sběru doporučujeme stanovovat cíle s přihlédnutím ke specifikům jednotlivých skupin, nikoliv jednotně pro všechny skupiny.

Stejně jako pro některé předchozí body je i zde velmi důležitá kvalitní evidence a možnost křížové kontroly, což by mělo významně snižovat riziko manipulace s údaji a uvádění nepravdivých či zkreslených údajů.

Státní správa
Přínosy – Transparentnost systému, pokles nákladů na případné soudní spory plynoucí z nejednoznačnosti současné právní úpravy, optimalizace sběru, jistá forma sankcí pro KS Náklady – Náklady na správní řízení, náklady na monitorování plnění povinností KS
Stávající kolektivní systémy/výrobci
Přínosy – Vyšší právní jistota a transparentnost Náklady – Náklady spojené s přípravou podkladů pro správní řízení
Nové kolektivní systémy/výrobci
Přínosy – Vyjasnění právních požadavků pro vstup na trh, vyšší právní jistota, transparentnost Náklady – Náklady spojené s přípravou podkladů pro správní řízení
Veřejnost
Přínosy – Vyšší právní jistota, transparentnost, motivační prvek k vyšší úrovni zpětného odběru, lepší přístupnost sběrových míst

S ohledem na obtížnou měřitelnost výše uvedených přínosů byly vyčíslovány pouze náklady spojené s Variantou 1 – náklady zúčastněných subjektů spojené se správním řízením. Níže uvedené tabulky představují maximální možné roční náklady pro dotčené subjekty při předpokladu zahájení správního řízení se všemi KS.

Náklady na přípravu podkladů pro správní řízení k odebrání oprávnění na straně KS nejsme schopni přesně určit s ohledem na různou časovou náročnost dle důvodu zahájení správního řízení. Časová náročnost na vytvoření dokumentace a předání odpovědnému orgánu je odhadována až na 100 hodin (2,5 pracovní týdne) a dále pak cca 15 hodin spojených s projednáním. Jedná se pouze o hrubý odhad, který se může lišit dle velikosti subjektu, potřeby komunikace a dalších parametrů, které ovlivňují časovou náročnost

Tabulka 22: Náklady kolektivního systému na správní řízení

Mzdové a režijní náklady (Kč/hod)*	317
Časová náročnost na přípravu podkladů pro 1 správní řízení (hod/správní řízení)	100
Časová náročnost spojená s projednáváním (hod/správní řízení)	15
Mzdové a režijní náklady na správní řízení (Kč/správní řízení)	36 455

* Hodinové sazby pro podnikatelský sektor vycházejí z průměrné mzdy roku 2018 (ČSÚ) pro sektor E - Zásobování vodou; činnosti související s odpadními vodami, odpady a sanacemi, s připočítáním 35 % odvodů na zdravotní a sociální pojištění a 43 % režijních nákladů.

Tabulka 23: Náklady MŽP na 1 správní řízení

Náklady MŽP správní řízení	
Mzdové a režijní náklady (Kč/hod)*	456
Časová náročnost na přípravu podkladů a projednávání pro 1 správní řízení (hod/správní řízení)	120
Mzdové a režijní na správní řízení (Kč/správní řízení)	54 720

* Pro výpočet hodinových nákladů státní správy (MŽP) je dle metodiky MV použita 13. třída, 7. stupeň (s připočítáním 35 % odvodů na zdravotní a sociální pojištění, 20 % zohlednění osobních příplatků a odměn a 43 % režijní náklady).

Očekáváme, že tento krok bude realizován výjimečně. Náklady tohoto opatření jsou tedy spíše teoretické. Nevyčíslitelným nákladem může být pouze určitá právní nejistota v případě, že nebudou striktně a jasně stanoveny podmínky odnětí autorizace.

Mimo výše uvedené náklady a přínosy Varianty 1 je dále třeba v případě jejího zavedení a současně ustanovení povinnosti, že místo zpětného odběru bude určené výrobcem (bude mít smlouvu s KS), započítat náklady spojené s rizikem obtížnějšího přístupu zpracovatelů ke komoditě v důsledku nemožnosti zřízení místa ZO bez souhlasu výrobce. Platí nicméně, že toto opatření může mít negativní vliv na individuální zpracovatele, na druhou stranu je však kompatibilní se systémem požadovaným Směrnicí OEEZ, kdy odpovědnost za nakládání s OEEZ nese výrobce, a s variantou, že KS může být sankcionován odebráním oprávnění v případě neplnění podmínek stanovených zákonem, pokud jedna z těchto podmínek bude navázána na cíle sběru. V případě, že novou právní úpravou bude zaručena dostatečná a spolehlivá kontrola i kvality zpracování, a správně nastaveny jeho standardy, nemělo by toto opatření vést k nákladům ve formě špatně zpracovaného OEEZ.

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 24: Souhrn nákladů a přínosů

	Náklady	Přínosy
Odebrání oprávnění k provozování KS		
Varianta 0	nulová varianta	nulová varianta
<u>Varianta 1</u>	Náklady na případné správní řízení ze strany MŽP 55 000 Kč za správní řízení. Náklady KS na správní řízení mohou dosahovat 36 000 Kč.	Vyšší právní jistota, transparentnost, postížitelnost (možnost udělení sankcí).

13.4 Návrh řešení

V porovnání se současným stavem přínosy Varianty 1 jednoznačně převažují. Náklady zavedení Varianty 1 mohou být hodnoceny jako zanedbatelné (vzhledem k počtu KS působících na českém trhu), proto navrhuje, aby právě tato varianta byla vybrána jako řešení daného problému. KS budou profitovat z vyšší právní jistoty a budou schopny se lépe přizpůsobit daným podmínkám. Budou-li cíle dané zákonem pro všechny subjekty reálně dosažitelné a jednoznačně definované (ale ne podhodnocené), pak budou subjekty motivovány k navyšování úrovně ZO a odděleného sběru, což představuje přínos zejména pro stát z hlediska snížení rizika sankcí ze strany EU a širokou veřejnost v důsledku zlepšení ochrany životního prostředí. Vzhledem k definici cílů EU doporučujeme tyto cíle nejpozději po třech letech účinnosti vyhodnotit a případně přehodnotit výši optimálních cílů.

14 Převod peněžních prostředků při zániku oprávnění k provozování KS (§ 56)

14.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému a popis současného stavu

Dosavadní právní úprava neřeší, jak má být naloženo s peněžními prostředky získanými z příspěvků výrobců, resp. v případě ukončení činnosti KS. V případě, že provozovatel KS ukončí svoji činnost, vybrané finanční prostředky se stávají majetkem právnické osoby, která dříve provozovala kolektivní systém. Zároveň na trhu zůstávají vybrané výrobky, pro které KS dosud nezajistil za výrobce splnění povinností ZO a zpracování. Následkem toho na trhu vzrůstá objem zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností, jejichž sběr a recyklaci musí finančně zajistit ostatní výrobci, resp. KS.

Identifikace dotčených subjektů

- Kolektivní systémy

Popis cílového stavu

Hlavním cílem je zajistit financování zpětného odběru vybraných výrobků i v případě zániku KS nebo při odebrání jeho oprávnění k činnosti tzn. zajistit, aby peněžní prostředky získané z příspěvků výrobců včetně výnosů z nich i nadále sloužily účelu, pro který byly vybrány, tj. k zajištění splnění povinností výrobců ve vztahu k vybraným výrobkům, které uvedli na trh.

Zhodnocení rizika

V případě, že provozovatel KS ukončí svoji činnost, zpravidla jsou na trhu vybrané výrobky, pro které KS dosud nezajistil za výrobce splnění povinností ZO a zpracování. Pokud nejsou finanční prostředky zaniklého KS účelově vázány, je tím ohrožen hlavní účel, pro který jsou finanční prostředky určeny, a to je sběr a zpracování zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností. Zároveň pokud by nějaký KS ukončil svoji činnost a vybrané peněžní prostředky by nebyly použity na financování ZO, hrozí riziko, že část vybraných výrobků s ukončenou životností nebude zrecyklována a bude představovat v konečném důsledku zátěž pro životní prostředí. Současně by právnická osoba, která dříve provozovala kolektivní systém, doznala zjevného nepřiměřeného obohacení.

14.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Současná právní úprava nijak neřeší, jak má být naloženo s peněžními prostředky získanými z příspěvků výrobců v případě ukončení činnosti KS.

Varianta 1

Při zániku KS nebo při odebrání oprávnění k jeho provozování KS musí být všechny dosud nevyužité peněžní prostředky získané z příspěvků výrobců včetně výnosů z nich a prostředky tvořící rezervu převedeny provozovateli kolektivního systému, který plnění povinností těchto výrobců převzal. V případě, že je více takových provozovatelů KS, zákon uvádí pravidlo, podle něhož se převede každému z nich poměrná část.

14.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Současná právní úprava nemá dopady na státní ani veřejné rozpočty.

Dopady na podnikatelské subjekty

Dosavadní právní úprava neřeší, jak má být naloženo s peněžními prostředky získanými z příspěvků výrobců v případě ukončení činnosti KS. V případě, že provozovatel KS ukončí svoji činnost, zpravidla jsou na trhu vybrané výrobky, pro které KS dosud nezajistil za výrobce splnění povinností ZO a zpracování. Pokud jsou v KS v okamžiku ukončení jeho činnosti

peněžní prostředky získané z příspěvků výrobců, teoreticky mohou zůstat bývalému provozovateli KS nebo se v případě jeho zániku stát majetkem jeho právního nástupce nebo součástí likvidačního zůstatku, který se rozděluje mezi společníky. Tím je ovšem ohrožen hlavní účel, pro který jsou finanční prostředky určeny, a to je sběr a zpracování zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností. Následkem toho by na trhu vzrostl objem zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností, jejichž sběr a recyklaci by museli zajistit (i finančně) ostatní výrobci, resp. KS (pokud v dané oblasti funguje více KS). Pokud v dané oblasti (např. pneumatiky) funguje pouze 1 KS, hrozí zároveň riziko zvýšené zátěže pro životní prostředí, v případě, že by KS ukončil svoji činnost a nebyl tak zajištěn ZO a zpracování vybraných výrobků s ukončenou životností žádným jiným KS.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Současná právní úprava nemá dopady na obce ani kraje.

Sociální dopady

Současná právní úprava nemá dopady v sociální oblasti.

Dopady na životní prostředí

Současný stav může mít negativní dopady na životní prostředí. Pokud by nějaký KS ukončil svoji činnost a vybrané peněžní prostředky by nebyly použity na financování ZO, hrozí riziko, že část vybraných výrobků s ukončenou životností nebude zrecyklována a bude představovat v konečném důsledku zátěž pro životní prostředí.

b) Varianta 1

Při zániku oprávnění k provozování KS musí být s dosud nevyužitými peněžními prostředky získanými z příspěvků výrobců včetně výnosů z nich naloženo tak, aby i nadále sloužily účelu, pro který byly vybrány, tj. k zajištění splnění povinností výrobců ve vztahu k vybraným výrobkům, které uvedli na trh.

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Nepředpokládáme dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty.

Dopady na podnikatelské subjekty

Provozovatel KS, jemuž zaniklo oprávnění k provozování KS musí peněžní prostředky získané z příspěvků výrobců z nich a prostředky tvořící finanční rezervu převést provozovateli KS, který plnění povinností výrobců převzal. Jestliže výrobci ze zanikajícího KS „přejdou“ k různým KS, převede se těmto provozovatelům KS poměrná část těchto peněžních prostředků, která odpovídá poměru příspěvků uhrazených za výrobky uvedené na trh za období posledních 2 let před zánikem oprávnění provozovatele KS každým výrobcem, který měl ke dni zániku oprávnění s provozovatelem KS, jehož oprávnění zaniklo, uzavřenou smlouvu o kolektivním plnění. Provozovatel KS, který převzal plnění povinností výrobců není oprávněn po těchto výrobcích vyžadovat opětovnou úhradu příspěvků za výrobky jimi uvedené na trh do dne zániku oprávnění provozovatele KS, s nímž měl výrobce před převzetím povinností uzavřenou smlouvu o kolektivním plnění.

V případě přeměny provozovatele KS musí být před zápisem přeměny do obchodního rejstříku doloženo ministerstvu, že všechny nevyužité prostředky, výnosy z nich včetně rezervy byly převedeny KS, který převzal závazky výrobců, kde budou účelově vázané na zajištění nakládání s výrobky s ukončenou životností.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Nepředpokládáme dopady na obce ani kraje.

Sociální dopady

Nepředpokládáme sociální dopady.

Dopady na životní prostředí

Zajištění financování ZO vybraných výrobků s ukončenou životností i v případě zániku KS nebo přeměně provozovatele KS bude mít pozitivní dopad na ŽP, neboť se tím snižuje riziko kontaminace životního prostředí nebezpečnými látkami obsaženými ve vybraných výrobcích s ukončenou životností při nesprávném nakládání s nimi. Zároveň řádnou recyklací dochází také k úspoře materiálů využívaných ve vybraných výrobcích díky opětovnému využití a zajištění materiálu pro budoucí využití a úspoře energií.

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 25: Porovnání přínosů a nákladů

Varianta	Přínosy	Hodnocení	Náklady	Hodnocení
Varianta 0	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	-	-	-	-
	Podnikatelské subjekty			
	-	-	V případě zániku či přeměně KS riziko použití finančních prostředků (příspěvků od výrobců VUŽ na ZO) k jiným účelům než ke ZO	****
	Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
	-	-	-	-
	Sociální dopady			
	-	-	-	-
	Životní prostředí			
-	-	Při nesprávném nakládání s VUŽ riziko kontaminace ŽP nebezpečnými látkami obsaženými ve VUŽ	***	

Varianta 1	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	-	-	-	-
	Podnikatelské subjekty			
	Ochrana výrobců VUŽ, kteří řádně odvádí do KS příspěvky na ZO VUŽ, aby byly tyto prostředky účelově využity i v případě zániku KS	****	-	-
	Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
	-	-	-	-
	Sociální dopady			
	-	-	-	-
	Životní prostředí			
	Recyklací VUŽ se sníží riziko úniku nebezpečných látek obsažených ve VUŽ a kontaminace ŽP a dochází k úspoře materiálů i energií	***	-	-

- bez dopadů, * velmi nízké, ** nízké, *** střední, **** vysoké, ***** velmi vysoké

14.4 Návrh řešení

Stanovení pořadí variant a výběr nejvhodnějšího řešení

1. Varianta 1
2. Varianta 0

Doporučujeme přijmout Variantu 1, která zajistí financování ZO vybraných výrobků s ukončenou životností i v případě zániku nebo přeměny provozovatele KS, neboť stanovuje pravidla pro převod peněžních prostředků získaných z příspěvků výrobců včetně výnosů z nich a prostředků tvořících finanční rezervu.

III. Elektrozařízení

15 Zpětný odběr odpadních EEZ v ČR a vybraných evropských státech

15.1 Obecný popis současného tuzemského a zahraničního právního stavu v dané oblasti

Systém zpětného odběru elektrozařízení existuje v ČR s různými úpravami od roku 2005, nicméně řada aspektů jeho fungování je dlouhodobě kritizována - například nedostatečná kontrola ze strany veřejných institucí, např. v oblasti nastavování recyklačních příspěvků. V rámci aplikace stávajícího zákona se některé zavedené instituty neosvědčily nebo potřebují upravit, jiné instituty naopak zcela chybí. **Hodnocení dopadů regulace se snaží na problémy reflektovat posouzením jejich oprávněnosti a relevance a návrhem případných opatření – viz podkapitoly jednotlivých věcných okruhů, kde je detailněji rozebrán konkrétní problém.** Hlavním cílem jednotlivých opatření uvedených níže je vždy zajištění vysoké úrovně ochrany životního prostředí a lidského zdraví a eliminace negativních dopadů ze vzniku odpadů z vybraných výrobků v souladu s příslušnými předpisy EU.

Zpětným odběrem elektrozařízení (EEZ) se rozumí odebrání použitých EEZ pocházejících z domácností od spotřebitelů na místě k tomu určenému. Od tohoto pojmu je potřeba odlišit pojem oddělený sběr elektroodpadu, který je definován podobně jako zpětný odběr s tím rozdílem, že jedná se o EEZ nepocházející z domácností.

Výrobci EEZ mají několik možností, jak plnit svoji povinnost zajištění systému zpětného odběru EEZ a odděleného sběru elektroodpadu – mohou využít jeden z následujících tří systémů plnění povinností výrobce:

- Individuální systém – vytvořený a provozovaný samostatně a na vlastní náklady jedním výrobcem,
- Solidární systém – vytvořený a provozovaný dvěma nebo více výrobci,
- Kolektivní systém – vytvořený výrobcí nebo výrobcí pověřenou právnickou osobou a provozovaný právnickou osobou odlišnou od výrobce nebo výrobcem pověřené právnické osoby.

Z tabulky 26 je zřejmé, že individuální systém zpětného odběru elektrozařízení zvolilo pouze 1,1 % výrobců (49 subjektů), zatímco převážná většina výrobců EEZ (téměř 99 % subjektů) plnilo své povinnosti prostřednictvím 15 kolektivních systémů, z důvodu nižší nákladovosti.

Tabulka 26: Počet a podíl výrobců EEZ v jednotlivých systémech v roce 2018

Typ systému	Počet subjektů	Počet výrobců plnící povinnost sběru přes daný systém	Procentuální podíl (%)
Individuální	49	49	1,1
Solidární	0	0	0
Kolektivní	15	4 438	98,9
Celkem	75	4 487	100,0

Zdroj: MŽP

Dále, zvláště pro potřeby financování, je potřeba rozlišit mezi EEZ a historickými elektrozařízeními (HEEZ). HEEZ jsou elektrozařízení určená k použití v domácnosti uvedená na trh do 13. 8. 2005. Historický elektroodpad jsou pak EEZ pocházející z domácností uvedená na trh do 13. 8. 2005, která se stala odpadem. Do 1. 10. 2014 bylo dovoleno vybírat PHE (recyklační příspěvek za historická elektrozařízení) jen některým kolektivním systémům. Pro každou skupinu EEZ tak měl zajistit financování nakládání s HEEZ pouze jeden kolektivní systém, který byl vybrán na základě největšího podílu na trhu jeho výrobců. Uvedené neplatí pro skupinu 3, kde získaly v roce 2011 rozhodnutím MŽP tuto možnost systémy tři (a to ty, které podaly v roce 2005 žádost o zajišťování financování nakládání s HEEZ v této skupině). Od 1. 10. 2014 již legislativou není omezen počet kolektivních systémů, které smí vybírat poplatky za HEEZ.

Financování zpětného odběru a odděleného sběru závisí na tom, kdy bylo dané zboží uvedeno na trh – klíčové datum pro většinu EEZ je 13. 8. 2005, pouze pro solární panely je to 1. 1. 2013. Pokud bylo EEZ uvedeno na trh po datu 13. 8. 2005, výrobce financuje veškerý zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění jeho EEZ pocházejících z domácností. Při uvedení produktu na trh je nutné tento proces finančně zajistit, a to formou účelově vázaného bankovního účtu nebo speciálním pojištěním, ledaže je výrobce zapojen do KS. Byl-li produkt uveden na trh před 13. 8. 2005, musí všichni výrobci činní na trhu vytvořit systém, do kterého přispívají dle svého podílu na trhu, a ze kterého budou zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění financovány. Jedná-li se o oddělený sběr elektroodpadu (tj. EEZ nepocházející z domácností) pro výrobek uvedený na trh po 13. 8. 2005, výrobce zajišťuje jeho financování sám. U výrobku uvedeného na trh před tímto datem záleží na tom, zda je EEZ nahrazováno výrobky stejného typu. Pokud ano, financuje proces výrobce nového zařízení, a to do výše množství, které dodá). V případě, že nedochází k náhradě, financování je zajišťováno konečnými uživateli. Speciální kategorii tvoří solární panely. Pro panely uvedené na trh po 1. 1. 2013 individuálně plnící výrobce ukládá obnos potřebný pro finanční zajištění na účelově vázaný bankovní účet ještě před uvedením solárního panelu na trh, aby nedošlo k podfinancování procesu. Za finanční zajištění solárních panelů uvedených na trh před 1. 1. 2013 jsou odpovědní jejich provozovatelé, resp. provozovatelé solárních elektráren.

Systém zpětného odběru EEZ je tedy financován prostřednictvím recyklačních příspěvků. Současná právní úprava neumožňuje dostatečnou kontrolu nakládání s vybranými prostředky. Jedním z vedlejších cílů navrhované právní úpravy, který se odráží i v rámci samotného Hodnocení dopadů regulace, je zajištění dostatečných finančních zdrojů pro nakládání s odpadními elektrozařízeními) OEEZ v souladu se zákonem stanovenými požadavky

při efektivním využívání vybraných prostředků. K naplnění tohoto cíle by mělo pomoci zefektivnění kontrolní činnosti veřejné správy. Z dat MŽP vyplývá, že podíl vybraného elektroodpadu na zboží uvedeném na trh se obecně zvyšuje. Od roku 2006 se tento podíl zvýšil skoro pětkrát. Tento pozitivní trend lze sledovat i po vyjádření míry zpětného odběru a odděleného sběru elektroodpadu v kilogramech na obyvatele za jeden rok, kde se ukazatel zvýšil od roku 2006 do roku 2016 z 2,2 na 8,7 kg na obyvatele za rok. V roce 2016 splňovala ČR požadavek EU na míru úrovně sběru EEZ, které činí 45 %. (ČR má zároveň spolu s dalšími státy udělenou dočasnou výjimku, kdy může dosáhnout úrovně sběru nižší než 45 %, ale vyšší než 40 % průměrné hmotnosti EEZ uvedených na trh v předchozích třech letech.)

Tabulka 27: Vývoj zpětného odběru a odděleného sběru v letech 2006 až 2016 v ČR

Ohlašovací období	EEZ uvedené na trh [t]	Zpětný odběr EEZ [t]	Oddělený sběr [t]	Celkem (zpětný odběr + oddělený sběr) [t]	Úroveň zpětného odběru a odděleného sběru elektroodpadů [%]	Úroveň zpětného odběru a odděleného sběru elektroodpadů [kg/obyv./rok]
2006	196 967	21 138	1 032	22 170	11,3	2,2
2007	199 857	31 581	1 348	32 929	16,5	3,2
2008	207 207	43 858	676	44 534	21,5	4,3
2009	181 844	56 643	1 563	58 206	32,0	5,5
2010	166 063	52 119	870	52 989	31,9	5,0
2011	182 324	54 818	620	55 438	30,4	5,3
2012	168 840	51 972	1 704	53 676	29,3	5,1
2013	181 886	50 257	3 959	54 215	29,8	5,2
2014	179 328	55 062	3 523	58 585	32,7	5,6
2015	182 025	71 395	2 893	74 288	40,8	7,0
2016	174 147	85 355	6 158	91 513	50,5	8,7

Zdroj: CENIA, MŽP

Pro potřeby evidence byla dle Směrnice OEEZ v rámci přechodného období v platnosti do 14. srpna 2018 EEZ rozdělena do 10 skupin.

Tabulka 28: Skupiny elektrozařízení platné do 15. 8. 2018

Skupina	Elektrozařízení
1.	Velké domácí spotřebiče (pračky, mikrovlnné trouby, klimatizační zařízení,...)
2.	Malé domácí spotřebiče (vysavače, fritézy, elektrické kartáčky na zuby,...)
3.	Zařízení informačních technologií a telekomunikační zařízení (tiskárny, telefonní přístroje, notebooky,...)
4.	Spotřebitelské zařízení a solární panely (rozhlasové přijímače, hudební nástroje, fotovoltaické panely,...)
5.	Osvětlovací zařízení (kompaktní zářivky, nízkotlaké sodíkové výbojky, přímé (trubicové) zářivky,...)
6.	Elektrické a elektronické nástroje s výjimkou velkých stacionárních průmyslových nástrojů (vrtačky, šicí stroje, pily,...)
7.	Hračky, vybavení pro volný čas a sporty (videohry, elektrické vláčky, výherní mincovní automaty,...)
8.	Lékařské přístroje s výjimkou všech implantovaných a infikovaných výrobků (kardiologická zařízení, přístroje nukleární medicíny, mrazící zařízení,...)
9.	Přístroje pro monitorování a kontrolu (termostaty, detektory kouře, regulační ventily topení,...)
10.	Výdejní automaty (automaty na horké nápoje, automaty na pevné výrobky, automaty na peníze,...)

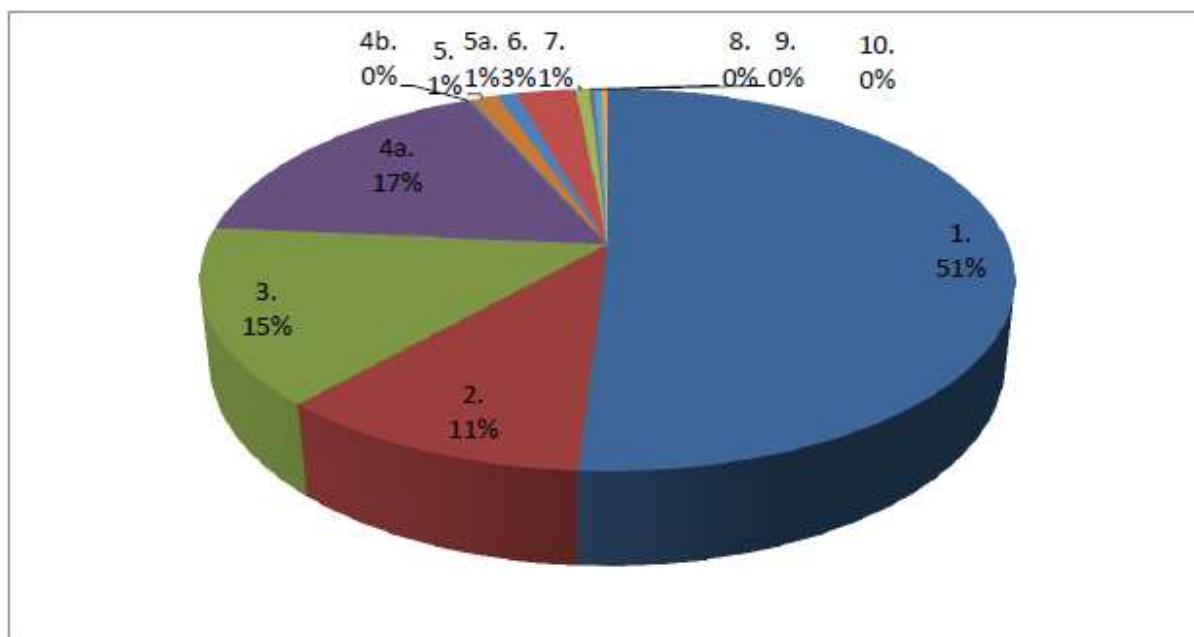
Od 15. 8. 2018 se systém evidence mění (dle Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU). Tyto skupiny EEZ se ruší a EEZ se rozděluje pouze do 6 skupin dle Přílohy III Směrnice OEEZ.

Tabulka 29: Skupiny elektrozařízení platné od 15. 8. 2018

Skupina	Elektrozařízení
1.	Zařízení pro tepelnou výměnu
2.	Obrazovky, monitory a zařízení obsahující obrazovky o ploše větší než 100 cm ²
3.	Světelné zdroje
4.	Velká zařízení (kterýkoliv vnější rozměr větší než 50 cm) zahrnující mimo jiné: domácí spotřebiče; zařízení informačních technologií a telekomunikační zařízení; spotřební elektroniku; světelné zdroje; zařízení reprodukcující zvuk či obraz, hudební zařízení; elektrické a elektronické nástroje; hračky, vybavení pro volný čas a sporty; zdravotnické prostředky; přístroje pro monitorování a kontrolu; výdejní automaty; zařízení pro výrobu elektrického proudu. Do této kategorie nepatří zařízení kategorií 1, 2, a 3.
5.	Malá zařízení (žádný vnější rozměr není větší než 50 cm) zahrnující mimo jiné: domácí spotřebiče; spotřební elektroniku; svítidla; zařízení reprodukcující zvuk či obraz, hudební zařízení; elektrické a elektronické nástroje; hračky, vybavení pro volný čas a sporty; zdravotnické prostředky; přístroje pro monitorování a kontrolu; výdejní automaty; zařízení pro výrobu elektrického proudu. Do této kategorie nepatří zařízení kategorií 1 až 3 a 6.
6.	Malá zařízení informačních technologií a telekomunikační zařízení (žádný vnější rozměr není větší než 50 cm)

Graf 1 ukazuje podíl jednotlivých skupin EEZ (dle členění platného do 15.8. 2018) na množství zpětně odebraných a oddělené sebraných výrobků (dle údajů za rok 2016). Hmotnostně nejvýznamnější podíl na zpětně vybraných EEZ (přes 50 %) měly v roce 2016 EEZ skupiny 1 (Velké domácí spotřebiče), a to z důvodu vyšší hmotnosti těchto zařízení (patří sem např. ledničky, pračky a myčky) a dále skupiny č. 4 (Spotřebitelská zařízení a solární panely) a č. 3 (Zařízení informačních technologií a telekomunikační zařízení) následované skupinou 2 (Malé domácí spotřebiče). Podíl ostatních skupin byl marginální.

Graf 1: Podíl jednotlivých skupin elektrospotřebičů na zpětně odebraných a odděleně sebraných výrobců v roce 2016 dle jejich hmotnosti

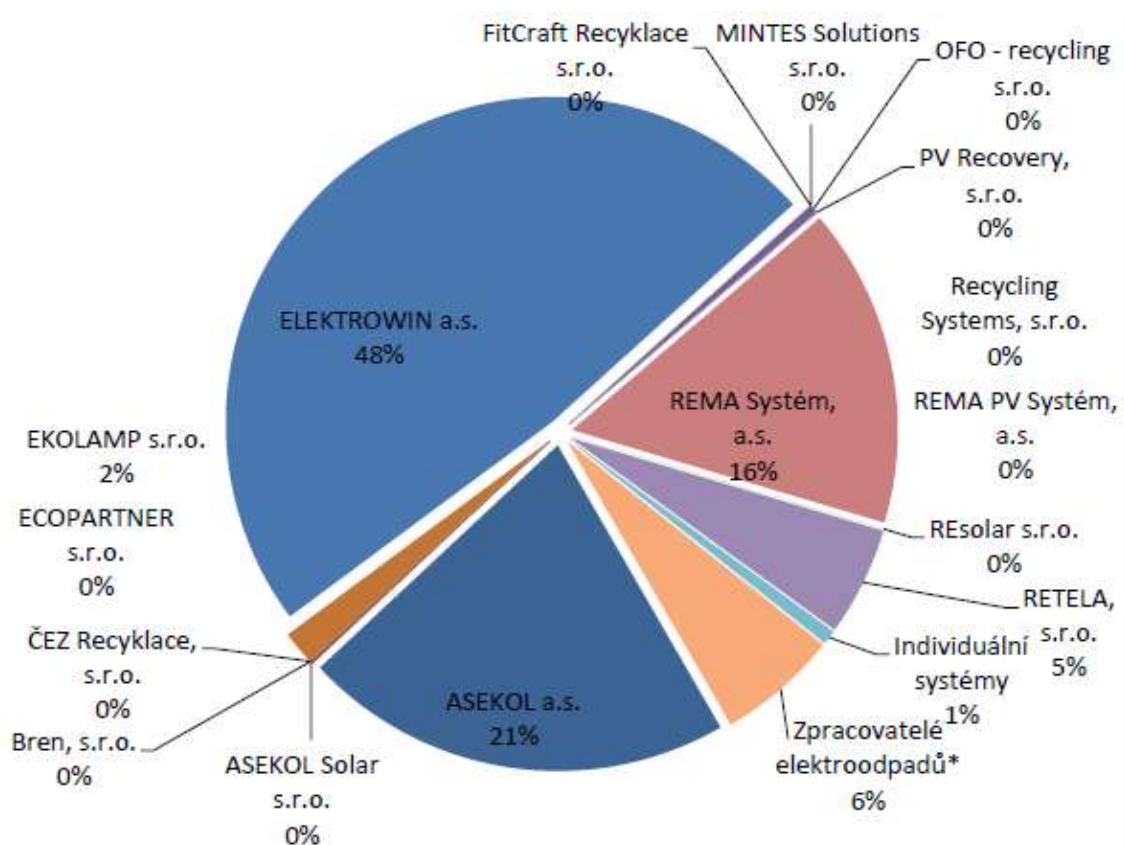

Zdroj: MŽP, 2018

Skupiny dle přílohy č. 7 zákona o odpadech a vyhlášky: 1. Velké domácí spotřebiče, 2. Malé domácí spotřebiče, 3. Zařízení informačních technologií a telekomunikační zařízení, 4. spotřebitelská zařízení a solární panely, 4b Solární panely, 5. Osvětlovací zařízení, 5a. Výbojky a zářivky, 6. Elektrické a elektronické nástroje (s výjimkou velkých stacionárních průmyslových nástrojů), 7. Hračky, vybavení pro volný čas a sporty, 8. Lékařské přístroje s výjimkou všech implantovaných a infikovaných výrobků, 9. Přístroje pro monitorování a kontrolu, 10. Výdejní automaty.

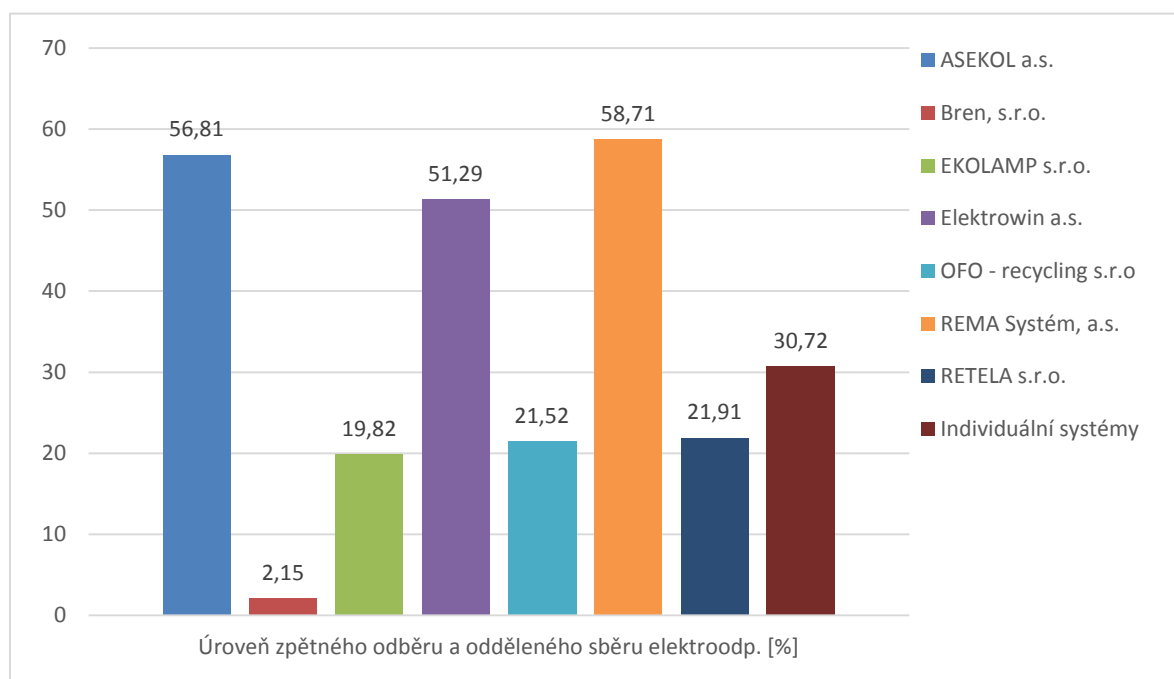
Graf č. 2 ukazuje, jak velký podíl na zpětně odebraných a odděleně sebraných výrobcích měly v roce 2016 jednotlivé systémy sběru. Individuální a solidární systémy měly na celkově odebraných výrobcích hmotnostní podíl velmi malý, téměř všechen zpětný odběr a oddělený sběr je připisován kolektivním systémům. Nejvyšší podíl zde má společnost Elektrowin a.s. (provozující především kolektivní sběr malých a velkých spotřebičů) následovaná společností ASEKOL s.r.o. Podíly těchto dvou kolektivních systémů dohromady tvoří téměř 70 % veškerého zpětného odběru a odděleného sběru.

Graf 2: Podíl jednotlivých systémů na zpětně odebraných a odděleně sebraných výrobcích v roce 2016 dle jejich hmotnosti

Zdroj: MŽP, 2018

Graf 3: Úroveň zpětného odběru a odděleného sběru pro jednotlivé KS za rok 2016

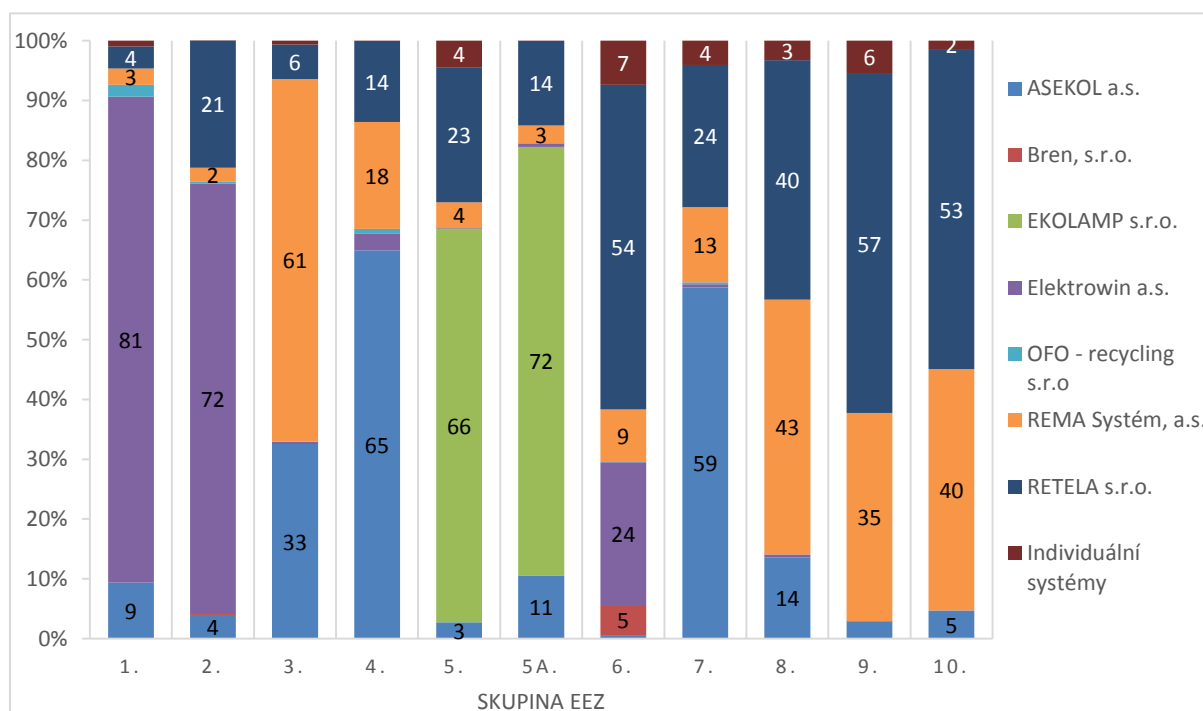

Zdroj: MŽP, 2018

Graf 3 ukazuje úroveň sběru EEZ jednotlivých kolektivních systémů působících na českém trhu v roce 2016. Jak již bylo řečeno výše, Česká republika dosáhla v roce 2016 u EEZ úroveň zpětného odběru a odděleného sběru 50,5 %. Úroveň zpětného odběru a odděleného sběru převyšující požadovanou míru (45 %) stanovenou EU pro rok 2016 dosáhl kolektivní systém ASEKOL, Elektrowin a REMA Systém.

Pro analýzu tržního postavení jednotlivých kolektivních systémů v rámci skupin EEZ byl zvolen přístup odhadu tržního podílu dle podílu výrobků uvedených na trh výrobci z daného kolektivního systému v roce 2016 (Graf 4).

Graf 4: Podíl jednotlivých subjektů dle množství výrobků uváděných na trh v roce 2016

Zdroj: MŽP, 2018, vlastní zpracování

Z Grafu 4 je patrné, že kolektivní systém Elektrowin měl dominantní podíl dle výrobků uvedených na trh ve skupině 1 (velké domácí spotřebiče), a to 81 % a ve skupině 2 (malé domácí spotřebiče), a to 72 %. Ve skupině 3 (IT a telekomunikačních zařízení) měla dominantní podíl REMA systém (61 %), významný podíl měl i ASEKOL (33 %). Dominantní postavení měl kolektivní systém ASEKOL ve skupině 4 (spotřebitelská zařízení a solární panely), a to 65 %. Kolektivní systém EKOLAMP vykazoval dominantní postavení v rámci skupiny 5 (osvětlovací zařízení), a to 66 % a ve skupině 5a (72 %). V rámci elektrických a elektronických nástrojů (skupina 6) patřily mezi nejvýznamnější hráče kolektivní systém RETELA (54 %) a kolektivní systém Elektrowin (24 %). Ve skupině 7 (vybavení pro volný čas a sporty) sdružoval výrobce s největším podílem na uvedených výrobcích v dané skupině kolektivní systém ASEKOL (59 %) následovaný kolektivním systémem RETELA (24 %). Ve skupině 8 (lékařské přístroje) uvedli na trh nejvíce výrobci z kolektivních systémů REMA Systém (43 %) a RETELA (40 %). Ve skupině 9 (přístroje pro monitorování a kontrolu) měla dominantní podíl RETELA (57 %) následovaná REMA Systémem (35 %). Kolektivní systém

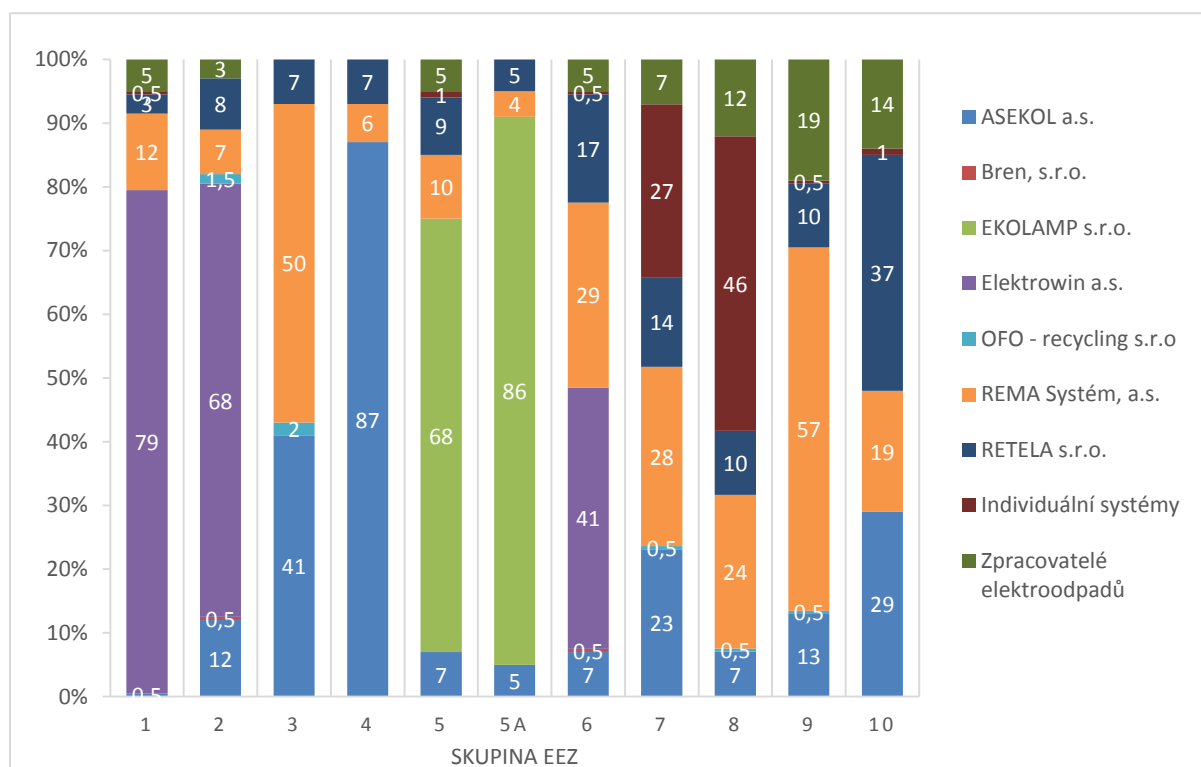
RETELA měl dominantní postavení ve skupině 10 (Výdejní automaty), a to 53 %, dále následoval REMA Systém (40%).

Na problematiku stávající legislativy spojenou s možnými negativními dopady na hospodářskou soutěž již v minulosti upozorňoval Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. V rámci příslušných věcných okruhů se této problematice věnujeme podrobněji.

Přehled podílu jednotlivých kolektivních systémů dle úrovně zpětného odběru a odděleného sběru v rámci dané skupiny za rok 2016 představuje Graf 5.

Z Grafů 4 a 5 je patrné, že v rámci některých skupin je postavení kolektivního systému za rok 2016 rozdílné v závislosti na zvoleném přístupu (dle podílů výrobků uvedených na trh výrobci z daného KS vs. úroveň zpětného odběru a odděleného sběru daného KS).

Graf 5: Podíl jednotlivých KS na úrovni zpětného odběru a odděleného sběru v dané skupině v roce 2016

Zdroj: MŽP, 2018, vlastní zpracování

Po zpracování zpětně odebraného a odděleně sebraného elektroodpadu dochází částečně k jeho druhotnému využití. Pro využívání elektroodpadu jsou zákonem zavedeny limity vycházející z požadavků EU. Využívání elektroodpadů i zákonné a skutečné míry jsou uvedeny v tabulce níže. Tabulka indikuje, že v roce 2016 byly v rámci každé skupiny EEZ splněny zákonné limity jak pro míru využití elektroodpadu, tak pro míru jeho opětovného a materiálového využití. Míra, s jakou byla tato povinnost splňována, je navíc více než dostatečně vysoká. Míra využití a míra opětovného a materiálového využití dosažená v roce 2016 splňovala cíle stanovené evropskou směrnicí i pro období 15. 8. 2015 – 14. 8. 2018.

Tabulka 30: Přehled využití elektroodpadů a porovnání se zákonnými požadavky v roce 2016

Skupina EEZ	Nakládání se zpětně odebranými a odděleně sebranými elektroodpady	Využití	Míra využití	Míra využití dle směrnice	Recyklace a opětovné použití	Míra recyklace a opětovného použití	Míra recyklace a opětovného použití dle směrnice
	t	t	%	%	t	%	%
1.	47 637,29	44 414,73	93,24	85,00	43 851,05	91,50	80
2.	9 202,75	8 215,76	89,28	75,00	8 039,14	86,91	55
3.	12 329,50	11 172,01	90,62	80,00	10 962,01	86,76	70
4.	15 358,35	14439,16	94,02	80,00	14 155,37	91,48	70
4b.	44,46	44,32	99,69	80,00	44,32	99,69	70
5.	1 138,62	1 088,27	95,59	75,00	1 075,93	93,82	55
5a.	832,00	788,45	94,77	-	788,45	94,77	80
6.	2 325,60	2 165,66	93,12	75,00	2 122,19	90,55	55
7.	609,23	566,286	92,95	75,00	557,60	90,55	55
8.	129,06	112,33	87,04	75,00	104,94	79,34	55
9.	279,55	250,77	89,71	75,00	236,70	81,48	55
10.	247,38	219,66	88,79	85,00	217,81	86,30	80

Zdroj: ISOH_EL

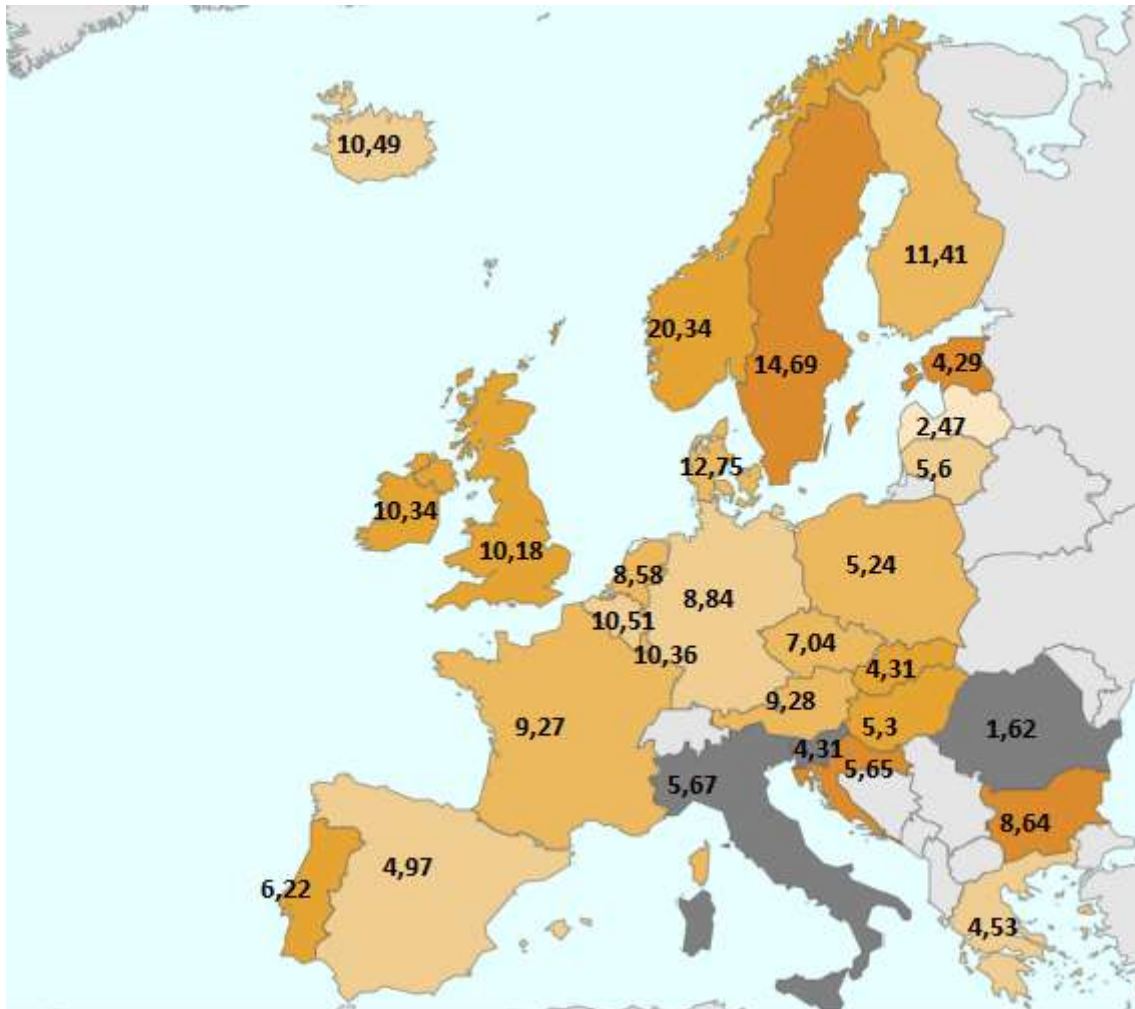
Poznámky k výpočtu:

- Ve skupině č. 5 jsou uvedena elektrozařízení spadající do této skupiny vyjma zářivek a výbojek, tyto jsou obsaženy ve skupině 5a. Součet těchto skupin není v tabulce uveden.

Srovnání s vybranými evropskými státy

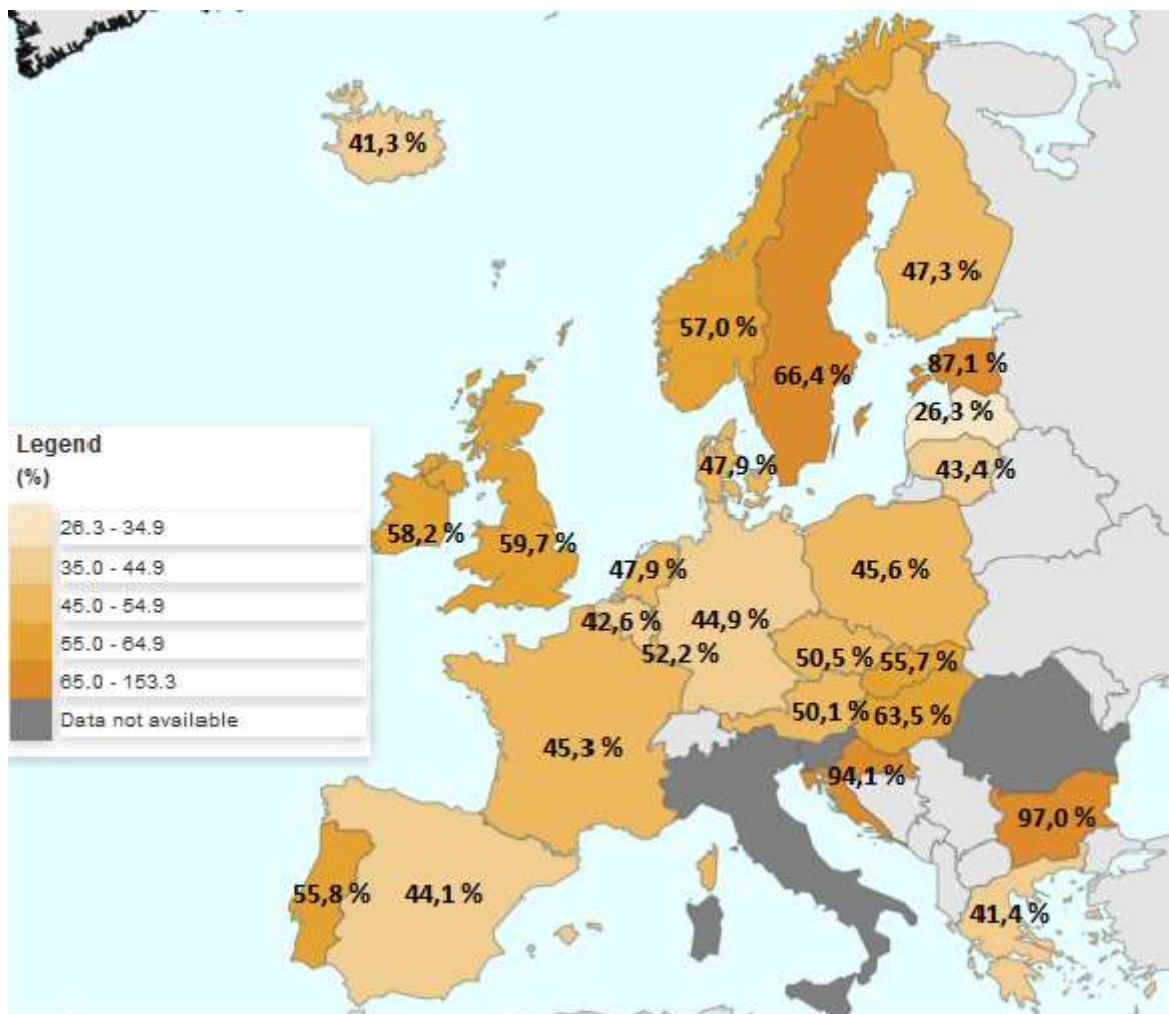
Jednotlivé evropské státy vykazují rozdílnou úspěšnost ve zpětném odběru OEEZ, jak ukazuje následující obrázek; mezi nejúspěšnější země patří Norsko, Švédsko, Dánsko a Finsko na druhé straně se nacházejí Rumunsko a Lotyšsko.

Obrázek 1: Zpětný odběr OEEZ v jednotlivých státech Evropy v roce 2015 (kg/os)

Zdroj: Eurostat, 2018

Obrázek 2: Zpětný odběr OEEZ v jednotlivých státech Evropy v roce 2016 (%)

Zdroj: Eurostat, 2018

Evropské systémy nakládání s OEEZ vycházejí z evropské legislativy, přesto se v některých aspektech výrazně liší. V následující tabulce jsou shrnuty některé základní odlišnosti (zdroj: UNEP).

Tabulka 31: Základní charakteristiky systémů nakládání s OEEZ ve vybraných evropských státech

Země	B2C - Zodpovědnost za zpětný odběr OEEZ	B2B - Zodpovědnost za zpětný odběr OEEZ	Evidenční centrum	Operátor na trhu s odpady (v zahraničí používaný název - Clearing House)	Sběrné / Kolektivní systémy
Rakousko	Místní vláda organizuje odběr pro spotřebitele OEEZ zdarma - výrobci kompenzují finanční náklady obcí na tento odběr.	U historických EEZ je při výměně zařízení finančně zodpovědný za odběr výrobce, u jiných než historických EEZ je zodpovědný konečný uživatel	Umweltbundesamt (MŽP)	Elektroaltgeräte Koordinierungsstelle Austria GmbH	ERA, ERP, Interseroh, UFH Altlampen, UFH Elektrogeräte
Belgie	Místní vláda organizuje odběr OEEZ v kontejnerových parcích, RECUPEL (organizátor odběru a zpracování OEEZ v Belgii) kompenzuje místní vlády za tento odběr.	U historických EEZ je při výměně zařízení finančně zodpovědný za odběr výrobce, u jiných než historických EEZ je zodpovědný konečný uživatel	RECUPEL (kolektivní odběr), 3 regionální agentury pro životní prostředí (individuální odběr)	Není vyžadován, funguje kolektivní systém	RECUPEL, 3 Regionální agentury pro životní prostředí
Dánsko	Výrobci financují odělený zpětný odběr, obce mohou odebírat, pak jim výrobci musí poskytnout sběrné kontejnery zdarma pro spotřebitele	Výrobci jsou zodpovědní za nové EEZ pokud není dohodnuto jinak, výrobci jsou zodpovědní za historické EEZ v případě výměny za nové, jinak zodpovídá konečný uživatel	DPA System	DPA System	ELRETUR, RENE, ERP, LWF
Německo	Místní vláda organizuje odběr OEEZ, pošle požadavek na Clearing House, ten určí výrobce, který musí vyzvednout kontejner s OEEZ. Výrobce také může organizovat odběr OEEZ sám. Výrobci se mohou slučovat v kolektivních systémech, zodpovědnost za odběr je však stále na výrobcích	Zodpovědnost u historických EEZ je na konečném uživateli, s výrobcem si může dohodnout vlastní podmínky. U EEZ, které byly dány na trh po roce 2005 je zodpovědnost na výrobcích, opět si ale může dohodnout alternativní podmínky s uživatelem.	EAR Stiftung (Elektrogeräte Register)	EAR Stiftung (Elektrogeräte Register)	Za odběr OEEZ je zodpovědný producent. V Německu mohou fungovat kolektivní systémy, nicméně nesmí zaujímat monopolní postavení (omezení tržní síly není pevně stanoveno, u bílého zboží bylo soudně určeno 25%). Na německém trhu tak funguje velká konkurence mezi kolektivními systémy
Holandsko	Prodejci odebírají OEEZ 1:1, místní vláda organizuje odběrová místa k odběru OEEZ od domácností a distributorů, výrobci mohou organizovat vlastní odběr od domácností	Výrobci jsou zodpovědní za nové EEZ pokud není dohodnuto jinak, konečný uživatel je zodpovědný za historické EEZ	VROM (Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieu), Ministerstvo bydlení, územního plánování a životního prostředí	Není	ICT MILIEU (IT, kancelářské potřeby, telecom), NVMP (Wecycle), RTA

Země	B2C - Zodpovědnost za zpětný odběr OEEZ	B2B - Zodpovědnost za zpětný odběr OEEZ	Evidenční centrum	Operátor na trhu s odpady (v zahraničí používaný název - Clearing House)	Sběrné / Kolektivní systémy
Polsko	obce či místní úřady provozují odběrová místa, financováno výrobci	Zodpovědnost u historických EEZ je na výrobcí v poměru 1:1, u nových EEZ vždy na výrobcí	Hlavní inspektorát ochrany životního prostředí (Główny Inspektorat Ochrony Środowiska), může delegovat činnost na organizaci výrobců, pokud má více jak 75 % tržní podíl	v nové legislativě se clearing house již nevyskytuje	Elektro-Eko, CECED, KigEIT, ERP
Švédsko	Místní vláda je zodpovědná za odběr OEEZ, které nebylo vráceno do odběrového systému výrobců. Výrobci pak mají povinnost zorganizovat odvoz OEEZ ze sběrných míst obcí	Výrobci financují odběr výrobků prodaných po roce 2005, u historických výrobků pouze v případě že je kousen výrobek nový. Jinak je za historické výrobky zodpovědný konečný uživatel	Registr vedený skrze švédský úřad pro ochranu životního prostředí - Naturvårdsverket	není	EI - Kretsen, Elektronikatervinnings i Sverige
Švýcarsko	Distributoři, prodejci a výrobci musejí odebrat OEEZ bez poplatku (ikdyž není žádný výrobek zakoupen). Spotřebitelé financují tento systém skrze recyklační poplatek	Distributoři, prodejci a výrobci musejí odebrat OEEZ bez poplatku (ikdyž není žádný výrobek zakoupen). Spotřebitelé financují tento systém skrze recyklační poplatek	Zodpovědnost má Ministerstvo Životního Prostředí, registry vedou jednotlivé kantony (země)	dobrovolná spolupráce	SWICO, SENS bílé zboží, SENS svítidla
Velká Británie	Distributoři odebírají OEEZ bezplatně od spotřebitelů 1:1, spotřebitelé mohou také využít sběrná místa. Obě možnosti jsou financované výrobci.	Individuální zodpovědnost výrobců	Úřad pro ochranu životního prostředí	Úřad pro ochranu životního prostředí	REPIC, Valpak, Lumicon

Zdroj: www.unep.org, <http://ec.europa.eu/environment/waste/weee>

Německo

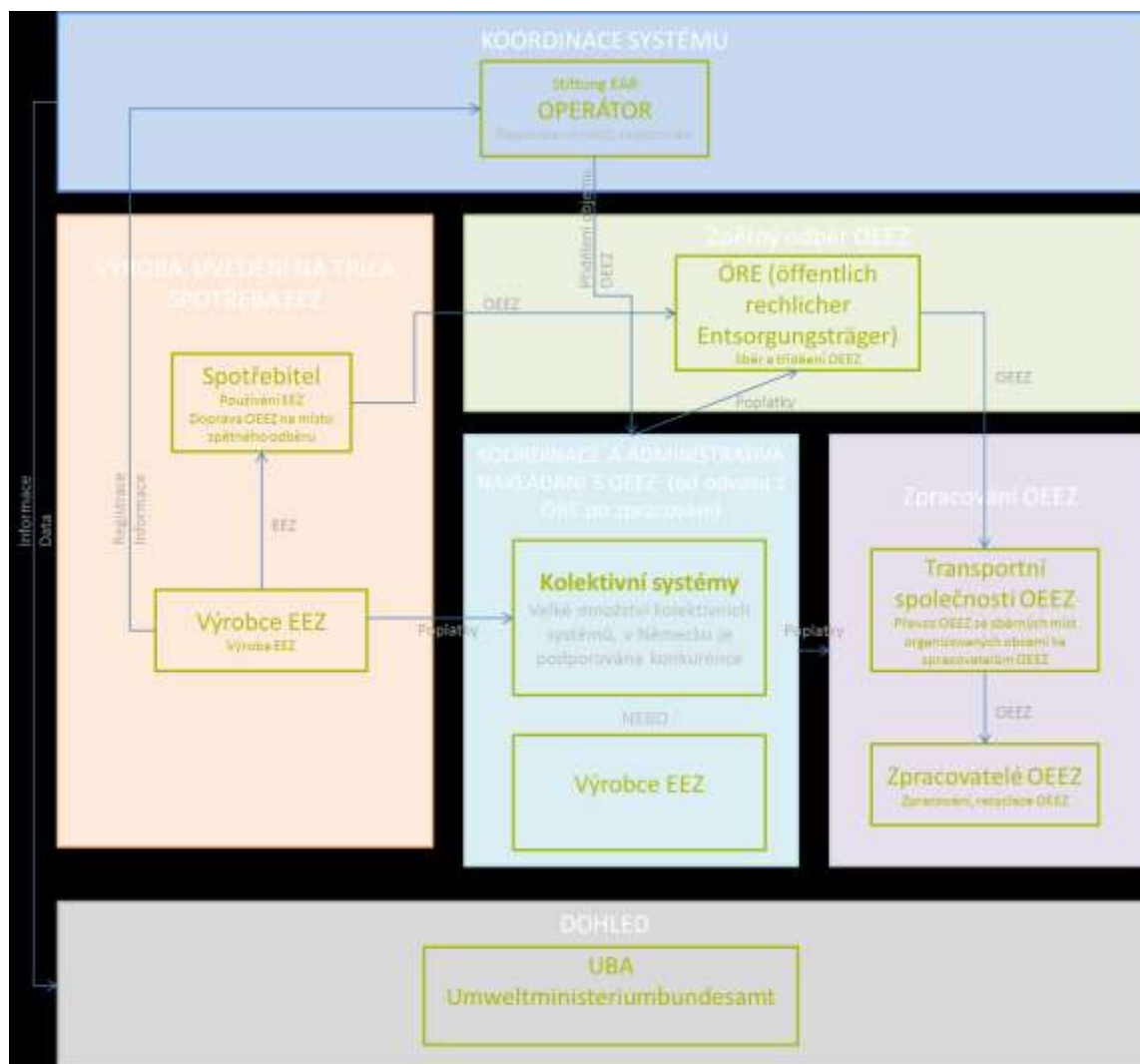
Zpětný odběr OEEZ v Německu je legislativně zakotven v tzv. ElektroG³ (zákon o elektrických a elektronických zařízeních), který vedle povinností výrobce EEZ řeší také problematiku operátora (v návrhu zákona je použit název Kompetenční centrum) na trhu OEEZ, kolektivní systémy, tedy oblasti řešené dále v této RIA.

Za zpětný odběr a zpracování OEEZ je v Německu odpovědný výrobce (pro zjednodušení je v rámci tohoto textu uveden pojem výrobce, znamená to subjekt, který uvede EEZ na trh, tedy

³ ElektroG (Elektro- und Elektronikgerätengesetz) – Gesetz über das Inverkehrbringen, die Rücknahme und die umweltverträgliche Entsorgung von Elektro- und Elektronikgeräten

např. i importér), který musí být registrován u EAR (německý operátor trhu EEZ) a UBA (německé Ministerstvo Životního prostředí).

Obrázek 3: Přehled fungování systému v Německu

Zdroj: EEIP

Životní cyklus EEZ začíná jeho uvedením na trh, kde je zakoupen spotřebitelem. Po skončení jeho životnosti ho spotřebitel odevzdá na odběrovém místě, které v Německu provozuje örE⁴ (za což je finančně kompenzován výrobcem). Odpovědnost za transport⁵ z odběrných míst a další zpracování OEEZ již přebírá výrobce. Existují tři možnosti:

1. Výrobce je členem kolektivního systému (KS), který zajišťuje (sám nebo pomocí subdodavatelů) výše uvedené činnosti.
2. Výrobce sám uzavře smlouvu se společností zajišťující transport respektive

⁴ örE – öffentlich-rechtlicher Entsorgungsträger: veřejná právnická osoba zabývající se zpětným odběrem odpadu, která je podle Kreislaufwirtschaftsgesetz (zákon o recyklaci) zodpovídá za vytvoření odběrových míst, např. obec

⁵ Transport OEEZ v rámci tohoto textu znamená vyzvednutí OEEZ v odběrných místech a jejich transport na místo dalšího zpracování v rámci zákonů dané země

zpracování OEEZ.

3. Výrobce sám uzavře smlouvu se společností zajišťující transport respektive zpracování OEEZ. Navíc výrobce uzavře smlouvu s öRE na odběr zařízení pouze jeho značky (tato možnost je velmi nákladná, v praxi není příliš často využívána).

4. EAR podle podílu výrobce na trh uvedených výrobků EEZ určuje, za jaké množství OEEZ výrobce odpovídá (např. výrobce A uvede na trh 5 % EEZ z celkového počtu EEZ uvedených na německý trh, musí se tedy postarat o 5 % zpětně odebraných EEZ v Německu).

Po zpracování OEEZ dojde k recyklaci části výrobku a jejich opětovnému použití, čímž je uzavřen životní cyklus výrobku.

Operátor EAR

ElektroG určuje německým výrobcům EEZ povinnost vytvoření tzv. „Gemeinsame Stelle“ (v překladu společné místo), které plní funkce jako v této RIA uvažovaný operátor. Tímto operátorem je v Německu EAR (Stiftung EAR – Elektro-Altgeräte Register). V Německu je tedy operátor EEZ povinný. Německá legislativa uložila výrobcům povinnost založit operátora, ti tuto povinnost splnili založením EAR; nyní tedy všichni výrobci musí jako operátora využívat EAR.

EAR byla založena výrobcí EEZ v roce 2005 a má formu veřejné nadace (tj. neziskové organizace). Od výrobců vybírá poplatky na plnění úkolů uvedených v ElektroG, mezi které patří především:

- Registrace výrobců
- Výpočet EEZ uvedených na trh (a na základě toho výpočet, za kolik zpětně odebraných OEEZ který výrobce zodpovídá)
- Koordinace svazu OEEZ ze sběrných míst öRE výrobcí či kolektivními systémy
- Podávání hlášení o OEEZ na UBA

EAR nemůže zasahovat do toho, jakým způsobem výrobci plní své povinnosti (např. nesmí mít vazby na zpracovatele OEEZ apod.)

Jak vyplývá z výše uvedených činností EAR, plní operátor v Německu jak funkci evidenčního centra, tak funkci zúčtovací.

Aby se výrobce mohl u EAR a UBA registrovat, musí poskytnout garanci (na následující rok na množství EEZ které plánuje uvést na trh), že i v případě jeho insolvence bude profinancován zpětný odběr a zpracování jeho alikvotní části OEEZ, většinou ve formě pojištění, prostředků složených na účtu určeném k tomuto účelu, nebo ve formě účasti v organizaci vytvořené za tímto účelem.

Kolektivní systémy

Jak již bylo uvedeno, výrobci EEZ v Německu mohou plnit svoji povinnost odběru a recyklace OEEZ pomocí KS (ale nemusí, mohou uzavírat individuální smlouvy se zpracovateli a svozovými společnostmi OEEZ), zodpovědnost však vždy zůstává na výrobcích.

Právě v oblasti KS tkví hlavní specifikum německého systému nakládání s OEEZ; to spočívá v podpoře konkurence v oblasti působení KS. Jejich množství není nijak omezeno, výrobce

může uzavřít smlouvu s kterýmkoliv z nich. Prozatím není stanovena žádná pevná hranice, jaký podíl trhu může konkrétní KS ovládat, nicméně u bílého zboží byla tato hranice stanovena na 25% (stanovil Bundeskartellamt – Úřad pro ochranu hospodářské soutěže), proto se dá předpokládat podobný postup i u ostatních typů EEZ (každý případ je posuzován zvlášť výše uvedeným Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže).

Díky výše uvedené skutečnosti působí na německém trhu mnoho KS, např. ERP, ProReturn, ENE, LARS, Olav, BSH – Miele – Philips, ALBA, DSD, DHL, RENE aj. Klíčovou charakteristikou tohoto systému je tedy **velká konkurence** mezi KS (a také mezi firmami, které nabízejí transport a zpracování OEEZ výrobcům zvlášť), která má za následek nižší náklady pro výrobce na transport a zpracování OEEZ (na druhé straně vyšší administrativní náklady na chod celého systému) ⁶. Tato výhoda může nicméně vyústit také v hlavní nedostatek systému; pokud jsou náklady KS sráženy na minimum, může docházet k tomu, že i náklady na recyklaci OEEZ jsou sráženy na minimum, a není dosaženo „nejlepšího nakládání s OEEZ“, ale „nejlevnějšího nakládání s OEEZ“. Německému systému nakládání s obalovými odpady, který má obdobné charakteristiky jako nakládání s OEEZ, bývá díky otevřenosti systému často vyčítána také velká nepřehlednost a obtížný monitoring, z čehož plyne možnost vyhýbání se povinnosti nahlášení výrobků (tedy obalů) operátorovi ⁷. Podle zpracovatele této RIA v oblasti EEZ funguje monitoring trhu daleko lépe. Navíc některé zdroje (např. Der Grüne Punkt) uvádějí, že vyhýbání se povinnosti nahlášení obalů operátorovi v Německu je v současné době způsobeno spíše nedostatečnou legislativou. KS v Německu se mohou současně starat o více skupin OEEZ, většinou tomu tak i je.

ElektroG blíže nespécifikuje, jak má takový kolektivní systém vypadat, ani nijak neupravuje jeho pole působnosti. KS tak vedle koordinace svozů a dalšího zpracování OEEZ může pro své členy tyto činnosti i zajišťovat (oblast zpracování OEEZ v ElektroG samozřejmě upravena je – zpracovatel musí získat certifikát opravňující k této činnosti, který musí být každých 18 měsíců obnoven; nicméně toto ustanovení nijak nebrání KS, aby tuto činnost vykonával, pokud daný certifikát získá).

V praxi je toto provázání činností, tedy že KS zároveň zajišťuje zpracování OEEZ, běžné. Příkladem může být ERP, která nabízí německým výrobcům služby pokrývající všechny povinnosti výrobce:

- Registrace výrobce u EAR
- Registrace výrobce u UBA
- Pomoc s výběrem a uzavřením insolvenční garance za výrobky uvedené na trh (viz povinnosti výše)
- Zajištění povinného předávání informací EAR
- Zpětný odběr
- Zajištění zpracování, případně likvidace OEEZ v zařízeních auditovaných ERP

ERP nepůsobí pouze v Německu, ale i v jiných evropských zemích.

---

⁶ Např. E. Kristensen, B. Lindblad, J. Mortensen (2011): The WEEE Directive and Extended Producer Responsibility

⁷ Např. VKU (2014): Packaging Waste Management in Germany – Description and Evaluation

Rakousko

Zpětný odběr OEEZ v Rakousku je legislativně zakotven v tzv. EAG-VO8 (zákon o odpadních elektrických a elektronických zařízeních), který řeší i problematiku OEEZ (včetně problematiky operátora na trhu OEEZ, fungování KS a osvětové činnosti v oblasti OEEZ, které jsou důležité z hlediska této RIA) a tzv. Abfallwirtschaftsgesetz (zákon o odpadech), který řeší problematiku odpadů obecně.

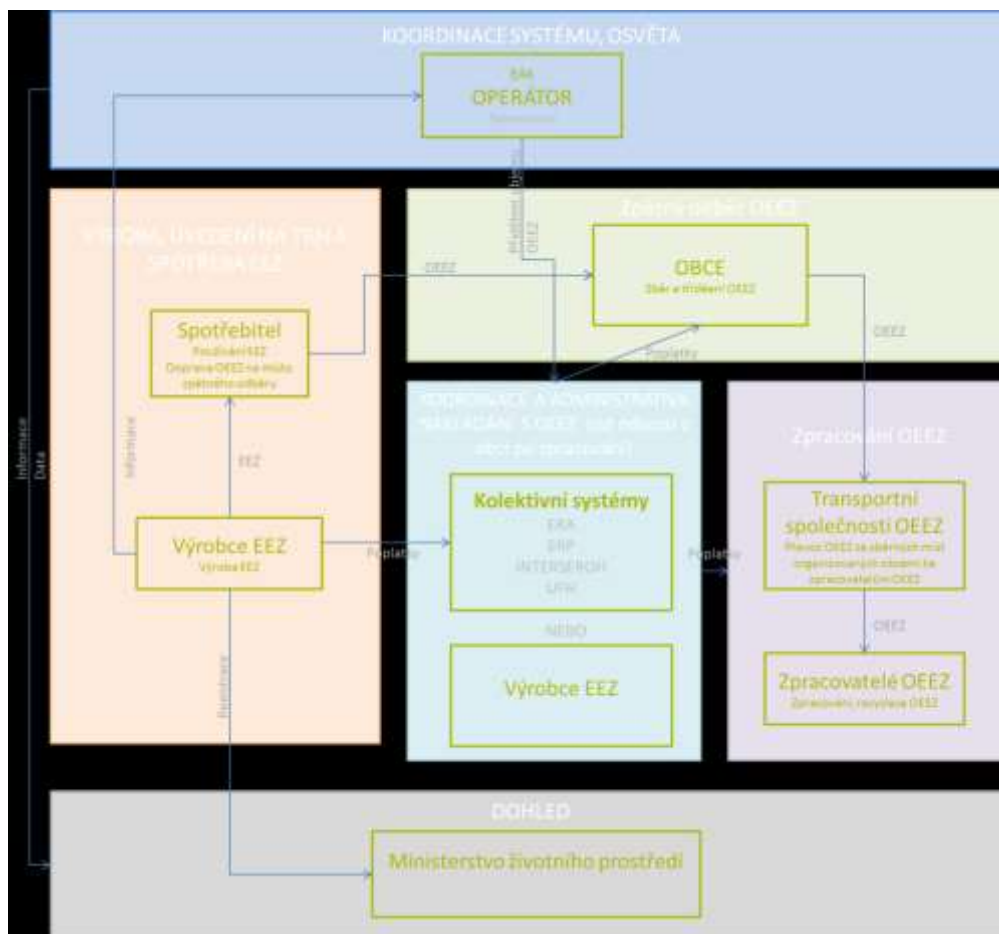
Životní cyklus EEZ vypadá v Rakousku podobně jako v Německu; začíná jeho uvedením na trh (před kterým se musí výrobce registrovat u Ministerstva životního prostředí), kde je zakoupen spotřebitelem. Po skončení jeho životnosti ho spotřebitel odevzdá na místě zpětného odběru, která v Rakousku provozují obce nebo jejich sdružení⁹. V další fázi pak zodpovídá za OEEZ výrobce; ten tak může učinit skrze KS nebo individuálně. V této fázi je důležitý operátor trhu EAK (Elektroaltgeräte Koordinierungsstelle Austria GmbH), který v Rakousku řídí zpětný odběr OEEZ. EAK zodpovídá za organizaci svozů OEEZ z odběrových míst, k čemuž využívá KS působící v Rakousku (nebo samostatné výrobce). Ty dále zajistí zpracování OEEZ; po zpracování OEEZ dojde k recyklaci části výrobku a jejich opětovnému použití, čímž je uzavřen životní cyklus výrobku.

---

⁸ Elektroaltgeräteverordnung - Verordnung des Bundesministers für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft über die Abfallvermeidung, Sammlung und Behandlung von elektrischen und elektronischen Altgeräten

⁹ EAG-VO určuje minimální počet míst zpětného odběru na politické oblasti

Obrázek 4: Přehled fungování systému v Rakousku

Zdroj: EEIP

Operátor EAK

Jako operátor trhu s OEEZ v Rakousku funguje EAK - Elektroaltgeräte Koordinierungsstelle Austria GmbH. Jedná se o společnost s ručením omezeným, která byla založena v roce 2005 jako nezisková organizace, přičemž jejími vlastníky jsou Rakouská hospodářská komora a zástupci oborů souvisejících s OEEZ.

Hlavními úkoly EAK jsou:

- **Koordinace svozu OEEZ z míst zpětného odběru** (místo zpětného odběru nahlásí EAK potřebu odvozu OEEZ, to pak určí kolektivní systém, který tuto činnost provede; náklady míst zpětného odběru pak EAK rozpočítá na KS)
- **Informování a osvěta spotřebitelů o správném zacházení s OEEZ** (tato činnost je zakotvena přímo v EAG – VO) – informační kampaň
- **Podávání hlášení MŽP**

Z uvedeného vyplývá, že rakouský operátor trhu plní mimo jiné funkci zúčtovací a zodpovídá za osvětovou činnost.

Kolektivní systémy

Sběrné a recyklační kolektivní systémy v Rakousku schvaluje Ministerstvo životního prostředí. V současné době jich je pět (v závorce je uveden počet výrobců, kteří tvoří zákazníky těchto KS v oblasti OEEZ):

- ERA Elektro Recycling Austria GmbH (1 128 výrobců)
- European Recycling Platform (ERP) Österreich GmbH (36 výrobců)
- INTERSEROH Austria GmbH (267 výrobců)
- UFH (548 výrobců)
  - UFH Altlampen Systembetreiber GmbH
  - UFH Elektroaltgeräte System Betreiber GmbH

Kromě UFH Altlampen Systembetreiber GmbH, který se specializuje na osvětlovací zařízení, působí KS ve všech kategoriích OEEZ.

Počet KS není omezen ze zákona, nicméně každý KS musí být zaregistrovaný u Ministerstva životního prostředí, s jinými výrobci nemohou spolupracovat; Rakousko spoléhá na dostatečné vytvoření konkurence a konkurenčního prostředí díky tomu, že EAK má se všemi kolektivními systémy uzavřenou totožnou smlouvu, a ze zákona k nim musí přistupovat stejně.

Kolektivní systémy v Rakousku zajišťují funkci transportní i zpracovatelskou. Příkladem opět může být ERP, který působí i v Rakousku pod názvem European Recycling Platform (ERP) Österreich GmbH a který nabízí svým členům obě tyto činnosti.

Dánsko

Zpětný odběr OEEZ v Dánsku je legislativně zakotven v Zákoně o ochraně životního prostředí¹⁰ a zákonným opatřením o bateriích a akumulátorech a odpadních bateriích a odpadních akumulátorech¹¹.

Životní cyklus EEZ vypadá v Dánsku podobně jako v Německu; začíná jeho uvedením na trh (před kterým se musí výrobce registrovat u dánského operátora DPA), kde je zakoupen spotřebitelem. Po skončení jeho životnosti ho spotřebitel odevzdá na odběrovém místě, které v Dánsku provozují společnosti zajišťující odpadový management pro místní správy. V další fázi pak zodpovídá za OEEZ výrobce; ten tak může učinit skrze KS, nebo individuálně. V této fázi je důležitý operátor trhu DPA, který v Dánsku řídí zpětný odběr OEEZ. DPA zodpovídá za organizaci vyzvednutí OEEZ z odběrových míst (DPA každý rok spočítá, za jakou část OEEZ v Dánsku je konkrétní výrobce zodpovědný na základě podílu na trhu podle EEZ uvedených na trh) a u této části OEEZ pak musí výrobce zajistit vyzvednutí z odběrových míst). K zajištění svozu může výrobce využít KS nebo jednat sám (sám uzavřít smlouvu s transportní a zpracovatelskou společností). Ty dále zajistí zpracování OEEZ; po zpracování OEEZ dojde k recyklaci části výrobku a jejich opětovnému použití, čímž je uzavřen životní

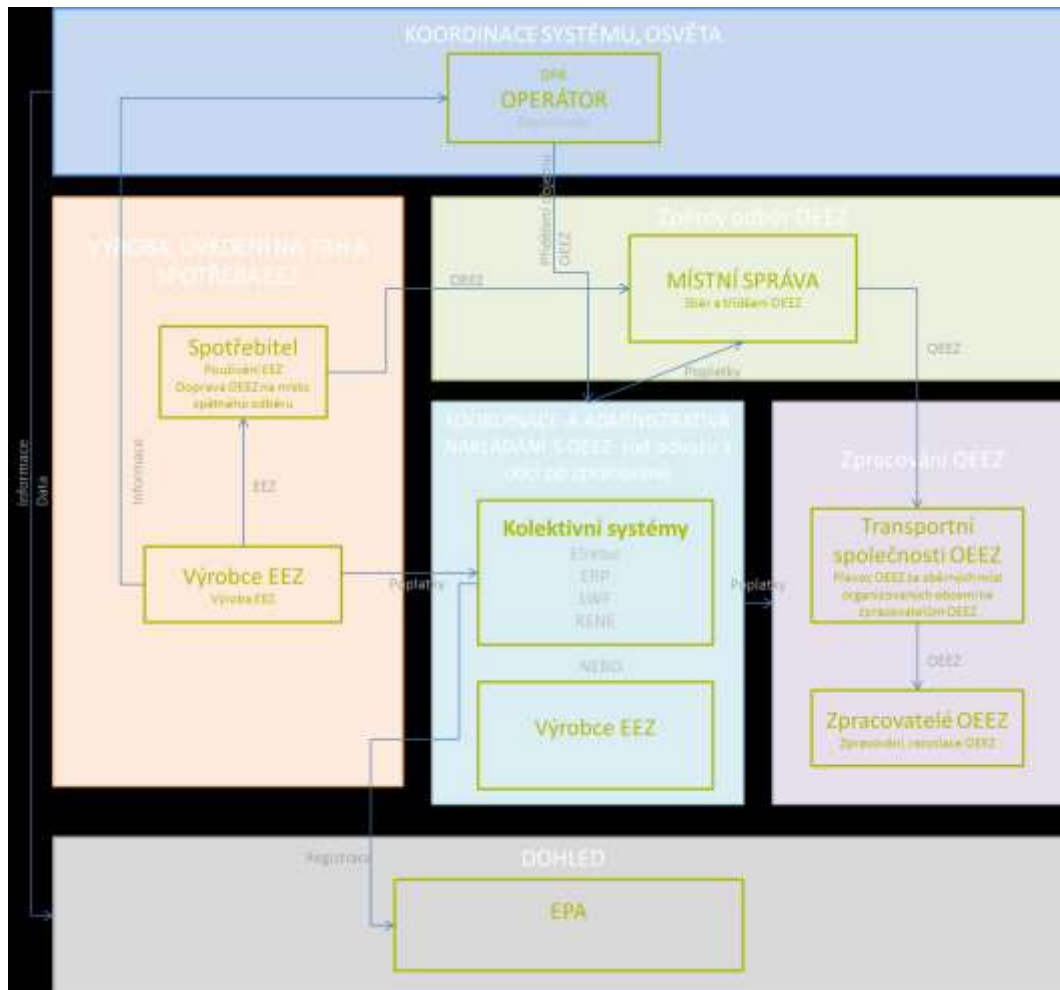
---

¹⁰ Environmental protection act

¹¹ Statutory Order on batteries and accumulators and waste batteries and accumulators

cyklus výrobku. Dánské Ministerstvo životního prostředí (EPA) působí především jako dohledová instituce, kontroluje, zda vše probíhá podle platné legislativy.

Obrázek 5: Přehled fungování systému v Dánsku

Zdroj: EEIP

Operátor DPA

DPA (DPA System – Danish Producer Responsibility) byl založen v souladu se Zákonem o ochraně životního prostředí. Top management DPA je jmenován Ministerstvem životního prostředí. Činnost DPA je financován z poplatků výrobců.

Mezi hlavní činnosti DPA patří především:

- Provozování centrálního registru výrobců
- Výpočet EEZ uvedených na trh
- Koordinace odvozu OEEZ mezi odběrovými místy a kolektivními systémy
- Registrace KS

Z uvedeného vyplývá, že DPA jako operátor plní funkci evidenční i účtovací.

Kolektivní systémy

V Dánsku je registrováno celkem 1 576 výrobců, z čehož:

- 976 je v KS
- 602 plní povinnosti individuálně.

V Dánsku působí následující KS:

- Elretur
- ERP Danmark aps
- LWF
- RENE

Každý kolektivní systém musí být registrován u DPA a zveřejněn na webových stránkách DPA. Počet KS není omezen ze zákona. KS v Dánsku se mohou současně starat o více skupin OEEZ, většinou tomu tak i je.

V Dánsku finanční garanci (na likvidaci EEZ uvedených v aktuálním roce na trh v případě úpadku výrobce) poskytují KS (v případě, že je výrobce součástí KS).

Tabulka 32: Legislativní řešení v oblasti zpětného odběru EEZ

Stát	Vyčleněno (ANO/NE)	Upravující právní předpis
Česká republika	ANO	Zákon o výrobcích s ukončenou životností
Německo	ANO	tzv. ElektroG
Rakousko	ANO	tzv. EAG-VO
Dánsko	NE	Environmental protection act

Zdroj: EEIP

Belgie

Belgie se vyznačuje systémem sběru a nakládání s odpadními elektrickými a elektronickými zařízeními, v němž veškeré povinnosti výrobců zajišťuje **jediný KS**. Jedná se o jeden z nejdéle fungujících systémů organizovaných výrobcí v Evropě, jehož funkce a nastavení byly projednávány již do roku 1996 a který byl založen v roce 2001. Z hlediska otázky neziskovosti není tento systém, jak je obvyklé řešení v jiných státech, regulován obchodním zákoníkem, který je doplněn specifickým ustanovením o nerozdělení zisku, ale právním předpisem upravujícím přímo neziskové organizace.

Primární právo v oblasti nakládání s odpady je v Belgii ustaveno specificky pro každý ze tří regionů zvlášť a oblast schvalování a provozu KS zásadně neupravuje. Tyto aspekty jsou regulovány až na úrovni jednotlivých předpisů, které mají **formu dohod o politice životního prostředí**. Tyto předpisy silně akcentují participaci a schvalování podstatných kroků, které činí KS, ze strany státní správy.

V Belgii zajišťuje nakládání s OEEZ jediný KS **Recupel** založený v roce 2001 ve spolupráci několika asociací AGORIA vzw, BDMA vzw, FEADGRIM asbl, FEADIS asbl, FEE vzw,

IMCOBEL asbl, LVMEB vzw, NELECTRA vzw, UDIAS, UNAMEC, UBELMA vzw, GDA a Ala Security napříč všemi produktovými skupinami. S ohledem na tuto skutečnost nebyly během fungování založeny jiné alternativy.

Jedná se o obdobné postavení, jako měla v ČR donedávna v oblasti obalů AOS EKO-KOM, a.s. v ČR, a to jak z hlediska celkové doby, kdy působí na trhu, tak z hlediska jeho postavení na trhu. V době založení byly podány žádosti jiných zájemců, které nicméně nebyly schváleny. Obdobně jako v případě obalového zákona jsou zásadní prvky systému schvalovány bez podrobné úpravy v základním právním předpise upravujícím danou oblast.

Omezení a podmínky kolektivního systému

KS je v Belgii nezisková společnost, tuto skutečnost nicméně nezmiňuje samotný předpis o nakládání s OEEZ, ale až předpisy (dohody) jednotlivých regionálních vlád o zřízení systému. Právní forma systému je přitom velmi specifická. Nejedná se tak jako v některých zemích EU o obchodní společnost založenou dle obchodního práva se specifickým omezením týkajícím se nakládání se ziskem uvedeným v environmentální legislativě, ale zřízeným **na základě specifického zákona z 26. června 1921 o neziskových asociacích, neziskových mezinárodních asociacích a nadacích.**

Otázka střetu zájmů osob je řešena zejména vyloučením těchto osob v případě výběrových řízení (hodnocení a monitorování procesu přidělování), na zajištění sběru a zpracování elektroodpadu (čl. 11 § 3 odst. 14. dohody).

Slovensko

Kolektivním systémem (kolektívnu organizáciou) se dle nynější platné legislativy označuje právnická osoba založená nejméně jedním výrobcem elektrozařízení, zapsaná v Registru kolektivních organizací.

Na území Slovenska je v současné době registrováno celkem 18 KS.

Od roku 2016 najdeme KS v legislativě pod pojmem organizace odpovědnosti výrobců, která je definována takto: „Organizace odpovědnosti výrobců je právnická osoba se sídlem ve Slovenské republice založena, vlastněna a provozována výlučně výrobcí vyhrazených výrobků se sídlem v některém z členských států. Organizace odpovědnosti výrobců, v souladu s udělenou autorizací, zajišťuje na základě smlouvy o plnění vyhrazených povinností plnění těchto povinností za zastupující výrobce vyhrazeného výrobku. Účelem organizace odpovědnosti výrobců není dosažení zisku.“ Povinnosti organizace jsou:

- a) Vytvořit, financovat, provozovat a udržovat funkční systém společného nakládání s vyhrazeným proudem odpadu během celé doby jejího oprávněného působení
- b) Uzavírat za nediskriminačních podmínek s výrobcem vyhrazeného výrobku patřícího do předmětu její autorizace smlouvou o plnění vyhrazených povinností, pokud o to výrobce projeví zájem
- c) Dodržovat podmínky autorizace
- d) Plnit za všechny zastoupené výrobce jejich vyhrazené povinnosti
- e) Uzavřít smlouvu s koordinačním centrem, je-li zřízeno a plnit povinnosti z něj vyplývající

- f) Bezodkladně informovat ministerstvo o tom, že nastali skutečnosti, které vedou k ukončení činnosti organizace

Itálie

V současné době je na území Itálie schváleno celkem 17 KS. Některé z nich jsou zaměřené pouze na určitá EEZ, většina funguje také jako KS pro baterie nebo akumulátory. Podrobnosti shrnuje následující tabulka.

Tabulka 33: KS v Itálii

Kolektivní systém	Působnost	B2B/B2C	Kategorie odpadů
ECODOM	Itálie	B2C	1-4
ECOELIT	Itálie	??	Všechna OEEZ + baterie, akumulátory
Ecoped	Itálie	oboje	2, 6, 7 + baterie, akumulátory
Ridomus	Itálie	oboje	Klimatizace
ecolamp	Itálie	oboje	5
RENE AG	Evropa	oboje	V Itálii: všechna OEEZ
Remedia	Itálie	oboje	Všechna OEEZ + baterie, akumulátory
ecoR'it	Itálie	oboje	Všechna OEEZ + baterie, akumulátory
ERP	Svět	oboje	V Itálii: všechna OEEZ + baterie, akumulátory
CCR	Evropa	oboje	Všechna OEEZ + baterie, akumulátory
cobat	Itálie	oboje	Všechna OEEZ + baterie, akumulátory + FV články + pneumatiky
ECOEM	Itálie	oboje	Všechna OEEZ + baterie, akumulátory + FV články
apirae	Itálie	oboje	Všechna OEEZ
ESAgerAee	Itálie	oboje	Všechna OEEZ + baterie, akumulátory
ECOLight	Itálie	oboje	Všechna OEEZ + baterie, akumulátory + FV články
RAEcycle	Itálie	oboje	Všechna OEEZ + baterie, akumulátory + FV články
PV Cycle	Svět	oboje	FV články

Zdravou konkurenci mezi KS a rovné podmínky pro všechny zúčastněné strany zajišťuje koordinační centrum. Na vše navíc dohlíží řídicí výbor a dozorčí komise.

Analýza stávajících kolektivních systémů v ČR

S ohledem na charakter činností zajišťovaných prostřednictvím kolektivního plnění pro povinné subjekty je zapotřebí nezapomínat na dopad na hospodářskou soutěž v rámci navazujících činností (např. soz, zpracovatelé, atd.). Dopady na hospodářskou soutěž v těchto odvětvích jsou závislé na struktuře trhu kolektivních systémů. Současně však charakter činnosti KS vyžaduje stanovení některých minimálních požadavků, které mohou částečně představovat bariéry vstupu do odvětví zpětného odběru. V příloze jsou představeny tři základní koncepty, které mohou nastat, i s jejich dopady na hospodářskou soutěž.

Prostřednictvím výsledků „Analýzy optimálního nastavení činností kolektivních systémů v oblasti nakládání s elektroodpady“ zpracované firmou GREEN Solution s.r.o. v roce 2015 můžeme získat představu o situaci na trhu zpětného odběru.

Analýza jednotlivých kolektivních systémů (*KS ASEKOL a.s., KS EKOLAMP, s.r.o., KS ELEKTROWIN, a.s., KS OFO – recycling, s.r.o., KS REMA Systém, a.s., KS RETELA, s.r.o.*) pro EEZ byla provedena v rozsahu dostupných informací. Informace byly čerpány z Výročních zpráv společností, z jejich webových stránek, z Obchodního rejstříku a z dílčích částí ročních zpráv, které KS předávají každoročně Ministerstvu životního prostředí. Dále pak bylo s jednotlivými KS jednáno osobně, kde byly zpracované informace diskutovány, zpřesňovány (vyjma KS OFO - recycling, s.r.o., jejichž informace nejsou zveřejněny ani dostupné).

Tabulka č. 34 představuje přehled vybraných finančních informací pro vybrané kolektivní systémy a zpracovatele, jakožto dva nejvýznamnější články řetězce ve zpětném odběru. V panelu A můžeme vidět klíčové finanční ukazatele kolektivních systémů. V rámci analýzy je důležité rozlišit mezi KS financovanými průběžným systémem a systémem zálohovým. Z vybraných kolektivních systémů využívá průběžný systém financování pouze KS Retela. Ostatní systémy využívají zálohový systém, což je patrné zejména z výrazného podílu finančních aktiv na aktivech celkových. Dalším indikátorem využívání zálohového systému jsou významné výnosy z finančního majetku. Tyto výnosy pokrývají část nákladů, neboť KS financované zálohovým systémem většinou vykazují provozní ztrátu. Při pohledu na ziskovost KS financovaných zálohově je patrné, že dlouhodobě netvoří zisk. Důvodem je nízká motivace k vytváření zisku jednak plynoucí z neumožnění rozdělení dosaženého zisku mezi akcionáře zákonem, a také z neochoty výrobců sdružených v KS vytvářet zisk v rámci KS (recyklační poplatek jako základní příjem KS je složkou celkové ceny výrobku, prodává tak výrobek a může mít negativní dopad na jeho konkurenceschopnost). S ohledem na nízkou motivaci KS k tvorbě zisku z výše uvedených důvodů je případný zisk reinvestován (hned, popřípadě v budoucnu) zpět do KS a to nejčastěji ve formě, která může pomoci k budoucímu plnění evropské směrnice (např. investice do PR služeb ve snaze zvýšenou informovaností a osvětou dosáhnout vyšší úrovně sběru). KS Retela jako jediný systém financovaný průběžně v porovnání s ostatními dosahoval dlouhodobě pozitivní ziskovosti jak provozní tak celkové. I v případě KS Retela finanční aktiva stále představují významnou část aktiv.

Panel B finanční analýzy vybraných subjektů představuje analýzu smluvních zpracovatelů jednotlivých KS. V rámci této analýzy jsou zahrnuti jak klasičtí zpracovatelé (Praktik Systém, Kovohutě Příbram, MHM Eko), tak i chráněné dílny, které se podílejí na zpracování odpadu (Marketa Remone, S-Firma). V rámci finanční analýzy vybraných subjektů je patrné, že většina zpracovatelů dosahuje provozní i celkové pozitivní ziskovosti. Finanční výsledky zpracovatelů budou významně ovlivňovány výkupní cenou recyklovaných surovin, která se tvoří na globálním trhu.

Tabulka 34: Finanční analýza vybraných subjektů

Panel A: Kolektivní systémy

tis. Kč	ASEKOL			ELEKTROWIN a.s.			REMA Systém, a.s.			EKOLAMP s.r.o.			RETELA		
	2011	2012	2013	2011	2012	2013	2011	2012	2013	2011	2012	2013	2011	2012	2013
Tržby	189 604	N.A	176 160	146 936	124 029	173 835	56 819	57 087	66 232	81 890	73 011	73 978	37 395	33 638	29 290
Přidaná hodnota	24 128	N.A	23 487	-6 853	-24 762	-1 987	11 075	9 121	9 602	29 063	26 823	17 841	14 661	11 238	9 823
Provozní výsledek hospodaření	-15 896	N.A	-12 491	-28 353	-67 189	-26 274	114	-350	-739	-1 828	-2 830	-1 034	9 215	6 569	3 209
Finanční výsledek hospodaření	16 265	N.A	12 444	29 115	29 837	27 620	181	113	382	2 285	3 163	1 296	-1	1 039	789
Výsledek hospodaření před zdaněním	369	N.A	-47	683	-37 489	344	474	-585	-344	457	333	262	9 083	7 360	3 770
Aktiva celkem	816 607	N.A	913 090	1 151 977	1 216 931	1 254 577	38 589	42 433	47 372	316 124	329 775	345 451	55 783	63 744	66 795
Z toho Dlouhodobý finanční majetek	290 211	N.A	297 245	441 894	1 018 952	958 698	1 000	2 900	7 800	0	0	0	N.A	N.A	N.A
Krátkodobý finanční majetek	323 290	N.A	296 394	610 397	106 083	218 766	32 093	31 296	30 623	284 595	299 328	316 600	31 033	20 837	23 708

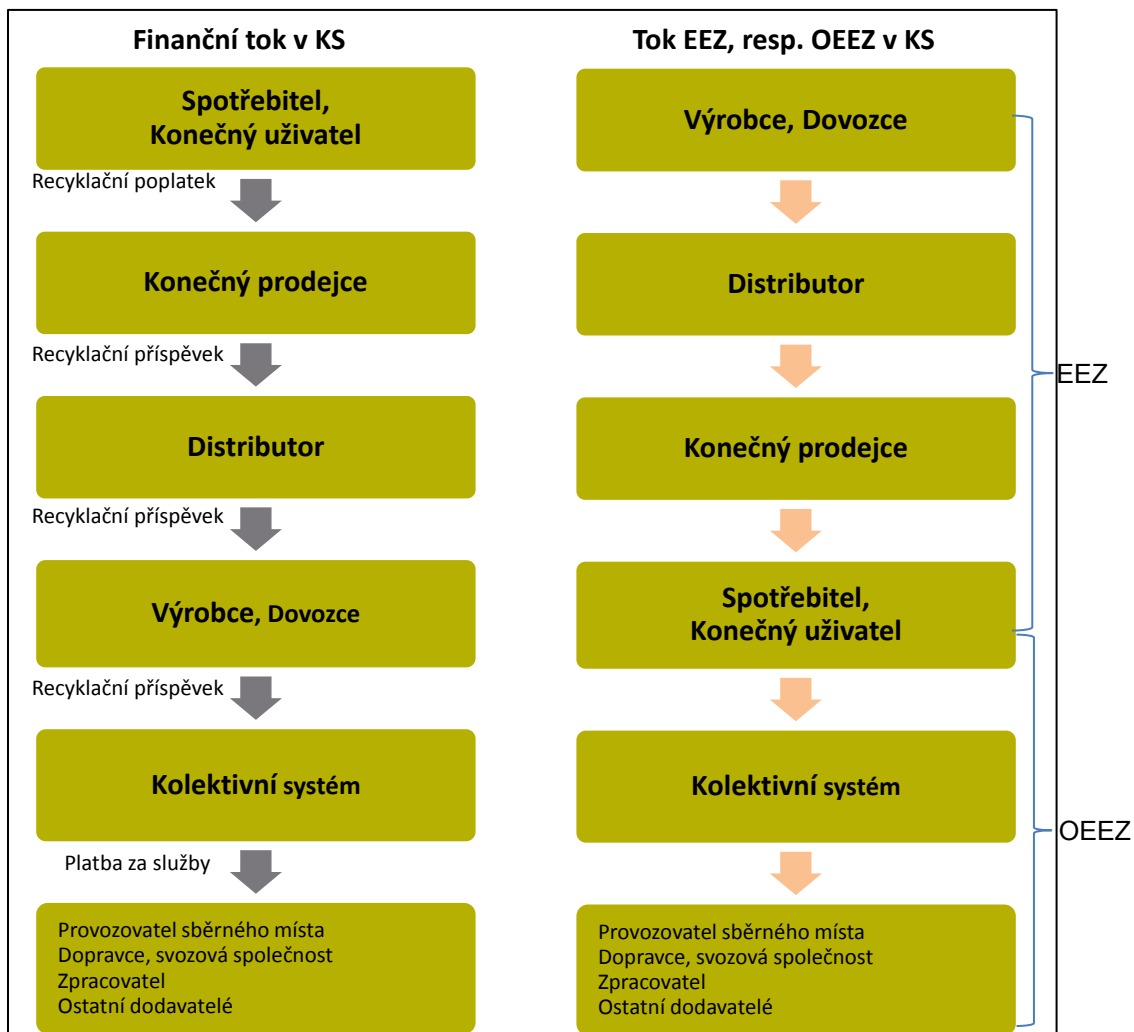
Panel B: Zpracovatelé

tis. Kč	Praktik systém			Marketa Remone			FERMET s.r.o.			MHM Eko			Kovohutě Příbram			S-Firma			Steelmet		
	2011	2012	2013	2011	2012	2013	2011	2012	2013	2011	2012	2013	2011	2012	2013	2011	2012	2013	2011	2012	2013
Tržby	156 459	161 996	N.A	6 132	8 178	7 252	N.A	47 591	33 826	47 905	50 645	N.A	2 060 043	2 099 782	2 175 783	31 979	39 922		6 026	6 374	7 182
Přidaná hodnota	-22 532	-48 578	N.A		492	996	N.A	7 905	4 707	21 466	22 990	N.A	393 842	330 785	291 764	11 676	13 807	13 730	-9 098	-7 108	-3 335
Provozní výsledek hospodaření	10 050	6 188	N.A	1 039	159	462	N.A	361	-1 344	1 930	3 209	N.A	231 867	152 014	91 737	6 006	6 340		883	3 560	1 968
Finanční výsledek hospodaření	-257	-433	N.A	-488	-422	-414	N.A	-178	-97	-678	-914	N.A	48 836	-8 972	3 283	-601	-745	-686	-156	-242	-298
Výsledek hospodaření před zdaněním	9 793	5 755	N.A	429	-933	-314	N.A	183	-1 441	1 252	2 295	N.A	280 703	143 042	95 020	5 405	5 595	1 717	727	3 318	1 670
Aktiva Celkem	97 702	106 161	N.A	12 957	11 257	11 204	N.A	11 056	9 559	36 704	40 293	N.A	1 486 031	1 747 723	1 895 905	18 502	33 395	46 075	6 709	13 814	19 911
Z toho Dlouhodobá aktiva	51 381	47 157	N.A	9 438	9 074	7 718	N.A	3 627	3 429	13 515	13 045	N.A	762 282	833 774	832 743	5 092	18 486	34 563	2 380	2 462	3 345
Bankovní dluh	4 469	2 618	N.A	4 804	4 852	4 335	N.A	0	0	0	0	N.A	79 811	293 114	368 664	0	10 000	16 823	0	700	525

Zdroj: Výroční zprávy jednotlivých subjektů

V návaznosti na předchozí finanční analýzu Obrázek shrnuje schéma finančního toku a toku EEZ resp. OEEZ v systému kolektivního plnění.

Obrázek 6: Schéma finančního a toku EEZ, resp. OEEZ v rámci kolektivního systému

Zdroj: EEIP

Porovnání efektivity vybraných kolektivních systémů

Za účelem benchmarkingu KS sběru EEZ je na místě provést porovnání efektivity s jakou tyto KS plní svou funkci zajištění povinností výrobců a dovozců. Tuto efektivitu lze vztáhnout jak k provozu organizace sběru a zpracování, tak k dostatečnosti a výkonnosti sběrné sítě.

Toto porovnání však lze provést pouze pro 4 z výše uvedených KS. Do tohoto srovnání nelze zahrnout KS EKOLAMP (u některých ukazatelů uveden ilustrativně), který zajišťuje sběr a zpracování specifických komodit – svítidel a KS OFO, který nezveřejňuje informace v plné míře.

Tabulka 35: Vývoj jednotkových nákladů na sběr a zpracování EEZ (výkonová spotřeba v Kč na 1 kg sebraných EEZ) 2006-2013

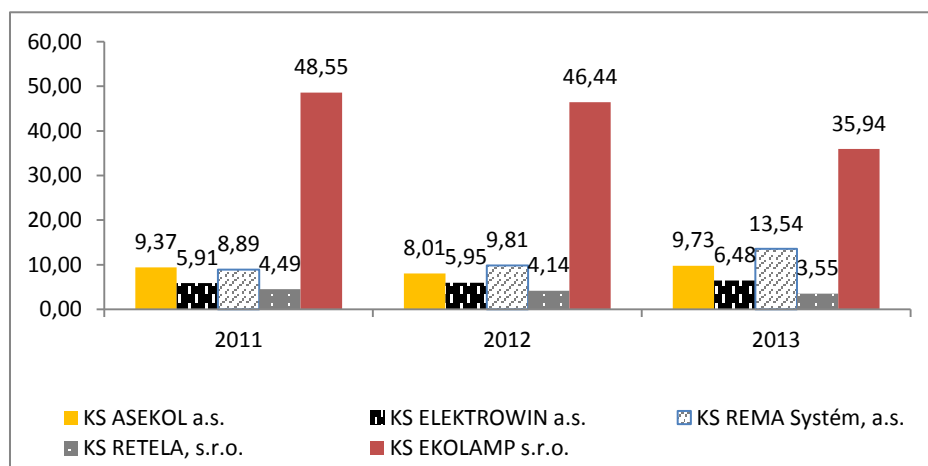
Kolektivní systém	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013
KS ASEKOL a.s.	10,45	10,88	11,80	8,91	8,75	9,37	8,01	9,73
KS ELEKTROWIN a.s.	8,13	7,35	7,59	7,22	6,55	5,91	5,95	6,48
KS REMA Systém, a.s.	-	13,83	14,98	8,81	-	8,89	9,81	13,54
KS RETELA, s.r.o.	-	8,95	7,04	5,28	4,84	4,49	4,14	3,55

Zdroj: Analýza KS EEZ v ČR, Green Solution 2015

Porovnání KS ukazuje, že nejvyšší efektivitu z hlediska výkonové spotřeby na 1 kg sebraných EEZ vykázal v letech 2011-2013 KS RETELA. Naopak KS REMA Systém dosahoval efektivitu výrazně nižší. Hodnocení na základě těchto údajů ovšem není zcela přesné, protože není znám podíl spotřebičů finančně náročných na zpracování (např. zářivky, ledničky, TV a monitory typu CRT).

Tato disproporce je zřejmá u KS EKOLAMP, s.r.o., který se zabývá z převážné části světelnými zdroji, jejichž sběr, přeprava i zpracování je finančně náročnější skupinou s ohledem na její hmotnost (rok 2011 – 48,55 Kč/kg, rok 2012 – 46,44 Kč/kg, rok 2013 – 35,94 Kč/kg).

Graf 6: Porovnání vývoje jednotkových nákladů na sběr a zpracování EEZ (výkonová spotřeba v Kč na 1 kg sebraných EEZ) 2011-2013 (pozn.: KS EKOLAMP uveden ilustrativně)

Zdroj: Analýza KS EEZ v ČR, Green Solution 2015

Významnou složkou provozních nákladů, na kterých je tedy možné ilustrovat efektivitu systému je správní režie, kterou tvoří v případě KS především osobní náklady, kdy téměř všichni pracovníci KS jsou režijními zaměstnanci, jelikož samotný sběr a zpracování EEZ je realizován na bázi dodavatelsko-odběratelských vztahů. Ukazatel podílu mzdových nákladů na výkonech je doplněn ukazatelem poměru mzdových nákladů k výkonové spotřebě v letech 2011 – 2013.

Tabulka 36: Vývoj podílu mzdových nákladů na výkonech (osobní náklady v Kč na 1kg sebraných EEZ) 2006-2013

Kolektivní systém	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013
KS ASEKOL a.s.	1,15	1,05	0,97	0,94	1,15	1,24	1,45	0,96
KS ELEKTROWIN a.s.	1,22	0,96	0,68	0,56	0,64	0,62	0,70	0,65
KS REMA Systém, a.s.	-	1,13	1,27	1,32	-	1,85	1,78	2,04
KS RETELA, s.r.o.	-	1,36	0,97	0,74	0,82	0,75	0,76	1,00

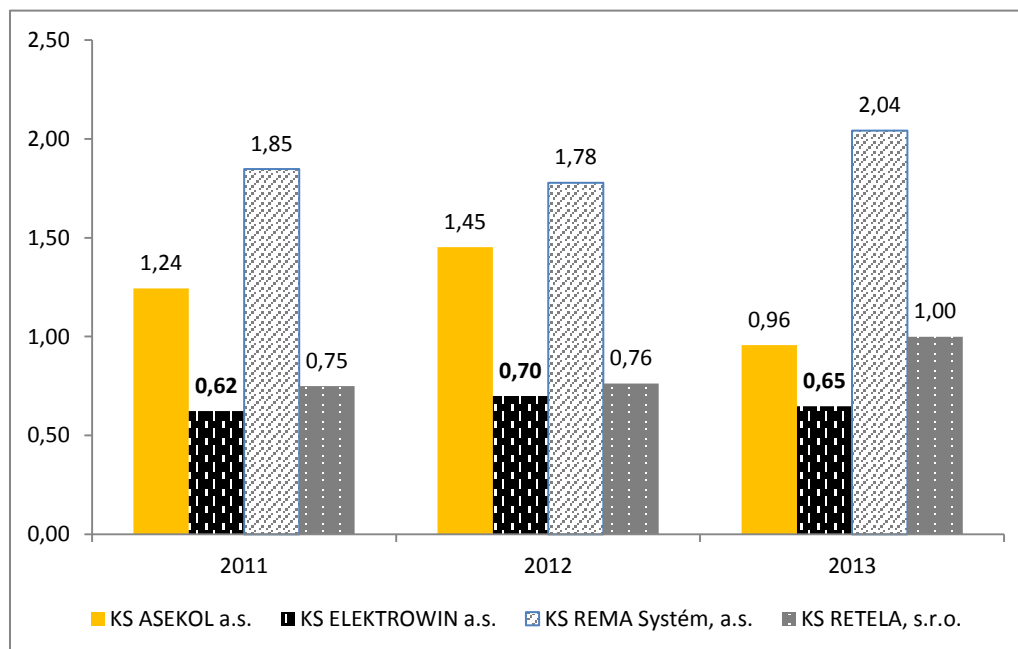
Zdroj: Analýza KS EEZ v ČR, Green Solution 2015

Tabulka 37: Vývoj poměru mzdových nákladů k výkonové spotřebě (poměr osobních nákladů k výkonové spotřebě v %) 2006-2013

Kolektivní systém	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013
KS ASEKOL a.s.	0,11	0,10	0,08	0,11	0,13	0,13	0,18	0,10
KS ELEKTROWIN a.s.	0,15	0,13	0,09	0,08	0,10	0,11	0,12	0,10
KS REMA Systém, a.s.	0,06	0,08	0,08	0,15	0,17	0,21	0,18	0,15
KS RETELA, s.r.o.	0,15	0,15	0,14	0,14	0,17	0,17	0,18	0,28

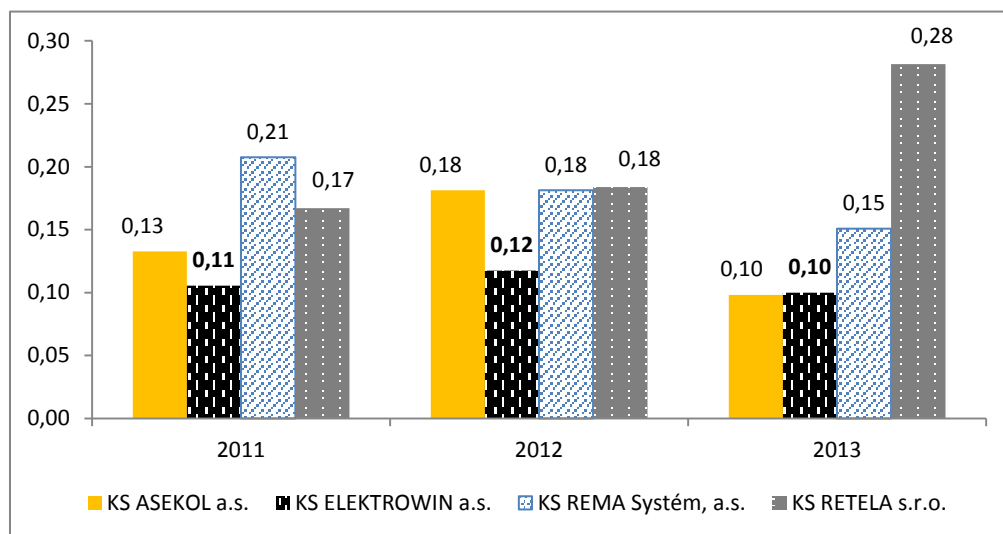
Zdroj: Analýza KS EEZ v ČR, Green Solution 2015

Graf 7: - Porovnání vývoje mzdových nákladů na výkonech (osobní náklady v Kč na 1kg sebraných EEZ) 2011-2013

Zdroj: Green Solution

Graf 8: Porovnání vývoje poměru mzdových nákladů k výkonové spotřebě (poměr osobních nákladů k výkonové spotřebě v %) 2011-2013

Zdroj: Analýza KS EEZ v ČR, Green Solution 2015

Z porovnání vyplývá, že nejnižší mzdové náklady na 1 kg sebraných EEZ vykázal v letech 2011-2013 KS ELEKTROWIN. V tomto případě jsou data ovlivněna především tím, že KS ELEKTROWIN sbírá zejména EEZ ze skupiny 1, tedy s největší hmotností. Doplněné porovnání vývoje mzdových nákladů k výkonové spotřebě, ale potvrzuje předchozí ukazatel, tedy že nejnižší mzdové náklady má KS ELEKTROWIN a ASEKOL.

Provozní efektivitu jednotlivých kolektivních systémů lze také orientačně sledovat prostřednictvím investičních nákladů do sběrných prostředků nezbytných pro sběr EEZ a tedy plnění jedné z nejdůležitějších funkcí KS. Většina KS eviduje tuto položku v dlouhodobém hmotném majetku. Výše investic pak do sběrných prostředků představuje dle sdělení KS cca 80 %. Abychom rozlišili efektivitu spojenou přímo s vybaveností jednotlivých sběrných míst, porovnáme jednotlivé KS z hlediska výše investice do jednoho sběrného místa.

Tabulka 38: Vývoj investic (dlouhodobý hmotný majetek) v Kč do sběrných prostředků na jednom sběrném místě 2006-2013

Kolektivní systém	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013
KS ASEKOL a.s.	1508	1441	2298	2723	3333	5220	4857	5054
KS ELEKTROWIN a.s.	435	173	69	645	5024	4107	3538	2951
KS REMA Systém, a.s.	-	221	356	295	228	165	174	225
KS RETELA, s.r.o.	-	-	-	-	-	-	-	-

Zdroj: Analýza KS EEZ v ČR, Green Solution 2015

Výkonnost sběrné sítě stávajících kolektivních systémů

Schopnost zajistit plnění rozšířené odpovědnosti výrobců a dalších subjektů uvádějících EEZ na trh můžeme vyjádřit mimo jiné i výtěžností sběru. Tu můžeme definovat jako počet tun

sebraných EEZ na 1 sběrné místo. Tento intenzivní ukazatel sběrné sítě tak odráží výkonnost a optimální rozmístění sběrných míst.

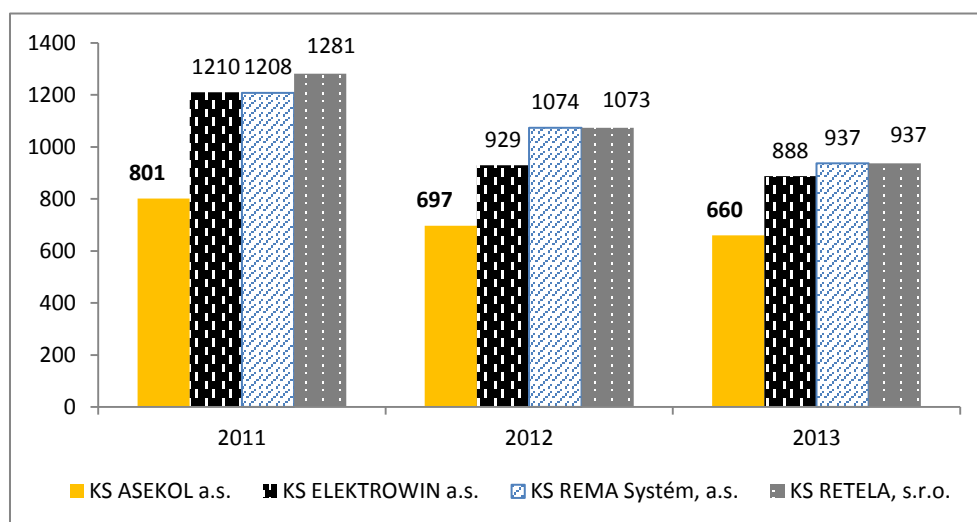
Tabulka 39: Výtěžnost sběru EEZ (hmotnost sebraných EEZ na 1 sběrné místo) 2006-2013

Kolektivní systém	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013
KS ASEKOL a.s.	2,67	2,27	1,38	1,62	1,48	1,35	1,14	0,98
KS ELEKTROWIN a.s.	2,72	2,51	2,81	3,66	3,18	2,99	2,21	2,29
KS REMA Systém, a.s.	-	0,95	0,96	0,99	-	0,59	0,50	0,37
KS RETELA, s.r.o.	-	1,61	1,97	0,80	0,78	0,62	0,55	0,49

Zdroj: Analýza KS EEZ v ČR, Green Solution 2015

Výtěžnost sběru, tedy počet tun sebraných EEZ na 1 sběrné místo dokresluje další ukazatel sběrné sítě, kterým je počet obyvatel na jedno sběrné místo a který odráží charakter optimálního rozmístění těchto sběrných míst.

Graf 9: Porovnání počtu obyvatel na jedno sběrné místo v letech 2011-2013

Zdroj: Analýza KS EEZ v ČR, Green Solution 2015

Z výše uvedeného porovnání vyplývá, že nejvyšší výtěžnosti na 1 sběrné místo dosahuje KS ELEKTROWIN. Data jsou opět ovlivněna tím, že KS ELEKTROWIN sbírá zejména EEZ ze skupiny 1, tedy s největší hmotností, nicméně s ohledem na počet zastupovaných skupin i ostatních KS je zřejmé, že nejvyšší efektivity sběru dosahují KS ASEKOL a KS ELEKTROWIN.

Popis existujícího právního stavu v dané oblasti

V současnosti je problematika zpětného odběru výrobků s ukončenou životností a následného nakládání s odpadním elektronickým zařízením (OEEZ) upravena především následujícími právními předpisy:

- zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů – DÍL 8 Elektrická a elektronická zařízení
- vyhláška č. 237/2002 Sb., o podrobnostech způsobu provedení zpětného odběru některých výrobků, ve znění pozdějších předpisů,
- vyhláška č. 352/2005 Sb., o nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady (dále jen „vyhláška“),
- vyhláška č. 178/2013 Sb., kterou se mění vyhláška č. 352/2005 Sb., o podrobnostech nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady a o bližších podmínkách financování nakládání s nimi (vyhláška o nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady), ve znění pozdějších předpisů,
- vyhláška č. 200/2014 Sb., kterou se mění vyhláška č. 352/2005 Sb., o podrobnostech nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady a o bližších podmínkách financování nakládání s nimi (vyhláška o nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady), ve znění pozdějších předpisů (účinnost této vyhlášky od 1. 10. 2014).

S ohledem na členství ČR v EU je nezbytný soulad národních právních předpisů s evropskými předpisy, zejména pak s novou právní úpravou ve formě směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU o odpadních elektrických a elektronických zařízeních, a dále je třeba implementovat změny přijaté v EU v rámci balíčku oběhového hospodářství.

Identifikace dotčených subjektů

Výrobci elektrozařízení

V souvislosti s touto rozšířenou odpovědností jsou výrobci elektrozařízení povinni zajistit (individuálně, solidárně nebo kolektivně) jejich co nejefektivnější oddělený sběr/zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění. Všichni tito výrobci jsou vedeni v Seznamu výrobců elektrozařízení vedeném MŽP, který obsahuje údaje o typu jejich elektrozařízení i o způsobu plnění jejich povinností. Financování odděleného sběru/zpětného odběru a následného nakládání s OEEZ je rovněž jednou z povinností na straně výrobce elektrozařízení. Za výrobce jsou považováni i dovozci EEZ do ČR a osoby, které zde uvádí na trh EEZ nabytá v jiných členských zemích EU.

Distributoři a poslední prodejci

Distributoři distribuující elektrozařízení (včetně internetových prodejců) musí informovat konečného uživatele o způsobu, jakým je zpětný odběr popřípadě oddělený sběr prováděn. Poslední prodejce informuje spotřebitele (domácnost) a zároveň zajišťuje přijímání tohoto zboží nebo zboží historického ke zpětnému odběru.

Koneční uživatelé elektrozařízení

Financování zpětného odběru/odděleného sběru a jiných povinností mohou firmy promítnout formou recyklačního příspěvku do ceny výrobků a potenciálně tak navýšit náklady spotřebitele. Distribuce dopadu mezi spotřebitele a výrobce pak závisí na stupni konkurence na trhu s EEZ, příp. elasticitě poptávky po EEZ. Čím je vyšší konkurence mezi výrobci/distributory/prodejci, tím se dopad přesouvá směrem k těmto subjektům ve formě snižování marží, totéž platí s rostoucí elasticitou poptávky po EEZ.

Konečný uživatel je v současnosti klíčovým prvkem v procesu zpětného odběru a je třeba ho dostatečně motivovat k tomu, aby výrobek po ukončení jeho životnosti odevzdával do systému zpětného odběru/odděleného sběru. Jednou z možností, která vyplývá z evropské směrnice 2012/19/EU, je motivace finanční. Konečný uživatel může dostat buď přímo zapláceno za odevzdání výrobku (zvláště v případě, kdy má OEEZ kladnou finanční hodnotu), anebo může být osvobozen od některých plateb či jinak nepřímo finančně kompenzován.

Stávající provozovatelé kolektivních systémů

KS, který zajišťuje zpětný odběr/oddělený sběr, svoz a zpracování elektroodpadu, je neziskovou organizací, jejíž fungování financují výrobci, kteří se rozhodli přes KS svou povinnost plnit. Kolektivní systém tedy funguje na základě jejich příspěvků (včetně příspěvků za HEEZ), které jsou determinovány počtem a typem produktů, které daný výrobce uvádí na trh.

Náklady KS jsou dány množstvím míst zpětného odběru/odděleného sběru, podmínkami smluv s provozovateli těchto míst, se zpracovateli a svozovými společnostmi.

Noví provozovatelé kolektivních systémů

Postavení nových provozovatelů KS se bude odvíjet od nastavených podmínek novou právní úpravou, které by měly zaručit jejich řádné a transparentní fungování.

Svozové společnosti

Svozové společnosti jsou najímány kolektivními systémy (případně samotnými výrobci) k přepravě EEZ ze sběrného místa do místa jeho dalšího zpracování. Současná právní úprava nepovažuje EEZ pocházející z domácností za odpad do doby, než je předán ke zpracování. Svozové společnosti tak nemusí zacházet s tímto EEZ jako s odpadem. Změna odpadového režimu by mohla dle nastavených podmínek znamenat navýšení nákladů na svoz.

Zpracovatelé odpadních elektrozařízení

Jejich hlavní činností je získávání elektroodpadu od KS, ať již úplatně nebo bezúplatně, případně nákup odpadu ze zahraničí, jeho skladování, zpracování a odstraňování nežádoucích látek nebo dále nevyužitelných částí a následný prodej odpadů (druhotných surovin) zejména finálním zpracovatelům.

Orgány státní správy

MŽP má v kompetenci vedení Seznamu výrobců EEZ. Kontrolu dodržování předpisů mají na starosti ČIŽP, obecní úřady obcí s rozšířenou působností a krajské úřady. Do kontroly

finančního hospodaření jsou zapojeny orgány finanční správy, a protože se povinnosti dané zákonem týkají i dovozců, mají určité pravomoci v oblasti nakládání s OEEZ i celní orgány.

Obce

Obce uzavírají dohody s KS o vytvoření sběrných míst. Největším přínosem pro obce je zamezení znečišťování životního prostředí na jejich území nebo v jejich blízkém okolí.

Popis cílového stavu

V důsledku neustálého rozšiřování trhu a zkracování cyklů životnosti se z elektrozařízení stává rapidně rostoucí zdroj nebezpečného odpadu a potenciální hrozba pro životní prostředí. ČR je vázána směrnicí 2012/19/EU, jež požaduje splnění jistých úrovní sběru a využití OEEZ. Cílem je tedy zajištění toho, aby česká legislativa umožňovala a pomáhala dosažení úrovně sběru požadovaného ve zmíněné směrnici a snižovala množství elektroodpadu, který nebude zpětně odebrán. V roce 2016 dosáhla v ČR úroveň zpětného odběru a odděleného sběru OEEZ 50,5 %. Cíle sběru definované Evropskou směrnicí 2012/19/EU se dělí dle termínu, kdy mají být plněny. Do 31. 12. 2015 mělo být vybíráno 4 kg/osobu od spotřebitelů případně průměrné množství OEEZ sebraných v předešlých třech letech - nutno splnit vyšší hodnotu z těchto dvou možností. Novou směrnicí se cíl členských zemí EU změnil. Země měly od 1. 1. 2016 vybírat 45 % průměrné hmotnosti elektrozařízení uvedených na trh v předešlých třech letech. Novější členské země včetně ČR však mají udělenou výjimku. Do 14. 8. 2016 mohly tyto členské země sebrat méně než 45 %, ale více než 40 % průměrné hmotnosti elektrozařízení uvedených na trh v předešlých třech letech. Dalším cílem je navýšení procenta sebraných výrobků. Od 1. 1. 2019 by měly členské země sesbírat 65 % průměrné hmotnosti zařízení uvedených na trh v předešlých třech letech nebo 85 % vyprodukovaných OEEZ. ČR spolu s ostatními novějšími členskými zeměmi EU mají opět udělenou výjimku – cíl sběru může odložit až do 14. 8. 2021 a do té doby plnit požadovaný 45 % cíl. MŽP předpokládá zvolení cíle pro období od 1. 1. 2019 ve formě dosažení úrovně sběru 65 % z průměrné hmotnosti zařízení uvedených na trh v předešlých třech letech.

Požadavky a cíle ze strany EU na sebraný elektroodpad a na využití OEEZ jsou uvedeny v tabulkách níže.

Tabulka 40: Cíle sběru OEEZ dle směrnice 2012/19/EU

Cíl	do 31. 12. 2015	od 1. 1. 2016	od 1. 1. 2019
EU	4 kg/os u OEEZ od spotřebitelů nebo průměrné množství OEEZ sebraných v předešlých třech letech (spotřebitelé i podnikatelé) - dle toho, která z hodnot je vyšší	45 % průměrné hmotnosti zařízení uvedených na trh v předešlých třech letech	65 % průměrné hmotnosti zařízení uvedených na trh v předešlých třech letech nebo 85 % z vyprodukovaných OEEZ
ČR	Totožný	Více než 40 % průměrné hmotnosti zařízení uvedených na trh v předešlých třech letech (do 14. 8. 2016)	totožný, ale termín posunut (do 14. 8. 2021)

Zdroj: Směrnice Evropského parlamentu a rady 2012/19/EU

Tabulka 41: Využití OEEZ dle směrnice 2012/19/EU

Skupina elektrozařízení	Využití v %	Opětovné použití a materiálové využití v %
Cíle využití OEEZ (příloha V směrnice 2012/19/EU) od 13. 8. 2012 do 14. 8. 2015		
1, 10	80	75
3, 4	75	65
2, 5, 6, 7, 8, 9	70	50
výbojky	80	-
Cíle využití OEEZ (příloha V směrnice 2012/19/EU) od 15. 8. 2015 do 14. 8. 2018		
1, 10	85	80
3, 4	80	70
2, 5, 6, 7, 8, 9	75	55
výbojky	80	-
Cíle využití OEEZ (příloha V směrnice 2012/19/EU) od 15. 8. 2018		
1, 4 (velká zařízení)	85	80
2 (obrazovky, monitory)	80	70
5, 6 (malá zařízení)	75	55
3 (světelné zdroje)	80	-

Zdroj: Směrnice Evropského parlamentu a rady 2012/19/EU

Zhodnocení rizika

Nedojde-li k zásadní změně současné legislativy, ČR pravděpodobně nesplní požadavky určené směrnicí 2012/19/EU, která mimo jiné požaduje nejpozději do 14. 8. 2021 (do kdy má ČR společně s dalšími členskými zeměmi udělenou výjimku) dosáhnout minimální úrovně sběru buď 65 % průměrné hmotnosti EEZ uvedených na trh v předchozích třech letech v dotčeném členském státě, anebo využití 85 % hmotnosti produkce OEEZ na území tohoto členského státu. S neplněním požadavků uvedené směrnice jsou pak spojeny případné sankce ze strany EU.

Dalším negativním aspektem, nedojde-li ke změně právní úpravy, je možná ztráta hodnotných druhotných surovin. OEEZ je rychle se zvětšující zdroj odpadů a pokud nedojde k jeho efektivní recyklaci, tedy správnému zpracování, případně k jeho vývozu, ČR se připraví o cenný zdroj surovin. Zdrojem těchto rizik může být i rozdílnost v právních úpravách jednotlivých členských zemí.

Další problematickou oblastí je svoz elektroodpadu. V současné době pokud nedojde k předání EEZ pocházejícího z domácností ke zpracování, není zařízení klasifikováno jako (nebezpečný) odpad. Svozové společnosti tak nemusí zacházet s nebezpečným odpadem tak, aby minimalizovaly rizika ohrožení životního prostředí a lidského zdraví.

Kolektivní systémy mají v současnosti silné postavení na trhu a již nyní je patrná snaha pronikat i do navazujících úrovní ve vertikálním řetězci nakládání s OEEZ (svoz a zpracování). Existuje zde riziko, že může dojít ke znevýhodňování ostatních zpracovatelů a svozových společností, může docházet ke vzniku bariér na trhu a omezování hospodářské soutěže. Popis jednotlivých variant a vyhodnocení nákladů jsou uvedeny v dalších podkapitolách.

16 Oprávnění sbírat EEZ (§ 65 odst. 1)

16.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému

Směrnice 2012/19/EU v současné době stanovuje nové cíle sběru OEEZ, a to počínaje rokem 2016. Tyto cíle se ve vztahu k roku 2015 výrazně zvyšují (a postupně narůstají až do roku 2021). Cíle sběru však dnes nejsou přímo přeneseny do české legislativy, tudíž za jejich plnění nezodpovídá žádný konkrétní subjekt, ale pouze ČR. Dle současně platné legislativy tak nebude možné tyto cíle vymáhat po výrobcích nebo KS. Významně je také ohroženo plnění těchto cílů.

Identifikace dotčených subjektů

- a) provozovatelé míst zpětného odběru (podnikatelské subjekty, obce),
- b) výrobci, potažmo KS,
- c) zpracovatelé OEEZ,
- d) kontrolní orgány (MŽP, ČIŽP),
- e) obce, kraje.

Popis cílového stavu

Hlavním cílem je zajištění sběru a využití OEEZ v souladu se směrnicí 2012/19/EU tak, aby OEEZ, nebo jejich části byly maximálně využity (recyklovány) nebo opětovně použity bez negativního vlivu na životní prostředí. Z toho důvodu je nebytné stanovit konkrétní povinnosti a cíle sběru povinným osobám (výrobcům, potažmo KS) a zajištění vymahatelnosti těchto povinností (možnost udělení nápravných opatření či sankcí za nedodržení zákonných povinností). Neposledním cílem je také omezení odstraňování OEEZ v netříděném komunálním odpadu.

Zhodnocení rizika

Mezi rizika řadíme:

- neplnění cílů stanovených EU a z toho vyplývající hrozba infringementu,
- stagnace či pokles množství sebraných OEEZ,
- nezajištění využití (recyklace) OEEZ,
- stagnace či nárůst množství OEEZ v netříděném komunálním odpadu,

- navýšení administrativní zátěže kontrolních subjektů.

16.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Ponechání současného stavu, což znamená, že oprávnění k přebírání OEEZ jsou pouze místa ZO nebo přímo zpracovatelé elektroodpadů, u nichž není vyžadována smlouva s výrobcem, resp. KS. Cíle sběru jsou stanoveny na ČR.

Varianta 1

Ponechání současného stavu s tím, že na výrobce, resp. KS bude vztažena míra sběru OEEZ. To znamená, že oprávnění k přebírání OEEZ jsou pouze místa ZO, nebo přímo zpracovatelé elektroodpadů, u nichž není vyžadována smlouva s výrobcem/KS. Odpovědnost za plnění cílů sběru OEEZ má pouze výrobce/KS.

16.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

Současný zákon o odpadech stanovuje povinnost odkládat použitá OEEZ z domácností:

- na místa ZO (místo vytvořené výrobcem),
- předáním poslednímu prodejci v případech zákonem stanovených nebo
- zpracovateli OEEZ (subjekt, který disponuje souhlasem krajského úřadu k provozování zařízení ke zpracování elektroodpadů).

OEEZ, která nejsou určena k použití v domácnosti, je možné odkládat pouze:

- v místech odděleného sběru (místo vytvořené výrobcem) nebo
- u zpracovatele odpadních elektrozařízení.

V současné době tak OEEZ směřují jak do systémů výrobce (místa ZO, odděleného sběru, popř. poslední prodejci), tak do zařízení na zpracování elektroodpadů (tyto údaje v současnosti nejsou součástí hodnot pro výpočet cílů sběru). Cíle sběru nejsou přímo stanoveny na tyto subjekty, ale na ČR.

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

S ohledem na v současnosti dosahovanou míru sběru cca 50 % hrozí riziko infringementu z důvodu neplnění cílů stanovených EU (od 1. 1. 2019 by měly členské země zpětně odebrat 65 % průměrné hmotnosti zařízení uvedených na trh v předešlých třech letech nebo 85 % vyprodukovaných OEEZ), protože nejsou jasně stanovena pravidla plnění cílů pro výrobce či KS včetně sankcí za jejich neplnění.

Dopady na podnikatelské subjekty

Subjekty, které nakládají s OEEZ musí disponovat smlouvou s výrobcem či KS, nebo musí disponovat souhlasem pro zpracování OEEZ vydaným krajským úřadem.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Současný stav nepředstavuje dopady na územní samosprávné celky.

Sociální dopady a dopady na spotřebitele

Současný stav nepředstavuje dopady v sociální oblasti ani na spotřebitele.

Dopady na životní prostředí

Současný stav představuje dopady na životní prostředí, protože je zde nízká motivace pro navyšování míry sběru OEEZ a je otázkou, kde zbylé množství OEEZ končí.

b) Varianta 1

Zachovává současný stav s tím, že míra sběru je vztažena pouze na výrobce/KS. OEEZ však mohou přebírat také zpracovatelé, na které míra sběru vztažena není. Část množství OEEZ se tak bude vyskytovat mimo systém výrobců (u zpracovatelů, kteří nejsou navázáni na KS), což může způsobit obtížnější splnění požadovaných cílů sběru. Ve snaze splnění požadovaných cílů sběru budou výrobci částečně spolupracovat se zpracovateli tak, aby dosáhli požadovaných hodnot.

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Zvýšení AZ kontrolních orgánů v případech, kdy bude více subjektů sbírajících a zpracovávajících OEEZ samostatně.

Dopady na podnikatelské subjekty

Bez dopadu.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Mezi dopady na obce a kraje řadíme případné vydávání souhlasů/povolení k provozu zařízení, které se pohybuje v rozmezí 2 500–14 100 Kč za vydání jednoho rozhodnutí (dle Metodiky MV¹², hodinové náklady 352 Kč/hod, časová náročnost 7–40 hodin). Jedná se o jednorázové náklady. Předpokládáme však minimální množství žádostí, protože subjekty, které chtějí přebírat a zpracovávat OEEZ už souhlas/povolení k provozu zařízení obvykle mají.

Sociální dopady a dopady na spotřebitele

Nepředpokládáme dopady v sociální oblasti nebo na spotřebitele.

---

¹² Hodinové náklady dle Metodiky MV (11. platová třída, 7. stupeň) zahrnují 20 % osobní odměny a příplatky; 35 % povinné odvody na zdravotní a sociální pojištění; 43 % režijní náklady

Dopady na životní prostředí

Tato varianta bude mít pozitivní dopady na životní prostředí, neboť se předpokládá navýšení míry sběru OEEZ, a to z důvodu jednoznačně stanoveného cíle pro plnění povinnosti sběru.

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 42: Porovnání nákladů a přínosů

Varianta	Stručný obsah	Přínosy	Hodnocení	Náklady	Hodnocení
Varianta 0	současný stav	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
				riziko infringementu za neplnění cílů	*****
		Podnikatelské subjekty			
				smlouva s KS nebo souhlas dle § 14 zákona o odpadech	* až ***
		Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
		-	-	-	-
		Sociální dopady			
		-	-	-	-
		Životní prostředí			
				nízká míra recyklace	****
Varianta 1	cíle sběru budou stanoveny pro výrobce, potažmo KS	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
		snížení rizika infringementu za neplnění cílů	*****	zvýšení AZ kontrolních orgánů	***
		Podnikatelské subjekty			
		-	-	-	-
		Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
		KÚ - vydávání souhlasů dle § 14 (Kč/subjekt)	cca 2 500 - 14 100 Kč		

		Sociální dopady			
		-	-	-	-
		Životní prostředí			
		Navýšení míry sběru OEEZ a méně OEEZ mimo místa ZO	****		

- bez dopadů, * velmi nízké, ** nízké, *** střední, **** vysoké, ***** velmi vysoké

16.4 Návrh řešení

Stanovení pořadí variant a výběr nejvhodnějšího řešení

1. Varianta 1

2. Varianta 0

Na základě porovnání nákladů a přínosů hodnocených variant doporučujeme přijmout Variantu 1, která představuje snížení rizika infringementu bez negativních dopadů na podnikatelské subjekty, spotřebitele a životní prostředí.

17 Omezení plnění povinností výrobců v rámci více kolektivních systémů pro stejnou skupinu elektrozařízení (§ 45 odst. 2 písm. a)

17.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému

V současné době zákon o odpadech neomezuje plnění povinností výrobců EEZ v rámci více KS. V praxi tak dochází k tomu, že výrobci vykazují množství EEZ uvedených na trh v rámci více KS, a to s ohledem na to, který KS nabízí pro daný výrobek v daném okamžiku výhodnější cenu. Jednotliví provozovatelé KS pak mají velmi omezené možnosti kontroly jednotlivých výrobců a zároveň to má negativní dopady např. na finanční plánování daných KS (variabilní výše příjmů).

Popis existujícího právního stavu v dané oblasti

Zákon o odpadech tuto oblast v současné době nijak nereguluje.

Identifikace dotčených subjektů

- a) výrobci,
- b) kolektivní systémy (KS).

Popis cílového stavu

Výrobce bude vykazovat množství výrobků uvedených na trh v jedné výrobní skupině vždy v rámci jednoho KS. Výjimka je v oblasti EEZ stanovena pro solární panely.

Zhodnocení rizika

Mezi rizika řadíme vysokou míru tzv. freeridingu a riziko navýšení administrativní zátěže kontrolních subjektů.

17.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Ponechání současného stavu, tj. kdy výrobce může mít na každou podskupinu EEZ smlouvu s jiným KS.

Varianta 1

Zavedení možnosti mít smlouvu s kolektivním systémem pouze pro celou skupinu EEZ vyjma solárních panelů.

17.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Mezi dopady řadíme administrativní zátěž spojenou se složitou kontrolní činností.

Dopady na podnikatelské subjekty

Současný stav umožňuje subjektům plnit své povinnosti pro jednotlivé typy výrobků napříč všemi KS podle toho, který KS nabídne nejnižší cenu, a tím pak vzniká riziko freeridingu. Navýšení nákladů na ZO z důvodu sběru OEEZ, za které nebyl uhrazen recyklační příspěvek.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Nepředpokládáme dopady na obce ani kraje.

Sociální dopady

Nepředpokládáme dopady v sociální oblasti.

Dopady na životní prostředí

Mezi dopady na životní prostředí řadíme riziko omezení sběru OEEZ.

b) Varianta 1

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Předpokládáme snížení administrativní zátěže v souvislosti se zjednodušením kontrolní činnosti.

Dopady na podnikatelské subjekty

Omezení plnění povinností ZO pro jednotlivé skupiny EEZ v rámci jednoho KS, a tím budou vytvořeny podmínky pro transparentní využití recyklačních příspěvků.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Nepředpokládáme dopady na obce ani kraje.

Sociální dopady

Nepředpokládáme sociální dopady.

Dopady na životní prostředí

Nepředpokládáme dopady na životní prostředí.

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 43: Porovnání přínosů a nákladů

Varianta	Přínosy	Hodnocení	Náklady	Hodnocení
Varianta 0	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
			AZ spojená se složitou kontrolní činností	****
	Podnikatelské subjekty			
			Riziko freeridingu, špatné finanční plánování KS	****
	Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
	-	-	-	-
	Sociální dopady			
	-	-	-	-
	Životní prostředí			
			Riziko omezení sběru OEEZ	**
Varianta 1	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			

	Snížení AZ kontrolních orgánů	***		
Podnikatelské subjekty				
	Zamezení freeridingu, špatného finančního plánování KS	****	Omezení plnění povinností ZO	**
Územní samosprávné celky (obce, kraje)				
	-	-	-	-
Sociální dopady				
	-	-	-	-
Životní prostředí				
	Snížení rizika omezení sběru OEEZ	**		

- bez dopadů, * velmi nízké, ** nízké, *** střední, **** vysoké, ***** velmi vysoké

17.4 Návrh řešení

Stanovení pořadí variant a výběr nejvhodnějšího řešení

1. Varianta 1
2. Varianta 0

Doporučujeme přijmout Variantu 1, protože představuje snížení administrativní zátěže kontrolních subjektů a dále pak lepší pozici KS na trhu v oblasti plánování financování nakládání s EEZ s ukončenou životností.

18 Hustota sběrné sítě pro OEEZ pocházející z domácností (§ 65 odst. 2)

18.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému

Jedná se o transpozici článku 8a odst. 3 písm. a) a b) rámcové směrnice 98/2008 ES o odpadech, kde je mj. stanoveno, že systémy rozšířené odpovědnosti výrobce musí mít jednoznačně definovanou sběrnou síť z hlediska územního a materiálového pokrytí. Nastavení hustoty sběrné sítě je základním předpokladem fungování systémů rozšířené odpovědnosti výrobce, a tedy i procesu nakládání s odpadními EEZ. Bez jejího jednoznačného vymezení není možné zajistit správné fungování zpětného odběru (ZO), zapojit maximální počet občanů do sběru odpadních EEZ a minimalizovat odkládání EEZ mimo místa k tomu určená.

Popis existujícího právního stavu v dané oblasti

Zákon o odpadech do nabytí účinnosti zákona č. 184/2014 Sb., kterým se mění zákon o odpadech, nestanovoval požadavky na hustotu sběrné sítě. Tento požadavek obsahovala pouze vyhláška č. 237/2002 Sb., o podrobnostech způsobu provedení ZO některých výrobků, kde § 3 v odst. 4 stanovoval, že místa ZO výrobků se považují za stejně dostupná jako místa prodeje, pokud je stanoveno minimálně jedno místo ZO v každé obci nebo v každém městském obvodu nebo městské části (pokud jsou zřízeny), kde se nachází prodejny těchto výrobků. V požadavcích uvedených v příloze č. 2 vyhlášky č. 352/2005 Sb., o nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady pro zápis KS do Seznamu výrobců EEZ bylo zároveň stanoveno, že subjekty doloží předpokládaný seznam míst ZO.

Výše uvedený stav do nabytí účinnosti zákona č. 184/2014 Sb., dal vzniknout řadě KS bez fungující sběrné sítě. Sběrná síť těchto subjektů buď vůbec neexistovala, nebo byla tvořena jen místy ZO v lokalitách s dobrou dostupností a možností sběru velkého množství odpadních EEZ. Takováto sběrná síť zároveň vykazovala potřebu nižších nákladů na jejich provoz, čímž jednotlivé KS mohly získávat konkurenční výhodu.

Identifikace dotčených subjektů

- a) výrobci, KS,
- b) obce,
- c) občané.

Popis cílového stavu

Nastavení funkční sběrné sítě tak, aby byla pro konečné uživatele co nejvíce dostupná a zákon nadále neumožňoval poskytování konkurenční výhody těm výrobcům, kteří síť míst ZO nevytváří, nebo ji provozují pouze v pro ně finančně výhodných lokalitách.

Zhodnocení rizika

Současný stav představuje tato rizika:

- nesnižování množství OEEZ v netříděném komunálním odpadu,
- riziko navýšení nákladů spojených se zajištěním sběru na straně měst a obcí,
- poskytování konkurenční výhody KS, kteří sběrnou sítí nedisponují a sbírají EEZ pouze v pro ně výhodných lokalitách s nízkými náklady s cílem zvýhodnění svého postavení na trhu.

18.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Ponechání současného stavu, kdy výrobce EEZ určených k použití v domácnosti je povinen zřídit minimálně jedno místo ZO v každé obci, městském obvodu nebo městské části s počtem více než 2 000 obyvatel, kde se nachází prodejna EEZ nebo v nichž jsou EEZ, která uvádí na trh, dodávána konečnému uživateli při prodeji prostřednictvím prostředků komunikace na dálku, a dále uzavřít smlouvu o využití systému sběru a třídění komunálních odpadů stanovených obcí s každou obcí, která o její uzavření projeví zájem, a ve které jsou EEZ

určená k použití v domácnostech, která uvádí na trh, prodávána, za podmínek obdobných jako s ostatními obcemi.

Varianta 1

Zachování současného stavu s tím, že výrobce EEZ určených k použití v domácnosti je povinen zřídit minimálně jedno místo ZO v každé obci, městském obvodu nebo městské části s počtem více než 2 000 obyvatel. Jestliže tam již je zřízeno místo ZO pro danou skupinu EEZ jiným výrobcem, může výrobce zřídit místo ZO v jiných obcích, městských obvodech nebo městských částech s počtem menším než 2000 obyvatel, za podmínky, že místo ZO je zřízeno v součtu alespoň pro 2000 obyvatel.

Dále výrobce EEZ zřídí místo ZO v každé obci, která o to projeví zájem, a to za podmínek obdobných jako pro ostatní obce. Toto rovněž platí pro vytváření míst ZO ve vazbě na místa prodeje (pokud poslední prodejce projeví o zřízení místa ZO zájem).

Varianta 2

Výrobce EEZ určených k použití v domácnosti je povinen zřídit na vlastní náklady minimálně jedno veřejné místo ZO v každém vyšším územně samosprávném celku na 10 000 obyvatel tohoto vyššího územně samosprávného celku pro každou skupinu EEZ, kterou uvádí na trh, přičemž místa ZO musí být v rámci každého vyššího územně samosprávného celku rovnoměrně rozmístěna.

18.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

V současnosti mají výrobci EEZ, potažmo KS povinnost zřídit místo ZO v každé obci, městském obvodu nebo městské části s počtem více než 2 000 obyvatel, kde se nachází prodejna EEZ nebo v nichž jsou EEZ, která uvádí na trh, dodávána konečnému uživateli při prodeji prostřednictvím prostředků komunikace na dálku.

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Současný stav nepředstavuje dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty. Problémem současného stavu je však nepřehlednost a špatná kontrola ze strany kontrolních orgánů ohledně splnění podmínek nastavené hustoty sítě míst ZO výrobci, potažmo kolektivními systémy. Zákon stanovuje povinnost výrobcem zřídit místo ZO pouze tam, kde se nachází prodejna EEZ, nebo tam kde jsou EEZ dodávána konečným uživatelům prostřednictvím prostředků komunikace na dálku. Stávající ustanovení bylo mnohdy zneužíváno ve prospěch těch KS, které nechtěly zřizovat místa ZO s tím, že se v obci nenachází prodejna EEZ, nebo že EEZ nejsou konečným uživatelům dodávána, kdy tato tvrzení byla mnohdy vyvrácena ze strany kontrolních orgánů.

Dopady na podnikatelské subjekty

Současný požadavek na zřízení místa ZO v obci nad 2000 obyvatel odpovídá zhruba 700 místům ZO a zřízení místa ZO v městských částech či obvodech nad 2000 obyvatel znamená dalších cca 100 míst ZO. Celkem by tedy sběrná síť měla obsahovat minimálně 800 míst ZO jako minimální hustota sběrné sítě dle současného zákona. Skutečná hustota sběrné sítě jednotlivých kolektivních systémů je však mnohonásobně vyšší (viz následující tabulka).

Tabulka 44: Počet sběrných míst EEZ u jednotlivých kolektivních systémů

Kolektivní systém	Počet sběrných míst EEZ*
Asekol	17 200
Elektrowin	14 000
Ekolamp	4 400
Rema	22 400

* Počet sběrných míst EEZ pochází z výročních zpráv KS (z roku 2018, popř. 2017, pokud nebyla dostupná zpráva z roku 2018) uváděných na vlastních webových stránkách. Údaje jsou zaokrouhleny.

Současný stav představuje náklady spojené s uzavřením smlouvy s obcí, která o místo ZO projeví zájem. Celkové náklady na vybudování sběrné sítě nejsme schopni odhadnout, protože záleží na způsobu plnění, jestli se jedná o kontejner na veřejně dostupném místě, kontejner ve sběrném dvoře nebo o nádobu umístěnou u konečného prodejce apod.

Hlavním problémem současného stavu je, že pokud je v dané obci již zřízeno místo ZO od jednoho KS, ostatní KS mohou mít problém zřídit další místo ZO, pokud o to obec neprojeví zájem.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

V případě, že nebude tato oblast regulována, dojde k znevýhodnění obcí s menším počtem obyvatel, kde je to pro KS neekonomické. Dochází tak k navyšování nákladů malých obcí na zajištění sběru OEEZ.

Sociální dopady

V současnosti je hlavním problémem nerovnoměrnost sběrné sítě, a tím horší dostupnost pro občany v malých obcích. Obcí nad 2000 obyvatel je pouze 700, zatímco obcí venkovského typu (pod 2000 obyvatel) je přes 5 550, tedy 90 % z celkového počtu. Ve venkovských obcích žije 2 678 tis. obyvatel, tj. 26,2 % obyvatel ČR. Z toho vyplývá, že pokud by KS plnily pouze podmínku týkající se hustoty sběrné sítě, zhruba čtvrtina obyvatel ČR by neměla místo ZO pro EEZ ve své obci.

Dopady na životní prostředí

S nižší dostupností míst ZO v malých obcích může vzrůstat množství OEEZ mimo režim ZO (v komunálním odpadu aj.).

b) Varianta 1

Zachování současného stavu s tím, že výrobce EEZ určených k použití v domácnosti je povinen zřídit minimálně jedno místo ZO v každé obci, městském obvodu nebo městské části s počtem více než 2 000 obyvatel. Odstraňuje se vazba na místa prodeje EEZ.

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Nepředpokládáme dopady na státní rozpočet a územní samosprávné celky. Jedná se o zjednodušení a zpřehlednění současného systému, čímž se zjednodušuje možnost kontroly ze strany kontrolních orgánů ohledně splnění podmínek nastavené hustoty sítě míst ZO.

Dopady na podnikatelské subjekty

Zřízení nových míst ZO v jiných obcích, městských obvodech nebo městských částech s počtem obyvatel menším než 2 000, za podmínky, že místo ZO je zřízeno v součtu alespoň pro 2 000 obyvatel, může znamenat pro některé výrobce/KS zvýšení nákladů. Celkové náklady však není možné odhadnout, neboť záleží na současné hustotě sběrné sítě daného KS a na způsobu plnění (jedná-li se o kontejner na veřejně dostupném místě nebo o kontejner ve sběrném dvoře nebo o nádobu umístěnou u konečného prodejce apod.). Na druhou stranu se jedná o zjednodušení současného systému, přičemž celkový počet obyvatel, které musí výrobce/KS pokrýt místy ZO zůstává nezměněn.

Nevýhodou této varianty je, že zde přetrvává problém se zřízením místa ZO v obci nad 2 000 obyvatel, pokud je v obci již místo ZO jiného KS a obec nemá zájem o další místa ZO. Zároveň tato varianta blíže neřeší rovnoměrnost rozložení míst ZO EEZ.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Tato varianta neřeší rovnoměrnost rozložení míst ZO v rámci sběrné sítě, a tím přetrvává znevýhodnění obcí s menším počtem obyvatel, kde pak dochází k navyšování nákladů na zajištění sběru OEEZ.

Sociální dopady

Tato varianta neřeší rovnoměrnost rozložení míst ZO v rámci sběrné sítě, a tím přetrvává problém horší dostupnosti míst ZO pro občany v malých obcích.

Dopady na životní prostředí

S nižší dostupností míst ZO v malých obcích může vzrůstat množství OEEZ, které bude končit ve směsném komunálním odpadu, to znamená mimo režim ZO, a nedojde k jeho recyklaci.

c) Varianta 2

Výrobce EEZ určených k použití v domácnosti je povinen zřídit na vlastní náklady minimálně jedno veřejné místo ZO na každých 10 tis. obyvatel vyššího územně samosprávného celku (v krajích), přičemž místa ZO musí být v rámci každého vyššího územně samosprávného celku

rovnoměrně rozmístěna. Jedná se o zjednodušení současného systému, a zároveň rovnoměrněji rozprostírá místa ZO EEZ.

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Nepředpokládáme dopad na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty. Jedná se o zjednodušení a zpřehlednění současného systému, čímž se zjednodušuje možnost kontroly ze strany kontrolních orgánů ohledně splnění podmínek nastavené hustoty sítě míst ZO.

Dopady na podnikatelské subjekty

Tato varianta řeší současný problém KS se zřizováním nových míst ZO, pokud v obci je zřízeno místo ZO jiným KS a obec nemá zájem uzavřít smlouvu s dalším subjektem. Navrhovaná změna dává výrobcům EEZ, potažmo KS větší volnost, kde vytvářet místa ZO, přičemž celkový počet obyvatel, které musí výrobce/KS pokrýt místy ZO zůstává přibližně stejný, a zároveň rovnoměrněji rozprostírá místa ZO EEZ.

Dle varianty 2 je hustota sběrné sítě definována jako 1 místo ZO na každých 10 tis. obyvatel v každém kraji. Počet míst ZO v jednotlivých krajích a celkovou hustotu sběrné sítě ukazuje následující tabulka.

Tabulka 45: Minimální počet sběrných míst u EEZ při požadavku zřízení 1 místa ZO na každých 10 tis. obyvatel v kraji

Hustota sběrné sítě u elektrozařízení		
Kraj	Počet obyvatel	Počet míst ZO
Hlavní město Praha	1 308 632	131
Středočeský	1 369 332	137
Jihočeský	642 133	64
Plzeňský	584 672	58
Karlovarský	294 896	29
Ústecký	820 789	82
Liberecký	442 356	44
Královéhradecký	551 021	55
Pardubický	520 316	52
Vysočina	509 274	51
Jihomoravský	1 187 667	119
Olomoucký	632 492	63
Zlínský	582 921	58
Moravskoslezský	1 203 299	120
Celkem	10 649 800	1 065

Z tabulky 45 vyplývá, že minimální počet míst ZO v celé ČR jako požadovaná hustota sběrné sítě, kterou musí KS zřídit dle této varianty je 1 065. Požadavek dle současně platného zákona odpovídá zhruba 800 míst ZO. Z tabulky 43 však vyplývá, že současná sběrná síť jednotlivých KS mnohonásobně převyšuje minimální požadavek na sběrnou síť, co do počtu míst. Z toho

vyplývá, že tato změna požadavku na hustotu sběrné sítě by neměla mít pro současné KS na EEZ žádné dopady. Údaje ohledně rozmístění jednotlivých sběrných míst nejsou dostupné, ale dle požadavků současného zákona sběrná místa pokrývají minimálně všechna větší města (nad 2000 obyvatel). Lze předpokládat, že aby KS dosáhly minimální požadované míry ZO EEZ, je třeba mít sběrnou síť rovnoměrněji rozloženou.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Tato úprava by měla zajistit rovnoměrnější rozmístění sběrné sítě i v menších obcích, a tím i zlepšení dostupnosti míst ZO občanům především menších obcí a měst, a snížení množství OEEZ končících v nádobách na komunální odpad.

Sociální dopady

Zlepšení dostupnosti míst ZO občanům především menších obcí a měst.

Dopady na životní prostředí

V případě vybudování kvalitní sběrné sítě, a tím zjednodušení odevzdání OEEZ občanům lze očekávat zvýšení množství zpětně odebraných OEEZ a snížení množství OEEZ končících v nádobách na komunální odpad, ale v místech ZO a bude provedena jejich recyklace.

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 46: Porovnání nákladů a přínosů

Varianta	Přínosy	Hodnocení	Náklady	Hodnocení
Varianta 0	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	-	-	Nepřehlednost a špatná kontrola splnění podmínek nastavené hustoty sítě míst ZO	****
	Podnikatelské subjekty			
			Problémy se zřízením místa ZO v obci nad 2 000 obyvatel, pokud je v obci již místo ZO jiného KS	***
	Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
			Znevýhodnění malých obcí, kde není zřízeno místo ZO - zvyšování nákladů za nakládání s odpady	***
	Sociální dopady			

			Horší dostupnost míst ZO pro obyvatele malých obcí	***
	Životní prostředí			
			Horší dostupnost míst ZO – více OEEZ mimo místa k tomu určená	***
Varianta 1	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	Snadnější kontrolovatelnost splnění podmínek nastavené hustoty sítě míst ZO OEEZ	***		
	Podnikatelské subjekty			
			Problémy se zřízením místa ZO v obci nad 2 000 obyvatel, pokud je v obci již místo ZO jiného KS	***
	Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
			Znevýhodnění malých obcí, kde není zřízeno místo ZO - zvyšování nákladů za nakládání s odpady	***
	Sociální dopady			
			Horší dostupnost míst ZO v malých obcích	***
	Životní prostředí			
			Horší dostupnost míst ZO – více OEEZ mimo místa k tomu určená	***
Varianta 2	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	Snadnější kontrolovatelnost splnění podmínek nastavené hustoty sítě míst ZO	***	-	-
	Podnikatelské subjekty			
Snadnější zřízení nových míst ZO v menších obcích	***	-	-	

Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
Zlepšení možnosti zřízení míst ZO v malých obcích - snížení nákladů za nakládání s odpady	***	-	-
Sociální dopady			
Větší dostupnost míst ZO v malých obcích	***	-	-
Životní prostředí			
Vyšší dostupnost míst ZO – méně OEEZ mimo místa k tomu určená	***	-	-

18.4 Návrh řešení

Stanovení pořadí variant a výběr nejvhodnějšího řešení

1. Varianta 2
2. Varianta 1
3. Varianta 0

V souvislosti s potřebou vyšší míry sběru a recyklace OEEZ a s ohledem na lepší možnost kontroly ze strany kontrolních orgánů doporučujeme přijmout Variantu 2, která představuje povinnost pro výrobce EEZ určených k použití v domácnosti vytvoření rovnoměrně rozmístěné sběrné sítě (i v menších obcích), a tím i zlepšení dostupnosti míst ZO pro OEEZ více obyvatelům a zamezení odkládání OEEZ v lepším případě do smíšeného komunálního odpadu, v tom horším mimo místa určená ke sběru odpadů (příkopy, lesy apod.).

IV. Baterie nebo akumulátory

19 Hustota sběrné sítě pro přenosné baterie nebo akumulátory (§ 85 odst. 2)

19.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému

Jedná se o transpozici článku 8a odst. 3 písm. a) a b) rámcové směrnice 98/2008 ES o odpadech, kde je mj. stanoveno, že systémy rozšířené odpovědnosti výrobce musí mít jednoznačně definovanou sběrnou síť z hlediska územního a materiálového pokrytí. Nastavení

hustoty sběrné sítě je základním předpokladem fungování systémů rozšířené odpovědnosti výrobce, a tedy i procesu nakládání s odpadními BA. Bez jejího jednoznačného vymezení není možné zajistit správné fungování zpětného odběru (ZO), zapojit maximální počet občanů do sběru přenosných BA a minimalizovat odkládání přenosných BA mimo místa k tomu určená.

Identifikace dotčených subjektů

- a) Výrobci přenosných BA, potažmo KS,
- b) obce,
- c) občané.

Popis cílového stavu

Nastavení funkční sběrné sítě tak, aby byla pro konečné uživatele co nejvíce dostupná a odstranění konkurenční výhody těch výrobců, kteří síť míst ZO nevytváří, nebo ji provozují pouze v těch lokalitách, které jsou pro ně finančně výhodné.

Zhodnocení rizika

V současnosti je hlavním problémem nerovnoměrnost sběrné sítě, a tím vyšší riziko odhazování přenosných BA do směsného komunálního odpadu, čímž se zvyšuje riziko úniku nebezpečných látek obsažených v přenosných BA do životního prostředí.

19.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Ponechání současného stavu, kdy výrobce přenosných baterií a akumulátorů (BA) je povinen zřídit na vlastní náklady místo ZO v každé obci, městském obvodu nebo městské části s počtem více než 1500 obyvatel a v každém prodejním místě, kde jsou přenosné BA, které uvádí na trh, prodávány, a dále s každou obcí, která o její uzavření projeví zájem a ve které jsou přenosné BA, které uvádí na trh, prodávány.

Varianta 1

Výrobce přenosných BA je povinen zřídit na vlastní náklady místo ZO v každém vyšším územně samosprávném celku na 8000 obyvatel tohoto vyššího územně samosprávného celku, přičemž místa ZO musí být v rámci něho rovnoměrně rozmístěna.

Podmínka ohledně zřízení místa ZO v každém prodejním místě, ve které jsou přenosné BA, které uvádí na trh, prodávány, a v každé obci, která o zřízení veřejného místa ZO projeví zájem zůstává zachována.

19.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

Výrobce přenosných BA je povinen zřídit na vlastní náklady místo ZO v každé obci, městském obvodu nebo městské části s počtem více než 1500 obyvatel, ve kterých jsou přenosné BA, které uvádí na trh, prodávány.

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Současný stav nepředstavuje dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty. Problémem současného stavu je však nepřehlednost a špatná kontrola ze strany kontrolních orgánů ohledně splnění podmínek nastavené hustoty sítě míst ZO výrobci, potažmo KS. Zákon stanovuje povinnost výrobci zřídit místo ZO pouze v těch obcích, ve kterých jsou jeho přenosné BA prodávány.

Dopady na podnikatelské subjekty

Současný požadavek na zřízení místa ZO přenosných BA v obci nad 1 500 obyvatel odpovídá zhruba 940 místům ZO a zřízení místa ZO v městských částech či obvodech nad 1 500 obyvatel znamená dalších cca 110 míst ZO. Dle současného zákona tedy minimální hustota sběrné sítě odpovídá celkem minimálně 1 050 míst ZO. Skutečná hustota sběrné sítě jednotlivých KS je však mnohonásobně vyšší (viz následující tabulka).

Tabulka 47: Počet sběrných míst přenosných BA u jednotlivých kolektivních systémů

Kolektivní systém	Počet sběrných míst EEZ*
ECOBAT	22 700
Rema Battery	22 400

* Počet sběrných míst přenosných BA pochází z výročních zpráv KS (z roku 2018 a 2017) uváděných na internetových stránkách. Údaje jsou zaokrouhleny.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

V případě, že nebude tato oblast regulována, může dojít k znevýhodnění obcí s menším počtem obyvatel, kde je to pro KS neekonomické zřídit místa ZO.

Sociální dopady

V současnosti je hlavním problémem nerovnoměrnost sběrné sítě, a tím horší dostupnost pro občany v malých obcích.

Dopady na životní prostředí

S nižší dostupností míst ZO v malých obcích může vzrůstat množství přenosných BA mimo režim ZO (v komunálním odpadu aj.).

b) Varianta 1

Výrobce přenosných BA je povinen zřídit na vlastní náklady místo ZO na každých 8 tis. obyvatel vyššího územně samosprávného celku (v krajích), přičemž místa ZO musí být v rámci každého vyššího územně samosprávného celku rovnoměrně rozmístěna. Jedná se o zjednodušení současného systému, a zároveň rovnoměrněji rozprostírá místa ZO přenosných BA.

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Nepředpokládáme dopad na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty. Jedná se o zjednodušení a zpřehlednění současného systému, čímž se zjednodušuje možnost kontroly ze strany kontrolních orgánů ohledně splnění podmínek nastavené hustoty sítě míst ZO.

Dopady na podnikatelské subjekty

Dle varianty 1 je hustota sběrné sítě definována jako 1 místo ZO na každých 8 tis. obyvatel v každém kraji. Počet míst ZO v jednotlivých krajích a celkovou hustotu sběrné sítě ukazuje následující tabulka.

Tabulka 48: Minimální počet sběrných míst u přenosných BA při požadavku zřízení 1 místa ZO na každých 8 tis. obyvatel v kraji

Hustota sběrné sítě u přenosných BA		
Kraj	Počet obyvatel	Počet míst ZO
Hlavní město Praha	1 308 632	164
Středočeský	1 369 332	171
Jihočeský	642 133	80
Plzeňský	584 672	73
Karlovarský	294 896	37
Ústecký	820 789	103
Liberecký	442 356	55
Královéhradecký	551 021	69
Pardubický	520 316	65
Vysočina	509 274	64
Jihomoravský	1 187 667	148
Olomoucký	632 492	79
Zlínský	582 921	73
Moravskoslezský	1 203 299	150
Celkem	10 649 800	1 331

Z předchozí tabulky vyplývá, že minimální počet míst ZO v celé ČR jako požadovaná hustota sběrné sítě na přenosné BA, kterou musí KS zřídit dle této varianty je 1 331. Požadavek dle současně platného zákona odpovídá zhruba 1 050 míst ZO. Z tabulky 49 však vyplývá, že

současná sběrná síť jednotlivých KS mnohonásobně převyšuje minimální požadavek na sběrnou síť, co do počtu míst. Z toho vyplývá, že tato změna požadavku na hustotu sběrné sítě by neměla mít pro současné KS na přenosné BA žádné dopady. Údaje ohledně rozmístění jednotlivých sběrných míst nejsou dostupné, ale lze předpokládat, že aby KS dosáhly minimální požadované míry ZO přenosných BA, je třeba mít sběrnou síť rovnoměrněji rozloženou.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Tato úprava by měla zajistit rovnoměrnější rozmístění sběrné sítě i v menších obcích, a tím i zlepšení dostupnosti míst ZO občanům především menších obcí a měst, a snížení množství přenosných BA končících v komunálním odpadu, kde představují riziko pro životní prostředí.

Sociální dopady

Zlepšení dostupnosti míst ZO občanům malých obcí.

Dopady na životní prostředí

V případě vybudování kvalitní sběrné sítě, a tím zjednodušení odevzdání přenosných BA občanům lze očekávat zvýšení množství zpětně odebraných přenosných BA, které budou následně zrecyklovány a snížení množství přenosných BA končících v komunálním odpadu.

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 49: Porovnání nákladů a přínosů

Varianta	Přínosy	Hodnocení	Náklady	Hodnocení
Varianta 0	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	-	-	Nepřehlednost a špatná kontrola splnění podmínek nastavené hustoty sítě míst ZO	**
	Podnikatelské subjekty			
	-	-	-	-
	Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
	-	-	Znevýhodnění malých obcí, kde není zřízeno místo ZO	*
	Sociální dopady			
	-	-	Horší dostupnost míst ZO pro obyvatele malých obcí	*
	Životní prostředí			

	-	-	Horší dostupnost míst ZO – více přenosných BA v komunálním odpadu s rizikem úniku nebezpečných látek z přenosných BA do ŽP	****
Varianta 1	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	Snadnější kontrolovatelnost splnění podmínek nastavené hustoty sítě míst ZO	**	-	-
	Podnikatelské subjekty			
	-	-	-	-
	Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
	Zlepšení možnosti zřízení míst ZO v malých obcích	*	-	-
	Sociální dopady			
	Větší dostupnost míst ZO v malých obcích	*	-	-
	Životní prostředí			
	Vyšší dostupnost míst ZO – nižší riziko úniku nebezpečných látek z přenosných BA do ŽP	****	-	-

19.4 Návrh řešení

Stanovení pořadí variant a výběr nejvhodnějšího řešení

1. Varianta 1
2. Varianta 0

V souvislosti s potřebou vyšší míry sběru a recyklace přenosných BA a s ohledem na lepší možnost kontroly ze strany kontrolních orgánů doporučujeme přijmout Variantu 1, která představuje povinnost pro výrobce přenosných BA vytvoření rovnoměrně rozmístěné sběrné sítě (i v menších obcích), a tím i zlepšení dostupnosti míst ZO pro přenosné BA více obyvatelům a snížení odkládání přenosných BA do smíšeného komunálního odpadu, a tím i snížení rizika úniku nebezpečných látek obsažených v přenosných BA do životního prostředí.

20 Hustota sběrné sítě automobilových baterií nebo akumulátorů (§ 86 odst. 2)

20.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému

V současnosti je zpětný odběr použitých (odpadních) automobilových BA z důvodu kladné hodnoty těchto BA ekonomický, a tudíž může probíhat i bez zákonných požadavků na hustotu sběrné sítě. Automobilové BA lze prodat firmám, které se zabývají jejich výkupem a recyklací. Výkupní cena autobaterie se liší dle hmotnosti, ale u klasických baterií z osobních automobilů se cena pohybuje mezi 200 - 250 Kč/kus.

Identifikace dotčených subjektů

- a) Výrobci automobilových BA,
- b) firmy zabývající se výkupem a recyklací automobilových BA,
- c) občané.

Popis cílového stavu

Nastavení funkční sběrné sítě použitých automobilových BA tak, aby byla pro konečné uživatele co nejvíce dostupná. Hustotu sběrné sítě je třeba nadefinovat pro případ, kdyby došlo k ekonomické neziskovosti výkupu automobilových BA, neboť v současnosti probíhá ZO automobilových BA (z důvodu jeho ziskovosti) i bez legislativního rámce.

Zhodnocení rizika

V případě, že by došlo k ekonomické neziskovosti výkupu automobilových BA, mohlo by docházet k odkládání použitých automobilových BA do komunálního odpadu, čímž by hrozilo riziko úniku nebezpečných látek obsažených v automobilových BA do životního prostředí.

20.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Ponechání současného stavu, kdy výrobce automobilových baterií a akumulátorů (BA) je povinen zřídit na vlastní náklady místo ZO v každé obci, městském obvodu nebo městské části, kde jsou automobilové BA, které uvádí na trh, prodávány. Ke splnění této povinnosti může výrobce na základě písemné dohody s obcí využít systém sběru a třídění komunálních odpadů stanovený touto obcí.

Varianta 1

Výrobce automobilových BA je povinen zřídit na vlastní náklady místo ZO v každém vyšším územně samosprávném celku na každých 25 000 obyvatel, přičemž místa ZO musí být v rámci něho rovnoměrně rozmístěna.

20.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

b) Varianta 0

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Současný stav nepředstavuje dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty.

Dopady na podnikatelské subjekty

V současnosti je ZO použitých (odpadních) automobilových BA z důvodu kladné hodnoty těchto BA ekonomický, a tudíž probíhá i bez nutnosti regulace legislativou. Výkupem a recyklací automobilových BA se zabývá řada firem. Údaje ohledně rozmístění jednotlivých sběrných míst nejsou dostupné, ale lze předpokládat, že hustota sběrné sítě je výrazně vyšší než ukládá zákon.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Současný stav nepředstavuje dopady na obce a kraje.

Sociální dopady

Současný stav nemá žádné negativní sociální dopady. Občané mohou použité automobilové BA ponechat přímo v autoservisu při výměně staré automobilové BA za novou nebo v jiných místech, buď zdarma, nebo za výkupní cenu, která se u klasických baterií z osobních automobilů pohybuje mezi 200 – 250 Kč/kus.

Dopady na životní prostředí

V případě, že by došlo k ekonomické neziskovosti výkupu automobilových BA, mohlo by docházet k odkládání použitých automobilových BA do komunálního odpadu a na jiná nevhodná místa, čímž by hrozilo riziko úniku nebezpečných látek obsažených v automobilových BA do životního prostředí.

b) Varianta 1

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Nepředpokládáme dopad na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty.

Dopady na podnikatelské subjekty

Dle varianty 1 je hustota sběrné sítě automobilových BA definována jako 1 místo ZO na každých 25 tis. obyvatel v každém kraji. Počet míst ZO v jednotlivých krajích a celkovou hustotu sběrné sítě ukazuje následující tabulka.

Tabulka 50: Minimální počet sběrných míst u automobilových BA při požadavku zřízení 1 místa ZO na každých 25 tis. obyvatel v kraji

Hustota sběrné sítě u automobilových BA		
Kraj	Počet obyvatel	Počet míst ZO
Hlavní město Praha	1 308 632	52
Středočeský	1 369 332	55
Jihočeský	642 133	26
Plzeňský	584 672	23
Karlovarský	294 896	12
Ústecký	820 789	33
Liberecký	442 356	18
Královéhradecký	551 021	22
Pardubický	520 316	21
Vysočina	509 274	20
Jihomoravský	1 187 667	48
Olomoucký	632 492	25
Zlínský	582 921	23
Moravskoslezský	1 203 299	48
Celkem	10 649 800	426

Údaje o současné hustotě a rozmístění sběrné sítě automobilových BA nejsou dostupné, ale lze předpokládat, že hustota sběrné sítě výrazně převyšuje minimální požadavek na sběrnou síť, co do počtu míst. Z toho vyplývá, že tato změna požadavku na hustotu sběrné sítě by neměla mít pro současné výrobce automobilových BA žádné dopady.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

V případě, že by se staly zpětný odběr a recyklace automobilových BA neziskové, měla by tato úprava zajistit rovnoměrně rozmístěnou sběrnou síť míst ZO pro tyto BA, a snížit tak náklady obcí na ZO a zpracování automobilových BA odložených do komunálního odpadu.

Sociální dopady

Bez dopadů.

Dopady na životní prostředí

Tato varianta by měla zajistit rovnoměrně rozmístěnou sběrnou síť míst ZO pro automobilové BA, a snížit tak rizika negativních dopadů na životní prostředí při úniku látek obsažených v těchto BA.

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 51: Porovnání nákladů a přínosů

Varianta	Přínosy	Hodnocení	Náklady	Hodnocení
Varianta 0	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	-	-	Obtížná kontrolovatelnost splnění podmínek nastavení hustoty sítě míst ZO	**
	Podnikatelské subjekty			
	Ekonomická ziskovost recyklace automobilových BA	***	-	-
	Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
	-	-	-	-
	Sociální dopady			
	Možnost získání finanční odměny za odevzdání staré automobilové BA	cca 200-250 Kč/ks	-	-
	Životní prostředí			
	-	-	Riziko úniku nebezpečných látek z automobilových BA do ŽP v případě, že by nebyla vytvořena rovnoměrná síť míst ZO	****
Varianta 1	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	Možnost kontroly splnění podmínek nastavení hustoty sítě míst ZO	**	-	-
	Podnikatelské subjekty			
	Ekonomická ziskovost recyklace automobilových BA	***	-	-
	Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
	-	-	-	-
Sociální dopady				

	Možnost získání finanční odměny za odevzdání staré automobilové BA	cca 200-250 Kč/ks	-	-
Životní prostředí				
	Vyšší dostupnost míst ZO – nižší riziko úniku nebezpečných látek z automobilových BA do ŽP	****	-	-

20.4 Návrh řešení

Stanovení pořadí variant a výběr nejvhodnějšího řešení

1. Varianta 1
2. Varianta 0

Doporučujeme přijmout variantu 1, neboť pokud by se staly zpětný odběr a recyklace automobilových BA neziskové, měla by tato úprava zajistit rovnoměrně rozmístěnou sběrnou síť míst ZO pro tyto BA, a snížit tak rizika negativních dopadů na životní prostředí při úniku látek obsažených v automobilových BA.

21 Lithiové baterie nebo akumulátory – (§ 86 a § 87)

21.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému

Potřeba prodloužení životnosti baterií a akumulátorů v rámci různých technologických aplikací a rychle se rozvíjející elektromobilita, jsou hlavními aspekty způsobující zvyšující se podíl lithiových baterií a akumulátorů na trhu, které v důsledku svých specifických vlastností mají odlišné požadavky na skladování, zpracování a recyklaci. Lithiové baterie (dále „Li-baterie“) jsou v dnešní době součástí prakticky jakéhokoliv moderního elektrozařízení.

Situace na trhu se významně mění a dříve dominující materiálové toky baterií (Pb nebo Ni-Cd), které jsou však dosud ve významné míře zastoupeny v odpadu, a které jsou předávány standardně k recyklaci, začínají být kontaminovány Li-bateriemi, což způsobuje značné zvyšování nákladů na dotřídování. Li-baterie jsou dle četných zkušeností ze zahraničí při nesprávném nakládání nebezpečné v důsledku hořlavosti a výbušnosti v nich obsaženého lithia. Dalším významným aspektem je také skutečnost, že existuje mnoho různých chemismů Li-baterií, které se navzájem vyznačují odlišnými vlastnostmi, což má zásadní význam pro recyklaci. Nejde tedy obdobně jako u uvedených Pb nebo Ni-Cd baterií zvolit jeden technologický postup k dosažení vysoké úrovně recyklačního procesu, ale je potřeba volit více

metod. Toto vše má samozřejmě dopad na nákladnost celého procesu sběru, svozu a zpracování odpadních Li-baterií.

Zatímco odhadované náklady na zajištění zpětného odběru, resp. odděleného sběru baterií a akumulátorů neobsahujících lithium se v současné době pohybují v řádech jednotek Kč za kilogram, u Li-baterií jsou odhadované na 60 Kč/kg. Do vysokých nákladů se promítá bezpečnostní prevence při přepravě a skladování, neboť lithium je velmi hořlavé a výbušné. Systém sběru a zpracování, potažmo financování baterií a akumulátorů, proto musí na tuto situaci reagovat tak, aby byl v budoucnu zajištěn dostatek finančních prostředků na nakládání s Li-bateriemi, resp. aby bylo zamezeno případným problémům.

Problém se týká především průmyslových a automobilových baterií a akumulátorů, pro které není stanovován cíl jejich sběru (jako je tomu u přenosných baterií či akumulátorů). Osoby, které uvádějí průmyslové či automobilové baterie na trh tedy nejsou dostatečně motivovány, aby baterie sbírali. V současnosti samozřejmě sběr uvedených baterií v ČR probíhá, ale je to z toho důvodu, že uvedené chemismy baterií (Pb a Ni-Cd) mají coby odpady vysoce pozitivní tržní hodnotu, a jejich sběr je tak samofinancovatelný. To ale neplatí pro Li-baterie, jejichž zpracování je vysoce nákladovou záležitostí, a tudíž ani samotný sběr nemůže probíhat bez vnější finanční stimulace či dotace. Je proto zcela nezbytné zpřísnit právní podmínky pro nakládání s některými typy průmyslových a automobilových baterií a zlepšit praxi při přepravě a skladování těchto baterií, a to v rámci celého systému ZO a návazných operací a zajistit vhodný systém financování nakládání s těmito bateriemi.

Přínosy recyklace Li-baterií a akumulátorů:

- úspora materiálů využívaných v bateriích díky opětovnému využití a zajištění materiálu pro budoucí využití
- zvýšení cenové stability některých surovin
- snížení CO₂ (při recyklaci kovů obsažených v Li-bateriích namísto znovuzískání nové suroviny)
- úspora energie
- snižuje se množství nebezpečných látek, které by se mohly dostat do životního prostředí

Dle platných předpisů jsou baterie nebo akumulátory rozdělovány do tří základních typů: přenosné, průmyslové a automobilové baterie nebo akumulátory. Přenosné můžeme dále rozdělit na primární a sekundární články. Následující tabulky ukazují podíl přenosných Li-baterií uvedených na trh v ČR v letech 2010 – 2017.

Tabulka 52: Podíl primárních baterií a akumulátorů podle elektrochemického typu uvedených na trh v letech 2010 až 2017

Rok	Primární baterie				
	Alkalické [%]	Zinkové [%]	Lithiové [%]	Knoflíkové [%]	Jiné [%]
2010	47,51	50,38	1,00	1,01	0,10
2011	52,84	44,76	1,29	1,09	0,02
2012	56,69	41,09	1,09	1,11	0,02
2013	59,73	38,24	0,87	1,16	0,00
2014	64,67	33,10	1,13	1,10	0,00
2015	67,44	30,13	1,03	1,40	0,00
2016	65,09	31,35	2,29	1,26	0,01
2017	68,39	28,50	1,64	1,46	0,00

Zdroj: CENIA

Z tabulky 52 je patrné, že množství Li-baterií uvedených na trh v porovnání s dalšími typy primárních baterií je zanedbatelné, v posledních letech se pohybuje kolem 1 - 2 %, a nepředpokládá se, že by se tento trend v budoucnu výrazněji měnil.

Na druhou stranu podíl sekundárních baterií s obsahem Li v porovnání s dalšími typy baterií a akumulátorů se meziročně zvyšuje (viz tab. níže). V roce 2017 již podíl Li-baterií z celkového množství sekundárních baterií a akumulátorů uvedených na trh v ČR dosahoval 56 %. Obdobný rychlý trend nárůstu se očekává u průmyslových a automobilových akumulátorů.

Tabulka 53: Podíl sekundárních baterií a akumulátorů podle elektrochemického typu uvedených na trh v letech 2010 až 2017

Rok	Sekundární akumulátory				
	Ni-Cd [%]	NiMH [%]	Li-Ion / Li-Pol [%]	Pb [%]	Jiné [%]
2010	16,94	20,49	32,48	29,47	0,62
2011	12,4	16,19	34,57	36,25	0,59
2012	12,62	14,11	32,24	40,66	0,37
2013	10,07	14,09	34,84	36,70	4,30
2014	8,46	17,85	34,42	39,00	0,27
2015	7,79	16,29	37,76	37,60	0,56
2016	8,36	14,19	45,78	29,43	2,24
2017	2,72	18,27	56,15	21,86	1,00

Zdroj: CENIA

Výrobci přenosných baterií a akumulátorů (primární a sekundární články) plní své zákonné povinnosti především prostřednictvím KS. V současné době působí na trhu pro přenosné

baterie nebo akumulátory 2 KS (ECOBAT s.r.o. a REMA Battery s.r.o.), které sdružují celkem 1 379 subjektů a dále pak 1 společnost, která ZO plní individuálně (GOLDTIME a.s.) (zdroj: MŽP).

Výrobci průmyslových a automobilových baterií a akumulátorů mohou v současnosti plnit své povinnosti pouze individuálně. Dle novely tohoto zákona by i tito výrobci měli mít nově možnost využít pro splnění svých zákonných povinností v oblasti zpětného odběru KS. V případě, že budou však výrobci smět plnit povinnosti plnit jak individuálně, tak kolektivně, je třeba nastavit podmínky tak, aby byly zajištěny rovné (srovnatelné) podmínky pro výrobce plnící individuálně a prostřednictvím KS. To znamená, že i v rámci individuálních systémů musí být v okamžiku uvedení baterií na trh zajištěn dostatek finančních prostředků, které mohou být později využity na sběr a náležité zpracování. Vzhledem ke skutečnosti, že není zákonem stanoven minimální cíl pro sběr lithiových automobilových a průmyslových akumulátorů, existuje zde vysoké riziko, že individuální výrobci se budou snažit svým povinnostem vyhýbat a nebudou mít zájem se podílet na financování nákladného systému sběru a zpracování.

To platí i v současnosti, kdy výrobci plnící individuálně nemají stanoveny žádné bližší podmínky pro ZO nebo oddělený sběr, a výrobci tak sběr průmyslových a automobilových akumulátorů, pokud nemají pozitivní tržní hodnotu jako odpad, zajišťují pouze v minimální míře. V případě, že tedy výrobce odejde z trhu v ČR, nebo při uvedení baterií na trh vytvoří nedostatečnou finanční rezervu, nebude zajištěno financování nakládání s těmito Li-bateriemi.

Pro velké Li-baterie využívané v hybridních či elektrických vozidlech je potřeba nastavit systém budoucího ZO a vytvořit systém, který by generoval dostatek finančních prostředků pro sběr a náležité zpracování (recyklace). To samozřejmě může být poměrně obtížné, vzhledem k značným rozměrům předmětných akumulátorů, jejich vysoké hmotnosti, ale i možné zbytkové kapacitě. Tyto aspekty kladou na automobilové a průmyslové Li-baterie obtížnější požadavky na distribuční a recyklační procesy než je tomu u malých přenosných baterií. Náklady na ZO a recyklaci Li-baterií představují v současnosti cca 60 Kč/kg sebraných Li-baterií.

Tabulka 54: Množství přenosných, průmyslových a automobilových baterií a akumulátorů s obsahem lithia uvedených na trh v ČR a nevyvezených z ČR v roce 2016 a 2017*

Skupina baterií nebo akumulátorů (BA)	Elektrochemický typ	Uvedeno na trh v ČR [t]	
		2016	2017
Skupina 1: přenosné BA	Lithiové (primární články)	59,0	41,96
	Li-Ion / Li-Pol (sekundární články)	672,5	848,41
	Celkem přenosné	731,5	890,4
Skupina 2: průmyslové BA	Li-Ion / Li-Pol	244,7	216,3
Skupina 3: automobilové BA	Jiné (než Pb)**	36,4	53,8
Celkem	Li-baterie celkem	1 012,6	1 160,4

* Data o Li- bateriích a akumulátorech za předchozí roky nejsou dostupná (nebyla vedena evidence dle tohoto chemismu).

** U automobilových (startovacích) baterií se odhaduje, že lithium se vyskytuje u cca 90 % baterií vedených ve skupině „Jiné“ než olověné baterie. Množství uvedené v tabulce odpovídá přepočtené 90% hodnotě.

Zdroj: CENIA

Lze předpokládat, že množství Li-baterií použitých ve skupině automobilové baterie bude v budoucnu významně narůstat v návaznosti na omezování použití Pb-baterií (z důvodu omezování olova). V současnosti platí výjimka (dle směrnice 2000/53/EC), která umožňuje používání olova ve startovacích bateriích. V roce 2021 bude uplatnění této výjimky přehodnoceno.

Očekává se také postupný nárůst používání průmyslových Li-baterií, a to v návaznosti na snižování jejich ceny.

Popis existujícího právního stavu v dané oblasti

V současnosti je nakládání s bateriemi a akumulátory upraveno několika právními předpisy EU:

- **Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES** ze dne 6. září 2006 o bateriích a akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech a o zrušení směrnice 91/157/EHS,
- **Nařízení Komise (EU) č. 1103/2010** ze dne 29. listopadu 2010, kterým se stanoví pravidla podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES týkající se označování kapacity přenosných sekundárních (schopných opětovného nabití) a automobilových baterií a akumulátorů,
- **Nařízení komise EU č. 493/2012** ze dne 11. června 2012, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro výpočet recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií a akumulátorů podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES.

Platná legislativa však vznikala v období let 2004 a 2005, a je tedy, pokud jde o průmyslové a automobilové akumulátory, postavena na faktu, že se na trhu objevují pouze odpadní baterie s tržní pozitivní hodnotou (Pb a Ni-Cd). Směrnice tedy nepředpokládala existenci Li-baterií, resp. baterií, jejichž tržní hodnota coby odpadu, je významně záporná. Tato problematika je momentálně sice diskutována na evropské úrovni v rámci právě probíhající revize směrnice 2006/66/ES o bateriích a akumulátorech (směrnice o bateriích a akumulátorech), v níž je klíčovým tématem právě zmíněný současný trend zvyšujícího se podílu Li-baterií na trhu, avšak nová úprava na evropské úrovni může být hotova teprve za několik let, resp. dosud nebyl ze strany Evropské komise předložen ani žádný návrh na legislativní změnu.

Identifikace dotčených subjektů

- a) Výrobci Li-baterií
- b) Zpracovatelé Li-baterií
- c) Spotřebitelé
- d) MŽP - zápisy do Seznamu výrobců

- e) Česká inspekce životního prostředí (ČIŽP) – kontroluje plnění povinností výrobců, resp. naplňování rozšířené odpovědnosti výrobců

Popis cílového stavu

Cílem, resp. hlavním účelem legislativní změny, je zajištění dostatečného množství finančních prostředků pro zajištění funkčního systému ZO průmyslových a automobilových akumulátorů obsahujících lithium, čímž by mělo dojít k zamezení budoucí ekologické i ekonomické zátěže způsobené nedostatečným finančním pokrytím optimálního nakládání s Li-akumulátory.

Dále jde i o sjednocení podmínek pro výrobce Li-baterií, kteří plní zákonné povinnosti prostřednictvím KS a individuálně, resp. nastavení stejných podmínek pro výrobce plnící své povinnosti individuálně.

Zhodnocení rizika

V současné době jsou Li-ion baterie využívány zejména k pohonu elektromobilů. Výraznější růst prodeje elektromobilů nastal ve větším měřítku až v posledních několika letech (5 až 10 let), z čehož vyplývá, že vzhledem k odhadované době životnosti Li-baterií (zhruba 10 let), velmi málo těchto baterií prozatím dosáhlo recyklační fáze. Nebude-li nastaven vhodný systém financování ZO, nakládání a zpracování Li-baterií a akumulátorů, hrozí riziko environmentální, potažmo ekonomické zátěže při budoucí likvidaci tohoto typu baterií a akumulátorů spojeného i s rizikem bezpečnostním (vysoká reaktivita baterií v kombinaci s podfinancovaným systémem nakládání).

21.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

V současnosti mohou výrobci přenosných lithiových baterií a akumulátorů zajišťovat plnění zákonných povinností individuálně či prostřednictvím KS. Výrobci průmyslových a automobilových baterií a akumulátorů mohou plnit povinnosti pouze individuálně. V zákoně však chybí požadavek na zajištění financování nakládání s Li-bateriemi s ukončenou životností u individuálního způsobu plnění.

Varianta 1

Pro výrobce baterií a akumulátorů s obsahem lithia plnící zákonné povinnosti v individuálním systému stanovit povinnost před uvedením výrobků na trh uložit na vázaný účet finanční částku pro zajištění nakládání s výrobky s ukončenou životností (k pokrytí financování ZO, zpracování a využití nebo odstranění všech výrobků s ukončenou životností, které výrobce uvedl na trh), a to ve formě předem stanovené výši zúčtovatelné kauce.

21.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

Dle platných předpisů jsou baterie nebo akumulátory rozdělovány do tří základních typů: přenosné, průmyslové a automobilové baterie nebo akumulátory. Plnění povinností výrobců prostřednictvím KS je v současnosti množné pouze u přenosných baterií a akumulátorů. Povinnosti výrobců průmyslových a automobilových baterií lze plnit pouze individuálně na vlastní náklady bez finančních závazků.

Tabulka 55: Porovnání množství Li-baterií a akumulátorů uvedených na trh v letech 2016 a 2017* s množstvím zpětně odebraných a odděleně sebraných Li-baterií a mírou zpětného odběru

Rok	Množství Li-baterií uvedených na trh v ČR (t)	Množství zpětně odebraných a odděleně sebraných Li- baterií (t)	Míra zpětného odběru a odděleného sběru Li-baterií (%)
2016	1 012,6	123,0	12,2
2017	1 160,4	39,0	3,4

* Data o množství ZO a odděleného sběru dle jednotlivých chemismů za předchozí roky nejsou dostupná.

V případě, že by zůstaly podmínky stejné, nevznikaly by pro výrobce Li-baterií a akumulátorů de facto žádné zvláštní povinnosti vázající se ke specifickým vlastnostem Li-baterií a akumulátorů a výrobci by tak nebyli žádným způsobem motivováni důsledně předcházet možným rizikům při zajišťování ZO a následné recyklace těchto baterií a akumulátorů.

Současný stav nezohledňuje specifika Li-baterií a akumulátorů, zejména pokud jde o jejich negativní ekonomickou hodnotu coby odpadu. Jak ukazuje tabulka výše, vzhledem k vysokým nákladům na zpracování a nulovým požadavkům na sběr není zajištěn dostatečný sběr a recyklace Li-baterií a akumulátorů. Míra zpětného odběru Li-baterií a akumulátorů činí v současnosti pouhých 3,4 %. Vzhledem k tomu, že výrobci nemají povinnost vytvářet finanční rezervu na zajišťování ZO a následné recyklace těchto baterií a akumulátorů, hrozí tedy riziko environmentální, potažmo ekonomické zátěže při budoucí likvidaci tohoto typu baterií a akumulátorů spojeného i s rizikem bezpečnostním (vysoká reaktivita baterií v kombinaci s podfinancovaným systémem nakládání).

Dopad na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Bez dopadů.

Dopad na podnikatelské subjekty

Výrobci Li-baterií plnící individuálně nebudou mít žádné povinnosti ve vztahu ke ZO Li-baterií, což je v rozporu s pravidlem „znečišťovatel platí“. Vzhledem ke skutečnosti, že není zákonem stanoven minimální cíl pro sběr lithiových automobilových a průmyslových akumulátorů,

existuje zde vysoké riziko, že individuální výrobci se budou snažit svým povinnostem vyhýbat a nebudou mít zájem se podílet na financování nákladného systému sběru a zpracování. V současnosti výrobci plnicí individuálně nemají stanoveny žádné bližší podmínky pro ZO nebo oddělený sběr, a sběr průmyslových a automobilových akumulátorů, pokud nemají pozitivní tržní hodnotu jako odpad, zajišťují pouze v minimální míře (z důvodu potřeby vykázat v ročním hlášení minimální míru ZO) na úkor jiných výrobců plnicích poctivě zákonné povinnosti.

Zároveň hrozí reálné riziko, že v případě odchodu výrobce z trhu v ČR, nebo při uvedení baterií na trh bez dostatečné finanční rezervy, nebude zajištěno financování nakládání s těmito Li-bateriemi.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Dopady na obce a kraje očekáváme pouze v případě, že kraj či obec je provozovatelem místa ZO Li-baterií, a to při neplnění povinností výrobců Li-baterií při ZO (pokud nebude zajištěno řádné financování ZO Li-baterií).

Sociální dopady

Bez dopadů.

Dopad na životní prostředí

Riziko úniku nebezpečných látek obsažených v bateriích a riziko kontaminace ŽP těmito látkami při nesprávném nakládání s Li-bateriemi.

b) Varianta 1

Variantou 1 dojde ke sjednocení podmínek pro výrobce Li-baterií, kteří plní prostřednictvím KS a individuálně, tak, aby nebylo nadále zvýhodněné plnění zákonných povinností prostřednictvím individuálního systému na úkor KS a zejména životního prostředí. Zároveň bude eliminováno riziko, že KS budou vytvářet síť sběru a realizovat i financovat sběr Li-akumulátorů na své náklady, a to i od výrobců plnicích individuálně na úkor výrobců zapojených do předemných KS.

Variantou 1 by dále mělo být zajištěno dostatečné množství finančních prostředků k pokrytí financování ZO, zpracování a využití nebo odstranění všech Li-baterií a akumulátorů s ukončenou životností, které výrobce uvedl na trh. Tím dojde ke snížení bezpečnostního rizika a zamezení budoucí ekologické i ekonomické zátěži způsobené nedostatečným finančním pokrytím optimálního nakládání s Li-bateriemi a akumulátory.

Dopad na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Bez dopadů.

Dopad na podnikatelské subjekty

Výrobce Li-baterií plnicí zákonné povinnosti individuálně (či solidárně) je povinen vytvořit finanční rezervu, resp. kauci, určenou na krytí budoucích nákladů na ZO a zpracování Li-baterií, zohledňující finanční rizika s tím spojená, jejímž cílem je zajistit kontinuitu a dostupnost poskytování služeb ze strany výrobce.

Tyto vázané finanční prostředky představují zdroj pro financování budoucích nákladů, a proto je omezena možnost s těmito prostředky nakládat. Dle návrhu tyto finanční prostředky nemohou být předmětem nařízení a provedení výkonu rozhodnutí nebo exekuce, ani zahrnuty do majetkové podstaty výrobce. Finanční rezervou, resp. kaucí, se snižuje riziko deficitního hospodaření, kdy alespoň část budoucích nákladů může být uhrazena z těchto vázaných prostředků. Představuje také garanci pro zajištění ZO Li-baterií obsahujících nebezpečné látky. Tato kauce bude zúčtovatelná, tzn. pokud prostředky budou prokazatelně použity k účelu, k jakému byly vkládány, dojde k vyúčtování a „přeplatek“ bude vrácen. Pokud výrobce nezajistí ZO „svých baterií“ peníze budou použity SFŽP (Státní fond životního prostředí ČR) k tomuto účelu.

Povinnost zajistit finanční rezervu pro budoucí ZO a recyklaci by se měla týkat kromě průmyslových baterií a akumulátorů (skupiny 2), do nichž spadají i automobilové baterie pro elektromobily také automobilové startovací baterie nebo akumulátory ze 3. skupiny obsahující lithium.

Celkový dopad na současných 28 výrobců Li-baterií ze skupiny 2. a 3 při množství uvedeném na trh v roce 2017 (270,1 t) je odhadován na částku cca 16,2 mil. Kč/rok (60 Kč/kg Li-baterie uvedené na trh), která bude uložena každoročně na vázané účty, příp. předána KS, na zajištění budoucího ZO a recyklace těchto baterií. Dopad tohoto opatření na jednotlivé výrobce nelze přesněji vyhodnotit. Lze očekávat, že částka se bude v dalších letech zvyšovat s ohledem na předpokládaný meziroční nárůst množství Li-baterií a akumulátorů uváděných na trh v ČR. Kromě toho lze předpokládat, že další vývoj technologií na zpracování Li-baterií bude mít vliv na budoucí výši potřebné finanční rezervy, tedy kauce.

Dopad na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Bez dopadů.

Sociální dopady

Bez dopadů.

Dopad na životní prostředí

Zajištění systému financování pro zajištění zpětného odběru a následné recyklace Li-baterií bude mít pozitivní dopady na ŽP, neboť se snižuje riziko úniku nebezpečných látek obsažených v bateriích a kontaminace ŽP těmito látkami při nesprávném nakládání s Li-bateriemi.

Recyklací zároveň dochází k úspoře materiálů využívaných v bateriích (díky opětovnému využití), snížení CO₂ (při recyklaci Al obsaženého v Li-bateriích namísto znovuzískání nové suroviny) a úspoře energie.

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 56: Porovnání nákladů a přínosů variant

Varianta	Přínosy	Hodnocení	Náklady	Hodnocení
Varianta 0	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	-	-	-	-

	Podnikatelské subjekty			
	Výrobci Li-baterií – nemají povinnost ZO „svých“ baterií	****	Riziko freeridingu	*****
			Chybí budoucí finanční zajištění ZO Li-baterií – přenášení nákladů na jiné výrobce	****
	Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
	-	-	-	-
	Sociální dopady			
	-	-	-	-
	Životní prostředí			
			Riziko úniku nebezpečných látek obsažených v Li-bateriích a riziko kontaminace ŽP	****
Varianta 1	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	-	-	-	-
	Podnikatelské subjekty			
	Omezení rizika freeridingu, sjednocení podmínek způsobu plnění povinností výrobců baterií a akumulátorů (KS vs. IS)	*****	Výrobci Li-baterií – náklady na finanční rezervu (kauci)	16,2 mil. Kč/rok
	Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
	-	-	-	-
	Sociální dopady			
	-	-	-	-
	Životní prostředí			
	Snížení rizika úniku nebezpečných látek obsažených v Li-bateriích a kontaminace ŽP	***		
Úspora materiálů a energie při recyklaci	***			

- bez dopadů, * velmi nízké, ** nízké, *** střední, **** vysoké, ***** velmi vysoké

21.4 Návrh řešení

Stanovení pořadí variant a výběr nejvhodnějšího řešení

1. Varianta 1

2. Varianta 0

Z důvodu sjednocení podmínek pro výrobce průmyslových a automobilových Li-baterií a akumulátorů, kteří budou plnit zákonné povinnosti prostřednictvím KS nebo individuálně, doporučujeme přijmout Variantu 1, která zajistí dostatečné množství finančních prostředků k pokrytí nákladů na ZO, zpracování a využití nebo odstranění všech Li-baterií a akumulátorů s ukončenou životností, které výrobce uvede na trh. Tím dojde ke snížení bezpečnostního rizika a zamezení budoucí ekologické i ekonomické zátěže způsobené nedostatečným finančním pokrytím optimálního nakládání s Li-bateriemi a akumulátory.

V. Pneumatiky

22 Povinnosti výrobců pneumatik, které jsou uváděny na trh jako součást či příslušenství funkčního celku (§ 3 odst. 1, písm. n)

22.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému

V současné době chybí v ČR systém toku příspěvků na zpětný odběr a zpracování odpadních pneumatik v případech, kdy povinná osoba dodává pneumatiky výrobcům funkčních celků (vozidel), které jsou určeny k uvedení na trh mimo ČR. V tomto případě je nutné nastavit toky příspěvků, včetně povinností výrobců.

Popis existujícího právního stavu v dané oblasti

Zákon o odpadech stanoví pro tzv. povinné osoby, které pneumatiky vyrábí nebo uvádí na trh v ČR povinnost platit příspěvky na zpětný odběr a zpracování odpadních pneumatik i v případě, kdy jsou pneumatiky dodávány výrobcům funkčních celků, které jsou určeny k uvedení na trh mimo ČR.

Identifikace dotčených subjektů

- a) výrobci vozidel na území ČR (např. Škoda Auto a.s.),
- b) výrobci pneumatik (např. Mitas a.s., Continental Barum s.r.o.).

Popis cílového stavu

Cílem je dosáhnout jednoduchého systému pro vykazování a platby příspěvků.

Zhodnocení rizika

Hlavním rizikem v případě, že povinnou osobou budou přímo výrobci funkčních celků, je únik pneumatik z evidence výrobků uvedených na trh.

22.2 Návrh variant řešení

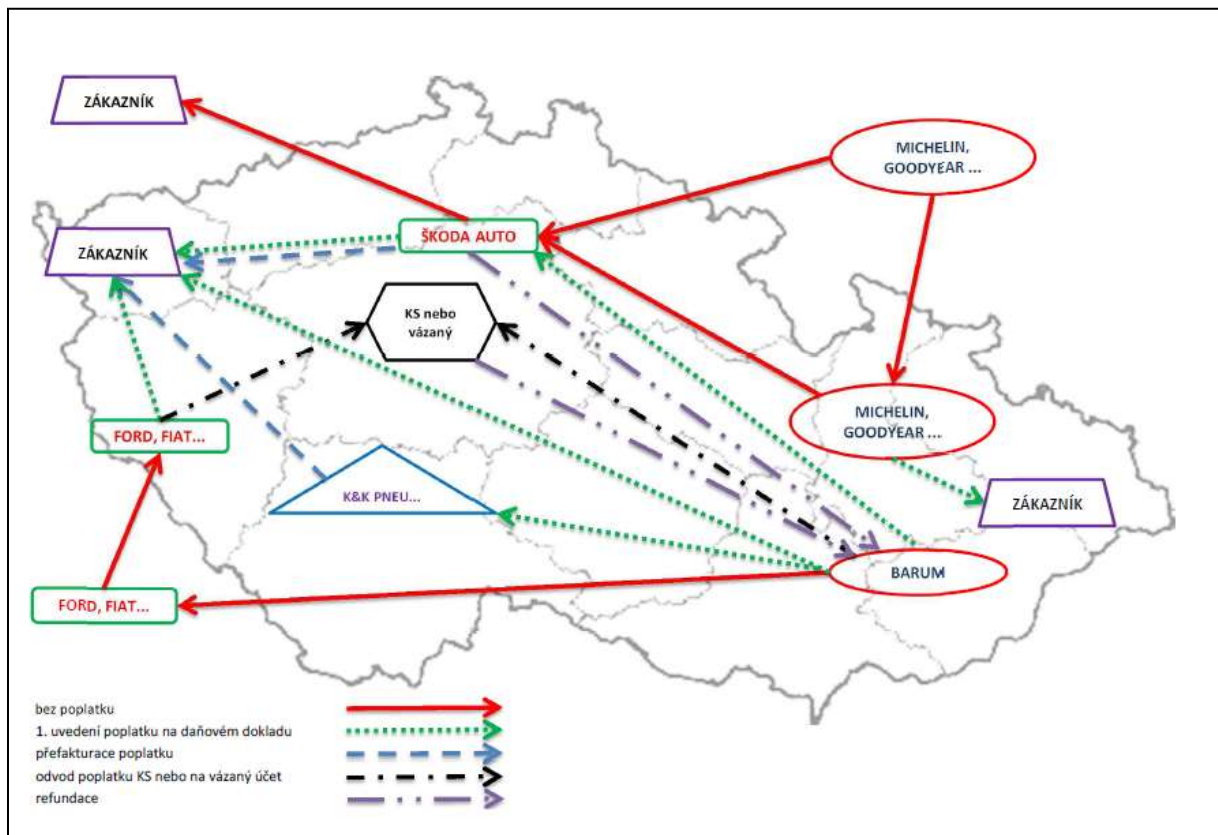
Varianta 0

Ponechání současného stavu, tzn. bez nastavení jasných pravidel toku příspěvků v rámci kolektivního či individuálního plnění.

Varianta 1

Výrobce pneumatik bude odvádět příspěvek za všechny pneumatiky, které uvede na český trh, tzn. i za pneumatiky dodané výrobci vozidel působícím v ČR.

Obrázek 7: Schéma toku pneumatik včetně poplatků a refundace

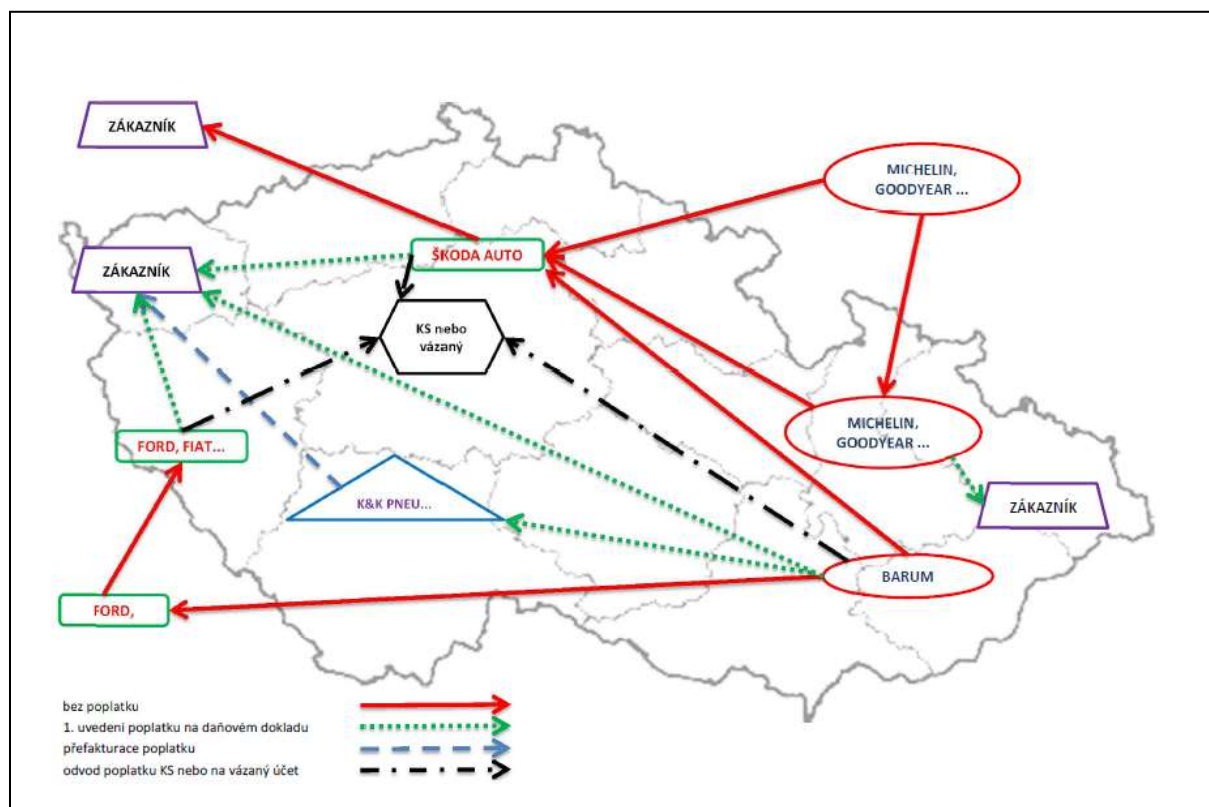

Varianta 2

Výrobce pneumatik bude hradit příspěvky pouze za pneumatiky, které uvede na český trh sám nebo prostřednictvím dalšího prodejce pneumatik. Příspěvek nebude odvádět v rámci prodeje pneumatik výrobci vozidel jako první výbava. Tento příspěvek pak odvedou sami výrobci vozidel, a to pouze u vozidel, která uvedou na český trh. Tím se sníží administrativa spojená s vykazováním množství pneumatik prodaných na tuzemském trhu v rámci nového vozidla výrobci pneumatik a s refundacemi.

V tomto případě se jedná o výrobce Škoda Auto a.s., TPCA Czech s.r.o., Hyundai, Avia Ashok Leyland Motors s.r.o., TATRA TRUCKS a.s., IRISBUS (Iveco Czech Republic) a SOR Libchavy, spol. s r.o.

Obrázek 8: Schéma toku pneumatik včetně příspěvků

22.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

Tato varianta nepřináší žádné výhody ani zjednodušení situace zpětného odběru odpadních pneumatik, protože některý prodejce má příspěvek již zahrnutý v ceně nové pneumatiky a některý ne. Tím vznikají i cenové rozdíly a nerovné podmínky na trhu.

b) Varianta 1

Přínosem této varianty jsou jasná pravidla, která stanovují toky příspěvků. Za náklady a komplikace lze považovat komunikaci výrobce pneumatik s výrobcem vozidel, kdy výrobce pneumatik odvede příspěvek za veškeré pneumatiky prodané výrobcem vozidel jako první výbava. Poté musí proběhnout komunikace s informacemi o počtu pneumatik, které byly exportovány společně s novými vozidly do zahraničí. Období mezi prodejem výrobcem vozidel a uvedením na trh či exportu může být i několik měsíců. V této době pak jsou peněžní prostředky uloženy v bankovních institucích, kde se určitým způsobem zhodnocují. Záleží na majiteli daného účtu, komu poté jdou výnosy z uložených peněz. V závěru výrobce pneumatik požádá o refundaci odvedených příspěvků kolektivnímu systému či z vlastního účtu v rámci individuálního plnění.

Tabulka 57: Celkový přehled o výrobě a prodeji vozidel tuzemských výrobců v roce 2016 a 2017

Značka (výrobce)	Rok 2017		Rok 2016	
	Výroba vozidel v ČR (ks)	Tuzemský prodej vozidel (ks)	Výroba vozidel v ČR (ks)	Tuzemský prodej vozidel (ks)
Škoda Auto a.s.	858 103	95 017	765 171	88 016
TPCA Czech s.r.o.	199 078	434	220 611	450
Hyundai	356 700	15 743	358 400	15 697
TATRA TRUCKS a.s.	1 481	435	1 326	387
IVECO Bus	4 102	382	3 885	269
SOR Libchavy, spol. s r.o.	472	167	454	215
KH motor centrum Opava	57	57	49	49
Jawa	1 331	174	1 228	79

Zdroj: Sdružení automobilového průmyslu, 2018

Tabulka 58: Celkový objem příspěvků tuzemských výrobců na ZO pneumatik při poplatku 3 Kč/kg a množství vyrobených vozidel z roku 2017

Značka (výrobce)	Počet pneu jako základní výbava	Průměrná hmotnost pneu (kg)	Výroba vozidel v ČR		Tuzemský prodej vozidel	
			Celkový počet pneu v první výbavě	Celková výše příspěvku na ZO pneu při poplatku 3 Kč/kg	Celkový počet pneu v první výbavě	Celková výše příspěvku na ZO pneu při poplatku 3 Kč/kg
Škoda Auto a.s.	5	7	4 290 515	90 100 815	475 085	9 976 785
TPCA Czech s.r.o.	5	7	995 390	20 903 190	2 170	45 570
Hyundai	5	7	1 783 500	37 453 500	78 715	1 653 015
TATRA TRUCKS a.s.	7	70	10 367	2 177 070	3 045	639 450
IVECO Bus	7	70	28 714	6 029 940	2 674	561 540
SOR	7	70	3 304	693 840	1 169	245 490
KH motor centrum Opava	7	70	399	83 790	399	83 790
Jawa	2	6	2 662	47 916	348	6 264
Celkem			7 114 851	157 490 061	563 605	13 211 904

Vycházíme-li z počtu vozidel, které byly na území ČR vyrobeny v roce 2017 (osobní automobily, autobusy, nákladní vozy, motocykly), a počtu kolik z těchto vozidel bylo prodáno na našem území, tak zjistíme, že celková roční výše příspěvku na ZO pneumatik zaplacená výrobci **v případě recyklačního příspěvku 3 Kč/kg by činila téměř 157,5 mil. Kč a v rámci refundací by muselo být převáděno každoročně celkem cca 144 mil. Kč** (jedná se o hrubý odhad, který nejvíce ovlivňují náklady na logistiku – zdroj: Filák, R.).

c) Varianta 2

Hlavním přínosem této varianty je nastavení pravidel tak, aby nedocházelo k vysokým refundacím v případě exportu pneumatik do zahraničí jako součást nového vozidla a dalším administrativním úkonům, které by zatěžovaly celý systém. Z komunikace se Sdružením výrobců a dovozců pneumatik vyplynulo, že přibližně 95 % celkové produkce pneumatik dodaných tuzemským výrobcům vozidel je exportováno.

Na trhu nových vozidel nejsou jen vozidla vyrobená v ČR, ale i vozidla zahraničních výrobců, na které se vztahuje uvádění recyklačního příspěvku. Následující tabulka zobrazuje odhadované množství finančních prostředků vybraných při prodeji nových vozidel.

Tabulka 59: Přehled nových vozidel registrovaných v roce 2016 v ČR včetně odhadu příspěvků

Kategorie	počet nových vozidel (ks)	průměrný počet pneu jako první výbava (ks)	průměrná hmotnost pneumatiky (kg)	objem finančních prostředků při Ø poplatku 3 Kč/kg (Kč)
Osobní automobily	259 693	5	7	27 267 765
Lehká užitková vozidla	19 239	6	20	6 926 040
Autobusy	1 013	7	70	1 489 110
Nákladní automobily	11 063	7	70	16 262 610
Motocykly	17 867	2	6	643 212
Přívěsy a návěsy*	36 192	4	45	19 543 680
Traktory	2 619	4	85	2 671 380
Ostatní vozidla**	2 173	4	10	260 760
Nezařaditelné**				
Celkem	349 859	-	-	75 064 557

* hodnoty vychází z průměru hmotností a počtu pneumatik u malého přívěsu za osobní vozidlo a návěsu za nákladní vozidlo

** není zřejmý počet pneumatik a jejich hmotnost, použity parametry: 4 ks, á 10 kg

Zdroj: Sdružení automobilového průmyslu

Vycházíme-li z počtu nových vozidel registrovaných v ČR v roce 2016 (osobní automobily, autobusy, nákladní vozy, motocykly), pak **v případě recyklačního příspěvku 3 Kč/kg by se jednalo o částku 75 mil. Kč/rok na zajištění ZO pneumatik.**

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 60: Porovnání nákladů a přínosů

Varianta	Stručný obsah	Přínosy	Hodnocení	Náklady	Hodnocení
Varianta 0	současný stav - žádný systém			špatná kontrolovatelnost systému poplatků	***
Varianta 1	nastavení systému poplatků - kdy poplatek za pneu prodanou výrobcí vozidel v ČR hradí výrobce pneu	bankovní sektor - příjmy z poplatků za převod peněz	**	výrobce vozidel - hlášení výrobcí pneumatik množství pneumatik uvedených na trh v ČR	***
		výnosy z uložených finančních prostředků před refundací (KS, výrobce)	***	výrobci vozidel - přefakturace poplatku u vozidel uvedených na trh v ČR výrobce pneumatik - žádost o navrácení poplatku za pneumatiky v rámci exportu vozidel do zahraničí	* ****
Varianta 2	nastavení systému poplatků - kdy poplatek za pneumatiky na nových vozidlech uvedených na trh v ČR hradí výrobce vozidel	výrobce vozidel - žádná administrativa spojená s refundací poplatků u pneumatik v rámci exportu	***	výrobce vozidel - náklady na zavedení a vybrání poplatku	**

22.4 Návrh řešení

Stanovení pořadí variant a výběr nejvhodnějšího řešení

1. Varianta 2
2. Varianta 1
3. Varianta 0

Na základě porovnání toků pneumatik a finančních toků doporučujeme přijmout Variantu 2, která je z pohledu administrativní zátěže spojené s refundacemi jednodušší a levnější variantou.

23 Hustota sběrné sítě odpadních pneumatik (§ 97 odst. 2)

23.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému

V současnosti je největším problémem nejasná formulace ohledně hustoty sběrné sítě odpadních pneumatik. Někteří individuální výrobci zpětně odebírají pouze minimální množství pneumatik (aniž by vytvářeli síť ZO), na úkor KS. ZO provozovaný KS se tak stává neúměrně drahým, neboť zajišťuje ZO odpadních pneumatik také za individuální výrobce, kteří nejsou zapojeni do tohoto KS.

Identifikace dotčených subjektů

- a) Výrobci pneumatik plní povinnosti ZO individuálně,
- b) KS,
- c) občané.

Popis cílového stavu

Nastavení funkční sběrné sítě odpadních pneumatik (upřesnění definice hustoty sběrné sítě) tak, aby byla pro konečné uživatele co nejvíce dostupná a zamezení freeridingu, neboť současný zákon umožňuje poskytování konkurenční výhody těm výrobcům, kteří síť míst ZO nevytváří, nebo ji provozují pouze v minimální míře.

Zhodnocení rizika

Pokud nedojde k narovnání podmínek mezi výrobci plnění své povinnosti individuálně a kolektivně, může dojít k ukončení činnosti jediného KS zaměřeného na odpadní pneumatiky z důvodu ekonomické neúnosnosti (z důvodu plnění povinností i za nezapojené výrobce), čímž by docházelo k hromadění odpadních pneumatik ve směsném komunálním odpadu, příkopech, lesích, na černých skládkách apod., kde představují riziko pro životní prostředí.

23.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Ponechání současného stavu, kdy výrobce pneumatik je povinen zřídit na vlastní náklady místa ZO, která musí být pro konečné uživatele stejně dostupná jako místa prodeje pneumatik. Výrobce je povinen zajistit ZO způsobem odpovídajícím obvyklým možnostem konečného uživatele bez jeho nadměrného zatížení.

Varianta 1

Výrobce pneumatik je povinen zřídit na vlastní náklady místo ZO v každém vyšším územně samosprávném celku na 25 000 obyvatel tohoto vyššího územně samosprávného celku, přičemž místa ZO musí být v rámci něho rovnoměrně rozmístěna. Výrobce je dále povinen zřídit místo ZO odpadních pneumatik v každé obci, která o zřízení projeví zájem (za obdobných podmínek jako pro ostatní obce), pokud není ve vzdálenosti do 10 km již jiné veřejné místo ZO zřízené tímto výrobcem.

23.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Současný stav nepředstavuje dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty. Problémem současného stavu je však nejasnost definice hustoty sběrné sítě odpadních pneumatik, a tím omezená možnost kontroly a vynutitelnosti ze strany kontrolních orgánů ohledně splnění podmínek nastavené hustoty sítě míst ZO výrobci.

Dopady na podnikatelské subjekty

V současnosti je hlavním problémem freeriding, neboť současný zákon umožňuje poskytování konkurenční výhody těm výrobcům, kteří síť míst ZO nevytváří, nebo ji provozují pouze v minimální míře. Sběrná síť některých výrobců pneumatik (plnicích zákonné povinnosti individuálně) buď vůbec neexistuje nebo je tvořena jen místy ZO v lokalitách s dobrou dostupností a možností sběru velkého množství odpadních pneumatik. Takováto sběrná síť má nižší náklady na provoz a výrobci pak zajišťují pouze minimální povinnou míru ZO odpadních pneumatik a zbytek pneumatik již neodebírají. Úroveň ZO odpadních pneumatik u výrobců plnicích individuálně se pohybuje kolem 40 %. Naopak u výrobců, kteří jsou zapojeni do kolektivního systému ELTMA byla v roce 2018 úroveň ZO téměř 90 % (viz tabulka níže). Dochází tedy k tomu, že KS sbírá odpadní pneumatiky i za nezapojené výrobce a KS, potažmo výrobci zapojeni do KS financují ZO i za nezapojené výrobce, čímž se ZO zajišťovaný KS prodražuje.

Tabulka 61: Ukazatele ZO odpadních pneumatik u kolektivního systému ELTMA

Počet zapojených výrobců	60
Počet sběrných míst	2 900
Uvedeno na trh	53 140 t
Zpětně odebráno	47 185 t
Úroveň ZO	89 %

* Informace jsou z Výročního shrnutí za rok 2018 uváděny na internetových stránkách.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

V případě, že není zajištěna dostatečně hustá sběrná síť, může docházet k odhazování odpadních pneumatik do příkopů, na černé skládky apod., jejichž likvidaci pak musí zajišťovat obce.

Sociální dopady

V současnosti je hlavním problémem nerovnoměrnost sběrné sítě, a tím horší dostupnost pro občany v malých obcích.

Dopady na životní prostředí

S nižší dostupností míst ZO může docházet k odhazování odpadních pneumatik do příkopů, na černé skládky apod., kde představují riziko pro životní prostředí.

b) Varianta 1

Výrobce odpadních pneumatik je povinen zřídit na vlastní náklady místo ZO na každých 25 tis. obyvatel vyššího územně samosprávného celku (v krajích), přičemž místa ZO musí být v rámci každého vyššího územně samosprávného celku rovnoměrně rozmístěna. Jedná se o zpřesnění a jasné vydefinování hustoty a rozmístění sběrné sítě ZO odpadních pneumatik.

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Nepředpokládáme dopad na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty. Jedná se o zjednodušení a zejména zpřehlednění současného systému, čímž se zjednodušuje možnost kontroly ohledně splnění podmínek nastavené hustoty sítě míst ZO a zvyšuje se vymahatelnost ze strany kontrolních orgánů.

Dopady na podnikatelské subjekty

Dle varianty 1 je hustota sběrné sítě definována jako 1 místo ZO na každých 25 tis. obyvatel v každém kraji. Počet míst ZO v jednotlivých krajích a celkovou hustotu sběrné sítě ukazuje následující tabulka.

Tabulka 62: Minimální počet sběrných míst u odpadních pneumatik při požadavku zřízení 1 místa ZO na každých 25 tis. obyvatel v kraji

Hustota sběrné sítě u přenosných BA		
Kraj	Počet obyvatel	Počet míst ZO
Hlavní město Praha	1 308 632	52
Středočeský	1 369 332	55
Jihočeský	642 133	26
Plzeňský	584 672	23
Karlovarský	294 896	12
Ústecký	820 789	33
Liberecký	442 356	18
Královéhradecký	551 021	22
Pardubický	520 316	21
Vysočina	509 274	20
Jihomoravský	1 187 667	48
Olomoucký	632 492	25
Zlínský	582 921	23
Moravskoslezský	1 203 299	48
Celkem	10 649 800	426

Lze očekávat, že jasnou definicí hustoty sběrné sítě dojde k narovnání podmínek mezi výrobci plnicími povinnosti individuálně a kolektivně. Z tabulky 63 vyplývá, že současná sběrná síť KS mnohonásobně převyšuje minimální požadavek na sběrnou síť, což do počtu míst, proto změna požadavku na hustotu sběrné sítě nebude mít pro KS negativní dopad. Naopak se očekává, že dojde k zlevnění systému ZO odpadních pneumatik (v rámci KS), neboť KS nebude zpětně odebírat pneumatiky za individuální výrobce, kteří se nyní vyhýbali řádnému plnění zákonných povinností. Individuální výrobci budou nuceni vytvořit odpovídající sběrnou síť, která zajistí požadovanou míru ZO odpadních pneumatik, popř. se tito výrobci zapojí do KS, pokud to pro ně bude ekonomicky výhodnější.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Tato úprava by měla zajistit rovnoměrné rozmístění sběrné sítě odpadních pneumatik, a tím i zlepšení dostupnosti míst ZO občanům, a snížení množství pneumatik končících v příkopech, na černých skládkách či v komunálním odpadu, jejichž likvidaci pak musí financovat obce.

Sociální dopady

Zlepšení dostupnosti míst ZO odpadních pneumatik občanům.

Dopady na životní prostředí

V případě vybudování kvalitní sběrné sítě, a tím zjednodušení odevzdání odpadních pneumatik, lze očekávat zvýšení množství zpětně odebraných odpadních pneumatik, které budou následně zrecyklovány a snížení množství pneumatik končících v příkopech, na černých skládkách či v komunálním odpadu, kde představují riziko pro životní prostředí.

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 63: Porovnání nákladů a přínosů

Varianta	Přínosy	Hodnocení	Náklady	Hodnocení
Varianta 0	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	-	-	Nepřehlednost a špatná kontrola splnění podmínek nastavené hustoty sítě míst ZO	**
	Podnikatelské subjekty			
	-	-	Freeriding u některých individuálně plnicích výrobců a přenášení nákladů za ZO pneumatik na KS	*****
			KS – vyšší náklady za ZO odpadních pneumatik z důvodu plnění i za nezapojené subjekty	***
Územní samosprávné celky (obce, kraje)				

	-	-	Náklady na likvidaci odhozených odpadních pneumatik	***
	Sociální dopady			
	-	-	Horší dostupnost míst ZO pro obyvatele menších obcí	*
	Životní prostředí			
	-	-	Horší dostupnost míst ZO – více odhozených odpadních pneumatik, kde představují riziko pro ŽP	***
Varianta 1	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	Snadnější kontrolovatelnost splnění podmínek nastavené hustoty sítě míst ZO	**	-	-
	Podnikatelské subjekty			
	Zamezení freeriding u individuálně plnicích výrobců a přenášení nákladů za ZO pneumatik na KS	*****	-	-
	KS – snížení nákladů na ZO odpadních pneumatik	***		
	Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
	Zlepšení možnosti zřízení míst ZO i v menších obcích	*	-	-
	Snížení nákladů na likvidaci odhozených pneumatik	**		
	Sociální dopady			
	Větší dostupnost míst ZO v menších obcích	*	-	-
	Životní prostředí			

	Vyšší dostupnost míst ZO – nižší riziko znečištění ŽP	****	-	-
--	---	------	---	---

23.4 Návrh řešení

Stanovení pořadí variant a výběr nejvhodnějšího řešení

1. Varianta 1
2. Varianta 0

V souvislosti s potřebou zamezení freeridingu některých individuálně plnicích výrobců a přenášení nákladů za ZO odpadních pneumatik na KS, na úkor zapojených subjektů, a dále s ohledem na zajištění vyšší míry sběru a recyklace odpadních pneumatik a na možnost lepší kontroly, a tím i vynutitelnosti ze strany kontrolních orgánů doporučujeme přijmout Variantu 1. Tato varianta stanovuje povinnost pro výrobce pneumatik vytvořit rovnoměrně rozmístěnou sběrnou síť, a tím i zlepšit dostupnost míst ZO odpadních pneumatik více obyvatelům a snížit riziko odhazování pneumatik na černé skládky apod., kde představují riziko pro životní prostředí a náklady na jejich likvidaci pro obce.

24 Materiálové využití odpadních pneumatik (§ 98)

24.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému

V současné době není legislativně stanoven žádný cíl pro materiálové využití odpadních pneumatik, platná legislativa tedy povinným osobám v oblasti ZO pneumatik neukládá žádnou povinnost předávat odpadní pneumatiky ke zpracování. Plán odpadového hospodářství 2015 – 2024 stanovuje požadavek pro využití, recyklaci a opětovné použití při zpracování odpadních pneumatik cíl pro rok 2018 a roky následující 100 %. Pod tímto cílem je zahrnuto jak materiálové, tak i energetické využití. V hierarchii nakládání s odpady by měla být dle zákona o odpadech upřednostněna příprava k opětovnému použití a recyklace odpadů před jiným využitím včetně energetického využití a před odstraňováním odpadů. Tento cíl je tedy v souladu s hierarchií nakládání s odpady, a zároveň je klíčem pro dosažení vyššího podílu náhrady primárních surovin ve výrobním procesu v rámci oběhového hospodářství. Materiál z odpadních pneumatik se tak může stát zdrojem pro výrobu široké škály výrobků.

Dále současná legislativně stanovená minimální míra ZO z pneumatik uvedených danou povinnou osobou v daném roce na trh v ČR je z hlediska dosažení cílů vnímána jako negativní, nevhodně stanovená a v konečném důsledku kontraproduktivní. Hodnota 35 % ZO je nedostatečná, v důsledku čehož dochází k tomu, že výrobci plnicí své povinnosti individuálně zpětně odebírají jen taková množství pneumatik, aby si splnili minimální zákonnou povinnost, přičemž další (odpadní) pneumatiky záměrně od jejich držitelů neodebírají, což v praxi znamená, že např. neodvážejí pravidelně pneumatiky ze sběrných míst, která pak logicky

v důsledku přeplnění skladovacích kapacit ZO omezují. Vedle toho v rámci ČR působí KS, který vytváří sběrnou síť, jejíž provozovatelé sběr pneumatik nijak neomezují (v souladu s platnou legislativou), a držitelé použitých pneumatik tak proto častěji odkládají pneumatiky právě do sběrné sítě systému ELTMA. S přibývajícím množstvím zpětně odebraných pneumatik ze strany ELTMA však rostou náklady, které financují výrobci pneumatik do tohoto systému zapojení, ale individuálně plníci osoby plní jen minimální zákonnou povinnost a záměrně nepřijímají další pneumatiky navíc. Vzniká tu pak významný rozdíl, který znamená nižší náklady na ZO povinných osob plnících své povinnosti individuálně, ale i nižší náklady na následné předání k využití těchto pneumatik. Tento stav je dlouhodobě neudržitelný. Z tabulky níže je zřejmé, že průměrná míra ZO mezi individuálně plnícími osobami dosahuje pouze 41,2 %, zatímco kolektivní systém ELTMA dosahuje míry ZO již ve výši téměř 80 %. Při zohlednění cca 20 % otěru hmotnosti pneumatiky během jejího používání to znamená, že kolektivní systém ELTMA dnes sbírá prakticky 100 % hmotnosti pneumatik, které uvedli na trh výrobci do KS zapojení.

Tabulka 64: Míra ZO odpadních pneumatik u výrobců plnících individuálně a kolektivně v letech 2016 a 2017

Způsob plnění	2016		2017	
	Počet subjektů	Úroveň ZO (%)	Počet subjektů	Úroveň ZO (%)
Individuálně	155	42,7	140	41,2
Kolektivně	29	71,2	51	79,9

Dalším problémem je, že zpětně odebrané pneumatiky často nekončí u koncových zpracovatelů, ale z důvodu vysoké ceny za zpracování (a absenci zákonných limitů na zpracování pneumatik) dochází k dlouhodobému skladování odpadních pneumatik, které jsou volně ložené na různých prostranstvích a plochách. Nezřídka pak tyto „skládky“ pneumatik shoří, čímž do ovzduší uniká velké množství škodlivých látek.

Zavést do zákona povinnou míru materiálového využití je třeba i z důvodu ekonomické stability dnešních zpracovatelů pneumatik, a zároveň z důvodu podpory nových recyklačních technologií či projektů, pro které tak bude zajištěno stabilnější podnikatelské prostředí. Od zákonem stanovené míry materiálového využití tak očekáváme další ekonomický rozvoj tohoto recyklačního sektoru a minimalizaci rizik při investování do modernizace recyklačních technologií.

Popis existujícího právního stavu v dané oblasti

Podle současného zákona má výrobce pouze povinnost prokázat stanovenou míru ZO pneumatik, a jejich předání oprávněné osobě, avšak výrobce by měl zajistit (financovat) celý řetězec pneumatiky s ukončenou životností až po její konečné využití, včetně materiálového.

Identifikace dotčených subjektů

- a) povinné osoby (výrobci) plnící individuálně,
- b) povinné osoby (výrobci) plnící prostřednictvím kolektivního systému

c) kolektivní systém.

Popis cílového stavu

Hlavním cílem je zvýšit materiálové zpracování pneumatik a zajistit legislativní oporu, a tím i investiční stabilitu v oblasti materiálového vyžívání pneumatik. Vedlejším efektem záměru je vyšší kontrolovatelnost řetězce zpětně odebraných pneumatik až po jejich následné využití tak, aby zpětně odebrané pneumatiky nekončily na různých dočasných deponiích, s rizikem vzniku následného požáru, případně aby nekončily volně v přírodě (černé skládky), čímž představují zátěž pro životní prostředí.

Od povinnosti odevzdávat určité množství zpětně odebraných pneumatik k materiálovému využití lze očekávat rozvoj nových technologií v oblasti materiálového zpracování pneumatik. Již v současné době mají odpadní pneumatiky ve formě výrobků z pryžového granulátu různé využití, např. protihlukové stěny, antivibrační rohože, umělé trávníky, povrchy sportovních hřišť, dětských hřišť, jízďáren či gumoasfalt. Výrobky z pryžového granulátu získaného drcením pneumatik mají tedy poměrně široké využití již dnes, je zde však prostor pro další technologie či inovace, a zároveň zde existuje potenciál pro vyšší využívání granulátu.

Zhodnocení rizika

V současné době začíná být problematické a finančně nákladné energetické zpracování pneumatik v cementárnách, protože odpady z pneumatik jsou vytěšňovány na úkor odpadních plastů, kterými je trh v poslední době přesycen v důsledku nedávného razantního omezení jejich vývozu do Číny. Tento problém je třeba řešit podpořením materiálového zpracování pneumatik (zajistit stabilitu současným zpracovatelům, podpořit nové technologie případných nových zpracovatelů pneumatik). Riziko spočívá v hromadění pneumatik na deponiích osob oprávněných nakládat s odpady nebo v horším případě ve volné přírodě. Tyto pneumatiky jsou volně ložené na různých prostranstvích a plochách, kde představují zátěž pro životní prostředí, neboť v případě vznícení pneumatik, uniká do ovzduší velké množství škodlivých látek.

24.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Ponechání současného stavu, tj. povinnost zajištění dané úrovně ZO pneumatik bez povinnosti zajistit další materiálové využití.

Varianta 1

Nastavení minimální míry materiálového využití zpětně odebraných odpadních pneumatik.

24.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

Dopady na podnikatelské subjekty

V současnosti není stanovena odpovědnost výrobce za využití zpětně odebraných odpadních pneumatik, přičemž v Plánu odpadového hospodářství pro období 2015 – 2024 tato povinnost stanovena je. V případě ponechání stávající situace bude pravděpodobně docházet k občasnému hromadění odpadních pneumatik, pro jejichž energetické využití v cementárnách není příliš prostor (tento způsob zpracování je finančně čím dál více nákladný), a zároveň je zde nedostatek subjektů, které by pneumatiky materiálově zpracovávaly na jiné výrobky. Situaci nepomáhají ani významné rozdíly v míře dosaženého ZO mezi individuálně plnícími osobami a kolektivním systémem ELTMA, resp. nízká úroveň sběru pneumatik ze strany individuálně plnících osob obecně vede k dlouhodobému podfinancování celé oblasti systému sběru a zpracování pneumatik, což je problematické zejména v současné době, kdy se výrazně zvýšily náklady na využití pneumatik.

Dopady na životní prostředí

Jak bylo zmíněno výše zpětně odebrané pneumatiky často nekončí u koncových zpracovatelů, ale z důvodu vysoké ceny za zpracování dochází k volnému skladování odpadních pneumatik na různých prostranstvích a plochách (např. při předávání mezi zpracovatelskými zařízeními, která nemají dostatečnou kapacitu). Nezřídka se pak tyto skládky pneumatik vznítí, čímž do ovzduší uniká velké množství škodlivých látek. Tím vzniká významné riziko pro životního prostředí.

b) Varianta 1

Dopady na podnikatelské subjekty

Nastavení minimální povinné úrovně materiálového využití odpadních pneumatik přináší zvýšenou odpovědnost výrobců za zpětně odebrané pneumatiky.

S ohledem na hierarchii nakládání s odpady je materiálové využití odpadů upřednostňováno před energetickým využitím. Z toho důvodu chce ministerstvo zavést povinnou míru materiálového využití pneumatik, která by měla spolu s navýšením míry ZO pneumatik zajistit i vyšší prokazatelnost způsobů nakládání s pneumatikami v rámci celého řetězce ZO až po následné využití pneumatik, vyšší míru jejich využití a omezit tak množství pneumatik, které jsou předmětem nelegálního nakládání. Dále se očekává postupné zvýšení kapacit zařízení, které materiálově zpracovávají pneumatiky (ať už současných zařízení či nově vybudovaných) a zajištění vyšší ekonomické stability těchto subjektů.

Pneumatiky jsou po ZO využívány buď energeticky (v cementárnách) nebo materiálově. V současnosti vzhledem k zákazu vývozu méně kvalitních vyříděných plastových odpadů do Číny jsou právě plastové odpady používány v cementárnách jako vysoce energetické palivo, čímž se snižuje zájem o odpadní pneumatiky a roste cena za jejich příjem do zařízení.

Podle současného zjištění náklady na energetické a materiálové využití jsou obdobné cca 1 000 – 1 250 Kč/t odpadních pneumatik (bez logistiky). Tyto náklady jsou odhadovány

na základě cen na evropském trhu. Bližší porovnání ekonomické náročnosti energetického a materiálového využití odpadních pneumatik v ČR nelze z dostupných údajů odvodit, neboť společnosti zabývající materiálovým a energetickým využitím odpadních pneumatik v ČR odmítají sdělit tyto informace z důvodu obchodního tajemství.

Vzhledem ke stanovenému cíli lze očekávat, že cena materiálového využití bude v návaznosti na stanovenou minimální míru materiálového využití mírně narůstat, ale v současnosti nelze tento dopad kvantifikovat.

Pozitivním dopadem této varianty je ekonomická stabilita pro společnosti, které již dnes materiálově využívají pneumatiky, a minimalizace rizik při investování do modernizace recyklační technologie.

Zavedení minimální úrovně materiálového využití pneumatik je třeba nastavit tak, aby se procentická míra využití postupně navyšovala. V současnosti je totiž v ČR nedostatečná kapacita zařízení na materiálové využití pneumatik. Lze tedy očekávat, že toto opatření podpoří vznik nových zařízení na materiálové využití pneumatik. Naplánováno je tedy pro rok 2021 zavést 10% minimální úroveň recyklace a přípravy k opětovnému použití, pro rok 2022 pak 15 %, pro rok 2023 25 % a od roku 2024 je navrhována minimální úroveň 30 % jako cílová hodnota.

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Vzhledem k navrhovanému opatření bude třeba podpořit vznik nových zařízení na materiálové využití pneumatik z důvodu současné nedostatečné kapacity těchto zařízení v ČR. Lze očekávat, že v návaznosti na toto opatření bude vytvořen dotační program, který podpoří vznik nových kapacit.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Lze očekávat, že pokud bude lépe probíhat celý řetězec ZO a následného využití odpadních pneumatik, sníží se množství těchto pneumatik na černých skládkách, v příkopech u silnic, v lesích apod., a tím pádem se sníží i náklady obcí, příp. soukromých subjektů, na likvidaci těchto odpadů.

Dopady na životní prostředí

Rozšířením odpovědnosti výrobců za celý řetězec ZO pneumatik až po jejich materiálové využití dojde ke snížení množství skladovaných odpadních pneumatik, a tím i ke snížení rizika úniku škodlivých látek do ovzduší (kontaminace ŽP) v případě jejich vznícení.

Dále předpokládáme, že dojde ke snížení množství odpadních pneumatik, které končí ve směsném komunálním odpadu a na černých skládkách, což je podmíněno v současné době již reflektovanou potřebou včasné přípravy výrobců na narůstající požadavky na plnění minimálních úrovní materiálového využití a navýšení míry ZO odpadních pneumatik podle požadavků zákona.

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 65: Porovnání přínosů a nákladů

Varianta	Přínosy	Hodnocení	Náklady	Hodnocení
Varianta 0	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	-	-	-	-
	Podnikatelské subjekty			
	Chybí odpovědnost výrobce – není finanční zajištění recyklace pneumatik	****	Nestabilní investiční prostředí pro recyklační sektor	****
	Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
	-	-	Vyšší náklady na likvidaci pneumatik odhozených na černých skládkách, v příkopech apod.	***
			Náklady na hašení požárů skládek	**
	Sociální dopady			
	-	-	-	-
	Životní prostředí			
			Riziko úniku nebezpečných látek z deponií pneumatik při vznícení	****
			Nízká úroveň recyklace pneumatik – riziko pro ŽP	***
Varianta 1	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
			Finanční podpora vzniku nových kapacit na materiálové využití pneumatik	***
	Podnikatelské subjekty			

	Stabilní investiční prostředí a další rozvoj recyklačního sektoru	****	Rozšíření odpovědnosti výrobce – finanční zajištění recyklace pneumatik	***
Územní samosprávné celky (obce, kraje)				
	Snížení nákladů na likvidaci pneumatik odhozených na černých skládkách, v příkopech aj.	***	-	-
	Snížení nákladů na hašení hořících skládek pneumatik	**		
Sociální dopady				
	-	-	-	-
Životní prostředí				
	Snížení rizika úniku nebezpečných látek z deponií pneumatik při vznícení a kontaminace ŽP	***		
	Úspora materiálů a energie při recyklaci	***		

Pozn.: - bez dopadů, * velmi nízké, ** nízké, *** střední, **** vysoké, ***** velmi vysoké

24.4 Návrh řešení

1. Varianta 1
2. Varianta 0

Hlavním cílem je, aby odpadní pneumatiky byly dále využívány, zvýšila se míra materiálového využití a současně došlo k rozvoji nových recyklačních technologií. K tomu je třeba stanovit vyšší odpovědnost výrobců za pneumatiky, které uvádějí na trh v ČR, aby bylo eliminováno riziko pro životní prostředí spojené s nelegálním naládáním s pneumatikami. Nastavení úrovně materiálového využití je jednou z možností, které napomůže vyplnit tento cíl, proto navrhujeme přijmout Variantu 1.

VI. Vozidla

25 Povinnosti výrobců vozidel a akreditovaných zástupců – roční zpráva

25.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému

Na základě zkušeností z praxe bylo zjištěno, že povinnost výrobců vozidel včetně akreditovaných zástupců zahraničních výrobců předkládat roční zprávy představuje zbytečnou administrativní zátěž, neboť data, která se ve zprávách vyskytují, jsou reportována i jinde, popř. jsou jinak dohledatelná (např. počty vozidel uvedených na trh lze zjistit od Svazu výrobců a dovozců automobilů).

Popis existujícího právního stavu v dané oblasti

Současný zákon o odpadech uvádí, že výrobce a akreditovaný zástupce jsou povinni zpracovávat roční zprávu pro vlastní značku o plnění cílů stanovených v § 37a odst. 5 písm. b) za uplynulý kalendářní rok v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem (vyhláška č. 352/2008 Sb.) a tuto zprávu zaslat ministerstvu do 31. března následujícího roku.

Identifikace dotčených subjektů

- a) výrobci a akreditovaní zástupci,
- b) GENIA.

Popis cílového stavu

Cílem je snížit administrativní zátěž dotčených subjektů bez ztráty potřebných dat.

Zhodnocení rizika

Nepřijetím změny nehrozí závažná rizika, ale zrušením (příp. omezením) povinnosti zpracovávat roční zprávu pro vlastní značku o plnění cílů stanovených v § 37 odst. 7 písm. b) zákona o odpadech za uplynulý rok je možné snížit administrativní zátěž.

25.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Ponechání současného stavu, kdy výrobci a akreditovaní zástupci jsou povinni zpracovávat roční zprávu pro vlastní značku o plnění cílů stanovených v § 37 odst. 7 písm. b) zákona o odpadech za uplynulý rok v rozsahu přílohy č. 5 k vyhlášce č. 352/2008 Sb.

Varianta 1

Tato varianta předpokládá ponechání roční periodicity zasílání zpráv, ale současně úpravu přílohy č. 5 k vyhlášce č. 352/2008 Sb. Předpokládá se, že některé údaje není třeba požadovat, protože je možné je získat z jiných zdrojů.

Varianta 2

Systém hlášení stejný jako u varianty předchozí, mění se pouze interval ohlašování z 1 roku na 1x za 3 roky.

Varianta 3

Poslední varianta předpokládá úplné zrušení této povinnosti, protože veškerá potřebná data je možné získat z jiných zdrojů (registr silničních vozidel, roční hlášení od zpracovatelů vozidel s ukončenou životností).

25.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

Administrativní zátěž CENIA související se zpracováním zaslaných ročních hlášení přes ISPOP je odhadována na 60 hod/rok. V tomto časovém odhadu je zahrnuto také každoroční testování ohlašovacího formuláře před ohlašováním, komunikace s ohlašovatelem v případě chyb aj. Při započítání hodinových nákladů CENIA¹³, které činí 382 Kč/hod, je celková roční administrativní zátěž související se zpracováním zaslaných ročních hlášení výrobců vozidel a akreditovaných zástupců 22 920 Kč.

Náklady výrobců vozidel a akreditovaných zástupců na zpracování a následné zaslání roční zprávy přes ISPOP je odhadováno na cca 40 hodin. Celková roční administrativní zátěž související se zasláním ročních hlášení výrobců vozidel a akreditovaných zástupců činí 304 tis. Kč.

Tabulka 66: Náklady na zaslání ročního hlášení přes ISPOP

počet subjektů podávajících hlášení (ks)	24
max. časová náročnost na vyplnění hlášení (hod)	40
hodinová mzda odpovědného pracovníka (Kč/hod)	317
Celkové náklady na administrativu spojenou s vyplněním přílohy č. 5 vyhlášky 352/2008 Sb. (Kč)	304 320

¹³ Hodinové náklady příspěvkové organizace CENIA, česká informační agentura životního prostředí vycházejí z průměrné mzdy roku 2018 s připočítáním 35 % odvodů na zdravotní a sociální pojištění, 20 % zohlednění osobních příplatků a odměn a 43 % režijní náklady, tzn. 382 Kč/hod.

b) Varianta 1

Tato varianta představuje změnu zasílaného formuláře. V případě, že by se jednalo o změnu malého rozsahu, která by vyžadovala činnost jednoho programátora po dobu jednoho dne, tak náklady na tuto změnu se pohybují kolem 17 tis. Kč. Pokud by ale bylo nutné vytvořit formulář nový, náklady by se pohybovaly v částkách cca 200–400 tis. Kč (zdroj: CENIA). Roční náklady MŽP na zpracování hlášení odhadujeme opět na cca 23 tis. Kč/rok.

Pro podnikatelské subjekty předpokládáme stejnou časovou náročnost na zpracování a zaslání roční zprávy, tj. 304 tis. Kč/rok.

c) Varianta 2

Tato varianta počítá se změnou zasílání hlášení výrobců a akreditovaných zástupců z roční periodicity na tříletou. V tomto případě předpokládáme snížení ročních nákladů zhruba na třetinu, tj. náklady výrobců vozidel budou činit cca 100 tis. Kč/rok a náklady CENIA cca 7 640 Kč ročně.

V případě, že bude formulář upraven, tak jednorázové náklady na jeho úpravu mohou být cca 17–400 tis. Kč dle náročnosti úpravy. Mezi přínosy můžeme zařadit mírné snížení administrativní zátěže výrobců a akreditovaných zástupců, ale naopak očekáváme mírné navýšení administrativní zátěže CENIA nebo dalších orgánů, které budou muset vést evidenci výrobců a akreditovaných zástupců o tom, ve kterém roce zasílají hlášení a jestli splnili svoji povinnost.

d) Varianta 3

Varianta 3 představuje úplné zrušení informační povinnosti pro výrobce a akreditované zástupce. Tato varianta představuje pro výrobce a akreditované zástupce roční úsporu cca 304 tis. Kč/rok a pro CENIA cca 23 tis. Kč/rok za administrativní činnosti spojené s touto agendou.

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 67: Porovnání nákladů a přínosů

Varianta	Přínosy	Hodnocení	Náklady	Hodnocení
Varianta 0 (ponechání roční zprávy)	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	MŽP/CENIA - data od výrobců	**	CENIA - náklady na zpracování dat	23 tis. Kč/rok
			CENIA - náklady na úpravu formuláře	17 tis. Kč/rok
	Podnikatelské subjekty			
		Výrobci - náklady na zpracování a zaslání ročních zpráv	304 tis. Kč/rok	

Varianta 1 (změna formuláře, roční pericdicita)	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
			CENIA - náklady na zpracování dat	23 tis. Kč/rok
			CENIA - náklady na úpravu formuláře	17-400 tis. Kč
	Podnikatelské subjekty			
	Výrobci – mírné snížení administrativní zátěže při změně formuláře	*	Výrobci - náklady na zpracování a zaslání ročních zpráv	304 tis. Kč/rok
Varianta 2 (změna formuláře, tříletá pericdicita)	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
			CENIA - náklady na zpracování dat	7 640 Kč/rok
			CENIA - náklady na úpravu formuláře	17-400 tis. Kč/3 roky
			CENIA, kontrolní orgány - navýšení administrativy spojené s kontrolou zasílání hlášení v časovém období 1 x za 3 roky	**
	Podnikatelské subjekty			
		Výrobci - náklady na zaslání ročních zpráv	100 tis. Kč/rok	
Varianta 3 (zrušení roční zprávy)	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
	CENIA - snížení administrativní zátěže	23 tis. Kč/rok		
	CENIA – snížení nákladů na úpravu formuláře	17 tis. Kč/rok		
	Podnikatelské subjekty			
	Výrobci - snížení administrativní zátěže	304 tis. Kč/rok		

25.4 Návrh řešení

Stanovení pořadí variant a výběr nejvhodnějšího řešení

1. **Varianta 3**
2. Varianta 0
3. Varianta 1
4. Varianta 2

Po změně vyhlášky č. 352/2008 Sb., o podrobnostech nakládáním s autovraky MŽP disponuje veškerými daty z jiných zdrojů. Proto doporučujeme variantu 3.

VII. Výkon státní správy

26 Rozšíření působnosti ČOI (§ 131)

26.1 Důvod předložení a cíle

Definice problému

V současné legislativě nejsou dostatečně rozděleny pravomoci mezi kontrolní orgány. Kontrola některých oblastí úplně chybí. Činnosti, které jsou nově uvedeny v zákoně o vybraných výrobcích s ukončenou životností, nemohla provádět ČIŽP, a nebyla k tomu oprávněna ani Česká obchodní inspekce (ČOI).

Popis existujícího právního stavu v dané oblasti

Dle § 76a zákona o odpadech ČOI kontroluje plnění povinností týkajících se uvádění baterií a akumulátorů na trh nebo do oběhu, jejich označování a zajištění zpětného odběru výrobcem a posledním prodejcem, kteří jsou povinni jí na žádost prokázat způsob zajištění ZO.

Identifikace dotčených subjektů

- a) Česká obchodní inspekce,
- b) spotřebitel,
- c) výrobce, poslední prodejce.

Popis cílového stavu

Cílem je rozšíření pravomocí orgánu, v jehož gesci jsou kontroly cílené na ochranu spotřebitele.

Zhodnocení rizika

Bez konkrétního rozdělení a rozšíření pravomocí je možné, že nebudou dostatečně chráněna práva spotřebitelů a některé oblasti zůstanou bez možnosti kontroly ČIŽP nebo ČOI.

26.2 Návrh variant řešení

Varianta 0

Ponechání současného stavu, kdy ČOI kontroluje jen plnění povinností týkajících se uvádění baterií a akumulátorů na trh nebo do oběhu (označování, zajištění ZO).

Varianta 1

Rozšíření činností a pravomocí ČOI:

- kontroluje označování EEZ a baterií a akumulátorů a dodržování stanoveného obsahu nebezpečných látek u baterií a akumulátorů,
- kontroluje plnění povinností posledních prodejců zajistit ZO odpadních EEZ a odpadních baterií a akumulátorů a informovat konečného uživatele o způsobu zajištění ZO těchto výrobků s ukončenou životností,
- ukládá právnickým osobám a fyzickým osobám oprávněným k podnikání pokuty za porušení povinností, jejichž plnění je oprávněna kontrolovat, současně může stanovit opatření a lhůty pro zjednání nápravy samostatným rozhodnutím, nositelé těchto povinností jsou povinni jí na žádost prokázat zajištění plnění kontrolovaných povinností,
- ukládá zákaz uvádět na trh, až do zjednání nápravy výrobcem, baterie nebo akumulátory, které nesplňují požadavky stanovené zákonem; hrozí-li poškození lidského zdraví nebo životního prostředí nebo již k němu došlo, může současně nařídit jejich stažení z trhu.

26.3 Vyhodnocení nákladů a přínosů

Identifikace nákladů a přínosů

a) Varianta 0

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Podle informací uvedených v informačním systému ČOI je provedeno v průměru cca 400 kontrol za rok zaměřených na povinnosti dle § 76a zákona o odpadech. Časovou náročnost kontroly je poměrně obtížné definovat a tak tato data nemáme k dispozici.

Dopady na životní prostředí

Současný stav nepředstavuje žádné přímé dopady na životní prostředí. Nedostatečná kontrola plnění povinností v oblasti ZO ale určitým způsobem může mít spíše negativní dopad na životní prostředí.

b) Varianta 1

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

V případě, že dojde k rozšíření kompetencí ČOI, tak v řadě případů se může jednat o prodloužení času kontroly v provozovnách spojeného s ověřením, zda jsou vybrané výrobky označeny v souladu s požadavky nové právní úpravy a zda jsou plněny povinnosti spočívající v zajištění ZO výrobků s ukončenou životností. Na toto šetření pak může navazovat další šetření u distributorů a výrobců vybraných výrobků. S tím souvisí i administrativa od počátku kontroly až po případné uložení opatření nebo pokuty. ČOI odhaduje, že na zajištění výkonu dozoru podle nového zákona si vyžádá navýšení finančních prostředků o cca 1 140 000 Kč (nárůst administrativní zátěže o cca 4000 hodin/rok).

Dopady na podnikatelské subjekty

Rozšířením kompetencí ČOI neočekáváme žádné výrazné navýšení nákladů podnikatelských subjektů.

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Každé zlepšení informovanosti spotřebitele vedoucí ke správnému nakládání s odpady má pozitivní dopad na obce, které vynakládají ročně nemalé finanční prostředky na odstraňování odpadu, zejména černých skládek.

Sociální dopady

Rozšířením kompetencí ČOI očekáváme lepší informovanost a ochranu spotřebitele.

Dopady na životní prostředí

Rozšířením kompetencí ČOI předpokládáme, že výrobci se budou chovat odpovědněji a bude zlepšena informovanost konečného uživatele, který pak bude nakládat s výrobkem po ukončení jeho životnosti tak, aby dopady na životní prostředí byly co nejmenší.

Vyhodnocení nákladů a přínosů variant

Tabulka 68: Porovnání nákladů a přínosů variant

Varianta	Stručný obsah	Přínosy	Hodnocení	Náklady	Hodnocení
Varianta 0	současný stav	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
		úspora finančních prostředků na provoz ČOI	* až ***		
		Životní prostředí			

				nedostatečná kontrola povinností vedoucích ke správnému nakládání s odpady	***
Varianta 1	rozšíření kompetencí ČOI	Státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty			
				MPO - navýšení nákladů na provoz ČOI	cca 1 140 tis. Kč
		Podnikatelské subjekty			
		-	-	-	-
		Územní samosprávné celky (obce, kraje)			
		lepší kontrola může vést k úbytku černých skládek, snížení nákladů na jejich likvidaci	* až ***		
		Sociální dopady, životní prostředí			
		lepší informovanost a ochrana spotřebitele	***		
		méně odpadu uloženého mimo místa určená	* až ***		

- bez dopadů, * velmi nízké, ** nízké, *** střední, **** vysoké, ***** velmi vysoké

26.4 Návrh řešení

Stanovení pořadí variant a výběr nejvhodnějšího řešení

1. Varianta 1
2. Varianta 0

Současný stav ukazuje, že je třeba rozšířit působnost ČOI, protože její činnost může vést k lepšímu nakládání s odpadem, který určitým způsobem může ohrožovat životní prostředí.

27 Celkové shrnutí nákladů a přínosů návrhu zákona

Přehled souhrných dopadů navrhované právní úpravy je shrnut v následující tabulce.

Tabulka 69: Souhrn dopadů navrhovaných variant

Bod	Přínosy	Hodnocení	Náklady	Hodnocení
Dopady na státní rozpočet				
2	Možnosti kontrolní činnosti ze strany kontrolních orgánů (ministerstvo, ČIŽP)	**		
3	Při správném nastavení minimální výše prostředků na propagaci a osvětu možnost dosažení vyšší úrovně sběru	**	Potřeba kontroly KS ohledně výše minimálních investic do propagace a osvěty	*
4			MŽP - rozšíření aktuálního systému EEZ	1,4 mil. Kč
			MŽP- přístup oprávněných osob	3,5 tis. Kč
5	Sjednocení podmínek pro udělení oprávnění k provozování KS, Transparentnější prostředí	***	MŽP- jednorázové náklady spojené s žádostmi o vydání oprávnění	730 tis. Kč
6	Vyšší transparentnost z důvodu jednotnosti podmínek pro všechny KS	*		
7			MŽP – administrativní zátěž spojená s kontrolou prokázání dostatečných záruk KS - zahrnuto v nákladech na žádost o vydání oprávnění (bod 5)	
8			MŽP – náklady na komunikaci s MPO	550 Kč/žádost
			MPO - náklady na zpracování zaslaných materiálů a vytvoření stanoviska	11 700 Kč/žádost
9	Zamezení infringementu	*****		
11	Možnost optimalizace sběru	**	Náklady pro MŽP spojené s dodatečnou kontrolou zejména v případě povolení clearingů	*
12	Průběžná kontrola KS- informace pro MŽP	****		
13	Transparenost systému	****	MŽP - náklady na monitorování plnění povinností KS	**
	Možnost sankcí vůči KS neplnícím stanovené povinnosti	****	MŽP - náklady na případné správní řízení o odebrání oprávnění k provozování KS	55 tis. Kč
	Snížení rizika infringementu za neplnění cílů sběru	*****		

16	Snížení rizika infringementu za neplnění cílů sběru EEZ	*****		
17	Snížení AZ kontrolních orgánů	***		
18	Snadnější kontrolovatelnost splnění podmínek nastavené hustoty sběrné sítě míst ZO OEEZ	***		
19	Snadnější kontrolovatelnost splnění podmínek nastavené hustoty sběrné sítě přenosných BA	**		
20	Možnost kontroly splnění podmínek nastavení hustoty sběrné sítě automobilových BA	**		
23	Snadnější kontrolovatelnost splnění podmínek nastavení hustoty sběrné sítě odpadních pneumatik	**		
24			Finanční podpora vzniku nových kapacit na materiálové využití pneumatik	***
25	CENIA - snížení administrativní zátěže	23 tis. Kč/rok		
	CENIA – snížení nákladů na úpravu formuláře	17 tis. Kč/rok		
26			MPO - navýšení nákladů na provoz ČOI	1 140 tis. Kč/rok
Dopady na podnikatelské subjekty				
2	Zjednodušená evidence sběrných míst	**	Náklady sběrných míst na vedení průběžné evidence a roční hlášení	**
3			V případě současných investic do osvěty a propagace pod požadovanou minimální úroveň dodatečné náklady ve výši tohoto rozdílu	*
4	Zjednodušení povinného informování konečných uživatelů	*až ***	Individuálně plnicí výrobci – vyplnění databáze registru míst ZO	*
			KS - propojení systémů (Kč/subjekt)	Od 30 tis. Kč
5	Udržení či vznik kvalitních partnerů v oblasti ZO (KS)	****	Náklady spojené s žádostmi o vydání oprávnění (Kč/subjekt)	2 mil. Kč (nové subjekty) 0,3-1 mil. Kč (stávající KS)
			Stávající KS – v případě přesmluvnění	desítky mil. Kč
6	KS - Vyšší právní jistota, transparentnost, možnost volby vhodnější právní formy	*	Náklady na přizpůsobení se požadavkům specifikovaným MŽP	*

7			Náklady KS spojené s prokázáním dostatečných finančních záruk – zahrnuto v nákladech na žádost o vydání oprávnění (bod 5)	
9			KS – jednorázové zvýšení administrativní zátěže z důvodu kalkulace příspěvků	137 tis. Kč
			KS – odborná studie jako podklad pro ekomodulaci	200 tis. Kč/skupinu výrobků
			Výrobci – změna výše příspěvků na zajištění sdruženého plnění (rozdílná výše příspěvků pro jednotlivé výrobky)	**
10			KS – povinnost vytvářet finanční rezervu	**
			Výrobci EEZ, kteří využívali KS financovaný „průběžným“ systémem – zdražení příspěvků z důvodu tvorby rezervy KS	***
11	Možnost sdílet náklady s ostatními KS, snížení podnikatelských rizik. Motivace KS plnit nad stanovený limit.	**	Náklady pro KS v souvislosti s navýšením administrativních nákladů	*
12	Průběžná kontrola KS - informace pro výrobce zapojené do KS	****	KS – náklady na audit	100 – 400 tis. Kč/rok
13	KS – transparentnost, rovné podmínky	***	KS - Náklady spojené s přípravou podkladů pro správní řízení	36 tis. Kč
14	Ochrana výrobců VUŽ, kteří řádně odvádí do KS příspěvky na ZO VUŽ, aby byly tyto prostředky účelově využity i v případě zániku KS	****		
17	Zamezení freeridingu, špatného finančního plánování KS	****	Omezení plnění povinnosti ZO pro EEZ	**
18	Snadnější zřízení nových míst ZO OEEZ v menších obcích	***		
20	Ekonomická ziskovost recyklace automobilových BA	***		
21	Omezení rizika freeridingu, sjednocení podmínek způsobu plnění povinností výrobců Li-baterií a akumulátorů (KS vs. IS)	*****	Výrobci Li-baterií – náklady na finanční rezervu (kauci)	16,2 mil. Kč/rok
22	Výrobce vozidel - žádná administrativa spojená s refundací poplatků u pneumatik v rámci exportu	***	Výrobce vozidel - náklady na zavedení a vybrání poplatku za pneumatiky	**
23	Zamezení freeriding u individuálně plnicích výrobců, a tím přenášení nákladů za ZO pneumatik na KS	*****		
	KS – snížení nákladů na ZO odpadních pneumatik	***		

24	Stabilní investiční prostředí a další rozvoj recyklačního sektoru pneumatik	****	Rozšíření odpovědnosti výrobce – finanční zajištění recyklace pneumatik	***
25	Výrobci vozidel - snížení administrativní zátěže (zpracování roční zprávy)	304 tis. Kč/rok		
Dopady na územní samosprávné celky				
4	V případě úbytku černých skládek, snížení nákladů na jejich likvidaci	*až ***		
5	Snížení rizika nákladů na likvidaci černých skládek	*až *****		
10	V případě zajištění dostatečného financování ZO OEEZ od KS, snížení rizika odkládání OEEZ do komunálního odpadu financovaného obcemi	**		
16			KÚ - vydávání souhlasů dle § 14 (Kč/subjekt)	cca 2 500 - 14 100 Kč
18	Zlepšení možnosti zřízení míst ZO OEEZ v malých obcích - snížení nákladů za nakládání s odpady	***		
19	Zlepšení možnosti zřízení míst ZO přenosných BA v malých obcích	*		
23	Zlepšení možnosti zřízení míst ZO odpadních pneumatik i v menších obcích	*		
	Snížení nákladů obcí na likvidaci odhozených pneumatik	**		
24	Snížení nákladů na likvidaci pneumatik odhozených na černých skládkách, v příkopech, hašení hořících skládek pneumatik atd.	***		
26	Lepší kontrola může vést k úbytku černých skládek, snížení nákladů na jejich likvidaci	* až ***		
Sociální dopady				
3	Vyšší informovanost a lepší orientace v problematice, (tj. zlepšení nakládání s vybranými výrobky)	***	Možnost zvýšení recyklačního poplatku v důsledku nutnosti vyšších investic do propagace a osvěty ke splnění minimální výše investice	*
4	Jednoduchý přístup občanů k informacím	****		
5	Zlepšení dostupnosti míst ZO	*až *****		
9	Možné zlevnění ekologicky šetrných výrobků	-/*	Zdražení ekologicky nešetrných výrobků	**
18	Větší dostupnost míst ZO OEEZ v malých obcích	***		

19	Větší dostupnost míst ZO přenosných BA v malých obcích	*		
20	Možnost získání finanční odměny za odevzdání staré automobilové BA	cca 200-250 Kč/ks		
23	Větší dostupnost míst ZO v menších obcích	*		
26	Lepší informovanost a ochrana spotřebitele	***		
Dopady na životní prostředí				
2	Lepší dohled nad subjekty nakládajícími s výrobky s ukončenou životností			
4	Méně odpadu uloženého mimo místa k tomu určená	*až *****		
9	Podpora využívání ekologicky šetrnějších výrobků a technologií	*****		
10	Vytvořením rezervy na zajištění řádné recyklace OEEZ se sníží riziko úniku nebezpečných látek obsažených v OEEZ a kontaminace ŽP a dochází k úspoře materiálů i energií	***		
14	Recyklací VUŽ se sníží riziko úniku nebezpečných látek obsažených ve VUŽ a kontaminace ŽP a dochází k úspoře materiálů i energií	***		
16	Zvýšení motivace pro navyšování míry sběru OEEZ	*****		
17	Snížení rizika omezení sběru OEEZ	**		
18	Vyšší dostupnost míst ZO - méně OEZZ mimo místa k tomu určená	***		
19	Vyšší dostupnost míst ZO – nižší riziko úniku nebezpečných látek z přenosných BA do ŽP	****		
20	Vyšší dostupnost míst ZO – nižší riziko úniku nebezpečných látek z automobilových BA do ŽP	****		
21	Snížení rizika úniku nebezpečných látek obsažených v Li-bateriích a kontaminace ŽP (zamezení vzniku případné ekologické zátěže)	***		
	Úspora materiálů a energie při recyklaci Li- baterií	***		
23	Vyšší dostupnost míst ZO odpadních pneumatik – nižší riziko znečištění ŽP	****		
24	Snížení rizika úniku nebezpečných látek z deponií pneumatik při vznícení	***		

	a kontaminace ŽP (zamezení vzniku případné ekologické zátěže)			
	Úspora materiálů a energie při recyklaci	***		
26	Méně odpadu uloženého mimo místa k tomu určená	*až *****		

Dopady na státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty

Ministerstvo životního prostředí

Náklady na rozšíření registru míst ZO v oblasti EEZ provozovaný ministerstvem o další komodity, tzn. na realizaci úprav v systémech ISOH a MA ISOH se budou pohybovat kolem 1,4 mil. Kč (včetně DPH). Další náklady ministerstva jsou spojeny s distribucí přístupových údajů povinným osobám. Předpokládáme, že se bude jednat přibližně o jeden pracovní den jednoho zaměstnance (cca 3,5 tis. Kč, dle Metodiky MV) a uvedená činnost bude v rámci pracovní náplně pracovníka odboru odpadů. Uvedené náklady na rozšíření aplikace budou hrazeny z kapitoly 315 Ministerstva životního prostředí, z programu 115 030 (bod 4).

Jednorázová administrativní zátěž spojená s udělením nových oprávnění k provozování KS je odhadována na 730 tis. Kč (bod 5).

Administrativní zátěž při spolupráci s MPO při projednávání žádostí o vydání rozhodnutí oprávnění k provozování KS, žádostí o prodloužení platnosti oprávnění, žádostí o předchozí souhlas s fúzí nebo s rozdělením provozovatele KS, změn nebo zrušení oprávnění je odhadována na cca 550 Kč/žádost (bod 8).

Náklady spojené s přípravou podkladů a vedení případného správního řízení k odebrání oprávnění k provozování KS jsou odhadovány na cca 55 tis. Kč/správní řízení. Očekáváme, že tento krok bude realizován výjimečně, tzn. náklady tohoto opatření jsou spíše teoretické (bod 13).

CENIA

Snížení administrativní zátěže při zrušení povinnosti zasílání hlášení výrobců a akreditovaných zástupců (roční zpráva) spojené se zpracováním dat a úpravou formulářů o 40 tis. Kč/rok (bod 25).

Ministerstvo průmyslu a obchodu

Administrativní zátěž na zpracování žádostí o vydání rozhodnutí oprávnění k provozování KS, žádostí o prodloužení platnosti oprávnění, žádostí o předchozí souhlas s fúzí nebo s rozdělením provozovatele KS, změn nebo zrušení oprávnění a vytvoření stanoviska k zaslaným materiálům je odhadována na cca 11 700 Kč/žádost (bod 8).

Navýšení nákladů na provoz ČOI z důvodu rozšíření kompetencí v oblasti kontroly vybraných výrobků a zajištění jejich ZO je odhadováno na 1,14 mil. Kč/rok (bod 26).

Dopady na mezinárodní konkurenceschopnost

Zaváděná agenda neovlivní konkurenceschopnost ČR. Změna směrnice Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2008/98/ES o odpadech a o zrušení některých směrnic (tzv. rámcová směrnice o odpadech), a změny dalších směrnic regulujících odpadové hospodářství (tzv. „balíček oběhového hospodářství“) jsou účinné v rámci celé EU a podmínky tak budou pro všechny členské státy EU shodné.

Dopady na podnikatelské prostředí

Místa ZO

Mírné navýšení AZ na vedení průběžné evidence a roční hlášení. Neočekává se výrazné navýšení nákladů oproti současnosti, protože povinnosti, které budou stanoveny, již většina subjektů plní (bod 2).

Kolektivní systémy

Výrobci spadající pod KS budou informace o místech ZO hlásit přes tento subjekt. Náklady na propojení softwarových systémů se odhadují na 30 tis. Kč /KS (bod 4).

Vydávání nových oprávnění k provozování KS je spojeno s náklady na doplnění nebo zpracování nového autorizačního projektu zajišťování kolektivního plnění dle nových požadavků - cca 0,3 – 2 mil. Kč. V případě nutnosti přesmluvnění všech smluv je třeba počítat s náklady zhruba desítek mil. Kč. V souvislosti s tím hrozí i riziko ukončení činnosti některých současných KS (bod 5).

Při podání žádosti o udělení oprávnění k provozování KS vzniknou náklady v souvislosti s prokazováním dostatečných finančních záruk (bod 7).

Z důvodu zavedení ekomodulace dojde k jednorázovému zvýšení AZ z důvodu kalkulace příspěvků cca 7,6 tis. Kč/KS, tj. 137 tis. Kč celkem. Dále je třeba vypracovat odbornou studii jako podklad pro ekomodulaci – 200 tis. Kč/skupinu výrobků (bod 9).

Zvýšení nákladů KS dosud využívajících „průběžný“ systém financování z důvodu nové povinnosti vytvářet finanční rezervu (ukládáním peněžních prostředků na zvláštní vázaný účet vedený v bance) určenou na krytí budoucích nákladů na kolektivní plnění (bod 10).

V souvislosti s povinností provádět audit prostřednictvím nezávislého auditora se zvýší náklady o 100 – 400 tis. Kč/KS/rok (bod 12).

V případě správního řízení o odebrání oprávnění k provozování KS při neplnění podmínek náklady spojené s přípravou podkladů cca 36 tis. Kč (bod 13).

V souvislosti se změnou podmínek stanovení hustoty sběrné sítě pro OEEZ se zjednoduší možnost zřízení nových míst ZO v menších obcích (bod 18).

Výrobci vybraných výrobků

Předpokládáme minimální náklady spojené se zapojením se do registru míst ZO. Odhaduje se, že vyplnění údajů o jednom místě ZO zabere i s přihlášením maximálně 5 minut a tato činnost se bude týkat jen výrobců s malým počtem míst ZO, protože ti větší již v dnešní době mají požadovaná data v elektronické podobě a budou si moci stejně jako kolektivní systémy nechat své systémy propojit (bod 4).

V souvislosti s prováděním ekomodulace dojde ke změně výše příspěvků u vybraných výrobků na zajištění sdruženého plnění (rozdílná výše příspěvků pro jednotlivé výrobky v závislosti na jejich „ekologické šetrnosti“) (bod 9).

V souvislosti se stanovením pravidel pro převod finančních rezervy v případě zániku oprávnění k provozování KS bude zajištěno účelové využití finančních rezervy vzniklé z příspěvků výrobců VUŽ, kteří řádně odvádí do KS příspěvky na ZO VUŽ (bod 14).

Výrobci elektrozařízení

V souvislosti s povinností vytvářet finanční rezervu (ukládáním peněžních prostředků na zvláštní vázaný účet vedený v bance) určenou na krytí budoucích nákladů na kolektivní plnění povinností výrobců dojde ke zdražení příspěvků pro výrobce EEZ, kteří plnili své zákonné povinnosti ohledně ZO prostřednictvím KS financovaného „průběžným“ systémem (bod 10).

Výrobci lithiových baterií a akumulátorů

Výrobce Li-baterií plnící zákonné povinnosti individuálně (či solidárně) je povinen vytvořit finanční rezervu, resp. kauci, určenou na krytí budoucích nákladů na ZO a zpracování Li-baterií, zohledňující finanční rizika s tím spojená, jejímž cílem je zajistit kontinuitu a dostupnost poskytování služeb ze strany výrobce. Celkový dopad na současných 28 výrobců Li-baterií ze skupiny 2. a 3 při množství uvedeném na trh v roce 2017 (270,1 t) je odhadován na částku cca 16,2 mil. Kč/rok (60 Kč/kg Li-baterie uvedené na trh), která bude uložena každoročně na vázané účty, příp. předána KS, na zajištění budoucího ZO a recyklace těchto baterií (bod 21).

Výrobci pneumatik

Vydefinováním hustoty sběrné sítě odpadních pneumatik dojde k narovnání podmínek mezi výrobci plnicími povinnosti individuálně a kolektivně. Očekává se, že dojde k zlevnění systému ZO odpadních pneumatik (v rámci KS), neboť KS nebude zpětně odebírat pneumatiky za individuální výrobce, kteří se nyní vyhýbali řádnému plnění zákonných povinností. Individuální výrobci budou nuceni vytvořit odpovídající sběrnou síť, která zajistí požadovanou míru ZO odpadních pneumatik, popř. se tito výrobci zapojí do KS, pokud to pro ně bude ekonomicky výhodnější (bod 23).

Nastavení minimální povinné úrovně materiálového využití odpadních pneumatik přináší zvýšenou odpovědnost výrobců za zpětně odebrané pneumatiky. Náklady na energetické a materiálové využití jsou obdobné cca 1 000 – 1 250 Kč/t odpadních pneumatik (bez logistiky), avšak bližší porovnání ekonomické náročnosti energetického a materiálového využití odpadních pneumatik v ČR nelze z dostupných údajů odvodit (bod 24).

Zpracovatelé pneumatik

Nastavení minimální povinné úrovně materiálového využití odpadních pneumatik bude pro zpracovatele pneumatik znamenat stabilní investiční prostředí, a tudíž další rozvoj

recyklačního sektoru pneumatik (finanční podpora vzniku nových kapacit na materiálové využití pneumatik) (bod 24).

Výrobci vozidel

Výrobci vozidel budou u vozidel, která uvedou na český trh, odvádět příspěvky na ZO a zpracování odpadních pneumatik. Vycházíme-li z počtu nových vozidel registrovaných v ČR v roce 2016 (osobní automobily, autobusy, nákladní vozy, motocykly), pak v případě recyklačního příspěvku 3 Kč/kg by se jednalo o částku 75 mil. Kč/rok na zajištění ZO pneumatik (bod 22).

Zrušení informační povinnosti (zasílání roční zprávy) pro výrobce vozidel a akreditované zástupce představuje roční úsporu cca 304 tis. Kč/rok za administrativní činnosti spojené s touto agendou (bod 25).

Dopady na územní samosprávné celky (obce, kraje)

Jednorázová administrativní zátěž krajských úřadů na vydávání souhlasů/povolení k provozu zařízení (oprávnění sbírat OEEZ) se odhaduje na 2 500–14 100 Kč/rozhodnutí. Předpokládáme však minimální množství žádostí, protože subjekty, které chtějí přebírat a zpracovávat OEEZ už souhlas/povolení k provozu zařízení obvykle mají (bod 16).

Zvýšení hustoty sběrné sítě vybraných výrobků s ukončenou životností (rozšíření i do menších měst a obcí) a zlepšení informovanosti obyvatel v oblasti nakládání s odpady je nezpochybnitelným přínosem pro obce, protože se snižuje riziko vzniku černých skládek, a tudíž i nákladů na likvidaci vybraných výrobků s ukončenou životností odhozených na černých skládkách, v příkopech apod. (zejména OEEZ a pneumatiky), hašení hořících skládek pneumatik atd. Řádné nakládání s odpady ze strany obyvatel tedy snižuje celkové náklady obcí na provozování systémů nakládání s odpady.

Sociální dopady

Navrhovaná právní úprava zjednoduší přístup občanů k informacím o místech ZO a lepší dostupnost míst ZO vybraných výrobků s ukončenou životností i v menších městech a obcích.

Dopady na spotřebitele

Možnost mírného zvýšení recyklačního poplatku v důsledku nutnosti vyšších investic KS do propagace a osvěty. Dále lze očekávat, že dojde ke zdražení výrobků, které budou v rámci ekomodulace vyhodnoceny jako environmentálně málo šetrné. Oproti tomu ceny environmentálně šetrných výrobků by měly zůstat nedotčeny, příp. by mohlo dojít ke snížení cen.

Zvýšení ochrany spotřebitele rozšířením kompetencí ČOI v oblasti kontroly vybraných výrobků a zajištění jejich ZO.

Dopady na životní prostředí

Navrhovaná právní úprava bude mít pozitivní dopady na životní prostředí v podobě snížení rizika úniku (kontaminace) nebezpečných látek obsažených ve vybraných VUŽ do životního prostředí a zamezení vzniku případné ekologické zátěže. Vhodnou recyklací vybraných výrobků s ukončenou životností dále dojde k úspoře materiálů i energií.

Pozitivní dopady na životní prostředí lze spatřovat také v zavedení ekomodulace jako zcela nového environmentálně-ekonomického nástroje. Stanovení rozdílné (vyšší) úrovně příspěvků za sdružené plnění u výrobků, které budou v rámci ekomodulace vyhodnoceny jako environmentálně málo šetrné povede k motivaci výrobců používat environmentálně šetrnější řešení. Očekáváme, že tím dojde ke zvýšení recyklace a sníží se skládkování a energetické využití odpadů vznikajících při zpracování zpětně odebraných výrobků. Pokud budou povinné osoby i nadále uvádět na trh výrobky, které budou ekomodulací znevýhodněny, projeví se toto znevýhodnění do ceny výrobků. Spotřebitel pak bude ekonomicky motivován k volbě environmentálně šetrnějších výrobků, neboť výrobky zatížené ekomodulací budou dražší.

Dopady ve vztahu k zákazu diskriminace a ve vztahu k rovnosti žen a mužů

Návrh zákona v oblasti vybraných výrobků s ukončenou životností neupravuje vztahy, které by se dotýkaly zákazu diskriminace (ve smyslu antidiskriminačního zákona jde o nerovné zacházení či znevýhodnění některé osoby z důvodu rasy, etnického původu, národnosti, pohlaví, sexuální orientace, věku, zdravotního postižení, náboženského vyznání, víry či světového názoru). Takové vztahy neupravuje ani navrhovaná právní úprava, proto lze konstatovat, že navrhované řešení nemá žádné dopady ve vztahu k zákazu diskriminace, včetně rovného postavení mužů a žen.

Dopady na výkon státní statistické služby

Návrh zákona nemá dopady na výkon státní statistické služby, nezakládá oprávnění vytvářet a provozovat nové administrativní zdroje dat či měnit stávající, které jsou potencionálně využitelné pro potřeby státní statistické služby.

Korupční rizika

Určité riziko lze spatřovat v důsledku zavedení ekomodulace jako zcela nového environmentálně-ekonomického nástroje. Zde lze předpokládat existenci určitého rizika ovlivňování KS při určování skupin výrobků, které mají být v rámci ekomodulace zvýhodňovány či naopak nezvýhodňovány, a to v rámci sazebníků příspěvků za služby kolektivního plnění. Evropská komise by měla k této problematice teprve v budoucnu vydat informační materiály, jakým způsobem by měla být ekomodulace v praxi realizována. Vzhledem k tomu, že směrnice o odpadech stanovuje ekomodulaci jako povinnost pro výrobce, resp. systémy rozšířené odpovědnosti výrobců, nejsou tato potenciální korupční rizika na straně státní správy, ale na straně KS. Ministerstvo by v této souvislosti mělo být v pozici dozorového orgánu, a to s ohledem na kompetenci kontrolovat činnost KS.

Dopady na bezpečnost nebo obranu státu

Návrh zákona v oblasti vybraných výrobků s ukončenou životností neupravuje vztahy, které by měly dopad na bezpečnost nebo obranu státu.

Všechny náklady, které s sebou aplikace nového zákona přinese, budou kryty v rámci stávajících schválených prostředků a nebudou vznášeny dodatečné požadavky nad rámec schváleného státního rozpočtu a střednědobého rozpočtového výhledu.

Veškeré dopady do platové oblasti a úpravy systemizovaných míst v kapitolách MŽP a MPO budou zajištěny v rámci dosavadních limitů objemu prostředků na platy a personálních kapacit dotčených kapitol, tzn. s neutrálním rozpočtovým dopadem v platové oblasti.

28 Implementace doporučené varianty a vynucování

Elektrická a elektronická zařízení

Důležitým faktorem pro úspěšnou implementaci navrhovaných variant, jež by měla pomoci naplnění hlavního cíle, jímž je splnění evropských cílů v míře zpětného odběru, je efektivní a kvalitní výkon kontroly ze strany státní správy (především MŽP). Zlepšení stávajícího kontrolního systému státní správy může představovat dodatečné náklady pro státní správu. Na druhou stranu náklady vynaložené na efektivní kontrolní orgán budou více než převýšeny přímými i nepřímými příjmy vycházejícími z pozitivního efektu na dosažení míry zpětného odběru.

Implementaci variant by mělo mít na starosti MŽP ve spolupráci s MPO. V rámci RIA navrhujeme implementaci softwarového systému, který by oprávněným osobám umožnil sledování evidence toků OEEZ. Hlavním cílem tohoto návrhu je zvýšit transparentnost procesu.

Zpracovatel předpokládá, že by zmiňovaný software obsahoval data vložená všemi dotčenými subjekty a umožnil křížově evidovat toky jednotlivých výrobků, potažmo odpadů dle zvoleného režimu. Tato evidence by pak dále sloužila ke kontrole plnění povinností jednotlivými KS a umožňovala by další analýzu, která by sloužila k zefektivňování zpětného odběru. Spolehlivá, jednoznačná a křížově propojitelná data spojená se zpětným odběrem jsou dnes totiž obtížně dostupná.

Zároveň by používání softwaru umožnilo po případném schválení nového zákona důkladně přezkoumat jeho efektivnost a navrhnout případná další opatření (viz dále navrhované indikátory v kapitole Přezkum účinnosti).

Náklady na zavedení a používání softwarového systému by se skládaly

- z jednorázových nákladů na nákup příslušného softwaru a počtu potřebných licencí či školení osob, které by se systémem pracovaly;
- administrativních nákladů ve formě pracovního nasazení osob zadávajících do systému potřebná data.

Předpokládáme, že administrativní náročnost tohoto systému by byla velmi nízká, zadavatelé by pouze zadávali data do přednastaveného programu, tj. jednalo by se o několikaminutový úkon. Nejnákladnější položku by tvořil nákup a instalace zmíněného softwaru. Výši nákladů by také ovlivnil fakt, zda by byla využita v současnosti existující a používaná platforma rozšířená a potřebné moduly či by šlo o vývoj nového systému (kam by v případě zavedení zjednodušeného odpadového režimu vkládaly údaje např. svozové společnosti apod. dle zvoleného scénáře).

Vynucování

Kontrola plnění povinností dotčenými subjekty (včetně kontroly dálkovými prodejci) je v současnosti dle zákona o odpadech v kompetenci ČIŽP. Většinou ale dochází jen k občasným kontrolám administrativního charakteru, které jsou iniciovány jiným státním orgánem. Za neplnění povinností hrozí nyní subjektům uvalení peněžních sankcí ve výši do 50 000 000 Kč (v případě recidivy dvojnásobek). Zlepšit právní efektivitu by mohla implementace opatření, které by vedlo ke zrušení nebo pozastavení oprávnění k provozování činnosti KS. To by bylo stejně motivační pro všechny KS bez rozdílu jejich velikosti a odebíraných skupin elektrozařízení.

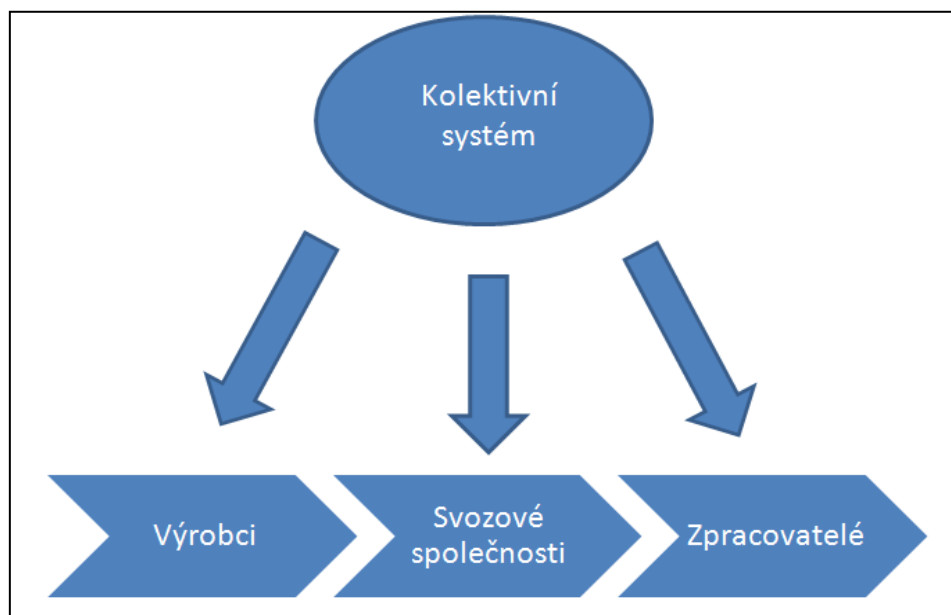
Zveřejňování informací o KS

Jednou z možností ke zvýšení efektivity právní úpravy může být povinné vedení evidencí a povinné audity výsledků činnosti KS a jeho hospodaření, příp. zasílání informací, které MŽP dle zákona nyní nemůže vyžadovat. MŽP nyní nemá přehled o tom, jak KS hospodaří, což (uvažujeme-li snahu toto prostředí silně regulovat) může iniciovat zásahy a rozhodnutí, jež povedou ke zhoršení současné situace místo zamýšleného opaku. Z nově povinně poskytovaných dat by pak mohla například vyplynout optimální výše sankcí vedoucí k vyšší motivaci dotčených subjektů k dodržování povinností. MŽP by tak rovněž mohlo mít v ruce nástroj, díky kterému by mohlo kontrolovat počet výrobků s ukončenou životností svezných ze sběrných míst a počet těchto výrobků přijatých ke zpracování dle jednotlivých KS – tj. získalo by křížovou evidenci vedoucí ke kontrole poskytovaných dat. Pokud by došlo k nesouladu, zahájilo by MŽP okamžitě šetření. Výhodou tohoto řešení je jeho finanční nenáročnost, kdy by se jediná změna týkala zpracovatelů, jež by museli evidovat hmotnost výrobků přijatých ke zpracování od jednotlivých KS. Podmínkou funkčnosti tohoto řešení je kvalifikovanost úředníků MŽP taková data zpracovat a vyhodnotit.

Povinný audit

Kolektivní systémy mohou auditovat své výrobce, zpracovatele a svozové společnosti. KS zkoumá, zda zpracovatel splňuje všechny požadavky dané smlouvou i zákonem, především zda souhlasí skutečná množství zpracovaných výrobků s ukončenou životností s reportovanými, a kvalitu zpracování. Obdobně KS kontroluje, zda svozové společnosti dodržují zákonné a smluvní povinnosti a zda skutečný počet svezných kusů odpovídá počtu deklarovanému svozovou společností. Kvůli plnění cílových kvót by měl KS auditovat i výrobce elektrozařízení, tj. ověřovat správnost údajů o počtu výrobků uvedených výrobcem na trh. Aby stát mohl čerpat z informací pocházejících z povinných auditů KS, musí zároveň dojít ke standardizaci těchto auditů. Výsledná čísla by tak byla navzájem porovnatelná a byla by zaručena jistá kvalita zpracování auditu.

Obrázek 9: Audit kolektivního systému

Zdroj: EEIP, a.s.

V budoucnu by bylo možné rovněž zavést povinnou certifikaci zpracovatelů (např. CENELEC), která by částečně nahradila audit zpracovatelů. V průběhu let bude totiž pravděpodobně docházet k navyšování požadavků na efektivitu zpracování a certifikace by mohla KS výrazně ulehčit výběr efektivních zpracovatelů a zvýšila by rivalitu mezi zpracovateli. Na druhou stranu by výrazně stouply náklady zpracovatelů, jejichž výše je odhadována mezi 100 až 150 tis. Kč za produktovou linku (krátkodobý horizont). Je tedy otázkou, jak by k tomuto řešení zpracovatelské firmy přistoupily.

Informace o financování kolektivního systému

Lepší kontrolu ze strany státu by mohla přinést i povinnost KS zasílat státu své podrobné finanční výkazy (a to ve formě oddělující náklady na jednotlivé činnosti systému – osvěta, zpětný odběr, využití, administrativní náklady). Stát by pak získal přehled o stavu financování jednotlivých KS.

Baterie nebo akumulátory, odpadní pneumatiky, vozidla s ukončenou životností a ostatní navrhovaná opatření

Orgánem odpovědným za implementaci navrhované právní úpravy je Ministerstvo životního prostředí.

Dalšími orgány veřejné správy, které dohlížejí nad dodržováním povinností vyplývajících ze zákona o výrobcích s ukončenou životností, jsou obecní úřady obcí s rozšířenou působností, krajské úřady, celní úřady, Česká inspekce životního prostředí a Česká obchodní inspekce.

Vynucování zákonem stanovených povinností prostřednictvím pokut, případně i pomocí opatření ke zjednání nápravy, zajišťuje především Česká inspekce životního prostředí a Česká

obchodní inspekce a v případech porušení povinností nepodnikajícími fyzickými osobami obecní úřady obcí s rozšířenou působností.

Navrhovaná právní úprava přináší subjektům i zcela nové povinnosti a v některých případech upravuje ty stávající. K zajištění dodržování právní úpravy ze strany regulovaných subjektů bude možno využít možnosti sankcionování v případě nedodržování stanovených povinností na základě skutkových podstat přestupků.

29 Přezkum účinnosti regulace

Přezkum účinnosti regulace bude proveden prostřednictvím ex-post evaluace, a to za tři roky ode dne účinnosti navrhované právní úpravy v návaznosti na rámcovou směrnici o odpadech.

Zpracovatel doporučuje sledovat zejména následující ukazatele:

- splnění závazných cílů pro zpětný odběr dle kategorií vybraných výrobků s ukončenou životností dle přílohy 2 zákona reflektující cíle stanovené evropskými směnicemi (směrnice o elektrozařízení, směrnice o bateriích a akumulátorech), reflektování dalších povinností a doporučení vyplývajících z evropské legislativy;
- splnění závazných cílů pro využití odpadních elektrozařízení (minimální úroveň využití odpadních elektrozařízení včetně recyklace a přípravy k opětovnému použití dle přílohy 3 zákona);
- splnění minimální recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií a akumulátorů (dle přílohy 5 zákona);
- splnění minimální úrovně využití odpadních pneumatik včetně recyklace a přípravy k opětovnému použití (dle přílohy 7 zákona);
- dostatečnost a výkonnost sběrné sítě pro jednotlivé kategorie VUŽ;
- výše recyklačních příspěvků a jejich vývoj v porovnání s vývojem cen jednotlivých komodit na příslušných trzích;
- zajištění dostatečných finančních prostředků pro nakládání s VUŽ (udržitelné financování zpětného odběru a zpracování VUŽ);
- chování spotřebitelů - zda dochází k upřednostňování ekologicky šetrnějších výrobků (na základě osvěty, finančního zvýhodnění ekologicky šetrnějších výrobků apod.);
- zda došlo k omezení freeridingových online prodejců elektrozařízení (ze zemí mimo EU), kteří se vyhýbají plnění povinností rozšířené odpovědnosti výrobce.

30 Konzultace a zdroje dat

Materiál vychází z hodnocení dopadů regulace, které bylo zpracováno k věcnému záměru zákona o výrobcích s ukončenou životností schváleného vládou (usnesení vlády ze dne 13. května 2015 č. 347). Body, které v hodnocení dopadů regulace nebyly zpracovány, tak

byly doplněny na základě odborných konzultací s odborem odpadů a oslovenými kolektivními systémy.

Data a informace (například identifikace dotčených subjektů) uvedené v RIA vychází z komunikace s osobami s dlouholetou praxí a zkušenostmi v odpadovém hospodářství. Konzultace probíhají ústní či elektronickou formou a případná zasláná data jsou ukládána na ministerstvu dle interních předpisů.

1. PÍŠKOVÁ, M. a kol. *Hodnocení dopadů regulace k návrhu věcného záměru zákona o výrobcích s ukončenou životností*. Praha: Ministerstvo životního prostředí. 2015. 144 s.
2. TESÁRKOVÁ, D. a kol. *Závěrečná zpráva RIA k věcnému záměru zákona o zpětném odběru výrobků s ukončenou životností*. Praha: EEIP a.s., 2015. 82 s.
3. *Metodika stanovení plánovaných nákladů na výkon státní správy*. Praha: Ministerstvo vnitra České republiky, 2007. 17 s.
4. *Metodika měření a přeměrování administrativní zátěže podnikatelů*. Praha: Ministerstvo průmyslu a obchodu, červen 2013. 29 s.
5. Analýza optimálního nastavení činností kolektivních systémů v oblasti nakládání s elektroodpady 2016, GREEN Solution s.r.o., projekt TA ČR TB940MZP001
6. Studie OECD - Extended Producer Responsibility and the Impact of Online Sales <dostupné z: <https://www.oecd.org/environment/waste/policy-highlights-extended-producer-responsibility-and-the-impact-of-online-sales.pdf>>

31 Seznam použitých zkratk

AZ	administrativní zátěž
BA	Baterie nebo akumulátory
CENIA	CENIA, česká informační agentura životního prostředí
ČIŽP	Česká inspekce životního prostředí
ČOI	Česká obchodní inspekce
ČR	Česká republika
DPA	Dánský operátor trhu s odpadním elektrozařízením
EAG-VO	Elektroaltgeräteverordnung (zákon o odpadních elektrických a elektronických zařízeních) v Rakousku
EAK	Elektroaltgeräte Koordinierungsstelle Austria GmbH (rakouský operátor trhu s odpadním elektrozařízením)
EAR	Elektro-Altgeräte Register (Registr elektrozařízení)
EEZ	elektrická a elektronická zařízení
ElektroG	Elektro- und Elektronikgerätesgesetz (zákon o elektrických a elektronických zařízeních)
ERP	European Recycling Platform

EU	Evropská unie
HEEZ	historická elektrická a elektronická zařízení
Hyundai	Hyundai Motor Manufacturing Czech s.r.o.
ISOH	Informační systém odpadového hospodářství
ISPOP	Integrovaný systém plnění ohlašovacích povinností
KS	kolektivní systém
KÚ	krajský úřad
Metodika MV	Metodika stanovení plánovaných nákladů na výkon státní správy
MPO	Ministerstvo průmyslu a obchodu
MŽP, ministerstvo	Ministerstvo životního prostředí
OEEZ	odpadní elektrická a elektronická zařízení
örE	Öffentlich-rechtlicher Entsorgungsträger (veřejná právnická osoba zabývající se zpětným odběrem odpadu)
RIA	Regulatory Impact Assessment (Hodnocení dopadů regulace)
SFŽP	Státní fond životního prostředí České republiky
UBA	Německé Ministerstvo životního prostředí
UNEP	Program OSN pro životní prostředí (z anglického United Nations Environment Programme)
VUŽ	výrobek s ukončenou životností
ZO	zpětný odběr

32 Vysvětlení k závěrečné zprávě z hodnocení dopadů regulace a jeho kapitolám

Identifikace dotčených subjektů

Pokud není uvedeno jinak, tak dopad na subjekty, uvedené ve výčtech, je přímý.

Identifikace nákladů a přínosů

Pokud není v kapitole uveden dopad na některou ze skupin (státní rozpočet a ostatní veřejné rozpočty, podnikatelské subjekty, územní samosprávné celky, sociální oblast a životní prostředí) předpokládá se, že materiál nebude mít dopady na danou skupinu.

Dále pak v některých případech ministerstvo nedisponuje potřebnými daty a tak jsou dopady uvedeny slovně nebo kvantifikovaně, ale pouze k jednomu subjektu.

Administrativní zátěž podnikatelských subjektů a státní správy vychází z Metodiky měření a přeměrování administrativní zátěže podnikatelů a z Metodiky stanovení plánovaných nákladů na výkon státní správy a hodinových nákladů stanovených ministerstvem ke dni 1. 1. 2015.

Vyhodnocení nákladů a přínosů

U některých identifikovaných dopadů není zpracovatel RIA schopen kvantifikovat předpokládané dopady z důvodu nedostupnosti relevantních dat anebo nemožnosti odhadnout a vyčíslit budoucí chování dotčených subjektů. V takové situaci závěrečná zpráva tyto dopady vyhodnocuje kvalitativně formou slovního popisu a odstupňováním předpokládané a konzultované míry dopadu pomocí ordinální škály v tabulce, která je pouze zjednodušeným souhrnem. Symboly označují předpokládanou míru dopadu navrhované změny, která byla v procesu konzultací vyhodnocena v míře od velmi nízkého očekávaného dopadu (*) po velmi vysoký (****).

33 Kontakt na zpracovatele RIA

Ing. Eva Dvořáková, Ph.D.

Odbor ekonomiky životního prostředí

Ministerstvo životního prostředí

Vršovická 65, Praha 10, 100 10

email: eva.dvorakova@mzp.cz

tel: +420 267 122 902

Spolupráce na přípravě:

Ing. Mgr. Ladislav Trylč – MŽP, odbor odpadů (vedoucí oddělení zpětného odběru)

email: ladislav.trylc@mzp.cz

tel: +420 267 122 208

Ing. Markéta Michalová – MŽP, odbor odpadů (baterie nebo akumulátory, EEZ)

email: marketa.michalova@mzp.cz

tel: +420 267 122 557

Ing. Petra Choutková – MŽP, odbor odpadů (pneumatiky, vozidla)

email: petra.choutkova@mzp.cz

tel: +420 267 122 397

CENIA – oddělení odpadového hospodářství (data o odpadovém hospodářství)

Příloha: Úroveň soutěže mezi KS a její dopady na hospodářskou soutěž

Z hlediska hospodářské soutěže připadají v rámci zpětného odběru elektrozařízení v úvahu tři scénáře:

- A Existence dokonalé konkurence
- B Existence monopolu
- C Existence monopolistické konkurence

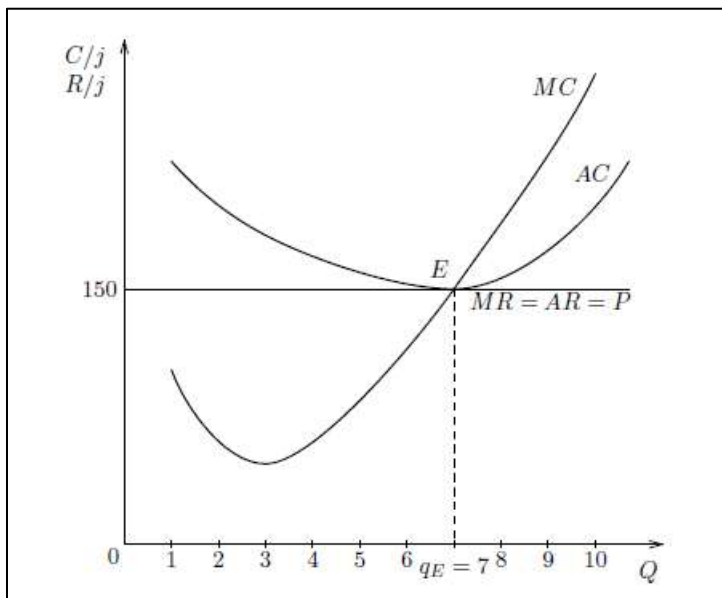
Případ první – Dokonale konkurenční prostředí na trhu se zpětným odběrem

Základní charakteristikou dokonale konkurenčního prostředí je nemožnost jednotlivé firmy ovlivnit celkovou tržní nabídku, resp. tržní cenu. V takovém případě můžeme cenu na trhu pro jednotlivou firmu považovat za objektivní, neboť se nemění v závislosti na výši produkce dané firmy. Z toho vyplývá, že pro danou firmu platí následující rovnost: mezní příjem = průměrný příjem = tržní ceně ($MR=AR=P$). Z hlediska efektivity firmy je pak žádoucí dosáhnout stavu, kdy mezní náklady se rovnají mezním příjmům ($MC = MR$). Z výše uvedeného pak vyplývá následující podmínka rovnovážného vztahu pro firmy v dlouhém období:

$$MC = MR = P = AR = AC$$

Grafické znázornění rovnovážného stavu v dokonalé konkurenci zobrazuje obrázek 10. V rámci dokonalé konkurence jednotlivé firmy nemohou v dlouhém období realizovat abnormální zisk, neboť tržní cena se rovná mezním nákladům ($P = MC$). Nevzniká tak žádná ztráta z mrtvé váhy spojené s existencí neefektivity.

Obrázek 10: Rovnováha firmy v případě dokonalé konkurence

Zdroj: Mikroekonomie, Fuchs, Masarykova univerzita v Brně, Ekonomicko-správní fakulta

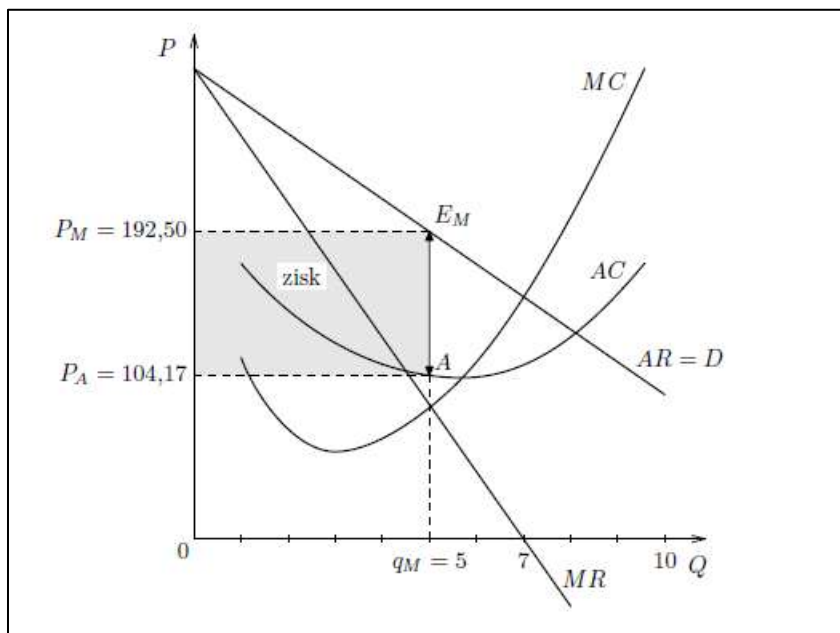
Případ druhý – Monopolní situace na trhu se zpětným odběrem

V této první části popisujeme situaci, kdy na trhu zpětného odběru existuje monopolní postavení. Je zde také potřeba brát na vědomí, že subjekt, který maximalizuje zisk, není přímo oprávněná společnost, ale jsou to nepřímo povinné osoby v ní sdružené. Provozování kolektivního systému je ze zákona sice neziskovou činností, což ovšem neznamená, že kolektivní systém nemůže dosahovat zisku. Je-li při činnosti provozovatele kolektivního systému generován zisk, nesmí být rozdělen mezi akcionáře, členy orgánů nebo zaměstnance provozovatele kolektivního systému, ale musí být reinvestován zpět do kolektivního systému. Povinné subjekty tedy mají zájem buď přímo, nebo prostřednictvím kolektivního systému maximalizovat zisk, respektive minimalizovat náklady na činnosti vyplývající z povinnosti zpětného odběru.

V případě, že by na trhu zpětného odběru existovalo monopolní postavení (nedokonalá konkurence), povinný subjekt zodpovědný za zpětný odběr je svým chováním schopen měnit tržní situaci a tak případně negativně ovlivňovat další hráče na trhu (zpracovatele, svozové společnosti, místa zpětného odběru apod.). Kolektivní systém v případě nedokonalé konkurence svým chováním do určité míry může například ovlivňovat ceny za zpracování, nebo cenu odkupu výrobku od posledního uživatele (ta samozřejmě musí být podle zákona nezáporná, nicméně pokud má výrobek hodnotu, cena je pozitivní a povinná osoba si určuje cenovou politiku odkupů vyřazených výrobků).

Obrázek 12 graficky znázorňuje rovnovážný stav pro monopol. V podmínkách nedokonalé konkurence platí, že mezní příjem (MR) je klesající, neboť firma je schopna realizovat vyšší množství produkce pouze za předpokladu nižší ceny. Zároveň průměrný příjem (AR) je taktéž klesající s rostoucím množstvím produkce. V případě monopolu tak křivka průměrných nákladů současně představuje poptávkovou křivku (D). Stanovená optimální produkce pro firmu je situace, kdy dojde k vyrovnání mezních nákladů s mezními příjmy ($MC = MR$). Jedná se o rovnovážný stav, neboť při vyšší produkci nebo při nižší produkci než optimální by nedošlo k maximalizaci zisku. Oproti dokonalé konkurenci v případě nedokonalé konkurence dochází k projevu tržní síly monopolu ve formě realizace za cenu zabezpečující monopolní zisk. Monopol se tak ve vztahu k ceně stává cenovým tvůrcem. Díky koupěschopné poptávce je tak monopol schopen realizovat množství q_M za cenu vyšší (P_M) než je cena (P_A) odpovídající průměrným nákladům produkci q_M . Monopolní zisk je pak na obrázku 11 znázorněn jako obsah obdélníku s vrcholy P_A , P_M , E_M , A .

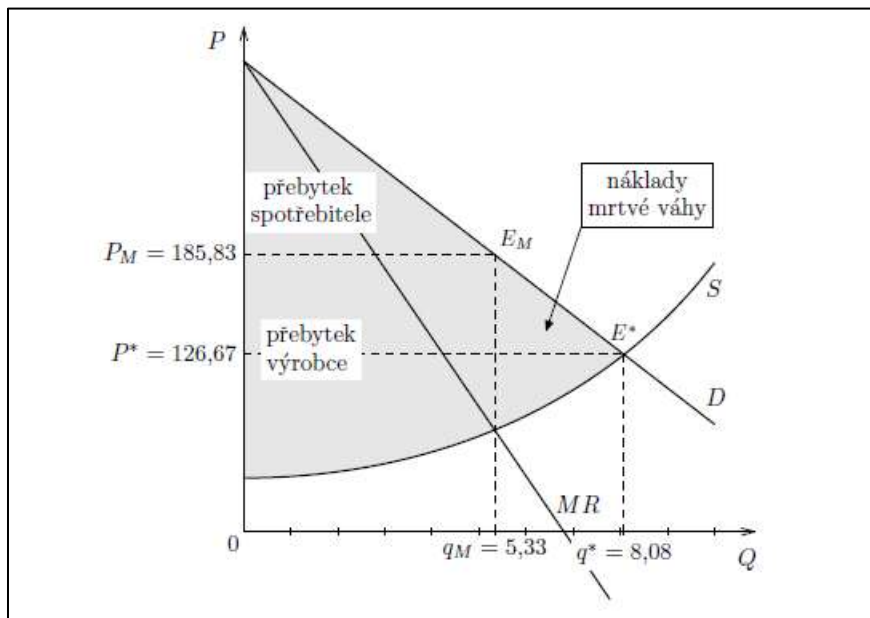
Obrázek 11: Rovnováha monopolu

Zdroj: Mikroekonomie, Fuchs, Masarykova univerzita v Brně, Ekonomicko-správní fakulta

Existence monopolního zisku pak v případě nedokonalé konkurence obecně vytváří obecně ekonomickou neefektivitu, v ekonomické teorii označovanou jako náklady mrtvé váhy (*angl. dead weight loss*), což znamená, že monopol nabízí méně služeb za vyšší ceny. Monopolní situace je znázorněna na obrázku 12 níže, kdy jsou znázorněny náklady mrtvé váhy monopolu oproti dokonalé konkurenci.

Obrázek 12: Alokační neefektivnost monopolu

Zdroj: Mikroekonomie, Fuchs, Masarykova univerzita v Brně, Ekonomicko-správní fakulta

Vzhledem k výše zmíněné neefektivitě monopolních situací (v případě oligopolu je situace obdobná s tím, že ztráty mrtvé váhy jsou menší) je vhodné podporovat konkurenci v odvětví,

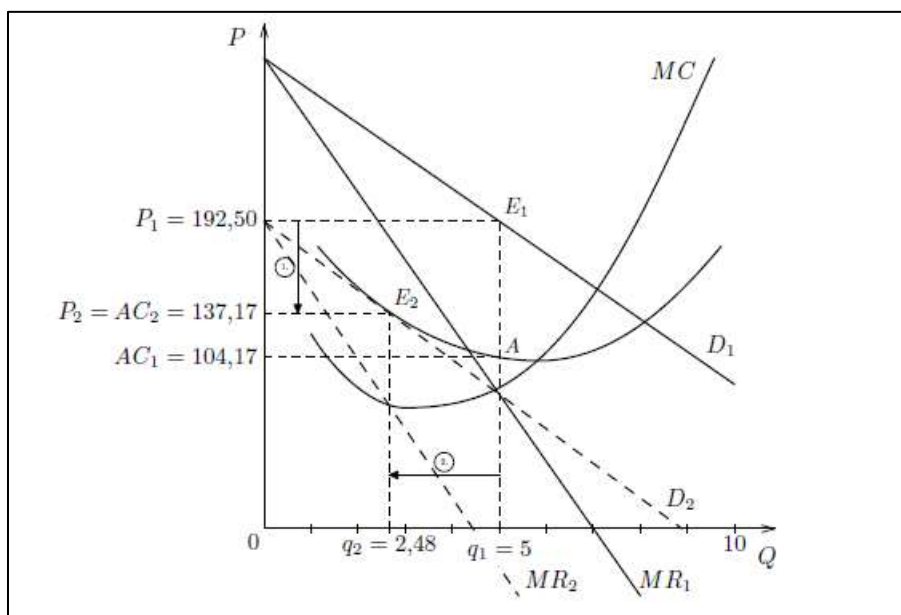
byť by se jednalo o konkurenci okrajovou. V případě zpětného odběru odpadů by pak situace mohla vést k tzv. monopolistické konkurenci.

Případ třetí – Monopolistická konkurence na trhu se zpětným odběrem

Jinou formou nedokonalé konkurence je tzv. monopolistická konkurence neboli konkurence velké skupiny. Oproti dokonalé konkurenci spočívá nedokonalost této formy ve skutečnosti, že produkce jednotlivých firem není identická, produkt je tak diferencovatelný. Trh navíc ovlivňují i další faktory (např. značka, reklama, tradice a zvyky spotřebitelů apod.), které ve spojitosti s diferencovatelností produktů rozkládají celkovou poptávku. Rozklad celkové poptávky umožňuje jednotlivým firmám existence „svého“ dočasně stabilizovaného trhu. Z toho vyplývá, že ačkoliv je firma krátkodobě na „svém“ trhu v postavení monopolu, nemůže monopolní výhody realizovat jako dlouhodobě stabilizovaný zisk, který je výrazně vyšší než úroveň průměrných nákladů.

Obrázek 14 graficky znázorňuje rovnovážný stav pro monopolistickou konkurenci. Firma začíná na „svém“ trhu v postavení monopolu a realizuje tak množství q_1 při cenách P_1 . Realizace za cenu P_1 ovšem vytváří abnormální zisk (obdobně jako v případě monopolu), čímž dojde k přilákání dalších producentů. Vyšší konkurence na trhu povede k nárůstu nabídky. V důsledku nárůstu celkové nabídky dojde k poklesu poptávky po produkci dříve monopolní firmy ($D_1 \rightarrow D_2$), a tím pádem i poklesu mezního příjmu ($MR_1 \rightarrow MR_2$). Rovnovážný stav $MC = MR_2$ ta nastane při úrovni množství q_2 a ceně P_2 . Původně monopolní společnost tak v důsledku monopolistické konkurence byla nucena snížit svůj abnormální zisk. V souladu s podmínkami dokonalé konkurence tak nová tržní cena (P_2) odpovídá průměrným nákladům (AC_2). Zároveň však tržní cena stále představuje situaci, kdy průměrné náklady jsou stále ještě vyšší než náklady mezní ($AC > MC$). Dochází tak k situaci charakteristické pro nedokonalou konkurenci, že tržní cena je vyšší než mezní náklady ($P > MC$) což umožňuje dosažení abnormálního zisku.

Obrázek 13: Rovnováha firmy v podmínkách monopolistické konkurence

Zdroj: Mikroekonomie, Fuchs, Masarykova univerzita v Brně, Ekonomicko-správní fakulta

Dosahovaný abnormální zisk v případě monopolistické konkurence je však menší (tím menší, čím větší je počet producentů na daném trhu) než v případě monopolního zisku. Obdobně dochází ke snižování neefektivity plynoucí z nedokonalé konkurence a redukci ztráty z mrtvé váhy.

TEZE

Prováděcí právní předpisy k novému zákonu o výrobcích s ukončenou životností

	Vyhláška	Existující vyhláška
1.	Vyhláška o způsobech provedení zpětného odběru výrobků s ukončenou životností	Vyhláška č. 352/2005 Sb., o podrobnostech nakládání s elektrozařízeními a elektroodpady a o bližších podmínkách financování nakládání s nimi Vyhláška č. 170/2010 Sb., o bateriích a akumulátorech a o změně vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, ve znění pozdějších předpisů. Vyhláška č. 248/2015 Sb., o podrobnostech provádění zpětného odběru pneumatik. Vyhláška č. 237/2002 Sb., o podrobnostech způsobu provedení zpětného odběru některých výrobků
2.	Vyhláška o podrobnostech nakládání s vozidly s ukončenou životností	Vyhláška č. 352/2008 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady z autovraků, vybraných autovraků, o způsobu vedení jejich evidence a evidence odpadů vznikajících v zařízeních ke sběru a zpracování autovraků a o informačním systému sledování toků vybraných autovraků (o podrobnostech nakládání s autovraky).

1) Vyhláška o způsobech provedení zpětného odběru některých výrobků s ukončenou životností

Tato vyhláška bude vycházet především ze stávajících vyhlášek č. 352/2005 Sb., č. 170/2010 Sb. a č. 248/2015 Sb. Vyhláška bude obsahovat kromě podrobností provedení zpětného odběru výrobků také podrobnosti dalšího nakládání s odpadními výrobky (svoz, zpracování), dále také pravidla pro zajištění financování nakládání s těmito výrobky. Vyhláška bude členěna podobně jako zákon na obecnou část a jednotlivé části dle specifik jednotlivých výrobků.

Vyhláška stanoví:

- minimální rozsah a způsob vedení informačních kampaní zajišťovaných kolektivními systémy a výrobci, vč. jejich zaměření na konkrétní cílové skupiny konečných uživatelů; stanoveny budou např. komunikační kanály, kterými mají kolektivní systémy a výrobci realizovat světové informační kampaně,
- požadavky pro soustředování a přepravu výrobků s ukončenou životností, pokud jde o výrobky s nebezpečnými vlastnostmi nebo s jejichž nakládáním mohou být spojena zdravotní či bezpečnostní rizika; budou stanoveny základní technické požadavky pro místa zpětného odběru nebo přepravní prostředky (zejména v souvislosti s nakládáním s lithiovými bateriemi),
- vzory žádostí o zápis do Seznamu výrobců a způsob zajištění dálkového přístupu pro vkládání, realizaci změn a výmaz údajů vložených do Seznamu výrobců (přidělování přístupových údajů do systému apod.); vzory žádostí o zápis budou součástí přílohové části vyhlášky,

- evidenci množství vybraných výrobků, které individuální výrobce uvedl na trh (v hmotnostních jednotkách a kusech)
- ze strany individuálního výrobce způsob vedení evidence toku zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností od místa zpětného odběru až po jejich konečné využití, včetně přípravy k opětovnému použití, nebo odstranění; příslušná ustanovení budou vycházet z již dnes zavedené evidence toku zpětně odebraných výrobků, která je dnes přesně specifikována pouze u elektrozařízení a elektroodpadů – dojde zde tedy k rozšíření stejného přístupu i na jiné výrobové skupiny,
- evidenci osob, které pro individuálního výrobce zajišťují zpětný odběr, soz, zpracování či jiné nakládání se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností,
- formuláře roční zprávy pro individuálně plnící výrobce; formuláře budou součástí přílohové části vyhlášky,
- způsob ukládání peněžních prostředků na účelově vázaný bankovní účet pro individuálně plnící výrobce – stanovení základních pravidel pro výpočet výše příspěvku ukládaného na účelově vázaný bankovní účet, dále bude stanoven vzor žádosti o čerpání peněžních prostředků ze zvláštního vázaného účtu,
- vzor žádosti o oprávnění k provozování kolektivního systému,
- Rozsah a způsob vedení evidencí ze strany kolektivního systému, konkrétně půjde o evidence
  - výrobců, s nimiž má uzavřenou smlouvu o kolektivním plnění,
  - množství vybraných výrobků uvedených na trh výrobcí, s nimiž má uzavřenou smlouvu o kolektivním plnění,
  - osob, které pro provozovatele kolektivního systému zajišťují zpětný odběr, soz, zpracování či jiné nakládání se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností; u osob, které pro provozovatele kolektivního systému zajišťují zpracování, se vede také identifikační číslo zařízení a adresa zařízení,
  - míst zpětného odběru vykazovaných v Registru a příslušných smluv uzavřených mezi provozovatelem kolektivního systému a provozovateli míst zpětného odběru a
  - toku zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností od místa zpětného odběru až po jejich konečné využití, včetně přípravy k opětovnému použití, nebo odstranění,
- obsahové náležitosti a rozsah roční zprávy o výrobcích s ukončenou životností, kterou budou zasílat kolektivní systémy, bude také stanoven formulář, v rámci kterého budou kolektivní systémy zasílat údaje o celkovém množství vybraných výrobků jednotlivých skupin, které byly uvedeny na trh, a o množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností v rámci jednotlivých skupin, a to za každé čtvrtletí; dané výkazy budou zasílány MŽP v rámci systému ISPOP, součástí roční zprávy bude i přehled hospodaření provozovatele kolektivního systému,
- požadavky na minimální rozsah a četnost ověření správnosti a úplnosti údajů o množství vybraných výrobků uvedených na trh, které výrobci vykážali provozovateli kolektivního systému auditorem,
- požadavky na minimální rozsah a četnost ověření správnosti a úplnosti údajů o množství výrobků s ukončenou životností, které byly zpětně odebrány, svezeny, zpracovány nebo s nimiž bylo jiným způsobem nakládáno, včetně údajů o způsobu nakládání s těmito výrobky s ukončenou životností, vykázaných provozovateli kolektivního systému auditorem.

- obsahové náležitosti a rozsah roční zprávy pro kolektivní systém pro solární panely ve smyslu § 59
- podskupiny elektrozařízení, které spadají do skupin elektrozařízení uvedených v příloze č. 1 zákona o výrobcích s ukončenou životností, podskupiny budou vycházet z členění skupin uvedených v příloze 4 směrnice 2012/19/EU, toto členění dnes již platné znění vyhlášky 352/2005 Sb. obsahuje,
- způsob označování elektrozařízení, baterií a akumulátorů, vyhláška dále může stanovit výjimky z požadavků na označování baterií a akumulátorů (předpokládá se zachování stávajícího stavu),
- stanoví postupy ověření funkčnosti a bezpečnosti elektrozařízení při procesu přípravy na opětovné použití; ověření funkčnosti bude vycházet z již dnes platných ustanovení vyhlášky č. 352/2005 Sb., která se vztahují k přeshraniční přepravě použitých elektrozařízení za účelem opětovného použití,
- způsob výpočtu úrovně využití odpadních elektrozařízení, který vychází ze směrnice 2012/19/EU, a který je již dnes součástí vyhlášky č. 352/2005 Sb.,
- požadavky pro zpracovatele elektroodpadů – požadavky napřednostní vyjmutí nebezpečných látek z odpadního elektrozařízení – tyto jsou již dnes stanoveny vyhláškou č. 352/2005 Sb., a vychází přímo z přílohy č. 7 směrnice 2012/19/EU, dále budou stanoveny požadavky na zpracování elektroodpadů, zejména pro chladicí elektrozařízení, osvětlovací elektrozařízení a zobrazovací techniku, tyto požadavky budou vycházet z platných evropských norem (CENELEC), které však nebudou přejímány jako celek, ale pouze jejich vybrané pasáže. Dále budou také stanoveny požadavky na soustřeďování, a skladování elektroodpadů,
- požadavky na vedení průběžné evidence (elektro)odpadech a způsobech nakládání s nimi a formulář pro ohlašování těchto informací za kalendářní rok,
- výčet investičních nástrojů, do kterých mohou kolektivní systémy dočasně investovat finanční prostředky získané od provozovatelů solárních elektráren, jejichž součástí jsou solární panely uvedené na trh do dne 31. 12. 2012,
- požadavky na ověřování, a prokazování funkčnosti elektrozařízení, která jsou přeshraničně přepravována mimo režim odpadů za účelem opětovného použití, zde se předpokládá zachování stávajícího stavu.

2) Vyhláška o podrobnostech nakládání s vozidly s ukončenou životností

Tato vyhláška bude odpovídat stávající vyhlášce č. 352/2008 Sb.

Vyhláška dále stanoví:

- obsah provozního řádu zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností a zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností,
- požadavky relevantní ve vztahu k zařízením ke sběru vozidel s ukončenou životností
  - náležitosti potvrzení o převzetí vozidla s ukončenou životností nebo neúplného vozidla,
  - technické požadavky na zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností – soustřeďování a skladování vozidel,
  - rozsah a způsob vedení průběžné evidence a ohlašování vozidel s ukončenou životností a jiných odpadů ze strany zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností a formulář pro ohlašování těchto informací za kalendářní rok,

- požadavky relevantní ve vztahu k zařízením ke sběru a zpracování vozidel s ukončenou životností
  - technické požadavky na zpracování vozidel s ukončenou životností a na zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností,
  - stanovení částí vozidel s ukončenou životností, které musejí být před jejich dalším zpracováním demontovány,
  - stanovení způsobu demontáže nebezpečných částí vozidel s ukončenou životností a způsob odčerpání provozních kapalin z vozidel s ukončenou životností,
  - způsob výpočtu úrovně opětovného použití a recyklace nebo jiného využití vybraných vozidel s ukončenou životností a jejich částí,
  - rozsah a způsob vedení průběžné evidence a ohlašování vozidel s ukončenou životností a jiných odpadů a formulář pro ohlašování těchto informací za kalendářní rok,
  - podmínky přípravy k opětovnému použití opětovně použitelných dílů, a jejich skladování a rozsah a způsob vedení evidence materiálů a částí vozidel k opětovnému použití,
- rozsah údajů vedených v systému pro vedení informací o vozidlech s ukončenou životností, zde půjde především o
  - informace o vydaných povoleních k provozu zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností, zejména údaje o typu zařízení, jeho kapacitě a způsobech nakládání s odpady,
  - údaje o vozidlech s ukončenou životností přijatých do zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností a o osobách, od kterých byla vozidla s ukončenou životností převzata, a to v rozsahu zahrnujícím jméno, adresu trvalého pobytu nebo sídla a identifikační číslo osoby,
- náležitosti dokladu o opravitelnosti vozidla a o funkčnosti částí vozidla a kritéria pro posouzení opravitelnosti vozidla

ROZDÍLOVÁ TABULKA NÁVRHU PRÁVNÍHO PŘEDPISU S PŘEDPISY EU

<p>Návrh zákona o výrobcích s ukončenou životností</p>		<p>Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES ze dne 19. listopadu 2008 o odpadech a o zrušení některých směrnic, ve znění nařízení Komise 1357/2014/EU a směrnice Komise 2015/1127/EU.</p> <p>Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU ze dne 4. července 2012 o odpadních elektrických a elektronických zařízeních (OEEZ).</p> <p>Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES ze dne 6. září 2006 o bateriích a akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech a o zrušení směrnice 91/157/EHS, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/11/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/12/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/103/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/56/EU.</p> <p>Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/56/EU ze dne 20. listopadu 2013, kterou se mění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES o bateriích a akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech, pokud jde o uvádění na trh přenosných baterií a akumulátorů obsahujících kadmium, které jsou určeny do bezšňůrových elektrických nástrojů, a knoflíkových článků s nízkým obsahem rtuti, a kterou se zrušuje rozhodnutí Komise 2009/603/ES.</p> <p>Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/53/ES ze dne 18. září 2000 o vozidlech s ukončenou životností, ve znění rozhodnutí Komise 2002/525, rozhodnutí Komise 2005/63/ES, rozhodnutí Komise 2005/438/ES, rozhodnutí Rady 2005/673/ES, rozhodnutí Komise 2008/689/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/33/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/112/ES, rozhodnutí Komise 2010/115, směrnice Komise 2011/37/EU, směrnice Komise 2013/28/EU a směrnice Komise 2016/774/EU.</p> <p>Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/851 ze dne 30. května 2018, kterou se mění směrnice 2008/98/ES o odpadech.</p> <p>Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/849 ze dne 30. května 2018, kterou se mění směrnice 2000/53/ES o vozidlech s ukončenou životností, 2006/66/ES o bateriích a akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech a 2012/19/EU o odpadních elektrických a elektronických zařízeních.</p> <p>Nařízení Komise (EU) č. 493/2012 ze dne 11. června 2012, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro výpočet recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií a akumulátorů podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES.</p> <p>Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 517/2014/EU ze dne 16. dubna 2014 o fluorovaných skleníkových plynech a o zrušení nařízení (ES) č. 842/2006.</p> <p>Prováděcí nařízení Komise (EU) 2019/290 ze dne 19. února 2019, kterým se stanoví formát pro registraci a podávání zpráv výrobců elektrických a elektronických zařízení do registru.</p>		
Ustanovení	Obsah	CELEX č.	Ustanovení	Obsah
§ 1 odst. 1	<p>Tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropské unie¹⁾, zároveň navazuje na přímo použitelné předpisy Evropské unie²⁾ a upravuje</p> <p>a) pravidla pro předcházení vzniku odpadu z vybraných výrobků,</p> <p>b) práva a povinnosti výrobců při uvedení vybraných výrobků na trh,</p> <p>c) práva a povinnosti osob při nakládání s výrobky s ukončenou životností a</p>	32008L0098	Čl. 40 odst. 1	<p>Členské státy přijmou právní a správní předpisy nezbytné k dosažení souladu s touto směrnicí do 12. prosince 2010.</p> <p>Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.</p>

d) působnost správních orgánů v oblasti předcházení vzniku odpadu z vybraných výrobků a v oblasti nakládání s výrobky s ukončenou životností.

---

¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES ze dne 19. listopadu 2008 o odpadech a o zrušení některých směrnic, ve znění nařízení Komise 1357/2014/EU, směrnice Komise 2015/1127/EU, nařízení Rady 2017/997/EU a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2018/851/EU.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU ze dne 4. července 2012 o odpadních elektrických a elektronických zařízeních (OEEZ), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2018/849/EU.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES ze dne 6. září 2006 o bateriích a akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech a o zrušení směrnice 91/157/EHS, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/11/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/12/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/103/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/56/EU a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2018/849/EU.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/56/EU ze dne 20. listopadu 2013, kterou se mění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES o bateriích a akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech, pokud jde o uvádění na trh přenosných baterií a akumulátorů obsahujících kadmium, které jsou určeny do bezšňůrových elektrických nástrojů, a knoflíkových článků s nízkým obsahem rtuť, a kterou se zrušuje rozhodnutí Komise 2009/603/ES.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/53/ES ze dne 18. září 2000 o vozidlech s ukončenou životností, ve znění rozhodnutí Komise 2002/525, rozhodnutí Komise 2005/63/ES, rozhodnutí Komise 2005/438/ES, rozhodnutí Rady 2005/673/ES, rozhodnutí Komise 2008/689/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/33/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/112/ES, rozhodnutí Komise 2010/115, směrnice Komise 2011/37/EU, směrnice Komise 2013/28/EU, směrnice Komise 2016/774/EU a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2018/849/EU.

²⁾ Nařízení Komise (EU) č. 493/2012 ze dne 11. června 2012, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro výpočet recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií a akumulátorů podle směrnice

	Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES. Prováděcí nařízení Komise (EU) 2019/290 ze dne 19. února 2019, kterým se stanoví formát pro registraci a podávání zpráv výrobců elektrických a elektronických zařízení do registru.			
		32012L0019	Čl. 24 odst. 1	Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 14. února 2014. Neprodleně sdělí Komisi znění těchto předpisů. Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Musí rovněž obsahovat prohlášení, že odkazy ve stávajících právních a správních předpisech na směrnice zrušené touto směrnicí se považují za odkazy na tuto směrnici. Způsob odkazu a znění prohlášení si stanoví členské státy.
		32006L0066	Čl. 1 odst. 2	2. zvláštní pravidla pro sběr, zpracování, recyklaci a odstraňování odpadních baterií a akumulátorů, doplňující příslušné právní předpisy Společenství o odpadech a podporující vysokou úroveň sběru a recyklace odpadních baterií a akumulátorů. Usiluje o zlepšení vlivu na životní prostředí za strany baterií a akumulátorů a ze strany činností všech hospodářských subjektů podílejících se na životním cyklu baterií a akumulátorů, např. výrobců, distributorů a konečných uživatelů, a zejména pak hospodářských subjektů, které jsou přímo zapojeny do zpracování a recyklace odpadních baterií a akumulátorů.
		32006L0066	Čl. 26 odst. 1	Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 26. září 2008. Neprodleně o nich uvědomí Komisi. Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

		32013L0056	Čl. 3 odst. 1 a 2	<p>1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s článkem 1 této směrnice do 1. července 2015. Jejich znění sdělí neprodleně Komisi.</p> <p>2. Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.</p>
		32000L0053	Čl. 10 odst. 1	<p>Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do 21. dubna 2002. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.</p> <p>Tato opatření přijatá členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.</p>
		32018L0851	Čl. 2 odst. 1	<p>1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 5. července 2020. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.</p> <p>Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.</p>
		32018L0849	Čl. 4 odst. 1	<p>1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do dne 5. července 2020. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.</p> <p>Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.</p>

<p>§ 2 odst. 3</p>	<p>(3) Tento zákon se nevztahuje na</p> <p>a) elektrozařízení nezbytná pro ochranu bezpečnostních zájmů České republiky, včetně zbraní, střeliva a munice určených pro potřeby bezpečnostních nebo ozbrojených sborů a dalšího vojenského materiálu určeného výlučně k bezpečnostním nebo vojenským účelům,</p> <p>b) elektrozařízení navržená a nainstalovaná jako součást jiného zařízení, které nespadá do působnosti tohoto zákona, jestliže mohou plnit svou funkci pouze jako součást tohoto zařízení a nejde-li o světelné zdroje nebo solární panely,</p> <p>c) elektrozařízení určená pro vyslání do vesmíru,</p> <p>d) velká stacionární průmyslová soustrojí,</p> <p>e) velké pevné instalace, s výjimkou zařízení, které není specificky navrženo a nainstalováno jako součást těchto instalací,</p> <p>f) nesilniční pojízdné stroje určené výlučně k profesionálnímu použití,</p> <p>g) elektrozařízení specificky určená výhradně pro účely výzkumu a vývoje, která nejsou běžně dostupná pro spotřebitele,</p> <p>h) zdravotnické prostředky, pokud se očekává, že budou před ukončením životnosti zdrojem nákazy, a aktivní implantabilní zdravotnické prostředky,</p> <p>(...)</p> <p>j) baterie nebo akumulátory používané v zařízeních</p> <p>1. souvisejících s ochranou bezpečnostních zájmů České republiky, včetně zbraní, střeliva a munice určených pro potřeby bezpečnostních nebo ozbrojených sborů a v dalším vojenském materiálu, s výjimkou výrobků, které nejsou určeny výlučně k bezpečnostním nebo vojenským účelům, nebo</p> <p>2. určených pro vyslání do vesmíru a</p> <p>(...)</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 2 odst. 3 a 4</p>	<p>3. Tato směrnice se nevztahuje na tato EEZ:</p> <p>a) zařízení nezbytná pro ochranu podstatných bezpečnostních zájmů členských států, včetně zbraní, střeliva a válečného materiálu, určená výlučně k vojenským účelům;</p> <p>b) zařízení zvláště navržená a nainstalovaná jako část jiného typu zařízení vyloučeného z oblasti působnosti této směrnice nebo do ní nespadajícího, která mohou plnit svou funkci pouze jako součást uvedeného zařízení;</p> <p>c) přímo žhavené žárovky.</p> <p>4. Vedle zařízení uvedených v odstavci 3 se tato směrnice od 15. srpna 2018 nevztahuje na tato EEZ:</p> <p>a) zařízení určená pro vyslání do vesmíru;</p> <p>b) velké stacionární průmyslové nástroje;</p> <p>c) velké pevné instalace, s výjimkou jakéhokoli zařízení, které není zvláště navrženo a nainstalováno jako část těchto instalací;</p> <p>d) dopravní prostředky pro přepravu osob nebo zboží, kromě elektrických dvoustopých vozidel, kterým nebylo uděleno schválení typu;</p> <p>e) nesilniční pojízdné stroje určené výlučně pro profesionální uživatele;</p> <p>f) zařízení specificky určená výhradně pro účely výzkumu a vývoje, která jsou k dispozici pouze mezi podniky;</p> <p>g) zdravotnické prostředky a diagnostické zdravotnické prostředky in vitro, pokud se očekává, že tyto prostředky budou před ukončením životnosti zdrojem nákazy, a aktivní implantabilní zdravotnické prostředky.</p>
		<p>32006L0066</p>	<p>Čl. 2 odst. 2</p>	<p>Tato směrnice se nevztahuje na baterie a akumulátory používané v:</p> <p>a) zařízeních, která souvisejí s ochranou podstatných bezpečnostních zájmů členských států, zbraních,</p>

				střelivu a vojenském materiálu, kromě výrobků, které nejsou určeny výlučně k vojenským účelům; b) zařízeních určených pro vyslání do vesmíru.
§ 3 odst. 1 písm. c)	Pro účely tohoto zákona se rozumí (...) c) elektrozařízením elektrické nebo elektronické zařízení, jehož správná funkce závisí na elektrickém proudu nebo na elektromagnetickém poli, nebo zařízení k výrobě, přenosu a měření elektrického proudu nebo elektromagnetického pole, které je určeno pro použití při napětí nepřesahujícím 1000 V pro střídavý proud a 1500 V pro stejnosměrný proud	32012L0019	Čl. 3 odst. 1 písm. a)	Pro účely této směrnice se rozumí: „elektrickým a elektronickým zařízením“ nebo „EEZ“ zařízení, jehož správná funkce závisí na elektrickém proudu nebo na elektromagnetickém poli, a zařízení k výrobě, přenosu a měření tohoto proudu a pole, které je určeno pro použití s napětím nepřesahujícím 1 000 V pro střídavý proud a 1 500 V pro stejnosměrný proud;
		32006L0066	Čl. 3 odst. 11	11. "zařízením" jakékoli elektrické nebo elektronické zařízení vymezené směrnicí 2002/96/ES, které je nebo může být úplně nebo zčásti napájeno bateriemi nebo akumulátory;
§ 3 odst. 1 písm. d)	Pro účely tohoto zákona se rozumí (...) d) odpadním elektrozařízením elektrozařízení, které se stalo odpadem, včetně všech jeho komponentů, konstrukčních a spotřebních dílů,	32012L0019	Čl. 3 odst. 1 písm. e)	Pro účely této směrnice se rozumí: (...) „odpadním elektrickým a elektronickým zařízením“ nebo „OEEZ“ elektrické a elektronické zařízení, které je odpadem ve smyslu čl. 3 bodu 1 směrnice 2008/98/ES, včetně všech konstrukčních částí, podsestav a spotřebních materiálů, které jsou součástí výrobku v době jeho vyřazení;
§ 3 odst. 1 písm. e)	Pro účely tohoto zákona se rozumí (...) e) odpadním elektrozařízením pocházejícím z domácností odpadní elektrozařízení pocházející z domácností nebo svým charakterem a množstvím jim podobná odpadní elektrozařízení pocházející od právnických osob a podnikajících fyzických osob; o odpadní elektrozařízení pocházející z domácností jde vždy, bylo-li elektrozařízení předtím, než se stalo výrobkem s ukončenou životností, možné použít jak v domácnostech, tak i jinými konečnými uživateli	32012L0019	Čl. 3 odst. 1 písm. h)	Pro účely této směrnice se rozumí: (...) „OEEZ z domácností“ OEEZ, která pocházejí z domácností, a OEEZ, která pocházejí ze živnostenských, průmyslových, institucionálních a jiných zdrojů a svou povahou a množstvím se podobají OEEZ pocházejícím z domácností. Odpad z EEZ, u nichž je pravděpodobné využití domácnostmi i jinými uživateli, se v každém případě považuje za OEEZ z domácností;
§ 3 odst. 1 písm. f)	Pro účely tohoto zákona se rozumí (...)	32006L0066	Čl. 3 bod 1	Pro účely této směrnice se rozumí: (...)

	baterií nebo akumulátorem zdroj elektrické energie generované přímou přeměnou chemické energie, který se skládá z jednoho nebo více primárních článků neschopných opětovného nabití, nebo z jednoho nebo více sekundárních článků schopných opětovného nabití,			„baterií“ nebo „akumulátorem“ zdroj elektrické energie generované přímou přeměnou chemické energie, který se skládá z jednoho nebo více primárních článků (neschopných opětovného nabití) nebo z jednoho nebo více sekundárních článků (schopných opětovného nabití);
§ 3 odst. 1 písm. g)	Pro účely tohoto zákona se rozumí (...) g) odpadní baterií nebo akumulátorem baterie nebo akumulátor, které se staly odpadem,	32006L0066	Čl. 3 bod 7	Pro účely této směrnice se rozumí: (...) „odpadní baterií nebo akumulátorem“ jakákoli baterie nebo akumulátor, jež je odpadem ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. a) směrnice 2006/12/ES;
§ 3 odst. 1 písm. k)	Pro účely tohoto zákona se rozumí (...) k) vozidlem s ukončenou životností vozidlo, které se stalo odpadem	32000L0053	Čl. 3 bod 2	Pro účely této směrnice se rozumí: (...) „vozidlem s ukončenou životností“ vozidlo, které je odpadem ve smyslu čl. 1 písm. a) směrnice 75/442/EHS;
§ 3 odst. 1 písm. m)	Pro účely tohoto zákona se rozumí (...) m) výrobcem elektrozařízení 1. podnikatel usazený v České republice, který bez ohledu na způsob prodeje, včetně použití prostředků komunikace na dálku ³⁾ pod jménem, ochrannou známkou nebo jiným označením s ním nezaměnitelně spojeným (dále jen „vlastní značka“) vyrábí a uvádí na trh elektrozařízení nebo si elektrozařízení nechává vyrobit či navrhnout a uvádí je pod vlastní značkou na trh, 2. podnikatel usazený v České republice, který bez ohledu na způsob prodeje, včetně použití prostředků komunikace na dálku ³⁾ pod vlastní značkou uvádí do oběhu elektrozařízení vyrobená jinými dodavateli, neobjevuje-li se na nich vlastní značka osoby podle bodu 1; uvedení elektrozařízení výrobcem do oběhu podle tohoto ustanovení se považuje pro účely tohoto zákona za jeho uvedení na trh,	32012L0019	Čl. 3 odst. 1 písm. f)	Pro účely této směrnice se rozumí: (...) „výrobcem“ fyzická nebo právnická osoba, která bez ohledu na způsob prodeje, včetně prodeje prostřednictvím komunikace na dálku ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES ze dne 20. května 1997 o ochraně spotřebitele v případě smluv uzavřených na dálku (1), i) je usazena v členském státě a vyrábí pod vlastním jménem nebo ochrannou známkou EEZ nebo si EEZ nechává navrhnout či vyrobit a nabízí je na trhu pod vlastním jménem nebo ochrannou známkou na území tohoto členského státu, ii) je usazena v členském státě a dále prodává na území tohoto členského státu pod vlastním jménem nebo ochrannou známkou EEZ vyrobená jinými dodavateli; prodejce přitom není považován za výrobce, jestliže se značka výrobce objevuje na zařízení, jak je uvedeno v bodě i),

	<p>3. podnikatel usazený v České republice, který bez ohledu na způsob prodeje, včetně použití prostředků komunikace na dálku³⁾ uvádí elektrozařízení nabytá z jiného státu na trh, nebo</p> <p>4. podnikatel, který uvádí elektrozařízení na trh jejich dodáním prostřednictvím prostředků komunikace na dálku³⁾ přímo konečným uživatelům do České republiky z jiného státu, kde je usazen,</p> <p>³⁾ § 1820 občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.</p>			<p>iii) je usazena v členském státě a uvádí profesionálně na trh tohoto členského státu EEZ ze třetí země nebo z jiného členského státu, nebo</p> <p>iv) prodává EEZ prostřednictvím komunikace na dálku přímo do domácností nebo jiným uživatelům, než jsou domácnosti, v členském státě a je usazen v jiném členském státě nebo ve třetí zemi.</p> <p>Za výrobce se nepovažuje osoba, která zajišťuje výlučně financování na základě nebo v rámci finanční dohody, pokud nepůsobí zároveň jako výrobce ve smyslu bodů i) až iv);</p> <p>(1) Úř. věst. L 144, 4.6.1977, s. 19.</p>
§ 3 odst. 1 písm. n)	<p>Pro účely tohoto zákona se rozumí (...)</p> <p>n) výrobcem baterií nebo akumulátorů podnikatel, který bez ohledu na způsob prodeje, včetně použití prostředků komunikace na dálku³⁾, uvádí na trh v rámci svého podnikání baterie nebo akumulátory, včetně baterií nebo akumulátorů zabudovaných do vozidel, elektrozařízení nebo do jiných výrobků nebo k nim přiložených</p> <p>³⁾ § 1820 občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.</p>	32006L0066	Čl. 3 bod 12	<p>Pro účely této směrnice se rozumí: (...)</p> <p>„výrobcem“ jakýkoli subjekt některého členského státu, který bez ohledu na způsob prodeje, včetně komunikačních prostředků na dálku, v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES ze dne 20. května 1997 o ochraně spotřebitele v případě smluv uzavřených na dálku (1), uvede poprvé na trh na území dotyčného členského státu v rámci své obchodní činnosti baterie nebo akumulátory, včetně baterií nebo akumulátorů zabudovaných do zařízení nebo vozidel;</p>
§ 3 odst. 1 písm. p)	<p>Pro účely tohoto zákona se rozumí (...)</p> <p>p) výrobcem vozidel osoba vyrábějící vozidla nebo akreditovaný zástupce podle zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, kteří v rámci svého podnikání uvádějí vozidla na trh,</p>	32000L0053	Čl. 2 bod 3	<p>Pro účely této směrnice se rozumí: (...)</p> <p>„výrobcem“ výrobce vozidel nebo profesionální dovozce vozidla do členského státu;</p>
§ 3 odst. 1 písm. t)	<p>Pro účely tohoto zákona se rozumí (...)</p>	32006L0066	Čl. 3 bod 10	<p>Pro účely této směrnice se rozumí: (...)</p>

	t) zpracováním jakákoliv činnost prováděná po převzetí výrobku s ukončenou životností za účelem využití, včetně přípravy k opětovnému použití, odstranění nebo úpravy před využitím nebo odstraněním výrobku s ukončenou životností, jeho součástí nebo látek a materiálů v něm obsažených, v zařízení k tomu určeném,			„zpracováním“ jakákoliv činnost prováděná s odpadními bateriemi a akumulátory po jejich předání do zařízení pro třídění, přípravu na recyklaci nebo přípravu na odstranění;
		32000L0053	Čl. 2 bod 5	Pro účely této směrnice se rozumí: (...) „zpracováním“ jakákoliv činnost po předání vozidla s ukončenou životností do zařízení pro odstranění znečišťujících látek, pro demontáž, hrubé rozdělení, drcení, využití nebo pro přípravu na odstranění odpadu z drcení, a všechny další operace prováděné pro využití nebo odstranění vozidla s ukončenou životností a jeho součástí;
		32012L0019	Čl. 3 odst. 2	Pro účely této směrnice se rozumí: 2. Vedle toho se použijí definice „nebezpečného odpadu“, „sběru“, „tříděného sběru“, „předcházení vzniku“, „opětovného použití“, „zpracování“, „využití“, „přípravy k opětovnému použití“, „recyklace“ a „odstranění“ stanovené v článku 3 směrnice 2008/98/ES.
		32008L0098	Čl. 3 bod 14	Pro účely této směrnice se rozumí: (...) „zpracováním“ využití nebo odstranění, zahrnující i přípravu před využitím nebo odstraněním;
§ 3 odst. 1 písm. w)	Pro účely tohoto zákona se rozumí (...) w) individuálním systémem systém zpětného odběru vytvořený a provozovaný samostatně, svým jménem a na vlastní náklady jedním výrobcem,	32008L0098 ve znění 32018L0851	Čl. 3 bod 21 [čl. 1 odst. 3 písm. h)]	Pro účely této směrnice se rozumí: (...) „systémem rozšířené odpovědnosti výrobce“ soubor opatření přijatých členskými státy, jejichž cílem je zajistit, aby výrobci nesli finanční odpovědnost nebo finanční a organizační odpovědnost za výrobek v rámci jeho životního cyklu i poté, co se stal odpadem.“

<p>§ 3 odst. 1 písm. x)</p>	<p>Pro účely tohoto zákona se rozumí (...) x) kolektivním systémem systém zpětného odběru vytvořený výhradně výrobcí elektrozařízení, výrobcí baterií nebo akumulátorů, výrobcí pneumatik nebo provozovateli solárních elektráren, jejichž součástí jsou solární panely uvedené na trh do dne 1. ledna 2013, a provozovaný právníkem osobou odlišnou od výrobce nebo provozovatele solární elektrárny, která je oprávněna k provozování kolektivního systému,</p>	<p>32008L0098 ve znění 32018L0851</p>	<p>Čl. 3 bod 21 [čl. 1 odst. 3 písm. h)]</p>	<p>Pro účely této směrnice se rozumí: (...) „systémem rozšířené odpovědnosti výrobce“ soubor opatření přijatých členskými státy, jejichž cílem je zajistit, aby výrobci nesli finanční odpovědnost nebo finanční a organizační odpovědnost za výrobek v rámci jeho životního cyklu i poté, co se stal odpadem.“</p>
<p>§ 3 odst. 2 písm. b)</p>	<p>(2) Pro účely tohoto zákona se dále rozumí (...) b) uvedením na trh první úplatné nebo bezúplatné dodání vybraného výrobku na území České republiky v rámci podnikání jeho výrobcem nebo osobou, která jej nabyla z jiného členského státu, k distribuci, spotřebě nebo použití nebo dovoz výrobku za účelem podnikání,</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 3 odst. 1 písm. j) a k)</p>	<p>Pro účely této směrnice se rozumí: (...) j) „dodáním na trh“ dodání výrobku k distribuci, spotřebě nebo použití na trhu členského státu v rámci obchodní činnosti, ať už za úplatu, nebo bezplatně; k) „uvedením na trh“ první profesionální dodání výrobku na trh na území členského státu;</p>
		<p>32006L0066</p>	<p>Čl. 3 bod 14</p>	<p>Pro účely této směrnice se rozumí: (...) "uváděním na trh" dodání nebo poskytnutí třetím osobám ve Společenství, ať za úplatu, nebo bezplatně, včetně dovozu na celní území Společenství;</p>
<p>§ 3 odst. 2 písm. e)</p>	<p>(2) Pro účely tohoto zákona se dále rozumí (...) e) distributorem osoba, která v dodavatelském řetězci v rámci svého podnikání uvádí vybraný výrobek do oběhu,</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 3 odst. 1 písm. g)</p>	<p>Pro účely této směrnice se rozumí: (...) g) „distributorem“ fyzická nebo právní osoba v dodavatelském řetězci, která EEZ dodává na trh. Tato definice nevylučuje, aby byl distributor současně výrobcem ve smyslu písmene f);</p>
		<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 5 odst. 2 písm. b)</p>	<p>Pokud jde o OEEZ z domácností, zajistí členské státy, aby: distributoři při dodávce nových výrobků zodpovídali za zajištění vrácení těchto odpadů distributorovi, a to</p>

				přínejmenším bezplatně vždy jedno odpadní zařízení za jeden nový výrobek, pokud jde o zařízení rovnocenného typu, které plnilo stejnou funkci jako dodávaný výrobek. Členské státy se mohou odchýlit od tohoto ustanovení, pokud zajistí, že tak nebude vrácení OEEZ pro konečného držitele obtížnější a že pro něj zůstane bezplatné. Použijí-li členské státy tuto odchylku, uvědomí o tom Komisi;
		32006L0066	Čl. 3 odst. 13	Pro účely této směrnice se rozumí: (...) "distributorem" jakýkoli subjekt, který dodává v rámci své obchodní činnosti baterie a akumulátory konečnému uživateli;
§ 3 odst. 2 písm. f)	(2) Pro účely tohoto zákona se dále rozumí (...) f) posledním prodejcem osoba, která bez ohledu na způsob prodeje, včetně použití prostředků komunikace na dálku ³⁾ , dodává v rámci svého podnikání konečnému uživateli na území České republiky 1. vybrané výrobky, 2. vozidla, elektrozařízení, pneumatiky nebo jiné výrobky, do nichž jsou zabudovány nebo k nimž jsou přiloženy baterie nebo akumulátory, nebo 3. vozidla nebo jiné funkční celky, jejichž součástí nebo příslušenstvím jsou pneumatiky, _____	32012L0019	Čl. 3 odst. 1 písm. g)	Pro účely této směrnice se rozumí: (...) g) „distributorem“ fyzická nebo právnická osoba v dodavatelském řetězci, která EEZ dodává na trh. Tato definice nevylučuje, aby byl distributor současně výrobcem ve smyslu písmene f);
§ 3 odst. 2 písm. n)	(2) Pro účely tohoto zákona se dále rozumí (...) velkým stacionárním průmyslovým soustrojím soustava velkých rozměrů složená ze strojů, zařízení nebo součástí, které fungují společně k určitému účelu, jsou trvale instalovány a demontovány odbornými zaměstnanci na určitém místě a jejich použití a údržba jsou vyhrazeny odborným	32012L0019	Čl. 3 odst. 1 písm. b)	Pro účely této směrnice se rozumí: (...) „velkým stacionárním průmyslovým nástrojem“ sestava velkých rozměrů složená ze strojů, zařízení nebo součástí, které fungují společně k určitému účelu, jsou trvale instalovány a odinstalovány odbornými pracovníky na určitém místě a jejich použití a údržba jsou vyhrazeny

	zaměstnancům v prostorách pro průmyslovou výrobu nebo výzkum a vývoj			odborným pracovníkům v zařízení pro průmyslovou výrobu nebo výzkum a vývoj;
§ 3 odst. 2 písm. o)	(2) Pro účely tohoto zákona se dále rozumí (...) o) velkou pevnou instalací soustava velkých rozměrů složená z několika typů přístrojů a popřípadě dalších zařízení, které jsou montovány, instalovány a demontovány odbornými zaměstnanci, jsou určeny ke stálému použití jako součást budovy nebo konstrukce na předem určeném místě vyhrazeném k tomuto účelu a mohou být nahrazeny pouze zařízením specificky určeným k těmto účelům,	32012L0019	Čl. 3 odst. 1 písm. c)	Pro účely této směrnice se rozumí: (...) „velkou pevnou instalací“ propojení velkých rozměrů složené z několika typů přístrojů a případně dalších zařízení, které: i) jsou montovány, nainstalovány a odinstalovány odbornými pracovníky, ii) jsou určeny ke stálému použití jako součást budovy nebo konstrukce na předem určeném místě vyhrazeném k tomuto účelu a mohou být nahrazeny pouze zařízením specificky určeným k těmto účelům;
§ 3 odst. 2 písm. p)	(2) Pro účely tohoto zákona se dále rozumí (...) p) nesilničním pojízdným strojem určeným výlučně k profesionálnímu použití stroj s vlastním zdrojem energie, jehož provoz vyžaduje při práci buď mobilitu, nebo souvislý či částečně souvislý pohyb mezi sledem pevných pracovních míst a který je určen výlučně k profesionálnímu použití,	32012L0019	Čl. 3 odst. 1 písm. d)	Pro účely této směrnice se rozumí: (...) „nesilničním pojízdným strojem“ stroj s vlastním zdrojem energie, jehož provoz vyžaduje při práci buď mobilitu, nebo souvislý či částečně souvislý pohyb mezi sledem pevných pracovních míst;
§ 3 odst. 2 písm. o)	(2) Pro účely tohoto zákona se dále rozumí (...) <u>ekomodulací zohlednění dopadu vybraného výrobku na životní prostředí, zejména jeho opětovné použitelnosti, recyklovatelnosti, obsahu nebezpečných látek a plnění požadavků stanovených jinými právními předpisy⁴⁾, při určování výše peněžního příspěvku provozovatelem kolektivního systému pro jednotlivý vybraný výrobek nebo soubor podobných vybraných výrobků, hrazeného výrobcem za účelem zajištění plnění povinností zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností podle tohoto zákona.</u>	32008L0098 ve znění 32018L0851	Čl. 8a odst. 4 písm. b) (čl. 1 odst. 9 bod 4)	b) byly v případě kolektivního plnění rozšířené odpovědnosti výrobce upravovány, pokud je to možné, pro jednotlivé výrobky nebo skupiny podobných výrobků, a to zejména se zohledněním jejich trvanlivosti, opravitelnosti, opětovné použitelnosti a recyklovatelnosti a přítomnosti nebezpečných látek, čímž se přihlíží k jejich životnímu cyklu a zohledňují se požadavky stanovené příslušným právem Unie, a pokud možno na základě harmonizovaných kritérií, aby bylo zajištěno řádné fungování vnitřního trhu,

	<p>4) Například zákon č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 90/2016 Sb., o posuzování shody stanovených výrobků při jejich uvádění na trh, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 102/2001 Sb., o obecné bezpečnosti výrobků a o změně některých zákonů (zákon o obecné bezpečnosti výrobků), ve znění pozdějších předpisů, nařízení vlády č. 481/2012 Sb., o omezení používání některých nebezpečných látek v elektrických a elektronických zařízeních, ve znění pozdějších předpisů.</p>			
§ 6	<p>(1) Ten, kdo vyrábí vybrané výrobky, je povinen je navrhovat a konstruovat tak, aby</p> <ul style="list-style-type: none"> a) byly snadno demontovatelné, b) nebezpečné látky v nich obsažené neunikaly do okolí, c) bylo možné z nich nebezpečné látky vyjmout a d) bylo usnadněno jejich využití po ukončení jejich životnosti. <p>(2) Ten, kdo vyrábí vybraný výrobek, jej musí dále při zohlednění jeho celého životního cyklu navrhovat a konstruovat tak, aby</p> <ul style="list-style-type: none"> a) z materiálů, použitých při jeho výrobě, bylo co nejvíce materiálů recyklovatelných, b) při jeho výrobě a spotřebě byl minimalizován vznik odpadu, zejména nebezpečného, c) po jeho použití byla umožněna jeho oprava, repase nebo renovace a opětovné použití, je-li to s ohledem na povahu výrobku možné, a d) po ukončení jeho životnosti byla umožněna jeho recyklace nebo jiné využití, včetně využití jeho součástí a získaných materiálů, v souladu s tímto zákonem, zákonem o odpadech a jinými právními předpisy na ochranu životního prostředí a veřejného zdraví. 	32008L0098 ve znění 32018L0851	Čl. 8 odst. 2	<p>2. Členské státy mohou přijmout vhodná opatření na podporu navrhování výrobků a částí výrobků tak, aby se snižoval jejich dopad na životní prostředí a vznik odpadů během výroby a následného používání výrobků, a s cílem zajistit, aby využití a odstraňování výrobků, které se staly odpadem, probíhalo v souladu s články 4 a 13.</p> <p>Tato opatření mohou mimo jiné podporovat vývoj, výrobu a uvádění na trh výrobků a částí výrobků, které jsou vhodné pro více použití, obsahují recyklované materiály, jsou trvanlivé po technické stránce, lze je snadno opravit a které jsou poté, co se stanou odpadem, vhodné pro přípravu k opětovnému použití a recyklaci, aby se usnadnilo náležité uplatňování hierarchie způsobů nakládání s odpady. Opatření berou v úvahu dopady výrobků během jejich celého životního cyklu, hierarchii způsobů nakládání s odpady a případně možnosti opakované recyklace.</p>

		32000L0053	Čl. 4	<p>1. V zájmu podpory prevence vzniku odpadu podporují členské státy zejména:</p> <p>a) výrobce vozidel ve spolupráci s výrobcí materiálů a vybavení, aby ve vozidlech omezili používání nebezpečných látek a snižovali je v nejvyšší možné míře počínaje projektováním vozidel, zejména aby předcházeli jejich úniku do životního prostředí, usnadnili recyklaci a vyhnuli se nutnosti odstraňovat nebezpečný odpad;</p> <p>b) projektování a konstrukci nových vozidel, které plně respektují a usnadňují demontáž, opětné použití a využití, zejména recyklaci vozidel s ukončenou životností a jejich součástí a materiálů;</p> <p>c) konstruktéry vozidel ve spolupráci s výrobcí materiálů a vybavení, aby začleňovali rostoucí množství recyklovaných materiálů do vozidel a jiných výrobků, v zájmu rozvoje trhu s recyklovanými materiály.</p> <p>2. a) Členské státy zajistí, aby materiály a součásti vozidel uvedené na trh po 1. červenci 2003 neobsahovaly olovo, rtuť, kadmium nebo šestimocný chrom kromě případů uvedených v příloze II a za podmínek v ní upřesněných;</p>
		32012L0019	Čl. 4	<p>Návrh výrobku</p> <p>Aniž jsou dotčeny požadavky právních předpisů Unie o řádném fungování vnitřního trhu a o návrhu výrobků, včetně směrnice 2009/125/ES, zasazují se členské státy o spolupráci mezi výrobcí a provozovateli recyklačních zařízení a o opatření zaměřená na podporu návrhů a výroby EEZ, zejména s ohledem na snazší opětovné použití, demontáž a využití OEEZ, jejich konstrukčních částí a materiálů. V této souvislosti členské státy přijmou vhodná opatření, aby byly uplatňovány požadavky na</p>

				ekodesign usnadňující opětovné použití a zpracování OEEZ stanovené v rámci směrnice 2009/125/ES a aby výrobci specifickými vlastnostmi návrhu nebo výrobními postupy nebránili opětovnému použití OEEZ, pokud tyto specifické vlastnosti návrhu nebo výrobní postupy nepředstavují převažující výhody, například s ohledem na ochranu životního prostředí nebo na požadavky na bezpečnost.
§ 7 odst. 2	(2) Výrobce, který uvádí na trh vybrané výrobky, je povinen uvádět v průvodní dokumentaci výrobku, na obalu, v návodu k použití nebo jinou vhodnou formou informace o způsobu zpětného odběru nebo sběru, opětovného použití, využití nebo odstranění výrobku s ukončenou životností.	32008L0098	Čl. 8 odst. 1 první a druhý pododstavec	1. S cílem posílit předcházení vzniku odpadů, jejich opětovné použití, recyklaci a jiné využití odpadů mohou členské státy přijmout legislativní nebo nelegislativní opatření k zajištění toho, aby se na všechny fyzické nebo právnické osoby, které profesionálně vyvíjejí, vyrábějí, zpracovávají, upravují, prodávají nebo dovážejí výrobky (výrobci výrobků) vztahovala rozšířená odpovědnost výrobce. Tato opatření mohou zahrnovat přijímání vrácených výrobků a odpadu, který zůstává po použití těchto výrobků, jakož i následné nakládání s odpadem a finanční odpovědnost za tyto činnosti. Tato opatření mohou rovněž zahrnovat povinnost poskytnout veřejně dostupné informace týkající se rozsahu, v jakém je výrobek opětovně použitelný a recyklovatelný.
§ 8 odst. 2	(2) Ustanovení této části se nepoužijí na výrobce vozidel, vozidla s ukončenou životností a elektrozařízení, které jsou dopravními prostředky pro přepravu osob nebo zboží, s výjimkou elektrických dvoukolových vozidel, pro která nebylo uděleno schválení typu podle zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích.	32012L0019	Čl. 2 odst. 4	4. Vedle zařízení uvedených v odstavci 3 se tato směrnice od 15. srpna 2018 nevztahuje na tato EEZ: (...) d) dopravní prostředky pro přepravu osob nebo zboží, kromě elektrických dvoustopých vozidel, kterým nebylo uděleno schválení typu; (...)
§ 9 odst. 2	Výrobce plní povinnosti stanovené tímto zákonem pro zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění výrobků s ukončenou životností, informování konečného uživatele o zpětném odběru a další povinnosti s tím související a) v individuálním systému, nebo	32012L0019	Čl. 5 odst. 2 písm. d)	Pokud jde o OEEZ z domácností, zajistí členské státy, aby: (...) aniž jsou dotčena písmena a), b) a c), bylo výrobcům povoleno zřídít a provozovat samostatné nebo kolektivní systémy zpětného odběru OEEZ z domácností za předpokladu, že jsou v souladu s cíli této směrnice;

	b) v kolektivním systému, a to na základě písemně uzavřené smlouvy o zajištění plnění povinností zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností (dále jen „smlouva o kolektivním plnění“) s provozovatelem kolektivního systému; odpovědnost výrobce za plnění těchto povinností nezaniká, pokud provozovatel kolektivního systému jejich plnění nezajistí.			
§ 11 odst. 1	(1) Není-li výrobce usazen v České republice, je oprávněn si za účelem plnění povinností stanovených tímto zákonem určit pověřeného zástupce na základě písemné smlouvy.	32012L0019	Čl. 17	<p>1. Každý členský stát zajistí, aby bylo výrobcí podle čl. 3 odst. 1 písm. f) bodů i) až iii) usazenému v jiném členském státě výjimkou z čl. 3 odst. 1 písm. f) bodů i) až iii) umožněno určit právnickou nebo fyzickou osobu usazenou na jeho území jako zplnomocněného zástupce, který na jeho území odpovídá za plnění povinností daného výrobce podle této směrnice.</p> <p>2. Každý členský stát zajistí, aby výrobce podle čl. 3 odst. 1 písm. f) bodu iv) usazený na jeho území, který prodává EEZ do dalšího členského státu, v němž není usazen, určil zplnomocněného zástupce v tomto členském státě jako osobu, která na jeho území odpovídá za plnění povinností daného výrobce podle této směrnice.</p> <p>3. Určení zplnomocněného zástupce se provádí písemným pověřením.</p>
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 5 (Čl. 8a odst. 5 třetí pododstavec)	Každý členský stát umožní výrobcům usazeným v jiném členském státě, kteří uvádějí výrobky na trh na jeho území, jmenovat právnickou nebo fyzickou osobu usazenou na jeho území jako pověřeného zástupce pro účely provádění plnění povinností výrobce vyplývajících ze systémů rozšířené odpovědnosti výrobce na jeho území.
§ 11 odst. 2	(2) Pověřeným zástupcem může být pouze osoba oprávněná k podnikání, která je usazená v České republice.	32012L0019	Čl. 17 odst. 1 a 2	1. Každý členský stát zajistí, aby bylo výrobcí podle čl. 3 odst. 1 písm. f) bodů i) až iii) usazenému v jiném členském státě výjimkou z čl. 3 odst. 1 písm. f) bodů i) až iii) umožněno určit právnickou nebo fyzickou osobu usazenou na jeho území jako zplnomocněného

				<p>zástupce, který na jeho území odpovídá za plnění povinností daného výrobce podle této směrnice.</p> <p>2. Každý členský stát zajistí, aby výrobce podle čl. 3 odst. 1 písm. f) bodu iv) usazený na jeho území, který prodává EEZ do dalšího členského státu, v němž není usazen, určil zplnomocněného zástupce v tomto členském státě jako osobu, která na jeho území odpovídá za plnění povinností daného výrobce podle této směrnice.</p>
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 5 (Čl. 8a odst. 5 třetí pododstavec)	<p>Každý členský stát umožní výrobcům usazeným v jiném členském státě, kteří uvádějí výrobky na trh na jeho území, jmenovat právnickou nebo fyzickou osobu usazenou na jeho území jako pověřeného zástupce pro účely provádění plnění povinností výrobce vyplývajících ze systémů rozšířené odpovědnosti výrobce na jeho území.</p>
§ 11 odst. 4	(4) Pověřený zástupce plní všechny povinnosti výrobce stanovené tímto zákonem.	32012L0019	Čl. 17 odst. 1 a 2	<p>1. Každý členský stát zajistí, aby bylo výrobcí podle čl. 3 odst. 1 písm. f) bodů i) až iii) usazenému v jiném členském státě výjimkou z čl. 3 odst. 1 písm. f) bodů i) až iii) umožněno určit právnickou nebo fyzickou osobu usazenou na jeho území jako zplnomocněného zástupce, který na jeho území odpovídá za plnění povinností daného výrobce podle této směrnice.</p> <p>2. Každý členský stát zajistí, aby výrobce podle čl. 3 odst. 1 písm. f) bodu iv) usazený na jeho území, který prodává EEZ do dalšího členského státu, v němž není usazen, určil zplnomocněného zástupce v tomto členském státě jako osobu, která na jeho území odpovídá za plnění povinností daného výrobce podle této směrnice.</p>
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 5 (Čl. 8a odst. 5	<p>Každý členský stát umožní výrobcům usazeným v jiném členském státě, kteří uvádějí výrobky na trh na jeho území, jmenovat právnickou nebo fyzickou osobu</p>

			třetí podostavec)	usazenou na jeho území jako pověřeného zástupce pro účely provádění plnění povinností výrobce vyplývajících ze systémů rozšířené odpovědnosti výrobce na jeho území.
§ 12 odst. 1	(1) Výrobce je povinen zajistit na vlastní náklady zpětný odběr výrobků s ukončenou životností a jejich následné zpracování a využití nebo odstranění za podmínek stanovených tímto zákonem. V případě, že je zpětný odběr zajišťován ve spolupráci s provozovatelem místa zpětného odběru, musí mezi touto osobou a výrobcem být uzavřena písemná smlouva o zřízení místa zpětného odběru.	32012L0019	Čl. 5 odst. 1	Členské státy přijmou vhodná opatření k minimalizaci odstraňování OEEZ ve formě netříděného komunálního odpadu, k zajištění řádného zpracování všech sebraných OEEZ a k dosažení vysoké úrovně tříděného sběru OEEZ, a to zejména a přednostně u zařízení pro tepelnou výměnu, která obsahují látky poškozující ozonovou vrstvu a fluorované skleníkové plyny, u zářivek obsahujících rtuť, u fotovoltaických panelů a u malých zařízení uvedených v kategoriích 5 a 6 v příloze III.
		32006L0066	Čl. 8	<p style="text-align: center;">Systémy sběru</p> <p>1. Členské státy zajistí, že pro odpadní přenosné baterie a akumulátory budou zavedeny vhodné systémy sběru. Tyto systémy:</p> <p>a) umožní konečným uživatelům odkládat odpadní přenosné baterie nebo akumulátory na dostupném sběrném místě v jejich okolí s přihlédnutím k hustotě obyvatelstva;</p> <p>b) vyžadují, aby distributoři, kteří dodávají přenosné baterie a akumulátory, bezplatně přijímali nazpět odpadní přenosné baterie a akumulátory, pokud hodnocení neprokáže, že existující alternativní systémy jsou při dosahování environmentálních cílů této směrnice alespoň stejně účinné. Členské státy tato hodnocení zveřejní;</p> <p>c) nesmí být konečným uživatelům zpoplatněny při odkládání odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů ani je nesmí zavazovat ke koupi nové baterie nebo akumulátoru;</p> <p>d) lze provozovat ve spojení se systémy uvedenými v čl. 5 odst. 2 směrnice 2002/96/ES.</p>

			<p>Sběrná místa zřízená v souladu s písmenem a) tohoto odstavce nepodléhají požadavkům na registraci nebo povolení podle směrnice 2006/12/ES nebo směrnice Rady 91/689/EHS ze dne 12. prosince 1991 o nebezpečných odpadech (1).</p> <p>2. Pokud systémy splňují kritéria uvedená v odstavci 1, členské státy mohou:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) požadovat po výrobcích, aby takové systémy zřídili; b) požadovat po ostatních hospodářských subjektech, aby se takových systémů účastnily; c) dále provozovat dosavadní systémy. <p>3. Členské státy zajistí, že výrobci průmyslových baterií a akumulátorů nebo třetí osoby jednající jejich jménem nebudou odmítat brát nazpět odpadní průmyslové baterie a akumulátory od konečných uživatelů, bez ohledu na jejich chemické složení a původ. Průmyslové baterie a akumulátory mohou rovněž sbírat nezávislé třetí osoby.</p> <p>4. Členské státy zajistí, že výrobci automobilových baterií a akumulátorů nebo třetí osoby zřídí systémy pro sběr odpadních automobilových baterií a akumulátorů u konečných uživatelů nebo na dostupném sběrném místě v jejich blízkosti, kde není sběr prováděn podle systému uvedeného v čl. 5 odst. 1 směrnice 2000/53/ES. V případě automobilových baterií a akumulátorů ze soukromých vozidel, která nejsou používána k podnikatelským účelům, nesmí být takové systémy konečným uživatelům zpoplatněny při odkládání odpadních baterií nebo akumulátorů ani je nesmí zavazovat ke koupi nové baterie nebo akumulátoru.</p>
--	--	--	---

				(1) Úř. věst. L 377, 31.12.1991, s. 20. Směrnice naposledy pozměněná nařízením (ES) č. 166/2006.
§ 12 odst. 2	(2) Vyžaduje-li tento zákon, aby výrobce nebo poslední prodejce zajistil zpětný odběr výrobků s ukončenou životností bezplatně nebo bez nároku na úplatu, nesmí být konečnému uživateli účtovány jakékoliv náklady či jiné platby, které přímo či nepřímo souvisejí se zpětným odběrem. Tím není dotčena možnost finanční motivace konečného uživatele ve formě úplaty nebo jiné pobídky, aby odevzdal výrobek s ukončenou životností do systému zpětného odběru nebo jej odevzdal jiným způsobem, který tento zákon umožňuje.	32006L0066	Čl. 8 odst. 1 písm. c)	Členské státy zajistí, že pro odpadní přenosné baterie a akumulátory budou zavedeny vhodné systémy sběru. Tyto systémy: (...) nesmí být konečným uživatelům zpoplatněny při odkládání odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů ani je nesmí zavazovat ke koupi nové baterie nebo akumulátoru;
§ 12 odst. 3	(3) Výrobce nesmí vázat zpětný odběr výrobku s ukončenou životností na koupi nového výrobku.	32006L0066	Čl. 8 odst. 1 písm. c)	Členské státy zajistí, že pro odpadní přenosné baterie a akumulátory budou zavedeny vhodné systémy sběru. Tyto systémy: (...) nesmí být konečným uživatelům zpoplatněny při odkládání odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů ani je nesmí zavazovat ke koupi nové baterie nebo akumulátoru;
§ 13 odst. 1	(1) Výrobce prostřednictvím distributorů zajistí, aby byl konečný uživatel vhodným a účinným způsobem informován o způsobu provedení zpětného odběru výrobků s ukončenou životností.	32012L0019	Čl. 14 odst. 2 písm. b)	Členské státy zajistí, aby byly uživatelům EEZ v domácnostech poskytnuty nezbytné informace o: (...) jim dostupných systémech vracení a sběru, čímž podpoří koordinaci informací o sběrných místech, jež jsou k dispozici, bez ohledu na to, který výrobce nebo jiný hospodářský subjekt je zřídil;
		32006L0066	Čl. 7	Členské státy přijmou při zohlednění dopadu dopravy na životní prostředí nezbytná opatření k tomu, aby co nejvíce rozšířily oddělený sběr odpadních baterií a akumulátorů a minimalizovaly odstraňování baterií a akumulátorů jako směsný komunální odpad, s cílem dosáhnout vysoké míry recyklace všech odpadních baterií a akumulátorů.
		32006L0066	Čl. 20 odst. 1 písm. c)	Členské státy zajistí, zejména informačními kampaněmi, plnou informovanost konečných uživatelů:

				(...) o systémech sběru a recyklace, které jsou jim k dispozici;
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 2 (čl. 8a odst. 2)	2. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby držitelé odpadů, na které se zaměřují systémy rozšířené odpovědnosti výrobce zavedené v souladu s čl. 8 odst. 1, byli informováni o opatřeních na předcházení vzniku odpadů, centrech pro opětovné použití a pro přípravu k opětovnému použití, systémech zpětného odběru a sběru odpadu a o předcházení znečišťování odpadky. Členské státy rovněž přijmou opatření zaměřená na vytváření pobídek pro držitele odpadů, aby plnili svou povinnost odevzdávat své odpady do již existujících systémů tříděného sběru, a to zejména prostřednictvím případných ekonomických pobídek nebo regulací.
§ 13 odst. 2	(2) Výrobce je povinen provádět osvětovou činnost zaměřenou na změnu spotřebitelského chování za účelem většího zapojení konečných uživatelů do systémů zpětného odběru a dosažení co nejvyšší úrovně zpětného odběru.	32012L0019	Čl. 14 odst. 3	Členské státy přijmou vhodná opatření, aby se spotřebitelé podíleli na sběru OEEZ a byli motivováni k podpoře procesu opětovného použití, zpracování a využití.
		32006L0066	Čl. 7	Členské státy přijmou při zohlednění dopadu dopravy na životní prostředí nezbytná opatření k tomu, aby co nejvíce rozšířily oddělený sběr odpadních baterií a akumulátorů a minimalizovaly odstraňování baterií a akumulátorů jako směsný komunální odpad, s cílem dosáhnout vysoké míry recyklace všech odpadních baterií a akumulátorů.
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 2 (čl. 8a odst. 2)	2. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby držitelé odpadů, na které se zaměřují systémy rozšířené odpovědnosti výrobce zavedené v souladu s čl. 8 odst. 1, byli informováni o opatřeních na předcházení vzniku odpadů, centrech pro opětovné použití a pro přípravu k opětovnému použití, systémech zpětného odběru a sběru odpadu a o předcházení znečišťování odpadky. Členské státy rovněž přijmou opatření zaměřená na vytváření pobídek pro držitele odpadů, aby plnili svou povinnost odevzdávat své odpady do již existujících systémů tříděného sběru, a to

				zejména prostřednictvím případných ekonomických pobídek nebo regulací.
§ 12 odst. 3	(3) Výrobce je v rámci osvětové činnosti povinen informovat konečné uživatele zejména prostřednictvím informačních kampaní o <ul style="list-style-type: none"> a) předcházení vzniku odpadu z vybraných výrobků, b) možnostech přípravy vybraných výrobků s ukončenou životností k opětovnému použití, c) požadavku, aby výrobky s ukončenou životností byly odevzdávány na místech k tomu určených v souladu s tímto zákonem, zejména aby nebyly odstraňovány jako netříděný komunální odpad, a o negativních dopadech protiprávního zbavování se výrobků s ukončenou životností mimo místa určená k jejich odkládání na životní prostředí, d) způsobu zajištění zpětného odběru a e) dalších skutečnostech, o nichž informují konečné uživatele výrobci na základě § 63 nebo 82. 	32012L0019	Čl. 14 odst. 2 a 5	2. Členské státy zajistí, aby byly uživatelům EEZ v domácnostech poskytnuty nezbytné informace o: <ul style="list-style-type: none"> a) požadavku neodstraňovat OEEZ jako netříděný komunální odpad a sbírat tato OEEZ do tříděného sběru; b) jim dostupných systémech vracení a sběru, čímž podpoří koordinaci informací o sběrných místech, jež jsou k dispozici, bez ohledu na to, který výrobce nebo jiný hospodářský subjekt je zřídil; c) příspěvku uživatelů k opětovnému použití, recyklaci nebo k jiným formám využití OEEZ; d) potenciálních účincích na životní prostředí a lidské zdraví v důsledku přítomnosti nebezpečných látek v EEZ; e) významu symbolu uvedeného v příloze IX. <p>5. Členské státy mohou požadovat, aby výrobci nebo distributoři poskytovali některé nebo všechny informace uvedené v odstavcích 2, 3 a 4 například v návodu k použití, v místě prodeje a prostřednictvím informačních kampaní.</p>
		32006L0066	Čl. 7	Členské státy přijmou při zohlednění dopadu dopravy na životní prostředí nezbytná opatření k tomu, aby co nejvíce rozšířily oddělený sběr odpadních baterií a akumulátorů a minimalizovaly odstraňování baterií a akumulátorů jako směsný komunální odpad, s cílem dosáhnout vysoké míry recyklace všech odpadních baterií a akumulátorů.
		32006L0066	Čl. 20 odst. 1	Členské státy zajistí, zejména informačními kampaněmi, plnou informovanost konečných uživatelů: <ul style="list-style-type: none"> a) o možných účincích látek používaných v bateriích a akumulátorech na životní prostředí a lidské zdraví;

				<p>b) o tom, že je žádoucí, aby odpadní baterie a akumulátory nebyly odstraňovány jako netříděný komunální odpad a aby se účastnili jejich odděleného sběru v zájmu usnadnění jejich zpracování a recyklace;</p> <p>c) o systémech sběru a recyklace, které jsou jim k dispozici;</p> <p>d) o jejich příspěvku k recyklaci odpadních baterií a akumulátorů a</p> <p>e) o významu symbolu přeškrtnuté pojízdné popelnice vyobrazené v příloze II a chemických symbolů Hg, Cd a Pb.</p>
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 2 (čl. 8a odst. 2)	<p>2. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby držitelé odpadů, na které se zaměřují systémy rozšířené odpovědnosti výrobce zavedené v souladu s čl. 8 odst. 1, byli informováni o opatřeních na předcházení vzniku odpadů, centrech pro opětovné použití a pro přípravu k opětovnému použití, systémech zpětného odběru a sběru odpadu a o předcházení znečišťování odpadky. Členské státy rovněž přijmou opatření zaměřená na vytváření pobídek pro držitele odpadů, aby plnili svou povinnost odevzdávat své odpady do již existujících systémů tříděného sběru, a to zejména prostřednictvím případných ekonomických pobídek nebo regulací.</p>
§ 14 odst. 1	(1) Konečný uživatel smí předat výrobek s ukončenou životností pouze na místo zpětného odběru nebo za podmínek stanovených tímto zákonem poslednímu prodejci, popřípadě jiné osobě určené výrobcem, nestanoví-li tento zákon jinak.	32012L0019	Čl. 5 odst. 1	<p>Členské státy přijmou vhodná opatření k minimalizaci odstraňování OEEZ ve formě netříděného komunálního odpadu, k zajištění řádného zpracování všech sebraných OEEZ a k dosažení vysoké úrovně tříděného sběru OEEZ, a to zejména a přednostně u zařízení pro tepelnou výměnu, která obsahují látky poškozující ozonovou vrstvu a fluorované skleníkové plyny, u zářivek obsahujících rtuť, u fotovoltaických panelů a u malých zařízení uvedených v kategoriích 5 a 6 v příloze III.</p>
		32012L0019	Čl. 5 odst. 3	<p>Členské státy mohou určit provozovatele, kteří jsou oprávněni sbírat OEEZ z domácností podle odstavce 2.</p>

§ 14 odst. 3	(3) Právnická nebo podnikající fyzická osoba smí předat zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností za podmínek stanovených tímto zákonem pouze zpracovateli určenému výrobcem, nestanoví-li tento zákon jinak. Do předání zpracovateli nesmí být výrobek s ukončenou životností předmětem úpravy, využití nebo odstranění.	32012L0019	Čl. 6 odst. 1	Členské státy zakáží odstraňování OEEZ sebraných tříděným sběrem, která ještě nebyla zpracována postupem uvedeným v článku 8.
		32012L0019	Čl. 8 odst. 1	Členské státy zajistí, aby byla všechna OEEZ sebraná tříděným sběrem náležitě zpracována.
§ 14 odst. 4	(4) K převzetí výrobku s ukončenou životností jsou oprávněni za podmínek stanovených tímto zákonem pouze provozovatel místa zpětného odběru, poslední prodejce nebo jiná osoba určená výrobcem, nestanoví-li tento zákon jinak.	32012L0019	Čl. 5 odst. 3	Členské státy mohou určit provozovatele, kteří jsou oprávněni sbírat OEEZ z domácností podle odstavce 2.
§ 15 odst. 2	(2) Výrobce je povinen informovat vhodným způsobem o jím zřízených místech zpětného odběru konečné uživatele.(...)	32012L0019	Čl. 14 odst. 2 písm. b)	Členské státy zajistí, aby byly uživatelům EEZ v domácnostech poskytnuty nezbytné informace o: (...) jim dostupných systémech vracení a sběru, čímž podpoří koordinaci informací o sběrných místech, jež jsou k dispozici, bez ohledu na to, který výrobce nebo jiný hospodářský subjekt je zřídil;
		32006L0066	Čl. 20 odst. 1 písm. c)	Členské státy zajistí, zejména informačními kampaněmi, plnou informovanost konečných uživatelů: (...) o systémech sběru a recyklace, které jsou jim k dispozici;
§ 17 odst. 1	Způsob provedení zpětného odběru výrobků s ukončenou životností, jejich přeprava a předání zpracovateli nesmí ztížit opětovné použití těchto výrobků nebo jejich recyklaci, včetně jejich komponentů.	32012L0019	Čl. 6 odst. 2	Členské státy zajistí, aby byly sběr a přeprava OEEZ sebraných tříděným sběrem prováděny způsobem umožňujícím optimální podmínky pro přípravu na opětovné použití a recyklaci, jakož i izolaci nebezpečných látek.
§ 17 odst. 2 písm. a)	(2) Provozovatel místa zpětného odběru je povinen a) předat zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností pouze zpracovateli určenému výrobcem, a to přímo nebo prostřednictvím dopravce,	32012L0019	Čl. 5 odst. 4	Členské státy mohou vyžadovat, aby OEEZ uložená ve sběrných zařízeních podle odstavců 2 a 3 byla předána výrobcům nebo třetím osobám jednajícím jejich jménem nebo, pro účely přípravy k opětovnému použití, určeným zařízením nebo podnikům.

<p>§ 17 odst. 2 písm. b) až d)</p>	<p>(2) Provozovatel místa zpětného odběru je povinen</p> <p>(...)</p> <p>b) nakládat s výrobky s ukončenou životností, které obsahují provozní kapaliny, náplně nebo součásti mající negativní vliv na životní prostředí nebo zdraví osob tak, aby nedošlo k jejich mechanickému poškození a úniku těchto látek do životního prostředí,</p> <p>c) soustřeďovat a přepravovat výrobky s ukončenou životností, včetně jejich dočasného uložení, v souladu s požadavky stanovenými vyhláškou ministerstva,</p> <p>d) zabezpečit výrobky s ukončenou životností po celou dobu jejich uložení v místě zpětného odběru před nežádoucím znehodnocením,</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 6 odst. 2</p>	<p>Členské státy zajistí, aby byly sběr a přeprava OEEZ sebraných tříděným sběrem prováděny způsobem umožňujícím optimální podmínky pro přípravu na opětovné použití a recyklaci, jakož i izolaci nebezpečných látek.</p>
<p>§ 17 odst. 2 písm. c)</p>	<p>(2) Provozovatel místa zpětného odběru je povinen</p> <p>(...)</p> <p>c) soustřeďovat a přepravovat výrobky s ukončenou životností, včetně jejich dočasného uložení, v souladu s požadavky stanovenými vyhláškou ministerstva,</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 8 odst. 3</p>	<p>Členské státy zajistí, aby výrobci nebo třetí osoby jednající jejich jménem zřídili systémy zajišťující využití OEEZ, a to za uplatnění nejlepších dostupných technik. Tyto systémy mohou výrobci zříditi samostatně nebo kolektivně. Členské státy zajistí, aby každé zařízení nebo podnik, který provádí sběr nebo zpracování, skladoval a zpracovával OEEZ v souladu s technickými požadavky stanovenými v příloze VIII.</p>
<p>§ 17 odst. 2 písm. g)</p>	<p>(2) Provozovatel místa zpětného odběru je povinen</p> <p>(...)</p> <p>g) označit na náklady výrobce veřejně místo zpětného odběru nápisem upozorňujícím na možnost odevzdávání výrobků s ukončenou životností v rámci zpětného odběru, a to viditelně a čitelně na místě veřejně přístupném konečnému uživateli a s upřesněním výrobků s ukončenou životností, které jsou zpětně odebírány, a</p>	<p>32006L0066</p>	<p>Čl. 7</p>	<p>Členské státy přijmou při zohlednění dopadu dopravy na životní prostředí nezbytná opatření k tomu, aby co nejvíce rozšířily oddělený sběr odpadních baterií a akumulátorů a minimalizovaly odstraňování baterií a akumulátorů jako směsný komunální odpad, s cílem dosáhnout vysoké míry recyklace všech odpadních baterií a akumulátorů.</p>

<p>§ 17 odst. 2 písm. h)</p>	<p>(2) Provozovatel místa zpětného odběru je povinen (...) h) vykázat údaje týkající se výrobku s ukončenou životností pouze jednou tak, aby nedocházelo ke zdvojení údajů.</p>	<p>32018L0851</p>	<p>Čl. 1 odst. 9 bod 3 (Čl. 8a odst. 3 písm. d) bod ii))</p>	<p>3. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby každý výrobce nebo organizace vykonávající povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců: (...) d) zavedli odpovídající mechanismus vnitřní kontroly, podporovaný v příslušných případech pravidelnými nezávislými audity, za účelem hodnocení: (...) ii) kvality údajů shromažďovaných a vykazovaných v souladu s odst. 1 písm. c) tohoto článku a s požadavky nařízení (ES) č. 1013/2006;</p>
<p>§ 17 odst. 3 písm. a)</p>	<p>(3) Provozovatel místa zpětného odběru, není-li zároveň zpracovatelem, a) nesmí zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností rozebírat nebo do něj jinak zasahovat,</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 6 odst. 1 a 2</p>	<p>1. Členské státy zakáží odstraňování OEEZ sebraných tříděným sběrem, která ještě nebyla zpracována postupem uvedeným v článku 8. 2. Členské státy zajistí, aby byly sběr a přeprava OEEZ sebraných tříděným sběrem prováděny způsobem umožňujícím optimální podmínky pro přípravu na opětovné použití a recyklaci, jakož i izolaci nebezpečných látek.</p>
<p>§ 17 odst. 3 písm. b)</p>	<p>(3) Provozovatel místa zpětného odběru, není-li zároveň zpracovatelem, (...) b) může odmítnout převzít výrobek s ukončenou životností v případě, že z důvodu kontaminace nebo závažného poškození výrobek ohrožuje zdraví osob, které zpětný odběr provádějí, nebo pokud obsahuje přidaný odpad,</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 5 odst. 2 písm. e) a poslední pododstave c</p>	<p>Pokud jde o OEEZ z domácností, zajistí členské státy, aby: (...) e) s ohledem na zdravotní a bezpečnostní normy členských států a Unie mohlo být vrácení podle písmen a), b) a c) odmítnuto v případě OEEZ, která představují zdravotní a bezpečnostní riziko pro personál z důvodu kontaminace. Členské státy přijmou pro tato OEEZ zvláštní opatření. Členské státy mohou stanovit zvláštní opatření pro vrácení OEEZ podle písmen a), b) a c) v případech,</p>

				kdy zařízení neobsahuje základní konstrukční části nebo obsahuje jiné odpady než OEEZ.
§ 17 odst. 4	(4) Nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se ustanovení odstavce 1, odstavce 2 písm. a) až e) a odstavce 3 písm. a) obdobně na každou osobu, která se zpětně odebraným výrobkem s ukončenou životností nakládá do okamžiku jeho předání zpracovateli.	32012L0019	Čl. 6 odst. 1 a 2	<p>1. Členské státy zakáží odstraňování OEEZ sebraných tříděným sběrem, která ještě nebyla zpracována postupem uvedeným v článku 8.</p> <p>2. Členské státy zajistí, aby byly sběr a přeprava OEEZ sebraných tříděným sběrem prováděny způsobem umožňujícím optimální podmínky pro přípravu na opětovné použití a recyklaci, jakož i izolaci nebezpečných látek.</p>
§ 17 odst. 5	(5) Výrobce je povinen zajistit, aby konečný uživatel měl možnost odevzdat výrobek s ukončenou životností, jehož převzetí provozovatel místa zpětného odběru odmítl v souladu s tímto zákonem, a to v jiném místě zpětného odběru nebo jím určenému zpracovateli. O této možnosti, včetně uvedení určeného místa nebo osoby, je provozovatel místa zpětného odběru povinen konečného uživatele bez zbytečného odkladu informovat. Výrobce je povinen poskytnout provozovateli místa zpětného odběru informace o místech zpětného odběru nebo osobách, jimž lze takový výrobek s ukončenou životností odevzdat.	32012L0019	Čl. 5 odst. 2 písm. e) a poslední pododstavce c	<p>Pokud jde o OEEZ z domácností, zajistí členské státy, aby:</p> <p>(...)</p> <p>e) s ohledem na zdravotní a bezpečnostní normy členských států a Unie mohlo být vrácení podle písmen a), b) a c) odmítnuto v případě OEEZ, která představují zdravotní a bezpečnostní riziko pro personál z důvodu kontaminace. Členské státy přijmou pro tato OEEZ zvláštní opatření.</p> <p>Členské státy mohou stanovit zvláštní opatření pro vrácení OEEZ podle písmen a), b) a c) v případech, kdy zařízení neobsahuje základní konstrukční části nebo obsahuje jiné odpady než OEEZ.</p>
§ 18 odst. 2 písm. a)	(2) Poslední prodejce, který provádí zpětný odběr výrobků s ukončenou životností a není zároveň provozovatelem místa zpětného odběru, a) má práva a povinnosti provozovatele místa zpětného odběru stanovená v § 17 odst. 2 písm. b) až e) a v § 17 odst. 3,	32012L0019	Čl. 6 odst. 1 a 2	<p>1. Členské státy zakáží odstraňování OEEZ sebraných tříděným sběrem, která ještě nebyla zpracována postupem uvedeným v článku 8.</p> <p>2. Členské státy zajistí, aby byly sběr a přeprava OEEZ sebraných tříděným sběrem prováděny způsobem umožňujícím optimální podmínky pro přípravu na opětovné použití a recyklaci, jakož i izolaci nebezpečných látek.</p>

		32012L0019	Čl. 5 odst. 2 písm. e)	Pokud jde o OEEZ z domácností, zajistí členské státy, aby: (...) s ohledem na zdravotní a bezpečnostní normy členských států a Unie mohlo být vrácení podle písmen a), b) a c) odmítnuto v případě OEEZ, která představují zdravotní a bezpečnostní riziko pro personál z důvodu kontaminace. Členské státy přijmou pro tato OEEZ zvláštní opatření.
§ 18 odst. 2 písm. b)	(2) Poslední prodejce, který provádí zpětný odběr výrobků s ukončenou životností a není zároveň provozovatelem místa zpětného odběru, (...) b) je povinen předat bez zbytečného odkladu zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností do systému zpětného odběru, není-li stanoveno jinak, a	32012L0019	Čl. 5 odst. 4	Členské státy mohou vyžadovat, aby OEEZ uložená ve sběrných zařízeních podle odstavců 2 a 3 byla předána výrobcům nebo třetím osobám jednajícím jejich jménem nebo, pro účely přípravy k opětovnému použití, určeným zařízením nebo podnikům.
§ 18 odst. 2 písm. c)	(2) Poslední prodejce, který provádí zpětný odběr výrobků s ukončenou životností a není zároveň provozovatelem místa zpětného odběru, (...) c) má právo požadovat, aby od něj zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností převzal ten výrobce, který ho uvedl na trh.	32012L0019	Čl. 5 odst. 2 písm. a)	Pokud jde o OEEZ z domácností, zajistí členské státy, aby: byly zřízeny systémy, které umožní konečným držitelům a distributorům vrátit tento odpad z domácností přinejmenším bezplatně. Členské státy zajistí dostupnost a přístupnost nezbytných sběrných zařízení, zejména s přihlédnutím k hustotě obyvatelstva;
§ 18 odst. 3	(3) Poslední prodejce, který jakýmkoliv způsobem, včetně použití prostředků komunikace na dálku ³⁾ , prodává vybrané výrobky, je povinen písemně informovat konečného uživatele o způsobu zajištění zpětného odběru těchto výrobků po ukončení jejich životnosti.	32012L0019	Čl. 14 odst. 2 písm. b)	Členské státy zajistí, aby byly uživatelům EEZ v domácnostech poskytnuty nezbytné informace o: (...) jim dostupných systémech vrácení a sběru, čímž podpoří koordinaci informací o sběrných místech, jež jsou k dispozici, bez ohledu na to, který výrobce nebo jiný hospodářský subjekt je zřídil;
		32006L0066	Čl. 20 odst. 1 písm. c)	Členské státy zajistí, zejména informačními kampaněmi, plnou informovanost konečných uživatelů:

				(...) o systémech sběru a recyklace, které jsou jim k dispozici;
§ 19 odst. 1 a 2	(1) Registr je informačním systémem veřejné správy, který slouží k vedení údajů o místech zpětného odběru. Správcem Registru je ministerstvo. (2) Registr je veřejně přístupný způsobem umožňujícím dálkový přístup, pokud jde o údaje vedené o veřejných místech zpětného odběru.	32012L0019	Čl. 14 odst. 2 písm. b)	Členské státy zajistí, aby byly uživatelům EEZ v domácnostech poskytnuty nezbytné informace o: (...) jim dostupných systémech vracení a sběru, čímž podpoří koordinaci informací o sběrných místech, jež jsou k dispozici, bez ohledu na to, který výrobce nebo jiný hospodářský subjekt je zřídil;
		32006L0066	Čl. 20 odst. 1 písm. c)	Členské státy zajistí, zejména informačními kampaněmi, plnou informovanost konečných uživatelů: (...) o systémech sběru a recyklace, které jsou jim k dispozici;
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 2	2. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby držitelé odpadů, na které se zaměřují systémy rozšířené odpovědnosti výrobce zavedené v souladu s čl. 8 odst. 1, byli informováni o opatřeních na předcházení vzniku odpadů, centrech pro opětovné použití a pro přípravu k opětovnému použití, systémech zpětného odběru a sběru odpadu a o předcházení znečišťování odpadky. Členské státy rovněž přijmou opatření zaměřená na vytváření pobídek pro držitele odpadů, aby plnili svou povinnost odevzdávat své odpady do již existujících systémů tříděného sběru, a to zejména prostřednictvím případných ekonomických pobídek nebo regulací.
§ 20 odst. 1 a 3	(1) Seznam výrobců je informačním systémem veřejné správy, v němž jsou obsaženy údaje o výrobcích a pověřených zástupcích. (...) (3) Seznam výrobců zahrnuje	32012L0019	Čl. 16 odst. 1	1. Členské státy podle odstavce 2 vytvoří registr výrobců, který zahrnuje i výrobce dodávající EEZ prostřednictvím komunikace na dálku. Tento registr slouží ke kontrole dodržování požadavků této směrnice. Výrobci dodávající EEZ prostřednictvím komunikace na dálku podle čl. 3 odst. 1 písm. f) bodu iv) musí být registrováni v členském státě, do kterého prodávají.

	a) Seznam výrobců elektrozařízení, b) Seznam výrobců baterií nebo akumulátorů a (...)			Pokud nejsou tyto výrobci zaregistrováni v členském státě, do kterého prodávají, musí být registrováni prostřednictvím svých zplnomocněných zástupců podle čl. 17 odst. 2.
		32006L0066 ve znění 32013L0056	Čl. 17	Členské státy zajistí registraci všech výrobců. Registrace podléhá ve všech členských státech stejným procesním požadavkům v souladu s přílohou IV.
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 5 (Čl. 8a odst. 5 čtvrtý pododstata – věc)	Ke sledování a ověřování toho, zda výrobce dodržuje povinnosti vyplývající ze systémů rozšířené odpovědnosti výrobce, mohou členské státy stanovit požadavky, jako je registrace či požadavky na informování a podávání zpráv, které má právnická nebo fyzická osoba jmenovaná jako pověřený zástupce na jejich území plnit.
§ 20 odst. 4	(4) V rámci Seznamu výrobců elektrozařízení jsou vedeny hypertextové odkazy na obdobné informační systémy v jiných členských státech.	32012L0019	Čl. 16 odst. 1 písm. d)	Členské státy zajistí, aby: s cílem usnadnit registraci výrobců nebo zplnomocněných zástupců určených podle článku 17 ve všech členských státech vnitrostátní registry odkazovaly na svých internetových stránkách na další vnitrostátní registry.
§ 21 odst. 1	(1) Návrh na zápis do Seznamu výrobců je povinen podat ministerstvu každý výrobce nejpozději v den, kdy poprvé uvedl vybrané výrobky na trh, bez ohledu na to, zda samostatně, nebo jako součást či příslušenství jiného výrobku.	32012L0019	Čl. 16 odst. 2 písm. a)	Členské státy zajistí, aby: každý výrobce nebo každý zplnomocněný zástupce určený podle článku 17 byl náležitě registrován a měl možnost po internetu zadat do vnitrostátních registrů veškeré relevantní informace zohledňující činnosti tohoto výrobce v daném členském státě;
		32006L0066 ve znění 32013L0056	Čl. 17	Členské státy zajistí registraci všech výrobců. Registrace podléhá ve všech členských státech stejným procesním požadavkům v souladu s přílohou IV.
§ 21 odst. 2	(2) Pověřený zástupce podává do 30 dnů od udělení pověření svým jménem návrh na zápis do Seznamu výrobců namísto výrobce, jehož povinnosti podle tohoto zákona plní (...).	32012L0019	Čl. 16 odst. 2 písm. a)	Členské státy zajistí, aby: každý výrobce nebo každý zplnomocněný zástupce určený podle článku 17 byl náležitě registrován a měl možnost po internetu zadat do vnitrostátních registrů

				veškeré relevantní informace zohledňující činnosti tohoto výrobce v daném členském státě;
§ 21 odst. 4	<p>(4) Návrh na zápis do Seznamu výrobců obsahuje kromě obecných náležitostí stanovených správním řádem</p> <ul style="list-style-type: none"> a) kontaktní údaje, a to telefonní spojení a adresu elektronické pošty, adresu internetových stránek, pokud existují, a daňové identifikační číslo, pokud bylo přiděleno, je-li návrhovatelem fyzická osoba, b) kontaktní údaje, a to telefonní spojení, adresu elektronické pošty a jméno kontaktní osoby, adresu pracoviště kontaktní osoby, adresu internetových stránek, pokud existují, a daňové identifikační číslo, pokud bylo přiděleno, je-li návrhovatelem právnická osoba, c) identifikační údaje zahraniční osoby, pokud žádost podává její pověřený zástupce, a písemné pověření, na jehož základě byl pověřený zástupce určen, d) druh vybraných výrobků, které výrobce uvádí na trh, a v případě elektrozařízení, baterií nebo akumulátorů nebo pneumatik také jejich skupiny, e) jde-li o elektrozařízení, údaj o tom, zda je elektrozařízení určeno k použití v domácnostech nebo mimo domácnosti, f) značky vybraných výrobků, g) použitý způsob prodeje, h) podrobný popis způsobu zajištění zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností a informování konečných uživatelů a doklady o něm, včetně doložení zajištění plnění povinností výrobce stanovených tímto zákonem a 	32012L0019	Čl. 16 odst. 2	<p>Členské státy zajistí, aby:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) každý výrobce nebo každý zplnomocněný zástupce určený podle článku 17 byl náležitě registrován a měl možnost po internetu zadat do vnitrostátních registrů veškeré relevantní informace zohledňující činnosti tohoto výrobce v daném členském státě; b) každý výrobce nebo každý zplnomocněný zástupce určený podle článku 17 při registraci poskytl informace uvedené v části A přílohy X a zavázal se je náležitě aktualizovat; c) každý výrobce nebo každý zplnomocněný zástupce určený podle článku 17 poskytoval informace uvedené v části B přílohy X; d) s cílem usnadnit registraci výrobců nebo zplnomocněných zástupců určených podle článku 17 ve všech členských státech vnitrostátní registry odkazovaly na svých internetových stránkách na další vnitrostátní registry.

	i) způsob zajištění financování činností podle písmene h) nejméně v rozsahu požadovaném tímto zákonem a doklady o něm.			
		32012L0019	Příloha X, část A	<p>Informace předkládané při registraci:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Název a adresa výrobce nebo zplnomocněného zástupce určeného podle článku 17 (poštovní směrovací číslo a místo, název ulice a číslo, země, telefonní a faxové číslo, e-mail a kontaktní osoba). V případě zplnomocněného zástupce ve smyslu článku 17 rovněž kontaktní údaje výrobce, kterého zastupuje. 2. Vnitrostátní identifikační kód výrobce, včetně evropského daňového čísla nebo vnitrostátního daňového čísla. 3. Kategorie EEZ stanovené v příloze I nebo III. 4. Druh EEZ (domácí spotřebiče nebo zařízení jiná než domácí spotřebiče). 5. Značka EEZ. 6. Informace o způsobu, jakým výrobce plní své povinnosti: individuální nebo kolektivní systém, včetně informací o finanční záruce. 7. Použitý způsob prodeje (například prodej na dálku). 8. Prohlášení o pravdivosti uvedených informací.
		32006L0066	Příloha IV, bod 2	Informace poskytované výrobcí

		ve znění 32013L0056		<p>Výrobci baterií a akumulátorů poskytují registračním orgánům tyto informace:</p> <p>i) jméno výrobce a případné obchodní značky, pod nimiž v daném členském státě působí,</p> <p>ii) adresa/adresy výrobce: poštovní směrovací číslo a místo, název ulice a číslo domu, země, internetová adresa (URL), telefonní číslo, a jsou-li k dispozici, kontaktní osoba, faxové číslo a adresa elektronické pošty výrobce,</p> <p>iii) údaje o typu baterií a akumulátorů, které výrobce uvádí na trh: přenosné baterie a akumulátory, průmyslové baterie a akumulátory nebo automobilové baterie a akumulátory,</p> <p>iv) informace o tom, jak výrobce plní své povinnosti: prostřednictvím individuálního nebo kolektivního systému,</p> <p>v) datum žádosti o registraci,</p> <p>vi) vnitrostátní identifikační kód výrobce, včetně evropského daňového čísla nebo vnitrostátního daňového čísla (volitelný údaj),</p> <p>vii) prohlášení o pravdivosti poskytnutých informací. Pro účely registrace podle bodu 1 druhého odstavce nejsou výrobci baterií a akumulátorů povinni poskytovat žádné další informace než údaje uvedené v bodě 2 podbodech i) až vii).</p>
		32019R0290	Čl. 1 odst. 2 a 2	<p>1. Členské státy zajistí, aby se v registrech vytvořených podle čl. 16 odst. 1 směrnice 2012/19/EU:</p> <p>a) pro registraci výrobců používal formát stanovený v příloze I části A;</p>

				<p>b) pro registraci zplnomocněných zástupců používal formát stanovený v příloze I části B.</p> <p>2. Členské státy vyžadují, aby uváděné klíčové údaje byly jako takové ve formátech stanovených v příloze I.</p> <p>Členské státy mohou vyžadovat, aby uváděné dodatečné klíčové údaje byly jako takové ve formátech stanovených v příloze I.</p>
§ 23 odst. 1	(1) Osoba zapsaná v Seznamu výrobců provádí dálkovým přístupem změny údajů uvedených v § 21 odst. 4, s výjimkou údajů, jejichž změny provádí ministerstvo podle odstavce 5 (...).	32012L0019	Čl. 16 odst. 2 písm. a) a b)	<p>Členské státy zajistí, aby:</p> <p>a) každý výrobce nebo každý zplnomocněný zástupce určený podle článku 17 byl náležitě registrován a měl možnost po internetu zadat do vnitrostátních registrů veškeré relevantní informace zohledňující činnosti tohoto výrobce v daném členském státě;</p> <p>b) každý výrobce nebo každý zplnomocněný zástupce určený podle článku 17 při registraci poskytl informace uvedené v části A přílohy X a zavázal se je náležitě aktualizovat;</p>
§ 23 odst. 3	(3) Změnu údajů je osoba zapsaná v Seznamu výrobců povinna provést podle odstavce 1 nebo oznámit ministerstvu do 30 dnů ode dne, kdy nastala skutečnost, která tuto změnu odůvodňuje.	32012L0019	Čl. 16 odst. 2 písm. b)	<p>Členské státy zajistí, aby:</p> <p>(...)</p> <p>každý výrobce nebo každý zplnomocněný zástupce určený podle článku 17 při registraci poskytl informace uvedené v části A přílohy X a zavázal se je náležitě aktualizovat;</p>
		32006L0066 ve znění 32013L0056	Příloha IV, bod 4	<p>Změna registračních údajů</p> <p>Členské státy zajistí, aby výrobci o každé změně údajů poskytnutých podle bodu 2 podbodů i) až vii) do jednoho měsíce informovali příslušný registrační orgán.</p>
§ 24 odst. 1	Osoba zapsaná v Seznamu je povinna oznámit ministerstvu, že zanikly důvody pro její zápis v Seznamu, do 30 dnů ode dne, kdy tato skutečnost nastala. (...)	32006L0066 ve znění 32013L0056	Příloha IV, bod 5	Zrušení registrace

				Pokud výrobci přestanou být výrobci v některém členském státě, zruší svou registraci tím, že o této skutečnosti informují příslušný registrační orgán.
§ 27 odst. 1	<p>(1) Výrobce je povinen vést evidenci</p> <p>a) množství vybraných výrobků, které uvedl na trh, a to v hmotnostních jednotkách a kusech,</p> <p>b) osob, které pro výrobce zajišťují zpětný odběr, přepravu, zpracování či jiné nakládání se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností v obdobném rozsahu údajů, jaký je stanoven v § 26 písm. a) až c); u osob, které pro výrobce zajišťují zpracování, se vede také identifikační číslo a adresa zařízení ke zpracování výrobků s ukončenou životností, a</p> <p>c) toku zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností od místa zpětného odběru až po jejich konečné využití, včetně přípravy k opětovnému použití, nebo odstranění.</p>	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. c))	<p>1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy:</p> <p>(...)</p> <p>c) zajistí, aby byl zaveden systém podávání zpráv za účelem sběru údajů o výrobcích uváděných na trh členského státu výrobci, na něž se vztahuje rozšířená odpovědnost výrobce, a údajů o sběru a zpracování odpadů vzniklých z těchto výrobků, v příslušných případech s upřesněním toků odpadních materiálů, jakož i jiných údajů relevantních pro účely písmene b);</p>
§ 27 odst. 1 písm. c)	<p>Výrobce je povinen vést evidenci</p> <p>(...)</p> <p>c) toku zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností od místa zpětného odběru až po jejich konečné využití, včetně přípravy k opětovnému použití, nebo odstranění.</p>	32012L0019	Čl. 11 odst. 4	<p>Členské státy zajistí, aby výrobci nebo třetí osoby jednající jejich jménem vedli pro účely výpočtu minimálních cílů záznamy o hmotnosti OEEZ, jejich konstrukčních částech, materiálech nebo látkách při výstupu ze sběrného zařízení, při vstupu do zpracovatelského zařízení a výstupu z něho a při vstupu do zařízení na využití, recyklaci či přípravu k opětovnému použití.</p> <p>Členské státy také zajistí, aby pro účely odstavce 6 byly vedeny záznamy o hmotnosti výrobků a materiálů při výstupu ze zařízení na využití, recyklaci nebo přípravu k opětovnému použití.</p>
§ 28 odst. 1	<p>(1) Výrobce je povinen zpracovat roční zprávu o plnění povinností stanovených pro zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění výrobků s ukončenou životností za uplynulý kalendářní rok (dále jen „roční zpráva o výrobcích s ukončenou životností“) a tuto zprávu do 31. března následujícího kalendářního roku zaslat ministerstvu.</p>	32012L0019	Čl. 7 odst. 2	<p>S cílem stanovit, zda bylo dosaženo minimální úrovně sběru, zajistí členské státy, aby jim byly bezplatně předávány informace o OEEZ sebraných tříděným sběrem podle článku 5 zahrnující alespoň informace o OEEZ, která:</p>

				<p>a) obdržela sběrná a zpracovatelská zařízení;</p> <p>b) obdrželi distributoři;</p> <p>c) formou tříděného sběru sebrali výrobci nebo třetí osoby jednající jejich jménem.</p>
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. c))	<p>1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy:</p> <p>(...)</p> <p>c) zajistí, aby byl zaveden systém podávání zpráv za účelem sběru údajů o výrobcích uváděných na trh členského státu výrobcí, na něž se vztahuje rozšířená odpovědnost výrobce, a údajů o sběru a zpracování odpadů vzniklých z těchto výrobků, v příslušných případech s upřesněním toků odpadních materiálů, jakož i jiných údajů relevantních pro účely písmene b);</p>
§ 28 odst. 3	(3) Ministerstvo stanoví vyhláškou obsahové náležitosti a rozsah roční zprávy o výrobcích s ukončenou životností.	32019R0290	Čl. 2 odst. 1 a 2	<p>1. Členské státy zajistí, aby registry vytvořené na základě čl. 16 odst. 1 směrnice 2012/19/EU používaly formát stanovený v příloze II pro podávání zpráv o údajích o EEZ uvedených na jejich trhy výrobci nebo jejich zplnomocněnými zástupci, pokud jsou určeni podle článku 17 směrnice 2012/19/EU.</p> <p>2. Členské státy vyžadují, aby uváděné klíčové údaje byly jako takové ve formátu stanoveném v příloze II.</p> <p>Členské státy mohou vyžadovat, aby uváděné dodatečné klíčové údaje byly jako takové ve formátu stanoveném v příloze II.</p>
		32012L0019	Čl. 8 odst. 3	<p>Členské státy zajistí, aby výrobci nebo třetí osoby jednající jejich jménem zřídili systémy zajišťující využití OEEZ, a to za uplatnění nejlepších dostupných technik. Tyto systémy mohou výrobci zřídít samostatně nebo kolektivně. Členské státy zajistí, aby každé zařízení nebo podnik, který provádí sběr nebo zpracování,</p>

				skladoval a zpracovával OEEZ v souladu s technickými požadavky stanovenými v příloze VIII.
§ 31 odst. 1 a 2	<p>(1) Výrobce, který plní své povinnosti v individuálním systému, je povinen před uvedením vybraného výrobku na trh poskytnout dostatečnou kauci zajišťující nakládání s výrobky s ukončenou životností, nestanoví-li tento zákon jinak. Kauce je dostatečná, pokud dosahuje nejméně 20 % ročních nákladů daného výrobce na zajištění zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností. Jde-li o výrobce solárních panelů uvedených na trh ode dne 1. ledna 2013, musí kauce dosahovat minimálně výše určené způsobem stanoveným vyhláškou ministerstva.</p> <p>(2) Výrobce poskytuje kauci složením peněžních prostředků na zvláštní vázaný účet, který je povinen za tím účelem zřídit v České republice u banky nebo u pobočky zahraniční banky se sídlem v členském státě Evropské unie.</p>	32012L0019	Čl. 12 odst. 3	<p>U výrobků uvedených na trh po 13. srpnu 2005 odpovídá každý výrobce za financování postupů uvedených v odstavci 1 týkajících se odpadů z vlastních výrobků. Výrobci mají možnost plnit tuto povinnost buď samostatně, nebo zapojením do kolektivního systému.</p> <p>Členské státy zajistí, aby každý výrobce při uvedení výrobku na trh poskytl záruku, že bude zajištěno financování nakládání se všemi těmito OEEZ, a aby výrobci jasně označili své výrobky v souladu s čl. 15 odst. 2. Uvedená záruka musí zajišťovat financování postupů uvedených v odstavci 1 týkajících se tohoto výrobku. Záruka může mít formu účasti výrobce na vhodných systémech financování nakládání s OEEZ, pojištění recyklace nebo vázaného bankovního účtu.</p>
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 3 (Čl. 8a odst. 3 písm. c))	<p>3. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby každý výrobce nebo organizace vykonávající povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců:</p> <p>(...)</p> <p>c) měli potřebné finanční prostředky nebo finanční a organizační prostředky pro splnění svých povinností týkajících se rozšířené odpovědnosti výrobce;</p>
§ 32 odst. 1	<p>(1) Peněžní prostředky tvořící kauci mohou být použity pouze se souhlasem ministerstva k zajištění financování zpětného odběru, zpracování a využití nebo odstranění výrobků s ukončenou životností, které výrobce uvedl na trh. Peněžní prostředky tvořící kauci nejsou součástí majetkové podstaty výrobce podle zákona upravujícího úpadek a způsoby jeho řešení a nelze je postihnout výkonem rozhodnutí a exekucí.</p>	32012L0019	Čl. 12 odst. 3	<p>U výrobků uvedených na trh po 13. srpnu 2005 odpovídá každý výrobce za financování postupů uvedených v odstavci 1 týkajících se odpadů z vlastních výrobků. Výrobci mají možnost plnit tuto povinnost buď samostatně, nebo zapojením do kolektivního systému.</p> <p>Členské státy zajistí, aby každý výrobce při uvedení výrobku na trh poskytl záruku, že bude zajištěno financování nakládání se všemi těmito OEEZ, a aby výrobci jasně označili své výrobky v souladu s čl. 15 odst. 2. Uvedená záruka musí zajišťovat financování postupů uvedených v odstavci 1 týkajících se tohoto</p>

				výrobku. Záruka může mít formu účasti výrobce na vhodných systémech financování nakládání s OEEZ, pojištění recyklace nebo vázaného bankovního účtu.
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 3 (Čl. 8a odst. 3 písm. c))	3. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby každý výrobce nebo organizace vykonávající povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců: (...) c) měli potřebné finanční prostředky nebo finanční a organizační prostředky pro splnění svých povinností týkajících se rozšířené odpovědnosti výrobce;
§ 35 odst. 2 písm. b)	(2) Oprávnění k provozování kolektivního systému lze vydat pouze za předpokladu, že (...) b) společníky nebo akcionáři (dále jen „společník“) žadatele jsou výhradně výrobci toho druhu vybraných výrobků, pro který žadatel hodlá zajišťovat kolektivní plnění povinností podle tohoto zákona, nebo korporace soukromého práva sdružující výhradně výrobce toho druhu vybraných výrobků, pro který žadatel hodlá zajišťovat kolektivní plnění povinností podle tohoto zákona, s výjimkou elektrozařízení, v jejichž případě může být společníkem žadatele též osoba uvedená v § 61 odst. 2 větě první, a s výjimkou kolektivního systému pro solární panely podle § 57,	32012L0019	Čl. 5 odst. 2 písm. d)	Pokud jde o OEEZ z domácností, zajistí členské státy, aby: (...) aniž jsou dotčena písmena a), b) a c), bylo výrobcům povoleno zřídit a provozovat samostatné nebo kolektivní systémy zpětného odběru OEEZ z domácností za předpokladu, že jsou v souladu s cíli této směrnice;
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. a))	1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy: a) jasně vymezí úlohy a povinnosti všech příslušných zúčastněných subjektů, včetně výrobců uvádějících výrobky na trh členského státu, organizací vykonávajících povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců, soukromých nebo veřejných zpracovatelů odpadu, místních orgánů a v příslušných případech provozovatelů zařízení pro opětovné použití a přípravu k opětovnému použití a podniků sociální ekonomiky;
§ 35 odst. 2 písm. j)	(2) Oprávnění k provozování kolektivního systému lze vydat pouze za předpokladu, že (...)	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 3 (Čl. 8a odst. 3 písm. c))	3. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby každý výrobce nebo organizace vykonávající povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců:

	j) žadatel doloží, že má dostatečné finanční zdroje na zajištění řádného a dlouhodobého financování projektu zajišťování kolektivního plnění podle odstavce 4, a			(...) c) měli potřebné finanční prostředky nebo finanční a organizační prostředky pro splnění svých povinností týkajících se rozšířené odpovědnosti výrobce;
§ 35 odst. 4	(4) Výše finančních zdrojů v zájmu řádného a dlouhodobého financování projektu zajišťování kolektivního plnění se považuje za dostatečnou, jestliže odráží rozsah zamýšlené činnosti provozovatele kolektivního systému s ohledem na druh a skupiny vybraných výrobků, pro které žadatel hodlá zajišťovat kolektivní plnění povinností podle tohoto zákona. Výše finančních zdrojů musí vždy umožňovat žadateli pokrýt okamžitě alespoň 25 % předpokládaných ročních nákladů na provozování kolektivního systému v plánovaném rozsahu, zejména s ohledem na předpokládané množství vybraných výrobků uvedených výrobcí na trh a předpokládané množství zpětně odebraných a zpracovaných výrobků s ukončenou životností.	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 3 (Čl. 8a odst. 3 písm. c))	3. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby každý výrobce nebo organizace vykonávající povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců: (...) c) měli potřebné finanční prostředky nebo finanční a organizační prostředky pro splnění svých povinností týkajících se rozšířené odpovědnosti výrobce;
§ 39 odst. 1	(1) Seznam vydaných oprávnění k provozování kolektivního systému a rozhodnutí o jejich změnách nebo zrušení, jakož i obsah těchto oprávnění a rozhodnutí, s výjimkou údajů, které jsou předmětem obchodního tajemství, nebo osobních údajů, zveřejňuje ministerstvo způsobem umožňujícím dálkový přístup.	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 8 (Čl. 8a odst. 8)	8. Poskytováním informací veřejnosti podle tohoto článku není dotčeno zachování důvěrnosti obchodně citlivých informací v souladu s příslušným unijním a vnitrostátním právem.
§ 44 odst. 2	(2) Podmínky smluv o kolektivním plnění včetně výše příspěvků musí provozovatel kolektivního systému stanovit pro všechny výrobce jednotně a tak, aby žádní výrobci nebo skupiny výrobců určitého typu nebo značky vybraných výrobků nebyli neodůvodněně zvýhodněni či znevýhodněni v hospodářské soutěži. Ekomodulace přitom nepředstavuje neodůvodněné zvýhodnění či znevýhodnění v hospodářské soutěži.	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. d))	1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy: (...) d) zajistí rovné zacházení s výrobcí bez ohledu na jejich původ nebo velikost, aniž by na výrobce malých množství výrobků, včetně malých a středních podniků, kladl nepřiměřenou regulační zátěž.

		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 4 (Čl. 8a odst. 4 písm. b))	b) byly v případě kolektivního plnění rozšířené odpovědnosti výrobce upravovány, pokud je to možné, pro jednotlivé výrobky nebo skupiny podobných výrobků, a to zejména se zohledněním jejich trvanlivosti, opravitelnosti, opětovné použitelnosti a recyklovatelnosti a přítomnosti nebezpečných látek, čímž se přihlíží k jejich životnímu cyklu a zohledňují se požadavky stanovené příslušným právem Unie, a pokud možno na základě harmonizovaných kritérií, aby bylo zajištěno řádné fungování vnitřního trhu,
§ 44 odst. 4	(4) Vzor smlouvy o kolektivním plnění včetně sazeb pro výpočet jakýchkoliv peněžitých plnění na základě této smlouvy je provozovatel kolektivního systému povinen zveřejnit na svých internetových stránkách nejpozději v den, kdy takový vzor smlouvy poprvé použije.	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. d))	1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy: (...) d) zajistí rovné zacházení s výrobcí bez ohledu na jejich původ nebo velikost, aniž by na výrobce malých množství výrobků, včetně malých a středních podniků, kladl nepřiměřenou regulační zátěž.
§ 44 odst. 6 písm. a)	(6) Provozovatel kolektivního systému je dále povinen a) provádět ekomodulaci u vybraných výrobků, u kterých je to možné, přičemž se přihlíží k jejich životnímu cyklu,	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 4 (Čl. 8a odst. 4 písm. b))	4. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby finanční příspěvky hrazené výrobcí za účelem dodržení jejich povinností spojených s rozšířenou odpovědností výrobce: (...) b) byly v případě kolektivního plnění rozšířené odpovědnosti výrobce upravovány, pokud je to možné, pro jednotlivé výrobky nebo skupiny podobných výrobků, a to zejména se zohledněním jejich trvanlivosti, opravitelnosti, opětovné použitelnosti a recyklovatelnosti a přítomnosti nebezpečných látek, čímž se přihlíží k jejich životnímu cyklu a zohledňují se požadavky stanovené příslušným právem Unie, a pokud možno na základě harmonizovaných kritérií, aby bylo zajištěno řádné fungování vnitřního trhu,
§ 44 odst. 6 písm. b)	(6) Provozovatel kolektivního systému je dále povinen (...)	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 3 (Čl.	3. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby každý výrobce nebo organizace vykonávající

	<p>b) zveřejňovat na svých internetových stránkách informace o vlastnické struktuře s uvedením podílů společníků na základním kapitálu nebo poměru vkladu k základním kapitálu v procentech, jména a příjmení členů orgánů provozovatele kolektivního systému, sazebníky peněžních příspěvků spojených se zajišťováním kolektivního plnění povinností výrobců podle tohoto zákona, hrazených výrobcí za jednotlivý vybraný výrobek nebo hmotnostní jednotku vybraných výrobků uvedených na trh a informace o postupu výběru osob poskytujících služby v oblasti nakládání s výrobky s ukončenou životností; provozovatel kolektivního systému je povinen zveřejňované údaje aktualizovat nejpozději do 45 dnů od jejich změny a</p>		<p>8a odst. 3 písm. e))</p>	<p>povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců:</p> <p>(...)</p> <p>e) zveřejňovali informace o dosahování cílů v oblasti nakládání s odpady podle odst. 1 písm. b) a v případě kolektivního plnění povinností rozšířené odpovědnosti výrobce rovněž informace o:</p> <p>i) svém vlastníkovi a členech;</p> <p>ii) finančních příspěvcích hrazených výrobcí za prodanou jednotku nebo za tunu výrobku uvedeného na trh a</p> <p>iii) postupu výběru provozovatelů pro nakládání s odpady</p>
<p>§ 44 odst. 6 písm. c)</p>	<p>(6) Provozovatel kolektivního systému je dále povinen (...)</p> <p>c) zabezpečit, aby výše peněžních příspěvků stanovovaných výrobcům za účelem zajištění kolektivního plnění nepřesahovala náklady nezbytné na poskytování služeb nakládání s výrobky s ukončenou životností nákladově účinným způsobem, přičemž rezerva podle § 48 se považuje za nezbytný náklad; takto vzniklé náklady rozdělí provozovatel kolektivního systému mezi osoby poskytující služby v oblasti nakládání s výrobky s ukončenou životností způsobem umožňujícím kontrolu ze strany ministerstva.</p>	<p>32018L0851</p>	<p>Čl. 1 odst. 9 bod 4 (Čl. 8a odst. 4 písm. c))</p>	<p>4. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby finanční příspěvky hrazené výrobcí za účelem dodržení jejich povinností spojených s rozšířenou odpovědností výrobce:</p> <p>c) nepřesahovaly náklady nezbytné na poskytování služeb nakládání s odpady nákladově účinným způsobem. Tyto náklady se mezi dotyčné subjekty rozdělí transparentním způsobem.</p>
<p>§ 44 odst. 7</p>	<p>(7) Provozovatel kolektivního systému zašle ministerstvu zprávu o plnění povinnosti stanovené v odstavci 6 písm. c) za uplynulý kalendářní rok vyhotovenou jeho kontrolním orgánem nejpozději do 6 měsíců od skončení tohoto kalendářního roku.</p>	<p>32018L0851</p>	<p>Čl. 1 odst. 9 bod 4 [Čl. 8a odst. 4 písm. c)]</p>	<p>4. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby finanční příspěvky hrazené výrobcí za účelem dodržení jejich povinností spojených s rozšířenou odpovědností výrobce:</p> <p>c) nepřesahovaly náklady nezbytné na poskytování služeb nakládání s odpady nákladově účinným</p>

				způsobem. Tyto náklady se mezi dotyčné subjekty rozdělí transparentním způsobem.
§ 46	<p style="text-align: center;">§ 46</p> <p style="text-align: center;">Hospodaření provozovatele kolektivního systému</p> <p>(1) Provozovatel kolektivního systému zajišťuje provoz a financování kolektivního systému na základě příspěvků výrobců, se kterými uzavřel smlouvu o kolektivním plnění. Příspěvky jsou stanoveny provozovatelem kolektivního systému v závislosti na typu, hmotnosti, objemu a ekomodulaci vybraných výrobků, které výrobce uvádí na trh.</p> <p>(2) Provozovatel kolektivního systému nesmí rozdělovat zisk nebo jiné vlastní zdroje. Rozhodnutí učiněné s tím v rozporu nevyvolává právní účinky.</p> <p>(3) Peněžní prostředky získané z příspěvků výrobců podle odstavce 1 a výnosy z nich smí provozovatel kolektivního systému použít výhradně k financování zajišťování činností podle § 40 odst. 1 písm. a) až c) a na tvorbu rezervy podle § 48.</p> <p>(4) Provozovatel kolektivního systému je povinen hospodařit s peněžními prostředky získanými z příspěvků výrobců a s výnosy z nich odděleně od jakýchkoliv jiných peněžních prostředků a tak, aby byla zajištěna kontrolovatelnost nakládání s nimi.</p>	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 4 (Čl. 8a odst. 4 písm. a))	<p>4. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby finanční příspěvky hrazené výrobcí za účelem dodržení jejich povinností spojených s rozšířenou odpovědností výrobce:</p> <p>a) pokrývaly u výrobků, jež výrobci uvádějí na trh v dotčeném členském státě, tyto náklady:</p> <p>— náklady na tříděný sběr odpadů a na jejich následnou přepravu a zpracování, včetně zpracování, které je nezbytné pro dodržení cílů Unie týkajících se nakládání s odpady, a náklady nezbytné ke splnění ostatních cílů uvedených v odst. 1 písm. b) se zohledněním příjmů z opětovného použití, z prodeje druhotných surovin získaných z jejich výrobků a z nerozdělených uložených plateb,</p> <p>— náklady na poskytování odpovídajících informací držitelům odpadů v souladu s odstavcem 2,</p> <p>— náklady na shromažďování a vykazování údajů v souladu s odst. 1 písm. c).</p> <p>Toto písmeno se nepoužije na systémy rozšířené odpovědnosti výrobce zavedené směrnicí 2000/53/ES, 2006/66/ES nebo 2012/19</p>
§ 47 odst. 1	<p>(1) Provozovatel kolektivního systému v případě, že se vybraný výrobek nestane na území České republiky odpadem, vrátí obdržенý příspěvek výrobce na zajištění nakládání s tímto výrobkem po ukončení jeho životnosti osobě, která prokáže, že vybraný výrobek po uvedení na trh v České republice dodala do jiného členského státu nebo vyvezla do jiného než členského státu. Není-li touto osobou výrobce,</p>	32012L0019	Čl. 12 odst. 5	<p>Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby byly vytvořeny vhodné mechanismy nebo postupy poskytování náhrad pro kompenzaci příspěvků výrobcům v případech, kdy jsou elektrická a elektronická zařízení přepravena k uvedení na trh mimo území dotyčného členského státu. Takové mechanismy nebo postupy mohou vytvořit výrobci nebo třetí osoby jednající jejich jménem.</p>

	může provozovatel kolektivního systému vyžadovat doložení souhlasu výrobce s vrácením příspěvku.			
§ 48 odst. 1 až 5	<p>(1) Provozovatel kolektivního systému je povinen vytvořit rezervu určenou na krytí budoucích nákladů na kolektivní plnění povinností výrobců, zohledňující finanční rizika s tím spojená, jejímž cílem je zajistit kontinuitu a dostupnost poskytování služeb ze strany provozovatele kolektivního systému (dále jen „rezerva“).</p> <p>(2) Provozovatel kolektivního systému vytváří rezervu ukládáním peněžních prostředků na zvláštní vázaný účet vedený v České republice u banky nebo u pobočky zahraniční banky se sídlem v jiném členském státě Evropské unie. Úroky z peněžních prostředků rezervy jsou její součástí.</p> <p>(3) Provozovatel kolektivního systému rezervu vytváří a v případě jejího čerpání doplňuje tak, aby po uplynutí 5 let od udělení oprávnění k provozování kolektivního systému dosahovala její výše k poslednímu dni každého účetního období nejméně 50 % celkových nákladů provozovatele kolektivního systému podle schválené účetní závěrky za předcházející účetní období. Do nákladů provozovatele kolektivního systému se pro účely tohoto ustanovení nezapočítávají zaplacená daň z příjmů a náklady na tvorbu rezervy.</p> <p>(4) Nedosažení minimální výše rezervy stanovené v odstavci 3 je přípustné za podmínky, že</p> <ul style="list-style-type: none"> a) v předcházejícím účetním období byla minimální výše rezervy dosažena a b) provozovatel kolektivního systému zajistí dosažení minimální výše rezervy v následujícím účetním období. <p>(5) Peněžní prostředky, které tvoří rezervu, mohou být použity pouze za účelem zajištění kolektivního plnění povinností</p>	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 3 (Čl. 8a odst. 3 písm. c))	<p>3. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby každý výrobce nebo organizace vykonávající povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců:</p> <p>(...)</p> <p>c) měli potřebné finanční prostředky nebo finanční a organizační prostředky pro splnění svých povinností týkajících se rozšířené odpovědnosti výrobce;</p>

	výrobců, s nimiž provozovatel kolektivního systému uzavřel smlouvu o kolektivním plnění. Peněžní prostředky rezervy nejsou součástí majetkové podstaty provozovatele kolektivního systému podle zákona upravujícího úpadek a způsoby jeho řešení a nelze je postihnout výkonem rozhodnutí a exekucí.			
§ 50 odst. 1 písm. b) až e)	<p>(1) Provozovatel kolektivního systému je povinen vést evidenci (...)</p> <p>b) množství vybraných výrobků uvedených na trh výrobcí, s nimiž má uzavřenou smlouvu o kolektivním plnění, a to v hmotnostních jednotkách a kusech,</p> <p>c) osob, které pro provozovatele kolektivního systému zajišťují zpětný odběr, přepravu, zpracování či jiné nakládání se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností v obdobném rozsahu údajů, jaký je stanoven v § 26 písm. a) až c); u osob, které pro provozovatele kolektivního systému zajišťují zpracování, se vede také identifikační číslo a adresa zařízení ke zpracování výrobků s ukončenou životností,</p> <p>d) míst zpětného odběru vykazovaných v Registru podle § 19 a příslušných smluv uzavřených mezi provozovatelem kolektivního systému a provozovatelem míst zpětného odběru a</p> <p>e) toku zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností od místa zpětného odběru až po jejich konečné využití, včetně přípravy k opětovnému použití, nebo odstranění.</p>	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. c))	<p>1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy:</p> <p>(...)</p> <p>c) zajistí, aby byl zaveden systém podávání zpráv za účelem sběru údajů o výrobcích uváděných na trh členského státu výrobcí, na něž se vztahuje rozšířená odpovědnost výrobce, a údajů o sběru a zpracování odpadů vzniklých z těchto výrobků, v příslušných případech s upřesněním toků odpadních materiálů, jakož i jiných údajů relevantních pro účely písmene b);</p>
§ 50 odst. 1 písm. e)	<p>(1) Provozovatel kolektivního systému je povinen vést evidenci (...)</p> <p>e) toku zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností od místa zpětného odběru až po jejich konečné využití, včetně přípravy k opětovnému použití, nebo odstranění.</p>	32012L0019	Čl. 11 odst. 4	<p>Členské státy zajistí, aby výrobci nebo třetí osoby jednající jejich jménem vedli pro účely výpočtu minimálních cílů záznamy o hmotnosti OEEZ, jejich konstrukčních částech, materiálech nebo látkách při výstupu ze sběrného zařízení, při vstupu do zpracovatelského zařízení a výstupu z něho a při vstupu do zařízení na využití, recyklaci či přípravu k opětovnému použití.</p> <p>Členské státy také zajistí, aby pro účely odstavce 6 byly vedeny záznamy o hmotnosti výrobků a materiálů při výstupu ze zařízení na využití, recyklaci nebo přípravu k opětovnému použití.</p>

<p>§ 50 odst. 4</p>	<p>(4) Zajišťuje-li osoba podle odstavce 1 písm. c) zpětný odběr, přepravu, zpracování či jiné nakládání se zpětně odebranými výrobky s ukončenou životností pro provozovatele kolektivního systému a současně pro jiného výrobce nebo provozovatele kolektivního systému, je povinna vykázt údaje týkající se výrobku s ukončenou životností pouze jednou tak, aby nedocházelo ke zdvojování údajů.</p>	<p>32018L0851</p>	<p>Čl. 1 odst. 9 bod 3 (Čl. 8a odst. 3 písm. d) bod ii))</p>	<p>3. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby každý výrobce nebo organizace vykonávající povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců:</p> <p>(...)</p> <p>d) zavedli odpovídající mechanismus vnitřní kontroly, podporovaný v příslušných případech pravidelnými nezávislými audity, za účelem hodnocení:</p> <p>(...)</p> <p>ii) kvality údajů shromažďovaných a vykazovaných v souladu s odst. 1 písm. c) tohoto článku a s požadavky nařízení (ES) č. 1013/2006;</p>
<p>§ 51 odst. 1, 3 a odst. 6</p>	<p>(1) Provozovatel kolektivního systému je povinen zpracovat roční zprávu o výrobcích s ukončenou životností za všechny výrobce, s nimiž má uzavřenou smlouvu o kolektivním plnění, a tuto zprávu do 30. června následujícího roku zaslat ministerstvu.</p> <p>(3) Součástí roční zprávy o výrobcích s ukončenou životností jsou informace o hmotnosti vybraných výrobků uvedených na trh v uplynulém kalendářním roce každým jednotlivým výrobcem, který má s provozovatelem kolektivního systému uzavřenou smlouvu o kolektivním plnění. U elektrozařízení jsou tyto údaje dále rozděleny podle jednotlivých skupin elektrozařízení a u pneumatik podle jednotlivých skupin pneumatik; u baterií nebo akumulátorů jsou rozděleny podle toho, zda se jedná o přenosné, průmyslové nebo automobilové baterie nebo akumulátory.</p> <p>(6) Informace zaslané podle odstavce 2 a 3 tvoří obchodní tajemství provozovatele kolektivního systému.</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 7 odst. 2</p>	<p>S cílem stanovit, zda bylo dosaženo minimální úrovně sběru, zajistí členské státy, aby jim byly bezplatně předávány informace o OEEZ sebraných tříděným sběrem podle článku 5 zahrnující alespoň informace o OEEZ, která:</p> <p>a) obdržela sběrná a zpracovatelská zařízení;</p> <p>b) obdrželi distributoři;</p> <p>c) formou tříděného sběru sebrali výrobci nebo třetí osoby jednající jejich jménem.</p>

		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. c))	1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy: (...) c) zajistí, aby byl zaveden systém podávání zpráv za účelem sběru údajů o výrobcích uváděných na trh členského státu výrobcí, na něž se vztahuje rozšířená odpovědnost výrobce, a údajů o sběru a zpracování odpadů vzniklých z těchto výrobků, v příslušných případech s upřesněním toků odpadních materiálů, jakož i jiných údajů relevantních pro účely písmene b);
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 8 (Čl. 8a odst. 8)	8. Poskytováním informací veřejnosti podle tohoto článku není dotčeno zachování důvěrnosti obchodně citlivých informací v souladu s příslušným unijním a vnitrostátním právem.
§ 51 odst. 7	(7) Ministerstvo stanoví vyhláškou obsah roční zprávy o výrobcích s ukončenou životností.	32019R0290	Čl. 2 odst. 1 a 2	1. Členské státy zajistí, aby registry vytvořené na základě čl. 16 odst. 1 směrnice 2012/19/EU používaly formát stanovený v příloze II pro podávání zpráv o údajích o EEZ uvedených na jejich trhy výrobci nebo jejich zplnomocněnými zástupci, pokud jsou určeni podle článku 17 směrnice 2012/19/EU. 2. Členské státy vyžadují, aby uváděné klíčové údaje byly jako takové ve formátu stanoveném v příloze II. Členské státy mohou vyžadovat, aby uváděné dodatečné klíčové údaje byly jako takové ve formátu stanoveném v příloze II.
§ 53 odst. 1 až 5	(1) Provozovatel kolektivního systému je povinen mít řádnou nebo mimořádnou účetní závěrku ověřenou auditorem. (2) Provozovatel kolektivního systému je povinen zajistit, aby auditor provedl ověření	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 3 (Čl. 8a odst. 3 písm. d))	3. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby každý výrobce nebo organizace vykonávající povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců: (...)

	<p>a) správnosti a úplnosti údajů o množství vybraných výrobků uvedených na trh, které výrobci vykážali provozovateli kolektivního systému podle § 45 odst. 1 písm. a),</p> <p>b) správnosti a úplnosti vedení evidencí podle § 50 odst. 1 písm. a) až c), a</p> <p>c) správnosti a úplnosti údajů o množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností podle § 50 odst. 1 písm. e).</p> <p>(3) Provozovatel kolektivního systému je dále povinen zajistit, aby auditor ověřil správnost a úplnost údajů o množství výrobků s ukončenou životností, které byly zpětně odebrány, svezeny, zpracovány nebo s nimiž bylo jiným způsobem nakládáno, včetně údajů o způsobu nakládání s těmito výrobky s ukončenou životností, vykázaných provozovateli kolektivního systému osobami uvedenými v § 50 odst. 1 písm. c).</p> <p>(4) Provozovatel kolektivního systému je povinen zajistit ověření podle odstavců 2 a 3 v každém kalendářním roce, ve kterém je oprávněn k provozování kolektivního systému. Zprávu o ověření účetní závěrky podle odstavce 1 a zprávu či zprávy o ověření podle odstavců 2 a 3 je provozovatel kolektivního systému povinen ministerstvu zaslat nejpozději do 6 měsíců od skončení ověřovaného období.</p> <p>(5) Výrobci a osoby uvedené v § 50 odst. 1 písm. c) jsou povinni poskytnout provozovateli kolektivního systému nezbytnou součinnost za účelem splnění jeho povinnosti stanovené v odstavcích 2 a 3.</p>			<p>d) zavedli odpovídající mechanismus vnitřní kontroly, podporovaný v příslušných případech pravidelnými nezávislými audity, za účelem hodnocení:</p> <p>i) svého finančního řízení včetně dodržování požadavků stanovených v odst. 4 písm. a) a b);</p> <p>ii) kvality údajů shromažďovaných a vykazovaných v souladu s odst. 1 písm. c) tohoto článku a s požadavky nařízení (ES) č. 1013/2006;</p>
§ 54	<p style="text-align: center;">§ 54</p> <p style="text-align: center;">Kontrola nad činností provozovatele kolektivního systému</p> <p>(1) Kontrolu nad činností provozovatele kolektivního systému provádí ministerstvo. V rámci kontroly nad činností provozovatele kolektivního systému je ministerstvo oprávněno kontrolovat rovněž plnění povinností a dodržování podmínek stanovených tímto zákonem společníkům provozovatele kolektivního systému. Provozovatel kolektivního systému je na vyžádání povinen předložit opis seznamu všech akcionářů, kteří jsou vlastníky akcií na jméno, ne starší než 15 dní.</p>	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 5 (Čl. 8a odst. 5 první a druhý pododstavec)	5. Členské státy vytvoří odpovídající rámec pro sledování plnění požadavků a jejich vymáhání, aby bylo zajištěno, že výrobci a organizace vykonávající povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců vykonávají své povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce, a to i v případě prodeje na dálku, že jsou náležitě využívány finanční prostředky a že všechny subjekty zapojené do provádění systému rozšířené odpovědnosti výrobce předkládají spolehlivé údaje.

	<p>(2) Zjistí-li ministerstvo v činnosti provozovatele kolektivního systému nedostatky, podle závažnosti a povahy zjištěného nedostatku může uložit provozovateli kolektivního systému, aby ve stanovené lhůtě zjednal nápravu.</p> <p>(3) Nedostatkem v činnosti provozovatele kolektivního systému se rozumí porušení povinnosti nebo nedodržení podmínek, které tento zákon stanoví provozovateli kolektivního systému, společníkům provozovatele kolektivního systému nebo výrobcům, kteří plní danou povinnost v kolektivním systému, nebo porušení podmínek stanovených v rozhodnutí o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému.</p> <p>(4) Zjistí-li ministerstvo, že provozovatel kolektivního systému nebo společník provozovatele kolektivního systému přestal splňovat některou z podmínek podle § 35 odst. 2 a 3 nutných pro vydání oprávnění k provozování kolektivního systému, s výjimkou podmínek podle § 35 odst. 2 písm. i) a j), uloží provozovateli kolektivního systému, aby ve stanovené lhůtě zjednal nápravu.</p>			<p>Pokud na území členského státu vykonává jménem výrobců povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce více organizací, tento členský stát určí alespoň jeden subjekt nezávislý na soukromých zájmech nebo pověří některý veřejný orgán, aby dohlížely nad prováděním povinností rozšířené odpovědnosti výrobce.</p>
§ 58	<p>Tato hlava se použije na všechna elektrozařízení, s výjimkou</p> <p>a) dopravních prostředků pro přepravu osob nebo zboží, kromě elektrických dvoukolových vozidel, pro která nebylo uděleno schválení typu podle zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, a</p> <p>b) elektrozařízení uvedených v § 2 odst. 3 písm. a) až i).</p>	32012L0019	Čl. 2 odst. 1	<p>Tato směrnice se použije na elektrická a elektronická zařízení (dále jen „EEZ“) takto:</p> <p>a) od 13. srpna 2012 do 14. srpna 2018 (přechodné období), s výhradou odstavce 3, na EEZ spadající do kategorií uvedených v příloze I. Příloha II obsahuje demonstrativní seznam EEZ spadajících do kategorií uvedených v příloze I;</p> <p>b) od 15. srpna 2018, s výhradou odstavců 3 a 4, na všechna EEZ. Všechna EEZ se zařadí do kategorií uvedených v příloze III. Příloha IV obsahuje nevyčerpávající seznam EEZ spadajících do kategorií uvedených v příloze III (otevřená oblast působnosti).</p>

<p>§ 59</p>	<p style="text-align: center;">§ 59</p> <p style="text-align: center;">Skupiny elektrozařízení</p> <p>(1) Každé elektrozařízení se zařadí do jedné ze skupin uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu.</p> <p>(2) Ministerstvo stanoví vyhláškou podskupiny elektrozařízení, které spadají do skupin elektrozařízení uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu.</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 2 odst. 1</p>	<p>Tato směrnice se použije na elektrická a elektronická zařízení (dále jen „EEZ“) takto:</p> <p>a) od 13. srpna 2012 do 14. srpna 2018 (přechodné období), s výhradou odstavce 3, na EEZ spadající do kategorií uvedených v příloze I. Příloha II obsahuje demonstrativní seznam EEZ spadajících do kategorií uvedených v příloze I;</p> <p>b) od 15. srpna 2018, s výhradou odstavců 3 a 4, na všechna EEZ. Všechna EEZ se zařadí do kategorií uvedených v příloze III. Příloha IV obsahuje nevyčerpávající seznam EEZ spadajících do kategorií uvedených v příloze III (otevřená oblast působnosti).</p>
<p>§ 60 písm. a)</p>	<p>Pro účely tohoto zákona se rozumí</p> <p>a) úroveň zpětného odběru odpadních elektrozařízení podíl vyjádřený v procentech vypočítaný tak, že se celková hmotnost odpadních elektrozařízení získaných výrobcem elektrozařízení zpětným odběrem v daném kalendářním roce, vynásobená počtem let, během nichž v rámci tříletého období ukončeného předcházejícím kalendářním rokem uváděl elektrozařízení na trh, dělí celkovou hmotností elektrozařízení, která výrobce uvedl na trh v předchozích třech kalendářních letech a která nebyla vyvezena nebo dodána do jiného členského státu (...)</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 7 odst. 1</p>	<p>Aniž je dotčen čl. 5 odst. 1, zajistí každý členský stát, aby byla uplatňována zásada odpovědnosti výrobce a aby na tomto základě byla každoročně dosažena minimální úroveň sběru. Od 2016 činí tato minimální úroveň sběru 45 %, počítáno na základě celkové hmotnosti OEEZ sebraných podle článků 5 a 6 v daném roce v dotčeném členském státě a vyjádřeno jako procentní podíl průměrné roční hmotnosti EEZ uvedených na trh v uvedeném členském státě v předchozích třech letech. Členské státy zajistí, aby se objem sebraných OEEZ v období od 2016 do 2019 postupně zvyšoval, dokud není dosaženo úrovně sběru stanovené ve druhém pododstavci.</p> <p>Od 2019 činí minimální úroveň sběru, které má být každoročně dosaženo, buď 65 % průměrné hmotnosti EEZ uvedených na trh v předchozích třech letech v dotčeném členském státě, anebo 85 % hmotnosti produkce OEEZ na území tohoto členského státu.</p> <p>Do 31. prosince 2015 se nadále uplatňuje úroveň tříděného sběru v průměru nejméně čtyř kilogramů OEEZ z domácností na osobu za rok nebo stejná úroveň hmotnosti OEEZ, jaká byla sebrána v dotčeném</p>

				<p>členském státě v průměru v předchozích třech letech, podle toho, která z těchto hodnot je vyšší.</p> <p>Členské státy si mohou stanovit ambicióznější úroveň tříděného sběru OEEZ a v takovém případě ji oznámí Komisi.</p>
§ 61 odst. 1 a 3	<p>(1) Výrobce elektrozařízení uvedený v § 3 odst. 1 písm. m) bodě 4 je povinen určit si za účelem plnění povinností stanovených tímto zákonem pověřeného zástupce podle § 11.</p> <p>(...)</p> <p>(3) Osoba usazená v České republice, která dodává elektrozařízení prostřednictvím prostředků komunikace na dálku³⁾ přímo konečným uživatelům v jiném členském státě, je povinna v souladu s právními předpisy tohoto členského státu určit si na základě písemného pověření svého pověřeného zástupce za účelem plnění povinností ve vztahu k tomuto elektrozařízení vyplývajících z právních předpisů tohoto členského státu.</p> <p>_____</p> <p>³⁾ § 1820 občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.</p>	32012L0019	Čl. 17 odst. 2	<p>Každý členský stát zajistí, aby výrobce podle čl. 3 odst. 1 písm. f) bodu iv) usazený na jeho území, který prodává EEZ do dalšího členského státu, v němž není usazen, určil zplnomocněného zástupce v tomto členském státě jako osobu, která na jeho území odpovídá za plnění povinností daného výrobce podle této směrnice.</p>
§ 61 odst. 2	<p>(2) Osoba usazená v jiném členském státě, která není současně usazena v České republice a prostřednictvím jiných dodavatelů uvádí na trh elektrozařízení, si může určit svého pověřeného zástupce podle § 11. (...)</p>	32012L0019	Čl. 17 odst. 1	<p>Každý členský stát zajistí, aby bylo výrobcí podle čl. 3 odst. 1 písm. f) bodů i) až iii) usazenému v jiném členském státě výjimkou z čl. 3 odst. 1 písm. f) bodů i) až iii) umožněno určit právnickou nebo fyzickou osobu usazenou na jeho území jako zplnomocněného zástupce, který na jeho území odpovídá za plnění povinností daného výrobce podle této směrnice.</p>
§ 62 odst. 1 a 3	<p>(1) Výrobce elektrozařízení je povinen zajistit, aby při uvedení na trh bylo elektrozařízení označeno pro účely zpětného odběru stanoveným grafickým symbolem. Není-li možné elektrozařízení takto označit vzhledem k jeho velikosti nebo</p>	32012L0019	Čl. 14 odst. 4	<p>S cílem minimalizovat odstraňování OEEZ jako netříděného komunálního odpadu a usnadnit jejich tříděný sběr členské státy zajistí, aby výrobci – pokud možno v souladu s evropskou normou EN 50419 (1) – správně označovali EEZ uvedená na trh symbolem</p>

	<p>funkci, označí se grafickým symbolem obal, návod k použití a záruční list elektrozařízení.</p> <p>(3) Ministerstvo stanoví vyhláškou</p> <p>a) vzor grafického symbolu pro označení elektrozařízení pro účely zpětného odběru podle odstavce 1 a (...)</p>			znázorněným v příloze IX. Ve výjimečných případech, kdy je to nezbytné vzhledem k velikosti nebo funkci výrobku, se tento symbol vytiskne na obal, na návod k použití a na záruční list EEZ.
§ 62 odst. 2 a 3	(2) Výrobce elektrozařízení zajistí, aby z označení elektrozařízení bylo patrné, že elektrozařízení bylo uvedeno na trh po 13. srpnu 2005.	32012L0019	Čl. 15 odst. 2	Aby mohlo být jednoznačně určeno datum uvedení EEZ na trh, zajistí členské státy, aby značka na EEZ specifikovala, že dané EEZ bylo uvedeno na trh po 13. srpnu 2005. K tomuto účelu se použije přednostně evropská norma EN 50419.
§ 63	<p style="text-align: center;">§ 63 Informace pro konečné uživatele</p> <p>Výrobce elektrozařízení určených k použití v domácnostech je povinen prostřednictvím posledních prodejců na vlastní náklady písemně informovat konečné uživatele o</p> <p>a) požadavku, aby odpadní elektrozařízení nebyla odstraňována jako netříděný komunální odpad, ale byla odevzdána na místech k tomu určených v souladu s tímto zákonem,</p> <p>b) způsobu zajištění zpětného odběru,</p> <p>c) úloze konečných uživatelů v opětovném použití elektrozařízení a recyklaci nebo jiném využití odpadních elektrozařízení,</p> <p>d) možných škodlivých vlivech nebezpečných látek obsažených v elektrozařízení na životní prostředí a zdraví lidí a</p> <p>e) významu grafického symbolu pro zpětný odběr podle § 62 odst. 1.</p>	32012L0019	Čl. 14 odst. 2 a 5	<p>2. Členské státy zajistí, aby byly uživatelům EEZ v domácnostech poskytnuty nezbytné informace o:</p> <p>a) požadavku neodstraňovat OEEZ jako netříděný komunální odpad a sbírat tato OEEZ do tříděného sběru;</p> <p>b) jim dostupných systémech vracení a sběru, čímž podpoří koordinaci informací o sběrných místech, jež jsou k dispozici, bez ohledu na to, který výrobce nebo jiný hospodářský subjekt je zřídil;</p> <p>c) příspěvku uživatelů k opětovnému použití, recyklaci nebo k jiným formám využití OEEZ;</p> <p>d) potenciálních účincích na životní prostředí a lidské zdraví v důsledku přítomnosti nebezpečných látek v EEZ;</p> <p>e) významu symbolu uvedeného v příloze IX.</p> <p>5. Členské státy mohou požadovat, aby výrobci nebo distributoři poskytovali některé nebo všechny informace uvedené v odstavcích 2, 3 a 4 například v návodu k použití, v místě prodeje a prostřednictvím informačních kampaní.</p>

<p>§ 65 odst. 1 písm. a)</p>	<p>Výrobce elektrozařízení je povinen a) zajistit bez vazby na koupi nových výrobků a bez nároku na úplatu zpětný odběr odpadních elektrozařízení pocházejících z domácností,</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 5 odst. 2 písm. a)</p>	<p>Pokud jde o OEEZ z domácností, zajistí členské státy, aby: byly zřízeny systémy, které umožní konečným držitelům a distributorům vrátit tento odpad z domácností přinejmenším bezplatně. Členské státy zajistí dostupnost a přístupnost nezbytných sběrných zařízení, zejména s přihlédnutím k hustotě obyvatelstva;</p>
<p>§ 65 odst. 1 písm. b)</p>	<p>Výrobce elektrozařízení je povinen (...) b) zajistit zpětný odběr jiných odpadních elektrozařízení než odpadních elektrozařízení pocházejících z domácností (dále jen „odpadní elektrozařízení nepocházející z domácností“)</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 5 odst. 5</p>	<p>Aniž je dotčen článek 13, zajistí členské státy, aby výrobci nebo třetí osoby jednající jejich jménem zabezpečili sběr OEEZ jiných než z domácností.</p>
<p>§ 65 odst. 1 písm. c)</p>	<p>Výrobce elektrozařízení je povinen (...) c) dosáhnout v každém kalendářním roce minimální úrovně zpětného odběru odpadních elektrozařízení v rozsahu stanoveném v příloze č. 2 k tomuto zákonu; (...)</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 7 odst. 1</p>	<p>Aniž je dotčen čl. 5 odst. 1, zajistí každý členský stát, aby byla uplatňována zásada odpovědnosti výrobce a aby na tomto základě byla každoročně dosažena minimální úroveň sběru. Od 2016 činí tato minimální úroveň sběru 45 %, počítáno na základě celkové hmotnosti OEEZ sebraných podle článků 5 a 6 v daném roce v dotčeném členském státě a vyjádřeno jako procentní podíl průměrné roční hmotnosti EEZ uvedených na trh v uvedeném členském státě v předchozích třech letech. Členské státy zajistí, aby se objem sebraných OEEZ v období od 2016 do 2019 postupně zvyšoval, dokud není dosaženo úrovně sběru stanovené ve druhém pododstavci.</p> <p>Od 2019 činí minimální úroveň sběru, které má být každoročně dosaženo, buď 65 % průměrné hmotnosti EEZ uvedených na trh v předchozích třech letech v dotčeném členském státě, anebo 85 % hmotnosti produkce OEEZ na území tohoto členského státu.</p> <p>Do 31. prosince 2015 se nadále uplatňuje úroveň tříděného sběru v průměru nejméně čtyř kilogramů OEEZ z domácností na osobu za rok nebo stejná úroveň</p>

				<p>hmotnosti OEEZ, jaká byla sebrána v dotyčném členském státě v průměru v předchozích třech letech, podle toho, která z těchto hodnot je vyšší.</p> <p>Členské státy si mohou stanovit ambicióznější úroveň tříděného sběru OEEZ a v takovém případě ji oznámí Komisi.</p>
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. b))	<p>1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy:</p> <p>b) v souladu s hierarchií způsobů nakládání s odpady stanoví cíle pro nakládání s odpady zaměřené na dosažení alespoň kvantitativních cílů, jež pro systém rozšířené odpovědnosti výrobce stanoví tato směrnice, směrnice 94/62/ES, 2000/53/ES, 2006/66/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU (*4), a stanoví další kvantitativní nebo kvalitativní cíle, které jsou považovány za relevantní z hlediska systému rozšířené odpovědnosti výrobce;</p>
§ 65 odst. 2	<p>(2) Za účelem splnění povinností podle odstavce 1 písm. a) a c) je výrobce elektrozařízení určených k použití v domácnostech povinen zřídit na vlastní náklady nejméně jedno veřejné místo zpětného odběru</p> <p>a) v každém vyšším územním samosprávném celku na 10 000 obyvatel tohoto vyššího územního samosprávného celku pro každou skupinu elektrozařízení podle přílohy č. 1 k tomuto zákonu, kterou uvádí na trh, přičemž místa zpětného odběru musí být v rámci každého vyššího územního samosprávného celku rovnoměrně rozmístěna,</p> <p>b) v každé obci, která o zřízení veřejného místa zpětného odběru projeví zájem</p>	32012L0019	Čl. 5 odst. 2 písm. a)	<p>Pokud jde o OEEZ z domácností, zajistí členské státy, aby:</p> <p>byly zřízeny systémy, které umožní konečným držitelům a distributorům vracet tento odpad z domácností přinejmenším bezplatně. Členské státy zajistí dostupnost a přístupnost nezbytných sběrných zařízení, zejména s přihlédnutím k hustotě obyvatelstva;</p>
		32008L0098 ve znění 32018L0851	Čl. 8a odst. 3 písm. a) a b) (Čl. 1 odst. 9 bod 3)	<p>3. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby každý výrobce nebo organizace vykonávající povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců:</p>

				<p>a) měli jasně stanovenou působnost z hlediska územního, výrokového a materiálového pokrytí, aniž by se omezovali na ty oblasti, v nichž je sběr odpadů a nakládání s nimi nejziskovější;</p> <p>b) zajistili přiměřenou dostupnost systémů sběru odpadů v oblastech uvedených v písmenu a);</p>
§ 65 odst. 3	<p>(3) Výrobce solárních panelů zajistí zpětný odběr solárních panelů, které jsou součástí solárních elektráren s celkovým instalovaným výkonem do 30 kWp, prostřednictvím sítě míst zpětného odběru o dostatečné četnosti a dostupnosti. Tyto podmínky se považují za splněné, pokud nejpozději k 31. prosinci 2024 je zřízeno alespoň jedno veřejné místo zpětného odběru, kde jsou takové solární panely odebírány, v každé obci, městském obvodu nebo městské části s počtem více než 10 000 obyvatel, ve kterých se nachází alespoň jedna solární elektrárna s celkovým instalovaným výkonem do 30 kWp.</p>	32008L0098 ve znění 32018L0851	Čl. 8a odst. 3 písm. a) a b) (Čl. 1 odst. 9 bod 3)	<p>3. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby každý výrobce nebo organizace vykonávající povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců:</p> <p>a) měli jasně stanovenou působnost z hlediska územního, výrokového a materiálového pokrytí, aniž by se omezovali na ty oblasti, v nichž je sběr odpadů a nakládání s nimi nejziskovější;</p> <p>b) zajistili přiměřenou dostupnost systémů sběru odpadů v oblastech uvedených v písmenu a);</p>
§ 66 odst. 1	<p>(1) Poslední prodejce elektrozařízení zajistí, aby konečný uživatel měl při nákupu elektrozařízení možnost bezplatně odevzdat ke zpětnému odběru odpadní elektrozařízení v místě prodeje nebo dodávky nového elektrozařízení, a to ve stejném počtu kusů prodáváného elektrozařízení podobného typu a použití.</p>	32012L0019	Čl. 5 odst. 2 písm. b)	<p>Pokud jde o OEEZ z domácností, zajistí členské státy, aby:</p> <p>(...)</p> <p>distributoři při dodávce nových výrobků zodpovídali za zajištění vrácení těchto odpadů distributorovi, a to přinejmenším bezplatně vždy jedno odpadní zařízení za jeden nový výrobek, pokud jde o zařízení rovnocenného typu, které plnilo stejnou funkci jako dodávaný výrobek. Členské státy se mohou odchýlit od tohoto ustanovení, pokud zajistí, že tak nebude vrácení OEEZ pro konečného držitele obtížnější a že pro něj zůstane bezplatné. Použijí-li členské státy tuto odchylku, uvědomí o tom Komisi;</p>
§ 66 odst. 2	<p>(2) Poslední prodejce elektrozařízení určených k použití v domácnostech dále zajistí, aby konečný uživatel měl možnost odevzdat bezplatně ke zpětnému odběru odpadní elektrozařízení pocházející z domácností, u něhož žádný z vnějších rozměrů nepřesahuje 25 cm, bez ohledu na výrobní značku a bez vázání na nákup zboží, v místě prodeje nového</p>	32012L0019	Čl. 5 odst. 2 písm. c)	<p>Pokud jde o OEEZ z domácností, zajistí členské státy, aby:</p> <p>(...)</p> <p>distributoři zajistili v maloobchodních prodejnách, v nichž prodejní plocha vyhrazená EEZ činí nejméně 400</p>

	elektrozařízení nebo v jeho bezprostřední blízkosti po celou provozní dobu, jestliže velikost prodejní plochy určené k prodeji elektrozařízení je alespoň 400 m ² .			m ² , nebo v jejich bezprostřední blízkosti bezplatný sběr velmi malých OEEZ (jejichž žádný vnější rozměr není větší než 25 cm) od konečných držitelů, aniž by to bylo podmíněno zakoupením EEZ rovnocenného typu, pokud posouzení neukáže, že jiné existující systémy sběru jsou s velkou pravděpodobností přinejmenším stejně účinné. Tato posouzení se zpřístupní veřejnosti. Sebraná OEEZ se náležitě zpracují v souladu s článkem 8;
§ 66 odst. 3 a 4	<p>(3) Poslední prodejce elektrozařízení je povinen písemně informovat konečného uživatele o možnostech zpětného odběru podle odstavců 1 a 2. Jsou-li odpadní elektrozařízení zpětně odebírána v místě prodeje nového elektrozařízení nebo v jeho bezprostřední blízkosti, je poslední prodejce povinen označit tato místa viditelně a čitelně informací o možnosti odevzdání odpadních elektrozařízení.</p> <p>(4) Poslední prodejce elektrozařízení určených k použití v domácnostech, u kterého výrobce nezřídil veřejné místo zpětného odběru a který nemá povinnost zajistit zpětný odběr odpadních elektrozařízení podle odstavce 1 nebo 2, je povinen umístit viditelně a čitelně ve svém prodejním místě informaci o tom, kde lze odpadní elektrozařízení pocházející z domácností odevzdat ke zpětnému odběru na území obce, městské části nebo městského obvodu podle místa prodeje. Pokud se na jejich území místo zpětného odběru nenachází, informuje o místě zpětného odběru v nejbližší obci, městské části nebo městském obvodě od svého místa prodeje.</p>	32012L0019	Čl. 14 odst. 2 písm. b)	Členské státy zajistí, aby byly uživatelům EEZ v domácnostech poskytnuty nezbytné informace o: (...) jim dostupných systémech vracení a sběru, čímž podpoří koordinaci informací o sběrných místech, jež jsou k dispozici, bez ohledu na to, který výrobce nebo jiný hospodářský subjekt je zřídil;
		32012L0019	Čl. 14 odst. 5	Členské státy mohou požadovat, aby výrobci nebo distributoři poskytovali některé nebo všechny informace uvedené v odstavcích 2, 3 a 4 například v návodu k použití, v místě prodeje a prostřednictvím informačních kampaní.
§ 66 odst. 5	(5) Poslední prodejce je povinen předat bez zbytečného odkladu odpadní elektrozařízení do systému zpětného odběru nebo zpracovateli odpadních elektrozařízení.	32012L0019	Čl. 5 odst. 4	Členské státy mohou vyžadovat, aby OEEZ uložená ve sběrných zařízeních podle odstavců 2 a 3 byla předána výrobcům nebo třetím osobám jednajícím jejich jménem nebo, pro účely přípravy k opětovnému použití, určeným zařízením nebo podnikům.

<p>§ 67 odst. 1 a 4</p>	<p>(1) Výrobce elektrozařízení je povinen umožnit oddělené soustředování zpětně odebraných odpadních elektrozařízení za účelem jejich přípravy k opětovnému použití v jím určeném místě zpětného odběru.</p> <p>(4) Výrobce zajistí přednostně opětovné použití elektrozařízení jako celku, jsou-li splněny podmínky stanovené v odstavci 3 a je-li to vhodné z hlediska zásad stanovených zákonem o odpadech pro uplatnění hierarchie odpadového hospodářství.</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 6 odst. 2</p>	<p>Členské státy zajistí, aby byly sběr a přeprava OEEZ sebraných tříděným sběrem prováděny způsobem umožňujícím optimální podmínky pro přípravu na opětovné použití a recyklaci, jakož i izolaci nebezpečných látek.</p> <p>Aby se maximalizovala příprava na opětovné použití, podporují členské státy, aby sběrné systémy nebo sběrná zařízení tam, kde je to vhodné, před jakoukoli další přepravou zajistily, že OEEZ, která mají být připravena k opětovnému použití, jsou na sběrných místech separována od jiných OEEZ sebraných tříděným sběrem, zejména tím, že umožní přístup pracovníkům z center opětovného použití.</p>
		<p>32008L0098 ve znění 32018L0851</p>	<p>Čl. 11 odst. 1 první pod-odstavec</p>	<p>1. Členské státy přijmou opatření na podporu činností týkajících se přípravy k opětovnému použití, zejména zaváděním a podporou sítí pro přípravu k opětovnému použití a opravy, umožněním přístupu těchto sítí – je-li to slučitelné s řádným nakládáním s odpady – k odpadu nacházejícímu se ve sběrných systémech nebo zařízeních, který by mohl být připraven k opětovnému použití, ale tyto systémy nebo zařízení jej k přípravě k opětovnému použití neurčily, a podporou využívání ekonomických nástrojů, kritérií pro zadávání zakázek, množstevních cílů nebo jiných opatření.</p>
<p>§ 67 odst. 6</p>	<p>(6) Odpadní elektrozařízení, které nebylo předáno k opětovnému použití za podmínek stanovených tímto zákonem, nepřestává být odpadem. Nedošlo-li k předání odpadního elektrozařízení k opětovnému použití do 1 roku od provedení přípravy k opětovnému použití, má výrobce povinnost zajistit jeho jiné využití nebo odstranění v souladu s tímto zákonem. Při tom upřednostní přípravu k opětovnému použití komponentů, konstrukčních nebo spotřebních dílů odpadního elektrozařízení tam, kde je to vhodné z hlediska zásad stanovených zákonem o odpadech pro uplatnění hierarchie odpadového hospodářství.</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 8 odst. 1</p>	<p>Členské státy zajistí, aby byla všechna OEEZ sebraná tříděným sběrem náležitě zpracována.</p>

<p>§ 68 odst. 1 písm. a)</p>	<p>(1) Výrobce elektrozařízení je povinen v rámci svého systému zajistit</p> <p>a) zpracování odpadních elektrozařízení, která zpětně odebral, za použití nejlepších dostupných technik¹²⁾,</p> <hr/> <p>¹²⁾ Zákon č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění pozdějších předpisů.</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 8 odst. 1 a 3</p>	<p>1. Členské státy zajistí, aby byla všechna OEEZ sebraná tříděným sběrem náležitě zpracována.</p> <p>3. Členské státy zajistí, aby výrobci nebo třetí osoby jednající jejich jménem zřídili systémy zajišťující využití OEEZ, a to za uplatnění nejlepších dostupných technik. Tyto systémy mohou výrobci zříditi samostatně nebo kolektivně. Členské státy zajistí, aby každé zařízení nebo podnik, který provádí sběr nebo zpracování, skladoval a zpracovával OEEZ v souladu s technickými požadavky stanovenými v příloze VIII.</p>
<p>§ 68 odst. 1 písm. c)</p>	<p>(1) Výrobce elektrozařízení je povinen v rámci svého systému zajistit</p> <p>(...)</p> <p>c) využití zpětně odebraných odpadních elektrozařízení minimálně v rozsahu stanoveném v příloze č. 3 k tomuto zákonu a</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 11 odst. 1</p>	<p>Pokud jde o všechna OEEZ, která byla sebrána v souladu s článkem 5 a zaslána ke zpracování podle článků 8, 9 a 10, zajistí členské státy, aby výrobci splnili minimální cíle uvedené v příloze V.</p>
		<p>32018L0851</p>	<p>Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. b))</p>	<p>1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy:</p> <p>b) v souladu s hierarchií způsobů nakládání s odpady stanoví cíle pro nakládání s odpady zaměřené na dosažení alespoň kvantitativních cílů, jež pro systém rozšířené odpovědnosti výrobce stanoví tato směrnice, směrnice 94/62/ES, 2000/53/ES, 2006/66/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU (*4), a stanoví další kvantitativní nebo kvalitativní cíle, které jsou považovány za relevantní z hlediska systému rozšířené odpovědnosti výrobce;</p>
<p>§ 68 odst. 1 písm. d)</p>	<p>Výrobce elektrozařízení je povinen v rámci svého systému zajistit</p> <p>(...)</p>	<p>32014R0517</p>	<p>Čl. 9</p>	<p>Režimy odpovědnosti výrobce</p> <p>Aniž jsou dotčeny stávající právní předpisy Unie, členské státy podporují vytvoření režimů odpovědnosti výrobce,</p>

	<p>d) znovuzískávání fluorovaných skleníkových plynů a jejich recyklaci, regeneraci nebo zneškodnění za podmínek stanovených přímo použitelným předpisem Evropské unie o fluorovaných skleníkových plynech¹³⁾, jsou-li tyto látky v elektrozařízení obsaženy.</p> <p>_____</p> <p>¹³⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 517/2014/EU.</p>			<p>pokud jde o znovuzískávání fluorovaných skleníkových plynů a jejich recyklaci, regeneraci nebo zneškodnění.</p> <p>Členské státy informují Komisi o opatřeních přijatých podle prvního pododstavce.</p>
§ 68 odst. 2	<p>(2) Odpadní elektrozařízení může být převezeno přes hranice ke zpracování v souladu s přímo použitelnými předpisy Evropské unie upravujícími přepravu odpadů¹⁴⁾ a se zákonem o odpadech. Odpadní elektrozařízení, která byla zpětně odebrána v České republice a vyvezena ke zpracování v souladu s ustanovením věty první do země, která není členským státem, lze zahrnout do plnění požadavků na zajištění minimální úrovně využití podle odstavce 1 písm. c), je-li prokázáno, že zpracování a využití proběhlo za podmínek rovnocenných požadavkům stanoveným tímto zákonem.</p> <p>_____</p> <p>¹⁴⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006, v platném znění.</p>	32012L0019	Čl. 10 odst. 1 a 2	<p>1. Zpracování může být rovněž provedeno mimo dotýčný členský stát nebo mimo Unii, je-li přeprava OEEZ v souladu s nařízením (ES) č. 1013/2006 a nařízením Komise (ES) č. 1418/2007 ze dne 29. listopadu 2007 o vývozu některých odpadů určených k využití, uvedených v příloze III nebo IIIA nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006, do některých zemí, na které se nevztahuje rozhodnutí OECD o kontrole pohybů odpadů přes hranice (2).</p> <p>2. OEEZ vyvážená z Unie se započítávají do plnění povinností a cílů stanovených v článku 11 této směrnice pouze tehdy, pokud vývozce může v souladu s nařízením (ES) č. 1013/2006 a (ES) č. 1418/2007 prokázat, že zpracování bylo prováděno za podmínek, které jsou rovnocenné požadavkům této směrnice.</p> <p>_____</p> <p>(2) Úř. věst. L 316, 4.12.2007, s. 6.</p>
§ 68 odst. 3	<p>(3) Výrobce elektrozařízení poskytne zpracovatelům odpadních elektrozařízení bezplatně veškeré informace, které jsou nutné ke zpracování odpadního elektrozařízení včetně přípravy k opětovnému použití, především údaje o obsažených konstrukčních částech a materiálech, nebezpečných látkách, možnostech opětovného použití elektrozařízení a recyklace odpadního elektrozařízení, popřípadě způsobu jejich odstranění. Tyto informace výrobce elektrozařízení poskytne pro každý typ nového elektrozařízení do jednoho roku od data uvedení výrobku na trh. Informace poskytne v návodech na použití nebo na technickém nosiči dat nebo prostředky komunikace na dálku³⁾.</p>	32012L0019	Čl. 15 odst. 1	<p>S cílem usnadnit přípravu k opětovnému použití a řádné a k životnímu prostředí šetrné zpracování OEEZ, včetně údržby, modernizace, opravy a recyklace, přijmou členské státy opatření nezbytná k zajištění toho, aby výrobci bezplatně poskytli informace o přípravě k opětovnému použití a zpracování ke každému novému druhu EEZ uváděnému poprvé na trh Unie do jednoho roku od jeho uvedení na trh. V míře, kterou potřebují střediska přípravy k opětovnému použití a zařízení pro zpracování a recyklaci k dosažení souladu s touto směrnicí, musí tyto informace uvádět, jaké různé konstrukční části a materiály EEZ obsahují a na jakém místě se nebezpečné látky a směsi v EEZ vyskytují.</p>

	_____			Výrobci EEZ tyto informace zpřístupní střediskům přípravy k opětovnému použití a zařízením pro zpracování a recyklaci v podobě manuálů nebo v elektronické podobě (např. CD-ROM, on-line služby).
	³⁾ § 1820 občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.			
§ 68 odst. 4	(4) Ministerstvo stanoví vyhláškou způsob výpočtu úrovně využití odpadních elektrozařízení pro účely plnění povinnosti stanovené v odstavci 1 písm. c).	32012L0019	Čl. 11 odst. 2	Dosažení cílů se pro každou kategorii vypočítá jako podíl hmotnosti OEEZ, která po řádném zpracování v souladu s čl. 8 odst. 2, pokud jde o využití nebo recyklaci, vstupují do zařízení na využití nebo recyklaci či přípravu k opětovnému použití, a hmotnosti všech OEEZ sebraných tříděným sběrem v každé kategorii, vyjádřený v procentech.
§ 69 odst. 1	(1) Zpracovávat odpadní elektrozařízení je oprávněn pouze zpracovatel odpadních elektrozařízení. Slouží-li zařízení ke zpracování odpadních elektrozařízení výhradně k přípravě k opětovnému použití odpadních elektrozařízení, nevztahují se na zpracovatele odpadních elektrozařízení povinnosti podle § 18 a § 95 odst. 4 zákona o odpadech.	32012L0019	Čl. 9 odst. 1 a 2	1. Členské státy zajistí, aby každé zařízení nebo podnik, který provádí zpracování, k tomu získal od příslušných orgánů povolení v souladu s článkem 23 směrnice 2008/98/ES. 2. Výjimky z povinnosti získat povolení, podmínky pro výjimky a registrace musí být v souladu s články 24, 25 a 26 směrnice 2008/98/ES.
§ 69 odst. 2 písm. a) až c)	(2) Zpracovatel odpadních elektrozařízení je kromě povinností stanovených zákonem o odpadech povinen a) přednostně vyjmout z odpadního elektrozařízení všechny látky a součásti stanovené vyhláškou ministerstva, b) postupovat při demontáži odpadního elektrozařízení v souladu s technickými požadavky, c) soustřeďovat, skladovat a zpracovávat odpadní elektrozařízení v souladu s technickými požadavky,	32012L0019	Čl. 3 odst. 1 písm. l)	l) „zbavením“ manuální, mechanická, chemická nebo metalurgická úprava, v jejímž důsledku jsou nebezpečné látky, směsi a konstrukční části přítomny jako identifikovatelný tok nebo identifikovatelná část toku v rámci procesu zpracování. Látka, směs nebo konstrukční část je identifikovatelná, pokud ji lze kontrolovat, aby se ověřilo, zda je zpracování bezpečné pro životní prostředí;
		32012L0019	Čl. 8 odst. 2 a 3	2. Součástí náležitého zpracování jiného, než je příprava k opětovnému použití, a postupů využití nebo recyklace musí být alespoň zbavení všech tekutin a selektivní zpracování v souladu s přílohou VII. 3. Členské státy zajistí, aby výrobci nebo třetí osoby jednající jejich jménem zřídili systémy zajišťující využití OEEZ, a to za uplatnění nejlepších dostupných technik. Tyto systémy mohou výrobci zřídit samostatně nebo

				kolektivně. Členské státy zajistí, aby každé zařízení nebo podnik, který provádí sběr nebo zpracování, skladoval a zpracovával OEEZ v souladu s technickými požadavky stanovenými v příloze VIII.
§ 69 odst. 2 písm. d)	Zpracovatel je kromě povinností stanovených zákonem o odpadech povinen (...) d) vést průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi a zasílat příslušnému správnímu úřadu hlášení o druzích a množství odpadů a o způsobech nakládání s nimi, pokud jde o převzatá odpadní elektrozařízení a o jiné odpady, za podmínek stanovených zákonem o odpadech, a	32008L0098 ve znění 32018L0851	Čl. 35 odst. 1	1. Zařízení a podniky uvedené v čl. 23 odst. 1, původci nebezpečného odpadu a zařízení a podniky, které na profesionálním základě provádějí sběr nebo přepravu nebezpečných odpadů, obchodují s nebezpečným odpadem nebo jej zprostředkovávají, vedou chronologické záznamy o: a) množství, povaze a původu daného odpadu a o množství výrobků a materiálů, které jsou výsledkem přípravy k opětovnému použití, recyklace a dalších způsobů využití, a b) tam, kde je to relevantní, o místě určení, četnosti sběru, způsobu přepravy a předpokládaných způsobech zpracování odpadu. Uvedené údaje zpřístupní příslušným orgánům prostřednictvím elektronického registru nebo registrů, které mají být zřízeny podle odstavce 4 tohoto článku.
		32012L0019	Čl. 3 odst. 1 písm. l)	l) „zbavením“ manuální, mechanická, chemická nebo metalurgická úprava, v jejímž důsledku jsou nebezpečné látky, směsi a konstrukční části přítomny jako identifikovatelný tok nebo identifikovatelná část toku v rámci procesu zpracování. Látka, směs nebo konstrukční část je identifikovatelná, pokud ji lze kontrolovat, aby se ověřilo, zda je zpracování bezpečné pro životní prostředí;
		32012L0019	Čl. 11 odst. 4	Členské státy zajistí, aby výrobci nebo třetí osoby jednající jejich jménem vedli pro účely výpočtu minimálních cílů záznamy o hmotnosti OEEZ, jejich konstrukčních částech, materiálech nebo látkách při výstupu ze sběrného zařízení, při vstupu do zpracovatelského zařízení a výstupu z něho a při vstupu do zařízení na využití, recyklaci či přípravu k opětovnému použití.

				Členské státy také zajistí, aby pro účely odstavce 6 byly vedeny záznamy o hmotnosti výrobků a materiálů při výstupu ze zařízení na využití, recyklaci nebo přípravu k opětovnému použití.
§ 69 odst. 2 písm. e)	Zpracovatel odpadních elektrozařízení je kromě povinností stanovených zákonem o odpadech povinen (...) e) zajistit využití zpětně odebraných odpadních elektrozařízení minimálně v rozsahu stanoveném v příloze č. 3 k tomuto zákonu.	32012L0019	Čl. 11 odst. 1	Pokud jde o všechna OEEZ, která byla sebrána v souladu s článkem 5 a zaslána ke zpracování podle článků 8, 9 a 10, zajistí členské státy, aby výrobci splnili minimální cíle uvedené v příloze V.
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. b))	1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy: b) v souladu s hierarchií způsobů nakládání s odpady stanoví cíle pro nakládání s odpady zaměřené na dosažení alespoň kvantitativních cílů, jež pro systém rozšířené odpovědnosti výrobce stanoví tato směrnice, směrnice 94/62/ES, 2000/53/ES, 2006/66/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU (*4), a stanoví další kvantitativní nebo kvalitativní cíle, které jsou považovány za relevantní z hlediska systému rozšířené odpovědnosti výrobce;
§ 69 odst. 3	(3) Povolení provozu zařízení ke zpracování odpadních elektrozařízení musí obsahovat a) podmínky nezbytné ke splnění požadavků podle odstavce 2 písm. a) až c) a b) požadavek použití nejlepších dostupných technik ¹²⁾ v případě využití odpadního elektrozařízení.	32012L0019	Čl. 9 odst. 3	Členské státy zajistí, aby povolení nebo registrace uvedené v odstavcích 1 a 2 obsahovaly všechny podmínky nezbytné pro splnění požadavků čl. 8 odst. 2, 3 a 5 a pro dosažení cílů využití stanovených v článku 11.
§ 69 odst. 4	(4) Ustanoveními tohoto zákona nejsou dotčeny povinnosti zpracovatele odpadních elektrozařízení stanovené jinými právními předpisy pro zacházení s látkami, které poškozují ozonovou vrstvu, a s fluorovanými skleníkovými plyny ¹⁵⁾ .	32012L0019	Čl. 5 odst. 1	Členské státy přijmou vhodná opatření k minimalizaci odstraňování OEEZ ve formě netříděného komunálního odpadu, k zajištění řádného zpracování všech sebraných OEEZ a k dosažení vysoké úrovně tříděného sběru OEEZ, a to zejména a přednostně u

	<p>15) Zákon č. 73/2012 Sb., ve znění pozdějších předpisů.</p> <p>Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1005/2009, v platném znění.</p> <p>Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 517/2014/EU, v platném znění.</p>			zařízení pro tepelnou výměnu, která obsahují látky poškozující ozonovou vrstvu a fluorované skleníkové plyny, u zářivek obsahujících rtuť, u fotovoltaických panelů a u malých zařízení uvedených v kategoriích 5 a 6 v příloze III.
§ 69 odst. 5	<p>(5) Ministerstvo stanoví vyhláškou</p> <p>a) technické požadavky na demontáž a zpracování odpadních elektrozařízení podle odstavce 2 písm. b),</p> <p>b) technické požadavky na soustředování, skladování a zpracování odpadních elektrozařízení podle odstavce 2 písm. c),</p> <p>c) rozsah vedení průběžné evidence a hlášení podle odstavce 2 písm. d) a</p> <p>d) obsah provozního řádu zařízení ke zpracování odpadních elektrozařízení.</p>	32012L0019	Čl. 8 odst. 2 a 3	<p>2. Součástí náležitého zpracování jiného, než je příprava k opětovnému použití, a postupů využití nebo recyklace musí být alespoň zbavení všech tekutin a selektivní zpracování v souladu s přílohou VII.</p> <p>3. Členské státy zajistí, aby výrobci nebo třetí osoby jednající jejich jménem zřídili systémy zajišťující využití OEEZ, a to za uplatnění nejlepších dostupných technik. Tyto systémy mohou výrobci zříditi samostatně nebo kolektivně. Členské státy zajistí, aby každé zařízení nebo podnik, který provádí sběr nebo zpracování, skladoval a zpracovával OEEZ v souladu s technickými požadavky stanovenými v příloze VIII.</p>
§ 69 odst. 5 písm. d)	<p>Ministerstvo stanoví vyhláškou</p> <p>(...)</p> <p>d) rozsah vedení průběžné evidence a hlášení podle odstavce 2 písm. d) a (...)</p>	32008L0098 ve znění 32018L0851	Čl. 35 odst. 1	<p>1. Zařízení a podniky uvedené v čl. 23 odst. 1, původci nebezpečného odpadu a zařízení a podniky, které na profesionálním základě provádějí sběr nebo přepravu nebezpečných odpadů, obchodují s nebezpečným odpadem nebo jej zprostředkovávají, vedou chronologické záznamy o:</p> <p>a) množství, povaze a původu daného odpadu a o množství výrobků a materiálů, které jsou výsledkem přípravy k opětovnému použití, recyklace a dalších způsobů využití, a</p> <p>b) tam, kde je to relevantní, o místě určení, četnosti sběru, způsobu přepravy a předpokládaných způsobech zpracování odpadu.</p>

				Uvedené údaje zpřístupní příslušným orgánům prostřednictvím elektronického registru nebo registru, které mají být zřízeny podle odstavce 4 tohoto článku.
§ 70 odst. 1	(1) Je-li elektrozařízení uvedeno na trh po dni 13. srpna 2005, je výrobce elektrozařízení povinen financovat zpětný odběr a následné zpracování, využití a odstranění odpadního elektrozařízení pocházejícího z domácností, pokud jde o elektrozařízení, jehož je výrobcem podle tohoto zákona.	32012L0019	Čl. 12 odst. 1 a 3	<p>1. Členské státy zajistí, aby výrobci financovali přinejmenším sběr, zpracování, využití a k životnímu prostředí šetrné odstraňování OEEZ z domácností odevzdaných ve sběrných zařízeních, která byla zřízena podle čl. 5 odst. 2.</p> <p>3. U výrobků uvedených na trh po 13. srpnu 2005 odpovídá každý výrobce za financování postupů uvedených v odstavci 1 týkajících se odpadů z vlastních výrobků. Výrobci mají možnost plnit tuto povinnost buď samostatně, nebo zapojením do kolektivního systému.</p> <p>Členské státy zajistí, aby každý výrobce při uvedení výrobku na trh poskytl záruku, že bude zajištěno financování nakládání se všemi těmito OEEZ, a aby výrobci jasně označili své výrobky v souladu s čl. 15 odst. 2. Uvedená záruka musí zajišťovat financování postupů uvedených v odstavci 1 týkajících se tohoto výrobku. Záruka může mít formu účasti výrobce na vhodných systémech financování nakládání s OEEZ, pojištění recyklace nebo vázaného bankovního účtu.</p>
§ 70 odst. 2	(2) Bylo-li elektrozařízení uvedeno na trh do dne 13. srpna 2005, jsou k zajištění zpětného odběru a následného zpracování, využití a odstranění odpadního elektrozařízení pocházejícího z domácností výrobci elektrozařízení povinni vytvořit jeden nebo více kolektivních systémů, do kterých všichni výrobci elektrozařízení, kteří jsou podnikateli v okamžiku vzniku příslušných nákladů, přispívají poměrně podle jejich podílu na trhu v dané skupině elektrozařízení.	32012L0019	Čl. 12 odst. 1 a 4	<p>1. Členské státy zajistí, aby výrobci financovali přinejmenším sběr, zpracování, využití a k životnímu prostředí šetrné odstraňování OEEZ z domácností odevzdaných ve sběrných zařízeních, která byla zřízena podle čl. 5 odst. 2.</p> <p>4. Financování nákladů spojených s nakládáním s OEEZ z výrobků uvedených na trh do 13. srpna 2005 („historický odpad“) musí být zajištěno jedním nebo více systémy, do kterých všichni výrobci, kteří působí na trhu v okamžiku vzniku příslušných nákladů, přispívají poměrně, tj. podle poměru svého podílu na trhu podle druhu zařízení.</p>

<p>§ 71 odst. 1</p>	<p>(1) Financování zpětného odběru a následného zpracování, využití a odstranění elektrozařízení nepocházejícího z domácností zajistí,</p> <p>a) je-li elektrozařízení uvedeno na trh po dni 13. srpna 2005 a jde-li o elektrozařízení, jehož je výrobcem, výrobce elektrozařízení,</p> <p>b) bylo-li elektrozařízení uvedeno na trh do dne 13. srpna 2005 a je-li nahrazováno elektrozařízením stejného typu nebo elektrozařízením, které plní stejnou funkci, výrobce takového nového elektrozařízení při jeho dodávce, nejvýše však v počtu dodávaných elektrozařízení, nebo</p> <p>c) bylo-li elektrozařízení uvedeno na trh do dne 13. srpna 2005, avšak není nahrazováno elektrozařízením stejného typu nebo elektrozařízením, které plní stejnou funkci, konečný uživatel, který není spotřebitelem.</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 13 odst. 1</p>	<p>Členské státy zajistí, aby výrobci financovali náklady na sběr, zpracování, využití a k životnímu prostředí šetrné odstraňování OEEZ od uživatelů jiných, než jsou domácnosti, pocházejících z výrobků uvedených na trh po 13. srpnu 2005.</p> <p>Náklady nahrazování historického odpadu rovnocennými novými výrobky nebo novými výrobky plnicími stejnou funkci financují výrobci těchto výrobků při jejich dodání. Jako alternativní řešení mohou členské státy stanovit, že za toto financování částečně nebo úplně odpovídají i uživatelé jiní než domácnosti.</p> <p>Pokud jde o ostatní historický odpad, financují náklady uživatelé jiní než domácnosti.</p>
<p>§ 71 odst. 2</p>	<p>(2) Výrobce elektrozařízení a konečný uživatel, který není spotřebitelem, mohou nejpozději při dodání nového elektrozařízení konečnému uživateli uzavřít písemnou formou dohodu o zajištění financování zpětného odběru, zpracování, využití a odstranění odpadního elektrozařízení nepocházejícího z domácností odchylně od způsobu stanoveného v odstavci 1 písm. a). Ostatní ustanovení tohoto zákona zůstávají takovou dohodou nedotčena. Informaci o uzavření dohody a základních dohodnutých podmínkách financování zašle výrobce elektrozařízení ministerstvu jako součást roční zprávy za kalendářní rok, v němž byla tato dohoda uzavřena.</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 13 odst. 2</p>	<p>Aniž je dotčena tato směrnice, mohou výrobci a uživatelé jiní než domácnosti uzavírat dohody o jiných způsobech financování.</p>
<p>§ 73 odst. 1 a 2</p>	<p>(1) Výrobce elektrozařízení, distributor a poslední prodejce jsou povinni při prodeji nového elektrozařízení uvádět odděleně od ceny elektrozařízení náklady na zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění odpadního elektrozařízení, které připadají na jeden kus nového elektrozařízení nebo jeden kilogram nových elektrozařízení.</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 14 odst. 1</p>	<p>Členské státy mohou požadovat, aby výrobci informovali kupující při prodeji nových výrobků o nákladech na sběr, zpracování a k životnímu prostředí šetrné odstraňování. Uvedené náklady nesmějí převýšit nejlepší možný odhad skutečně vzniklých nákladů.</p>

	(2) Odděleně uváděné náklady podle odstavce 1 nesmějí převýšit náklady známé výrobci elektrozařízení v okamžiku uvedení nového elektrozařízení na trh nebo prokazatelný odhad předpokládaných nákladů v případě, že náklady výrobci elektrozařízení vzniknou až po tomto okamžiku. (...)			
§ 74 odst. 1 až 3 a 5 až 7	<p>(1) Při přepravě použitých elektrozařízení do České republiky, z ní nebo přes ni je jejich držitel povinen prokázat na výzvu celního úřadu nebo inspekce, že přepravovaná použitá elektrozařízení nejsou odpadem. Za tímto účelem je držitel přepravovaných použitých elektrozařízení povinen zajistit, aby při přepravě byly celním úřadům nebo inspekci k dispozici</p> <p>a) kopie daňového dokladu podle zákona o dani z přidané hodnoty, je-li jejím plátcem, a kopie smlouvy o převodu vlastnictví k přepravovanému použitému elektrozařízení, v níž je uvedeno, že elektrozařízení jsou určena k přímému opětovnému použití a že jsou plně funkční,</p> <p>b) dokumentace podle odstavce 3 o každém jednotlivém kusu přepravovaného použitého elektrozařízení a</p> <p>c) prohlášení držitele, že přepravovaná použitá elektrozařízení nejsou odpadem.</p> <p>(2) Odstavec 1 písm. a) a b) a odstavec 3 se nepoužijí, pokud držitel přepravovaného použitého elektrozařízení prokáže, že k přepravě dochází v rámci smluvního vztahu mezi podnikateli a že</p> <p>a) použitá elektrozařízení jsou zasílána jako vadná zpět osobě, která je vyrobila, nebo si je nechala vyrobit a uvádí na nich vlastní značku, nebo třetí osobě jednajícím jejím jménem na opravu v rámci záruky za jakost za účelem opětovného použití,</p>	32012L0019	Čl. 23 odst. 2 a příloha VI	<p>2. Členské státy zajistí, aby přeprava použitých EEZ, u nichž existuje podezření, že se jedná o OEEZ, probíhala podle minimálních požadavků v příloze VI, a náležitě tuto přepravu kontrolují.</p> <p><i>PŘÍLOHA VI</i></p> <p>MINIMÁLNÍ POŽADAVKY PRO PŘEPRAVU</p> <p>1. Tam, kde držitel předmětu prohlašuje, že má v úmyslu přepravovat použitá EEZ, a nikoli OEEZ, nebo tak již činí, vyžadují orgány členských států, aby měl tento držitel pro doložení tohoto prohlášení za účelem rozlišení mezi EEZ a OEEZ k dispozici:</p> <p>a) kopii faktury a smlouvy týkající se prodeje nebo převodu vlastnictví EEZ, v níž je uvedeno, že zařízení jsou určena k přímému opětovnému použití a že jsou plně funkční;</p> <p>b) doklad o vyhodnocení nebo zkouškách ve formě kopie záznamů (doklad o zkoušce, důkaz funkčnosti) pro každou přepravovanou položku a protokol obsahující veškeré informace o záznamech podle bodu 3;</p> <p>c) prohlášení držitele, jenž zařizuje přepravu EEZ, že nic z přepravovaného materiálu ani zařízení není odpadem podle definice v čl. 3 bodu 1 směrnice 2008/98/ES, a</p> <p>d) odpovídající ochranu před poškozením v průběhu přepravy, nakládky a vykládky zejména prostřednictvím dostatečných obalů a vhodného uspořádání nákladu.</p>

	<p>b) použitá elektrozařízení určená k profesionálnímu použití jsou zasílána na renovaci nebo opravu za účelem opětovného použití na základě smlouvy osobě, která elektrozařízení vyrobila, nebo si je nechala vyrobit a uvádí na nich vlastní značku, nebo třetí osobě jednající jejím jménem do zemí, na něž se vztahují předpisy Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj o kontrole přeshraničního pohybu odpadů určených k využití¹⁷⁾, nebo</p> <p>c) vadná použitá elektrozařízení určená k profesionálnímu použití, jako jsou zdravotnické prostředky nebo jejich součásti, jsou na základě smlouvy zasílána osobě, která je vyrobila, nebo si je nechala vyrobit a uvádí na nich vlastní značku, nebo třetí osobě jednající jejím jménem za účelem analýzy hlavní příčiny závady v případě, že analýzu může provést pouze uvedená osoba nebo třetí osoba jednající jejím jménem.</p> <p>(3) Ke každému jednotlivému kusu přepravovaného použitého elektrozařízení musí být vypracována dokumentace, která prokazuje, že byla ověřena jeho funkčnost a zjištěna přítomnost nebezpečných látek. (...)</p> <p>(...)</p> <p>(5) Při přepravě použitých elektrozařízení do České republiky, z ní nebo přes ni musí být zajištěna ochrana elektrozařízení před poškozením v průběhu přepravy, nakládky a vykládky, zejména prostřednictvím dostatečných obalů a vhodného uspořádání nákladu.</p> <p>(6) Přepravované použité elektrozařízení se považuje za odpadní elektrozařízení a jeho přeprava za nedovolenou</p>			<p>2. Bod 1 písm. a) a b) a bod 3 nepoužijí v případě, je-li přesvědčivě prokázáno, že k přepravě dochází v rámci dohody o převodu mezi podniky a že:</p> <p>a) EEZ jsou zasílána jako vadná zpět výrobci či třetí osobě jednající jeho jménem na opravu v rámci záruky za účelem opětovného použití, nebo</p> <p>b) použitá EEZ určená k profesionálnímu použití jsou zasílána na renovaci nebo opravu za účelem opětovného použití na základě platné smlouvy výrobci či osobě jednající jeho jménem do zemí, na něž se vztahuje rozhodnutí Rady OECD C(2001)107/v konečném znění o revizi rozhodnutí C(92)39/v konečném znění o kontrole přeshraničního pohybu odpadů určených k využití, nebo</p> <p>c) vadná použitá EEZ určená k profesionálnímu použití, jako jsou zdravotnické prostředky nebo jejich součásti, jsou na základě platné smlouvy zasílána výrobci či třetí osobě jednající jeho jménem za účelem analýzy hlavní příčiny v případě, že analýzu může provést pouze výrobce nebo třetí osoby jednající jeho jménem.</p> <p>3. K prokázání skutečnosti, že přepravovanými položkami jsou EEZ, a nikoli OEEZ, členské státy požadují, aby se zkoušky použitých EEZ a vedení souvisejících záznamů uskutečnily v těchto krocích:</p> <p>Krok 1: Zkoušky</p> <p>a) Provedou se zkoušky funkčnosti a vyhodnotí se přítomnost nebezpečných látek. Zkoušky se provádějí v závislosti na druhu EEZ. Pro většinu použitých EEZ je dostačující zkouška funkčnosti hlavních funkcí.</p> <p>b) O výsledcích vyhodnocení a zkoušek se vedou záznamy.</p>
--	--	--	--	---

<p>přepravu odpadů podle přímo použitelného předpisu Evropské unie o přepravě odpadů⁸⁾</p> <p>a) neprokáže-li jeho držitel na základě dokladů uvedených v odstavcích 1 a 3, popřípadě též postupem uvedeným v odstavci 3 větě třetí, že přepravované použité elektrozařízení není odpadem, nebo</p> <p>b) není-li zajištěna ochrana elektrozařízení před poškozením v souladu s odstavcem 5.</p> <p>(7) Ministerstvo stanoví vyhláškou</p> <p>a) způsob ověřování a prokazování funkčnosti použitých elektrozařízení,</p> <p>b) rozsah dokumentace podle odstavce 3 a seznam dalších dokladů přikládaných k nákladu přepravovaných použitých elektrozařízení, včetně způsobu jejich přiložení, a</p> <p>c) výčet elektrozařízení s obsahem nebezpečných látek, která nesmějí být přepravována jako použitá podle odstavce 1.</p> <hr/> <p>⁸⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 ze dne 14. června 2006 o přepravě odpadů, v platném znění.</p> <p>¹⁷⁾ Rozhodnutí Rady OECD C(2001) 107 v konečném znění o revizi rozhodnutí C(92) 39 v konečném znění o kontrole přeshraničního pohybu odpadů určených k využití.</p>		<p>Krok 2: Záznamy</p> <p>a) Záznamy jsou bezpečně, nikoli však nastálo, upevněny buď přímo na (nebalená) EEZ, nebo na jejich obal tak, aby byly čitelné bez rozbalení zařízení.</p> <p>b) Záznamy obsahují tyto informace:</p> <ul style="list-style-type: none"> — název položky (název zařízení, pokud je uvedeno v příloze II nebo příloze IV, a kategorie podle přílohy I nebo III), — identifikační číslo položky (typové číslo), pokud existuje, — rok výroby (je-li k dispozici), — název a adresu společnosti odpovědné za doklad o funkčnosti, — výsledek zkoušek popsanych v kroku 1 (včetně data zkoušky funkčnosti), — druh provedených zkoušek. <p>4. Kromě dokumentace požadované v bodech 1, 2 a 3 se ke každému nákladu (např. přepravnímu kontejneru, nákladnímu automobilu) použijí EEZ přílohy:</p> <p>a) příslušný přepravní doklad, např. CMR nebo nákladový list;</p> <p>b) prohlášení odpovědné osoby o její odpovědnosti.</p> <p>5. Jestliže chybí důkaz toho, že předmět je použitým EEZ, a nikoliv OEEZ, na základě příslušné dokumentace požadované v bodech 1, 2, 3 a 4, a jestliže chybí vhodná ochrana před poškozením v průběhu přepravy, nakládky a vykládky zejména prostřednictvím dostatečných obalů a vhodného uspořádání nákladu, jež spadají mezi povinnosti držitele, který zařizuje přepravu, považují orgány členských států položku za OEEZ a mají za to, že náklad představuje nedovolenou přepravu. Za těchto</p>
---	--	--

				okolností se s nákladem zachází podle článků 24 a 25 nařízení (ES) č. 1013/2006.
§ 75	Tato hlava se použije na všechny typy baterií nebo akumulátorů bez ohledu na jejich tvar, objem, hmotnost, materiálové složení a použití a bez ohledu na to, zda jsou na trh nebo do oběhu uváděny samostatně nebo jako součást či příslušenství jiných výrobků, s výjimkou baterií nebo akumulátorů uvedených v § 2 odst. 3 písm. j).	32006L0066	Čl. 2 odst. 1	Tato směrnice se vztahuje na všechny druhy baterií a akumulátorů bez ohledu na jejich tvar, objem, hmotnost, materiálové složení nebo použití. Použije se, aniž jsou dotčeny směrnice 2000/53/ES a 2002/96/ES.
		32006L0066	Čl. 16 odst. 6	Tento článek se použije na všechny odpadní baterie a akumulátory bez ohledu na datum jejich uvedení na trh.
§ 77 písm. a)	(1) Pro účely tohoto zákona se rozumí a) přenosnou baterií nebo akumulátorem baterie, knoflíkový článek, napájecí sada nebo akumulátor, které jsou hermeticky uzavřeny a mohou být ručně přenášeny, pokud nejsou zároveň průmyslovou baterií nebo akumulátorem nebo automobilovou baterií nebo akumulátorem, (...)	32006L0066	Čl. 3 bod 3	Pro účely této směrnice se rozumí: (...) „přenosnou baterií nebo akumulátorem“ jakákoli baterie, knoflíkový článek, napájecí sada nebo akumulátor, které: a) jsou hermeticky uzavřeny a b) mohou být ručně přenášeny a c) nejsou ani průmyslovou baterií či akumulátorem, ani automobilovou baterií či akumulátorem;
§ 77 písm. b)	(1) Pro účely tohoto zákona se rozumí (...) b) automobilovou baterií nebo akumulátorem baterie nebo akumulátor používané pro automobilové startéry, osvětlení nebo zapalovací systémy motorových vozidel a (...)	32006L0066	Čl. 3 bod 5	Pro účely této směrnice se rozumí: (...) „automobilovou baterií nebo akumulátorem“ jakákoli baterie nebo akumulátor používané pro automobilové startéry, osvětlení nebo zapalování motorových vozidel;
§ 77 písm. c)	(1) Pro účely tohoto zákona se rozumí (...) c) průmyslovou baterií nebo akumulátorem jakákoliv baterie nebo akumulátor určené výlučně k průmyslovému nebo profesionálnímu použití nebo používané v jakémkoliv druhu elektrických vozidel, (...)	32006L0066	Čl. 3 bod 6	Pro účely této směrnice se rozumí: (...) „průmyslovou baterií nebo akumulátorem“ jakákoli baterie nebo akumulátor určené výlučně k průmyslovému nebo profesionálnímu použití nebo používané v jakémkoli druhu elektrických vozidel;

<p>§ 77 písm. f)</p>	<p>(1) Pro účely tohoto zákona se rozumí (...)</p> <p>f) napájecí sadou soubor baterií nebo akumulátorů, které jsou propojeny či zabudovány do vnějšího obalu tak, aby tvořily celistvou jednotku, jejíž používání nepředpokládá, že by ji konečný uživatel rozděloval nebo otevíral,</p>	<p>32006L0066</p>	<p>Čl. 3 bod 2</p>	<p>Pro účely této směrnice se rozumí: (...)</p> <p>„napájecí sadou“ jakýkoli soubor baterií nebo akumulátorů, které jsou propojeny či zabudovány do vnějšího obalu tak, aby tvořily celistvou jednotku, která není určena k tomu, aby ji konečný uživatel rozděloval nebo otevíral;</p>
<p>§ 77 písm. g)</p>	<p>(1) Pro účely tohoto zákona se rozumí (...)</p> <p>g) knoflíkovým článkem malá okrouhlá přenosná baterie nebo akumulátor s průměrem větším než výškou, které se používají v zařízeních pro zvláštní účely, jako jsou zejména pomůcky pro nedoslýchavé, hodinky, malá přenosná zařízení a zálohové zdroje elektrického proudu,</p>	<p>32006L0066</p>	<p>Čl. 3 bod 4</p>	<p>Pro účely této směrnice se rozumí: (...)</p> <p>„knoflíkovým článkem“ jakákoli malá okrouhlá přenosná baterie nebo akumulátor s průměrem větším než výškou, jež se využívá pro zvláštní účely, jako jsou pomůcky pro nedoslýchavé, hodinky, malá přenosná zařízení a zálohové zdroje elektrického proudu;</p>
<p>§ 77 písm. h)</p>	<p>(1) Pro účely tohoto zákona se rozumí (...)</p> <p>h) bezšňůrovým elektrickým nástrojem ruční zařízení s bateriovým nebo akumulátorovým napájením určené pro řemeslnické, stavební nebo zahradnické činnosti,</p>	<p>32006L0066</p>	<p>Čl. 3 bod 16</p>	<p>Pro účely této směrnice se rozumí: (...)</p> <p>„bezšňůrovým elektrickým nástrojem“ jakékoli ruční zařízení s bateriovým nebo akumulátorovým napájením určené pro údržbářské, stavební nebo zahradnické činnosti;</p>
<p>§ 77 písm. i)</p>	<p>(1) Pro účely tohoto zákona se rozumí (...)</p> <p>i) úrovní zpětného odběru odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů podíl vyjádřený v procentech vypočítaný tak, že se celková hmotnost odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů získaných výrobcem baterií nebo akumulátorů zpětným odběrem v daném kalendářním roce vynásobená počtem let, během nichž v rámci tříletého období ukončeného daným rokem uváděl přenosné baterie nebo akumulátory na trh, dělí celkovou hmotností přenosných baterií nebo akumulátorů, které výrobce uvedl na trh v daném kalendářním roce a v předchozích dvou kalendářních letech a které nebyly vyvezeny nebo dodány do jiného členského státu.</p>	<p>32006L0066</p>	<p>Čl. 3 bod 17</p>	<p>Pro účely této směrnice se rozumí: (...)</p> <p>„úrovní sběru“ pro dotyčný členský stát a daný kalendářní rok procentuální podíl vypočítaný tak, že se celková hmotnost odpadních přenosných baterií a akumulátorů sebraných podle čl. 8 odst. 1 této směrnice nebo podle směrnice 2002/96/ES v uvedeném kalendářním roce vydělí průměrnou hmotností přenosných baterií a akumulátorů, které výrobci buď prodají přímo konečným uživatelům nebo je dodají třetím osobám za účelem prodeje konečným uživatelům v uvedeném členském státu v uvedeném</p>

				kalendářním roce a v předchozích dvou kalendářních letech.
§ 78 odst. 1	(1) Právnická nebo podnikající fyzická osoba nesmí uvádět na trh nebo do oběhu a) baterie nebo akumulátory, které obsahují více než 0,0005 % hmotnostních rtuti, bez ohledu na to, zda jsou či nejsou zabudované do elektrozařízení nebo do jiných výrobků, a b) přenosné baterie nebo akumulátory, které obsahují více než 0,002 % hmotnostních kadmia, včetně baterií a akumulátorů zabudovaných do elektrozařízení nebo do jiných výrobků.	32006L0066	Čl. 4 odst. 1	Aniž je dotčena směrnice 2000/53/ES, členské státy zakáží uvádění na trh: a) všech baterií a akumulátorů, které obsahují více než 0,0005 % hmotnostních rtuti, bez ohledu na to, zda jsou či nejsou zabudované do zařízení, a b) přenosných baterií a akumulátorů, které obsahují více než 0,002 % hmotnostních kadmia, včetně baterií a akumulátorů zabudovaných do zařízení.
§ 78 odst. 2	(2) Zákaz stanovený v odstavci 1 písm. b) se nevztahuje na přenosné baterie nebo akumulátory, které jsou určené pro použití v a) nouzových nebo poplašných systémech, včetně nouzového osvětlení, nebo b) zdravotnických přístrojích.	32006L0066 ve znění 32013L0056	Čl. 4 odst. 3	Zákaz stanovený v odst. 1 písm. b) se nevztahuje na přenosné baterie a akumulátory určené pro použití v: a) nouzových a poplašných systémech, včetně nouzového osvětlení; b) zdravotnických přístrojích nebo c) bezšňůrových elektrických nástrojích; toto osvobození platí do 31. prosince 2016.
§ 78 odst. 3 a 4	(3) Právnická nebo podnikající fyzická osoba, která uvedla po 26. září 2008 na trh baterie nebo akumulátory, na které se vztahuje zákaz podle odstavce 1, musí zajistit stažení těchto baterií nebo akumulátorů z trhu. To neplatí, pokud jde o a) knoflíkové články, které obsahují více než 0,0005 % a méně než 2 % hmotnostních rtuti, uvedené na trh do 1. října 2015, nebo b) přenosné baterie nebo akumulátory určené pro použití v bezšňůrových elektrických nástrojích, které obsahují více než 0,002 % hmotnostní kadmia, uvedené na trh do 31. prosince 2016. (4) Baterie nebo akumulátory, na které se vztahuje zákaz podle odstavce 1, avšak není vyžadováno jejich stažení z trhu podle odstavce 3, mohou být uváděny do oběhu až do vyčerpání zásob.	32006L0066 ve znění 32013L0056	Čl. 6	Uvádění na trh 1. Členské státy nesmějí z důvodů uvedených v této směrnici bránit, zakazovat nebo omezovat uvádění baterií a akumulátorů, které splňují její požadavky, na trh na svém území. 2. Baterie a akumulátory, které nesplňují požadavky této směrnice, avšak které byly uvedeny na trh v souladu s právními předpisy přede dnem použitelnosti příslušných zákazů podle článku 4, mohou být prodávány až do vyčerpání zásob.
§ 79	§ 79	32006L0066	Čl. 6	Uvádění na trh

	<p>(1) Výrobce baterií nebo akumulátorů je povinen na požádání předložit České obchodní inspekci technickou dokumentaci prokazující, že byly dodrženy podmínky stanovené v § 78 odst. 1.</p> <p>(2) Distributor baterií nebo akumulátorů, včetně baterií nebo akumulátorů zabudovaných do elektrozařízení nebo jiných výrobků, je povinen na požádání předložit orgánům provádějícím kontrolu podle tohoto zákona technickou dokumentaci prokazující, že byly dodrženy podmínky stanovené v § 78 odst. 1.</p> <p>(3) Výrobce, který dováží baterie nebo akumulátory, nebo deklarant, je povinen dodržení podmínek stanovených v § 78 odst. 1 prokázat celnímu úřadu. Dodržení těchto podmínek se celnímu úřadu prokazuje předložením technické dokumentace.</p>	ve znění 32013L0056		<p>1. Členské státy nesmějí z důvodů uvedených v této směrnici bránit, zakazovat nebo omezovat uvádění baterií a akumulátorů, které splňují její požadavky, na trh na svém území.</p> <p>2. Baterie a akumulátory, které nesplňují požadavky této směrnice, avšak které byly uvedeny na trh v souladu s právními předpisy přede dnem použitelnosti příslušných zákonů podle článku 4, mohou být prodávány až do vyčerpání zásob.</p>
§ 79 odst. 3	(3) Výrobce, který dováží baterie nebo akumulátory, nebo deklarant, je povinen dodržení podmínek stanovených v § 78 odst. 1 prokázat celnímu úřadu. Dodržení těchto podmínek se celnímu úřadu prokazuje předložením technické dokumentace.	32006L0066	Čl. 19 odst. 2	Tyto systémy se rovněž vztahují na baterie a akumulátory dovážené ze třetích zemí za nediskriminačních podmínek a jsou navrženy tak, aby nepředstavovaly překážky obchodu nebo nenarušovaly hospodářskou soutěž.
§ 80	<p style="text-align: center;">§ 80</p> <p style="text-align: center;">Označování baterií nebo akumulátorů</p> <p>(1) Výrobce baterií nebo akumulátorů je povinen zajistit, aby při uvádění na trh</p> <p>a) baterie nebo akumulátory a napájecí sady byly označeny stanoveným grafickým symbolem,</p> <p>b) přenosné baterie nebo akumulátory a automobilové baterie nebo akumulátory byly viditelně, čitelně a nesmazatelně opatřeny údaji o své kapacitě a</p> <p>c) baterie nebo akumulátory obsahující více než 0,0005 % hmotnostních rtuti, více než 0,002 % hmotnostní kadmia nebo více než 0,004 % hmotnostních olova, byly označeny chemickým symbolem pro tento kov.</p> <p>(2) Ministerstvo vyhláškou</p>	32006L0066 ve znění 32013L0056	Čl. 21	<p style="text-align: center;">Označování</p> <p>1. Členské státy zajistí, že všechny baterie, akumulátory a napájecí sady budou náležitě označeny symbolem vyobrazeným v příloze II.</p> <p>2. Členské státy zajistí, aby do 26. září 2009 byly všechny přenosné a automobilové baterie a akumulátory viditelně, čitelně a nesmazatelně opatřeny údaji o své kapacitě. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 23a, kterými se stanoví podrobná pravidla doplňující tento požadavek, včetně harmonizovaných metod pro určení kapacity a vhodného použití do 26. března 2009.</p>

	<p>a) stanoví podrobnosti způsobu označování baterií nebo akumulátorů podle odstavce 1 a</p> <p>b) může stanovit výjimky z požadavků na označování baterií nebo akumulátorů s ohledem na jejich rozměr a způsob prodeje.</p>			<p>3. Baterie, akumulátory a knoflíkové články obsahující více než 0,0005 % rtuti, 0,002 % kadmia nebo 0,004 % olova musí být označeny chemickým symbolem pro dotyčný kov: Hg, Cd nebo Pb. Symbol označující obsah těžkého kovu musí být vytištěn pod symbolem vyobrazeným v příloze II a zabírat plochu odpovídající nejméně jedné čtvrtině plochy tohoto symbolu.</p> <p>4. Symbol vyobrazený v příloze II musí zabírat nejméně 3 % plochy největší strany baterie, akumulátoru nebo napájecí sady, nejvýše však plochu 5 × 5 cm. V případě válcových článků musí symbol zabírat nejméně 1,5 % celkové plochy baterie nebo akumulátoru a nejvýše plochu 5 × 5 cm.</p> <p>5. Pokud je velikost baterie, akumulátoru nebo napájecí sady taková, že by symbol byl menší než 0,5 × 0,5 cm, baterie, akumulátor nebo napájecí sada nemusí být označeny, avšak na balení musí být natištěn symbol o rozměrech nejméně 1 × 1 cm.</p> <p>6. Symboly musejí být vytištěny viditelně, čitelně a nesmazatelně.</p> <p>7. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 23a, kterými se uděluje výjimka z požadavků na označování uvedených v tomto článku. V rámci přípravy svých aktů v přenesené pravomoci konzultuje Komise zúčastněné subjekty, zejména výrobce, sběrače, recyklátory, zpracovatele, organizace zabývající se ochranou životního prostředí, spotřebitelské organizace a sdružení zaměstnanců.</p>
§ 81		32006L0066 ve znění 32013L0056	Čl. 11	Vyjímání odpadních baterií a akumulátorů

	<p style="text-align: center;">§ 81</p> <p style="text-align: center;">Požadavky na bezpečné vyjímání baterií nebo akumulátorů</p> <p>(1) Výrobce elektrozařízení nebo jiných výrobků, které vyžadují zabudování baterií nebo akumulátorů, je povinen tyto výrobky navrhovat tak, aby z nich mohl použité nebo odpadní baterie nebo akumulátory snadno a bezpečně vyjmout konečný uživatel, popřípadě kvalifikovaný profesionál nezávislý na výrobci.</p> <p>(2) K elektrozařízením nebo jiným výrobkům, v nichž jsou zabudovány baterie nebo akumulátory, je výrobce povinen připojit návod, jak může baterie nebo akumulátory bezpečně vyjmout konečný uživatel nebo kvalifikovaný profesionál nezávislý na výrobci, včetně informace o typu zabudovaných baterií nebo akumulátorů. Výrobce, distributor a poslední prodejce jsou povinni zajistit, aby byl tento návod předáván společně s výrobkem.</p> <p>(3) Povinnosti uvedené v odstavcích 1 a 2 se nevztahují na výrobce elektrozařízení nebo jiných výrobků, pro které je z důvodu bezpečnosti, výkonu, léčebných důvodů nebo z důvodu uchování údajů nezbytné zabezpečit nepřetržitou dodávku elektrického proudu vyžadující stálé spojení mezi elektrozařízením nebo jiným výrobkem a baterií nebo akumulátorem.</p>			<p>Členské státy zajistí, aby výrobci navrhovali zařízení, z nichž je možné odpadní baterie a akumulátory snadno vyjmout. Nemohou-li odpadní baterie a akumulátory snadno vyjmout koneční uživatelé, zajistí členské státy, aby výrobci navrhovali zařízení tak, aby je mohli snadno vyjmout kvalifikovaní profesionálové nezávislí na výrobci. K zařízením, v nichž jsou zabudovány baterie a akumulátory, se připojí návod, jak mohou tyto baterie a akumulátory bezpečně vyjmout buď koneční uživatelé, nebo nezávislí kvalifikovaní profesionálové. V případě potřeby návod informuje konečného uživatele o typu baterie nebo akumulátoru zabudovaného do zařízení.</p> <p>První pododstavec se nepoužije, pokud je z důvodu bezpečnosti, výkonu, léčebných důvodů nebo z důvodu uchování údajů nezbytné zabezpečit nepřetržitou dodávku elektrického proudu, vyžadující stálé spojení mezi zařízením a baterií nebo akumulátorem.</p>
		32006L0066	Čl. 12 odst. 3	V případě sběru baterií nebo akumulátorů s odpadními elektrickými a elektronickými zařízeními na základě směrnice 2002/96/ES se baterie nebo akumulátory vyjmou ze sebraných odpadních elektrických a elektronických zařízení.
		32008L0098 ve znění 32018L0851	Čl. 8 odst. 2	<p>2. Členské státy mohou přijmout vhodná opatření na podporu navrhování výrobků a částí výrobků tak, aby se snižoval jejich dopad na životní prostředí a vznik odpadů během výroby a následného používání výrobků, a s cílem zajistit, aby využití a odstraňování výrobků, které se staly odpadem, probíhalo v souladu s články 4 a 13.</p> <p>Tato opatření mohou mimo jiné podporovat vývoj, výrobu a uvádění na trh výrobků a částí výrobků, které jsou vhodné pro více použití, obsahují recyklované materiály, jsou trvanlivé po technické stránce, lze je snadno opravit a které jsou poté, co se stanou odpadem, vhodné pro přípravu k opětovnému použití a recyklaci, aby se usnadnilo náležité uplatňování hierarchie způsobů nakládání s odpady. Opatření berou v úvahu dopady výrobků během jejich celého životního cyklu,</p>

				hierarchii způsobů nakládání s odpady a případně možnosti opakované recyklace.
§ 82	<p style="text-align: center;">§ 82</p> <p style="text-align: center;">Informace pro konečné uživatele</p> <p>Výrobce baterií nebo akumulátorů je povinen prostřednictvím posledních prodejců na vlastní náklady písemně informovat konečné uživatele o</p> <p>a) požadavku, aby odpadní baterie nebo akumulátory nebyly odstraňovány jako netříděný komunální odpad, ale byly odevzdány na místech k tomu určených nebo osobám k tomu oprávněným v souladu s tímto zákonem,</p> <p>b) způsobu zajištění zpětného odběru,</p> <p>c) úloze konečných uživatelů v recyklaci odpadních baterií nebo akumulátorů,</p> <p>d) možných škodlivých vlivech nebezpečných látek obsažených v bateriích nebo akumulátorech na životní prostředí a zdraví lidí a</p> <p>e) významu grafického symbolu pro zpětný odběr a chemických symbolů podle § 80 odst. 1 písm. a) a c).</p>	32006L0066	Čl. 7	Členské státy přijmou při zohlednění dopadu dopravy na životní prostředí nezbytná opatření k tomu, aby co nejvíce rozšířily oddělený sběr odpadních baterií a akumulátorů a minimalizovaly odstraňování baterií a akumulátorů jako směsný komunální odpad, s cílem dosáhnout vysoké míry recyklace všech odpadních baterií a akumulátorů.
		32006L0066	Čl. 20 odst. 1	Členské státy zajistí, zejména informačními kampaněmi, plnou informovanost konečných uživatelů: <p>a) o možných účincích látek používaných v bateriích a akumulátorech na životní prostředí a lidské zdraví;</p> <p>b) o tom, že je žádoucí, aby odpadní baterie a akumulátory nebyly odstraňovány jako netříděný komunální odpad a aby se účastnili jejich odděleného sběru v zájmu usnadnění jejich zpracování a recyklace;</p>

				<p>c) o systémech sběru a recyklace, které jsou jim k dispozici;</p> <p>d) o jejich příspěvku k recyklaci odpadních baterií a akumulátorů a</p> <p>e) o významu symbolu přeškrtnuté pojízdné popelnice vyobrazené v příloze II a chemických symbolů Hg, Cd a Pb.</p>
§ 82 odst. 1	<p>(1) Výrobce elektrozařízení, jehož součástí jsou zabudované nebo přiložené baterie nebo akumulátory, musí zajistit splnění všech povinností podle této hlavy zákona jako výrobce baterií nebo akumulátorů. Osoba, která uvedla na trh baterie nebo akumulátory samostatně před jejich zabudováním nebo přiložením k elektrozařízení, nemá povinnosti výrobce těchto baterií nebo akumulátorů stanovené pro zpětný odběr, zpracování a recyklaci odpadních baterií a akumulátorů, jestliže tyto povinnosti má podle věty první výrobce elektrozařízení.</p>	32006L0066	Čl. 16 odst. 2	<p>2. Členské státy zajistí, že provádění ustanovení odstavce 1 nebude zahrnovat jakékoli dvojí finanční zatížení výrobců v případě baterií nebo akumulátorů sebraných v rámci systémů zřízených v souladu se směrnicí 2000/53/ES nebo směrnicí 2002/96/ES.</p>
§ 84 odst. 3 a 4	<p>(3) Provozovatel kolektivního systému výrobců baterií nebo akumulátorů uzavře s provozovateli kolektivních systémů výrobců elektrozařízení smlouvy, jejichž předmětem je spolupráce při zajištění plnění povinností výrobců elektrozařízení se zabudovanými nebo přiloženými bateriemi nebo akumulátory, stanovených pro zpětný odběr, zpracování a recyklaci odpadních baterií nebo akumulátorů. (...)</p> <p>(4) V rámci systému zpětného odběru odpadních elektrozařízení mohou být odebírány odpadní baterie nebo akumulátory zabudované do elektrozařízení nebo k nim přiložené pouze za podmínky, že</p> <p>a) provozovatel kolektivního systému výrobců elektrozařízení má uzavřenou smlouvu podle odstavce 3, nebo</p> <p>b) výrobce elektrozařízení, který plní povinnosti stanovené tímto zákonem v individuálním systému, zajišťuje zpětný odběr pouze odpadních automobilových nebo průmyslových baterií nebo akumulátorů jako výrobce baterií nebo akumulátorů těchto skupin podle odstavce 1.</p>	32006L0066	Čl. 8 odst. 1 písm. d)	<p>Členské státy zajistí, že pro odpadní přenosné baterie a akumulátory budou zavedeny vhodné systémy sběru. Tyto systémy:</p> <p>(...)</p> <p>lze provozovat ve spojení se systémy uvedenými v čl. 5 odst. 2 směrnice 2002/96/ES.</p>

		32006L0066	Čl. 16 odst. 2	Členské státy zajistí, že provádění ustanovení odstavce 1 nebude zahrnovat jakékoli dvojí finanční zatížení výrobců v případě baterií nebo akumulátorů sebraných v rámci systémů zřízených v souladu se směrnicí 2000/53/ES nebo směrnicí 2002/96/ES.
§ 85 odst. 1 písm. a)	(1) Výrobce přenosných baterií nebo akumulátorů je povinen a) zajistit na vlastní náklady zpětný odběr odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů od konečného uživatele, a to bez ohledu na výrobní značku, bez ohledu na datum jejich uvedení na trh, bez vazby na koupi nového výrobku a bez nároku na úplatu za tento odběr a (...)	32006L0066	Čl. 16 odst. 1	Členské státy zajistí, že výrobci nebo třetí osoby jednající jejich jménem pokryjí jakékoli čisté náklady, které vzniknou při: a) sběru, zpracování a recyklaci všech odpadních přenosných baterií a akumulátorů sebraných podle čl. 8 odst. 1 a 2 a b) sběru, zpracování a recyklaci všech odpadních průmyslových baterií a akumulátorů sebraných podle čl. 8 odst. 3 a 4.
§ 85 odst. 1 písm. b)	(1) Výrobce přenosných baterií nebo akumulátorů je povinen (...) b) dosáhnout v každém kalendářním roce minimální úrovně zpětného odběru odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů v rozsahu stanoveném v příloze č. 2 k tomuto zákonu.	32006L0066	Čl. 10 odst. 2	Členské státy musí dosáhnout těchto minimálních úrovní sběru: a) 25 % do 26. září 2012; b) 45 % do 26. září 2016.
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. b))	1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy: b) v souladu s hierarchií způsobů nakládání s odpady stanoví cíle pro nakládání s odpady zaměřené na dosažení alespoň kvantitativních cílů, jež pro systém rozšířené odpovědnosti výrobce stanoví tato směrnice, směrnice 94/62/ES, 2000/53/ES, 2006/66/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU (*4), a stanoví další kvantitativní nebo kvalitativní cíle, které jsou považovány za relevantní z hlediska systému rozšířené odpovědnosti výrobce;

§ 85 odst. 2 písm. a), b)	(2) Za účelem splnění povinností podle odstavce 1 je výrobce přenosných baterií nebo akumulátorů povinen zřídit na vlastní náklady nejméně jedno veřejné místo zpětného odběru v a) každém vyšším územním samosprávném celku na 8000 obyvatel tohoto vyššího územního samosprávného celku, přičemž místa zpětného odběru musí být v rámci něho rovnoměrně rozmístěna, b) každé obci, která o zřízení veřejného místa zpětného odběru projeví zájem (...).	32006L0066	Čl. 8 odst. 1 písm. a)	Členské státy zajistí, že pro odpadní přenosné baterie a akumulátory budou zavedeny vhodné systémy sběru. Tyto systémy: a) umožní konečným uživatelům odkládat odpadní přenosné baterie nebo akumulátory na dostupném sběrném místě v jejich okolí s přihlédnutím k hustotě obyvatelstva;
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 3 (Čl. 8a odst. 3 písm. a) a b))	3. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby každý výrobce nebo organizace vykonávající povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců: a) měli jasně stanovenou působnost z hlediska územního, výrokového a materiálového pokrytí, aniž by se omezovali na ty oblasti, v nichž je sběr odpadů a nakládání s nimi nejziskovější; b) zajistili přiměřenou dostupnost systémů sběru odpadů v oblastech uvedených v písmenu a);
§ 85 odst. 3	(3) Náklady na zpětný odběr, zpracování a recyklaci odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů nesmějí být při prodeji nových přenosných baterií nebo akumulátorů uváděny odděleně.	32006L0066	Čl. 16 odst. 4	Náklady na sběr, zpracování a recyklaci nesmějí být konečným uživatelům při prodeji nových přenosných baterií a akumulátorů uváděny odděleně.
§ 86 odst. 1 a 2	(1) Výrobce automobilových baterií nebo akumulátorů je povinen zajistit na vlastní náklady zpětný odběr odpadních automobilových baterií nebo akumulátorů od konečného uživatele nebo od provozovatele zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností, a to bez ohledu na výrobní značku, bez ohledu na datum jejich uvedení na trh, bez vazby na koupi nového výrobku a bez nároku na úplaty za tento odběr. V případě odpadních automobilových baterií nebo akumulátorů z vozidel, která jsou používána v rámci podnikání, tuto povinnost zajistí výrobce automobilových baterií nebo	32006L0066	Čl. 8 odst. 4	Členské státy zajistí, že výrobci automobilových baterií a akumulátorů nebo třetí osoby zřídí systémy pro sběr odpadních automobilových baterií a akumulátorů u konečných uživatelů nebo na dostupném sběrném místě v jejich blízkosti, kde není sběr prováděn podle systému uvedeného v čl. 5 odst. 1 směrnice 2000/53/ES. V případě automobilových baterií a akumulátorů ze soukromých vozidel, která nejsou používána k podnikatelským účelům, nesmí být takové systémy konečným uživatelům zpoplatněny při odkládání odpadních baterií nebo akumulátorů ani je

	<p>akumulátorů na vlastní náklady nebo uzavřením dohody s konečným uživatelem o jiném způsobu financování.</p> <p>(2) Za účelem splnění povinnosti podle odstavce 1 je výrobce automobilových baterií nebo akumulátorů povinen zřídit v každém vyšším územním samosprávném celku nejméně jedno veřejné místo zpětného odběru na 25 000 obyvatel tohoto vyššího územního samosprávného celku, přičemž místa zpětného odběru musí být v rámci něho rovnoměrně rozmístěna.</p>			nesmí zavazovat ke koupi nové baterie nebo akumulátoru.
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 3 (Čl. 8a odst. 3 písm. a) a b))	<p>3. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby každý výrobce nebo organizace vykonávající povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců:</p> <p>a) měli jasně stanovenou působnost z hlediska územního, výrobního a materiálového pokrytí, aniž by se omezovali na ty oblasti, v nichž je sběr odpadů a nakládání s nimi nejziskovější;</p> <p>b) zajistili přiměřenou dostupnost systémů sběru odpadů v oblastech uvedených v písmenu a);</p>
§ 86 odst. 1	<p>(1) Výrobce automobilových baterií nebo akumulátorů je povinen zajistit na vlastní náklady zpětný odběr odpadních automobilových baterií nebo akumulátorů od konečného uživatele nebo od provozovatele zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností, a to bez ohledu na výrobní značku, bez ohledu na datum jejich uvedení na trh, bez vazby na koupi nového výrobku a bez nároku na úplatu za tento odběr. V případě odpadních automobilových baterií nebo akumulátorů z vozidel, která jsou používána v rámci podnikání, tuto povinnost zajistí výrobce automobilových baterií nebo akumulátorů na vlastní náklady nebo uzavřením dohody s konečným uživatelem o jiném způsobu financování.</p>	32006L0066	Čl. 16 odst. 1 a 5	<p>1. Členské státy zajistí, že výrobci nebo třetí osoby jednající jejich jménem pokryjí jakékoli čisté náklady, které vzniknou při:</p> <p>a) sběru, zpracování a recyklaci všech odpadních přenosných baterií a akumulátorů sebraných podle čl. 8 odst. 1 a 2 a</p> <p>b) sběru, zpracování a recyklaci všech odpadních průmyslových baterií a akumulátorů sebraných podle čl. 8 odst. 3 a 4.</p> <p>5. Výrobci a uživatelé průmyslových a automobilových baterií a akumulátorů mohou uzavírat dohody, v nichž upraví způsoby financování jinak, než jak je uvedeno v odstavci 1.</p>

§ 86 odst. 3	(3) Výrobce automobilových baterií nebo akumulátorů, který plní povinnosti stanovené tímto zákonem v individuálním systému, není povinen poskytovat kauci podle § 31; to neplatí pro baterie nebo akumulátory s obsahem lithia.	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 3 (Čl. 8a odst. 3 písm. c))	3. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby každý výrobce nebo organizace vykonávající povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců: (...) c) měli potřebné finanční prostředky nebo finanční a organizační prostředky pro splnění svých povinností týkajících se rozšířené odpovědnosti výrobce;
§ 87 odst. 1 a 2	(1) Výrobce průmyslových baterií nebo akumulátorů je povinen zajistit zpětný odběr odpadních průmyslových baterií nebo akumulátorů stejného typu a určení, jaké uvedl na trh, a to bez ohledu na jejich chemické složení, bez ohledu na datum jejich uvedení na trh a bez vazby na koupi nového výrobku. Tuto povinnost zajistí výrobce průmyslových baterií nebo akumulátorů na vlastní náklady nebo uzavřením dohody s konečným uživatelem o jiném způsobu financování. (2) Výrobce průmyslových baterií nebo akumulátorů, který plní povinnosti stanovené tímto zákonem v individuálním systému, není povinen poskytovat kauci podle § 31. To neplatí pro průmyslové baterie nebo akumulátory s obsahem lithia, u kterých je výrobce povinen kauci poskytnout, s výjimkou výrobce vozidel, který plní povinnosti stanovené tímto zákonem ve vztahu k trakčním bateriím v individuálním systému.	32006L0066	Čl. 8 odst. 3	Členské státy zajistí, že výrobci průmyslových baterií a akumulátorů nebo třetí osoby jednající jejich jménem nebudou odmítat brát nazpět odpadní průmyslové baterie a akumulátory od konečných uživatelů, bez ohledu na jejich chemické složení a původ. Průmyslové baterie a akumulátory mohou rovněž sbírat nezávislé třetí osoby.
§ 87 odst. 1	(1) Výrobce průmyslových baterií nebo akumulátorů je povinen zajistit zpětný odběr odpadních průmyslových baterií nebo akumulátorů stejného typu a určení, jaké uvedl na trh, a to bez ohledu na jejich chemické složení, bez ohledu na datum jejich uvedení na trh a bez vazby na koupi nového výrobku. Tuto povinnost zajistí výrobce průmyslových baterií nebo akumulátorů na vlastní náklady nebo uzavřením dohody s konečným uživatelem o jiném způsobu financování.	32006L0066	Čl. 16 odst. 1 a 5	1. Členské státy zajistí, že výrobci nebo třetí osoby jednající jejich jménem pokryjí jakékoli čisté náklady, které vzniknou při: a) sběru, zpracování a recyklaci všech odpadních přenosných baterií a akumulátorů sebraných podle čl. 8 odst. 1 a 2 a b) sběru, zpracování a recyklaci všech odpadních průmyslových baterií a akumulátorů sebraných podle čl. 8 odst. 3 a 4. 5. Výrobci a uživatelé průmyslových a automobilových baterií a akumulátorů mohou uzavírat dohody, v nichž

				upraví způsoby financování jinak, než jak je uvedeno v odstavci 1.
§ 87 odst. 2	(2) Výrobce průmyslových baterií nebo akumulátorů, který plní povinnosti stanovené tímto zákonem v individuálním systému, není povinen poskytovat kauci podle § 31. To neplatí pro průmyslové baterie nebo akumulátory s obsahem lithia, u kterých je výrobce povinen kauci poskytnout, s výjimkou výrobce vozidel, který plní povinnosti stanovené tímto zákonem ve vztahu k trakčním bateriím v individuálním systému.	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 3 (Čl. 8a odst. 3 písm. c))	3. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby každý výrobce nebo organizace vykonávající povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců: (...) c) měli potřebné finanční prostředky nebo finanční a organizační prostředky pro splnění svých povinností týkajících se rozšířené odpovědnosti výrobce;
§ 88 odst. 1 písm. a)	(1) Poslední prodejce přenosných baterií nebo akumulátorů je povinen zpětně odebírat odpadní přenosné baterie nebo akumulátory od konečného uživatele přímo v prodejním místě po celou provozní dobu, bez nároku na úplatu za tento odběr, bez ohledu na výrobní značku, bez ohledu na datum jejich uvedení na trh a bez vazby na koupi nového výrobku, pokud a) jde o prodejní místo posledního prodejce, jehož ekonomická činnost je uvedena v příloze č. 4 k tomuto zákonu, a přenosné baterie nebo akumulátory jsou nabízeny jako stálá součást prodejního sortimentu, nebo (...)	32006L0066	Čl. 8 odst. 1 písm. b) a c)	Členské státy zajistí, že pro odpadní přenosné baterie a akumulátory budou zavedeny vhodné systémy sběru. Tyto systémy: (...) b) vyžadují, aby distributoři, kteří dodávají přenosné baterie a akumulátory, bezplatně přijímali nazpět odpadní přenosné baterie a akumulátory, pokud hodnocení neprokáže, že existující alternativní systémy jsou při dosahování environmentálních cílů této směrnice alespoň stejně účinné. Členské státy tato hodnocení zveřejní; c) nesmí být konečným uživatelům zpoplatněny při odkládání odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů ani je nesmí zavazovat ke koupi nové baterie nebo akumulátoru;
§ 88 odst. 2	(2) Poslední prodejce, který prodává baterie nebo akumulátory a u kterého výrobce baterií nebo akumulátorů nezřídil místo zpětného odběru, je povinen umístit ve svých prodejních místech viditelně a čitelně informaci o možnosti odevzdání odpadních baterií nebo akumulátorů nebo o tom, kde lze odpadní baterie nebo akumulátory odevzdat ke zpětnému odběru na území obce, městské části nebo městského obvodu podle místa prodeje. Pokud se na jejich území místo zpětného odběru nenachází, informuje o místě zpětného odběru v nejbližší obci, městské části nebo městském obvodě od svého místa prodeje.	32006L0066	Čl. 7	Členské státy přijmou při zohlednění dopadu dopravy na životní prostředí nezbytná opatření k tomu, aby co nejvíce rozšířily oddělený sběr odpadních baterií a akumulátorů a minimalizovaly odstraňování baterií a akumulátorů jako směsný komunální odpad, s cílem dosáhnout vysoké míry recyklace všech odpadních baterií a akumulátorů.

		32006L0066	Čl. 20 odst. 3	Pokud členské státy vyžadují, aby distributoři bezplatně přijímali nazpět odpadní přenosné baterie a akumulátory podle článku 8, zajistí, aby tyto distributoři informovali konečné uživatele o možnosti odložení odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů v jejich prodejních místech.
§ 87 odst. 1 písm. a)	<p>(1) Výrobce baterií nebo akumulátorů je povinen v rámci svého systému na vlastní náklady zajistit</p> <p>a) zpracování a recyklaci odpadních baterií nebo akumulátorů, které zpětně odebral, za použití nejlepších dostupných technik¹²⁾ v zařízeních, která dosahují minimální recyklační účinnosti procesů recyklace stanovené v příloze č. 5 k tomuto zákonu, vypočtené podle přímo použitelného předpisu Evropské unie o prováděcích pravidlech pro výpočet recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií a akumulátorů¹⁸⁾, a</p> <hr/> <p>¹²⁾ Zákon č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění pozdějších předpisů.</p> <p>¹⁸⁾ Nařízení Komise (EU) č. 493/2012 ze dne 11. června 2012, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro výpočet recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií a akumulátorů podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES.</p>	32006L0066	Čl. 12 odst. 1	<p>Členské státy zajistí, že nejpozději do 26. září 2009:</p> <p>a) výrobci nebo třetí osoby zavedou systémy používající nejlepší dostupné technologie zpracování a recyklace odpadních baterií a akumulátorů z hlediska ochrany zdraví a životního prostředí a</p> <p>b) všechny identifikovatelné baterie a akumulátory sebrané v souladu s článkem 8 této směrnice nebo se směrnicí 2002/96/ES jsou zpracovány a recyklovány prostřednictvím systémů, které vyhovují alespoň právním předpisům Společenství, především v oblasti zdraví, bezpečnosti a nakládání s odpady.</p> <p>Členské státy však v souladu se Smlouvou mohou ukládat sebrané přenosné baterie nebo akumulátory obsahující kadmium, rtuť nebo olovo na skládkách nebo v podzemních skladovacích prostorách, pokud neexistuje žádný praktický odbyt. Členské státy mohou v souladu se Smlouvou rovněž ukládat sebrané přenosné baterie nebo akumulátory obsahující kadmium, rtuť nebo olovo na skládkách nebo v podzemních skladovacích prostorách v rámci strategie postupného útlumu těžkých kovů, která na základě podrobného hodnocení environmentálních, ekonomických a sociálních dopadů prokáže, že tento způsob odstranění by měl být upřednostněn před recyklací.</p> <p>Členské státy toto hodnocení zveřejní a oznámí Komisi navržená opatření v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a</p>

				<p>technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (1).</p> <p>(1) Úř. věst. L 204, 21.7.1998, s. 37. Směrnice naposledy pozměněná aktem o přistoupení z roku 2003.</p>
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. b))	<p>1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy:</p> <p>b) v souladu s hierarchií způsobů nakládání s odpady stanoví cíle pro nakládání s odpady zaměřené na dosažení alespoň kvantitativních cílů, jež pro systém rozšířené odpovědnosti výrobce stanoví tato směrnice, směrnice 94/62/ES, 2000/53/ES, 2006/66/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU (*4), a stanoví další kvantitativní nebo kvalitativní cíle, které jsou považovány za relevantní z hlediska systému rozšířené odpovědnosti výrobce;</p>
		32012R0493	Čl. 1	<p>Oblast působnosti</p> <p>Toto nařízení se použije na procesy recyklace prováděné s odpadními bateriemi a akumulátory od 1. ledna 2014.</p>
§ 89 odst. 2 písm. d)	<p>(2) Odpadní baterie nebo akumulátory nesmějí být spalovány nebo ukládány na skládky všech skupin. Tento zákaz se nevztahuje na spalování (...)</p> <p>d) odpadu, který vznikl zpracováním a recyklací odpadních baterií nebo akumulátorů v souladu s tímto zákonem a se zákonem o odpadech.</p>	32006L0066	Čl. 14	<p>Odstraňování</p> <p>Členské státy zakáží odstraňování průmyslových nebo automobilových baterií a akumulátorů ukládáním na skládkách nebo spalováním. Zbytky z jakýchkoli baterií a akumulátorů, které prošly jak zpracováním, tak recyklací v souladu s čl. 12 odst. 1, však mohou být odstraněny ukládáním na skládkách nebo spalováním.</p>
§ 89 odst. 3	<p>(3) Odpadní baterie nebo akumulátory mohou být převezeny přes hranice ke zpracování a recyklaci v souladu s přímo použitelnými předpisy Evropské unie upravujícími přepravu odpadů¹⁴⁾ a se zákonem o odpadech. Odpadní baterie nebo akumulátory, které byly zpětně odebrány v České republice a vyvezeny ke zpracování a recyklaci v souladu</p>	32006L0066	Čl. 15 odst. 1 a 2	<p>1. Zpracování a recyklace mohou být prováděny mimo dotyčný členský stát nebo mimo Společenství za předpokladu, že přeprava odpadních baterií a akumulátorů je v souladu s nařízením Rady (EHS) č. 259/93 ze dne 1. února 1993 o dozoru nad přepravou</p>

	<p>s ustanovením věty první do země, která není členským státem, lze zahrnout do plnění povinností a dosahování účinnosti podle odstavce 1 písm. a), je-li prokázáno, že proces recyklace proběhl za podmínek rovnocenných požadavkům stanoveným tímto zákonem.</p> <hr/> <p>¹⁴⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 o přepravě odpadů, v platném znění.</p>			<p>odpadů v rámci Evropského společenství, do něj a z něj a o její kontrole (2).</p> <p>2. Odpadní baterie a akumulátory vyvážené ze Společenství v souladu s nařízením (EHS) č. 259/93, nařízením Rady (ES) č. 1420/1999 ze dne 29. dubna 1999, kterým se stanoví společná pravidla a postupy pro přepravu některých druhů odpadů do některých nečlenských zemí OECD (3), a nařízením Komise (ES) č. 1547/1999 ze dne 12. července 1999, kterým se stanoví kontrolní postupy podle nařízení Rady (EHS) č. 259/93 pro přepravu některých druhů odpadů do některých zemí, na něž se nevztahuje rozhodnutí OECD C(92) 39 v konečném znění (1), se zahrnou do plnění povinností a dosahování účinností stanovených v příloze III této směrnice, pouze pokud se dostatečně prokáže, že recyklace proběhla za podmínek rovnocenných požadavkům této směrnice.</p> <hr/> <p>(2) Úř. věst. L 30, 6.2.1993, s. 1. Nařízení naposledy pozměněné nařízením Komise (ES) č. 2557/2001 (Úř. věst. L 349, 31.12.2001, s. 1).</p> <p>(3) Úř. věst. L 166, 1.7.1999, s. 6. Nařízení naposledy pozměněné nařízením Komise (ES) č. 105/2005 (Úř. věst. L 20, 22.1.2005, s. 9).</p> <p>(1) Úř. věst. L 185, 17.7.1999, s. 1. Nařízení naposledy pozměněné nařízením (ES) č. 105/2005.</p>
<p>§ 90 odst. 1 a 3</p>	<p>(1) Zpracovávat odpadní baterie nebo akumulátory je oprávněn pouze zpracovatel odpadních baterií nebo akumulátorů.</p> <p>(...)</p> <p>(3) Povolení provozu zařízení ke zpracování odpadních baterií nebo akumulátorů musí obsahovat podmínky nezbytné ke splnění požadavků podle odstavce 2 písm. a) až c).</p>	<p>32008L0098</p>	<p>Čl. 23 odst. 1</p>	<p>Členské státy vyžadují, aby všechny zařízení nebo podniky, které plánují provádět zpracování odpadů, získaly povolení od příslušného orgánu.</p> <p>Tato povolení stanoví přinejmenším:</p> <p>a) druhy a množství odpadů, které je možné zpracovávat;</p> <p>b) technické a jiné požadavky týkající se dotyčného místa, a to pro každý druh povolené činnosti;</p>

				<p>c) bezpečnostní a preventivní opatření, jež je třeba přijmout;</p> <p>d) postup, jenž je třeba použít pro každý druh činnosti;</p> <p>e) nezbytné činnosti v oblasti sledování a kontroly;</p> <p>f) nezbytná ustanovení o ukončení provozu a následné péči.</p>
		32006L0066	Čl. 12 odst. 1 písm. b)	<p>Členské státy zajistí, že nejpozději do 26. září 2009:</p> <p>(...)</p> <p>všechny identifikovatelné baterie a akumulátory sebrané v souladu s článkem 8 této směrnice nebo se směrnicí 2002/96/ES jsou zpracovány a recyklovány prostřednictvím systémů, které vyhovují alespoň právním předpisům Společenství, především v oblasti zdraví, bezpečnosti a nakládání s odpady.</p>
§ 90 odst. 2 písm. a) a b)	<p>(2) Zpracovatel odpadních baterií nebo akumulátorů je kromě povinností stanovených zákonem o odpadech povinen</p> <p>a) vyjmout z odpadních baterií nebo akumulátorů všechny kapaliny a kyseliny,</p> <p>b) při zpracování nebo jakémkoli jiném nakládání v zařízení ke zpracování odpadních baterií nebo akumulátorů soustřeďovat nebo skladovat odpadní baterie nebo akumulátory na plochách s nepropustným povrchem a vhodným nepropustným pokrytím nebo ve vhodných nádobách,</p>	32006L0066	Čl. 12 odst. 2 a Příloha III část A	<p>2. Zpracování musí splňovat minimální požadavky stanovené v příloze III části A.</p> <p><i>PŘÍLOHA III</i></p> <p>Podrobné požadavky na zpracování a recyklaci</p> <p>ČÁST A: ZPRACOVÁNÍ</p> <p>1. Zpracování musí zahrnovat minimálně vyjmutí všech kapalin a kyselin.</p> <p>2. Zpracování a jakékoli skladování ve zpracovatelských zařízeních, včetně dočasného skladování, se musí uskutečňovat na plochách s nepropustným povrchem a vhodným nepropustným pokrytím nebo ve vhodných nádobách.</p>
§ 90 odst. 2 písm. c)	<p>(2) Zpracovatel odpadních baterií nebo akumulátorů je kromě povinností stanovených zákonem o odpadech povinen</p> <p>(...)</p>	32006L0066	Čl. 12 odst. 4	<p>Procesy recyklace musí nejpozději do 26. září 2011 dosahovat recyklační účinnosti a splňovat související ustanovení, jak jsou uvedeny v příloze III části B.</p>

	c) při recyklaci odpadních baterií nebo akumulátorů dosáhnout minimální recyklační účinnosti procesů recyklace stanovené v příloze č. 5 k tomuto zákonu,			
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. b))	1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy: b) v souladu s hierarchií způsobů nakládání s odpady stanoví cíle pro nakládání s odpady zaměřené na dosažení alespoň kvantitativních cílů, jež pro systém rozšířené odpovědnosti výrobce stanoví tato směrnice, směrnice 94/62/ES, 2000/53/ES, 2006/66/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU (*4), a stanoví další kvantitativní nebo kvalitativní cíle, které jsou považovány za relevantní z hlediska systému rozšířené odpovědnosti výrobce;
§ 94 odst. 1	(1) Výrobce protektorovaných pneumatik plní povinnosti výrobce pneumatik podle tohoto zákona pouze k protektorovaným pneumatikám, které před provedením protektorování pocházely ze zpětného odběru nebo byly dovezeny ze zahraničí, popřípadě k novým pneumatikám, které současně uvádí na trh.	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. a))	1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy: a) jasně vymezí úlohy a povinnosti všech příslušných zúčastněných subjektů, včetně výrobců uvádějících výrobky na trh členského státu, organizací vykonávajících povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců, soukromých nebo veřejných zpracovatelů odpadu, místních orgánů a v příslušných případech provozovatelů zařízení pro opětovné použití a přípravu k opětovnému použití a podniků sociální ekonomiky;
§ 94 odst. 2	(2) Výrobce protektorovaných pneumatik, který současně uvádí na trh nové pneumatiky, vede evidenci podle § 27 odst. 1 písm. a) zvláště pro nové a pro protektorované pneumatiky podle odstavce 1.	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. c))	1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy: (...) c) zajistí, aby byl zaveden systém podávání zpráv za účelem sběru údajů o výrobcích uváděných na trh členského státu výrobci, na něž se vztahuje rozšířená

				odpovědnost výrobce, a údajů o sběru a zpracování odpadů vzniklých z těchto výrobků, v příslušných případech s upřesněním toků odpadních materiálů, jakož i jiných údajů relevantních pro účely písmene b);
§ 94 odst. 3	(3) Právnická nebo podnikající fyzická osoba smí předat protektorované pneumatiky k opětovnému použití, jestliže byly opotřebované části pneumatik obnoveny studenou nebo teplou metodou protektorování a splňují podmínky stanovené zákonem o odpadech, za nichž odpad přestává být odpadem.	32008L0098 ve znění 32018L0851	Čl. 11 odst. 1 první pod-odstavec	1. Členské státy přijmou opatření na podporu činností týkajících se přípravy k opětovnému použití, zejména zaváděním a podporou sítí pro přípravu k opětovnému použití a opravy, umožněním přístupu těchto sítí – je-li to slučitelné s řádným nakládáním s odpady – k odpadu nacházejícímu se ve sběrných systémech nebo zařízeních, který by mohl být připraven k opětovnému použití, ale tyto systémy nebo zařízení jej k přípravě k opětovnému použití neurčily, a podporou využívání ekonomických nástrojů, kritérií pro zadávání zakázek, množstevních cílů nebo jiných opatření.
§ 95	§ 95 Informace pro konečné uživatele Výrobce pneumatik je povinen prostřednictvím posledních prodejců na vlastní náklady písemně informovat konečné uživatele o a) požadavku, aby odpadní pneumatiky nebyly odstraňovány jako netříděný komunální odpad, ale byly odevzdány na místech k tomu určených v souladu s tímto zákonem, a b) způsobu zajištění zpětného odběru.	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 2 (čl. 8a odst. 2)	2. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby držitelé odpadů, na které se zaměřují systémy rozšířené odpovědnosti výrobce zavedené v souladu s čl. 8 odst. 1, byli informováni o opatřeních na předcházení vzniku odpadů, centrech pro opětovné použití a pro přípravu k opětovnému použití, systémech zpětného odběru a sběru odpadu a o předcházení znečišťování odpadky. Členské státy rovněž přijmou opatření zaměřená na vytváření pobídek pro držitele odpadů, aby plnili svou povinnost odevzdávat své odpady do již existujících systémů tříděného sběru, a to zejména prostřednictvím případných ekonomických pobídek nebo regulací.
§ 97 odst. 1 písm. a)	(1) Výrobce pneumatik je povinen a) zajistit na vlastní náklady zpětný odběr odpadních pneumatik od konečného uživatele, a to bez ohledu na výrobní značku, bez ohledu na datum jejich uvedení na trh, bez vazby na koupi nového výrobku a bez nároku na úplaty za tento odběr, a	32008L0098	Čl. 8 odst. 1	S cílem posílit předcházení vzniku odpadů, jejich opětovné použití, recyklaci a jiné využití odpadů mohou členské státy přijmout legislativní nebo nelegislativní opatření k zajištění toho, aby se na všechny fyzické nebo právnické osoby, které profesionálně vyvíjejí, vyrábějí, zpracovávají, upravují, prodávají nebo dovážejí výrobky (výrobci výrobků) vztahovala rozšířená odpovědnost výrobce. Tato opatření mohou zahrnovat přijímání vrácených výrobků a odpadu, který zůstává po použití těchto

				výrobků, jakož i následné nakládání s odpadem a finanční odpovědnost za tyto činnosti. Tato opatření mohou rovněž zahrnovat povinnost poskytnout veřejně dostupné informace týkající se rozsahu, v jakém je výrobek opětovně použitelný a recyklovatelný.
		32008L0098	Čl. 15 odst. 3	Členské státy mohou rozhodnout v souladu s článkem 8, že odpovědnost za zajištění nakládání s odpady má nést částečně nebo plně výrobce výrobku, z něhož se stal odpad, a že tuto odpovědnost sdílejí i distributoři tohoto výrobku.
§ 97 odst. 1 písm. b)	(1) Výrobce pneumatik je povinen (...) b) dosáhnout v každém kalendářním roce minimální úrovně zpětného odběru odpadních pneumatik v rozsahu stanoveném v příloze č. 2 k tomuto zákonu.	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. b))	1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy: b) v souladu s hierarchií způsobů nakládání s odpady stanoví cíle pro nakládání s odpady zaměřené na dosažení alespoň kvantitativních cílů, jež pro systém rozšířené odpovědnosti výrobce stanoví tato směrnice, směrnice 94/62/ES, 2000/53/ES, 2006/66/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU (*4), a stanoví další kvantitativní nebo kvalitativní cíle, které jsou považovány za relevantní z hlediska systému rozšířené odpovědnosti výrobce;
§ 97 odst. 2	(2) Za účelem splnění povinností podle odstavce 1 je výrobce pneumatik povinen zřídit na vlastní náklady nejméně jedno veřejné místo zpětného odběru a) v každém vyšším územním samosprávném celku na 25 000 obyvatel tohoto vyššího územního samosprávného celku, přičemž místa zpětného odběru musí být v rámci něho rovnoměrně rozmístěna a b) v každé obci, která o zřízení veřejného místa zpětného odběru projeví zájem, (...)	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 3 (Čl. 8a odst. 3 písm. a) a b))	3. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby každý výrobce nebo organizace vykonávající povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců: a) měli jasně stanovenou působnost z hlediska územního, výrobového a materiálového pokrytí, aniž by se omezovali na ty oblasti, v nichž je sběr odpadů a nakládání s nimi nejziskovější; b) zajistili přiměřenou dostupnost systémů sběru odpadů v oblastech uvedených v písmenu a);
§ 98 odst. 1 písm. a)	(1) Výrobce pneumatik je povinen zajistit	32008L0098	Čl. 8 odst. 1	S cílem posílit předcházení vzniku odpadů, jejich opětovné použití, recyklaci a jiné využití odpadů mohou členské státy přijmout legislativní nebo nelegislativní

	na vlastní náklady v rámci svého systému využití odpadních pneumatik, které zpětně odebral, (...)			opatření k zajištění toho, aby se na všechny fyzické nebo právnické osoby, které profesionálně vyvíjejí, vyrábějí, zpracovávají, upravují, prodávají nebo dovážejí výrobky (výrobci výrobků) vztahovala rozšířená odpovědnost výrobce. Tato opatření mohou zahrnovat přijímání vrácených výrobků a odpadu, který zůstává po použití těchto výrobků, jakož i následné nakládání s odpadem a finanční odpovědnost za tyto činnosti. Tato opatření mohou rovněž zahrnovat povinnost poskytnout veřejně dostupné informace týkající se rozsahu, v jakém je výrobek opětovně použitelný a recyklovatelný.
		32008L0098	Čl. 15 odst. 3	Členské státy mohou rozhodnout v souladu s článkem 8, že odpovědnost za zajištění nakládání s odpady má nést částečně nebo plně výrobce výrobku, z něhož se stal odpad, a že tuto odpovědnost sdílejí i distributoři tohoto výrobku.
§ 98 odst. 1 písm. b)	(1) Výrobce pneumatik je povinen zajistit (...) b) v každém kalendářním roce využití zpětně odebraných odpadních pneumatik minimálně v rozsahu stanoveném v příloze č. 7 k tomuto zákonu.	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. b))	1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy: b) v souladu s hierarchií způsobů nakládání s odpady stanoví cíle pro nakládání s odpady zaměřené na dosažení alespoň kvantitativních cílů, jež pro systém rozšířené odpovědnosti výrobce stanoví tato směrnice, směrnice 94/62/ES, 2000/53/ES, 2006/66/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU (*4), a stanoví další kvantitativní nebo kvalitativní cíle, které jsou považovány za relevantní z hlediska systému rozšířené odpovědnosti výrobce;
§ 98 odst. 3	(3) Zpracovávat odpadní pneumatiky je oprávněn pouze zpracovatel odpadních pneumatik.	32008L0098	Čl. 23 odst. 1	Členské státy vyžadují, aby všechny zařízení nebo podniky, které plánují provádět zpracování odpadů, získaly povolení od příslušného orgánu. Tato povolení stanoví přinejmenším:

				<p>a) druhy a množství odpadů, které je možné zpracovávat;</p> <p>b) technické a jiné požadavky týkající se dotyčného místa, a to pro každý druh povolené činnosti;</p> <p>c) bezpečnostní a preventivní opatření, jež je třeba přijmout;</p> <p>d) postup, jenž je třeba použít pro každý druh činnosti;</p> <p>e) nezbytné činnosti v oblasti sledování a kontroly;</p> <p>f) nezbytná ustanovení o ukončení provozu a následné péči.</p>
§ 101	<p style="text-align: center;">§ 101</p> <p style="text-align: center;">Působnost</p> <p>Tato hlava se použije na všechna vozidla a vozidla s ukončenou životností, včetně jejich částí a odpadů z nich vzniklých, a nakládání s nimi, s výjimkou vozidel uvedených v § 2 odst. 3 písm. k).</p>	32000L0053	Čl. 3 odst. 1	Tato směrnice se vztahuje na vozidla a na vozidla s ukončenou životností včetně jejich součástí a materiálů. Toto ustanovení se použije, aniž je dotčen čl. 5 odst. 4 třetí pododstavec, nezávisle na způsobu, jakým bylo vozidlo udržováno nebo opravováno během používání, a nezávisle na tom, zda je vozidlo vybaveno součástmi, které dodává výrobce nebo jinými součástmi, jejichž montáž jako náhradních nebo výměnných dílů splňuje příslušná ustanovení Společenství nebo členských států.
§ 102 písm. a)	<p>Pro účely této hlavy se rozumí</p> <p>a) vybraným vozidlem vozidlo kategorie M1 nebo N1 nebo tříkolové motorové vozidlo, s výjimkou motorových tříkolek, podle právních předpisů upravujících schvalování technické způsobilosti a technické podmínky provozu vozidel na pozemních komunikacích²⁰⁾,</p> <p>_____</p> <p>²⁰⁾ Vyhláška č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích.</p>	32000L0053	Čl. 2 bod 1	Pro účely této směrnice se rozumí: „vozidlem“ jakékoli vozidlo kategorie M 1 nebo N 1 vymezené v příloze II části A směrnice 70/156/EHS a tříkolová motorová vozidla vymezená ve směrnici 92/61/EHS, avšak s výjimkou motorových tříkolek;
§ 102 písm. b)	<p>Pro účely tohoto zákona se rozumí</p> <p>(...)</p> <p>b) vybraným vozidlem s ukončenou životností vybrané vozidlo, které se stalo odpadem,</p>	32000L0053	Čl. 2 bod 2	Pro účely této směrnice se rozumí: (...)

				„vozidlem s ukončenou životností“ vozidlo, které je odpadem ve smyslu čl. 1 písm. a) směrnice 75/442/EHS;
§ 102 písm. f)	Pro účely tohoto zákona se rozumí (...) f) zpracováním vozidel s ukončenou životností jakákoli činnost prováděná po převzetí vozidla s ukončenou životností v zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností za účelem odstranění nebezpečných látek, demontáže, hrubého rozdělení, drcení, využití nebo přípravy na odstranění odpadu z drcení a všechny další operace prováděné za účelem využití nebo odstranění vozidla s ukončenou životností a jeho částí,	32000L0053	Čl. 2 bod 5	Pro účely této směrnice se rozumí: (...) „zpracováním“ jakákoli činnost po předání vozidla s ukončenou životností do zařízení pro odstranění znečišťujících látek, pro demontáž, hrubé rozdělení, drcení, využití nebo pro přípravu na odstranění odpadu z drcení, a všechny další operace prováděné pro využití nebo odstranění vozidla s ukončenou životností a jeho součástí;
§ 102 písm. l)	Pro účely tohoto zákona se rozumí (...) a) <u>nebezpečnou látkou jakákoliv látka klasifikovaná jako nebezpečná podle přímo použitelného předpisu Evropské unie o klasifikaci, označování a balení látek a směsí²¹⁾, která splňuje kritéria pro zařazení do některé z tříd a kategorií nebezpečnosti uvedených v příloze I tohoto předpisu Evropské unie v</u> 1. <u>části 2 oddílech 2.1 až 2.4 nebo 2.6 až 2.8, pokud jde o typ A nebo B, 2.9, 2.10, 2.12 nebo 2.13, pokud jde o kategorie 1 nebo 2, 2.14, pokud jde o kategorie 1 nebo 2, nebo 2.15, pokud jde o typy A až F,</u> 2. <u>části 3 oddílech 3.1 až 3.6, 3.7, pokud má nepříznivé účinky na sexuální funkci a plodnost nebo na vývoj, 3.8, pokud má jiné než narkotické účinky, 3.9 nebo 3.10,</u> 3. <u>části 4 oddíle 4.1, nebo</u> 4. <u>části 5 oddíle 5.1.</u>	32000L0053 ve znění 32008L0112	Čl. 2 bod 11	Pro účely této směrnice se rozumí: (...) „nebezpečnou látkou“ jakákoli látka, která splňuje kritéria některé z těchto tříd nebo kategorií nebezpečnosti stanovených v příloze I nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1272/2008 ze dne 16. prosince 2008 o klasifikaci, označování a balení látek a směsí (1): a) třídy nebezpečnosti 2.1 až 2.4, 2.6 a 2.7, 2.8 typy A a B, 2.9, 2.10, 2.12, 2.13 kategorie 1 a 2, 2.14 kategorie 1 a 2, 2.15 typy A až F; b) třídy nebezpečnosti 3.1 až 3.6, 3.7 členění „nepříznivé účinky na sexuální funkci a plodnost nebo na vývoj“, 3.8 členění „jiné než narkotické účinky“, 3.9 a 3.10; c) třída nebezpečnosti 4.1; d) třída nebezpečnosti 5.1; <u>(1) Úř. věst. L 353, 31.12.2008, s. 1.</u>

	<p>²¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1272/2008 ze dne 16. prosince 2008 o klasifikaci, označování a balení látek a směsí, o změně a zrušení směrnic 67/548/EHS a 1999/45/ES a o změně nařízení (ES) č. 1907/2006.</p>			
<p>§ 103 odst. 1</p>	<p>(1) Pokud by převzetí vybraného vozidla s ukončenou životností, s výjimkou tříkolového motorového vozidla, obsahujícího všechny podstatné části osobou oprávněnou ke sběru vozidel s ukončenou životností bylo pro konečného uživatele zpoplatněno v důsledku toho, že má nulovou nebo zápornou tržní hodnotu, je výrobce vybraných vozidel povinen</p> <p>a) hradit zpracovateli vozidel s ukončenou životností veškeré náklady nebo jejich podstatnou část spojené s převzetím vybraných vozidel s ukončenou životností vlastní značky nebo jejich částí, nebo</p> <p>b) bezplatně odebírat vybraná vozidla s ukončenou životností vlastní značky a za tím účelem zajistit přiměřeně dostupnou síť sběrných míst.</p>	<p>32000L0053</p>	<p>Čl. 5 odst. 4</p>	<p>Členské státy přijmou opatření nezbytná, aby předání vozidla autorizovanému zpracovatelskému zařízení v souladu s odstavcem 3 probíhalo bez jakýchkoli výdajů pro posledního držitele nebo vlastníka vozidla v důsledku toho, že vozidlo má nulovou nebo zápornou tržní hodnotu.</p> <p>Členské státy přijmou opatření nezbytná, aby výrobci hradili veškeré náklady na provádění tohoto opatření nebo jejich podstatnou část nebo aby přijímali vozidla s ukončenou životností za stejných podmínek, jaké jsou uvedeny v prvním pododstavci.</p> <p>Členské státy mohou stanovit, že předávání vozidel s ukončenou životností nebude zcela zdarma, pokud vozidlo s ukončenou životností neobsahuje podstatné součásti vozidla, zejména motor a karoserii nebo obsahuje odpad, který byl k němu přidán.</p> <p>Komise pravidelně kontroluje provádění prvního pododstavce, aby zajistila, že nepovede k narušení trhu, a bude-li to nezbytné navrhne Evropskému parlamentu a Radě změnu tohoto ustanovení.</p>
<p>§ 103 odst. 3</p>	<p>(3) Výrobce vybraných vozidel je povinen do 6 měsíců od uvedení každého nového typu vybraného vozidla na trh poskytnout zpracovatelům vozidel s ukončenou životností veškeré informace nezbytné pro demontáž a správné zpracování vybraného vozidla s ukončenou životností šetrné vůči životnímu prostředí, zejména s ohledem na obsažené nebezpečné látky, a to ve formě příruček, na technickém nosiči dat nebo prostřednictvím k tomuto účelu vytvořeného informačního systému. Tím není dotčena ochrana obchodního</p>	<p>32000L0053</p>	<p>Čl. 2 odst. 13</p>	<p>Pro účely této směrnice se rozumí:</p> <p>(...)</p> <p>„informacemi pro demontáž“ všechny informace požadované pro správné zpracování vozidel s ukončenou životností šetrné vůči životnímu prostředí. Tyto informace poskytují autorizovaným zpracovatelským zařízením výrobci vozidel a jejich součástí v podobě příruček nebo s využitím elektronických médií (např. CD-ROM, on-line služby).</p>

	<p>tajemství a průmyslového vlastnictví výrobce vybraných vozidel podle jiných právních předpisů²²⁾.</p> <hr/> <p>²²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1272/2008 ze dne 16. prosince 2008 o klasifikaci, označování a balení látek a směsí, o změně a zrušení směrnic 67/548/EHS a 1999/45/ES a o změně nařízení (ES) č. 1907/2006.</p>	32000L0053	Čl. 8 odst. 3	Členské státy přijmou opatření nezbytná, aby výrobci poskytovali pro každý typ nového vozidla uvedeného na trh informace pro demontáž ve lhůtě šesti měsíců po tomto uvedení na trh. Tyto informace uvádí v rozsahu potřebném pro zpracovatelská zařízení, aby splnila povinnosti podle této směrnice, jednotlivé součásti a materiály vozidla a umístění všech nebezpečných látek ve vozidlech, zejména pro splnění cílů uvedených v článku 7.
§ 103 odst. 4	<p>(4) Výrobce vybraných vozidel je povinen při uvedení nového typu vybraného vozidla na trh zveřejnit a zpřístupnit formou propagačních materiálů konečným uživatelům informace o</p> <p>a) konstrukci vybraných vozidel a jejich částí s ohledem na možnost jejich využití,</p> <p>b) zpracování vybraných vozidel s ukončenou životností způsobem šetrným k životnímu prostředí, zejména o odčerpání všech kapalin a postupech pro demontáž,</p> <p>c) vývoji a optimalizaci způsobů opětovného použití vybraných vozidel a jejich částí a využití vybraných vozidel s ukončenou životností a jejich částí a</p> <p>d) pokroku dosaženém v oblasti využití vybraných vozidel s ukončenou životností s cílem snížit množství odpadu k odstranění a zvýšit míru jeho využití.</p>	32000L0053	Čl. 9 odst. 2	<p>Členské státy požadují, aby dotčené hospodářské subjekty v každém případě zveřejňovaly informace o:</p> <p>— projektech vozidel a jejich součástech s ohledem na možnost jejich využití a recyklace,</p> <p>— zpracování vozidel s ukončenou životností způsobem šetrným k životnímu prostředí, zejména o odčerpání všech kapalin a informace pro demontáž,</p> <p>— vývoji a optimalizaci způsobů opětovného použití, recyklace a využití vozidel s ukončenou životností a jejich součástí,</p> <p>— pokroku dosaženém v oblasti využití a recyklace s cílem snížit množství odpadu k odstranění a zvýšit míru jeho využití a recyklace.</p> <p>Výrobce musí tyto informace zpřístupnit potenciálním kupcům vozidel. Informace jsou začleněny do propagačních materiálů zveřejněných při uvádění nového vozidla na trh.</p>
§ 103 odst. 5	<p>(5) Výrobce systému vozidla, konstrukční části vozidla nebo samostatného technického celku vozidla²³⁾ určených pro vybraná vozidla je povinen poskytovat zpracovatelům vybraných vozidel s ukončenou životností na jejich vyžádání přiměřené informace pro demontáž, skladování a zkoušky dílů, které lze opětovně použít. Tím není dotčena ochrana obchodního tajemství a průmyslového vlastnictví výrobce dílů</p>	32000L0053	Čl. 8 odst. 4	<p>Aniž je dotčeno obchodní a průmyslové tajemství, přijmou členské státy opatření nezbytná, aby výrobci součástí používaných ve vozidlech poskytovali autorizovaným zpracovatelským zařízením v rozsahu požadovaném těmito zařízeními příslušné informace pro demontáž, skladování a zkoušky součástí, které lze opětovně použít.</p>

	<p>používaných ve vybraných vozidlech podle jiných právních předpisů²²⁾.</p> <hr/> <p>²²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1272/2008 ze dne 16. prosince 2008 o klasifikaci, označování a balení látek a směsí, o změně a zrušení směrnice 67/548/EHS a 1999/45/ES a o změně nařízení (ES) č. 1907/2006.</p> <p>²³⁾ § 2 odst. 9 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů.</p>			
§ 104 odst. 1	(1) Každý, kdo se zbavuje vozidla s ukončenou životností nebo jeho části, je smí předat pouze osobě oprávněné ke sběru vozidel s ukončenou životností. (...)	32000L0053	Čl. 5 odst. 2	Členské státy rovněž přijmou opatření nezbytná, aby všechna vozidla s ukončenou životností byla předána do autorizovaných zpracovatelských zařízení.
§ 106 odst. 1 až 3	<p>(1) K převzetí vozidla s ukončenou životností je oprávněn pouze provozovatel zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností, nestanoví-li tento zákon jinak.</p> <p>(2) Ke zpracování vozidel s ukončenou životností je oprávněn pouze zpracovatel vozidel s ukončenou životností. (...)</p> <p>(3) Zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností a zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností lze provozovat pouze na základě povolení provozu zařízení určeného pro nakládání s tímto druhem odpadu (dále jen „povolení provozu zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností“).</p>	32000L0053 ve znění 32018L0849	Čl. 6 odst. 1 a 2	<p>1. Členské státy přijmou nezbytná opatření s cílem zajistit, aby všechna vozidla s ukončenou životností byla skladována (i dočasně) a zpracovávána v souladu s hierarchií způsobů nakládání s odpady a s obecnými požadavky stanovenými v článku 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES (*1) a v souladu s minimálními technickými požadavky stanovenými v příloze I této směrnice, aniž jsou dotčeny vnitrostátní předpisy o ochraně zdraví a životního prostředí.</p> <p>2. Členské státy přijmou opatření nezbytná, aby všechna zařízení nebo podniky, které provádějí zpracovatelské operace, získaly povolení od příslušných orgánů nebo aby u nich byly registrovány v souladu s články 9, 10 a 11 směrnice 75/442/EHS.</p> <p>Odchylna od požadavku na povolení uvedená v čl. 11 odst. 1 písm. b) směrnice 75/442/EHS může být uplatněna pro operace využití odpadu z vozidel s ukončenou životností po jejich zpracování v souladu s</p>

				<p>přílohou I bodem 3 této směrnice, pokud příslušné orgány před registrací prověří:</p> <p>a) druh a množství odpadu ke zpracování;</p> <p>b) obecné technické požadavky, které mají být dodržovány;</p> <p>c) potřebná bezpečnostní opatření</p> <p>pro dosažení cílů uvedených v článku 4 směrnice 75/442/EHS. Tato inspekce se koná jednou ročně. Členské státy, které výjimku využijí, oznámí výsledky Komisi.</p> <p>_____</p> <p>(*1) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES ze dne 19. listopadu 2008 o odpadech a o zrušení některých směrnic (Úř. věst. L 312, 22.11.2008, s. 3).</p>
§ 107 odst. 4	Povolení provozu zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností musí obsahovat podmínky nezbytné ke splnění požadavků podle § 109 odst. 1, § 109 odst. 2 písm. a), b) a d) a § 109 odst. 3.	32000L0053	Čl. 6 odst. 4	Členské státy přijmou opatření nezbytná, aby povolení nebo registrace uvedené v odstavci 2 zahrnovaly všechny podmínky nutné pro splnění požadavků podle odstavců 1, 2 a 3.
§ 108 odst. 1 písm. a)	(1) Provozovatel zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností je kromě povinností stanovených zákonem o odpadech povinen a) převzít veškerá vozidla s ukončenou životností a jejich části,	32000L0053	Čl. 5 odst. 1	Členské státy přijmou opatření nezbytná, aby: — hospodářské subjekty zavedly systémy sběru všech vozidel s ukončenou životností, a je-li to technicky možné, i sběru použitých dílů tvořících odpad a vyjmutých z osobních automobilů při jejich opravách; — byla na jejich území vhodným způsobem dostupná sběrná zařízení.
§ 108 odst. 1 písm. b)	(1) Provozovatel zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností je kromě povinností stanovených zákonem o odpadech povinen (...) b) převzít vozidla s ukončenou životností bezplatně, pokud obsahují všechny podstatné části a neobsahují přidaný odpad,	32000L0053	Čl. 5 odst. 4	Členské státy přijmou opatření nezbytná, aby předání vozidla autorizovanému zpracovatelskému zařízení v souladu s odstavcem 3 probíhalo bez jakýchkoli výdajů pro posledního držitele nebo vlastníka vozidla v důsledku toho, že vozidlo má nulovou nebo zápornou tržní hodnotu.

				<p>Členské státy přijmou opatření nezbytná, aby výrobci hradili veškeré náklady na provádění tohoto opatření nebo jejich podstatnou část nebo aby přijímali vozidla s ukončenou životností za stejných podmínek, jaké jsou uvedeny v prvním pododstavci.</p> <p>Členské státy mohou stanovit, že předávání vozidel s ukončenou životností nebude zcela zdarma, pokud vozidlo s ukončenou životností neobsahuje podstatné součásti vozidla, zejména motor a karoserii nebo obsahuje odpad, který byl k němu přidán.</p> <p>Komise pravidelně kontroluje provádění prvního pododstavce, aby zajistila, že nepovede k narušení trhu, a bude-li to nezbytné navrhne Evropskému parlamentu a Radě změnu tohoto ustanovení.</p>
<p>§ 108 odst. 1 písm. c)</p>	<p>(1) Provozovatel zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností je kromě povinností stanovených zákonem o odpadech povinen</p> <p>(...)</p> <p>c) vystavit potvrzení o převzetí vozidla s ukončenou životností nebo neúplného vozidla, byla-li porovnáním údajů uvedených v technickém průkazu vozidla se skutečnými údaji odevzdávaného vozidla s ukončenou životností zjištěna shoda v identifikačním čísle vozidla (VIN);</p>	<p>32000L0053</p>	<p>Čl. 5 odst. 3</p>	<p>Členské státy zavedou systém, podle něhož lze vyřadit vozidlo s ukončenou životností z registru pouze po předložení osvědčení o likvidaci vozidla. Toto osvědčení se uděluje držiteli nebo vlastníkovi při převozu vozidla s ukončenou životností do zpracovatelského zařízení. Zpracovatelská zařízení, která získala povolení v souladu s článkem 6, jsou oprávněna udělovat osvědčení o likvidaci vozidla. Členské státy mohou povolit výrobcům, prodejcům a subjektům provádějícím sběr zmocněným autorizovaným zpracovatelským zařízením udělovat osvědčení o likvidaci vozidla, pokud zaručí, že vozidlo s ukončenou životností bude převezeno do autorizovaného zpracovatelského zařízení, a pokud budou zaregistrováni u orgánů veřejné moci.</p> <p>Udělování osvědčení o likvidaci vozidla zpracovatelskými zařízeními nebo prodejci nebo subjekty provádějícími sběr zmocněnými autorizovaným zpracovatelským zařízením je neoprávněno požadovat</p>

				<p>finanční náhrady s výjimkou případů výslovně určených členskými státy.</p> <p>Členské státy, které nemají ke dni vstupu této směrnice v platnost systém vyřazování z registru, zavedou systém, podle něhož je osvědčení o likvidaci vozidla ohlášeno dotčenému příslušnému orgánu při převozu vozidla s ukončenou životností do zpracovatelského zařízení, a vyhoví podmínkám tohoto odstavce. Členské státy, které využijí tohoto pododstavce, uvědomí Komisi o důvodech této volby.</p>
§ 108 odst. 1 písm. i)	<p>(1) Provozovatel zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností je kromě povinností stanovených zákonem o odpadech povinen</p> <p>(...)</p> <p>i) soustřeďovat a skladovat vozidla s ukončenou životností v souladu s technickými požadavky,</p>	32000L0053	Čl. 6 odst. 1	<p>Členské státy přijmou opatření, aby všechna vozidla s ukončenou životností byla skladována (i dočasně) a zpracovávána v souladu s obecnými požadavky stanovenými v článku 4 směrnice 75/442/EHS a v souladu s minimálními technickými požadavky stanovenými v příloze I této směrnice, aniž jsou dotčeny vnitrostátní předpisy upravující ochranu zdraví a životního prostředí.</p>
§ 108 odst. 1 písm. j)	<p>(1) Provozovatel zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností je kromě povinností stanovených zákonem o odpadech povinen</p> <p>(...)</p> <p>j) zajistit předání vozidla s ukončenou životností ke zpracování pouze zpracovateli vozidel s ukončenou životností, pokud jím není sám,</p>	32000L0053	Čl. 5 odst. 2	<p>Členské státy rovněž přijmou opatření nezbytná, aby všechna vozidla s ukončenou životností byla předána do autorizovaných zpracovatelských zařízení.</p>
§ 108 odst. 1 písm. k)	<p>(1) Provozovatel zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností je kromě povinností stanovených zákonem o odpadech povinen</p> <p>(...)</p> <p>k) vést průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi a zasílat příslušnému správnímu úřadu hlášení o druzích a množství odpadů a o způsobech nakládání</p>	32008L0098 ve znění 32018L0851	Čl. 35 odst. 1	<p>1. Zařízení a podniky uvedené v čl. 23 odst. 1, původci nebezpečného odpadu a zařízení a podniky, které na profesionálním základě provádějí sběr nebo přepravu nebezpečných odpadů, obchodují s nebezpečným odpadem nebo jej zprostředkovávají, vedou chronologické záznamy o:</p> <p>a) množství, povaze a původu daného odpadu a o množství výrobků a materiálů, které jsou výsledkem</p>

	s nimi, pokud jde o převzatá vozidla s ukončenou životností a vozidla s ukončenou životností předaná ke zpracování a o jiné odpady, za podmínek stanovených zákonem o odpadech a v rozsahu stanoveném vyhláškou ministerstva,			přípravy k opětovnému použití, recyklace a dalších způsobů využití, a b) tam, kde je to relevantní, o místě určení, četnosti sběru, způsobu přepravy a předpokládaných způsobech zpracování odpadu. Uvedené údaje zpřístupní příslušným orgánům prostřednictvím elektronického registru nebo registrů, které mají být zřízeny podle odstavce 4 tohoto článku.
§ 108 odst. 2	(2) Provozovatel zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností nesmí vybírat úplatu za vystavení potvrzení o převzetí podle odstavce 1 písm. c).	32000L0053	Čl. 5 odst. 3	Členské státy zavedou systém, podle něhož lze vyřadit vozidlo s ukončenou životností z registru pouze po předložení osvědčení o likvidaci vozidla. Toto osvědčení se uděluje držiteli nebo vlastníkovi při převozu vozidla s ukončenou životností do zpracovatelského zařízení. Zpracovatelská zařízení, která získala povolení v souladu s článkem 6, jsou oprávněna udělovat osvědčení o likvidaci vozidla. Členské státy mohou povolit výrobcům, prodejcům a subjektům provádějícím sběr zmocněným autorizovaným zpracovatelským zařízením udělovat osvědčení o likvidaci vozidla, pokud zaručí, že vozidlo s ukončenou životností bude převezeno do autorizovaného zpracovatelského zařízení, a pokud budou zaregistrováni u orgánů veřejné moci. Udělování osvědčení o likvidaci vozidla zpracovatelskými zařízeními nebo prodejci nebo subjekty provádějícími sběr zmocněnými autorizovaným zpracovatelským zařízením je neoprávněné požadovat finanční náhrady s výjimkou případů výslovně určených členskými státy. Členské státy, které nemají ke dni vstupu této směrnice v platnost systém vyřazování z registru, zavedou systém, podle něhož je osvědčení o likvidaci vozidla ohlášeno dotčenému příslušnému orgánu při převozu

				vozidla s ukončenou životností do zpracovatelského zařízení, a vyhoví podmínkám tohoto odstavce. Členské státy, které využijí tohoto pododstavce, uvědomí Komisi o důvodech této volby.
§ 108 odst. 3 písm. a)	(3) Ministerstvo stanoví vyhláškou a) náležitosti potvrzení o převzetí vozidla s ukončenou životností nebo neúplného vozidla podle odstavce 1 písm. c),	32000L0053	Čl. 5 odst. 3	<p>Členské státy zavedou systém, podle něhož lze vyřadit vozidlo s ukončenou životností z registru pouze po předložení osvědčení o likvidaci vozidla. Toto osvědčení se uděluje držiteli nebo vlastníkovi při převozu vozidla s ukončenou životností do zpracovatelského zařízení. Zpracovatelská zařízení, která získala povolení v souladu s článkem 6, jsou oprávněna udělovat osvědčení o likvidaci vozidla. Členské státy mohou povolit výrobcům, prodejcům a subjektům provádějícím sběr zmocněným autorizovaným zpracovatelským zařízením udělovat osvědčení o likvidaci vozidla, pokud zaručí, že vozidlo s ukončenou životností bude převezeno do autorizovaného zpracovatelského zařízení, a pokud budou zaregistrováni u orgánů veřejné moci.</p> <p>Udělování osvědčení o likvidaci vozidla zpracovatelskými zařízeními nebo prodejci nebo subjekty provádějícími sběr zmocněnými autorizovaným zpracovatelským zařízením je neoprávněno požadovat finanční náhrady s výjimkou případů výslovně určených členskými státy.</p> <p>Členské státy, které nemají ke dni vstupu této směrnice v platnost systém vyřazování z registru, zavedou systém, podle něhož je osvědčení o likvidaci vozidla ohlášeno dotčenému příslušnému orgánu při převozu vozidla s ukončenou životností do zpracovatelského zařízení, a vyhoví podmínkám tohoto odstavce. Členské státy, které využijí tohoto pododstavce, uvědomí Komisi o důvodech této volby.</p>
§ 108 odst. 3 písm. b)	(3) Ministerstvo stanoví vyhláškou (...)	32000L0053	Čl. 6 odst. 1	Členské státy přijmou opatření, aby všechna vozidla s ukončenou životností byla skladována (i dočasně) a zpracovávána v souladu s obecnými požadavky stanovenými v článku 4 směrnice 75/442/EHS a v

	b) technické požadavky na zařízení ke sběru vozidel s ukončenou životností a na soustředování a skladování vozidel s ukončenou životností podle odstavce 1 písm. i) a			souladu s minimálními technickými požadavky stanovenými v příloze I této směrnice, aniž jsou dotčeny vnitrostátní předpisy upravující ochranu zdraví a životního prostředí.
§ 108 odst. 3 písm. c)	(3) Ministerstvo stanoví vyhláškou (...) c) způsob vedení průběžné evidence a ohlašování vozidel s ukončenou životností a jiných odpadů podle odstavce 1 písm. k).	32008L0098 ve znění 32018L0851	Čl. 35 odst. 1	1. Zařízení a podniky uvedené v čl. 23 odst. 1, původci nebezpečného odpadu a zařízení a podniky, které na profesionálním základě provádějí sběr nebo přepravu nebezpečných odpadů, obchodují s nebezpečným odpadem nebo jej zprostředkovávají, vedou chronologické záznamy o: a) množství, povaze a původu daného odpadu a o množství výrobků a materiálů, které jsou výsledkem přípravy k opětovnému použití, recyklace a dalších způsobů využití, a b) tam, kde je to relevantní, o místě určení, četnosti sběru, způsobu přepravy a předpokládaných způsobech zpracování odpadu. Uvedené údaje zpřístupní příslušným orgánům prostřednictvím elektronického registru nebo registrů, které mají být zřízeny podle odstavce 4 tohoto článku.
§ 109 odst. 1	(1) Zpracovatel vozidel s ukončenou životností je před zahájením demontážních operací povinen a) zbavit vozidlo s ukončenou životností provozních kapalin a zajistit jejich oddělené soustředování, b) demontovat stanovené části vozidel s ukončenou životností před jejich dalším zpracováním tak, aby se omezily negativní dopady na životní prostředí, a c) vyjmout z vozidel s ukončenou životností části a materiály obsahující olovo, rtuť, kadmium nebo šestimocný chrom a zajistit jejich samostatné využití nebo odstranění.	32000L0053	Čl. 6 odst. 3	Členské státy přijmou opatření nezbytná, aby všechna zařízení nebo podniky, které provádějí zpracovatelské operace, splňovaly alespoň tyto povinnosti podle přílohy I: a) vozidla s ukončenou životností jsou před dalším zpracováním rozebrána nebo jsou provedena obdobná opatření, aby se omezily jakékoli negativní dopady na životní prostředí. Součásti nebo materiály, které jsou označeny nebo jinak identifikovány v souladu s čl. 4 odst. 2, jsou před dalším zpracováním odstraněny; b) nebezpečné materiály a součásti jsou odstraněny a odděleny selektivním způsobem, aby nekontaminovaly následný odpad z drcení vozidel s ukončenou životností;

				<p>c) rozebrání a skladování se provádí tak, aby byla zajištěna možnost součástí vozidla opětne použít a využít a zejména recyklovat.</p> <p>Zpracování s cílem zbavit vozidla s ukončenou životností znečišťujících látek uvedené v příloze I bod 3 se provádí co nejdříve.</p>
		32000L0053	Příloha I bod 3	<p>Postupy zpracování k odstranění znečišťujících látek z vozidel s ukončenou životností:</p> <ul style="list-style-type: none"> — vyjmutí baterií a nádrží na zkapalněný plyn, — vyjmutí nebo neutralizace potenciálně výbušných součástí (např. airbagů), — odčerpání a oddělený sběr a skladování paliva, motorového oleje, oleje z převodové skříně, oleje z převodovky, oleje z hydrauliky, chladicích kapalin, nemrznoucí směsi, brzdových kapalin, náplní klimatizačního systému a jakýchkoli dalších kapalin obsažených ve vozidle s ukončenou životností, pokud nebudou nezbytné pro opětne použití příslušných dílů, — vyjmutí, je-li proveditelné, všech konstrukčních částí, které prokazatelně obsahují rtuť.
§ 109 odst. 2 písm. a), b), c) a e)	<p>(2) Zpracovatel vozidel s ukončenou životností je dále kromě povinností stanovených zákonem o odpadech povinen</p> <p>a) provést demontáž vozidla s ukončenou životností alespoň na podstatné části vozidla, s výjimkou demontáže karoserie, nebo vozidlo s ukončenou životností předat dalšímu zpracovateli vozidel s ukončenou životností,</p> <p>b) demontovat, soustřeďovat a skladovat opětovně použitelné díly tak, aby je bylo možné v maximální míře opětovně použít nebo za tím účelem předat jiné osobě,</p>	32000L0053	Čl. 6 odst. 1 a 3	<p>1. Členské státy přijmou opatření, aby všechna vozidla s ukončenou životností byla skladována (i dočasně) a zpracovávána v souladu s obecnými požadavky stanovenými v článku 4 směrnice 75/442/EHS a v souladu s minimálními technickými požadavky stanovenými v příloze I této směrnice, aniž jsou dotčeny vnitrostátní předpisy upravující ochranu zdraví a životního prostředí.</p> <p>3. Členské státy přijmou opatření nezbytná, aby všechna zařízení nebo podniky, které provádějí zpracovatelské operace, splňovaly alespoň tyto povinnosti podle přílohy I:</p>

	<p>c) je-li na vozidle nebo jeho části identifikační číslo vozidla (VIN), které nebylo znehodnoceno postupem podle § 108 odst. 1 písm. h), znehodnotit identifikační číslo způsobem, který umožní identifikaci vozidla s ukončenou životností, jinak nelze díl opětovně použít; znehodnocení identifikačního čísla provede zpracovatel vozidel s ukončenou životností i tehdy, předává-li vozidlo s ukončenou životností nebo jeho části dalšímu zpracovateli podle písmene a),</p> <p>(...)</p> <p>e) zpracovávat vozidla s ukončenou životností v souladu s technickými požadavky,</p>			<p>a) vozidla s ukončenou životností jsou před dalším zpracováním rozebrána nebo jsou provedena obdobná opatření, aby se omezily jakékoli negativní dopady na životní prostředí. Součásti nebo materiály, které jsou označeny nebo jinak identifikovány v souladu s čl. 4 odst. 2, jsou před dalším zpracováním odstraněny;</p> <p>b) nebezpečné materiály a součásti jsou odstraněny a odděleny selektivním způsobem, aby nekontaminovaly následný odpad z drcení vozidel s ukončenou životností;</p> <p>c) rozebrání a skladování se provádí tak, aby byla zajištěna možnost součásti vozidla opětovně použít a využít a zejména recyklovat.</p> <p>Zpracování s cílem zbavit vozidla s ukončenou životností znečišťujících látek uvedené v příloze I bod 3 se provádí co nejdříve.</p>
§ 109 odst. 2 písm. f)	<p>(2) Zpracovatel vozidel s ukončenou životností je dále kromě povinností stanovených zákonem o odpadech povinen</p> <p>(...)</p> <p>f) vést průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi a zasílat příslušnému správnímu úřadu hlášení o druzích a množství odpadů a o způsobech nakládání s nimi, pokud jde o převzatá vozidla s ukončenou životností a o jiné odpady, za podmínek stanovených zákonem o odpadech a ve stanoveném rozsahu,</p>	32008L0098 ve znění 32018L0851	Čl. 35 odst. 1	<p>1. Zařízení a podniky uvedené v čl. 23 odst. 1, původci nebezpečného odpadu a zařízení a podniky, které na profesionální základě provádějí sběr nebo přepravu nebezpečných odpadů, obchodují s nebezpečným odpadem nebo jej zprostředkovávají, vedou chronologické záznamy o:</p> <p>a) množství, povaze a původu daného odpadu a o množství výrobků a materiálů, které jsou výsledkem přípravy k opětovnému použití, recyklace a dalších způsobů využití, a</p> <p>b) tam, kde je to relevantní, o místě určení, četnosti sběru, způsobu přepravy a předpokládaných způsobech zpracování odpadu.</p> <p>Uvedené údaje zpřístupní příslušným orgánům prostřednictvím elektronického registru nebo registrů, které mají být zřízeny podle odstavce 4 tohoto článku.</p>
§ 109 odst. 3 a 4	<p>(3) Zpracovatel vozidel s ukončenou životností, který provedl první zpracovatelskou operaci (dále jen „první zpracovatel“), je</p>	32000L0053	Čl. 7 odst. 2	<p>Členské státy přijmou opatření nezbytná, aby hospodářské subjekty dosáhly těchto cílů:</p>

	<p>povinen zajistit, nejde-li o ostatní vozidla a tříkolová motorová vozidla²⁰⁾, v každém kalendářním roce</p> <p>a) opětovné použití a využití převzatých vybraných vozidel s ukončenou životností a jejich částí v rozsahu nejméně 95 % jejich průměrné hmotnosti a</p> <p>b) opětovné použití a recyklaci převzatých vybraných vozidel s ukončenou životností a jejich částí v rozsahu nejméně 85 % jejich průměrné hmotnosti.</p> <p>(4) Zpracovatelé vozidel s ukončenou životností, kterým první zpracovatel předal částečně demontovaná vozidla, jsou povinni předat prvnímu zpracovateli údaje, na jejichž základě první zpracovatel může doložit, že byly splněny cíle podle odstavce 3. V případě, že další zpracovatelé vozidel s ukončenou životností tyto údaje nepředají nebo cíle nesplní, povinnost prvního zpracovatele podle odstavce 3 tím není dotčena.</p> <hr/> <p>²⁰⁾ Vyhláška č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích.</p>			<p>a) nejpozději dne 1. ledna 2006 bude pro všechna vozidla s ukončenou životností míra opětovného použití a využití stanovena na nejméně 85 % průměrné hmotnosti vozidla a rok. Ve stejné lhůtě bude míra opětovného použití a recyklace zvýšena na nejméně 80 % průměrné hmotnosti vozidla a rok.</p> <p>Pro vozidla vyrobená před 1. lednem 1980 mohou členské státy stanovit nižší cíle, nikoli však nižší než 75 % pro opětovné použití a využití a než 70 % pro opětovné použití a recyklaci. Členské státy, které využijí tohoto pododstavce, oznámí Komisi a ostatním členským státům své důvody;</p> <p>b) nejpozději dne 1. ledna 2015 bude pro všechna vozidla s ukončenou životností míra opětovného použití a využití zvýšena na nejméně 95 % průměrné hmotnosti vozidla a rok. Ve stejné lhůtě bude míra opětovného použití a recyklace zvýšena na nejméně 85 % průměrné hmotnosti vozidla a rok.</p> <p>Nejpozději do 31. prosince 2005 Evropský parlament a Rada přezkoumají cíle uvedené v písmenu b) na základě zprávy Komise doplněné návrhem. Ve své zprávě Komise přihlédne k vývoji složení materiálů vozidel a k dalším relevantním aspektům souvisejícím se životním prostředím a týkajícím se vozidel.</p> <p>Budou přijata prováděcí pravidla pro kontrolu souladu členských států s cíli stanovenými v prvním pododstavci. Při vypracovávání těchto pravidel přihlédne Komise ke všem relevantním faktorům, zejména k dostupnosti údajů a k situaci ve vývozu a dovozu vozidel s ukončenou životností. Tato prováděcí pravidla, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 11 odst. 3.</p>
<p>§ 109 odst. 5</p>	<p>(5) Zpracovatel vozidel s ukončenou životností může nabídnout jiné osobě k opětovnému použití pouze opětovně</p>	<p>32000L0053</p>	<p>Čl. 7 odst. 1</p>	<p>Členské státy přijmou opatření nezbytná, aby podpořily opětovné použití k tomu vhodných součástí a využití součástí, které nelze opětovně použít, přičemž se dává</p>

	použitelný díl. Opětovně použitelný díl musí poté, co byl podroben procesu přípravy k opětovnému použití, splňovat podmínky stanovené zákonem o odpadech, za nichž odpad přestává být odpadem. Opětovně použitelné díly z vybraných vozidel s ukončenou životností předané k opětovnému použití se započítávají do plnění povinností stanovených v odstavci 3.			přednost recyklaci, je-li vhodná z hlediska životního prostředí, aniž jsou dotčeny požadavky na bezpečnost vozidla a požadavky týkající se životního prostředí, zejména znečišťování ovzduší a boje proti hloučnosti.
§ 109 odst. 7 písm. a) a b)	(7) Ministerstvo stanoví vyhláškou a) technické požadavky na zpracování vozidel s ukončenou životností a na zařízení ke zpracování vozidel s ukončenou životností, b) části vozidel s ukončenou životností, které musejí být před jejich dalším zpracováním demontovány podle odstavce 1 písm. b),	32000L0053	Čl. 6 odst. 1 a 3	1. Členské státy přijmou opatření, aby všechna vozidla s ukončenou životností byla skladována (i dočasně) a zpracovávána v souladu s obecnými požadavky stanovenými v článku 4 směrnice 75/442/EHS a v souladu s minimálními technickými požadavky stanovenými v příloze I této směrnice, aniž jsou dotčeny vnitrostátní předpisy upravující ochranu zdraví a životního prostředí. 3. Členské státy přijmou opatření nezbytná, aby všechna zařízení nebo podniky, které provádějí zpracovatelské operace, splňovaly alespoň tyto povinnosti podle přílohy I: a) vozidla s ukončenou životností jsou před dalším zpracováním rozebrána nebo jsou provedena obdobná opatření, aby se omezily jakékoli negativní dopady na životní prostředí. Součásti nebo materiály, které jsou označeny nebo jinak identifikovány v souladu s čl. 4 odst. 2, jsou před dalším zpracováním odstraněny; b) nebezpečné materiály a součásti jsou odstraněny a odděleny selektivním způsobem, aby nekontaminovaly následný odpad z drcení vozidel s ukončenou životností; c) rozebrání a skladování se provádí tak, aby byla zajištěna možnost součástí vozidla opětně použít a využít a zejména recyklovat. Zpracování s cílem zbavit vozidla s ukončenou životností znečišťujících látek uvedené v příloze I bod 3 se provádí co nejdříve.
§ 109 odst. 7 písm. d)	(7) Ministerstvo stanoví vyhláškou	32000L0053	Čl. 7 odst. 2	Členské státy přijmou opatření nezbytná, aby hospodářské subjekty dosáhly těchto cílů:

	<p>(...)</p> <p>d) rozsah a způsob vedení průběžné evidence a ohlašování vozidel s ukončenou životností a jiných odpadů podle odstavce 2 písm. f),</p>		<p>a) nejpozději dne 1. ledna 2006 bude pro všechna vozidla s ukončenou životností míra opětného použití a využití stanovena na nejméně 85 % průměrné hmotnosti vozidla a rok. Ve stejné lhůtě bude míra opětného použití a recyklace zvýšena na nejméně 80 % průměrné hmotnosti vozidla a rok.</p> <p>Pro vozidla vyrobená před 1. lednem 1980 mohou členské státy stanovit nižší cíle, nikoli však nižší než 75 % pro opětné použití a využití a než 70 % pro opětné použití a recyklaci. Členské státy, které využijí tohoto pododstavce, oznámí Komisi a ostatním členským státům své důvody;</p> <p>b) nejpozději dne 1. ledna 2015 bude pro všechna vozidla s ukončenou životností míra opětného použití a využití zvýšena na nejméně 95 % průměrné hmotnosti vozidla a rok. Ve stejné lhůtě bude míra opětného použití a recyklace zvýšena na nejméně 85 % průměrné hmotnosti vozidla a rok.</p> <p>Nejpozději do 31. prosince 2005 Evropský parlament a Rada přezkoumají cíle uvedené v písmenu b) na základě zprávy Komise doplněné návrhem. Ve své zprávě Komise přihlédne k vývoji složení materiálů vozidel a k dalším relevantním aspektům souvisejícím se životním prostředím a týkajícím se vozidel.</p> <p>Budou přijata prováděcí pravidla pro kontrolu souladu členských států s cíli stanovenými v prvním pododstavci. Při vypracovávání těchto pravidel přihlédne Komise ke všem relevantním faktorům, zejména k dostupnosti údajů a k situaci ve vývozu a dovozu vozidel s ukončenou životností. Tato prováděcí pravidla, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 11 odst. 3.</p>
--	--	--	---

<p>§ 109 odst. 7 písm. f)</p>	<p>(7) Ministerstvo stanoví vyhláškou (...) f) způsob výpočtu úrovně opětovného použití a recyklace nebo jiného využití vybraných vozidel s ukončenou životností a jejich částí pro účely plnění povinností stanovených v odstavci 3,</p>	<p>32008L0098 ve znění 32018L0851</p>	<p>Čl. 35 odst. 1</p>	<p>1. Zařízení a podniky uvedené v čl. 23 odst. 1, původci nebezpečného odpadu a zařízení a podniky, které na profesionální základě provádějí sběr nebo přepravu nebezpečných odpadů, obchodují s nebezpečným odpadem nebo jej zprostředkovávají, vedou chronologické záznamy o:</p> <p>a) množství, povaze a původu daného odpadu a o množství výrobků a materiálů, které jsou výsledkem přípravy k opětovnému použití, recyklace a dalších způsobů využití, a</p> <p>b) tam, kde je to relevantní, o místě určení, četnosti sběru, způsobu přepravy a předpokládaných způsobech zpracování odpadu.</p> <p>Uvedené údaje zpřístupní příslušným orgánům prostřednictvím elektronického registru nebo registrů, které mají být zřízeny podle odstavce 4 tohoto článku.</p>
<p>§ 109 odst. 7 písm. g)</p>	<p>(7) Ministerstvo stanoví vyhláškou (...) g) podmínky přípravy k opětovnému použití opětovně použitelných dílů a jejich skladování.</p>	<p>32000L0053</p>	<p>Čl. 7 odst. 1</p>	<p>Členské státy přijmou opatření nezbytná, aby podpořily opětovné použití k tomu vhodných součástí a využití součástí, které nelze opětovně použít, přičemž se dává přednost recyklaci, je-li vhodná z hlediska životního prostředí, aniž jsou dotčeny požadavky na bezpečnost vozidla a požadavky týkající se životního prostředí, zejména znečišťování ovzduší a boje proti hlukosti.</p>
<p>§ 121 odst. 1 písm. a)</p>	<p>(1) Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že a) se zbaví výrobku s ukončenou životností nebo jeho části v rozporu s § 4,</p>	<p>32008L0098 ve znění 32018L0851</p>	<p>Čl. 36</p>	<p style="text-align: center;">Vymáhání a sankce</p> <p>1. Členské státy přijmou nezbytná opatření pro zákaz svévolného opuštění, nepovoleného ukládání nebo vypouštění odpadů a nekontrolovaného nakládání s nimi, včetně znečišťování odpadky.</p> <p>2. Členské státy stanoví předpisy o sankcích použitelných v případě porušení této směrnice a přijmou všechna opatření nezbytná k zajištění jejich provádění. Sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.</p>

<p>§ 121 odst. 1 písm. c)</p>	<p>(1) Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že</p> <p>(...)</p> <p>a) umístí vozidlo s ukončenou životností nebo jeho podstatné části v rozporu s § 104 odst. 2,</p>	<p>32008L0098 ve znění 32018L0851</p>	<p>Čl. 36</p>	<p>Vymáhání a sankce</p> <p>1. Členské státy přijmou nezbytná opatření pro zákaz svévolného opuštění, nepovoleného ukládání nebo vypouštění odpadů a nekontrolovaného nakládání s nimi, včetně znečišťování odpadky.</p> <p>2. Členské státy stanoví předpisy o sankcích použitelných v případě porušení této směrnice a přijmou všechna opatření nezbytná k zajištění jejich provádění. Sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.</p>
<p>§ 125 odst. 1</p>	<p>(1) Právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že</p> <p>a) se zbaví výrobku s ukončenou životností v rozporu s § 4,</p> <p>b) v rozporu s § 14 odst. 3 předá zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností osobě, které podle tohoto zákona nesmí být předán, nebo do předání zpracovateli výrobek s ukončenou životností upraví, využije nebo odstraní, nebo</p> <p>c) v rozporu s § 14 odst. 4 převezme výrobek s ukončenou životností.</p>	<p>32008L0098 ve znění 32018L0851</p>	<p>Čl. 36</p>	<p>Vymáhání a sankce</p> <p>1. Členské státy přijmou nezbytná opatření pro zákaz svévolného opuštění, nepovoleného ukládání nebo vypouštění odpadů a nekontrolovaného nakládání s nimi, včetně znečišťování odpadky.</p> <p>2. Členské státy stanoví předpisy o sankcích použitelných v případě porušení této směrnice a přijmou všechna opatření nezbytná k zajištění jejich provádění. Sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.</p>
<p>§ 125 odst. 2 písm. a)</p>	<p>(2) Právnická nebo podnikající fyzická osoba se dále dopustí přestupku tím, že</p> <p>a) jako provozovatel místa zpětného odběru nesplní některou z povinností stanovených v § 17 odst. 2 nebo v rozporu s § 17 odst. 3 písm. a) rozebírá zpětně odebraný výrobek nebo do něj jinak zasahuje,</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 22</p>	<p>Sankce</p> <p>Členské státy stanoví sankce za porušení vnitrostátních předpisů přijatých na základě této směrnice a přijmou veškerá opatření nezbytná k jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy oznámí takto stanovené sankce Komisi do 14. února 2014 a neprodleně jí oznámí všechny následné změny těchto ustanovení.</p>

<p>§ 125 odst. 2 písm. g), h), l) a o)</p>	<p>(2) Právnická podnikající fyzická osoba se dále dopustí přestupku tím, že</p> <p>g) v rozporu s § 61 odst. 1 nebo 3 si neurčí pověřeného zástupce nebo si určí pověřeného zástupce v rozporu s požadavky stanovenými tímto zákonem,</p> <p>h) jako výrobce, distributor nebo poslední prodejce</p> <p>1. neuvádí při prodeji nového elektrozařízení nebo pneumatiky odděleně náklady na zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění odpadního elektrozařízení nebo zpětný odběr, zpracování a využití odpadní pneumatiky podle § 73 odst. 1 nebo § 99 odst. 1, nebo</p> <p>2. uvádí odděleně náklady v rozporu s § 73 odst. 2 nebo § 99 odst. 2,</p> <p>(...)</p> <p>l) poruší některou z povinností při zpracování výrobků s ukončenou životností nebo v souvislosti s ním stanovených v § 69 odst. 1 nebo 2, § 89, § 90 odst. 1, § 90 odst. 2 písm. a) až d) nebo § 98,</p> <p>(...)</p> <p>o) nesplní některou z povinností při přeshraniční přepravě</p> <p>1. použitého elektrozařízení stanovených v § 74,</p> <p>2. použité pneumatiky stanovených v § 100, nebo</p> <p>3. použitého vozidla nebo jeho částí stanovených v § 112,</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 22</p>	<p style="text-align: center;">Sankce</p> <p>Členské státy stanoví sankce za porušení vnitrostátních předpisů přijatých na základě této směrnice a přijmou veškerá opatření nezbytná k jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy oznámí takto stanovené sankce Komisi do 14. února 2014 a neprodleně jí oznámí všechny následné změny těchto ustanovení.</p>
<p>§ 125 odst. 1 písm. c) a</p>	<p>(1) Právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že</p>	<p>32006L0066</p>	<p>Čl. 25</p>	<p style="text-align: center;">Sankce</p>

<p>odst. 2 písm. h), i), j), a l)</p>	<p>(...)</p> <p>c) v rozporu s § 14 odst. 4 převezme výrobek s ukončenou životností.</p> <p>(...)</p> <p>(2) Právnická nebo podnikající fyzická osoba se dále dopustí přestupku tím, že</p> <p>h) jako výrobce, distributor nebo poslední prodejce</p> <p>1. neuvádí při prodeji nového elektrozařízení nebo pneumatiky odděleně náklady na zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění odpadního elektrozařízení nebo zpětný odběr, zpracování a využití odpadní pneumatiky podle § 73 odst. 1 nebo § 99 odst. 1, nebo</p> <p>2. uvádí odděleně náklady v rozporu s § 73 odst. 2 nebo § 99 odst. 2,</p> <p>i) uvádí na trh nebo do oběhu baterie nebo akumulátory v rozporu s § 78 odst. 1 nebo nezajistí stažení takových baterií nebo akumulátorů z trhu podle § 78 odst. 3,</p> <p>j) nesplní některou z povinností pro zajištění snadného a bezpečného vyjmutí baterií nebo akumulátorů z elektrozařízení nebo jiného výrobku, v němž jsou zabudovány, stanovených v § 81 odst. 1 nebo 2,</p> <p>l) poruší některou z povinností při zpracování výrobků s ukončenou životností nebo v souvislosti s ním stanovených v § 69 odst. 1 nebo 2, § 89, § 90 odst. 1, § 90 odst. 2 písm. a) až d) nebo § 98,</p>			<p>Členské státy stanoví pravidla pro sankce za porušování vnitrostátních předpisů přijatých na základě této směrnice a přijmou všechna opatření nezbytná k zajištění jejich uplatňování. Sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy o těchto opatřeních vyrozumí Komisi do 26. září 2008 a neprodleně jí oznámí veškeré jejich následné změny.</p>
<p>§ 118 odst. 2 písm. l)</p>	<p>Právnická nebo podnikající fyzická osoba se dále dopustí přestupku tím, že</p> <p>(...)</p>	<p>32008L0098</p>	<p>Čl. 36 odst. 2</p>	<p>Členské státy stanoví předpisy o sankcích použitelných v případě porušení této směrnice a přijmou všechna opatření nezbytná k zajištění jejich provádění. Sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.</p>

	l) poruší některou z povinností při zpracování výrobků s ukončenou životností nebo v souvislosti s ním stanovených v § 69 odst. 1 nebo 2, § 89, § 90 odst. 1, § 90 odst. 2 písm. a) až d) nebo § 98,			
§ 118 odst. 2 písm. m)	(2) Právnická nebo podnikající fyzická osoba se dále dopustí přestupku tím, že (...) m) jako zpracovatel odpadních baterií nebo akumulátorů nesplní povinnost zaslat ministerstvu zprávu o recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií nebo akumulátorů podle § 90 odst. 2 písm. e),	32012R0493	-	Stanovení sankce za účelem zajištění vynutitelnosti povinnosti stanovené v čl. 3 odst. 4: „Subjekty provádějící recyklaci oznamují každoročně informace uvedené v příloze IV, příloze V a příloze VI a zašlou je příslušným orgánům členských států nejpozději čtyři měsíce od konce dotyčného kalendářního roku. Subjekty provádějící recyklaci zašlou své první výroční zprávy nejpozději do 30. dubna 2015.“
§ 118 odst. 2 písm. r), s), u) , v)	(2) Právnická nebo podnikající fyzická osoba se dále dopustí přestupku tím, že (...) <u>r) jako výrobce systému vozidla, konstrukční části vozidla nebo samotného technického celku vozidla určených pro vybraná vozidla v rozporu s § 103 odst. 5 neposkytne zpracovatelům vybraných vozidel s ukončenou životností na jejich vyžádání přiměřené informace pro demontáž, skladování a zkoušky dílů, které lze opětovně použít,</u> <u>s) poruší některou z povinností při předání vozidel s ukončenou životností stanovených v § 104,</u> <u>u) nesplní některou z povinností stanovených v § 101 odst. 1 až 3,</u> <u>v) jako provozovatel zařízení ke sběru nebo zpracování vozidel s ukončenou životností nesplní některou z povinností stanovených v § 106 odst. 1 až 4, § 108 odst. 1, § 109 odst. 1 až 3 nebo 5 nebo § 110 odst. 5.</u>	32008L0098 ve znění 32018L0851	Čl. 36	Vymáhání a sankce 1. Členské státy přijmou nezbytná opatření pro zákaz svévolného opuštění, nepovoleného ukládání nebo vypouštění odpadů a nekontrolovaného nakládání s nimi, včetně znečišťování odpadky. 2. Členské státy stanoví předpisy o sankcích použitelných v případě porušení této směrnice a přijmou všechna opatření nezbytná k zajištění jejich provádění. Sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.

<p>§ 122 odst. 1 písm. c), e), f), g), h), i), j), l), o), p), q), r)</p>	<p style="text-align: center;">§ 122</p> <p style="text-align: center;">Přestupky výrobce</p> <p>(1) Právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako výrobce, pověřený zástupce nebo za podmínek stanovených v § 10 jako distributor vybraných výrobků dopustí přestupku tím, že</p> <p>c) neinformuje stanoveným způsobem konečné uživatele o skutečnostech podle § 13 odst. 1, § 15 odst. 2, § 63, 82, 95 nebo § 103 odst. 4 nebo neprovádí osvětovou činnost podle § 13 odst. 2 nebo 3 splňující stanovené minimální požadavky,</p> <p>e) nezajistí konečnému uživateli možnost odevzdat výrobek s ukončenou životností podle § 17 odst. 5,</p> <p>f) v rozporu s § 19 odst. 4 nevloží požadované údaje do Registru nebo tyto údaje neaktualizuje,</p> <p>g) nepodá žádost o zápis do Seznamu výrobců podle § 21 nebo v ní uvede nepravdivé údaje,</p> <p>h) v rozporu s § 23 odst. 3 nebo § 24 odst. 1 neprovede nebo neoznámí ministerstvu změnu údajů zapsaných v Seznamu výrobců nebo neoznámí ministerstvu, že zanikly důvody pro její vedení v Seznamu výrobců,</p> <p>i) nevede stanoveným způsobem a ve stanoveném rozsahu evidenci podle § 27 odst. 1,</p> <p>j) v rozporu s § 28 odst. 1 nezpracuje nebo nezašle ministerstvu ve stanovené lhůtě roční zprávu o výrobcích s ukončenou životností obsahující všechny součásti požadované tímto zákonem,</p> <p>l) neposkytne dostatečnou kauci prokazující, že nakládání s výrobky s ukončenou životností bude finančně zajištěno</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 22</p>	<p style="text-align: center;">Sankce</p> <p>Členské státy stanoví sankce za porušení vnitrostátních předpisů přijatých na základě této směrnice a přijmou veškerá opatření nezbytná k jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy oznámí takto stanovené sankce Komisi do 14. února 2014 a neprodleně jí oznámí všechny následné změny těchto ustanovení.</p>
--	--	--------------------------	----------------------	---

	<p>podle § 31 odst. 1 nebo 2, nebo použije peněžní prostředky tvořící kauci bez souhlasu ministerstva podle § 33 odst. 1,</p> <p>(...)</p> <p>o) nesplní při uvedení vybraných výrobků na trh některou z povinností pro jejich označování stanovených v § 62 odst. 1 nebo 2 nebo v § 80 odst. 1,</p> <p>p) nesplní některou z povinností opětovného použití zpětně odebraného odpadního elektrozařízení stanovených v § 67,</p> <p>q) v rozporu s § 68 odst. 3 neposkytne zpracovatelům informace nutné ke zpracování odpadního elektrozařízení, včetně přípravy k opětovnému použití,</p> <p>r) nezajistí financování nakládání s elektrozařízením podle § 70 nebo 71,</p> <p>(...)</p>			
<p>§ 122 odst. 1 písm. a) až h)</p>	<p>(1) Právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako výrobce, pověřený zástupce nebo za podmínek stanovených v § 10 jako distributor vybraných výrobků dopustí přestupku tím, že</p> <p>a) nesplní některou z povinností při výrobě vybraných výrobků stanovených v § 6 nebo povinností při uvedení vybraných výrobků na trh stanovených v § 7,</p> <p>b) v rozporu s § 12 odst. 1 nezajistí na vlastní náklady zpětný odběr výrobků s ukončenou životností a jejich následné zpracování a využití nebo odstranění za podmínek stanovených tímto zákonem,</p> <p>c) neinformuje stanoveným způsobem konečné uživatele o skutečnostech podle § 13 odst. 1, § 15</p>	<p>32006L0066</p>	<p>Čl. 25</p>	<p>Sankce</p> <p>Členské státy stanoví pravidla pro sankce za porušování vnitrostátních předpisů přijatých na základě této směrnice a přijmou všechna opatření nezbytná k zajištění jejich uplatňování. Sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy o těchto opatřeních vyrozumí Komisi do 26. září 2008 a neprodleně jí oznámí veškeré jejich následné změny.</p>

	<p>odst. 2, § 63, 82, 95 nebo § 103 odst. 4 nebo neprovádí osvětovou činnost podle § 13 odst. 2 nebo 3 splňující stanovené minimální požadavky,</p> <p>d) jako výrobce, který zřídil místo zpětného odběru na území obce, neposkytne obci informace o množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností podle § 16 odst. 3,</p> <p>e) nezajistí konečnému uživateli možnost odevzdat výrobek s ukončenou životností podle § 17 odst. 5,</p> <p>f) v rozporu s § 19 odst. 4 nevloží požadované údaje do Registru nebo tyto údaje neaktualizuje,</p> <p>g) nepodá žádost o zápis do Seznamu výrobců podle § 21 nebo v ní uvede nepravdivé údaje,</p> <p>h) v rozporu s § 23 odst. 3 nebo § 24 odst. 1 neprovede nebo neoznámí ministerstvu změnu údajů zapsaných v Seznamu výrobců nebo neoznámí ministerstvu, že zanikly důvody pro její vedení v Seznamu výrobců,</p>			
§ 122 odst. 1 písm. b)	<p>(2) Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako výrobce, pověřený zástupce nebo za podmínek stanovených v § 10 jako distributor vybraných výrobků dopustí přestupku tím, že</p> <p>(...)</p> <p>b) v rozporu s § 12 odst. 1 nezajistí na vlastní náklady zpětný odběr výrobků s ukončenou životností a jejich následné zpracování a využití nebo odstranění za podmínek stanovených tímto zákonem,</p>	32008L0098	Čl. 36 odst. 2	Členské státy stanoví předpisy o sankcích použitelných v případě porušení této směrnice a přijmou všechna opatření nezbytná k zajištění jejich provádění. Sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.
§ 122 odst. 1 písm. t)	<p>(1) Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako výrobce, pověřený zástupce nebo za podmínek stanovených v § 10 jako distributor vybraných výrobků dopustí přestupku tím, že</p>	32008L0098 ve znění 32018L0851	Čl. 36	<p>Vymáhání a sankce</p> <p>1. Členské státy přijmou nezbytná opatření pro zákaz svévolného opuštění, nepovoleného ukládání nebo</p>

	(...) t) jako výrobce vybraných vozidel nesplní některou z povinností stanovených v § 103.			vypouštění odpadů a nekontrolovaného nakládání s nimi, včetně znečišťování odpadky. 2. Členské státy stanoví předpisy o sankcích použitelných v případě porušení této směrnice a přijmou všechna opatření nezbytná k zajištění jejich provádění. Sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.
§ 123 odst. 1 písm. b), c) a d)	(1) Poslední prodejce se dopustí přestupku tím, že (...) b) nepředá bez zbytečného odkladu zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností do systému zpětného odběru podle § 18 odst. 2 písm. b), c) nesplní některou z povinností týkajících se informování konečného uživatele o zpětném odběru výrobků s ukončenou životností nebo označování míst, kde je možné výrobky s ukončenou životností odevzdat, stanovených v § 18 odst. 3, § 66 odst. 3 nebo 4 nebo v § 88 odst. 2, d) v rozporu s § 66 odst. 1 nebo 2 nezajistí konečnému uživateli možnost bezplatně odevzdat ke zpětnému odběru odpadní elektrozařízení, nebo (...)	32012L0019	Čl. 22	Sankce Členské státy stanoví sankce za porušení vnitrostátních předpisů přijatých na základě této směrnice a přijmou veškerá opatření nezbytná k jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy oznámí takto stanovené sankce Komisi do 14. února 2014 a neprodleně jí oznámí všechny následné změny těchto ustanovení.
§ 123 odst. 1 písm. b), c) a e)	(1) Poslední prodejce se dopustí přestupku tím, že (...) b) nepředá bez zbytečného odkladu zpětně odebraný výrobek s ukončenou životností do systému zpětného odběru podle § 18 odst. 2 písm. b), c) nesplní některou z povinností týkajících se informování konečného uživatele o zpětném odběru výrobků s ukončenou životností nebo označování míst, kde je možné výrobky s ukončenou životností odevzdat, stanovených v § 18 odst. 3, § 66 odst. 3 nebo 4 nebo v § 88 odst. 2,	32006L0066	Čl. 25	Sankce Členské státy stanoví pravidla pro sankce za porušování vnitrostátních předpisů přijatých na základě této směrnice a přijmou všechna opatření nezbytná k zajištění jejich uplatňování. Sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy o těchto opatřeních vyrozumí Komisi do 26. září 2008 a neprodleně jí oznámí veškeré jejich následné změny.

	(...) e) zpětně neodebírání odpadní přenosné baterie nebo akumulátory od konečného uživatele podle § 88 odst. 1.			
§ 124 odst. 1 písm. a), g), j), k), l), m), o) a p)	(1) Provozovatel kolektivního systému se dopustí přestupku tím, že a) v rozporu s § 21 odst. 5 nevloží do Seznamu výrobců údaje o výrobcích a pověřených zástupcích nebo v rozporu s § 23 odst. 6 neprovede v Seznamu výrobců změny nebo výmaz údajů o výrobcích a pověřených zástupcích, (...) g) nesplní některou z povinností provozovatele kolektivního systému stanovených v § 44 odst. 1 až 3, 6 nebo 7, (...) j) nesplní některou z povinností týkajících se rezervy stanovených v § 48, k) v rozporu s § 49 odst. 3 nepředloží ministerstvu stejnopis nebo úředně ověřenou kopii uzavřené smlouvy nebo v rozporu s § 49 odst. 5 neuvede v evidenci nebo v roční zprávě množství zpětně odebraných výrobků s ukončenou životností, l) nevede stanoveným způsobem a ve stanoveném rozsahu evidence podle § 50 odst. 1 nebo v rozporu s § 50 odst. 5 neposkytne údaje z těchto evidencí ministerstvu, m) v rozporu s § 51 odst. 1 nebo § 57 odst. 6 nezpracuje roční zprávu o výrobcích s ukončenou životností nebo zprávu o plnění povinností provozovatelů solárních elektráren nebo ji nezašle do 30. června ministerstvu, (...) o) poruší některou z povinností týkajících se ověření údajů auditorem stanovených v § 53 odst. 1 až 4, nebo	32012L0019	Čl. 22	Sankce Členské státy stanoví sankce za porušení vnitrostátních předpisů přijatých na základě této směrnice a přijmou veškerá opatření nezbytná k jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy oznámí takto stanovené sankce Komisi do 14. února 2014 a neprodleně jí oznámí všechny následné změny těchto ustanovení.

	p) v rozporu s § 84 odst. 3 neuzavře s provozovatelem kolektivního systému výrobců elektrozařízení smlouvu, jejímž předmětem je spolupráce při zajištění plnění povinností výrobců elektrozařízení se zabudovanými nebo přiloženými bateriemi nebo akumulátory.			
		32006L0066	Čl. 25	Sankce Členské státy stanoví pravidla pro sankce za porušování vnitrostátních předpisů přijatých na základě této směrnice a přijmou všechna opatření nezbytná k zajištění jejich uplatňování. Sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy o těchto opatřeních vyrozumí Komisi do 26. září 2008 a neprodleně jí oznámí veškeré jejich následné změny.
		32008L0098 ve znění 32018L0851	Čl. 36	Vymáhání a sankce 1. Členské státy přijmou nezbytná opatření pro zákaz svévolného opuštění, nepovoleného ukládání nebo vypouštění odpadů a nekontrolovaného nakládání s nimi, včetně znečišťování odpadky. 2. Členské státy stanoví předpisy o sankcích použitelných v případě porušení této směrnice a přijmou všechna opatření nezbytná k zajištění jejich provádění. Sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.
§ 128 odst. 3 písm. e) bod 7	(3) Ministerstvo e) shromažďuje a zpracovává údaje (...) 7. o recyklačních účinnostech procesů recyklace odpadních baterií nebo akumulátorů, (...)	32012R0493	Čl. 3 odst. 4	Subjekty provádějící recyklaci oznamují každoročně informace uvedené v příloze IV, příloze V a příloze VI a zašlou je příslušným orgánům členských států nejpozději čtyři měsíce od konce dotyčného kalendářního roku. Subjekty provádějící recyklaci zašlou své první výroční zprávy nejpozději do 30. dubna 2015.
§ 128 odst. 3 písm. g) a h)	(3) Ministerstvo (...) g) kontroluje činnost provozovatele kolektivního systému,	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 5 (Čl. 8a odst. 5 první a druhý	5. Členské státy vytvoří odpovídající rámec pro sledování plnění požadavků a jejich vymáhání, aby bylo zajištěno, že výrobci a organizace vykonávající povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce jménem výrobců vykonávají své povinnosti vyplývající z

	h) ukládá opatření a lhůty pro zjednání nápravy provozovateli kolektivního systému nebo výrobcí plnicímu povinnosti v individuálním systému,		pododstavce)	rozšířené odpovědnosti výrobce, a to i v případě prodeje na dálku, že jsou náležitě využívány finanční prostředky a že všechny subjekty zapojené do provádění systému rozšířené odpovědnosti výrobce předkládají spolehlivé údaje. Pokud na území členského státu vykonává jménem výrobců povinnosti vyplývající z rozšířené odpovědnosti výrobce více organizací, tento členský stát určí alespoň jeden subjekt nezávislý na soukromých zájmech nebo pověří některý veřejný orgán, aby dohlížely nad prováděním povinností rozšířené odpovědnosti výrobce.
§ 128 odst. 3 písm. i)	(3) Ministerstvo (...) i) poskytuje orgánům Evropské unie v požadovaném rozsahu a formátu a v požadovaných intervalech údaje o zpětném odběru a nakládání s výrobky s ukončenou životností a s odpady ze zpracování výrobků s ukončenou životností v České republice,	32000L0053	Čl. 9 odst. 1	Každé tři roky podávají členské státy Komisi zprávu o provádění této směrnice. Zpráva je vypracována na základě dotazníku nebo osnovy, které vypracuje Komise postupem podle článku 6 směrnice 91/692/EHS (1) s cílem vytvořit databáze vozidel s ukončenou životností a jejich zpracování. Zpráva obsahuje relevantní informace o možných strukturálních změnách v oblasti prodeje motorových vozidel a v odvětví sběru, demontáže, drcení a využívání a recyklace, které by způsobovaly narušení hospodářské soutěže mezi členskými státy nebo v uvnitř členských států. Dotazník nebo osnova jsou zaslány členským státům šest měsíců před začátkem období, na které se zpráva vztahuje. Zpráva je Komisi předána do devíti měsíců od konce tříletého období, na které se vztahuje. První zpráva se vztahuje na období tří let, které začíná dne 21. dubna 2002. Na základě výše uvedených informací zveřejní Komise zprávu o provádění této směrnice do devíti měsíců od přijetí zpráv od členských států.

				Formáty dat pro databázový systém se stanoví regulativním postupem podle čl. 11 odst. 2.
		32006L0066 ve znění 32018L0849	Čl. 10 odst. 3	Členské státy sledují úroveň sběru každoročně v souladu se systémem stanoveným v příloze I této směrnice. Aniž je dotčeno nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2150/2002 (*4), předkládají členské státy Komisi údaje elektronicky do osmnácti měsíců od konce vykazovaného roku, za který byly shromážděny. Přitom uvedou, jak byly získány údaje nezbytné pro výpočet úrovně sběru. _____ (*4) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2150/2002 ze dne 25. listopadu 2002 o statistice odpadů (Úř. věst. L 332, 9.12.2002, s. 1).
		32006L0066 ve znění 32018L0849	Čl. 12 odst. 5	5. Členské státy předkládají údaje o úrovni recyklace dosažené v každém dotčeném kalendářním roce a o tom, zda bylo dosaženo účinnosti recyklace uvedené v příloze III části B. Údaje předkládají Komisi elektronicky do osmnácti měsíců od konce vykazovaného roku, za který byly shromážděny.
		32006L0066 ve znění 32013L0056	Čl. 22	Zprávy členských států o provádění 1. Členské státy zašlou Komisi jednou za tři roky zprávu o provádění této směrnice. První zpráva se však bude týkat období do 26. září 2012. 2. Zpráva se vypracuje na základě dotazníku nebo osnovy. Komise stanoví prostřednictvím prováděcích aktů dotazník nebo osnovu pro tyto zprávy. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 24 odst. 2. Dotazník nebo osnovu se členským státům zašle šest měsíců před začátkem prvního období, jehož se zpráva týká.

				<p>3. Členské státy rovněž podají zprávu o všech opatřeních, která přijaly v zájmu podpory vývoje ovlivňujícího dopad baterií a akumulátorů na životní prostředí, zejména o:</p> <p>a) vývoji vedoucímu ke snížení množství těžkých kovů a ostatních nebezpečných látek obsažených v bateriích a akumulátorech, včetně dobrovolných kroků učiněných výrobcí;</p> <p>b) nových technikách recyklace a zpracování;</p> <p>c) účasti hospodářských subjektů na programech řízení životního prostředí;</p> <p>d) výzkumu v uvedených oblastech a</p> <p>e) opatřeních přijatých na podporu předcházení vzniku odpadů.</p> <p>4. Zpráva bude Komisi k dispozici nejpozději do devíti měsíců po skončení dotyčného tříletého období nebo, v případě první zprávy, nejpozději do 26. června 2013.</p> <p>5. Komise zveřejní zprávu o provádění této směrnice a o jejím dopadu na životní prostředí a na fungování vnitřního trhu nejpozději do devíti měsíců po obdržení zpráv z členských států podle odstavce 4.</p>
		<p>32012L0019 ve znění 32018L0849</p>	<p>Čl. 16 odst. 6</p>	<p>6. Členské státy předkládají Komisi údaje týkající se provádění odstavce 4 za každý kalendářní rok.</p> <p>Údaje předkládají elektronicky do osmnácti měsíců od konce vykazovaného roku, za který byly shromážděny. Údaje jsou předkládány ve formátu, který stanoví Komise v souladu s odstavcem 9.</p>

				První sledované období začíná v prvním úplném kalendářním roce po přijetí prováděcího aktu podle odstavce 9, kterým se stanoví formát pro předkládání údajů, a první předložené údaje zahrnují údaje za toto sledované období.
§ 128 odst. 3 písm. j)	(3) Ministerstvo (...) j) vykonává funkci příslušného orgánu pro zasílání zpráv o recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií nebo akumulátorů podle přímo použitelného předpisu Evropské unie o prováděcích pravidlech pro výpočet recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií a akumulátorů ¹⁸⁾ a	32012R0493	Čl. 3 odst. 4	Subjekty provádějící recyklaci oznamují každoročně informace uvedené v příloze IV, příloze V a příloze VI a zašlou je příslušným orgánům členských států nejpozději čtyři měsíce od konce dotyčného kalendářního roku. Subjekty provádějící recyklaci zašlou své první výroční zprávy nejpozději do 30. dubna 2015.
	<hr/> ¹⁸⁾ Nařízení Komise (EU) č. 493/2012, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro výpočet recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií a akumulátorů podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES.			
§ 128 odst. 3 písm. k)	(3) Ministerstvo (...) k) zajišťuje pravidelný dialog v každé příslušné oblasti zpětného odběru podle druhu vybraného výrobku mezi provozovateli kolektivních systémů, výrobcí, zpracovateli, územními samosprávnými celky a spolky, jejichž činnost se týká tohoto zákona.	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 6 (Čl. 8a odst. 6)	6. Členské státy zajistí pravidelný dialog mezi příslušnými zúčastněnými stranami zapojenými do provádění systémů rozšířené odpovědnosti výrobce, včetně výrobců a distributorů, soukromých nebo veřejných zpracovatelů odpadu, místních orgánů, organizací občanské společnosti a případně subjektů sociální ekonomiky, sítí pro opětovné použití výrobků a jejich opravu a provozovatelů zařízení pro přípravu k opětovnému použití.
§ 130 odst. 1 písm. a)	(1) Inspekce a) kontroluje, jak jsou právními osobami, podnikajícími fyzickými osobami a obcemi dodržována ustanovení právních předpisů a rozhodnutí správních orgánů ve všech oblastech působnosti tohoto zákona, s výjimkou oblastí, v nichž je podle § 131 odst. 1 písm. a) až d) ke kontrole příslušná Česká obchodní inspekce,	32008L0098	Čl. 34 odst. 1 a 2	1. Zařízení nebo podniky, které zpracovávají odpady, zařízení nebo podniky, které na profesionálním základě zajišťují sběr nebo přepravu odpadů, zprostředkovatelé a obchodníci a zařízení a podniky, které jsou původci nebezpečných odpadů, podléhají náležitým pravidelným kontrolám prováděným příslušnými orgány.

				2. Kontroly zaměřené na činnosti sběru a přepravy zahrnují původ, povahu, množství a místo určení shromážděných a přepravovaných odpadů.
		32012L0019	Čl. 23 odst. 1	Členské státy provádějí vhodné inspekce a kontroly, aby ověřily řádné uplatňování této směrnice. Tyto inspekce se vztahují alespoň na: a) informace, jež jsou poskytovány v rámci registru výrobců; b) přepravu, a zejména vývoz OEEZ mimo Unii v souladu s nařízením (ES) č. 1013/2006 a nařízením (ES) č. 1418/2007 a c) postupy ve zpracovatelských zařízeních podle směrnice 2008/98/ES a přílohy VII této směrnice.
§ 131 odst. 1 písm. a) a e) až g)	(1) Česká obchodní inspekce kontroluje, jak jsou právníky a podnikajícími fyzickými osobami dodržována ustanovení tohoto zákona a právních předpisů vydaných k jeho provedení, která upravují a) označování elektrozařízení a baterií nebo akumulátorů při jejich uvedení na trh, (...) e) povinnosti posledních prodejců informovat konečného uživatele o způsobu zajištění zpětného odběru odpadních elektrozařízení, odpadních baterií nebo akumulátorů a odpadních pneumatik, f) povinnosti posledních prodejců zajistit zpětný odběr odpadních elektrozařízení nebo odpadních přenosných baterií nebo akumulátorů a g) povinnosti posledních prodejců označit místa, kde je možné odpadní elektrozařízení nebo odpadní baterie nebo akumulátory odevzdat.	32012L0019	Čl. 23 odst. 1	Členské státy provádějí vhodné inspekce a kontroly, aby ověřily řádné uplatňování této směrnice. Tyto inspekce se vztahují alespoň na: a) informace, jež jsou poskytovány v rámci registru výrobců; b) přepravu, a zejména vývoz OEEZ mimo Unii v souladu s nařízením (ES) č. 1013/2006 a nařízením (ES) č. 1418/2007 a c) postupy ve zpracovatelských zařízeních podle směrnice 2008/98/ES a přílohy VII této směrnice.
§ 132 odst. 1 písm. a)	(1) Celní úřad při dovozu vybraných výrobků kontroluje, zda	32012L0019	Čl. 23 odst. 1	Členské státy provádějí vhodné inspekce a kontroly, aby ověřily řádné uplatňování této směrnice.

	a) pro dovážené vybrané výrobky, s výjimkou vozidel, je v Seznamu výrobců zapsána osoba, která odpovídá za plnění povinností výrobce stanovených tímto zákonem,			Tyto inspekce se vztahují alespoň na: a) informace, jež jsou poskytovány v rámci registru výrobců; b) přepravu, a zejména vývoz OEEZ mimo Unii v souladu s nařízením (ES) č. 1013/2006 a nařízením (ES) č. 1418/2007 a c) postupy ve zpracovatelských zařízeních podle směrnice 2008/98/ES a přílohy VII této směrnice.
§ 132 odst. 3	(3) Celní úřad dále kontroluje, zda při přeshraniční přepravě použitých elektrozařízení, vozidel a jejich částí nebo pneumatik jsou splněny podmínky stanovené tímto zákonem a právními předpisy vydanými k jeho provedení.	32012L0019	Čl. 23 odst. 1	Členské státy provádějí vhodné inspekce a kontroly, aby ověřily řádné uplatňování této směrnice. Tyto inspekce se vztahují alespoň na: a) informace, jež jsou poskytovány v rámci registru výrobců; b) přepravu, a zejména vývoz OEEZ mimo Unii v souladu s nařízením (ES) č. 1013/2006 a nařízením (ES) č. 1418/2007 a c) postupy ve zpracovatelských zařízeních podle směrnice 2008/98/ES a přílohy VII této směrnice.
§ 135 odst. 1	(1) Kolektivní systém může být provozován na základě oprávnění vydaného podle zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, nebo na základě zápisu právnické osoby podle § 37h odst. 1 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, do Seznamu výrobců elektrozařízení podle zákona č. 185/2001 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jestliže toto oprávnění nebo zápis byly platné v den předcházející dni nabytí účinnosti tohoto zákona, a to do dne 31. prosince 2022 nebo do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti o vydání oprávnění k provozování kolektivního systému podle tohoto zákona, jejímž předmětem je provozování téhož kolektivního systému, pokud byla žádost podána do dne 31. prosince 2022.	32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 7 (Čl. 8a odst. 7)	Členské státy přijmou opatření k zajištění toho, aby systémy rozšířené odpovědnosti výrobce zavedené před 4. červencem 2018 byly v souladu s tímto článkem do 5. ledna 2023.
Příloha č. 1	1. Zařízení pro tepelnou výměnu	32012L0019	Příloha III	KATEGORIE EEZ SPADAJÍCÍCH DO OBLASTI PŮSOBNOSTI TĚTO SMĚRNICE 1. Zařízení pro tepelnou výměnu

	<p>2. Obrazovky, monitory a zařízení obsahující obrazovky o ploše větší než 100 cm²</p> <p>3. Světelné zdroje</p> <p>4. Velká zařízení, jejichž kterýkoli vnější rozměr přesahuje 50 cm, kromě zařízení náležejících do skupin 1, 2 a 3, zahrnující kromě jiného:</p> <p>domácí spotřebiče, zařízení informačních technologií a telekomunikační zařízení, spotřební elektroniku, svítidla, zařízení reprodukcující zvuk či obraz, hudební zařízení, elektrické a elektronické nástroje, hračky, vybavení pro volný čas a sporty, zdravotnické prostředky, přístroje pro monitorování a kontrolu, výdejní automaty, zařízení pro výrobu elektrického proudu</p> <p>5. Malá zařízení, jejichž žádný vnější rozměr nepřesahuje 50 cm, kromě zařízení náležejících do skupin 1, 2, 3 a 6, zahrnující kromě jiného:</p> <p>domácí spotřebiče, spotřební elektroniku, svítidla, zařízení reprodukcující zvuk či obraz, hudební zařízení, elektrické a elektronické nástroje, hračky, vybavení pro volný čas a sporty, zdravotnické prostředky, přístroje pro monitorování a kontrolu, výdejní automaty, zařízení pro výrobu elektrického proudu</p> <p>6. Malá zařízení informačních technologií a telekomunikační zařízení, jejichž žádný vnější rozměr nepřesahuje 50 cm</p>			<p>2. Obrazovky, monitory a zařízení obsahující obrazovky o ploše větší než 100 cm²</p> <p>3. Světelné zdroje</p> <p>4. Velká zařízení (kterýkoli vnější rozměr větší než 50 cm) zahrnující mimo jiné:</p> <p>domácí spotřebiče; zařízení informačních technologií a telekomunikační zařízení; spotřební elektroniku; svítidla; zařízení reprodukcující zvuk či obraz, hudební zařízení; elektrické a elektronické nástroje; hračky, vybavení pro volný čas a sporty; zdravotnické prostředky; přístroje pro monitorování a kontrolu; výdejní automaty; zařízení pro výrobu elektrického proudu. Do této kategorie nepatří zařízení kategorií 1, 2 a 3.</p> <p>5. Malá zařízení (žádný vnější rozměr není větší než 50 cm) zahrnující mimo jiné:</p> <p>domácí spotřebiče; spotřební elektroniku; svítidla; zařízení reprodukcující zvuk či obraz, hudební zařízení; elektrické a elektronické nástroje; hračky, vybavení pro volný čas a sporty; zdravotnické prostředky; přístroje pro monitorování a kontrolu; výdejní automaty; zařízení pro výrobu elektrického proudu. Do této kategorie nepatří zařízení kategorií 1 až 3 a 6.</p> <p>6. Malá zařízení informačních technologií a telekomunikační zařízení (žádný vnější rozměr není větší než 50 cm)</p>
<p>Příloha č. 2</p>	<p>Minimální úroveň zpětného odběru výrobků s ukončenou životností v jednotlivých letech</p>	<p>32012L0019</p>	<p>Čl. 7 odst. 1 a 3</p>	<p>1. Aniž je dotčen čl. 5 odst. 1, zajistí každý členský stát, aby byla uplatňována zásada odpovědnosti výrobce a aby na tomto základě byla každoročně dosažena minimální úroveň sběru. Od 2016 činí tato minimální úroveň sběru 45 %, počítáno na základě celkové</p>

		2021	2022 násl.	a
		%	%	
Odpadní elektrozařízení (všechny skupiny)		<u>65</u>	<u>65</u>	
	Odpadní elektrozařízení skupiny 1	<u>65</u>	<u>65</u>	
	Odpadní elektrozařízení skupiny 2	<u>65</u>	<u>65</u>	
	Odpadní elektrozařízení skupiny 3	<u>65</u>	<u>65</u>	
Odpadní přenosné baterie nebo akumulátory		<u>45</u>	<u>45</u>	
Odpadní pneumatiky (všechny skupiny)		<u>70</u>	<u>80</u>	

hmotnosti OEEZ sebraných podle článků 5 a 6 v daném roce v dotyčném členském státě a vyjádřeno jako procentní podíl průměrné roční hmotnosti EEZ uvedených na trh v uvedeném členském státě v předchozích třech letech. Členské státy zajistí, aby se objem sebraných OEEZ v období od 2016 do 2019 postupně zvyšoval, dokud není dosaženo úrovně sběru stanovené ve druhém pododstavci.

Od 2019 činí minimální úroveň sběru, které má být každoročně dosaženo, buď 65 % průměrné hmotnosti EEZ uvedených na trh v předchozích třech letech v dotčeném členském státě, anebo 85 % hmotnosti produkce OEEZ na území tohoto členského státu.

Do 31. prosince 2015 se nadále uplatňuje úroveň tříděného sběru v průměru nejméně čtyř kilogramů OEEZ z domácností na osobu za rok nebo stejná úroveň hmotnosti OEEZ, jaká byla sebrána v dotyčném členském státě v průměru v předchozích třech letech, podle toho, která z těchto hodnot je vyšší.

Členské státy si mohou stanovit ambicióznější úroveň tříděného sběru OEEZ a v takovém případě ji oznámí Komisi.

3. Odchylně od odstavce 1 se Bulharsko, Česká republika, Lotyšsko, Litva, Maďarsko, Malta, Polsko, Rumunsko, Slovensko a Slovinsko mohou z důvodu nedostatku potřebné infrastruktury a nízké úrovně své spotřeby EEZ rozhodnout:

a) dosáhnout do 14. srpna 2016 úrovně sběru nižší než 45 %, avšak vyšší než 40 % průměrné hmotnosti EEZ uvedených na trh v předchozích třech letech a

				b) odložit dosažení úrovně sběru uvedené ve druhém pododstavci odstavce 1 do dne, který samy určí a který nastane nejpozději 14. srpna 2021.																							
		32006L0066	Čl. 10 odst. 2	Členské státy musí dosáhnout těchto minimálních úrovní sběru: a) 25 % do 26. září 2012; b) 45 % do 26. září 2016.																							
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. b))	1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy: b) v souladu s hierarchií způsobů nakládání s odpady stanoví cíle pro nakládání s odpady zaměřené na dosažení alespoň kvantitativních cílů, jež pro systém rozšířené odpovědnosti výrobce stanoví tato směrnice, směrnice 94/62/ES, 2000/53/ES, 2006/66/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU (*4), a stanoví další kvantitativní nebo kvalitativní cíle, které jsou považovány za relevantní z hlediska systému rozšířené odpovědnosti výrobce;																							
Příloha č. 3	Minimální úroveň využití odpadních elektrozařízení	32012L0019	Příloha V	MINIMÁLNÍ CÍLE TÝKAJÍCÍ SE VYUŽITÍ PODLE ČLÁNKU 11 Část 1: Minimální cíle podle kategorií použitelné od 13. srpna 2012 do 14. srpna 2015 s odkazem na kategorie uvedené v příloze I: a) v případě OEEZ spadajících do kategorie 1 nebo 10 přílohy I — musí být využito 80 % a — musí být recyklováno 75 %; b) v případě OEEZ spadajících do kategorie 3 nebo 4 přílohy I — musí být využito 75 % a																							
	<table border="1"> <thead> <tr> <th rowspan="2">Skupina elektrozařízení</th> <th>A</th> <th>B</th> </tr> <tr> <th>%</th> <th>%</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>1.</td> <td><u>85</u></td> <td><u>80</u></td> </tr> <tr> <td>2.</td> <td><u>80</u></td> <td><u>70</u></td> </tr> <tr> <td>3.</td> <td>-</td> <td><u>80*</u></td> </tr> <tr> <td>4.</td> <td><u>85</u></td> <td><u>80</u></td> </tr> <tr> <td>5.</td> <td><u>75</u></td> <td><u>55</u></td> </tr> <tr> <td>6.</td> <td><u>75</u></td> <td><u>55</u></td> </tr> </tbody> </table>	Skupina elektrozařízení	A	B	%	%	1.	<u>85</u>	<u>80</u>	2.	<u>80</u>	<u>70</u>	3.	-	<u>80*</u>	4.	<u>85</u>	<u>80</u>	5.	<u>75</u>	<u>55</u>	6.	<u>75</u>	<u>55</u>			
Skupina elektrozařízení	A		B																								
	%	%																									
1.	<u>85</u>	<u>80</u>																									
2.	<u>80</u>	<u>70</u>																									
3.	-	<u>80*</u>																									
4.	<u>85</u>	<u>80</u>																									
5.	<u>75</u>	<u>55</u>																									
6.	<u>75</u>	<u>55</u>																									

			<p>— musí být recyklováno 65 %;</p> <p>c) v případě OEEZ spadajících do kategorie 2, 5, 6, 7, 8 nebo 9 přílohy I</p> <p>— musí být využito 70 % a</p> <p>— musí být recyklováno 50 %;</p> <p>d) v případě výbojek musí být recyklováno 80 %.</p> <p>Část 2: Minimální cíle podle kategorií platné od 15. srpna 2015 do 14. srpna 2018 s odkazem na kategorie uvedené v příloze I:</p> <p>a) v případě OEEZ spadajících do kategorie 1 nebo 10 přílohy I</p> <p>— musí být využito 85 % a</p> <p>— musí být připraveno k opětovnému použití a recyklováno 80 %;</p> <p>b) v případě OEEZ spadajících do kategorie 3 nebo 4 přílohy I</p> <p>— musí být využito 80 % a</p> <p>— musí být připraveno k opětovnému použití a recyklováno 70 %;</p> <p>c) v případě OEEZ spadajících do kategorie 2, 5, 6, 7, 8 nebo 9 přílohy I</p> <p>— musí být využito 75 % a</p> <p>— musí být připraveno k opětovnému použití a recyklováno 55 %;</p> <p>d) v případě výbojek musí být recyklováno 80 %.</p> <p>Část 3: Minimální cíle podle kategorií platné od 15. srpna 2018 s odkazem na kategorie uvedené v příloze III</p> <p>a) v případě OEEZ spadajících do kategorie 1 nebo 4 přílohy III</p>
--	--	--	--

				<p>— musí být využito 85 % a</p> <p>— musí být připraveno k opětovnému použití a recyklováno 80 %;</p> <p>b) v případě OEEZ spadajících do kategorie 2 přílohy III</p> <p>— musí být využito 80 % a</p> <p>— musí být připraveno k opětovnému použití a recyklováno 70 %;</p> <p>c) v případě OEEZ spadajících do kategorie 5 nebo 6 přílohy III</p> <p>— musí být využito 75 % a</p> <p>— musí být připraveno k opětovnému použití a recyklováno 55 %;</p> <p>d) v případě OEEZ spadajících do kategorie 3 přílohy III musí být recyklováno 80 %.</p>
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. b))	<p>1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy:</p> <p>b) v souladu s hierarchií způsobů nakládání s odpady stanoví cíle pro nakládání s odpady zaměřené na dosažení alespoň kvantitativních cílů, jež pro systém rozšířené odpovědnosti výrobce stanoví tato směrnice, směrnice 94/62/ES, 2000/53/ES, 2006/66/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU (*4), a stanoví další kvantitativní nebo kvalitativní cíle, které jsou považovány za relevantní z hlediska systému rozšířené odpovědnosti výrobce;</p>
Příloha č. 5	Minimální recyklační účinnost procesů recyklace odpadních baterií a akumulátorů	32006L0066	Příloha III část B	<p>ČÁST B: RECYKLACE</p> <p>3. Recyklační procesy musí dosahovat této minimální recyklační účinnosti:</p> <p>a) recyklace 65 % průměrné hmotnosti olovených baterií a akumulátorů, včetně recyklace obsahu olova na nejvyšší úrovni, která je technicky proveditelná bez nadměrných nákladů;</p>
	1. Olovené baterie a akumulátory:			

	<p>recyklace 65 % průměrné hmotnosti odpadních baterií a akumulátorů, včetně recyklace obsahu olova na nejvyšší úrovni, která je technicky proveditelná bez nadměrných nákladů</p> <p>2. Niklkadmiové baterie a akumulátory:</p> <p>recyklace 75 % průměrné hmotnosti odpadních baterií a akumulátorů, včetně recyklace obsahu kadmia na nejvyšší úrovni, která je technicky proveditelná bez nadměrných nákladů</p> <p>3. Ostatní baterie a akumulátory:</p> <p>recyklace 50 % průměrné hmotnosti odpadních baterií a akumulátorů</p>			<p>b) recyklace 75 % průměrné hmotnosti niklkadmiových baterií a akumulátorů, včetně recyklace obsahu kadmia na nejvyšší úrovni, která je technicky proveditelná bez nadměrných nákladů, a</p> <p>c) recyklace 50 % průměrné hmotnosti ostatních použitých baterií a akumulátorů.</p>		
		32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. b))	<p>1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy:</p> <p>b) v souladu s hierarchií způsobů nakládání s odpady stanoví cíle pro nakládání s odpady zaměřené na dosažení alespoň kvantitativních cílů, jež pro systém rozšířené odpovědnosti výrobce stanoví tato směrnice, směrnice 94/62/ES, 2000/53/ES, 2006/66/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU (*4), a stanoví další kvantitativní nebo kvalitativní cíle, které jsou považovány za relevantní z hlediska systému rozšířené odpovědnosti výrobce;</p>		
Příloha č. 7	Minimální úroveň využití odpadních pneumatik			32018L0851	Čl. 1 odst. 9 bod 1 (Čl. 8a odst. 1 písm. b))	1. Pokud jsou zavedeny systémy rozšířené odpovědnosti výrobce v souladu s čl. 8 odst. 1, včetně těch, které se řídí jinými legislativními akty Unie, členské státy:
	Způsoby využití	2021	2022			
	A	100 %	100 %			

	B	10 %	15 %	25 %	30 %	b) v souladu s hierarchií způsobů nakládání s odpady stanoví cíle pro nakládání s odpady zaměřené na dosažení alespoň kvantitativních cílů, jež pro systém rozšířené odpovědnosti výrobce stanoví tato směrnice, směrnice 94/62/ES, 2000/53/ES, 2006/66/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU (*4), a stanoví další kvantitativní nebo kvalitativní cíle, které jsou považovány za relevantní z hlediska systému rozšířené odpovědnosti výrobce;
<p>Způsoby využití odpadních pneumatik pod písmeny A a B zahrnují:</p> <p>A – využití odpadních pneumatik, které zahrnuje všechny způsoby využití včetně recyklace a přípravy k opětovnému použití</p> <p>B – recyklaci a přípravu k opětovnému použití odpadních pneumatik</p>						

Číslo předpisu EU (kód CELEX)	Název předpisu EU
32008L0098	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES ze dne 19. listopadu 2008, o odpadech a o zrušení některých směrnic
32018L0851	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/851 ze dne 30. května 2018, kterou se mění směrnice 2008/98/ES o odpadech.
32012L0019	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/19/EU ze dne 4. července 2012 o odpadních elektrických a elektronických zařízeních (OEEZ)
32006L0066	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES ze dne 6. září 2006 o bateriích a akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech a o zrušení směrnice 91/157/EHS
32013L0056	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/56/EU ze dne 20. listopadu 2013, kterou se mění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES o bateriích a akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech, pokud jde o uvádění na trh přenosných baterií a akumulátorů obsahujících kadmium, které jsou určeny do bezšňůrových elektrických nástrojů, a knoflíkových článků s nízkým obsahem rtuť, a kterou se zrušuje rozhodnutí Komise 2009/603/ES
32000L0053	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/53/ES ze dne 18. září 2000 o vozidlech s ukončenou životností

32018L0849	Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/849 ze dne 30. května 2018, kterou se mění směrnice 2000/53/ES o vozidlech s ukončenou životností, 2006/66/ES o bateriích a akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech a 2012/19/EU o odpadních elektrických a elektronických zařízeních.
32012R0493	Nařízení Komise (EU) č. 493/2012 ze dne 11. června 2012, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro výpočet recyklační účinnosti procesů recyklace odpadních baterií a akumulátorů podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/66/ES
32019R0290	Prováděcí nařízení Komise (EU) 2019/290 ze dne 19. února 2019, kterým se stanoví formát pro registraci a podávání zpráv výrobců elektrických a elektronických zařízení do registru.